

The World Online

TWO Chapter 271 เมื่อมีชนะก็ย่อมมีพ่ายแพ้

การมาถึงในวินาทีสุดท้ายของกองกำลังของเจ้าแก้ว ได้ช่วยกองกำลังของเจ้าจวงที่ กำลังจะพังทลายไว้

ความสามารถและคุณสมบัติที่ดีของกองทัพแคว้นเจ้าถูกแสดงออกมาให้เห็นอย่าง ชัดเจน แม้ว่าพวกเขาจะตกอยู่ในอันตราย และมีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก พวกเขาทุกคนก็ยังคงต่อสู้อย่างกล้าหาญ

อาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ในช่วงสงครามระหว่างแคว้นในยุคเดียวกัน

หลังจากที่เจ้าแก้วมาถึง เขาก็เข้าไปบัญชาการและทำให้กองกำลังของเจ้าจวงกลับมา รวมกลุ่มกันอีกครั้ง ด้วยการเพิ่มขึ้นของกองกำลังทหารอีก 150,000 นาย ของเจ้าแก้ว เข้าไป มันได้สร้างแรงกดดันให้กองทัพแคว้นฉิน

เมื่อเห็นว่าสิ่งต่างๆไม่เป็นไปอย่างราบรื่น ไปฉีกก็สั่งให้กองกำลังทั้งหมดแยกตัวออกมา ในทันที

เจ้าก็ไม่ได้ไล่ตามพวกเขา และหลังจากรวบรวมกองกำลังของเจ้าจงได้แล้ว พวกเขาก็เดินทางกลับไปด่านภูทับทิม

การสู้รบครั้งใหญ่เกิดขึ้น 3 ครั้ง และกินเวลาตลอดทั้งวัน ทั้ง 2 ฝ่าย สูญเสียกำลังทหารมากกว่า 100,000 นาย หุบเขาซางผิงกลายเป็นดินแดนแห่งความตาย เลือดได้ย้อมไปทั่วแผ่นดิน และมันจะไม่ถูกใช้ในการเพาะปลูกพืช

หลังจากการสู้รบ กองทัพแคว้นฉินก็ได้รวบรวมศพของคนที่ตาย และฝังพวกเขา พวกเขายังได้รวบรวมอาวุธและชุดเกราะทั้งหมดที่สามารถใช้งานได้ รวมถึงตามจับม้าที่กระจัดกระจายไปรอบๆกลับมา

ท้องฟ้าของซางผิงน่าหวาดหวั่น มันแสดงให้เห็นว่า สงครามนี้ยังต้องใช้เวลานานไกลกว่าจะสิ้นสุดลง

เมื่อถึงช่วงค่ำ ฝนก็ตกลงมา ซ้ำๆ มันได้กลายเป็นพายุฝนที่ตกลงมาอย่างรุนแรง ปกคลุมทั่วทั้งพื้นที่ซางผิงทั้งหมด

น้ำฝนได้ชะล้างเลือดในสนามรบ ตอนนี้ น้ำสีแดงไหลลงแม่น้ำตาน ย้อมแม่น้ำให้กลายเป็นสีแดง น้ำสีแดงนี้เป็นคำอธิบายที่ดีที่สุดของการสู้รบในครั้งนี้

หลังจากพายุสงบลง แผ่นดินก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก มันดูราวกับว่า เมื่อวานนี้
ไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นที่นี่เลย

ในการสู้รบครั้งนี้ กองทัพแคว้นเจ้าได้เจาะทะลุวงกวางซังที่กองทัพแคว้นฉินได้สร้างไว้
แม้ว่าพวกเขาจะประสบความสูญเสียอย่างมาก พวกเขาก็ยังคงประสบความสำเร็จ

กองทัพแคว้นฉินรู้สึกหดหู่ ไม่เพียงแต่ศัตรูจะหนีไปได้ แต่ขุนพลหวังหลิงของพวกเขา
ยังเสียชีวิตอีกด้วย กองทัพทั้งหมดอยู่ภายใต้ความโศกเศร้าในทันที

จากการตั้งค่าของสมรภูมิ เมื่อคนไม่ใช่ผู้นำฝ่ายอย่างหวังหลิงตาย หลังจบสงคราม
พวกเขาจะไม่มีโอกาสได้เห็นเขาในแผนที่หลักอีก เขาจะหายไปโดยสิ้นเชิง

ในเต็นท์บนภูเขาหลวงซาน ใบหน้าของไป๋ฉีมีดมนและโศกเศร้า

ขุนพลและที่ปรึกษาทั้งหลายนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน 2 แถว แถวละ 6 ตัว ด้านหน้าของไป๋ฉี
พวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับการสู้รบที่เกิดขึ้นอย่างจริงจัง โอหยางโซวในฐานะตัวแทนผู้
เล่น จึงได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ เขานั่งเงียบๆอยู่ที่มุม โดยไม่ได้กล่าว
อะไรออกมา

จากการคำนวณของของเหล่าที่ปรึกษาทางทหาร นอกเหนือจากกองกำลังของหวังห
ลิ่งที่ถูกทำลายทั้งหมดแล้ว กองกำลังของฮวนเหอสูญเสียราว 10,000 นาย, กอง
กำลังของหวังเหอสูญเสียราว 40,000 นาย, กองกำลังของเมิ่งอ้าวสูญเสียราว
30,000 นาย เมื่อรวมทั้งหมดแล้ว กองทัพแคว้นฉินสูญเสียเกือบ 150,000 นาย

ทางด้านกองกำลังของผู้เล่น โหหยางโชวได้คำนวณด้วยตัวเอง ทหารราบ 7,000 นาย
ที่นำโดยเจิงถั่ง มีประมาณ 4,000 นาย ที่ออกมาจากสนามรบได้

จากทหารม้า 24,000 นาย มีประมาณ 20,000 นาย ที่ออกมาได้ กองกำลังทหารม้า
10,000 นาย ของเมืองซานไห่สูญเสียมากที่สุด เพราะพวกเขาได้รับบาดเจ็บในการโจมตี
พวกเขาสูญเสียราว 2,000 นาย มันทำให้โหหยางโชวเจ็บปวดภายในใจของเขาอย่าง
มาก

ในสงครามข้างฝั่งครั้งนี้ ทหารม้า 10,000 นาย ที่โหหยางโชวนำมา ถือเป็นครึ่งหนึ่ง
ของความแข็งแกร่งของเมืองซานไห่ การสูญเสียถึง 20% ในวันเดียว เป็นธรรมดาที่
เขาจะปวดใจเช่นนี้

“เราแพ้การสู้รบในครั้งนี้ เนื่องจากกองกำลังผู้เล่น 40,000 นาย ได้ออกมาจากด่านกุ
เม่ื่อวานฉีเยว่หวู่ได้บอกข้าเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว แต่ข้าไม่ได้ให้ความสำคัญกับมันมาก
นัก มันจึงทำให้พวกเราต้องพ่ายแพ้เช่นนี้”

สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือ ไปฉีไม่ได้ตำหนิขุนพลหรือที่ปรึกษาของเขา แต่เขากลับ
กล่าวโทษตัวเองทั้งหมด

หวังเหอและคนอื่นๆมองไปทางโอหยางโซว ผู้ที่นั่งอยู่ในมุม จากทั้งหมดของพวกเขา
ฮวนเหอต้องมองเขาอย่างเป็นมิตรมากที่สุด หลังจากที่เขาได้เห็นความแข็งแกร่งของ
กองกำลังผู้เล่น

เมื่อเป็นจุดสนใจของเหล่าขุนพลและที่ปรึกษาเหล่านี้ โอหยางโซวก็สั่นสะท้าน เขาลุก
ขึ้นและกล่าวว่า “ท่านไปฉี การที่กองกำลังของผู้เล่นถูกเทเลพอร์ตไปที่ด่านภู เป็นสิ่งที่
พวกเราไม่ได้คาดหวังและไม่สามารถคาดการณ์ได้ในเวลาอันสั้น มันจึงเป็นเรื่องยากที่
พวกเราจะป้องกันได้”

“ใช่! ใช่!” ทุกคนเห็นด้วยกับเขา

โอหยางโซวไม่ได้พยายามที่จะหาข้อแก้ตัวให้กับไปฉี แม้ว่าแผนของเขาจะผิดพลาด
แต่การเป็นผู้บังคับบัญชาของเขา ทำให้เขาต้องทำทุกอย่างอย่างรอบคอบ

ในช่วงสั้นๆก่อนจบการสู้รบ กองกำลังเจ้าจวงสูญเสียมากกว่า 50,000 นาย จำนวน
น่าตกใจนี้เทียบได้กับการสูญเสียกองกำลังของหวังหลิง

“ท่านเจ้าเมืองหัวฮ้าน กองทัพแคว้นเจ้าได้หลุดออกไปแล้ว เราควรจะทำเช่นไรต่อไปดี?” หวังเหอถาม

ไปฉิมองไปที่แผนที่และเสียบไปเป็นเวลานาน

การประชุมจึงได้สิ้นสุดลงแค่นั้น ด้วยความสามารถของไปฉี เขายังไม่สามารถคิดแผนที่น่าตกใจได้ในเวลาสั้นๆ เขาทำได้เพียงมองดูแผนที่และคิดแผนการเท่านั้นในตอนนี้อยู่

หลังจากลงจากภูเขา โอหยางโซวก็ไปรายงานสถานการณ์ให้พันธมิตรของเขาทราบ และทุกคนก็ไม่ว่าจะกล่าวอะไรออกมา

เมื่อเป็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็หันไปถามจูโซว เพื่อให้เขาทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ จนถึงช่วงดึก จูโซวก็เดินออกจากเต็นท์ของโอหยางโซว

เนื้อหาการสนทนาของพวกเขาเป็นความลับ มันเป็นเรื่องที่คนภายนอกไม่สามารถจะรู้ได้

นอกเหนือจากกองกำลังที่อยู่ในด่านกว่า 70,000 นายแล้ว กองกำลังหลักของกองทัพแคว้นเจ้ายังเหลือทหารอยู่ราว 300,000 นาย

เมื่อเทียบกับกองทัพแคว้นฉิน พวกเขาสูญเสียมากกว่า โดยสูญเสียเกือบ 170,000 นาย เฉพาะกองกำลังของเจ้าจวง ก็สูญเสียมากกว่า 100,000 นายแล้ว เมื่อรวมกับที่สูญเสียในขณะที่ทำลายกองกำลังของหวังหลิง พวกเขาจึงสูญเสียอย่างมาก

ด่านกู่ไม่สามารถรองรับกองกำลังขนาดใหญ่ได้

อย่างช่วยไม่ได้ เจ้ากั๋วจัดให้ขุนพลนายหนึ่งนำทหาร 50,000 นาย เขาไปตั้งมั่นที่ค่ายเดิมของหวังหลิง และให้เจ้าจวงนำทหาร 150,000 นาย ไปตั้งค่ายที่ปลายด่านกู่ ส่วนที่เหลืออีก 100,000 นาย เข้าไปเสริมในด่านกู่

เจ้ากั๋วย้ายฐานหลักของเขาไปที่ด่านกู่ และหลังจากที่พักผ่อน สิ่งแรกที่เขาทำก็คือเปิดเส้นทางไปสู่ห่านตาน เพื่อให้ได้รับเสบียงอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากด่านกู่ในตอนนี้อยู่มีเสบียงให้พวกเขาได้อีกเพียง 1 เดือนเท่านั้น

เมื่อเทียบกับเจ้ากั๋ว ปฏิกิริยาของไป๋ฉีรวดเร็วและเฉียบขาดกว่ามาก

ขณะที่เจ้ากั๋วจัดทหาร 100,000 นาย ออกจากด่านกู่ไปทำลายกองกำลังของหยิงเปา หยิงเปาก็ได้รับคำสั่งของไป๋ฉีให้นำกองกำลังของเขาออกจากด่านซางผิง

ไปฉีรู้ว่ากองกำลังหลักของกองทัพแคว้นเจ้าจะเข้าโจมตีกองกำลังของหยิงเปาที่มี
กำลังทหารเพียง 40,000 นาย เขาคิดว่ากองกำลังของหยิงเปาจะไม่สามารถปกป้อง
ด่านฮู่โก่วได้แน่ เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมเขาจะไม่ถอนกองกำลังเพื่อลดการบาดเจ็บล้ม
ตายที่เกินจำเป็นล่ะ?

ด้วยเหตุนี้ กองทัพทั้ง 2 จึงกลับเข้าสู่สถานการณ์เหมือนเมื่อ 3 ปีก่อน ในการ
เผชิญหน้าระหว่างหวังเหอและเหลียนผอ

ในความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นเจ้ากั๋วและไปฉี พวกเขาต่างก็ไม่ต้องการให้มันเป็น
เช่นนั้น ความขัดแย้งนี้ยาวนานกว่า 3 ปีแล้ว ไม่ว่าจะเป็นแคว้นไหนก็ไม่อาจแบก
รับภาระที่เกิดจากสงครามที่ยาวนานเช่นนี้ได้

ด้วยเสบียงจำนวนมหาศาลที่ส่งมายังแนวหน้าของสงคราม, พลเรือนจำนวนมากที่ถูก
ส่งมาช่วยบริการพวกเขา, คนจำนวนมากต้องมาช่วยในการขนส่งทรัพยากร และคน
รุ่นเยาว์จำนวนมากถูกส่งไปในสนามรบ มันทำให้เศรษฐกิจของพวกเขาแทบจะ
พังทลาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งแคว้นฉิน พวกเขาออกมาทำสงครามที่ห่างไกลจากบ้านของพวกเขา
ด้วยเส้นทางขนส่งที่ยาวไกล มันทำให้เสบียงบางส่วนที่ถูกส่งมาเสียหาย

หากพวกเขายังคงขัดแย้งกัน แม้แต่แว่นหินที่แข็งแกร่งก็คงไม่อาจจะคงอยู่ได้
อำนาจของพวกเขาจะสูญหายไปในสงครามนี้

ณ ด่านภู, เติ่นท์ของตีเจิน

“ขั้นแรกเสร็จสมบูรณ์แล้ว ไม่ใช่ว่าถึงเวลาสำหรับขั้นที่สองแล้วหรือ?” ซีอองป่าถาม

ตีเจินพยักหน้า “ข้าจะเสนอมันในระหว่างการประชุมคีนี่”

“เยี่ยม!”

“เจ้าคิดว่าเจ้าก็^{จะ}เห็นด้วยกับแผนการของเราหรือไม่?”

“แน่นอนว่าเขาย่อมเห็นด้วย ชัยชนะในวันนี้ เพียงพอที่จะขจัดอุปสรรคทั้งหมด”

“งานหลงเจ้าคิดเช่นไร?”

ในการสู้รบครั้งนี้ จานกลางเป็นผู้นำกองกำลังของผู้เล่น ไปทำลายกองกำลังของหวังห
ลิ่ง แม้แต่การสังหารหวังหิ่งก็เป็นฝีมือคนของเขา ในลีดเดอร์บอร์ดคุณูปการสงคราม
ตอนนี้ เขาได้ขึ้นไปเป็นอันดับ 2 ตามหลังเพียงโอหยางโซวเท่านั้น

สาเหตุที่โอหยางโซวยังคงได้อันดับที่สูงกว่าเขาก็เพราะว่า การฆ่าของกองกำลังทหาร
ม้าแห่งเมืองซานไห่ทั้ง 10,000 นาย

ดังนั้น ศักดิ์ศรีของจานกลางในพันธมิตรหยานหวงจึงเติบโตขึ้น

จานกลางหัวเราะ “จากสิ่งที่ข้าเห็น แม้ว่าเราจะไม่เสนอมัน เจ้าก็ย่อมต้องคิดเรื่องนี้
แล้ว”

“ทำไมหรือ?”

“อย่าได้ดูแคลนเขา ในประวัติศาสตร์ ภายใต้แรงกดดันของกองทัพแค้วนฉิน เจ้าก็
สามารถปกป้องกองทัพได้นานถึง 46 วัน โดยปราศจากเสบียง และไม่มีการจราจล
ใดๆเกิดขึ้นเลย แน่نونว่าเขาได้เรียนรู้บทเรียนของเขาจากการสู้รบในครั้งก่อน และ
หาทางอื่นที่จะทำลายกองทัพแค้วนฉิน จากบุคลิกของเขา เขาไม่ใช่คนที่จะเลือก
ป้องกันอย่างเสียสละ” จานกลางวิเคราะห์

“ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ยอดเยี่ยม!” เหล่าพันธมิตรชื่นชมการวิเคราะห์ของเขา

“ดูเหมือนว่าเราจะมีโอกาสชนะในสงครามครั้งนี้ราว 60%” ตี๋เฉินกล่าวออกมาอย่างมีความสุข

ข่าวที่กองทัพแคว้นเจ้าได้สังหารหวังหลิงได้แพร่กระจายออกไป และมันทำให้เกิดความหวาดกลัวและความวุ่นวายในทุกๆ แคว้น

ก่อนหน้านี้ ทหารแคว้นเจ้า 400,000 นาย ถูกกักขังโดยกองทัพแคว้นฉิน 500,000 นาย แคว้นเจ้าต้องการขอความช่วยเหลือจากแคว้นต่างๆ แต่เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถมองเห็นสถานการณ์ได้ พวกเขาจึงไม่กล้าที่จะเสี่ยง

แต่ตอนนี้ กองทัพแคว้นเจ้าทะลวงออกมาจากกรงขังได้แล้ว และยังสามารถฆ่าขุนพลของแคว้นฉิน มันทำให้ทัศนคติของอีก 5 แคว้น ในซานตงเปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่ต้องสงสัย

ความฝันของแคว้นฉินที่จะเข้ายึดซานตงเริ่มที่จะห่างไกลออกไปเรื่อยๆ แล้ว

แคว้นต่างๆ ในซานตงหวาดกลัวแคว้นฉิน เมื่อถึงจุดนี้ แคว้นเจ้าได้ส่งคนออกไปชักชวนให้พวกเขาส่งกองกำลังมาช่วยต่อสู้กับกองทัพแคว้นฉินอีกครั้ง

ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ พายุของสงครามระหว่างแคว้นได้เริ่มรุนแรงขึ้นอีกครั้ง

.....

TWO Chapter 272 การเสียฐานที่มั่นเย่หวาง

ในขณะที่ทูตกำลังทำงานกันอยู่ เจ้ากั้วก็เริ่มที่จะเคลื่อนไหวอีกครั้ง

ในเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้ากั้วสั่งให้เจ้าจวงนำทหารม้าเกราะเบา 50,000 นาย จากด่านฟูโซว เดินทางไปทางตะวันตกเฉียงใต้ เพื่อโจมตีฐานที่มั่นเย่หวาง

นับตั้งแต่ที่กองทัพแคว้นเจ้าเริ่มใช้ทหารม้า ทหารแต่ละนายก็พกนม และกระดิกน้ำ ที่เพียงพอสำหรับใช้ใน 1 วัน ไปด้วยเสมอ เพื่อความมั่นใจ ดีเงินและลอร์ดคนอื่นๆ ได้มอบเมล็ดอาหารทหาร 400,000 เม็ด ให้กับพวกเขา เจ้าจวงจึงสามารถนำทหาร 50,000 นาย เดินทางไปได้โดยปราศจากเสบียง

ฐานที่มั่นเย่หวางเป็นฐานทัพยากรของแคว้นจิน มันเป็นที่แห่งเดียวที่อุดมสมบูรณ์ในมณฑลซางใต้

เมื่อ 3 ปีก่อน ไปฉีสิ่งให้หวังหลิงโจมตีมัน เมื่อพวกเขาตีมันได้แล้ว พวกเขาก็รีบสร้าง
ยุ่งขนาดใหญ่ และเปิดเส้นทางของการขนส่งเสบียงมายังที่นั่นทันที หลังจากผ่านไป 1
ปี ทั้งเรือและรถลากก็เดินทางไปที่นั่น เเสบียงจำนวนมากถึงได้ไปถึงที่นั่น

ในระหว่าง 3 ปีนี้ เเสบียงได้ถูกส่งไปที่นั่นอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้เย่หวางจึงสั่งสมเสบียง
ไว้อย่างมหาศาล

นับตั้งแต่ไปฉีเข้ามาเป็นผู้บัญชาการแทนหวังเหอ กลยุทธ์ของแคว้นฉินก็พุ่งเป้าไปที่
ทางเหนือของเมืองตวนซี ที่อยู่ทางตะวันตกของสันเขาเหลาหม่า

หวังหลิงซึ่งเป็นผู้ปกป้องฐานที่มั่นเย่หวางในตอนนั้น ได้รับคำสั่งจากไปฉีให้เข้าสู่
สงครามข้างฝั่ง

ในขณะที่การสู้รบดำเนินไป เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะชนะ ไปฉีได้นำกองกำลังที่อยู่
ด้านหลังผลักดันไปข้างหน้าในข้างฝั่ง และทำการกักขังกองทัพแคว้นเจ้า ดังนั้น ฐานที่
มั่นเย่หวางในตอนนี จึงเหลือทหารคอยรักษาการณ์เพียงเล็กน้อย

ดั่งป้อมปราการที่ปราศจากการป้องกัน พวกเขาแทบไม่สามารถจะต่อสู้กับศัตรูที่เข้า
มาโจมตีอย่างฉับพลันได้เลย แม้ว่าพวกเขาจะพยายามต่อสู้อย่างหนักแล้วและ
พยายามที่จะปกป้องอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม

รวมกับความจริงที่ว่า จานกลางและคนอื่นๆได้นำอาวุธปิดล้อมมากับถุงเก็บของของพวกเขา หลังจากการสู้รบที่รุนแรง ในที่สุดกองกำลังในฐานะที่มันเย่หวางก็พ่ายแพ้ และทหารทุกคนายถูกสังหาร

หลังจากที่โจมตีฐานที่มั่นแล้ว เจ้าจวงก็สั่งให้เผาเสบียงทั้งหมดในที่นี้

เปลวเพลิงได้แผ่ขยายออกไป มันปกคลุมถึงครึ่งท้องฟ้า เนื่องจากเสบียงที่ถูกเก็บไว้มีมากเกินไป มันจึงต้องใช้เวลาในการเผาไหม้นานถึง 3 วัน 3 คืน กว่าจะเริ่มมอดลง กลิ่นไหม้แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งพื้นที่

เมื่อกองทัพแคว้นฉินทราบข่าว พวกเขาก็รีบส่งทหารไปช่วย แต่กองกำลังของเจ้าจวงก็ได้ออกไปนานแล้ว เมื่อได้เห็นฐานที่มั่นเย่หวางถูกเผา ใบหน้าของทหารแคว้นฉินทั้งหมดก็กลายเป็นสีดำ

เพียงแค่มองทัพแคว้นฉินหลุดออกมาจากกับดักและการตายของหวังหลิง ไม่เพียงพอให้แคว้นต่างๆตัดสินใจเคลื่อนไหว แต่การเผาเสบียงเหล่านี้ ทำให้พวกเขาเห็นถึงความหวังในการต่อสู้กับแคว้นฉิน

จากแคว้นทั้ง 5 แคว้นเว่ยและแคว้นฉู่กระตือรือร้นมากที่สุด

พวกเขาพยายามให้น้ำวแคว้นอื่นๆ ให้ส่งกองกำลังไปทำลายแคว้นเจ้าด้วยกัน
แม้แต่แคว้นหนาก็เคลื่อนไหว พวกเขาได้เรียกตัวผู้ปกครองมณฑลซางโต้ว เฟิงถึงกลับ
มา ความหมานของมันนั้นชัดเจนมาก

สงครามซางผิงเป็นการรวมตัวกันของกองกำลังมากกว่า 90% ของทั้ง 2 แคว้น ถ้า
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพ่ายแพ้ พวกเขาจะอยู่ในตำแหน่งที่เป็นอันตราย และไม่สามารถจะกู้
คืนได้

ณ เมืองหนานตาน, พระราชวังแคว้นเจ้า

ห้องแห่งแคว้นเจ้ากล่าวออกมาอย่างมีความสุข “เจ้ากั้วไม่ทำให้ข้าผิดหวังจริงๆ เขา
เหมาะสมที่จะเป็นยอดขุนพลแห่งยุคนี้แล้ว!”

เสนาบดีและเหล่าขุนนางต่างก็เห็นด้วยกับเขา มีเพียงหลินเสียงหูเท่านั้น ที่รู้สึก
แตกต่างออกไป

ทุกคนในแคว้นเจ้ารู้สึกว่ พวกเขาจะได้รับผลตอบแทนอย่างแน่นอน

กองทัพแคว้นฉินได้สูญเสียเพียงของพวกเขา พวกเขาทำได้เพียงล่าถอยเท่านั้น และ
แน่นอนว่ามณฑลซางโต้วก็จะตกเป็นของแคว้นเจ้า

เจ้าเมืองผิงหยวน เจ้าเซิ่ง ยังคงเป็นกังวลเล็กน้อย “ฝ่าบาท เจ้าก็ยังไม่เฝ้าฯ ข้าเกรงว่าชัยชนะในครั้งนี้ จะทำให้เขาหยิ่งผยอง เมื่อฐานที่มั่นเย่หวางถูกทำลายแล้ว เพียงแค่เราอุปการะด่านกุ๋ สู้ตายกองทัพแคว้นฉินก็จะถูกบังคับให้ถอยกลับไปเอง แต่ข้าก็เกรงว่า เจ้าก็จะนำกองกำลังของเขา ไปสู้รบด้วยชีวิตและความตายกับกองทัพแคว้นฉินอีกครั้ง”

คำกล่าวของเขาเป็นดังอากาศที่เหน็บหนาว มันได้ทำให้ทั่วทั้งราชสำนักกลายเป็นหนาวเย็น

เมื่อคิดถึงสถานการณ์ที่กองทัพแคว้นฉินถูกกักขัง เสนาบดีและเหล่าขุนนางก็สั่นสะท้าน ศักดิ์ศรีของไป๋จี้สูงเกินไป แม้แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ ก็ยังไม่มีใครกล้าบอกว่ากองทัพแคว้นฉินจะชนะอย่างแน่นอน

ถ้าไป๋จี้มีโอกาส เขาสามารถเปลี่ยนสถานการณ์ทั้งหมดได้ในทันที

ห้องแห่งแคว้นฉินคิดเช่นเดียวกันเจ้าเมืองผิงหยวน เขากลัวว่าเจ้าก็วนำกองกำลังของเขา เข้าโจมตีกองทัพแคว้นฉินอีกครั้ง คราวก่อนที่เขาพบว่ากองทัพแคว้นฉินถูกกักขัง เขากลัวมากจนนอนไม่หลับไปหลายวัน

เมื่อได้ยินคำกล่าวของเจ้าเชิง อ่องแห่งแคว้นเจ้าจึงกล่าวออกไปว่า “ท่านอา กล่าวถูกต้องแล้ว ข้าจะเขียนราชโองการให้ท่านอา เข้าไปควบคุมกองกำลังของเจ้าแก้ว เพื่อไม่ให้เจ้าแก้วออกไปสู้รบกับพวกเขา”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท!” เจ้าเมืองผิงหยวนรู้สึกสบายใจในที่สุด

ณ เมืองหานตาน, คฤหาสน์ของเหลียนผอ

นับตั้งแต่ถูกปลดออกจากตำแหน่ง เหลียนผอไม่ได้ฟังคำแนะนำของเพื่อนที่ดีที่สุดของเขา หลินเสี้ยงหฺว ที่บอกให้เขาไปเข้าร่วมกับแคว้นฉู่ และเลือกที่จะกลับมาที่คฤหาสน์ของเขาในเมืองหานตาน

เมื่อได้ยินว่ากองทัพแคว้นเจ้าได้ทำลายฐานที่มั่นเย่หวาง ความคิดของเหลียนผอก็ขัดแย้งกัน เขาพิมพ์ออกมาว่า “ข้าผิดจริงๆหรือ? ข้าไม่ดีเท่าเขาหรือ? ข้าหวังว่าแคว้นเจ้าจะชนะ และข้าจะไม่เสียใจในชีวิตนี้อีก”

ณ แคว้นฉิน, พระราชวังเสียนหยาง

อ่องแห่งแคว้นฉินมองไปที่ฟานจู แล้วถามว่า “สถานการณ์ในแคว้นอื่นๆเป็นเช่นไรบ้าง?”

การที่ฐานที่มั่นเย่หวางถูกทำลาย ทำให้เสนาบดีฟานจุนปัญญา ผมสีขาของเขาสวไปตามสายลมขณะที่เขากล่าว “เรียนฝ่าบาท สถานการณ์กำลังเปลี่ยนแปลงไป และสิ่งที่เราทำจะไม่สร้างความแตกต่างมากนัก จุดสำคัญก็คือ ไป่ฉี ถ้าเขาสามารถพลิกสถานการณ์ได้ มันก็จะแตกต่างออกไป”

อ๋องแห่งแคว้นฉินได้เข้าไปตรวจสอบเสบียงในซางผิง ก่อนที่เขาจะกลับเสี้ยนหยาง เขาได้พูดคุยกับไป่ฉี คนนอกไม่ทราบบทสนทนาของพวกเขา การเปลี่ยนแปลงเพียงอย่างเดียวก็คือ หลังจากการสนทนาลับในครั้งนั้น อ๋องแห่งแคว้นฉินได้ผ่อนคลายมากขึ้น เขาไม่ได้กังวลมากเท่าตอนที่เพิ่งจะได้ยินว่าฐานที่มั่นเย่หวางถูกทำลายใหม่ๆ

คำกล่าวของไป่ฉีก่อนหน้านี้ยังคงวนเวียนอยู่ในหูของเขา การสูญเสียพื้นที่หรือเมืองซักแห่ง ไม่เพียงพอที่จะตัดสินชัยชนะได้ สิ่งที่จะตัดสินผลของสงคราม มันอยู่ในสนามรบ

“ท่านเสนาบดี ท่านอยู่จัดการการปกครองที่นี่ และพยายามส่งเสบียงไปที่เมืองตวนซี ข้าจะไปรวบรวมกองกำลังที่อายุ 15 ปีขึ้นไป และส่งไปเป็นกองกำลังเสริมให้กับกองทัพของเราในซางผิง”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท!” ฟานจุตอบอย่างเคร่งขรึม เมื่อแคว้นอยู่ในภาวะเคร่งเครียดจากทั้งภายในและภายนอก อ๋องและเสนาบดีจะต้องทำงานร่วมกัน “ปกป้องแคว้นฉิน เรา จะร่วมกันแก้ปัญหามาตราด!”

“ถูกต้อง นี่คืองเวลาที่สำคัญที่สุดของแคว้นเรา ข้าเชื่อว่าเราจะสามารถอยู่รอด และผ่านมันไปได้”

เมื่อเทียบกับประชาชนของแคว้นเจ้า ประชาชนของแคว้นฉินมีความดีใจมากกว่า ในการเผชิญหน้ากับความยากลำบากเช่นนี้

ขณะที่สิ่งต่างๆได้เกิดขึ้นรอบๆพวกเขา สนามรบในซางผิงยังคงสงบมาก

หลังจากที่ประสบความสำเร็จในการทำลายฐานที่มั่นเย่หวาง เจ้าก็ก็ได้มอบหมายทหาร 50,000 นาย จากด่านกุ๋ ไปปกป้องด่านฮูโก่ว เพื่อรักษาเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างด่านกุ๋และหานตาน พวกเขาต้องปกป้องมันเพื่อให้แน่ใจว่า เสบียงจะถูกส่งมาอย่างสม่ำเสมอ

เมื่อถึงจุดนี้ กองทัพแคว้นเจ้าได้สร้างแนวป้องกันจากด่านฮูโก่ว ผ่านด่านกุ๋ ไปยังค่ายเดิมของหวังหลิง ทำลายโอกาสที่กองทัพแคว้นฉินจะปิดล้อมพวกเขา

ด้านฐโก้วและด้านกู่อยู่ใกล้กัน ดังนั้น หากกองทัพแค้วนฉินต้องการจะไปทางเหนือของกำแพงหิน พวกเขาจะถูกโจมตีจากทั้ง 2 ด้าน เว้นแต่ว่าพวกเขาจะใช้กองกำลังทั้งหมดของพวกเขา มันถึงจะมีโอกาส

ณ ภูเขาหลางซาน, เติ่นท์ของไป่ฉี

ที่ปรึกษาทางทหารแนะนำการจัดระเบียบของกองทัพแค้วนเจ้า ตามด้วยข่าวกรองทางทหารอื่นๆ “แค้วนเว่ยได้ส่งกองกำลัง 150,000 นาย ออกจากต้าเหลียนแล้ว พวกเขา กำลังมุ่งหน้ามายังซางผิง และนอกเหนือจากพวกเขาแล้ว แค้วนอื่นๆ ก็กำลังเตรียมพร้อมที่จะเข้าร่วมสงคราม”

“แม่งเอ๊ย!” หวังเหอที่อารมณ์ไม่ดีสบดออกมา

พวกเขาไม่มีเสปียงและตอนนี้ พวกเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่ง นี่เป็นอันตรายที่กองทัพแค้วนฉินไม่เคยเผชิญมาก่อน ถึงกระนั้น เหล่าขุนพลและที่ปรึกษาต่างก็ยังไม่ยอมแพ้ เหตุผลก็คือ ไป่ฉี เขาเป็นดังเทพสงครามในหัวใจของพวกเขา

“สถานการณ์ของเสปียงเป็นเช่นไรบ้าง?” ไป่ฉีถามอย่างเคร่งขรึม

“นอกเหนือจากในฐานะที่มันเย่หวางแล้ว เมืองตวนซี, สันเขาเหลาหม่า และเมืองกวางหลางยังคงมีเสบียงเหลืออยู่ แต่มันก็ไม่ได้มีมากนัก ทั้งหมดที่มีคงทำให้เราอยู่ได้ราว 20 วัน นอกจากนี้ ฝ่าบาทยังได้เริ่มส่งเสบียงมายังเมืองตวนซีแล้ว แต่เนื่องจากอยู่ห่างไกล มันจึงไม่อาจมาถึงได้ในระยะเวลาสั้นๆ”

ไปฉีพยักหน้าแล้วมองไปรอบๆ ก่อนที่จะกล่าวอย่างเย็นชาว่า “กองทัพแคว้นเจ้ามีข้อดี 4 ประการ คือ ประการแรก พวกเขามีเสบียงจำนวนมาก, ประการที่สอง พวกเขามีกำลังเสริม, ประการที่สาม พวกเขาอยู่ในพื้นที่ขนาดเล็กที่ง่ายต่อการป้องกัน และประการที่สี่ ขวัญกำลังใจของพวกเขาสูง”

เขากล่าวต่อว่า “อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็คงมีข้อด้วย 4 ประการ คือ ประการแรก แม้ว่าแนวป้องกันของพวกเขาดูเหมือนยากที่จะทำลาย แต่มันก็เป็นแนวป้องกันยากมากเกินไป พวกเขาไม่สามารถป้องกันได้สุดกำลังตลอดทั้งแนวป้องกันนั้น ถ้าพวกเราพยายาม พวกเราก็คงจะสามารถตัดแนวป้องกันของพวกเขาได้, ประการที่สอง หลังจากที่ทำลายฐานที่มันเย่หวาง พวกเขาไม่ได้พยายามที่จะไล่ตามชัยชนะ และตัดเส้นทางขนส่งเสบียงของเรา กลยุทธ์ของพวกเขาไม่มั่นคงพอ และมันทำให้เรามีโอกาสที่จะได้กลับ, ประการที่สาม ชัยชนะที่ติดต่อกันและกำลังเสริม ทำให้พวกเขามีความมั่นใจมากเกินไป และประการที่สี่ พวกเขาเลือกที่จะซ่อนตัวอยู่ในด้าน มันหมายความว่า พวกเขาสามารถทำได้เพียงปกป้องเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

ทุกคนในถ้ำฟังคำกล่าวของเขาด้วยลมหายใจของสัตว์ร้าย พวกเขารู้ว่า ก่อนที่จะทำสงครามทุกครั้ง ไป่ฉีจะชั่งน้ำหนักข้อดีและข้อด้อยของศัตรู หลังจากนั้น เขาก็จะคิดแผนการ สิ่งที่เขา กำลังรอคอยอยู่ก็คือช่วงเวลานี้

“การจะทำลายศัตรูนั้นง่ายมาก” ไป่ฉีหยุดชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวว่า “ปิดล้อมพวกเขา และทำลายกำลังเสริมของพวกเขา สร้างป้อมปราการที่แข็งแกร่ง โจมตีจุดอ่อนของพวกเขา และสุดท้ายโคดเดียวพวกเขา”

หวังเหอกว่า “ท่านเจ้าเมืองหวู่ฮั่น ช่วยแจกแจงรายละเอียดให้พวกเราเข้าใจด้วยขอรับ”

“กลยุทธ์ของเราก็คือ การเน้นไปที่การปิดล้อมพวกเขา หลีกเลี่ยงกำลังเสริม และทำลายกำลังเสริมของพวกเขา กองทัพแคว้นเจ้าหวังแต่การป้องกัน ทำให้เรามีโอกาสที่จะทำเช่นนั้น ตราบเท่าที่เราโจมตีด้านกู่และดึงดูดความสนใจของพวกเขา แล้วส่งกองกำลังหลักของเราไปทำลายกองทัพแคว้นเว่ย กองทัพแคว้นเจ้าก็จะถูกพวกเราไล่ต้อนอีกครั้ง”

ขุนพลทุกนายร้องอุทานออกมา ความเคารพและความยำเกรงเต็มอยู่ในดวงตาพวกเขา อย่างไรก็ตาม ไปฉีเป็นคนจริงจังมาก และไม่ค่อยหัวเราะ เหล่าขุนพลจึงไม่กล้าจะร้องเพลงสรรเสริญเขาในภายในถ้า พวกเขาทั้งหมดมองไปที่เขา มองเทพสงครามของพวกเขา พวกเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น และอยากรู้ อยากเห็นว่าเขาจะจัดระเบียบกองทัพอย่างไร

โอหยางโซวนั่งอยู่ในมุมด้วยอารมณ์ที่ถูกเติมเต็ม ต้องเป็นคนอย่างไปฉีเท่านั้น ถึงจะเหมาะเป็นผู้บัญชาการสูงสุด ซืหวานซู่และเอ้อหลายยังไม่เพียงพอ ความแตกต่างระหว่างพวกเขานั้นชัดเจนมาก

แต่น่าเสียดาย การจะพยายามโน้มน้าวไปฉีนั้น ยากยิ่งกว่าการปีนขึ้นไปบนสวรรค์เสียอีก แม้ว่ากองกำลังผู้เล่นจะทำผลงานได้น่าชื่นชม มันก็ยังไม่เพียงพอที่จะได้รับความเคารพจากไปฉี

“ขุนพลทั้งหลายรับคำสั่ง!” คำกล่าวของไปฉีหยุดความคิดของโอหยางโซว มันทำให้เขากลับมาจริงจังอีกครั้ง

“ขอรับท่านแม่ทัพ!” ฮวนเหอและหยิงเปาตอบ

ฮวนเหอไปช่วยหวังหลิงเข้าเกินไปจนเขาต้องเสียชีวิต มันทำให้ฮวนเหอติดใจมาก ถ้าหากแคว้นเว่ยต้องการจะแทรกแซงพวกเขา มันจึงเป็นธรรมดาที่เขาจะโกรธ และสอนบทเรียนให้กับแคว้นเว่ย

หยิงเปาและคนอื่นๆไม่ได้สนใจใครในกองทัพ พวกเขาเคารพเพียงไป๋ฉีเท่านั้น

“เช้าวันรุ่งขึ้น เมิงอ้าวจะนำกำลังไปประชิดทางใต้ของด่านกุ และทำท่าที่ยั่วยุเพื่อหลอกล่อพวกเขา หลังเหอจะเคลื่อนกำลังพลไปด้านข้าง เพื่อดูแลความปลอดภัยให้กับสันเขาเหลาหม่า เพื่อให้แน่ใจว่าเส้นทางขนส่งเสบียงจะปลอดภัย”

หวังเหอและเมิงอ้าว คนหนึ่งเป็นคนที่กล้าหาญและรุนแรง ขณะที่อีกคนเป็นคนที่หนักแน่นมั่นคง มันเป็นสิ่งที่ดีที่พวกเขาตรงกันข้ามกัน ในการสร้างโจมตี ไป๋ฉีส่งเมิงอ้าวไปจัดการ เพราะถ้าเป็นหวังเหอ ไป๋ฉีกลัวว่าเขาจะเข้าโจมตีจริงๆ และมันจะส่งผลต่อแผนการทั้งหมดของเขา

“ขอรับ!”

เหล่าขุนพลออกไปแล้ว ไป๋ฉีก็มองไปที่หวังเหอ และแอบออกคำสั่งบางอย่างกับเขาอย่างลับๆ ก่อนที่จะให้เขาออกไป

วันรุ่งขึ้น เมืองอ่าวน้ำกองกำลังของเขาออกไปเผชิญหน้ากับกองกำลังที่เจ้าแก้วส่งมาอยู่ที่ค่ายเดิมของหวังหลิง พวกเขาช่วยรวบรวมความต้องการจะต่อสู้

หวังเหอน้ำกองกำลังของเขาไปทางตะวันตก ผู้คนวันคละคลุ้งจากการเคลื่อนกำลังพลของเขา

ณ ด่านภู เจ้าแก้วและเจ้าเซ่งยืนอยู่ด้วยกัน

หลังจากได้รับพระราชโองการ แม้ว่าเจ้าแก้วจะไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ เขาก็ไม่มีทางเลือก นอกจากยอมรับมัน อ๋องแห่งแคว้นเจ้าสั่งให้เขาสร้างแนวป้องกัน และห้ามไม่ให้ออกไปสู้รบกับศัตรู

เมื่อเห็นว่ากองกำลังของเมืองอ่าวเคลื่อนมาทางด่าน เจ้าแก้วก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เขาสั่งให้ทหาร 50,000 ที่อยู่ในค่ายเดิมของหวังหลิง ใช้ประโยชน์จากมันในการป้องกัน

เมื่อรวมกับกองกำลังของเจ้าจวงอีก 100,000 นาย ที่ตั้งอยู่ที่ปลายด่านภู เจ้าแก้วไม่คิดว่าเมืองอ่าวจะทำได้สำเร็จ เพราะแม้แต่กองกำลัง 150,000 นาย ของเขา ก็ยังไม่สามารถเข้ายึดค่ายของหวังหลิงได้ในเวลาสั้นๆ ในครั้งก่อน

“กองทัพแคว้นฉินมาทำอะไรกัน?” เจ้าเมืองผิงหยวน เจ้าเซ่งถาม

เจ้ากั้วหัวเราะ “เสียงของพวกเขากฎทำลาย ดังนั้น ข้าคิดว่าพวกเขาคงต้องการจะจบสงครามก่อนที่จะกำลังเสริมของเราจะมาถึง”

“ไปดีเป็นอัจฉริยะในการใช้กำลังทหาร ทำไมเขาถึงได้ฝันเช่นนี้? มันเป็นแผนการบางอย่างหรือไม่?” เจ้าเซ็งไม่เข้าใจ และเขากล่าวออกมาอย่างไม่สบายใจ

“มันก็แค่เรื่องตลก! แม้ว่าเขาจะเป็นคนฉลาด แต่เมื่อสวรรค์ยื่นข้างเรา เขาจะทำอะไรได้กัน?” แม้ว่าเจ้ากั้วจะเคยพ่ายแพ้ต่อไปดี เขาก็ไม่เคยคิดว่าเขาอ่อนแอกว่าไปดี และเขาก็ต้องการจะพิสูจน์ตัวเอง

เห็นได้ชัดว่าเจ้ากั้วหึงพยองและไอ้อวด เจ้าเซ็งยังคงเงยบอยู่ เขาไม่มีหลักฐานหรือสิ่งใดๆ ให้คาดคะเน เขาจึงทำได้เพียงเชื่อในสิ่งที่เจ้ากั้วกล่าวเท่านั้น

ใช้ประโยชน์จากการเคลื่อนไหวของกองกำลังของเมืองอ้าว และผู้คนวันที่ยกกำลังของหวังเหอสร้างขึ้น ฮวนเหอและหยิงเปานำกองกำลังทหารม้า 100,000 นาย ลอบออกจากค่าย มุ่งหน้าไปทางตะวันออกของไปจิง

ทหารม้าเหล็กของแคว้นฉินต่างกับทหารม้าเกราะเบาของแคว้นเจ้าที่นำนมและเนื้อแห้งติดตัวไปด้วย สิ่งที่ยกเหล่านี้นำมาเป็นเนื้อสดที่ต้องใช้ไฟในการทำอาหาร เมื่อเทียบกับกองทัพแคว้นเจ้าแล้ว พวกเขาลำบากกว่ามาก

โชคดีที่โอหยางโชวและลอร์ดของพันธมิตรซ่านไห่ได้นำเม็ดอาหารทหารออกมา และ
ลดปัญหาด้านโลจิสติกส์ของพวกเขา ถ้าไม่เช่นนั้น กองกำลังทหารม้านี้ คงมีปัญหา
ในการเดินทางระยะไกล

ในเวลาสั้นๆ กองกำลังทหารม้าได้เข้าสู่เหอเน่ย์

แม้ว่าเหอเน่ย์เพิ่งจะถูกแคว้นฉินยึดครองได้ไม่นาน อ๋องแห่งแคว้นฉินก็ได้ส่งคนของ
เขาไปที่นั่น และมอบเสบียงให้แก่ประชาชน มันทำให้พวกเขามีความสุขและสนับสนุน
แคว้นฉิน

ดังนั้น กองกำลังทหารม้าจึงเหมือนปลาได้นำน้ำเมื่อไปถึงเหอเน่ย์

เจ้าเมืองสินหลิงแห่งแคว้นเว่ย์ได้นำกำลังพล 150,000 นาย เข้าสู่เขตเหอเน่ย์ อย่างไร
ก็ตาม พวกเขาเป็นดังประกายไฟในคำคืนอันมืดมิด ในสายตาของฮวนเหอ ไม่มีอะไร
ที่ลึกลับและน่าสงสัยเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของพวกเขาเลย

ฮวนเหอรู้ว่า ปฏิบัติการครั้งนี้จะต้องรวดเร็วและเฉียบขาด ประการแรก พวกเขามี
เสบียงเหลือน้อย และไม่สามารถอยู่ได้นาน, ประการที่สอง ถ้าพวกเขาหายหน้าไป
นานเกินไป กองทัพแคว้นเจ้าจะเริ่มสงสัย

หลังจากฮวนเหอและหยิงเปาสนทนากันเสร็จแล้ว พวกเขาก็เลือกเส้นทางที่กองทัพ
แค้วนเว่ยจะเดินผ่าน และเตรียมการชุมนุมโจมตีพวกเขา พวกเขาต้องการที่จะโจมตีศัตรู
ก่อนที่ศัตรูจะทันได้ตอบสนอง เพื่อที่จะทำลายมันได้อย่างราบคาบ

จุดชุมนุมโจมตีที่พวกเขาเลือก ไม่ได้เป็นหุบเขาหรือพื้นที่พิเศษ แต่เป็นเพียงที่ราบ
ธรรมดา มันอยู่ห่างออกไปไม่กี่ร้อยกิโลเมตร และห่างจากเส้นทางหลักไม่ไกล มันมี
เพียงหมู่บ้านไม่กี่แห่งกระจายอยู่รอบๆที่นั่น

ทหารม้าทั้งหมด 100,000 นาย ชอนตัวอยู่ในหมู่บ้าน ไม่ไกลจากหมู่บ้านเป็นปารหัฐ
มันเหมาะที่จะใช้ชอนกองกำลังของพวกเขา

เมื่อเห็นกองทัพขนาดใหญ่ ชาวบ้านก็ตกใจ

แต่นอกเหนือจากแบ่งเสบียงจากหมู่บ้านมาบางส่วนแล้ว เหล่าทหารก็ไม่ได้ทำอะไร
มากกว่านั้น ไป่ฉีเข้มงวดมาก และเขาไม่ยอมให้ทหารของเขาไปปล้นชาวบ้าน แม้แต่
ขุนพลที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใดอย่างหลิงเปา ก็ยังไม่กล้าขัดคำสั่งของไป่ฉี

หลังจากที่กองกำลังหยุดพักแล้ว ฮวนเหอก็ส่งหน่วยสอดแนมออกไป เพื่อเฝ้าติดตาม
การเคลื่อนไหวของกองทัพแค้วนเว่ยอย่างใกล้ชิด

2 วันต่อมา กองทัพแค้วนเว่ยก็ปรากฏตัวตามที่คาดการณ์ไว้

มองจากระยะไกล จะเห็นขบวนทัพ 150,000 นาย ยืดยาวออกไปถึง 5 กิโลเมตร กองทัพของพวกเขาเคยเป็นหนึ่งในกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุด แต่ตอนนี้ มันแย่งมาก และไม่แข็งแกร่งมากนัก

กองทัพที่กำลังเคลื่อนพลเช่นนี้ ไม่เหมาะสำหรับการซุ่มโจมตี ขบวนทัพของศัตรูยืดยาวเกินไป แม้ว่าจะฆ่าศัตรูด้านหน้าได้ คนที่อยู่ด้านหลังก็จะสามารถจัดขบวนทัพได้ และพวกเขาก็จะไม่สามารถฆ่าศัตรูของพวกเขาได้มากเท่าที่ควร

ดังนั้น เวลาที่ฮวนเหอเลือกก็คือ เวลาที่พวกเขาตั้งค่าย ขณะที่พวกเขาเดินทางมาไกล และความจริงที่ว่ากองกำลังของแค้วนฉินในเหอเน่ยนั้นมีเพียงเล็กน้อย มันทำให้พวกเขาไม่ให้ความสำคัญกับค่ายมากนัก

สิ่งที่พวกเขาไม่รู้ก็คือ ไม่ไกลจากที่พวกเขาอยู่ ผุ่หมาป่าที่หิวกระหายกลุ่มนี้ กำลังจ้องมองลงไปที่พวกเขา

ขณะที่กองทัพแค้วนเว่ยกำลังตั้งค่าย ทหารม้า 100,000 นาย ที่เป็นดั่งกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากสีดำ ก็พุ่งออกจากป่า ตรงไปหาพวกเขา

เสียงก๊อบเท้าของม้าทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน มันรุนแรงราวกับจะเปิดคลื่นสึนามิ คลื่นสีดำได้กลืนกินแผ่นดิน ที่ราบสีเขียวถูกปกคลุมด้วยสีดำ

“โอ้ไม่ นั่นมันกองทัพแคว้นฉิน!” ทิวทัศน์กองทัพแคว้นเว่ยกลายเป็นดินตระหนก ทหารในกองทัพแคว้นเว่ยเคยประสบกับความยากลำบากในการสู้รบกับกองทัพแคว้นฉิน และความหวาดกลัวนั้นยังคงเกาะกุมหัวใจของพวกเขาอยู่

ณ จุดนั้น กองทัพแคว้นเว่ยเพิ่งจะเข้ามารวมตัวกันที่ค่าย การเดินทางอย่างต่อเนื่องทำให้พวกเขาเหนื่อยล้า พวกเขานำเสบียงออกมาและเตรียมที่จะพักผ่อน พวกเขาไม่ได้คาดคิดเลยว่า กองกำลังของศัตรูจะเข้ามาโจมตีพวกเขา มันก่อให้เกิดความหวาดกลัวไปทั่วทั้งค่าย

เสียงกรีดร้อง, เสียงตะโกน, เสียงควบม้า, เสียงแตกของจานชามและหม้อ, เสียงโหยหวน และเสียงต่างๆดังขึ้น มันราวกับว่าพวกเขาอยู่ในตลาดขนาดใหญ่ ที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย

โชคดีที่เจ้าเมืองสินหลิงเป็นคนมีความสามารถและเขายังคงสงบ เขารีบจัดขบวนทัพในทันที เขาสั่งให้ทหารมารวมตัวกัน และคอยสกัดกั้นกองทัพแคว้นฉินไว้ ขณะที่ทหารราบตั้งขบวนอยู่ด้านหลังของพวกเขา

กองทัพ 150,000 นาย แน่ใจว่าไม่สามารถจัดตั้งค่ายพร้อมกันได้ พวกเขาแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ขณะที่กลุ่มด้านหน้ากำลังตั้งค่าย กลุ่มกลางเพิ่งจะมาถึง ขณะที่กลุ่มหลังยังเดินทางอยู่

ฮวนเหอนำกองกำลังทหารม้า 50,000 นาย เข้าโจมตีกลุ่มหน้า หยิงเปานำกองกำลังม้าที่เหลือและกองกำลังทหารม้าของผู้เล่นทำลายกลุ่มกลาง เจ้าเมืองสินหลิง เว่ยหู่จิน เป็นผู้นำกลุ่มกลาง

ในปัจจุบัน กลุ่มเดียวที่สามารถต่อสู้กับกองทัพแคว้นฉินได้ก็กองทัพแคว้นเจ้า กองทัพแคว้นเว่ยที่อยู่ตรงหน้าของพวกเขาเป็นเพียงอดีต มันจึงเป็นเรื่องง่ายที่พวกเขาจะจัดการ

ด้านหน้าค่าย หลังจากที่พวกเขาถูกโจมตีโดยกองกำลังของฮวนเหอ พวกเขาก็ไม่สามารถจะตั้งขบวนได้ ฮวนเหอนำกองกำลังของเขาบุกเข้าไป สังหารศัตรูที่อยู่ในค่าย

ประวัติศาสตร์จะจดจำว่าครั้งหนึ่ง ที่ราบไรรามแห่งนี้ เป็นส่วนหนึ่งของสงครามอันยิ่งใหญ่

ค่ายของกลุ่มกลางมีเว่ยหู่จินเป็นผู้บัญชาการ ซีหวนซู่ได้รับคำสั่งให้นำกองกำลังผู้เล่นไปโจมตีพวกเขา กลุ่มกลางนี้เป็นกลุ่มทหารชั้นสูงเพียงกลุ่มเดียวของกองทัพแคว้นเว่ย

ทหารม้าเมืองซานไห่อยู่ในระดับที่สูงกว่าทหารม้าของกองทัพแคว้นฉินเสียอีก จึงเป็น
ธรรมดาที่ทหารชั้นสูงของแคว้นเว่ยจะไม่สามารถต่อต้านพวกเขาได้ และเมื่อพวกเขา
เผชิญหน้ากับคลื่นการโจมตีของโลหะที่นำโดยกรมทหารที่ 2 พวกเขาไม่มีทางเลือก
อื่นนอกจากเข้าปะทะมัน

มันเป็นสงครามระหว่างหอกและโล่ และมันจบลงด้วยชัยชนะที่สมบูรณ์แบบของ
ทหารม้าเมืองซานไห่

เจ้าเมืองสินหลิงผู้ซึ่งมีความมั่นใจสูงในก่อนหน้านี้ เขาทำได้เพียงนำทหารองครักษ์
ของเขาหลบหนีออกไปเท่านั้น

แม้ว่าหยิงเปาจะเป็นคนที่ภาคภูมิใจในตัวเอง แต่เมื่อเขาเห็นความแข็งแกร่งของกอง
กำลังผู้เล่น ดวงตาของเขาก็แข็งค้าง ก่อนที่จะเดินทางครั้งนี้ เขาไม่พอใจที่ฮวนเหอให้
ความสำคัญกับกองกำลังผู้เล่นมากเกินไป แต่ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไม

แม้ว่าทหารชั้นสูงของแคว้นเว่ยจะไม่ได้แข็งแกร่งเท่าแต่ก่อน พวกเขาก็ยังคงยอดเยี่ยม
อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถทนต่อการโจมตีอย่างต่อเนื่องของหยิงเปาได้

ในที่ราบขนาดใหญ่ กองทัพแค้วนเว่ยที่ยืนยาวหลายกิโลเมตร ได้ถูกทำลายโดย กองทัพแค้วนฉิน ไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถเชื่อมต่อกับกลุ่มหลังได้เท่านั้น พวกเขายังถูกตัดแบ่งออกเป็นหลายส่วนอีกด้วย

หลักๆแล้วทหารในกองทัพแค้วนเว่ยเป็นทหารราบ แต่ด้วยกำลังทหารราบเพียง เล็กน้อยเช่นนี้ มันยังไม่พอที่จะหยุดกองกำลังทหารม้าของแค้วนฉินได้ พวกเขาถูกล้อมโดยกองกำลังของฉวนเหอและหยิงเปา และถูกทำลายโดยตรง

ขณะที่กองทัพแค้วนเว่ยสูญเสียเหล่าทหารม้า ทหารราบตรงกลางก็ไม่สามารถ ป้องกันตัวเองได้อย่างสิ้นเชิง พวกเขาเป็นดังฝูงแกะภายใต้การไล่ล่าของฝูงหมาป่า ที่เป็นทหารม้าแค้วนฉิน พวกเขาพยายามวิ่งหนีเอาชีวิตรอด

TWO Chapter 274 ขบวนทัพรถศึกหมุนวน

ที่ราบอันกว้างใหญ่นี้ เต็มไปด้วยทหารแค้วนเว่ยที่กำลังหลบหนี พวกเขาทิ้งอาวุธและ อุปกรณ์ บางคนถอดชุดเกราะออก เพื่อที่จะวิ่งได้เร็วกว่าคนอื่นๆ

หยิงเปาเป็นคนที่กระหายเลือด แล้วเขาจะยอมพลาดโอกาสดีๆเช่นนี้ได้อย่างไร? เขา
สั่งให้ทหารของเขาสวมบทความไร้ปราณี และไม่ยอมรับการยอมจำนนใดๆ ไม่ว่า
ทหารม้าเหล็กจะผ่านไปทีใด พวกเขาจะทิ้งไว้เพียงศพของศัตรูที่เปื้อนหลังเท่านั้น

ฮวนเหอเองก็ไม่ใช่นักบุญ และเขาเองก็กำลังโกรธอยู่ด้วย ดังนั้น เขาจึงสั่งให้ทหาร
ของเขาสังหารศัตรูอย่างไร้ความปราณีเช่นกัน

โอกาสดีๆเช่นนี้ เป็นสิ่งที่โอหยางโชวจะไม่ยอมพลาดอย่างแน่นอน กองกำลังผู้เล่นได้
สังหารศัตรูอย่างไร้ปราณีด้วยเช่นกัน มันทำให้โอหยางโชวรู้สึกได้ว่า คะแนนคุณูปการ
สงครามของเขากำลังเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ทหารม้า 100,000 นาย เป็นดั่งเครื่องจักรสังหารที่ทรงประสิทธิภาพ ผ่านกลุ่มหน้า
และกลุ่มกลางของกองทัพแคว้นเว่ย ขณะที่พวกเขาอยู่บนหลังม้า ดาบของพวกเขา
ส่องประกาย แล้วหัวของศัตรูก็ตกลงพื้น

เมื่อเทียบกับกองกำลังของฮวนเหอและหยิงเปาแล้ว กองกำลังผู้เล่น 20,000 นาย ที่
นำโดยซีหวนซู่ย, เอ้อหลาย และจางเลี้ยว มีพลังในการฆ่าสูงกว่า

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองกำลังทหารม้าเมืองซานไห่ ด้วยอุปกรณ์และม้าที่ดีของพวกเขา
พวกเขาได้ไล่ตามศัตรูไปได้อย่างรวดเร็ว และสร้างเป็นเส้นทางโลหิตตลอดทางที่พวกเขา
วิ่งผ่าน

หลังจากทำลายกลุ่มหน้าและกลุ่มกลางของกองทัพแคว้นเว่ยแล้ว ฮวนเหอก็ทิ้งทหารไว้ 20,000 นาย ตามไล่ล่าพวกที่หนี จากนั้น เขาก็รวมกองกำลังกับหยิงเปา บุ๊กไปยังกลุ่มหลังของกองทัพแคว้นเว่ย

เมื่อเจ้าเมืองสินหลิงกลับไปถึงกลุ่มหลัง เขาก็สังเกตเห็นว่าสถานการณ์ไม่ดีนัก เขาจึงสั่งให้ทหารทั้งหมดรีบถอยกลับไปแคว้นของพวกเขาในทันที

ขณะที่กองทัพแคว้นฉินกำลังไล่ล่ากองทัพแคว้นเว่ย เจ้าเมืองสินหลิงก็รีบหนีไปในทันที นำเศรัที่กองทัพแคว้นเว่ยอยู่ในเขตเหอเน่ย์ พวกเขาจึงไม่สามารถจะหลบหนีจากกองทัพแคว้นฉินได้

กองกำลังทหารม้าแคว้นฉินเดินไปตามเส้นทางของพวกเขา พวกเขาเป็นดั่งนักล่าที่มีประสบการณ์ ตามไปสังหารศัตรูทีละคนทีละคน ทหารราบเกราะหนักของแคว้นเว่ยไม่สามารถหนีออกจากเงื้อมมือของทหารม้าแคว้นฉินได้เลย

การไล่ล่ากินเวลาถึง 3 วัน 2 คืน กองทัพแคว้นฉินเป็นดั่งหมาป่าที่หิวโหย และพวกเขาได้การาบกองทัพแคว้นเว่ยได้อย่างราบคาบ เมื่อท้องฟ้ามืดลง กองทัพแคว้นเว่ยใช้เวลาทั้งคืนอยู่ท่ามกลางความหวาดกลัว พวกเขากลัวว่าปีศาจเหล่านั้นจะมาฆ่าพวกเขา พวกเขาจึงไม่กล้าจะเคลื่อนไหวใดๆ

เสียงที่กองทัพแคว้นเว่ยฟังไว้ได้กลายเป็นความช่วยเหลืออย่างมากสำหรับกองทัพ
แคว้นฉิน มันได้แก้ปัญหาคอขวดของพวกเขาได้อย่างสมบูรณ์ อาจกล่าวได้ว่า มัน
เป็นเพียงเรื่องตลกขบขันเท่านั้น

กองทัพแคว้นฉินได้ไล่ล่ากองทัพแคว้นเว่ยไปจนถึงชายแดนของเหอเน่ย์ กองทัพแคว้น
เว่ย 150,000 นาย ถูกฉีกเป็นชิ้นๆไปแล้ว แคว้นของพวกเขากลายเป็นประสบปัญหา
พวกเขาอาจจะไม่สามารถคงอยู่ได้หลังจากการสู้รบครั้งนี้ และการทำลายตัวเองของ
พวกเขาก็จะขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

เว่ยหู่จิน ภายใต้การคุ้มครองของทหารองครักษ์ของเขา ได้นำทหารที่เหลืออยู่
กลับไปยังแคว้นของเขา เมื่อกลับไปถึง เขาถูกปลดออกจากตำแหน่งทันที และถูกคุม
ขังไว้ สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นจะไม่ถูกกล่าวถึง

หลังจากทำลายกองทัพแคว้นเว่ยแล้ว ฮวนเหอก็ไม่กล้าชักช้า เขารวบรวมกองกำลัง
ของเขา และรีบกลับไปที่ซางผิง การทำลายกองกำลังแคว้นเว่ยเป็นเพียงอาหารเรียก
น้ำย่อย การต่อสู้ที่แท้จริงจะเกิดขึ้นที่ซางผิง

ระหว่างทางกลับ โอหยางโชวได้มองไปที่คะแนนการสงครามของเขา และพบว่า
มันได้พุ่งขึ้นถึง 250,000 แต้มแล้ว โดยเฉลี่ย จากการสู้รบทั้ง 2 ครั้งที่ผ่านมา ทหารม้า
เมืองซานไห่แต่ละนายได้ฆ่าศัตรูไปแล้ว 2 คนครึ่ง

กองกำลังของไปฮัวและเฟิงฉิวฮวงได้เข้าร่วมการสู้รบทั้ง 2 ครั้งเช่นกัน ทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จในการแข่งขันเป็นอันดับที่ 2 และ 3 ในลีกเดอรับอร์ด
คะแนนการสงคราม

แน่นอนว่า คะแนนการสงครามในลีกเดอรับอร์ด ยังไม่ได้นับรวมคะแนนการพิเศษที่จะได้รับหลังจากที่สงครามจบ ด้วยการดำเนินงานของดีเจินและจานกลาง คะแนนการพิเศษที่พวกเขาจะได้รับหลังจบสงครามคงจะไม่ใช่น้อยๆ

ดังนั้น การต่อสู้เพื่อเป็นผู้นำลีกเดอรับอร์ดจึงไม่ได้สำคัญที่สุด

ข่าวที่กองทัพแคว้นเว่ย 150,000 นาย ถูกทำลาย เป็นดังพายุหิมะที่โหมกระหน่ำ มันได้พัดผ่านไปทั่วทุกแคว้น พวกเขาไร้สงบนหัวใจและหยุดการเคลื่อนไหวของตัวเองลง
ในทันที

แคว้นเจ้าถูกปฏิเสธจากแคว้นอื่นๆ และเป็นอีกครั้งที่แคว้นหานปลดเฟิงถึงจากตำแหน่งของเขา ทั้ง 5 แคว้นแห่งซานตงได้ส่งของขวัญและส่งทูตไปยังเสียนหยาง เพื่อฟื้นฟูความสัมพันธ์ของพวกเขา

เป็นดังที่ไปฉีได้กล่าวไว้ การล่มสลายของกองทัพแคว้นเว่ยได้ทำลายพันธมิตรที่กำลังจะก่อตัวขึ้น

ณ จุดนี้ กองทัพที่อ่องแห่งแคว้นฉินได้รวบรวมได้ ก็ออกเดินทางไปยังภูเขาไท่หาง

ด้วยการมาถึงของพายุฝน สนามรบซางผิงก็กลายเป็นมีดครีมนุ่มและเต็มไปด้วยเมฆหมอกอีกครั้ง

ณ ด่านกุ๋, เต็นท์ของตีเจิน

เมื่อเห็นว่าคะแนนคุณูปการสงครามของโหหยางโซวเริ่มเพิ่มสูงขึ้น ตีเจินก็รู้ได้ในทันทีว่ามีบางอย่างกำลังเกิดขึ้น หลังจากที่เขาสั่งเกตอยู่หลายวัน เขาก็พบว่า เขาไม่เห็นร่องรอยใดๆของทหารม้าเมืองซางไห่ในหมู่กองกำลังของเมืองอ้าว

ถ้าพวกเขาไม่ได้เข้าร่วมการสู้รบนี้ แล้วคะแนนคุณูปการของเขาจะเพิ่มขึ้นได้อย่างไร? หรือว่ามันจะมีการสู้รบที่อื่นอีก ตีเจินรีบไปแจ้งการคาดเดาของเขาให้เจ้ากั๋วทราบในทันที แต่เขากลับไม่ได้สนใจมันมากนัก

เป็นไปตามที่โหหยางโซวคาดการณ์ไว้ แม้แต่ไปฉีก็ยังไม่สนใจขงกรองทางทหารที่สำคัญของโหหยางโซว แล้วการคาดเดาที่เหมือนจะคิดมากเกินไปของตีเจิน จะทำให้เจ้ากั๋วสนใจได้อย่างไร

เมื่อข่าวที่ว่ากองทัพแคว้นเว่ยพ่ายแพ้ได้แพร่กระจายออกไป มันทำให้เจ้ากั้วตกใจเป็นอย่างมาก ขณะที่ตีเงินและคนอื่นๆหนี

“พวกเรากำลังจะพ่ายแพ้ต่อพันธมิตรซานไห่อีกครั้งแล้วใช่หรือไม่?” ซาโผจุ่นกล่าว เมื่อเห็นว่าสถานการณ์กำลังเปลี่ยนไป แล้วเขาจะมีความสุขได้อย่างไร ความเกลียดชังที่เขามีต่อโฮหยางโชวยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จนมันซึมเข้าไปในกระดูกของเขา

จางหลางสายหัว “ครั้งนี้เราไม่ได้พ่ายแพ้ให้กับฉีเยว่หวู่ยี่ แต่ว่าเป็นไปดี”

“ถูกต้อง ไม่ว่าเราจะคาดการณ์อะไรไว้ก็ตาม เราก็ยังไม่สามารถจะมองเห็นล่วงหน้าได้ แม้ในขณะที่เสียเปรียบ เขาก็ยังกล้าส่งกองกำลังของเขาไปทำลายกองทัพแคว้นเว่ย”

“เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ มันดูเหมือนกับว่าไม่ใช่สไตล์ของเขา เพราะเสียงมากเกินไป แต่ในความเป็นจริง เขาคงได้คำนวณทุกอย่างไว้อย่างชัดเจน และคาดการณ์ว่า เจ้ากั้วจะไม่กล้าโจมตี” จางหลางกล่าวอย่างมีอารมณ์

“แล้วเราควรทำเช่นไรต่อไปดีล่ะ? แผนของเราล้มเหลวแล้ว ข้าคิดว่าเราคงต้องคิดแผนใหม่ๆ”

“ถูกต้อง แม้ว่าจะไม่มีกำลังเสริม กองทัพแคว้นฉินก็ยังสู้กับเรา ดังนั้น เราคงต้องคิด
แผนอย่างรอบคอบ ไม่เช่นนั้น พวกเขาคงจะชนะเราจริงๆก็ได้”

ณ เติ่นท์หลักของกองทัพแคว้นเจ้า

หลังจากที่ได้ยินว่ากองทัพแคว้นเว่ยถูกสกัดกั้นและถูกทำลายลงแล้ว เจ้ากั๋วก็ซัง
ตัวเองอยู่ภายในเต็นท์ของเขาโดยไม่ยอมพบใคร แม้แต่เจ้าเมืองผิงหยวน เจ้าเซิ่ง ก็ถูก
ปฏิเสธให้เข้าพบ

จากบุคลิกของเจ้ากั๋ว หลังจากที่ได้เปรียบ เขาต้องการที่จะไล่กวาดศัตรู เพื่อไม่ให้
กองทัพแคว้นฉินได้มีเวลาพัก แต่สุดท้าย ความรอบคอบของอ๋องแห่งแคว้นเจ้า ก็ได้
ทำลายแผนการของเขา

ตอนนี้ กองทัพแคว้นเว่ยถูกทำลายลงแล้ว และจะไม่มีกำลังเสริมอื่นๆมาที่ซางผิงอีก

ในสถานการณ์เช่นนี้ กองทัพแคว้นเจ้าไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากป้องกันตัวเอง พวก
เขาใช้แผนของเผ่ลียนผอ และรอดูว่าใครจะอดทนได้นานกว่ากัน

ด้วยวิธีนี้ แน่แน่นอนว่าแคว้นเจ้ายังคงได้เปรียบ

ปัญหาก็คือ สถานการณ์ในปัจจุบันนั้นแตกต่างไปจากช่วงเวลาที่เคยเผชิญและหวัง
เหอเผชิญหน้ากัน

ในช่วงเวลานั้น กองทัพทั้ง 2 ครอบคลุมฝ่ายละครึ่งข้างฝั่ง และพวกเขาแต่ละฝ่ายก็มี
แนวป้องกัน 3 แนว แต่สำหรับการป้องกันของเจ้ากั้ว มันมีเพียงแนวป้องกันเดียว
เท่านั้น หากเปรียบเทียบความแข็งแกร่ง สามารถมองเห็นความต่างได้อย่างชัดเจน

และด้วยกองกำลังของเมืองอ้าวที่อยู่หน้าค่ายเดิมของหวังหลิง แม้ว่าพวกเขาต้องการ
จะเปลี่ยนขบวนทัพ มันก็ทำไม่ได้มากนัก แผนการเดียวของพวกเขาก็คือ การเสริม
การป้องกัน

เจ้ากั้วได้อ่านตำราทางทหารมากมาย เขาจึงมีความรู้ด้านนี้กว้างขวางมาก เมื่อ
คิดถึง การป้องกันโดยไม่โจมตี เขาก็คิดไต่เตี้ยหนึ่งได้ในทันที เขาลุกขึ้นและสั่งทหาร
องครักษ์ของเขาไปเรียกเจ้าจวงมาพบ

เจ้าจวงรีบมาหาเขา และเมื่อเห็นเจ้ากั้วนั่งอยู่อย่างเคร่งขรึม เขาก็รีบคืบหน้าเจ้ากั้ว
ทันที

เจ้ากั้วเชิญให้เจ้าจวงนั่งลง เขายิ้มและถามว่า “การโจมตีของเมืองอ้าวเป็นอย่างไร?”

“หลังจากที่สกัดกั้นและทำลายกองทัพแค้วน่วยแล้ว กองกำลังของเมิ่งอ้าวก็ไม่ได้ลดการโจมตีลง แต่พวกเขากลับเพิ่มการโจมตีมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าจะบอกว่าเขาแสวงโจมตีในก่อนหน้านี้ ดูเหมือนว่าในตอนนี้ เขาจะต้องการโจมตีค่ายเดิมของหวังหลิงอย่างจริงจังแล้ว เพื่อที่จะเจาะทะลวงแนวป้องกันของเรา” เจ้าจวงกล่าวอย่างเคร่งขรึม

เมื่อได้ยินเจ้าจวงกล่าวถึงกองทัพแค้วน่วย ใบหน้าของเจ้ากั้วก็บิดเบี้ยว แต่มันก็กลับมาเป็นปกติหลังจากผ่านไปเพียงชั่วครู่ เขากล่าวว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้น เจ้าสามารถจัดการกับมันได้หรือไม่? เพราะถ้าค่ายเดิมของหวังหลิงถูกยึด กองกำลังที่อยู่ปลายด่านภูก็จะเผชิญหน้ากับภัยคุกคามในทันที” เจ้ากั้วยังไม่เปิดเผยความคิดของเขา เขากำลังทดสอบเจ้าจวง

“ท่านขุนพลอย่าได้กังวล แน่นอนว่าเราจะไม่ยอมให้กองทัพแค้วนุฉินฝ่ามาได้ แต่สิ่งที่ข้ากังวลก็คือ หากพวกเขาเสริมกำลังเพิ่มเข้าไปอีก กองกำลังป้องกันของเราจะเผชิญหน้ากับแรงกดดันอย่างหนัก ท่านขุนพล ท่านไม่คิดจะส่งกองกำลังจากด่านภูไปเสริมที่ค่ายหรือ?”

เจ้ากั้วส่ายหัว “ถ้าเราเสริมกองกำลังเข้าไป เรายังจะตกอยู่ในกับดักของกองทัพแค้วนุฉิน พวกเขาจะมีโอกาสเริ่มสงคราม และทำลายกองกำลังหลักของเรา”

“แล้วพวกเราจะทำเช่นไร?”

“ข้ามีขบวณฑัพที่เราสามารถสร้างขึ้นปกป้องด้านใต้ ซึ่งมันจะทำให้เรามั่นใจได้ว่า กองทัพแคว้นฉินจะไม่สามารถรุกคืบเข้ามาได้แม้แต่นิ้วเดียว” เจ้ากั้วกล่าวอย่างมั่นใจ

“ขบวณฑัพอะไรที่มันจะให้ผลที่ดีเช่นนั้นเลยหรือ?”

“ขบวณฑัพรถศึกหมุนวน!”

“ขบวณฑัพรถศึกหมุนวน?”

“ถูกต้อง!”

“ข้าเคยได้ยินมาว่า มันเป็นขบวณฑัพที่สาบสูญไปนานแล้วของซุนปิ่น ท่านแม่ทัพเรียนรู้ มันมางั้นหรือ?”

เจ้ากั้วหัวเราะแต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกไป

เจ้าจวงรู้สึกลึกได้ว่า แม่ทัพของเขามีความมั่นใจอย่างมาก เขาจึงกล่าวออกมาอย่างมีความสุขว่า “ตราบเท่าที่ท่านแม่ทัพจำมันได้ และจัดตั้งขบวณฑัพขึ้นได้สำเร็จ มันก็เหมาะที่จะนำมาใช้งาน!”

เจ้ากั้วพยักหน้า “ซุนปิ่นกล่าวไว้ว่า ขบวนการนี้ น่าอัศจรรย์มาก จนไม่ต้องเปลี่ยนแปลง และปรับปรุงใดๆ สำหรับวิธีการจัดระเบียบทหาร มันก็ไม่ได้มีอะไรซับซ้อนมากนัก ลองดูนี่ซิ!” เขาหยิบแผ่นหนังแกะออกมา และเริ่มวาดออกมา ด้วยความฉลาดและความหัวไวของเขา ในเวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมง เขาก็อธิบายรูปแบบขบวนการเสร็จสิ้น

“ซุนปิ่นเป็นอัจฉริยะสงครามจริงๆ! ขบวนการนี้จะมีประโยชน์อย่างมาก!” เจ้าจวงอุทานออกมา

“ถ้ากองทัพแคว้นฉินจะเสริมกำลังโจมตีก็ไม่ใช่ไร เพราะถ้าพวกเขาทำเช่นนั้นจริงๆ เราก็สามารถส่งกองกำลังบางส่วนไปช่วยป้องกันค่ายเดิมของหวังหลิงได้ การต่อสู้กับหัวไม่ใช้กลยุทธ์ที่ชาญฉลาด กองกำลังของเจ้าจะจัดขบวนการอยู่ที่ขอบด้านกู่ เพื่อต้อนรับพวกเขา ข้าอย่างจะรู้แน่ๆว่าไปฉีจะทำลายมันได้อย่างไร?”

“ขอรับท่านแม่ทัพ!” เจ้าจวงออกไปเตรียมขบวนการ เพื่อที่เขาจะได้ใช้มันที่ปลายด้านกู่ นอกจากนี้ เขายังมอบความรับผิดชอบในการจัดขบวนการนี้ให้กับที่ปรึกษากองทัพ เพื่อฝึกฝนทหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ณ ภูเขาหลวงซาน, เติ่นท์ของไป่ฉี

ไป่ฉีเรียกขุนพลทั้งหมดของเขามาพบ เพื่อแจ้งแผนการขั้นต่อไปให้พวกเขาทราบ

จากแผนเดิมของพวกเขา ขั้นต่อไปก็คือการโจมตีค่ายเดิมของหวังหลิง

“เมื่อเรายึดค่ายได้แล้ว กองทัพแคว้นเจ้าก็จะถูกขังอยู่ในด่านกู่ และจะเป็นอีกครั้งหนึ่งที่เราจะกักขังพวกเขา ดังนั้น เราจะต้องชนะการสู้รบในวันพรุ่งนี้” ไป่ฉีกล่าว

“เรากำลังรอฟังคำสั่งของท่านขอรับ!” เหล่าขุนพลตอบรับ

“ในวันพรุ่งนี้ กองกำลังของเมิ่งอ้าวจะเป็นแกนหลัก ขณะที่กองกำลังของฮวนเหอและหยิงเปาที่เพิ่งกลับมาจะไปสกัดกั้นของกองกำลังของเจ้าจงที่ปลายด่านกู่ ส่วนกองกำลังของหวังเหอ ให้รออยู่ที่ค่าย และรอฟังคำสั่งจากข้า!”

“ขอรับท่านแม่ทัพ!”

โอหยางไชวที่นั่งอยู่มุมหนึ่ง มีความรู้สึกกังวลและสงสัยเต็มอยู่ทั่วใบหน้าของเขา ในเมื่อพวกเขาพยายามที่จะยึดค่าย แล้วเหตุใดกองกำลังของหวังเหอถึงไม่ถูกส่งไป

ด้วย? เขามองไปที่ห้วงเหวและไม่เห็นความเศร้าใดๆ หรือบางที ไปคิดคงจะมีแผนการ
อื่นอีก

การทำลายกองทัพแค้วนเจ้าไม่เพียงแต่จะเป็นการทำลายการก่อตัวของพันธมิตร
เท่านั้น แต่กองทัพแค้วนฉินยังได้รับเสบียงและทรัพยากรจำนวนมากมาด้วย

แค้วนฉินได้ส่งเสบียงเกือบทั้งหมดไปที่ฐานที่มั่นเย่หวาง การเผาทำลายของเจ้าจง
ทำให้เสบียงที่สะสมไว้สูญหายไป ดังนั้น แม้ว่าพวกเขาจะมีเส้นทางการขนส่ง ปริมาณ
เสบียงที่ฟานจุสามารถรวบรวมมาได้จากภายในแค้วนก็มีจำกัด

ขณะที่พวกเขาพยายามรวบรวมเสบียง ประชาชนก็เริ่มที่จะบ่น เพื่อสนับสนุนกองทัพ
ที่อยู่แนวหน้า แม้แต่ธัญพืชที่เก็บไว้ใช้ภายในครอบครัวของพวกเขาก็ยังถูกขอแบ่งไป
ด้วย แน่นอนว่าพวกเขาย่อมไม่มีความสุขกับมัน

ดังนั้น เจ้ากั๋วจึงยังคงรู้สึกว่ ระหว่างกองทัพทั้ง 2 ฝ่าย กองทัพแค้วนเจ้ายังคง
ได้เปรียบอยู่

โชคดีที่การทำลายกองทัพแค้วนเว่ยได้เพิ่มเสบียงให้กับกองทัพแค้วนฉินเป็นจำนวน
มาก

ห้องแห่งแคว้นฉินยังได้รวบรวมประชาชนให้ช่วยส่งเสบียงชุดใหม่ไปยังเมืองกวงหลางด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพแคว้นเจ้าเต็มไปด้วยความวุ่นวาย พวกเขาได้เคลื่อนย้ายรถศึกและทุกสิ่งทุกอย่างที่ใช้ได้ ไปจัดขบวนทัพรถศึกหมุนวน

ขณะที่พวกเขายังคงวุ่นวาย กองทัพแคว้นฉินก็เริ่มเคลื่อนไหว

ดั่งน้ำท่วมสีดำ ภายใต้จังหวะกลองศึก กองทัพแคว้นฉินตั้งขบวนทัพอย่างเป็นระเบียบขณะที่พวกเขาเดินออกจากค่าย

ไปตั้งมั่นอยู่บนยอดเขาและมองออกไปตามปกติ เขามองลงไปและคอยบัญชาการกองกำลังทั้งหมด

กลุ่มแรกที่ออกไปก็คือ ทหารราบและทหารม้า 120,000 นาย ที่นำโดยเมิ่งอ้าว กองกำลังนี้เคยโจมตีค่ายเดิมของหวังหลิงมาหลายวันแล้ว พวกเขาจึงคุ้นเคยกับเส้นทางเดินทัพเป็นอย่างดี ขั้วแตกต่างก็คือ เมื่อวานนี้พวกเขาเพิ่งได้รับคำสั่งใหม่ ให้ต่อสู้กับความตาย

ในกองทัพแคว้นฉิน ขณะที่พวกเขาตัดสินใจที่จะต่อสู้กับความตาย ใครก็ตามที่พยายามจะหลบหนี พวกเขาจะถูกฆ่าอย่างไร้ปราณี เพราะถ้าใครกลัว เขาอาจจะกลายเป็นภาระให้กับคนอื่น ๆ ดังนั้น สำหรับการต่อสู้กับความตายเช่นนี้ ทหารทุกคนจะต่อสู้ราวกับว่าหลังของพวกเขาชนกำแพง ไม่มีที่ให้ถอยอีกต่อไป

ผู้คนวันละคลั่ง ฮวนเหอและหยิงเปาได้นำกองกำลังของพวกเขาติดตามไปอย่างใกล้ชิด ในระหว่างการสู้รบกับกองทัพแคว้นเว่ย ฮวนเหอสูญเสียกองกำลังไปเพียงบางส่วน พวกเขายังคงเหลือกำลังทหารถึง 90,000 นาย ที่สามารถต่อสู้ได้

เมื่อเห็นว่ากองกำลังของเมิ่งอ้าวเข้ามาโจมตีค่ายเดิมของหวังหลังอีกครั้ง พวกเขาก็กู้ไม่ได้ตื่นตระหนกใดๆ หลายวันมานี้ พวกเขามั่นใจแล้วว่าศัตรูเพียงแค่สร้างทำเป็นโจมตีเท่านั้น

ข่าวการพ่ายแพ้ของกองทัพแคว้นเว่ยเป็นที่รู้กันเฉพาะในหมู่ขุนนายทหารของกองทัพ เจ้ากั๋วสั่งให้พวกเขาปิดขานี้ไว้ ใครก็ตามที่ไม่เชื่อฟังจะถูกประหาร นี่ก็เพื่อไม่ให้มันส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของทหาร

ด้วยการปกปิดข่าว นอกเหนือจากนายทหารแล้ว ทหารที่เหลือเกือบทั้งหมดยังไม่ทราบเรื่องนี้

สิ่งที่พวกเขาไม่รู้อีกอย่างก็คือ กองทัพแค้วนฉินในตอนนี้ แตกต่างไปจาก 2-3 วันที่ผ่านมา แม้ว่าเหล่านายทหารจะสั่งให้ทหารของพวกเขาระมัดระวัง มันก็ไม่มีผลมากนัก

ในช่วง 2-3 วันของการโจมตีที่ผ่านมา แม้ว่าจะมีเสียงร้องไห้ไม่ได้รู้สึกดีมากนัก แต่อย่างน้อย พวกเขาก็ถมคุน้ำทั้งหมดแล้ว

กองกำลังขนาดใหญ่ก้าวข้ามคุน้ำ และผลักดันบันไดกำแพงไปข้างหน้าและเกาะมันไปที่กำแพง เริ่มการโจมตีอย่างรุนแรงกับค่ายเดิมของพวกเขา ทหารปีนขึ้นไปอย่างไม่กลัวความตาย พวกเขาสู้ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขามี

กองทัพที่บัคฉิ่งนี้ เป็นสิ่งที่กองทัพแค้วนเจ้าไม่ได้คาดคิด พวกเขารู้แล้วว่ากองทัพแค้วนฉินได้โจมตีอย่างจริงจังแล้วในครั้งนี้ อย่างไรก็ตาม กว่าพวกเขาจะตระหนักถึงเรื่องนี้ มันก็ช้าเกินไป จนพวกเขามีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

โชคดีที่ความแข็งแกร่งโดยเฉลี่ยของกองทัพแค้วนเจ้าเหนือกว่าของกองทัพแค้วนเว่ย แม้ว่าพวกเขาจะเริ่มต้นได้ไม่ดีนัก พวกเขาก็ยังคงตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว และเริ่มใช้ประโยชน์จากกำแพง สังหารทหารแค้วนฉินที่บุกเข้ามา

ตู่ฉินนำมันติดไฟและอุปกรณ์อื่นๆถูกนำมาใช้อย่างเต็มกำลัง ซึ่งมันก่อให้เกิดความเสียหายที่รุนแรงต่อกองทัพแค้วนฉิน

เมื่องอแงที่เป็นผู้บัญชาการกองกำลังไม่มีปฏิกิริยาใดๆ และไม่สนใจการสูญเสียของทหาร เขาโบกสับดธงในมือของเขา ส่งทหารเข้าไปอย่างต่อเนื่อง จนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย

การโจมตีอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดแรงกดดันต่อทหารที่พยายามป้องกัน พวกเขาไม่มีเวลาพอให้พักหายใจ ภายใต้การโจมตีที่รุนแรง ช่องโหว่และการแตกร้าวค่อยๆ ปรากฏขึ้นในบางพื้นที่ แม้ว่าพวกเขาพยายามที่จะป้องกันอย่างสุดกำลังแล้วก็ตาม แต่หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป มันก็คงขึ้นอยู่กับการเวลาเท่านั้น ที่ค่ายจะถูกยึด

เมื่องอแงฉลาดและรวดเร็ว เมื่อเขาเห็นช่องโหว่ปรากฏขึ้นในการป้องกัน เขาก็ส่งกองกำลังที่เตรียมไว้ เข้าไปในทันที ครู่ต่อมา ค่ายเดิมของหวังหลิงก็เข้าสู่ภาวะอันตราย ทหารไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือไปยังกองกำลังหลัก

แม้ว่าเจ้าจวงจะกำลังยุ่งอยู่กับการจัดขบวนทัพรถศึกหมื่นวน แต่ในความเป็นจริง เขาให้ความสนใจกับการโจมตีค่ายเดิมของหวังหลิงอย่างมาก เมื่อเห็นว่าการเป็นไปตามที่คาดไว้ เขาก็รีบส่งกองกำลังเสริมเข้าไปในทันที

ในขณะที่พวกเขากำลังจะเข้าไปช่วย กองกำลังของฮวนเหอและหยิงเปาที่หลบซ่อนตัวอยู่ด้านหลังกองกำลังของเจ้าจวงก็พุ่งออกมา สกัดกั้นเส้นทางเดินทัพของพวกเขา

ขุนพลทั้ง 2 ทำในสิ่งที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้ทำ เริ่มจากปิดกั้นและรอให้กองกำลังของเมืองอ่าวยี่ด่ายเดิมของหวังหลิง กองกำลังของพวกเขาปิดล้อมกองกำลังของเจ้าจวงไว้ ไม่ปล่อยให้พวกเขาเคลื่อนไปไหนได้แม้แต่ก้าวเดียว

เจ้ากั๋วยืนอยู่ที่กำแพงของด่านกุ เมื่อเขาเห็นว่ากองกำลังของเจ้าจวงถูกหยุดไว้ เขาก็รู้ได้ในทันทีว่า กองทัพแคว้นฉินมีความมุ่งมั่นที่จะยึดค่ายเดิมของหวังหลิงให้ได้

แม้ว่าเขาจะยังตั้งขบวนทัพรอศึกหมุนวนไม่เสร็จ เจ้ากั๋วก็ไม่ต้องการจะเสียค่ายเดิมของหวังหลิงไป ยิ่งไปกว่านั้น เขายังต้องการที่จะช่วยทหาร 50,000 นาย ที่อยู่ที่นั่นด้วย

ในขณะที่เจ้ากั๋วกำลังจะเคลื่อนย้ายกองกำลังในด่านกุไปเสริมกำลังให้กับเจ้าจวง เพื่อฝ่ากองกำลังของฮวนเหอและหยิงเปา ไปช่วยค่ายเดิมของหวังหลิง ก็มีทหารมารายงานว่า “เรียนท่านแม่ทัพ กองทัพแคว้นฉินได้ปรากฏตัวที่ทางเหนือของด่านกุ ขอรับ พวกเขานำอาวุธปิดล้อมมาด้วย ดูเหมือนว่าพวกเขาเตรียมที่จะโจมตีด่านกุ ขอรับ!”

“อะไรนะ?” เจ้ากั๋วไม่อยากจะเชื่อเรื่องนี้ เมื่อไหร่กันที่กองทัพแคว้นฉินข้ามไปอีกฝั่งของกำแพงหิน พวกเขาหลบซ่อนอยู่ในเงามืดหรืออย่างไร หน่วยสอดแนมช่างไร้ประโยชน์เสียจริง “มีมากเท่าใด?”

“มากกว่า 100,000 นาย ขอรับ!”

เจ้ากั้วสันสะท้าน มีทหารบุกเข้ามามากกว่า 100,000 นาย ถ้าเขาส่งทหารบางส่วน
จากด่านกู่ออกไป ด่านกู่ก็จะตกอยู่ในอันตรายในทันที

“นี่มันไม่ถูกต้อง!” เจ้ากั้วขมวดคิ้ว และพิมพ์้าว่า “เหตุใดมันถึงได้ประจบเหมาะ
เช่นนี้?”

เมื่อคิดย้อนกลับไป เจ้ากั้วก็สันสะท้าน กองทัพแคว้นฉินที่อยู่ทางเหนือได้เคลื่อนไหว
เมื่อไม่กี่วันก่อน เป้าหมายของพวกเขา ก็คือที่นี่เอง พวกเขาสามารถป้องกันไม่ให้
ทหารจากด่านกู่เข้าไปช่วยเหลือค่ายเดิมของหวังหลิง ถ้าเจ้ากั้วไม่สนใจพวกเขา และ
พยายามที่จะส่งทหารออกไป พวกเขาก็จะตกอยู่ในวงล้อมจริงๆ ดังนั้น เขาต้องเลือก
ว่าจะยอมสูญเสียด่านกู่หรือค่ายเดิมของหวังหลิง อย่างใดอย่างหนึ่ง

แน่นอนว่าสำหรับเจ้ากั้ว ทั้ง 2 แห่งล้วนสำคัญเป็นอย่างมาก

นี่เป็นแผนการ และเจ้ากั้วสามารถเลือกได้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น หากเขาเลือกที่จะ
ปกป้องด่านกู่ และยอมเสียค่ายเดิมของหวังหลิง การจะประสานงานกับกองกำลังใน
ด้านฮูโก่วเพื่อปิดล้อมกองทัพแคว้นฉินทางเหนือก็จะเป็นไปไม่ได้อีกต่อไป

ด้านฐโก้วตั้งอยู่ห่างไกลจากด้านภู และกว่าพวกเขาจะมาถึง ศัตรูก็คงจากไปนานแล้ว

นี่คือจุดอ่อนของแนวป้องกันของกองทัพแคว้นเจ้า มันยืดยาวเกินไป และพวกเขาไม่สามารถประสานงานกันได้อย่างราบรื่น มันเปิดโอกาสให้ศัตรูพวกเขาได้มีช่องโจมตี

เมื่อมาถึงจุดนี้ เจ้ากั้วได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่า ไปฉีใช้กองกำลังของเขาอย่างไร เห็นได้ชัดว่าในการสู้รบครั้งนี้ ไปฉีมองเห็นจุดอ่อนของศัตรูได้อย่างทะลุปรุโปร่ง และเขาก็คิดแผนการตอบโต้มัน

เมื่อเทียบกับเขา เจ้ากั้วยังคงด้วยกว่าและเขาก็ยังขาดประสบการณ์อีกมาก

ส่วนที่ยากก็คือ เขาไม่เพียงแต่ต้องเสียสละค่ายเดิมของหวังหลิงและทหาร 50,000 นายที่อยู่ที่นี่ แต่การที่เขาทิ้งพวกเขาไว้ที่นั่น มันยังจะทำให้ขวัญกองกำลังใจของกองทัพลดลงด้วย

เจ้ากั้วส่ายหน้าอย่างขมขื่น “สั่งให้ทหารเตรียมตัวป้องกันจากทางเหนือ บอกคนที่ค่ายเดิมของหวังหลิงว่า เมื่อพวกเราจัดการกับศัตรูที่บุกเข้ามาที่ด่านได้แล้ว เราจะส่งกำลังเสริมไปช่วยพวกเขา”

ทุกคนรู้ดีว่าการส่งกำลังเสริมที่เจ้ากั้วหล่าวเป็นเพียงกระดาษเปล่า กว่ากองกำลังหลัก จะทำให้กองทัพแคว้นฉินที่อยู่ทางเหนือถอยไปได้ ค่าเดิมของหวังหลิงก็คงถูกยึดไปแล้ว แล้วพวกเขาจะส่งกำลังเสริมไปให้ใครกัน?

แม้ว่าทุกคนจะรู้ แต่หลังจากคิดแล้ว พวกเขาก็คิดว่าเจ้ากั้วเองก็ไม่ต้องการที่จะเสียค่าเดิมของหวังหลิงไป แต่เนื่องจากแผนการของกองทัพแคว้นฉิน เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมเสียมันไป

ที่เขากล่าวออกมาเช่นนั้น เพื่อไม่ให้มันส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของพวกเขามากเกินไป

มีคนกล่าวไว้ว่า ผู้นำต้องไร้ความปราณีและต้องยอมสูญเสียบางสิ่ง พวกเขาจะต้องทำมันและยอมรับมันให้ได้

ไปดีได้สอนบทเรียนให้กับเจ้ากั้วอีกครั้ง

หลังจากจบสงครามซางผิงครั้งนี้ เจ้ากั้วจะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ถ้าเขาสามารถอยู่รอดและออกไปจากเขตสงครามนี้ได้ แน่แน่นอนว่าเขาจะกลายเป็น ดาวดวงใหม่ที่กำลังจะเปล่งประกาย

.....

คำสั่งของเจ้ากั้วเป็นดังการประกาศความตายของกองกำลังที่อยู่ในค่ายเดิมของหวังห
ลิ่ง

เมื่อเหล่าทหารได้รับคำสั่ง ใบหน้าของพวกเขาก็กลายเป็นซีดขาว พวกเขาเห็นจุดจบที่
รอคอยพวกเขาอยู่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้เกลียดชังเจ้ากั้ว แต่เกลียดชังแคว้นฉิน

“พี่น้อง สู้เพื่อความตาย!” ความกล้าหาญของทหารแคว้นเจ้าไม่ได้ดับลงไปกว่าทหาร
แคว้นฉินเลย

“ฆ่า!ฆ่า!ฆ่า!”

ฉากที่กองกำลังที่เหลือของหวังหลิงกระโดดข้ามคูน้ำและต่อสู้กับความตาย ได้ฉายซ้ำ
อีกครั้ง สถานที่เดียวกัน สถานการณ์เดียวกัน ที่ต่างออกไปก็คือ ครั้งนี้นั้นเป็นที่ของ
ทหารแคว้นเจ้า

บางครั้ง โชคชะตาก็บังเอิญและโหดร้าย

ความกล้าหาญของกองกำลังข้างหน้าทำให้ดวงตาที่เงิบลงบของเมิงอ้าวสันสะท้อน
เขามองไปที่ศัตรู สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือ พยายามอย่างดีที่สุด และส่งพวกเขาไปตาม
ทางของพวกเขา

เสียงหัวเราะดังก้องไปทั่วทั้งด้านในและด้านนอกค่าย การพุ่งออกมาของทหารแคว้น
เจ้า กระตุ้นความกระหายเลือดในตัวของพวกเขาแคว้นจีน และทั้ง 2 ฝ่าย ก็เข้าต่อสู้เพื่อ
ความตาย

การสู้รบที่รุนแรงดำเนินต่อไปตลอดช่วงบ่าย เมื่อพวกเขาเหนื่อยล้า ทหารแคว้นเจ้าจะ
กินอาหารที่อาหารที่คูน้า ไม่มีเวลาให้พวกเขาถอยกลับเข้าค่าย เพราะถ้าพวกเขาถอย
ทหารแคว้นจีนก็จะเข้ามาสังหารพวกเขาอย่างแน่นอน

ขณะที่พระอาทิตย์ส่องแสงเข้าไปในค่ายเดิมของหวังหลิง มั่นดูเหมือนว่าอาหารจะ
หนาวเย็นเป็นพิเศษในตอนนี้ ค่ายที่ได้รับการซ่อมแซม ตอนนี้ มันได้ถูกฉีกเป็นชิ้นๆอีก
ครั้ง กำแพงแตกหักและมีควันไฟลอยออกมาจากในค่าย

เมิงอ้าวที่เป็นผู้นำกองกำลัง เขายังคงสงบอยู่ ความทรหดของทหารแคว้นเจ้ามากยิ่งขึ้น
กว่าที่เขาคิดไว้ คูน้ากลายเป็นอาณาเขตแห่งความตาย มั่นดูเหมือนว่าเขาจะสามารถ
ข้ามมันได้ตลอดเวลา แต่เมื่อทหารแคว้นจีนวิ่งเข้าไป ก็จะมีร่างของทหารแคว้นเจ้าลุก
ขึ้นมา ถีบดาบจันทร์เสี้ยวไว้ในมือและต่อสู้กับทหารแคว้นจีน

เนื่องจากเกิดการต่อสู้อย่างรุนแรงและต่อเนื่อง จึงไม่สามารถมองเห็นสภาพเดิมของคุณ
น้ำได้อีกต่อไป มันปกคลุมด้วยศพและเลือด ไม่ว่าจะเป็นอาวุธปิดล้อมหรืออุปกรณ์
ป้องกัน พวกมันทั้งหมดได้รับความเสียหาย และก็ไม่มีใครใส่ใจที่จะเข้าไปซ่อมแซม
พวกมัน

การรบขั้นสุดท้าย เป็นการสู้รบของทหารที่ใช้เพียงหอกและดาบเป็นอาวุธเท่านั้น และ
มันเป็นการสู้รบในระยะประชิด ไม่มีทักษะหรือกลยุทธ์ใดๆ นี่คือนยุคสงครามอาวุธเย็น
มันเป็นสงครามที่ห่าเลือดมากที่สุด แต่ก็ยังเป็นสงครามที่ดึงดูดสายตาได้สั้นที่สุด
เช่นกัน

ทหารไม่ได้เป็นข้าาสาสีที่สามารถกลับมาเจริญเติบโตได้อย่างรวดเร็วหลังจากที่ถูกตัด

ทหารแคว้นเจ้านั้น ไม่ว่าจะเป็นพลังต่อสู้หรือความแข็งแกร่งทางจิตใจ พวกเขา
ทัดเทียมได้กับทหารแคว้นฉิน ถึงจะเป็นเช่นนั้น แต่เมื่อมีศัตรูมากกว่าถึง 2 เท่า
สุดท้าย พวกเขาก็ต้องพ่ายแพ้ เช่นเดียวกับกองกำลังของหวังหลิงในก่อนหน้านี้ ไม่มี
ใครยอมจำนนและทุกคนสู้เพื่อความตาย

การสู้รบครั้งนี้ เป็นการสู้รบที่รุนแรงตลอดทั้งวัน กองกำลังของเมิ่งอ้าวสูญเสียอย่าง
มากกว่าที่พวกเขาจะสามารถเข้ายึดค่ายเดิมของหวังหลิงเอาไว้ได้

พวกเขาได้ฟื้นคืนสิ่งที่พวกเขาเคยสูญเสียไปแล้ว เพียงแต่ราคาที่ต้องจ่าย ดูเหมือนว่าจะมากเกินไปก็เท่านั้น

หลังจากจบการสู้รบ กองกำลังทหารราบของผู้เล่นที่นำโดยเจิงถิง ถูกสังหารเกือบทั้งหมด พวกเขายังคงเหลืออยู่เพียง 1,000 นายเท่านั้น สภาพของกองกำลังผู้เล่นเลวร้ายมาก นั่นคือ คำอธิบายที่ดีที่สุดของการสู้รบครั้งนี้

หลังจากยึดค่ายเดิมของหวังหลิงได้แล้ว เมืองอ้าวก็ปฏิบัติตามคำสั่งของไปฉี ้เขาส่งกองกำลัง 70,000 นาย ไปปกป้องมัน เพื่อรำลึกถึงหวังหลิง ชื่อของค่ายจะยังคงไม่ถูกเปลี่ยน

เมื่อเห็นว่าพวกเขายึดค่ายของหวังหลิงกลับไปได้แล้ว เจ้าจวงก็โกรธมาก และต้องการที่จะสู้รบด้วยความตายกับกองทัพแคว้นฉิน โชคดีที่เจ้ากั๋วได้เตือนเขาไว้แล้วในก่อนหน้านี้ เขาจึงทำได้เพียงส่ายหัว แล้วสั่งให้กองกำลังของเขาถอยไปที่ปลายด่านกู่

กองกำลังผสมของฮวนเหอและหยิงเปาติดพันอยู่กับกองกำลังของเจ้าจวงตลอดทั้งวัน และพวกเขาก็เหนื่อยล้า พวกเขาจึงถอยกลับไปในเมืองกงหวางเพื่อพักผ่อน ทั้ง 2 รู้ดีว่า การสู้รบครั้งสำคัญกองกำลังจะเกิดขึ้น

สำหรับกองกำลัง 100,000 นาย ของหวังเหอที่ถูกส่งไปรบกวन्द่านกู่ พวกเขาได้ออกมาจากค่ายของหวังเหอนานแล้ว โดยหวังเหอได้รับการกิจลับนี้ และเริ่ม

เคลื่อนไหวพร้อมกับที่สวนเหอและหยิงเปานำกองกำลังของพวกเขาไปโจมตีกองทัพ
แคว้นเว่ย

ไม่กี่วันมานี้ ขณะที่กองกำลังของเมิ่งอ้าวเข้าโจมตีค่ายเดิมของหวังหลิง ค่ายทั้งหมด
ของกองทัพแคว้นฉินเหลือทหารรักษาการณ์เพียง 50,000 นายเท่านั้น เมืองของพวกเขา
แทบจะว่างเปล่า ขณะที่กองทัพแคว้นเจ๋ามีกองกำลังที่สามารถไหวได้อย่างอิสระ
ราว 200,000-300,000 นาย แต่พวกเขาก็ไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ หากเจ้าก็ัวรับความ
เสี่ยงและเข้าโจมตี การสู้รบอาจจะแตกต่างออกไปจากตอนนี้โดยสิ้นเชิง

น่าเสียดายที่ไม่มีการสู้รบที่รุนแรงเกิดขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าจวงได้นำรถศึกเก่าและสิ่งที่ไร้ประโยชน์ออกไป และใช้เวลา 5 วัน ใน
การสร้างขบวนทัพรถศึกหมุนวน

ขบวนทัพมี 5 ชั้น ชั้นนอกสุดเป็นกำแพงล้อมรอบ, ชั้นที่สอง จะประกอบด้วยรถศึก
และทหารโล่ รถศึกจะเชื่อมต่อพวกเขาเข้าด้วยกัน โดยทหารโล่จะอยู่ด้านหลังของรถ
ศึก, ชั้นที่สาม เป็นทหารราบ พวกเขาจะยืนอยู่ห่างกันในระยะที่สามารถจัดขบวนทัพ
ป้องกันได้, ชั้นที่สี่ เป็นเต็นท์ทหาร ที่ใช้สับเปลี่ยนทหารเข้าออกและรักษาผู้บาดเจ็บ,
ชั้นที่ห้า เป็นพื้นที่บัญชาการ มีหอคอยกลองทองทองคำ ที่มีขนาดใหญ่เขียนว่า
'เจ้า' ปักอยู่ ซึ่งมันจะใช้สั่งการกองกำลังทั้งหมด

เมื่อขบวนทัพถูกจัดตั้งขึ้น มันทำให้กองทัพแคว้นฉินประหลาดใจ กองทัพแคว้นฉิน
มองดูขบวนทัพนั้นจากที่ห่างไกล และพวกเขามองมันด้วยความหวั่นเกรง เมื่อไปฉี
ได้รับรายงาน เขาก็มองดูมันจากยอดเขาหลวงซาน จากระยะไกล มันเป็นวงกลมสี
แดงฉานขนาด 5 กิโลเมตร ธงถูกปักอยู่รอบๆพื้นที่, เสียงกลองก้องกังวาลจากจุด
ศูนย์กลาง มันน่าตกใจจริงๆ

ไปฉีมองไปเหล่าขุนพลของเขา แล้วถามว่า “พวกเจ้าทั้งหมดเคยผ่านสงครามมานับ
ร้อยครั้ง มีใครบอกประวัติความเป็นมาของขบวนทัพนี้ได้บ้าง? สิ่งที่เป็นจุดแข็งและ
จุดอ่อนของมัน และวิธีที่เราจะทำลายมัน?”

ในการประชุมครั้งนี้ หยิงเปาไม่ได้เข้าร่วมด้วย เขาไปที่ทางเหนือของกำแพงหิน เพื่อ
รับผิดชอบกองกำลัง 100,000 นาย ที่อยู่ที่นั่น ส่วนเมิงอ้าวก็อยู่ที่ค่ายเดิมของหวังหลิง
และรับผิดชอบเฝ้าติดตามการเคลื่อนไหวของกองทัพแคว้นฉินในด้านกู๋

ด้วยเหตุนี้ ไปฉีจึงมีเพียงหวังเหอและฮวนเหอเท่านั้น หวังเหอยังมีกองกำลังอีก
50,000 นาย ที่สันเขาเหลาหม่า ส่วนฮวนเหอได้รวมเอากองกำลังของหยิงเปาเข้ามา
เขาจึงมีกองกำลังทหารม้า 80,000 นาย และทั้งหมดอยู่ที่เมืองกวงหลาง รับหน้าที่
ป้องกันค่ายหลักแทนเมิงอ้าว

นอกเหนือจากขุนพลทั้ง 2 แล้ว ยังมีตัวแทนผู้เล่น ฉีเยว่หวู่ยี่ และจูโซว

หวังเหอหัวเราะ “จะไปใส่ใจขบวนทัพทำไมกัน? เราเพียงส่งทหารม้า 50,000 นายเข้าไป ก็สามารถทำลายมันลงได้แล้ว!”

“ใช้ทหารม้า 50,000 นาย ทำลายมันหรือ? พวกเขาทั้งหมดจะตายโดยที่เจ้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันเกิดอะไรขึ้น ในฐานะขุนพล เจ้าเป็นคนสำคัญของแคว้นเรา แต่เหตุใดถึงได้กล่าวอะไรที่ผิดพลาดเช่นนี้?” แม้ว่าไปฉีจะไม่ได้กล่าวรุนแรงนัก แต่เขาก็มีศักดิ์ศรีและเกียรติยศที่ไม่สามารถอธิบายได้ และมันทำให้เหล่าขุนพลทั้งเคารพและหลาดก๊วเขา

ที่สำคัญที่สุดก็คือ กองทัพทั้งหมดของแคว้นเชื่อมั่นในตัวไปฉี เส้นทางของไปฉีเริ่มต้นจากการเป็นเพียงทหารทั่วไปเท่านั้น แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็เป็นทหารที่มีความสามารถ และคุ้นเคยกับอาวุธและพิชัยสงครามทุกประเภท ถ้าเขาเดินไปรอบๆ โรงเรียนทหาร เขาสามารถที่จะชี้ความผิดพลาดของทุกคนได้

ในฐานะขุนพลชั้นยอด เป็นธรรมดาที่เหล่าทหารจะไว้ใจเขา ไม่เพียงแค่นั้น กลยุทธ์ของเขายังถูกต้องแม่นยำและการใช้กองกำลังของเขาก็ตัดเยียด ความกล้าหาญและความโหดเหี้ยม ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของเขา ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ีตราบเท่าที่ไปฉีเป็นผู้นำของพวกเขา ทุกๆสงครามที่เกิดขึ้น แคว้นฉินจะเป็นผู้ชนะ

ทั้งหมดนี้ก็คือ ไปฉี เขาเป็นดังเทพสงครามที่ถูกส่งมาจากสวรรค์

แม้ว่าเขาจะได้รับความเคารพดังกล่าว ไปดีก็ไม่ได้หึงผยองและใจร้อน เขายังคงสงบเยือกเย็นและชัดเจน และเขาก็มีเป้าหมายที่การทำลายศัตรูของเขาเสมอ

นอกเหนือจากการเรียกเขาว่า ‘เทพสงครามแล้ว’ ไม่มีคำอธิบายใดเหมาะกับเขามากแล้ว

เมื่อถูกตำหนิโดยไปดี หวังเหอก็อับอาย ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดงในทันที

ไปดีรู้ว่าหวังเหอมีบุคลิกเฉพาะตัว และเขาไม่ได้คิดมากเกี่ยวกับมัน ในขณะที่ไปดีกำลังจะกล่าวบางอย่างออกไป ก็มีเสียงของคนผู้หนึ่งดังขึ้นซ่าๆแต่มั่นคง “ถ้าข้าจำไม่ผิด นี่คือขบวนทัพรถศึกหมุนวน”

ไปดีตกใจมาก เขาหันหน้าไปทางเสียงนั้น และเห็นชายชราคนหนึ่งที่ตั้งตัวเหมือนนักวิชาการ ยืนอยู่ข้างหลังฉีเยว่หฺวู่ยี่ นักวิชาการมองมาที่ไปดีและโค้งคำนับเขา

โอหยางโจวแนะนำเขาทัพที่ “ท่านไปดี นี่คือการฝึกหัดของกองกำลังผู้เล่น ท่านจู้โจว”

ไปดีพยักหน้า ไม่เพียงเขาไม่โกรธที่ถูกขัดจังหวะ แต่เขายังกล่าวชมเชยออกไปด้วย “ข้าไม่คิดเลยว่าจะมีผู้ทรงปัญญาในกองกำลังของผู้เล่น ท่านช่วยอธิบายให้พวกเรา

พังด้วยเถิด” ไม่ใช่ว่าไปฉีกกำลังพยายามทำให้จูโซวลำบาก เพียงแต่ไปฉีกคิดว่า เมื่อจูโซวรู้จักชื่อของขบวนทัพนี้ เขาก็คงจะรู้ข้อดีข้อเสียของมันด้วยเช่นกัน

จูโซวไม่ลังเล เขากล่าวว่า “ขบวนทัพนี้เป็นความคิดของขุนปิ่น แต่มันไม่เคยถูกใช้ในการสู้รบมาก่อน ในแบบแปลนขบวนทัพ มันมีทั้งหมด 10 รูปแบบ สำหรับวิธีการใช้มัน เขาไม่ได้อธิบายไว้ แต่มันสามารถหมุนวนและปรับเปลี่ยนได้ตามทหารที่ใช้ และทรัพยากรที่มี ซึ่งจะทำให้มันสามารถปรับเปลี่ยนได้โดยไร้รูปลักษณะที่แน่นอน เนื่องจากขบวนทัพนี้ใช้ประโยชน์จากคunami, รถศึกและทหารราบ ในการจัดตั้งเป็นขบวนทัพ มันจึงได้ชื่อว่าขบวนทัพรถศึกหมุนวน”

“ความแข็งแกร่งของขบวนทัพนี้ก็คือ กองทัพสามารถหมุนเวียนเป็นวงกลมได้เหมือนน้ำ มันสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เผชิญได้ ถ้าเราโจมตีจุดหนึ่ง กองกำลังภายในจะถูกหมุนเวียน และโจมตีเราจากด้านหลัง ถ้าเราล้อมโจมตีพวกเขา เราจำเป็นต้องยึดกองกำลังของเรา ด้วยความแข็งแกร่งของเราในตอนนี้อย่างไรก็ตามที่เราจะล้อมพวกเขา”

“แปะ แปะ แปะ!” ไปฉีปรบมือและหัวเราะ “ท่านช่างอัจฉริยะจริงๆ!”

“ขอบคุณสำหรับคำชมของท่าน!”

ไปฉีโบกมือให้เขา และการแสดงออกของเขากลับมาจริงจังอีกครั้ง

จากแผนของไป่ฉี ขั้นตอนต่อไปก็คือ การประสานงานกับกองกำลังของหยิงเปา ปิดล้อมด้านกู่ อย่างไรก็ตาม ขบวนการนี้ทำให้กองกำลังที่อยู่ทางใต้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

ค่ายเดิมของหวังหลิงที่เมื่อก่อนเพิ่งจะยึดคืนมาได้ กลายเป็นไร่ประโยชน์ทันที

ไม่เพียงแค่นั้น เจ้ากั้วยังสามารถประสานงานกับกองกำลังในด้านฮูโก่ว ปิดล้อมกองกำลังของหยิงเปาได้ สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปในทันทีที่ขบวนการนี้ก่อตัวขึ้น

ไป่ฉีประทับใจมาก เจ้ากั้วเริ่มแสดงสัญญาณของการกลายเป็นดวงดาวที่เปล่งประกายแล้ว

“เพื่อที่จะทำลายกองทัพแคว้นเจ้า ดูเหมือนว่า เราคงต้องทำลายขบวนการนี้ให้ได้เสียก่อน!” ไป่ฉีกล่าวอย่างเฉียบขาด

.....

TWO Chapter 277 การใช้วิธีที่น่าอัศจรรย์ทำลายขบวนการ

ดังนั้น ขบวนการพรรคคึกคะหนวนนี้จึงกลายเป็นกุญแจสำคัญในการตัดสินใจแพ้ชนะของสงครามข้างฝั่งในครั้งนี้

ในอีก 10 วัน เสี่ยงจากเสี้ยนหยางจะถูกส่งมาถึงเมืองกวงหลาง และวิกฤตการขาดแคลนเสบียงของกองทัพแคว้นฉินก็จะคลี่คลายชั่วคราว ฟานจูทำทุกอย่างเท่าที่เขาทำได้ในเสี้ยนหยาง เพื่อให้ประชาชนของพวกเขายอมมอบเสบียงให้

อาจกล่าวได้ว่า แคว้นฉินได้ทุ่มทุกอย่างทุกอย่างที่พวกเขามีในสงครามครั้งนี้

ในขณะที่กองทัพแคว้นเจ๋ามีเสบียงมากพอ พวกเขาจึงสามารถอดทนอยู่ได้นานกว่ากองทัพแคว้นฉิน

หลังจากตั้งขบวนทัพพรรคคึกคะหนวนแล้ว สถานการณ์ต่างๆก็เริ่มสงบลง เจ้ากั๋วเริ่มที่จะทะเยอทะยานมากขึ้น เขาได้เฟ่งเล้งไปที่กองกำลังของหยิงเป่าที่อยู่ทางเหนือของด่านกู่ ภายในด่านกู่ตอนนี้มีทหาร 170,000 นาย และมีทหารอีก 50,000 นาย ในด่านฮูโก่ว พวกเขาสามารถถล่มกินทหาร 100,000 นาย ของหยิงเป่าได้

สงครามระยะย่ายังคงเป็นภาระหนักสำหรับแคว้นเจ๋ หลังจากฟังแผนของเจ้ากั๋วแล้ว เจ้าเซ่งที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมกองทัพก็เห็นด้วย

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะได้รับการเสริมกำลัง และยึดค่าของหวังหลิงคืนมาได้

สถานการณ์ของแคว้นฉินก็ยังไม่สู้ดีนัก เป็นดังที่ไปฉีได้กล่าวไว้ว่า ถ้าพวกเขาต้องการจะทำลายกองทัพแคว้นเจ้า พวกเขาคงต้องทำลายขบวนทัพรถศึกหมื่นวอนเสียก่อน

อย่างไรก็ตาม ด้วยขบวนทัพในตำนานนี้ และยังมีกำลังเสริมจากด้านภู่อีก มันจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำลายมัน

ไปฉียืนอยู่บนยอดภูเขาหลวงซาน เขาคงมองไปที่ขบวนทัพนั้นในทุกๆวัน เขามองไปที่มันตลอดทั้งวัน จนกระทั่งพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า เขาถึงจะกลับไปยังถ้ำของเขา

ผ่านมาหลายวันแล้ว แต่ยังไม่มีแผนการที่ดีเลย

เมื่อเห็นว่าเจ้ากั๋วเตรียมพร้อมที่จะโจมตีแล้ว และเขายังคงไม่มีแผนใดๆ เขาคงจะต้องให้หยิงเปาถอนกำลังออกมา แต่ถ้าเขาทำเช่นนั้น มันจะเป็นการประกาศว่า แผนการป้องกันของเจ้ากั๋วได้ผล

หากพวกเขายังเสียเวลาอยู่เช่นนี้ เสี่ยงของพวกเขาก็จะหมดลง ผลที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นก็คือ กองทัพแคว้นฉินจะต้องถอยออกไป และยอมให้แคว้นเจ้าได้ครอบครองมณฑลซางไต่ว์ อย่างไรก็ตาม ผลกระทบทางการเมืองที่จะเกิดขึ้นต่อจากนั้นทำให้ไปฉีเป็นกังวลมากกว่า

การเสียมณฑลชาวไตวให้กับแคว้นเจ้านั้น ไม่เพียงแต่จะเป็นการทำลายเส้นทาง
เส้นทางมุ่งหน้าสู่ตะวันออกของแคว้นจินเท่านั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ตำแหน่งความ
แข็งแรงแรงและอำนาจของพวกเขาจะถูกเขียนขึ้นใหม่

ดังนั้น แคว้นจินจึงไม่สามารถแพ้สงครามครั้งนี้ได้ พวกเขาไม่ต้องการแพ้ และไปจี้ก็ไม่ได้
ต้องการแพ้

นับตั้งแต่สงครามซางผิงเกิดขึ้น มีการสู้รบขนาดใหญ่เกิดขึ้นหลายครั้ง กองกำลังผู้เล่น
ของทั้งฝ่ายแคว้นเจ้าและฝ่ายแคว้นจิน ดูผิวเผินเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นเพียงตัว
ประกอบ แต่ในความเป็นจริง พวกเขามีส่วนสำคัญต่อกระแสของสงครามอย่างมาก

เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 2 ฝ่าย พันธมิตรหยานหวงจากฝ่ายแคว้นเจ้าโดดเด่นมากกว่า
ในขณะที่พันธมิตรซางไห่ทำได้เพียงทำตามคำสั่ง และยังไม่ได้เสนอไอเดียหรือมี
อิทธิพลต่อสนามรบ

เมื่อเทียบกับการกระทำที่เปล่งประกายของพวกเขาในสงครามโจวหลู่และสงครามมู่
เย่ การกระทำของพวกเขาในสงครามครั้งนี้ดูจืดชืดมาก

ถึงจุดนี้ โอหยางโชวได้รวบรวมพันธมิตรของเขา เพื่อหารือเกี่ยวกับวิธีการทำลาย
ขบวนทัพรถศึกหมุนวน แต่ถึงกระนั้น แม้แต่ยอดขุนพลอย่างไปจี้ก็ยังไม่สามารถ
ทำลายมันได้ แล้วพวกเขาจะทำมันได้อย่างไร?

โอหยางโชว์รู้ว่า การจะทำลายขบวนการพวกนี้ พวกเขาไม่สามารถคิดแบบทั่วๆไปได้ เพราะในดำนดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นหรือบุคคลทางประวัติศาสตร์อย่างจู่โชว ใน พวกเขา ไม่มีใครสามารถเทียบกันไปด้ได้เลย

ในวันนี้ โอหยางโชว์ได้นำทหารองครักษ์ 2 นาย ขึ้นไปบนหอคอยเมืองกงหวาง ในหัว ของเขา นอกเหนือจากเรื่องเกี่ยวกับขบวนการนั้นแล้ว เขาไม่ได้คิดเรื่องอื่นอีกเลย

ในตอนเช้าตรู่ ในขณะที่เขามองออกไป เขาได้เห็นฝูงห่านที่กำลังบินข้ามท้องฟ้า

โอหยางโชว์กลายเป็นแฉ่งค้าง ความคิดบางอย่างได้ผุดขึ้นมาในใจของเขา เขา พยายามที่จะสงบตัวเองลงและปิดตา เขาเชื่อมโยงสิ่งที่เขาเห็นจากฝูงห่านและขบวน ทหารรถศึกหมุนวน พยายามที่จะคว้าแสงอันริบหรี่นั้น

ขบวนทหารรถศึกหมุนวนมีการเชื่อมโยงสิ่งต่างๆเข้าด้วยกัน ส่วนหนึ่งพึ่งพาอีกส่วนหนึ่ง ในการตัดโอกาสศัตรู โดยปกติส่งกองกำลังเข้าไปทำลายขบวนการพวกนี้ มันอาจเป็นการ กระทำที่ไร้ประโยชน์ หรือหากใช้กองกำลังทั้งหมดโจมตีมันจากทุกทิศทาง เพื่อกดดัน กองกำลังที่อยู่ตรงกลาง แต่แน่นอนว่ามันสามารถปรับตัวได้

วิธีทั้งสองคงไม่ได้ผลอย่างแน่นอน

วิธีแรกคือ การอดทนและรอให้กองทัพแคว้นเจ้าเล็มลัมมันไปเอง แต่ด้วยเสบียงที่มีใน
ด่านกู่ ก่อนที่พวกเขาจะเล็มลัมมัน กองทัพแคว้นฉินก็คงถอยทัพกลับไปแล้ว

วิธีที่สองก็คือ การใช้กองกำลังขนาดใหญ่ และหลังจากสู้รบอย่างยากลำบากไม่กี่
ครั้ง กองทัพแคว้นฉินก็อาจจะสูญเสียกำลังพลไปกว่าครึ่งหนึ่ง ถึงจะทำลายมันได้ เมื่อ
ถึงจุดนั้น พวกเขาก็จะไม่สามารถใช้จำนวนเข้าสู่กับกองทัพแคว้นเจ้าได้อีกต่อไป

เมื่อมองเห็นหนทางที่กำลังบินอยู่บนท้องฟ้า มันทำให้โอหยางโซวก่อเกิดความคิดใหม่ๆ

เนื่องจากวิธีดั้งเดิมไม่ได้ผล พวกเขาก็ต้องคิดวิธีสมัยใหม่ โอหยางโซวกำลังคิด ถ้าเขา
ใช้วิธีของทหารสมัยใหม่ โดยใช้ทหารโดดร่มเข้าไปในแกนหลักของขบวนทัพล่ะ?
ตรวจพบที่แกนหลักวุ่นวาย และมีกองกำลังโจมตีจากภายนอก ขบวนทัพก็จะถูก
ทำลาย

อาจกล่าวได้ว่า การร่วมมือกับกลุ่มทหารรับจ้างเร่ร่อนที่นั่นได้กระตุ้นความคิดนี้
ของโอหยางโซว มันทำให้เขาสามารถผสมผสานความคิดสมัยใหม่กับสมัยโบราณได้

ส่วนที่ยากก็คือ พวกเขาจะโดดร่มได้อย่างไร? ในสมัยโบราณนี้ ไม่มีเครื่องบินที่
สามารถใช้ปล่อยคนออกไปได้

โอหยางโซวเปิดตาของเขา และเมื่อเขาหันหลังไปมองภูเขาด้าเหลียง ดวงตาของเขาก็
เปล่งประกายขึ้น

ภูเขาด้าเหลียงตั้งอยู่ตรงกลางของแม่น้ำหลายสาย และมันยืดยาวไปจนถึงปลายด้าน
กู่ ทางขวาของขบวนทัพนั้น

ถ้ามีคนกระโดดจากยอดเขาของมัน พวกเขาจะสามารถโดดร่มได้แน่นอน โดยไม่ต้อง
พิงพาเครื่องบิน แล้วมุ่งหน้าไปที่กลางขบวนทัพรถศึกหมุนวน

สำหรับตอนนี้ มันคือความเป็นไปได้เดียวที่เขาคิดได้ ปัญหาก็คือ เขาจะใช้อะไรแทน
ร่มชูชีพ?

โอหยางโซวคิดออกในทันทีว่า เขายังมีเต็นท์ทหารของกองทัพซานไห่ เต็นท์พวกนี้เกิน
กว่าเทคโนโลยีในสมัยโบราณ มันเพียงพอที่จะเปลี่ยนเป็นร่มชูชีพได้

หลังจากคิดอย่างรอบคอบแล้ว โอหยางโซวก็ตื่นเต้น เขาไม่ลังเลอีกต่อไป “ไปภูเขาด้า
เหลียงกัน ข้าต้องการจะพบท่านไปฉี” หลังจากที่เขากล่าว เขาก็รีบเดินลงมาจาก
หอคอยทันที

เมื่อองค์รักษ์ของเขาเห็นว่า ลอร์ดของพวกเขามีความสุขมาก พวกเขา ก็มีความยินดี และรีบเดินตามเขาไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อโอหยางโซวไปถึงยอดเขากลางซาน เขาก็เห็นไป๋ฉียังคงยืนอยู่ที่นั่น และกองกำลัง มองดูขบวนท์พ เขาจึงพยายามเจียบเสียลง

การมาถึงของโอหยางโซวไม่ได้ทำให้ไป๋ฉีมีปฏิกิริยาใดๆ

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโซวจำต้องกล่าวออกไป “ข้าคิดวิธีบางอย่างในการทำลาย ขบวนท์พนั้นได้แล้ว โปรดฟังดูว่ามันจะเป็นประโยชน์หรือไม่”

“วิธีการใด?” ไป๋ฉีมีปฏิกิริยาในทันที เขาหันมามองโอหยางโซวอย่างประหลาดใจ เขาใช้ดาบที่สามที่มีเพียงเขาเท่านั้นในแคว้นฉิน จ้องมองโอหยางโซว และกล่าวอย่างมี อารมณ์ว่า “วิธีการใด? บอกข้ามาเร็ว!”

โอหยางโซวสงบลง ก่อนที่เขาจะกล่าวถึงความคิดและแผนการทั้งหมดของเขา

หลังจากได้ยินแผนการของโอหยางโซว ไป๋ฉีก็เจียบไปชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะพิมพ์ ออกมาว่า “มีวิธีการเช่นนั้นในโลกนี้จริงๆหรือนี่ ข้าคงจะแก่และโง่เขลาเกินไปสินะ”

“นี่เป็นความคิดที่เข้าบังเอิญคิดได้ ท่านคิดว่ามันจะได้ผลหรือไม่?”

ไปฉีคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ และหลังจากที่โอหยางโชวอธิบายเพิ่มเติม เขาก็เริ่มที่จะเข้าใจ ประเด็นและมั่นใจมากขึ้น เขากล่าวว่า “แม้ว่าบางจุดจะยังบกพร่องอยู่ แต่โดยรวม แล้วก็ถือว่าเป็นไปได้ เราจำเป็นต้องลงรายละเอียดใหม่มากขึ้น ไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งอื่น เพียงแค่การโดดร่มให้ตรงจุดอย่างแม่นยำ หากไม่ได้รับการฝึกอบรมที่มากพอ มันก็คงจะเป็นไปไม่ได้แน่”

“นอกจากนี้ จำนวนที่จะถูกส่งไปก็ยังเป็นปัญหา เราไม่สามารถส่งทหารเข้าไปมากเกินไปได้ เพราะมันอาจจะเป็นการเปิดเผยเป้าหมายของเรา แต่เราก็ไม่อาจจะส่งเข้าไปน้อยเกินไปได้ เพราะมันอาจจะไม่มากพอที่จะสร้างความวุ่นวายขึ้น ก่อนที่จะลงถึงพื้น มันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญมากที่สุด หากพวกเขาถูกพบก่อนที่จะลงถึงพื้น พวกเขา ก็จะกลายเป็นเพียงเป้าที่มีชีวิต พวกเขาคงจะถูกยิงแน่”

โอหยางโชวรู้ว่า เมื่อพูดถึงรายละเอียด เขายังคงห่างชั้นกับไปฉีอยู่มาก เขากล่าวอย่างระมัดระวังว่า “กองกำลังของผู้เล่นทั้งหมดยินดีจะทำตามการบัญชาการของท่าน!”

ไปฉีพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ฉีเยว่หฺวู่ เจ้าช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก เพียงไม่กี่เดือนที่ข้าได้รู้จักเจ้า เจ้าทำให้ข้าประหลาดใจมากมาย วันนี้ เจ้าได้ช่วยเราแก้ปัญหาที่ยากลำบาก ถ้าเราชนะ เจ้าจะได้รับรางวัลที่เหมาะสม”

โอหยางโซวพยายามอย่างสุดความสามารถในการระงับอารมณ์ของเขา “ขอบคุณ
ท่านแม่ทัพ สำหรับคำชมของท่าน ข้าเพียงทำในสิ่งที่ข้าควรทำเท่านั้น”

ไปฉีโบกมือ แล้วกล่าวว่า “เจ้ายังมีบางสิ่งที่ต้องทำอีก”

“เชิญท่านแม่ทัพสั่ง!”

“ประการแรก เขียนแบบแปลนขึ้นมา และมอบมันให้กับทหาร เพื่อสอนวิธีตัดเย็บร่มชู
ชีพให้กับพวกเขา, ประการที่สอง รวบรวมเต็นท์ทหารมาทั้งหมด”

“ขอรับท่านแม่ทัพ!” โอหยางโซวพยักหน้า เขายังคงมีบางอย่างที่ต้องการจะกล่าว

ตาของไปฉีเฉียบคม เขารู้ว่าโอหยางโซวต้องการจะกล่าวบางอย่าง “เจ้ามีอะไรจะ
กล่าวอีกหรือ? ว่ามาซิ”

“ข้ามีคำขอเล็กน้อย จากกองทหารที่ข้านำมา ข้ามีทหารองครักษ์ 1 กรม พวกเขา
ทั้งหมดเป็นทหารที่มีประสบการณ์สูง และพวกเขาได้รับการฝึกอบรมขั้นสูงมา ท่าน
แม่ทัพจะอนุญาตให้ข้าเลือกส่วนหนึ่งของพวกเขา เข้าร่วมปฏิบัติการในครั้งนี้ได้
หรือไม่?”

ไปฉีพัยหน้า “ทหารองครักษ์ของเจ้าหรือ ข้าเองก็พอจะได้ยินมาจากฮวนเหอ, หยิงเปา และหวังเหอมาบ้าง พวกคนกล่าวว่า พวกเขามีอุปกรณ์ที่ดี มีความแข็งแกร่ง สามารถจัดขบวนทัพได้อย่างรวดเร็ว และมีการป้องกันที่แข็งแกร่ง อย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นทหารม้า แล้วพวกเขาจะทำสงครามแบบทหารราบได้หรือ?”

โอหยางโชวู้สึกมีความสุข กองทัพเมืองซานไห่ไม่ได้ทำให้เขาผิดหวัง พวกเขาแสดงความแข็งแกร่งต่อหน้าขุนพลอื่นๆ แม้แต่ไปฉีก็ไม่อาจมองข้ามพวกเขาได้

“กรมทหารองครักษ์ได้รับการคัดเลือกมาจากทหารทุกรูปแบบ ดังนั้น พวกเขาจึงมีความสามารถที่หลากหลาย”

“เยี่ยม ถ้าเช่นนั้นข้าก็อนุญาต!” ไปฉีเห็นด้วยโดยไม่ลังเล

ในแผนของไปฉี เขาได้เลือกทหารองครักษ์ที่แข็งแกร่งที่สุดของเขา 300 นาย เข้าร่วมปฏิบัติการนี้ อย่างไรก็ตาม ทหารเพียง 300 นาย นั้นน้อยเกินไป เมื่อโอหยางโชวเสนอตัว เป็นธรรมดาที่เขาจะไม่ปฏิเสธทหารที่แข็งแกร่ง

“ขอบคุณท่านแม่ทัพ สำหรับความไว้วางใจของท่าน!” โอหยางโชวผลักดันให้กรมทหารองครักษ์ของเขาถูกส่งออกไป เขาไม่ได้เห็นแก่ตัว แต่เขาทำทุกอย่างก็เพื่อเพิ่มโอกาสชนะสงครามครั้งนี้ นอกจากนี้ พวกเขายังได้รับการฝึกอบรมในค่ายใหม่ และได้

เห็นสิ่งต่างๆมากมาย ด้วยพลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งของพวกเขา พวกเขาจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

ถ้าไม่เช่นนั้น กับภารกิจที่อันตรายเช่นนี้ เขาคงจะไม่กล้าส่งทหารองครักษ์อันมีค่าของเขาไปแน่

TWO Chapter 278 ชัยชนะที่อยู่ในสายตา

กระแสน้ำของสงครามช่างผิดได้กลับมาทางฝั่งของแคว้นฉินอีกครั้ง

ไปดีสั่งให้หยิงเปาและกองกำลังของเขาตั้งค่าย ขุดคูน้ำ และปกป้องมัน ห้ามพวกเขาออกมาและต่อสู้กับศัตรูโดยเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะต้องเผชิญกับการลงโทษทางทหารที่รุนแรง

ถ้ากองทัพ 100,000 นาย มุ่งเน้นการป้องกัน มันคงไม่ยากที่เจ้ากั๋วจะจัดการพวกเขาได้

หลังจากจัดการกองกำลังทางเหนือเสร็จแล้ว ไปฉีกี่สั่งให้กองกำลังของเมืองอ้าว
ประสานกับกองกำลังของหวังเหอ เข้าโจมตีและพยายามหาจุดอ่อนของขบวนทัพพรต
ศึกหมุนวน

กองกำลังของฮวนเหอที่ตั้งค่ายอยู่ในเมืองกวงหลาง ได้แยกทหารม้า 10,000 นาย ไว้
ปกป้องเสเปียง และเพื่อมันให้มันใจว่า ศัตรูจะไม่มีโอกาสโจมตีด้านนี้

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงฉาก

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ กองทัพแคว้นฉินกำลังวางแผนปฏิบัติการโดดร่ม

พวกเขาเตรียมทหารโดดร่มไว้ 1,000 นาย นอกเหนือจากทหารองครักษ์ของไป๋ฉี ที่
เป็นมือกระบี่เถี่ยหยิง 300 นายแล้ว ส่วนที่เหลืออีก 700 นาย คัดเลือกมาจากกรม
ทหารองครักษ์ของเมืองซานไห่

ชีหวนซู่เป็นผู้นำในปฏิบัติการนี้

สาเหตุที่เขาใช้ชีหวนซู่ก็เพราะ ชีหวนซู่เป็นขุนพลผู้บ้าคลั่งและมุ่งมั่นที่จะทำ
หน้าที่ และเพราะว่าเขาอยู่ภายในวัดทางทหาร แม้ว่าเขาจะตาย เขาก็ยังสามารถฟื้น
กลับมาได้

งานฝีมือการสร้างร่วมชุมชนเป็นไปอย่างราบรื่น

หลังจากร่วมชุมชนอันแรกถูกสร้างเสร็จ โอหยาางโซวก็ทดสอบมันในทันที

สำหรับพื้นที่ทดสอบ เขาเลือกใช้น้ำผาด้านหนึ่งของยอดเขาหลวงซาน เขาสั่งให้ทหารหาตุ๊กตามาและยัดหินเข้าไปในนั้น 50 กิโลกรัม ก่อนที่จะผูกมันไว้กับร่วมชุมชน และปล่อยมันลงจากหน้าผา

ร่วมชุมชนที่มีตุ๊กตาทิ้งอยู่ บินลงมาจากหน้าผา และค่อยๆลงพื้นที่เชิงเขา

ผลการทดสอบทำให้ไปฉีและคนอื่นๆที่เฝ้าดูอยู่ด้านข้างรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากทดสอบเรื่องน้ำหนักแล้ว ต่อไปก็คือ การทดสอบกับคนจริงๆ ผู้การหวังเฟิง แห่งกรมทหารองครักษ์เป็นคนที่กล้าหาญ เขาขอเป็นคนแรกที่ทดสอบมัน โอหยาางโซว จึงสอนทักษะการกระโดดร่มให้กับเขา

เมื่อเทียบกับการทดสอบเรื่องน้ำหนักก่อนหน้านี้ การทดสอบของหวังเฟิงดูตะกุกตะกักมากกว่า เนื่องจากไม่มีวัสดุดีๆ มันจึงเป็นเพียงร่วมชุมชนแบบง่ายๆ และไม่สามารถกางออกตอนอยู่กลางอากาศได้

ดังนั้น เพื่อให้สามารถบินได้อย่างราบรื่น มันต้องถูกกางออกก่อนที่จะกระโดดออกไป

การลงพื้นให้ตรงจุดนั้นเป็นเรื่องยากอย่างมาก พวกเขาพยายามรักษาสมดุล ขณะที่
ร่วมชูชีพส่ายไปซ้ายที่ขวาที่ มันทำให้โอหยางโชวกลัวมาก

โชคดีที่สุดท้ายหวังเฟิงก็ลงพื้นได้อย่างปลอดภัย

แม้ว่าโอหยางโชวจะไม่ค่อยพอใจกับมันนัก แต่ไปดีและคนอื่นๆ กลับมองมันอย่าง
เหลือเชื่อ

ไปดีมั่นใจมากขึ้น และเขาต้องการให้หน่วยปฏิบัติการนี้ ฝึกฝนบนภูเขาหลวงซาน
จนกว่าพวกเขาจะคุ้นเคยกับมัน

นอกจากนี้ เขายังสั่งให้หน่วยสอดแนมเข้าไปในภูเขาต้าเหลียน เพื่อหาจุดโดดร่มที่
เหมาะสม เขาพยายามปรับเปลี่ยนจุดต่างๆ เพื่อให้ปฏิบัติการราบรื่นที่สุด

ทั้งหมดนี้ถูกทำเป็นความลับ

ในช่วงเวลานั้น มีบางอย่างที่น่าสนใจเกิดขึ้น เฟิงฉิวฮวงได้เริ่มตรวจสอบการรับสมัครหวังเหอ และเธอทำมันได้สำเร็จอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อสงครามสิ้นสุดลง เธอก็จะสามารถพาเขากลับดินแดนไปพร้อมกับเธอได้

เมื่อเห็นความโชคดีของเธอ สมาชิกพันธมิตรซานไห่ทั้งหมดก็แสดงความยินดีกับเธอ

โอหยางโซวมีความยินดี ในที่สุดเมืองหงส์สาบสูญก็มีขุนพลที่แท้จริงเสียที แน่แน่นอนว่ามันจะเป็นผลดีต่อพันธมิตรซานไห่ด้วย

ไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใด ตั้งแต่เริ่มต้น เฟิงฉิวฮวงถึงได้กระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมสงครามซาฟิง โอหยางโซวเดาว่า เธอคงจะได้รับข่าวลงในบางส่วนมา และโชคดีที่มันเกิดขึ้นตามนั้น

สำหรับความเห็นแก่ตัวเล็กๆน้อยๆของเธอ โอหยางโซวสามารถเข้าใจได้ เพราะเขาไม่สามารถขอให้สมาชิกของพันธมิตรซานไห่ เสียสละทั้งหมดได้ และยังมีสมาชิกแต่ละคนก็มีอาวุธลับของพวกเขาเองอยู่แล้วด้วย

เหตุการณ์การเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับอีกฝ่ายด้วยเช่นกัน ตี๋เฉินและคนอื่นๆกำลังรับสมัครขุนพลของแคว้นเจ้า

ในกองทัพแคว้นเจ้าทั้งหมด เจ้าแก้วและเจ้าจวงถือเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าแก้ว ประสบการณ์จากสงครามข้างฝั่งทำให้เขาสมบูรณ์แบบขึ้น
แม้ว่าเขาจะไม่ใช้ขุนพลในสนามรบ แต่เขาก็เป็นที่ปรึกษาที่ยอดเยี่ยมมาก

นอกจากนี้ ในหानตานยังคงมีเหลียนผอ รอให้ผู้เล่นรับสมัครอีก เนื่องจากเหลียน
ผอถูกทอดทิ้งโดยน้องของเขา ดังนั้น จึงมีโอกาสสูงมาก ที่จะรับสมัครเขาได้

สำหรับหลี่มู่ มันยังไม่ถึงยุคของเขา และเขาไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับสงครามข้างฝั่ง
มันจึงเป็นไปได้ที่จะรับสมัครเขา ในเวลานี้ หลี่มู่ยังคงเด็กอยู่ มันยังไม่ถึงเวลาที่เขา
จะยิ่งใหญ่

เช่นเดียวกับเฟิงฉิวฮวง ตี๋เฉินและคนอื่นๆก็ปรารถนาจะได้ขุนพลทางประวัติศาสตร์

โอหยางไชวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา เหลียนผอถูกรับสมัครโดยตี๋เฉิน ใครจะรู้ว่า
มันจะเกิดขึ้นอีกครั้งหรือไม่

สงครามข้างฝั่งได้เข้าสู่ขั้นสุดท้ายแล้ว

หลังจากที่ได้รับบทเรียนที่เจ็บปวดจากการถูกตัดขาดเส้นทางเสบียง เจ้ากั้วจึงไม่กล้า
ย้ายทหารจากด่านฮูโก้วออกมา แต่เลือกที่จะใช้เพียงทหาร 170,000 นาย ในด่านกู่
เข้าโจมตีค่ายของหยิงเปา

ด่านกู่ไม่สามารถทิ้งไว้โดยปราศจากการป้องกันได้ ดังนั้น เจ้ากั้วจึงสามารถใช้ทหาร
ได้เพียง 150,000 นายเท่านั้น

หยิงเปาทำตามคำสั่งของไป๋ฉี และเน้นไปที่การป้องกัน ภายใต้ความต่างของกำลังพล
เช่นนี้ เขาไม่ได้เฝ้าระวังที่จะออกไปสู้กับศัตรู เจ้ากั้วจนปัญญา เขาพยายามที่จะโจมตีค่าย
อยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ

เจ้ากั้วมุ่งมั่นที่จะทำลายกองกำลังของหยิงเปา สุดท้าย เขาจึงสั่งให้ทหารจากด่านฮู
โก้วเข้าร่วมการโจมตี

ในขณะเดียวกัน กองทัพแคว้นฉินก็แอบเคลื่อนย้ายกองกำลังของพวกเขา กองกำลัง
ปฏิบัติการได้ถูกเคลื่อนย้ายไปที่ภูเขาต้าเหลียง และพร้อมที่จะโคตร่ม สิ่งที่พวกเขารอ
อยู่ก็คือ เวลาที่เหมาะสม

วันนี้ ในช่วงแสงแรกของวัน ภายในหุบเขาซางผิงเต็มไปด้วยหมอก

หมอกสีขาวโพลนกระจายออกไปรอบๆ ทำให้รู้สึกเหมือนได้อยู่บนสวรรค์

ไปดีขึ้นขึ้นมาตามปกติ และเริ่มที่จะฝึกฝน เมื่อเขาเห็นหมอกขาวกระจายออกไป เขาก็พิมพ์ออกมาว่า “แม้แต่สวรรค์ก็ยังช่วยเรา!”

“ถ่ายทอดคำสั่ง!” เมื่อคำสั่งกระจายออกไป กองทัพแค้วนฉินทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนไหว

กองกำลังของหวังเหอและฮวนเหอ แอบออกจากค่ายของพวกเขา และมุ่งหน้าไปยังด่านกู่ หลังจากที่ได้เดินทางมาถึงค่ายเดิมของหวังหลิง พวกเขาก็ได้รวมตัวเข้ากับกองกำลังของเมิ่งอ้าว กองทัพแค้วนฉินมากกว่า 200,000 นาย เตรียมพร้อมที่จะเข้าโจมตีศัตรู

ผู้รับผิดชอบขบวนทัพรถศึกหมื่นนาก็คือ รองผู้บัญชาการแห่งกองทัพแค้วนเจ้า เจ้าจวง

การเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ของกองทัพแค้วนฉินไม่อาจรอดพ้นสายตาของเจ้าจวงไปได้ เขาได้รับการแจ้งเตือนในทันที แม้ว่าเขาจะมั่นใจในขบวนทัพนี้ แต่การเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ของกองทัพแค้วนฉินก็ทำให้เขากังวล

ชื่อเสียงของไป๋ฉีไม่เพียงแค่ว่าจะอยู่ในกองทัพแค้วนฉินเท่านั้น เขาอาจจะพบวิธีทำลาย
ขบวนทัพนี้แล้วก็ได้ เจ้าจงจึงไม่กล้าประมาท เขาสั่งให้ทหารทั้ง 100,000 นาย ให้
ความสนใจกับศัตรู

ขณะที่กองทัพทั้ง 2 เตรียมที่จะเผชิญหน้ากัน กองกำลังปฏิบัติการบนภูเขาต้าเหลียงก็
เตรียมพร้อม

พวกเขาฝึกซ้อมมารบร้อยครั้งแล้ว และภายใต้การนำของซีหวนชู่ พวกเขาใช้ทางวิ่ง
และกระโดดลงไป พวกเขาเหมือนดังกลุ่มทหารที่ล่องหล่นมาจากสวรรค์ แอบลงไป
อย่างเงียบๆ

หมอกขาวเป็นใจให้พวกเขาโจมตี กองทัพแค้วนเจ๋ามองไปที่กองทัพแค้วนฉินที่อยู่
เบื้องหน้า ไม่มีใครคาดหวังว่า จะมีศัตรูมาจากด้านบน พวกเขาจึงไม่ได้ยกศีรษะขึ้น
และบวกกับที่หมอกปกคลุมไปทั่วด้วย จนกระทั่งเมื่อกองกำลังปฏิบัติการได้ข้ามผ่าน
พวกเขา และลงพื้นที่ใจกลางขบวนทัพ

ซีหวนชู่ไม่สนใจความประหลาดใจของพวกเขา เขานำกองกำลังปฏิบัติการกระจาย
กำลังออกไป สังหารศัตรูตรงหน้าในทันที เพื่อเปิดช่องว่างให้กับทหารที่กำลังจะลงพื้น
เพิ่มเติม

เจ้าจวนนั่งอยู่บนหอคอยกลองทองคำ เขาเป็นคนแรกที่สังเกตเห็นร่องรอยของกองกำลังปฏิบัติการ แม้ว่าเขาจะประหลาดใจ เขาก็รีบออกคำสั่งออกไปในทันที โดยสั่งให้ปิดล้อมพวกเขา ก่อนที่พวกเขาจะทำลายขบวนทัพ

ในขณะที่ในกลางขบวนทัพกำลังอยู่ในความโกลาหลวุ่นวาย กองทัพแคว้นฉินที่อยู่ด้านนอกขบวนทัพก็เริ่มเคลื่อนไหว โดยหวังจะได้ระดมกองกำลังของเขา 50,000 นายเข้าโจมตีขบวนทัพ ในฐานะขุนพลผู้บัลลังก์ เขานำทหารของเขาบุกเข้าไปอย่างกล้าหาญ

ความโกลาหลวุ่นวายที่กลางขบวนทัพ ทำให้กองทัพแคว้นเจ้าติดขัด พวกเขาไม่รู้ว่าต้องทำเช่นไรต่อไป

สำหรับกองกำลังปฏิบัติการ 1,000 นาย หลังจากที่เขาลงพื้นได้ทั้งหมด พวกเขามีผู้เสียชีวิตไปไม่ถึง 100 นาย บางคนถูกยิงตายโดยทหารพลธนู บางคนลงพื้นนอกจุดเป้าหมายและสูญเสียการติดต่อกับกลุ่ม บางคนเสียชีวิตระหว่างต่อสู้ เพื่อเปิดช่องว่างให้คนอื่นๆ ลงมา

หลังจากที่กองกำลังปฏิบัติการลงพื้นครบแล้ว ซีหวนชู่ก็พุ่งเป้าไปที่หอคอยกลองทองคำ

เพื่อที่จะลอบโจมตีในครั้งนี้ กองกำลังปฏิบัติการได้เตรียมความพร้อมอย่างมาก
หลังจากได้ยีนคำสั่ง สมาชิกของกองกำลังก็หิบบขวานของพวกเขาออกมา และสับไป
ที่หอคอยกลองทองคำ ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็ยังใช้น้ำมันติดไฟเผาพื้นที่รอบๆด้วย

กองทัพแคว้นเจ้าเองก็หิบบขวานเช่นกัน แล้วพวกเขาจะยอมให้ศัตรูสามารถทำในสิ่งที่
พวกเขาต้องการในเขตแดนของพวกเขาหรือ? ทหารนับหมื่นวิ่งไปรอบๆ ทั่วทุกทิศทาง
พยายามที่จะทำลายกองกำลังปฏิบัติการ

ในขณะที่หอคอยกลองทองคำกำลังลุกไหม้ ควันก็ลอบกระจายออกไป มันเหมือนจะ
พังทลายลงได้ทุกเมื่อ เจ้าจวงหมดหนทาง ภายใต้การคุ้มครองของทหารองครักษ์ของ
เขา เขาได้หลบหนีออกไปจากหอคอยกลองทองคำ

เมื่อมาถึงจุดนี้ ขบวนทัพได้สูญเสียการบัญชาการแล้ว และมันไม่สามารถดำเนินการ
ได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกต่อไป

ไปเฝ้ามองประบวนทัพอย่างใกล้ชิด เมื่อเขาเห็นโอกาสที่ดีเช่นนั้น แน่นอนว่าเขาจะไม่
ยอมพลาดมัน

เขาสั่งให้กองกำลังทั้งหมดเข้าโจมตีและทำลายขบวนทัพทันที

ภารกิจของกองกำลังปฏิบัติการเสร็จสิ้นแล้ว สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำในตอนนี้ก็คือ
ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของพวกเขาเอง

เมื่อหันไปทางทหารแคว้นเจ้าที่กำลังพุ่งเข้ามาหาพวกเขา ซีหวนชู่ก็หัวเราะ “ถึง
เวลาที่พวกเจ้าจะได้เห็นความแข็งแกร่งของท่านปู่ผู้นี้แล้ว!” เขากัดแกว่งหอก
ขณะที่เขากล่าวออกไป และเริ่มที่จะโจมตีในทันที

สมาชิกของกองกำลังปฏิบัติการให้ร้องและเริ่มตั้งขบวนทัพ รับการโจมตีของกองทัพ
แคว้นเจ้า

จากทั้งหมดของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นมือกระบี่เถียงหยิงหรือทหารในกรมทหารองครักษ์
พวกเขาต่างก็เป็นทหารชั้นสูงของชั้นสูง ภายใต้การนำของซีหวนชู่ พวกเขาเป็นดัง
สิงโตที่รับการโจมตีของฝูงหมาป่า

ผ่านไปครู่หนึ่ง ทหารกองทัพแคว้นเจ้ากว่า 10,000 นาย ก็ยังคงไม่สามารถทำอะไร
กองกำลังเพียง 900 นายได้ มันเป็นภาพที่น่าตกใจอย่างมาก

หอกของขุนพลซีเป็นดั่งมังกร เมื่อเขาพุ่งเป้าไปที่ใคร คนผู้นั้นก็จะตายทันที และเมื่อ
หอกได้สัมผัสกับใคร คนผู้นั้นก็จะบาดเจ็บในทันที เขาแสดงถึงความแข็งแกร่งของ 1
ใน 10 ขุนพลที่บัลลังก์สูงสุดในประวัติศาสตร์ กลิ่นอายของเขาเป็นของจริง

เพียงระยะเวลาสั้นๆ ศูนย์กลางของขบวนการก็กระจายไปด้วยศพจำนวนมาก

*

TWO Chapter 279 การปิดล้อมและการติดกับดัก

ไม่ต้องกล่าวถึงชีหวนซู่ที่อยู่กลางขบวนการพรรคคอมมิวนิสต์ และกำลังสังหารศัตรูที่พุ่งเข้ามาจากทั้ง 4 ทิศทาง ด้านนอกของขบวนการ แม้แต่ไป๋ฉีเองก็ถึงภูเขากลางซานไว้เบื้องหลัง และออกมาบัญชาการกองกำลังในแนวหน้า

กองกำลัง 200,000 ที่อยู่ภายใต้การบัญชาการของไป๋ฉี ได้เข้าทำลายขบวนการคอมมิวนิสต์

หลังจากที่กลางขบวนการเกิดโกลาหลวุ่นวายขึ้น แม้ว่ามันจะแทบไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ แต่มันก็เป็นดังกระดูกสันหลังที่สำคัญที่สุดของขบวนการ เมื่อไม่มีคำสั่งจากกลางขบวนการ การประสานงานและความเคลื่อนไหวของขบวนการก็หายไป ตอนนี้ มันจึงได้กลายเป็นขบวนการแห่งความตายไปแล้ว

เมื่อเทียบกับกองทัพแดงจีนที่อยู่ภายใต้การบัญชาการของไป๋ฉี ไม่ว่าจะเป็นการโจมตีจากด้านหน้าหรือด้านหลัง, การประสานงานระหว่างทหารราบและทหารม้า, การหลอกล่อศัตรูหรือการโจมตีศัตรู พวกเขาเหนือกว่ากองทัพแดงเจ้าโดยสิ้นเชิง

การกองกำลังหมดของกองทัพแคว้นฉินนั้น ไปฉีสามารถสั่งการพวกมันได้ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย กัดกินกองทัพแคว้นเจ้าที่อยู่ตรงหน้า การทัพแคว้นเจ้าถูกตัดแบ่งเป็นหลายส่วน ข้อได้เปรียบของพวกเขากลายเป็นภาระของพวกเขาในทันที

หลังจากที่เจ้าจวงหนือออกมาจากหอคอยกลองทองคำที่ถูกเผา เขาก็พยายามที่จะจัดขบวนทัพและนำทัพเข้าสู่ แต่โชคร้าย มันสายเกินไปแล้ว

ที่ปลายด่านกู่ การสู้รบที่น่าตกใจได้เข้าสู่ขั้นตอนที่สำคัญ ภายในขบวนทัพ เสียงตะโกนโห่ร้องถึงการฆ่าฟันดังก้องไปทั่ว ฝุ่นและควันพุ่งกระจายออกไป

สวรรค์ในตอนเช้าได้กลายเป็นนรกบนดินไปแล้ว

ในระยะ 5 กิโลเมตร กองทัพแคว้นฉิน 200,000 นาย และกองทัพแคว้นเจ้า 100,000 นาย เข้าพัวพันกัน ลำดำและสีแดงผสมเข้าด้วยกัน เกิดการเข่นฆ่ากระจายไปทั่วทุกหนแห่ง

ราวกับพื้นดินเป็นผืนผ้า เหล่าทหารเป็นสี และไปฉีเป็นศิลปิน

ในขณะที่การสู้รบดำเนินไป สีดำก็เริ่มที่จะรุกคืบ กระแสน้ำสีดำได้ท่วมสีแดงแตก
ออกเป็นส่วนๆ ล้อมรอบพวกเขาเป็นกลุ่มๆ

ช้าๆ สีแดงก็เริ่มที่จะกลายเป็นทินเนอร์ และสีดำก็กลายเป็นแกนหลัก สีแดงสับสน
วุ่นวายกับการปิดล้อมของทะเลสีดำ ขณะที่มันพยายามที่จะฝ่าออกไปรอบๆ

ใกล้ถึงจุดสิ้นสุดของการสู้รบ ขบวนการที่พรรคคึกคะนองถูกทำลายโดยสิ้นเชิง และ
กองทัพแคว้นเจ้าได้พ่ายแพ้

เจ้าจงตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เมื่อเขาเห็นว่าสิ่งต่างๆไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง เขาก็
พยายามที่จะช่วยให้ได้มากที่สุด เขาสั่งให้กองกำลังที่เหลือถอยกลับเข้าด่านภูมิตันที่

เมื่อเห็นว่าศัตรูได้ทิ้งขบวนทัพและเริ่มที่จะหลบหนี ไปฉีกสั่งให้ทหารของเขาหยุดการ
ไล่ล่าในทันที

มันทำให้การสู้รบครั้งใหญ่นี้จบลงในที่สุด

ในรายงานการสู้รบ กองทัพแคว้นฉินสูญเสียชีวิตราว 10,000 นาย ขณะที่พวกเขาสังหาร
ศัตรูได้ขบวนทัพได้มากกว่า 30,000 นาย และศัตรูที่เหลือก็หลบหนีเข้าไปในด่านภู

หลังจากทำลายขบวนทัพแล้ว เสปีงที่กองทัพแคว้นเจ้าตั้งไว้ภายในขบวนทัพก็ถูกยึด
โดยกองทัพแคว้นฉิน

ไปฉีไม่ได้หยุดเพียงเท่านั้น เขาสั่งให้นำทรัพยากรที่ยึดได้มาสร้างเป็นค่ายที่ปลายด่าน
กู่ มั่นจะได้ชื่อว่าค่ายทิศใต้ และมันจะปิดเส้นทางที่กองทัพแคว้นเจ้าจะใช้ลงได้
ทั้งหมด

หลังจากนั้น ไปฉีก็ย้ายฐานของพวกเขาจากภูเขาหลวงซานมายังค่ายเดิมของหวังหลิง
กองกำลังของเมิ่งอ้าวพบกับกองกำลังของหวังเหอ และเข้าสู่ค่ายทิศใต้

สำหรับกองกำลังทหารม้าหลักของฮวนเหอ พวกเขาเข้าไปประจำการที่ค่ายเดิมของ
หวังหลิง เพื่อทำหน้าที่เป็นกองกำลังสำรอง และยังป้องกันเส้นทางการขนส่งเสบียง
ด้วย

กลุ่มที่ได้รับความสูญเสียมากที่สุดในการสู้รบก็คือ กองกำลังปฏิบัติการ 1,000 นาย
ในท้ายที่สุด เหลือเพียง 400 นายเท่านั้นที่ยังรอดชีวิต จากทหารองครักษ์ที่เข้าร่วม
700 นาย มีเพียง 300 นายที่ยังรอดชีวิต

ขณะที่ซีหวนซู่เดินออกมาจากขบวนทัพ ร่างกายของเขาปกคลุมด้วยเลือดสดๆของ
ศัตรู ดังอาชญาที่เดินออกมาจากนรก

ทหารแคว้นฉินมองไปที่ซีหวนซู่ นัยน์ตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความเคารพ

โอหยางโชวู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นสงครามโจวหลู่หรือสงครามมู่เย่ แม้กระทั่งตอนนี้ในสงครามซางผิง ซีหวนซู่ก็ก้าวออกมาในช่วงเวลาที่สำคัญและแก้ปัญหาให้เขาได้เสมอ

เขาได้เผชิญหน้ากับซีโหววโชสงครามโจวหลู่, สร้างแนวป้องกันเหล็กในสงครามมู่เย่ และตอนนี้ เขาได้นำกองกำลังปฏิบัติการลอบโจมตีศัตรู เขาเป็นดังเทพสงครามและขุนพลผู้บ้าคลั่ง

เมื่อเอ้อหลายได้เห็นซีหวนซู่แสดงความแข็งแกร่งและได้รับการยกย่อง เขาก็ต้องการจะพิสูจน์ตัวเอง ลัวซาเองก็รู้สึกเช่นเดียวกับเจ้านายของมัน มันเงยหน้าและร้องคำรามออกไป “เหียน!”

โอหยางโชหว่วเราะด้วยความขบขันและส่ายหัว เมื่อขบวนทัพรถศึกหมื่นรถทำลายแล้ว สถานการณ์ทั้งหมดก็ถูกตัดสิน จุดสิ้นสุดของสงครามซางผิงอยู่ไม่ไกลแล้ว

ในขณะที่การสู้รบที่รุนแรงเกิดขึ้นในหุบเขาซางผิง การสู้รบทางเหนือก็เริ่มขึ้น

เจ้ากั้วนำกองกำลัง 150,000 นาย จากด้านภู่ ร่วมกับกองกำลัง 50,000 นาย จาก
ด้านฮู่โก้ว พวกเขาเป็นดั่งทะเลที่ร้อนแรง ขณะที่ฟุ้งเจ้าโจมตีค่ายของหยิงเปา

แรงกดดันต่อค่ายของหยิงเปาเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ และพวกเขาก็อยู่ในสถานะที่เปื้อน
อันตราย แต่หลังจากที่ปรับปรุงค่ายอยู่หลายครั้ง มะนาก็กลายเป็นดั่งป้อมปราการ
เหล็กกล้า อาวุธและทรัพยากรป้องกันทุกอย่างถูกเตรียมพร้อมไว้ หยิงเปาเป็นขุนพลที่
แข็งแกร่ง เขานำกองกำลังของเขาขับไล่ศัตรูได้ครั้งแล้วครั้งเล่า

ครู่ต่อมา แม้ว่ากองทัพแคว้นเจ้าจะได้เปรียบ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถตีฝ่าเข้าค่ายได้

การโจมตีค่ายของหยิงเปาได้กลายเป็นการสู้รบที่ยาวนาน และในขณะนั้นเอง ชาว
ที่ว่าขบวณฑัพรตศีกหมุนวนถูกทำลายและกองกำลังของเจ้าจงฟ่ายแพ้กี้ได้มาถึงหู
ของเจ้ากั้ว มันเป็นดั่งฟ้าร้องในวันที่แจ่มใส บัดเปาความคิดและแผนการทั้งหมดของ
เขาหายไป เจ้ากั้วไม่ได้คาดหวังเลยว่า ขบวณฑัพรตศีกหมุนวนของเขาจะถูกทำลาย
โดยกองทัพแคว้นฉินได้เร็วเช่นนี้

เมื่อขบวณฑัพรตศีกหมุนวนถูกทำลาย นั่นก็หมายความว่า พวกเขาจะต้องเผชิญกับ
ภัยคุกคามจากกองทัพแคว้นฉินในทางใต้ ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ เจ้ากั้วจะยังโจมตี
ค่ายของหยิงเปาได้อย่างสงบอีกหรือ?

จากนั้น เขาก็ได้รับข่าวร้ายเพิ่มเข้ามาอีก “เรียนท่านแม่ทัพ กองทัพแคว้นฉินได้ส่งทหารไปภูเขาไท่สิ่ง และเข้าโจมตีด่านฮูโก่ว และตอนนี้ พวกเขาได้ยึดมั่นไว้แล้ว ทหาร 10,000 นาย ที่ปกป้องด่านภูมิลี้ภัยทั้งหมดแล้วขอรับ”

เมื่อได้ยินข่าวนี้ ขาของเขาก็เริ่มสั่นเรียวแรง และเขาไม่สามารถยืนนิ่งๆได้อีกต่อไป ใบหน้าของเขากลายเป็นซีดขาว ปราศจากโลหิต ภายในดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและสิ้นหวัง

เมื่อเห็นว่าแม่ทัพของพวกเขาเป็นเช่นนั้น หน่วยสอดแนมก็รู้สึกกระวนกระวายใจ กองทัพแคว้นเจ้าพยายามอย่างมากในการพลิกสถานการณ์ แต่ตอนนี้ มันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือกับพวกเขา

ถ้าเป็นคนอื่น พวกเขาคงไม่สามารถยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในทันที และยังเป็นเจ้ากั้วผู้ที่ภาคภูมิใจในตัวเอง มันยิ่งทำให้เขายอมรับไม่ได้

หลังจากที่ฐานที่มั่นเย่หวางถูกทำลาย อ๋องแคว้นฉินก็ได้จัดตั้งกองกำลังใหม่ที่เหอเน่ย กองกำลังนี้ไม่ได้ถูกส่งให้มาเข้าร่วมกับไปฉีโดยตรง พวกเขาถูกส่งให้ขึ้นไปทางเหนือ และรอคำสั่งอยู่ที่นั่น

แผนเดิมของเขาก็คือ ไซพวกเขาหยุดกำลังเสริมทั้งหมดจากแคว้นอื่นๆ เขาไม่ได้คาดหวังว่า กองทัพแคว้นเว่ย์จะอ่อนแอ และถูกทำลายง่ายๆโดยกองกำลังทหารม้า

เพียง 100,000 บาท ซึ่งมันได้ทำให้อีก 5 แคว้นหวาดกลัว และพวกเขาไม่กล้าส่งกำลังเสริมเข้ามาอีก

แม้กระนั้น กองทัพแคว้นฉินก็พิจารณาว่า พวกเขายังมีประโยชน์ในสงครามทางฝั่งไป๋ฉีสั่งให้กองกำลังใหม่นี้ซ่อนตัวไว้ก่อน

จากคำสั่งของเขา เขายังคงไม่ยอมแพ้ที่จะปิดล้อมกองทัพแคว้นเจ้า นี่เป็นส่วนสุดท้ายของแผนการที่เขาคิดไว้ ด่านฮูโก่วเป็นจุดพลิกผันที่สำคัญที่สุดในสายตาของไป๋ฉี

และมันเป็นไปตามที่เขาคาดไว้ โอกาสเป็นของผู้ที่ไหว้วัว

ภายใต้การล่อเหยื่อของไป๋ฉี เด็กขาดประสบการณ์อย่างเจ้าก็อดไม่ได้ที่จะทำลายกองกำลังของหยิงเปา เพื่อที่จะได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม เขาไม่รู้เลยว่าตัวเองได้เข้าไปติดกับดักของไป๋ฉีอีกครั้ง

สิ่งที่เกิดขึ้นในสงครามเป็นไปตามที่ไป๋ฉีได้วางแผนไว้ ยกเว้นอย่างเดียวก็คือ ขบวนการตึกหมุนวนที่ทำให้เขาปวดหัวอย่างมาก

โชคดีที่เขาได้รับความคิดใหม่ๆจากโอหยางโซว มันได้แก้ไขปัญหาและปลัก
สถานการณ์กลับไปตามที่เขาคาดหวัง นอกเหนือจากไปฉีแล้ว ไม่มีใครสามารถทำ
แผนการใหญ่ขนาดนี้ได้

ด้วยเหตุนี้ ไปฉีจึงชื่นชมโอหยางโซวเป็นอย่างมาก ถ้าไม่ได้แผนการของเขา แผนการ
ทั้งหมดของไปฉีก็อาจจะล้มเหลว

สำหรับการเข้ายึดด่านฮู่โก่ว พวกเขาได้ตัดเส้นทางการขนส่งเสบียงของกองทัพแคว้น
เจ้า ขณะเดียวกัน มันก็เป็นเส้นทางเดียวที่พวกเขาจะกลับไปที่หानตานได้

“ถอย! กลับไปที่ด่านกู!” หลังจากທີ່เงียบไปเป็นเวลานาน ในที่สุดเจ้ากั้วก็ออกคำสั่ง

ในช่วงเวลาที่สำคัญนี้ เจ้ากั้วยังคงมีสติและเขาไม่ได้ฝันที่จะโจมตีค่ายของหยิงเปาต่อ
การที่ขบวนทัพถูกทำลายนั้นหมายความว่า ก่อนที่เขาจะทำลายค่ายของหยิงเปาได้
ด่านกูก็คงจะถูกยึดไปแล้ว

เมื่อถึงจุดนั้น กองทัพแคว้นเจ้า 200,000 นาย จะไม่มีค่ายให้ป้องกันและไม่มี
เสบียงเหลือให้ใช้อีกต่อไป เมื่อคิดถึงสถานการณ์นั้นแล้ว เจ้ากั้วก็สั่นสะท้าน

ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องรีบกลับไปที่ด่านภู และเตรียมการป้องกัน ก่อนที่กองทัพแค้วน
ฉินจะเข้าโจมตี เขาจะปกป้องมันและหวังว่าพวกเขาจะต้านไว้ได้ จนกว่ากำลังเสริม
จะมาถึง ภายในด่านภู พวกเขายังมีเสบียงมากพอให้ใช้ได้ถึง 1 เดือน

ตราบเท่าที่กองทัพแค้วนเจ้าตั้งใจที่จะปกป้องมัน กองทัพแค้วนฉินจะไม่สามารถเข้า
ยึดด่านก็ได้แน่

หลังจากที่พวกเขาถอย เจ้ากั้วก็เจ็บป่วยและมีไข้สูง มันทำให้เขาไม่สามารถคิด
แผนการใดๆได้ กองทัพแค้วนเจ้าสูญเสียจิตวิญญาณในการต่อสู้ของพวกเขา และ
ตอนนี้ พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง พวกเขาตกสู่จุดต่ำสุดในประวัติศาสตร์
ของพวกเขา

เพียงในขณะนั้นเอง เจ้าเซ็งก็ก้าวออกมา และทำให้ทุกคนสงบลง

เมื่อรู้ว่าด่านฮูโก่วถูกยึดโดยกองทัพแค้วนฉิน ตี๋เฉินและคนอื่นๆก็โกรธมาก หลังจาก
ผ่านการสู้รบที่รุนแรงมากมาย กองกำลังผู้เล่นของพวกเขาที่เหลือไม่ถึง 10,000 นาย
และมันแทบจะไม่สามารถส่งผลกระทบใดๆต่อสงครามได้เลย แผนการทั้งหมดของ
พวกเขากลายเป็นเพียงควัน

สิ่งเดียวที่พวกเขาเรียนรู้ในจิตใจก็คือ การประสบความสำเร็จในการรับสมัครขุนพลทางประวัติศาสตร์ 2 นาย ที่เงินได้ไปที่ห่านตาน และชักชวนเหลียนผอ ส่วนงานหลงใช้ผลงานของเขารับสมัครเจ้าจวง

มีเพียงเจ้ากั้วเท่านั้น ที่แม้ว่าขุนเซ็นจุนจะทำเคสรับสมัครเขา แต่ด้วยสถานการณ์ปัจจุบัน ไม่มีใครรู้ว่าเขาจะสามารถรับสมัครเจ้ากั้วได้หรือไม่

สงครามกำลังจะจบแล้ว

TWO Chapter 280 การสู้รบครั้งสุดท้าย

ข่าวที่ว่ากองทัพแคว้นเจ้าได้ถูกกักขังโดยกองทัพแคว้นฉินได้แพร่กระจายออกไปทั่วทุกแคว้นอีกครั้ง เหล่าฮ่องแห่งแคว้นทั้งหลายรู้สึกมีนงง และพวกเขาทำได้เพียงมองไปทางแคว้นฉินที่อยู่ฝั่งตะวันตกด้วยความเคารพเท่านั้น

ห่านตานกลายเป็นเงียบเหงา รวากับเป็นดินแดนแห่งความตาย เสนาบดีและเหล่าขุนนาง ต่างก็มาร่วมอภิปรายกันในเรื่องนี้

บางคนแนะนำให้หาคำถามตัวอย่างแคว้นจีน เกณฑ์ชายหนุ่มอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมด
จัดตั้งเป็นกองกำลังใหม่ และให้เหลียนผอนำพวกเขาไปโจมตีด้านฮู่โก่ว บางคน
แนะนำให้เจรจากับแคว้นจีน โดยเสนอมณฑลซางโต่วให้พวกเขา แลกกับการปล่อย
กองทัพของพวกเขาออกจากกัปดัก

ไม่ว่าจะทางใด มันเป็นเรื่องที่พวกเขาอาจจะเลือกจริงๆ

ประการแรก การจัดตั้งกองกำลังใหม่ ไม่สามารถทำได้ในเวลาเพียงวันเดียว ก่อนที่
พวกเขาจะจัดเตรียมกองกำลังจนพร้อม กองทัพแคว้นเจ้าที่ติดอยู่ในด้านกู่ก็คงจะถูก
ทำลายไปทั้งหมดแล้ว

แม้ว่าพวกเขาจะจัดเตรียมกองกำลังได้ทัน ทหารใหม่เหล่านี้ก็ไม่มีประสบการณ์ และ
คงจะไม่สามารถเข้ายึดด้านฮู่โก่วที่มีทหารแคว้นจีนถึง 60,000 นาย คอยปกป้องได้
แม้ว่าพวกเขาจะเป็นทหารใหม่เช่นกัน แต่ทหารใหม่ของแคว้นจีนก็มีประสบการณ์ใน
การสู้รบจริงแล้วครั้งหนึ่ง อีกทั้ง พวกเขายังมีข้อได้เปรียบด้านยุทธศาสตร์ และยังมี
อาวุธและทรัพยากรป้องกันอีก

ดังนั้น แผนการดังกล่าวคงจะไม่ประสบผลสำเร็จ แคว้นต่างๆเองก็หวาดกลัวแคว้นจีน
ฉะนั้น พวกเขาจะไม่ส่งกองกำลังของพวกเขา来帮助แคว้นเจ้าอย่างแน่นอน

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงทำได้เพียงส่งทูตไปเจรจาที่เสียนหลางเท่านั้น

ไม่ว่าจะเป็นอ่องแห่งแคว้นฉิน, ฟานจู หรือไปฉี เป้าหมายของพวกเขาก็คือ การทำลายกองทัพแคว้นเจ้า ดังนั้น เหตุใดพวกเขาจึงต้องปล่อยศัตรูของพวกเขาไปหลังจากที่พวกเขาได้เปรียบแล้วด้วยเล่า? จากคำกล่าวของฟานจู ชางโต่วเป็นมณฑลของพวกเขาอยู่แล้ว เหตุใดพวกเขายังต้องรับมอบมันจากแคว้นเจ้าด้วยล่ะ?

ซึ่งกรงเล็บของพวกเขาก็ไปที่แคว้นเจ้า พวกเขาจะใช้มันเป็นเส้นทางเดินทัพไปทางตะวันออก เพื่อแผนการเข้าปกครองแผ่นดินในอนาคต

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะตัดสินใจที่จะปฏิเสธข้อตกลงกับแคว้นเจ้า ฟานจูก็คุยกับทูตของแคว้นเจ้าอย่างจริงจังและจริงจัง

ไปฉีได้ส่งจดหมายไปที่เสียนหยาง และหวังว่า พวกเขาจะชะลอการทูตออกไป และทิ้งความหวังของกองทัพแคว้นเจ้าในด้านนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขามีใจสู้รบกับพวกเขาต่อไป

ฟานจูชอบแผนการของเขา และเล่นละครอย่างสนุกสนาน

เฉพาะอ่องแห่งแคว้นฉินเท่านั้นที่ซ่อนตัวอยู่ห่างจากทูตของแคว้นเจ้า ในขณะที่ฟานจูทำหน้าที่เป็นเสนาบดีที่กำลังพยายามอย่างดีที่สุด เพื่อสงบสถานการณ์ ชะลอทูตและทำให้พวกเขาคิดอยู่ในเสียนหยาง

ในขณะที่ทูตของแคว้นเจ้ากำลังพยายามอย่างหนักในเสี้ยนหนาง เขตสงครามซางผิง ก็เข้าสู่สภาวะสงบนิ่ง ทั้ง 2 ฝ่าย ยุติการสู้รบกัน

ทุกคนรู้ว่ามันเป็นเพียงสถานการณ์ชั่วคราวเท่านั้น เมื่อการเจรจาสิ้นสุดลง การสู้รบก็จะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ใช้โอกาสในช่วงเวลานั้น ไปฉีปรับโครงสร้างกองทัพของเขาครั้งใหญ่ โดยส่งกองกำลังใหม่ 100,000 นาย เข้าสู่กองกำลังหลัก และเพิ่มความแข็งแกร่งในการป้องกันให้ด้านฮูโก่ว

เมื่อถึงจุดนี้ ทหารที่ปกป้องด้านฮูโก่วจึงมีทั้งทหารใหม่และทหารเก่า แม้ว่าหนานตานจะส่งกองกำลังใหม่เข้ามา มันก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะยึดด้านฮูโก่ว

หลังจากปรับโครงสร้างกองทัพเสร็จสิ้นแล้ว ไปฉีก็ถอนหายใจ เขารู้ว่ามีโอกาสมากกว่า 80% ที่เขาจะชนะสงครามครั้งนี้

แผนของเขาทำให้โอหยางไชวตื่นตะลึง และพยายามที่จะเรียนรู้มันจากไปฉี ในเวลาว่าง โอหยางไชวได้มีโอกาสพูดคุยกับไปฉี และพวกเขาก็พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องของดินแดน มันทำให้ทั้ง 2 ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

นับตั้งแต่ที่เขาเสนอแผนทำลายขบวนทัพรถศึกหมุนวน ทศนคติของไป๋ฉีที่มีต่ออิ
หยางไชวก็ดีขึ้นมาก ทั้ง 2 ค่อยๆใกล้ชิดกันมากขึ้นเรื่อยๆ บางครั้ง เขาจะพูดคุยกับอิ
หยางไชวเกี่ยวกับวิธีการโจมตีด่านกุ

ไป๋ฉีรู้ว่าในเวลานี้ ศัตรูของพวกเขาแตกต่างจากก่อนหน้านี้อย่างมาก กองทัพแคว้น
เจ้าตอคนนี้ มีค่ายเพียงแห่งเดียวให้ปกป้อง และพวกเขาก็มีเหตุผลที่จะทุ่มพลังทั้งหมด
ออกไปโจมตี ก่อนที่เสบียงของพวกเขาจะหมดลง

เพื่อทำลายกองทัพแคว้นเจ้า การที่จะไม่มีเลือดตกยางออกคงจะเป็นไปไม่ได้

ดังนั้น ไม่ว่าไป๋ฉีจะทรงปัญญาและมีแผนการที่ดีเพียงใด มันก็ยังคงจะเป็นการสู้รบที่
รุนแรงอย่างแน่นอน

ไม่ว่ากองทัพแคว้นเจ้าจะพยายามฝ่าออกไปและหลบหนีอย่างไร พวกเขาก็ยังคงต้อง
เผชิญหน้ากับกองทัพแคว้นฉิน ไป๋ฉีเริ่มที่จะวางแผน เขาต้องการจะยึดด่านกุอย่าง
นุ่มนวลที่สุด และมีผู้บาดเจ็บล้มตายน้อยที่สุด

แม้ในขณะนี้ ที่กองทัพแคว้นฉินได้เปรียบ แต่มันก็เป็นความจริงที่ว่าทั้ง 2 ฝ่ายสูญเสีย
กองกำลังของพวกเขามากกว่าครึ่งแล้ว

ในหุบเขาข้างฝั่ง กองทัพแค้วนฉินและกองทัพแค้วนเจ้ารวมกว่า 500,000 นาย ยังคง
รอคอย

เวลาครึ่งเดือนผ่านไป

ทูตของแค้วนเจ้าไม่ประสบความสำเร็จในการเจรจาที่เสี้ยนหยาง และเขาเข้าใจแล้ว
ว่าแค้วนฉินไม่ได้ต้องการจะเจรจาท่องเรือใดๆ เมื่อเห็นแผนของพวกเขาแล้ว ทูตของ
แค้วนเจ้าก็รีบออกจากเสี้ยนหยางทันที

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเห็นแผนการของแค้วนฉิน แต่มันก็ไม่มีอะไรที่พวกเขาสามารถทำ
ได้

ในช่วงเวลาที่พวกเขาส่งทูตไปแค้วนฉิน หานตานไม่ได้นิ่งเฉย พวกเขาส่งทูตพร้อมกับ
เครื่องบรรณาการมากมาย ไปยังแค้วนต่างๆ เพื่อพยายามโน้มน้าวให้พวกเขาส่งกอง
กำลังของพวกเขาไปช่วย แต่น่าเสียดาย มันไม่ได้ผล

ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงแค้วนเว่ย เจ้าเมืองสินหลิงยังคงถูกคุมขังอยู่, อ๋องแห่งแค้วนฉี
ภายใต้คำแนะนำของฉูเสี้ยนหฺว พวกเขาปฏิเสธ, อ๋องแค้วนฉู่กำลังติดตาม
สถานการณ์ของสงครามอย่างใกล้ชิด ที่แย่ที่สุดก็คือแค้วนหนาน พวกเขาต้องการที่จะ
โจมตีแค้วนเจ้า

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นโหดร้าย โลกดำมืด และสิ่งที่ทุกคนสนใจก็คือผลประโยชน์ที่พวกเขาจะได้รับ

อ่องแห่งแคว้นเจ้า จำต้องใช้เหลียนผอ และเริ่มจัดตั้งกองกำลังใหม่ในหานตาน

อีกครั้งเดือนผ่านไป กองกำลังใหม่ 100,000 นาย ก็ถูกจัดตั้งขึ้น แม้ว่าเหลียนผอจะมีความสามารถ แต่เขาก็ไม่มีความมั่นใจในกองกำลังนี้เลย

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก แคว้นเจ้าคงจะทำอะไรไม่ได้ถ้าหากกองกำลังหลักถูกทำลาย อ่องแห่งแคว้นเจ้าจึงสั่งให้เหลียนผอนำกองกำลังใหม่เข้าโจมตีด่านฮูโก่ว

อย่างไรก็ตาม เราสามารถจินตนาการได้ว่า ทหารใหม่ 100,000 นายนี้ จะทำอย่างไรในการสู้รบ หลังจากแคว้นฉินยึดด่านฮูโก่วได้ พวกเขาก็จัดกองกำลังของพวกเขา และจัดเตรียมอาวุธและทรัพยากรป้องกันอย่างเพียบพร้อม ทหารที่ถูกส่งไปบนกำแพงได้รับการฝึกฝนในศิลปะการป้องกัน พวกเขาทำความคุ้นเคยกับสิ่งอำนวยความสะดวกในการป้องกันทั้งหลายแล้ว

ไม่เพียงเท่านั้น ไปฉียังได้ส่งเมิงอ้าวไปดูแลด่านฮูโก่ว เมื่อมีเขาอยู่ที่นั่น เหลียนผอก็จะไม่มีโอกาสเข้ายึดด่านได้อย่างแน่นอน

เดิมทีเหลียนผอไม่มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้นำกองกำลังนี้เข้าโจมตีด้าน แต่เขาไม่สามารถขัดคำสั่งของอ่องแห่งแคว้นเจ้าได้ และเพราะมีคนที่เคยติดตามเขามาหลายปีจำนวนมาก ติดอยู่ในด้านกู่ เขาไม่สามารถทิ้งพวกเขาให้ตายที่นั่นได้

แม้ว่าพวกเขาจะโจมตีอย่างต่อเนื่อง นอกเหนือจากมีผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมากแล้ว พวกเขาไม่มีความคืบหน้าใดๆเลย

ในขณะที่เหลียนผอกำลังโจมตีด้าน เจ้ากั๋วที่อยู่ในด้านกู่ก็ฟื้นตัวจากพิษไข้ เขาไม่ได้นิ่งเฉย เขาต้องการจะฝ่ากรงขังนี้ออกไป ก่อนที่เสบียงของพวกเขาจะหมดลง

เหนือหรือใต้? เจ้ากั๋วจำเป็นต้องเลือก

ถ้าพวกเขาไปทางเหนือ ไม่เพียงแต่พวกเขาจะต้องผ่านค่ายของหยิงเปาเท่านั้น พวกเขาายังต้องผ่านด่านฮูโก้วด้วย ส่วนทางใต้ แน่นอนว่าพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับค่ายทิดี้ได้ และค่ายเดิมของหวังหลิง

ไม่ว่าเขาจะเลือกทางไหน มันก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

สิ่งที่แย่ยิ่งกว่าก็คือ พวกเขาไม่สามารถเคลื่อนกำลังพลทั้งหมดได้ ด้านกู่ถูกขังไว้ตรงกลาง และไม่ว่าเขาจะเลือกทางไหน ด้านกู่จะต้องถูกโจมตีจากอีกด้านอย่างแน่นอน

หลังจากพิจารณาทุกอย่างแล้ว เจ้าแก้วก็สั่งให้เจ้าจวงนำกองกำลังของเขาคอยปกป้อง
ด่านภู ส่วนเขานำกองกำลังหลัก 200,000 นาย เข้าโจมตีค่ายเดิมของหยิงเปา

ณ จุดนี้ มีทหาร 140,000 นายประจำการอยู่ที่นั่น การที่เจ้าแก้วจะใช้ทหาร 200,000
นาย เข้าโจมตีและทำลายค่ายนั้น มันยากยิ่งกว่าการปีนขึ้นไปบนสวรรค์เสียอีก

ก่อนที่จะออกเดินทาง เขาได้จัดการชุมนุมครั้งสุดท้ายขึ้น “พี่น้อง! นี่เป็นโอกาส
สุดท้ายของเราแล้ว มันมีเพียงทางเลือกนี้เท่านั้น เราต้องทำให้มันสำเร็จ หรือไม่ก็ตาย
ไม่มีทางเลือกที่สามอีกแล้ว”

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!” ความรู้สึกโศรกเศร้าและกดดัน แผ่กระจายออกไปทั่วทั้งด่านภู มัน
กระตุ้นให้พวกเขามีความกล้าหาญและมีแรงจูงใจในการโจมตีครั้งนี้

“เคลื่อนพล!” เจ้าแก้วออกคำสั่ง

ตีเงินและคนอื่นๆนำกองกำลังของพวกเขาไปด้วย พวกเขามองไปที่เส้นทางแห่งความ
ตายของพวกเขา เมื่อถึงจุดนี้ ถ้าพวกเขาแพ้ พวกเขาคงจะถูกสังหารเท่านั้น

ทั้ง 2 ฝ่าย ทำสงครามแห่งชีวิตและความตายมาตั้งแต่แรกแล้ว

ไม่มีการทดสอบหรือโชคใดๆ มันมีเพียงแค่เจ้าหรือข้าที่จะต้องตาย!

ในการสู้รบครั้งนี้ เราจะสามารถเห็นความกระตือรือร้นของทหารแต่ละนายได้ กำแพงแต่ละแห่งจำเป็นต้องป้องกันการโจมตีอย่างต่อเนื่องให้ได้ หากกองทัพแคว้นเจ้าฟ้ามันมาได้ กองทัพแคว้นฉินจะต้องพยายามที่จะยึดมันกลับมา

จำนวนทหารที่ตายไป สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

เจ้ากั้วแบ่งกองกำลังเป็น 2 ส่วน ผลัดกันเข้าโจมตีกำแพงค่าย พวกเขาจะไม่หยุดจนกว่าจะประสบความสำเร็จ

กองทัพแคว้นฉินไม่ใช่เนื้อที่จะกินได้ง่ายๆ หยิงเปานำกองกำลังชั้นสูงของเขา ตั้งเป็นกองกำลังพิเศษ ทุกแห่งที่พวกเขาปรากฏตัว จะทิ้งไว้เพียงศพของศัตรูเท่านั้น

ทะเลสีแดงและคลื่นสีดำกระทบกระทั่งกันไปมา พวกเขาเหยียบย่ำไปบนศพของพวกเขา ฟ้องและศพของศัตรู ก่อนที่จะก้าวเข้าไปต่อสู้กัน การสู้รบที่โหดร้ายนี้ ทำให้ทหารทุกนายดูราวกับเป็นอาชুর่า และสนามรบแห่งนี้ก็ดูราวกับเป็นนรกที่พวกเขาอาศัยอยู่

ในสายตาของพวกเขา นอกจากการฆ่าฟันแล้ว ไม่มีอะไรอื่นอีก

ในเช้าวันหนึ่ง การโจมตีอย่างต่อเนื่องทำให้ค่ายของหญิงเปาตกอยู่ในสภาวะอันตราย
อาวุธป้องกันทั้งหมดถูกทำลาย ทหารแคว้นฉินทำได้เพียงใช้ร่างกายของพวกเขาใน
การป้องกันการโจมตีของศัตรู ในขณะที่ฝ่ายกองทัพแคว้นเจ้าเองก็รู้สึกกดดัน
หลังจากที่เห็นร่างของทหารพวกเขาจำนวนมากซ้อนทับอยู่เต็มนอกค่าย

การที่ไม่สามารถยึดค่ายได้ ทำให้ขวัญกำลังใจของกองทัพแคว้นเจ้าเริ่มต่ำลง มี
ผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก การชนะและพ่ายแพ้อย่างต่อเนื่องเป็นการทดสอบ
จิตใจของพวกเขา

จากตอนนี้อย่างไร ก็จะเป็นการสู้รบเพื่อดูว่า ฝ่ายใดจะสามารถอดทนได้นานกว่ากัน

จากนั้นไม่นาน ก็มีบางสิ่งได้ทำลายสมดุลสนามรบของพวกเขา มันไม่ได้เกิดขึ้นใน
สนามรบ แต่มันมาจากด้านหลังของกองทัพแคว้นเจ้า

ด่านถูกยึดโดยกองทัพแคว้นฉินแล้ว

ในเวลาเดียวกับที่เจ้ากั้วนำกองกำลังของเขาเข้าโจมตีค่ายของหยิงเปา ไปฉีกั้วนำกองกำลังของเขาเข้าโจมตีด้านกู่เช่นกัน

ทหาร 200,000 นาย ได้บุกเข้าด้านกู่จากทางทิศใต้

ด้วยความช่วยเหลือของเครื่องยิงหน้าไม้สามคนศรที่โอหยางโซวและมู่หลานเยว่นำมา ลูกศรยักษ์มากมายได้ถูกยิงไปที่กำแพง กลายเป็นบันไดลูกศร ช่วยให้ทหารแคว้นฉิน ปีนขึ้นไปบนกำแพงได้อย่างรวดเร็ว ดังคลื่นน้ำสีดำที่หลังไหลขึ้นไปบนกำแพง

กองกำลังของเจ้าจวงพยายามป้องกันอย่างดีที่สุดแล้ว พวกเขาใช้ทั้งไม้กลิ้งและหิน ยุกซ์ขว้างลงมาจากกำแพง เพื่อยุคคลื่นทหารที่ปีนขึ้นมา บางแห่งมีตุ่มน้ำมันติดไฟ และพวกเขาใช้มันพ่นไฟใส่ศัตรู เมื่อพวกเขาถูกไฟลุกไหม้ พวกเขาก็จะตกลงไปจากกำแพง

นอกจากนี้ เจ้าจวงยังใช้ประโยชน์จากกำแพง

ยิงฝนลูกศรไปที่ศัตรูของพวกเขา

ทหารของกองทัพแคว้นฉินนั้นกล้าหาญ พวกเขาใช้วิชาศพของคนที่ตายถมคุน้ำ และใช้มันป้องกันอาวุธและทรัพย์สินการป้องกันของกองทัพแคว้นเจ้า ภายใต้กำแพง ศพของทหารแคว้นฉินกองสูงถึง 2 เมตร

เหล่าทหารเหยียบย่ำร่างของคนตาย และยังคงปีนขึ้นไปบนกำแพงอย่างต่อเนื่อง

การโจมตีอย่างต่อเนื่องของกองทัพแคว้นฉินได้ทำให้ฟางเส้นสุดท้ายขาดลง และพวกเขาก็เข้าไปบดขยี้กองกำลังของเจ้าจวง

ในที่สุด ด้านกู่ก็ถูกยึด ทหารที่เหลืออยู่ไม่มีทางอื่นให้พวกเขาหลบหนี ดังนั้น พวกเขาจึงวางอาวุธและยอมจำนน

การสูญเสียด้านกู่ของแคว้นเจ้า มันก็หมายความว่า สงครามซางผิงได้สิ้นสุดลงแล้ว

เมื่อรู้ว่าพวกเขาสูญเสียด้านกู่ ทหารของกองทัพแคว้นเจ้าที่กำลังโจมตีค่ายของหยิงเปาก็ไม่มีแรงจูงใจในการโจมตีอีกต่อไป ความสิ้นหวังเต็มอยู่บนใบหน้าของพวกเขา

หลังจากการสู้รบเล็กๆน้อยๆ ในที่สุดเจ้าจวงก็ยอมจำนน เมื่อไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว เจ้ากู่จึงยอมจำนนด้วยเช่นกัน

จากบุคลิกของเจ้าแก้ว เขายอมตายดีกว่าต้องยอมจำนน ยิ่งไปกว่านั้น ตีเงินและคนอื่น ๆ ยังกล่าวว่า กองทัพแคว้นฉินจะฆ่าทหารที่ยอมจำนนทั้งหมด โดยไม่ปล่อยให้ใครรอดไปได้

ในเมื่อประวัติศาสตร์เปลี่ยนไปแล้ว เจ้าแก้วจึงยอมติดตามซุนเซินจุน เขาพร้อมที่จะก้าวต่อไปและเข้าสู่โลกใบใหม่ เพื่อโอกาสในการต่อสู้กับไปฉีอีกครั้ง

เมื่อมาถึงจุดนี้ สงครามก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ ฝ่ายแคว้นเจ้าไม่มีทางเลือกให้ต่อสู้อีกต่อไป แฉ่งเต๋อองสงครามจึงดังขึ้น

อาจเป็นเพราะไโกอาไม่ต้องการให้ทุกคนเห็นทหารแคว้นเจ้า 200,000 นายถูกสังหารอย่างโหดร้าย มันจึงสิ้นสุดสงครามทันทีที่พวกเขายอมจำนน

“แฉ่งเต๋อองสงคราม : สงครามซางผิงสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ตอนนี้ จากคะแนนอนุญาตการสงครามที่ผู้เล่นได้รับ และการมีส่วนร่วมในสงคราม การคำนวณคะแนนอนุญาตการสงครามพิเศษเริ่มต้นขึ้น”

ในสงครามครั้งนี้ ไม่ได้มีเพียงแค่อิโหยางโซวเท่านั้นที่เปล่งประกาย แต่ตีเงิน, จานหลง และซุนเซินจุน ทุกคนต่างก็มีส่วนร่วมและมีบทบาทที่สำคัญมากในสงคราม ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับคะแนนอนุญาตการสงครามพิเศษสูง

เสียงแฉ่งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของโอหยางโชว

“แฉ่งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ตัวแทนผู้เล่นฝ่ายแคว้นฉิน และทหารม้าเมืองซานไห่ที่เขานำมา มีส่วนร่วมอย่างมาก และเขาเป็นคนคิดวิธีทำลายขบวนทัพรถศึกหมุนวนของศัตรู ได้รับคะแนนคุณูปการพิเศษ 20,000 แต้ม”

เมื่อเทียบกับสงครามสองครั้งก่อนหน้านี้ การประเมินผลของโกอาเกี่ยวกับบทบาทของเขาลดลงไปมาก และแม้แต่คะแนนที่ได้รับก็ยังน้อยลงอย่างมาก

ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ตาม จากการสังหารของทหารม้า 10,000 นาย ของเขา มันทำให้คะแนนคุณูปการสงครามของเขายังคงอยู่ในอันดับ 1 ของลีดเดอร์บอร์ด

อันดับ ชื่อ คะแนนคุณูปการสงคราม

- 1 ฉีเยว่หฺวู่ยี่ 350,000
- 2 ตีเจิน 150,000
- 3 ไปฮั่ว 120,000
- 4 จานหลาง 100,000
- 5 เฟิงฉิวฮวง 85,000

- 6 ชุนเซ็นจุน 55,000
- 7 ชุนหลงเตียนเซว่ 50,000
- 8 มู่หลานเยว่ 45,000
- 9 ซืออ๋องป้า 30,000
- 10 เฟิงฉิงหยาง 25,000

เป็นไปตามที่คาด ลีดเดอร์บอร์ดถูกยึดครองโดยพันธมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวง นอกจากโอหยางโชวที่ยึดอันดับหนึ่งอย่างเหนียวแน่นแล้ว อันดับที่เหลือกระจายกระจายกันไป

ด้วยผลดังกล่าว แม้ว่าสุดท้ายแล้วพันธมิตรหยานหวงจะพ่ายแพ้ แต่พวกเขาก็ยังคงยิ่งใหญ่อยู่

ตีเจิน, ชุนเซ็นจุน และคนอื่นๆ ได้เลื่อนเป็นเอิร์ลชั้น 1 มันได้ทำลายอุปสรรคของพวกเขาไป ทำให้พวกเขาสามารถอัปเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 ได้ ต่อไปก็คือ การเตรียมพร้อมที่จะอัปเกรดไปเป็นเมืองขนาดใหญ่

น่าเสียดายที่ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงไม่สามารถเลื่อนเป็นมาควิสชั้น 3 ได้ ทั้ง 2 คงต้องรอจนกว่าจะถึงสงครามครั้งต่อไป พวกเขาจึงจะสามารถเลื่อนขั้นได้

ในขณะที่ลอร์ดคนอื่นๆเลื่อนชั้น จำนวนทหารที่พวกเขานำมาเข้าร่วมได้ก็จะเพิ่มมากขึ้น ทำให้วิธีหลักในการได้รับคะแนนคุณูปการสงคราม กลายเป็นการสังหารศัตรูในสนามรบ มากกว่าการมีส่วนร่วมในสงคราม

สงครามครั้งนี้เป็นตัวอย่าง เมืองซานไห่ นำทหารมาได้ 20 เท่าของลอร์ดทั่วไป และเป็น 10 เท่าของตีเจินและคนอื่นๆ ดังนั้น ความสามารถในการรับคะแนนคุณูปการสงครามของพวกเขาก็อยู่คนละระดับกัน

ดังนั้น แม้ว่าพวกเขาจะคิดริเริ่มและใช้เวลาในการวางแผนอยู่นาน พวกเขาก็ไม่สามารถเปรียบเทียบกับโอหยางโชวในเรื่องของการรับคะแนนคุณูปการสงครามได้

ข้อดีเช่นนี้ก็ย่อมต้องมีข้อเสีย

การใช้กองกำลังขนาดใหญ่เช่นนี้ มีค่าใช้จ่ายที่สูง และจากทหารม้าชั้นสูงของเมืองซานไห่ 10,000 นาย พวกเขายังเหลือรอดอยู่เพียง 6,500 นาย เท่านั้น

ไม่ใช่ว่าโอหยางโชวเท่านั้นที่สูญเสีย แต่กองกำลังของลอร์ดคนอื่นๆก็สูญเสียอย่างหนักเช่นกัน จากกองกำลังผู้เล่นของทั้ง 2 ฝ่าย ทั้งสิ้น 70,000 นาย มีไม่ถึง 30,000 นายที่ยังรอดชีวิต

โอหยางโซวจำได้ว่า ในช่วงสั้นๆ ไกอากะทำการอัปเดตขนาดเล็ก ซึ่งเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสมรภูมิ

ลอร์ดต้องใช้เงิน, ทรัพยากร และกำลังทหารจำนวนมาก ถ้าให้พวกเขาได้รับเพียงแค่คะแนนการลงคะแนนเพียงอย่างเดียว มันจะไม่คุ้มค่า ดังนั้น ไกอากะจึงเพิ่มรางวัลให้มากขึ้น เพื่อดึงดูดให้ผู้เล่นลอร์ดเข้าร่วมสมรภูมิ

โอหยางโซวได้รับคะแนนการทั้งสิ้น 39,000 แต้ม ทำให้ตอนนี้เขามีคะแนนการถึง 129,500 แต้ม และเลื่อนเป็นมาคิสขั้น 2 โดยเขาจะต้องมีคะแนนการถึง 204,800 แต้ม ถึงจะเลื่อนเป็นมาคิสขั้น 1 ได้

การจัดอันดับไม่ได้ทำให้โอหยางโซวขัดข้องใจ สิ่งที่เขาสนใจก็คือรางวัลที่แคว้นจินจะมอบให้เขา

ในสงครามโจวหลู เขาได้รับคู่มือเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง และคู่มือการทำให้สัตว์ร้ายเชื่อง, ในสงครามมู่เย่ เขาได้รับเมล็ดเครื่องหอม และขางเตียน สิ่งที่เขาได้รับมีทั้งสิ่งที่เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับตัวเขาเองและสิ่งที่เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับดินแดนของเขา

เป็นไปตามปกติ ไปฉวและคนอื่นๆได้กลับไปยังแผนกหลัก ขณะที่โอหยางโซวไปที่ค่ายเดิมของหวังหลิง เพื่อรับรางวัลของเขา

โดยเขาได้รับรางวัลเป็นจี้หยกจากฮ่องแห่งแคว้นฉิน ที่ถูกนำมาโดยขุนนางของแคว้นฉิน

ชื่อ : จี้หยกมังกรและหงส์(ระดับทองคำขาว)

ประเภท : เครื่องประดับ

ลักษณะพิเศษ : การยับยั้ง(ยกระดับชื่อเสียงของผู้ที่สวมใส่), ความนัย(ช่วยผู้ที่สวมใส่ในการปมเพาะ)

การประเมิน : มังกรและหงส์ หมายถึงสันติภาพ ความมั่งคั่ง และสถานะที่สูงส่ง มัน
เป็นสัญลักษณ์ที่ดี และแสดงถึงความปรารถนาดี

คำอธิบายเกี่ยวกับลักษณะพิเศษนี้ได้ง่ายๆ สำหรับวิธีการใช้งาน โอหยางโชวต้อง
ค้นหาด้วยตัวเอง

แน่นอนว่าจี้ฉินนี้เป็นสิ่งที่ดี แต่น่าเสียดายที่มันอย่างห่างไกลจากที่เขาคิดไว้ เขา
ขอบคุณขุนนางคนนั้น และสวมจี้ในทันที

จากนั้น โหหยางโซวก็ไปบอกลาไปฉี

ดูเหมือนว่าไปฉีเองก็กำลังรอโหหยางโซวอยู่เช่นกัน “เจ้าได้รับรางวัลของเจ้าแล้วใช่ไหม?”

“ใช่ ข้ามาที่นี่เพื่อบอกเล่าท่าน”

“ก็ดี ถ้าเช่นนั้น พวกเราก็ก่อนเถอะ” ไปฉีกล่าวลวกๆ

โหหยางโซวมีปฏิกิริยาทันที ขณะที่เขาถามอย่างตะกุกตะกักออกไป “พ....พวก...พวกเราหรือ?”

“เจ้าไม่ต้อนรับข้าหรือ?”

คำกล่าวของไปฉีเป็นเหมือนพายุขนาดใหญ่ที่ก่อตัวขึ้นในหัวของโหหยางโซว

โหหยางโซวไม่เข้าใจ เขาไม่ได้กระตุ้นความรู้สึกสมัครแล้วเหตุใดไปฉีถึงต้องการจะตามเขาไปกัน?

ถ้าเขาไม่รู้เหตุผล เขาก็คงจะไม่สบายใจ เขาจึงกล่าวออกไปว่า “ข้าไม่เข้าใจ”

ราวกับว่าเขาารู้อยู่แล้วว่าโอหยางโซวจะกล่าวออกมาเช่นนี้ เขาจึงกล่าวออกมาว่า “พระเจ้าของข้า ทรงบอกกับข้าว่า เหลียนผอและเจ้ากั้วได้เดินทางไปสู่โลกของผู้เล่นแล้ว และแคว้นฉินก็ไม่ต้องการข้าอีกต่อไปแล้ว ดังนั้น ข้าจึงต้องการที่จะไปที่โลกของผู้เล่นด้วยเช่นกัน และท่านก็เป็นตัวเลือกแรกสำหรับข้า ไม่จำเป็นว่าจะเป็นพรสวรรค์ของท่าน หรืออาจของดินแดน ท่านเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุดแล้ว”

โอหยางโซวเข้าใจในที่สุด มันเป็นผลมาจากโกอา ถ้ามันเป็นไปตามที่เขาคิด การรับสมัครไปฉี คงจะเป็นรางวัลที่ช้อนไว้

เขาก็แปลกใจในตอนแรก รางวัลจะมีเพียงจี้หยกเพียงชิ้นเดียวได้อย่างไร?

สำหรับสิ่งที่โกอาบอกไปฉี อาจจะได้มีเพียงเรื่องของเหลียนผอและเจ้ากั้ว ตามประวัติศาสตร์ หลังจบสงครามซางผิงได้ไม่นาน ไปฉีจะถูกประหารโดยอ่องแห่งแคว้นฉิน ซึ่งมันอาจจะเป็นอีกเห็นผลหนึ่งที่ทำให้เขาตัดสินใจเช่นนี้

“ต้องขอความกรุณาแล้ว ท่านเจ้าเมืองหวู่อาน!” โอหยางโซวกล่าวอย่างเคร่งขรึม

ไปฉีสายหัว “ไม่มีเจ้าเมืองหัวอ่านอีกต่อไปแล้ว นับแต่นี้ ข้าก็คือไปฉีเท่านั้น” หลังจากนั้น เขาก็เดินไปหาโอหยางโซว และทั้งคู่ก็เดินออกไปพร้อมกัน

จากนั้น โอหยางโซวก็นำกองกำลังของเขากลับไปยังแผนที่หลัก

ระหว่างนั้น เขาได้ตรวจสอบสถานะของไปฉี

ชื่อ : ไปฉี(ระดับพระเจ้า)

ฉายา : อาซูร่า

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉิน)

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งเมืองซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 98

กำลัง : 90

สติปัญญา : 85

การเมือง : 45

ลักษณะพิเศษ : การทำลายล้างในสงคราม(ขวัญกำลังใจของกองกำลังเพิ่มขึ้น 40%), การไล่ล่าอย่างดุเดือด(ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%), ป้อมปราการภาคสนาม(พลังป้องกันของกองกำลังเพิ่มขึ้น 20%), ปรับตัวเข้ากับศัตรู (ความสามารถในการฆ่าของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%)

ฝึกฝน : เพลงกระบี่สังหาร

อุปกรณ์ : กระบี่หนักแคว้นฉิน

การประเมิน : เป็น 1 ใน 4 ขุนพลที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในยุคเลียดก๊ก เก่งเรื่องเครื่องกลและกลไก, มีความกล้าหาญที่ยอดเยียม, เก่งเรื่องการปรับตัว, ผู้สร้างปาฏิหาริย์, ทำให้โลกตกตะลึง, เทพสงครามผู้แข็งแกร่งที่สุด

เมื่อเทียบกับซีหวานชู่และเอ๋อหลาย ไปจีนน่าจะกลัวกว่ามาก ความเป็นผู้นำ, กำลัง และ
สติปัญญาของเขานำมาเป็นอันดับแรก สิ่งเดียวที่เขาขาดอยู่ก็คือการเมือง

ลักษณะพิเศษของเขา จะช่วยเพิ่มบัพให้กับกองกำลังของเขาอย่างมาก

‘ไปดีช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

*

TWO Chapter 281 สิ้นสุดสงคราม

TWO Chapter 282 การอภิปรายของนักปรัชญา

เมื่อโอหยางโซวกลับมาถึงแผนที่หลัก มันก็เป็นช่วงบ่ายของวันที่ 19 แล้ว ขณะที่เขา
เดินออกจากประตูเทเลพอร์ต เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : สงครามข้างฝั่งได้สิ้นสุดอย่างเป็นทางการแล้ว บุคคลทาง
ประวัติศาสตร์ที่สำคัญในยุคเลียดก๊ก ได้เข้าร่วมเกมส์โดยอัตโนมัติ ผู้เล่นสามารถ
ติดต่อกับพวกเขาได้ด้วยตัวเอง”

ในช่วงนี้ บุคคลทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงจำนวนมากได้ปรากฏตัวขึ้นในแผนที่หลัก และบางสิ่งที่ใหญ่โตกำลังจะเกิดขึ้น

“ประกาศจากระบบ : เจียงสือหย่า(เจียงซาง) ที่อาศัยอยู่อย่างสันโดษในเมืองซานไห่ ได้เริ่มต้นควสเรื่องราวอย่างเป็นทางการ เหล่านักปรัชญาเข้าร่วมเกมส์โดยอัตโนมัติ สำหรับข้อมูลเฉพาะ ผู้เล่นสามารถเข้าไปดูเว็บไซต์อย่างเป็นทางการได้”

ขณะที่เสียงประกาศดังออกไป ก็เกิดความโกลาหลขึ้นในหมู่ผู้เล่น

ช่วงเวลาที่มีชีวิตชีวาและเปล่งประกายที่สุดได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ที่ผู้เล่นสนใจมากที่สุดก็คือ การต่อสู้ระหว่างพันธมิตรหยานหวงและพันธมิตรซานไห่

พันธมิตรหยานหวงยังคงไม่อาจเอาชนะในสงครามครั้งนี้ได้ พวกเขาจึงถูกดูถูกโดยผู้เล่น

เมื่อได้ยินเสียงประกาศ ผู้เล่นทั้งหมดก็รีบเข้าไปที่เว็บไซต์ เพื่อตรวจสอบข้อกำหนดของควสเฉพาะนี้

ควสเรื่องราวมันเป็นควสที่อยู่นอกควสในสมรภูมิ ในที่สุดมันก็แสดงตัวเองออกมา

เช่นเดียวกับเคสในสมรภูมิ เคสเรื่องราวก็สามารถรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ได้ เมื่อบุคคลทางประวัติศาสตร์ของบางราชวงศ์เข้าร่วมเกมส์ บุคคลทางประวัติศาสตร์เหล่านั้นอาจถูกรับสมัครโดยลอร์ดผ่านเคสเรื่องราวได้

สำหรับเคสเรื่องราว มันมีข้อกำหนดที่ต้องถูกเติมเต็ม **3** ประการ

ประการแรก บุคคลทางประวัติศาสตร์จะต้องถูกรับสมัครโดยลอร์ด ตัวอย่างเช่น เมื่อบุคคลทางประวัติศาสตร์ในยุคเดียวกันได้เข้าร่วมเกมส์ และผู้เล่นทั่วไปไปรับสมัครพวกเขา พวกเขาจะไม่ยอมรับเคสใดๆ

ประการที่สอง เมื่อบุคคลทางประวัติศาสตร์อยากร่วมเกมส์ ตัวอย่างเช่น เจียงซาง ที่อาศัยอยู่ในเมืองซานไห่ตั้งแต่จบสงครามมู่เย่ จนกระทั่งสงครามซางถึงสิ้นสุดลง และเมื่อบุคคลทางประวัติศาสตร์ยุคเดียวกันได้เข้าร่วมเกมส์ เคสเรื่องราวจึงเกิดขึ้น

ประการที่สาม บุคคลทางประวัติศาสตร์ต้องมีความสามารถในการตั้งเคสเรื่องราว ซึ่งนั่นก็หมายความว่า บุคคลผู้นั้นจะต้องมีความสำคัญมากพอที่พวกเขาจึงจะมีเคสเรื่องราวของตัวเองได้

ดังนั้น เคสเรื่องราวนี้จึงต้องฟังช็อคอย่างมาก มันยากมากที่จะเกิดขึ้นได้ อีกอย่างหนึ่ง ขณะที่มันเกิดขึ้น ผลตอบแทนที่ตามมาจะมากมาย และนั่นคือสิ่งที่ทุกคนปรารถนา

เคลสเรื่องราวจะแบ่งเป็น เรื่องราวของฝ่าย และเรื่องราวบนแผนที่ มันจะชี้แจงตัวเองว่าผู้เล่นจะสามารถร่วมมือกับพวกเขาได้อย่างไร

ประเภทของเคลสเรื่องราวถูกตัดสินโดย บทบาทและอิทธิพลของบุคคลในเรื่องราว

เคลสการอภิปรายของนักปรัชญา ที่เจียงซางตั้งขึ้น ถือเป็นเคลสเรื่องราวบนแผนที่ที่ใหญ่ที่สุด

ในชีวิตที่แล้วของเขา เจียบซางไม่ได้ถูกรับสมัครโดยลอร์ดคนใด ดังนั้น เคลสเรื่องราวนี้ จึงเป็นเพียงเคลสฝ่ายเท่านั้น มันไม่ได้ขยายออกเป็นเคลสแผนที่เหมือนในตอนนี้

จากนั้น ก็มีเสียงแจ้เตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของโอหยางโชวอีกครั้ง

“แจ้เตือนระบบ : ขอความแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ เจียบซางได้ตั้งเคลสในถิ่นที่อยู่ของคุณ คุณจะยอมรับเคลสย่อยแรงค์ A นี้หรือไม่?”

ปรากฏการณ์การอภิปรายของนักปรัชญา มันเป็นการอภิปรายขนาดใหญ่ในระหว่างยุคเลียดก๊ก ซึ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์ในประวัติศาสตร์จีน นั่นคือ การอภิปรายที่ยิ่งใหญ่

ที่สุดในยุคนั้น ซึ่งทำให้เกิดฐานของอารายธรรมจีน และทำให้มันเป็นจุดสูงสุดของ
วัฒนธรรมของมนุษย์

“ความต้องการของเคส : ทำให้เกิดสถานการณ์อันยิ่งใหญ่ขึ้นซ้ำอีกครั้ง การ
อภิปรายนี้จะส่งผลกระทบออกไปอย่างกว้างขวาง จะมีอย่างน้อย **3** จาก **10** ส่วน
ของโรงเรียนปรัชญา มาตั้งถิ่นฐานในดินแดนของคุณ ใน **1** ปี และดินแดนจะได้รับ
ฉายา ‘ศาลเจ้าแห่งวัฒนธรรม’ ”

โอหยางโซวจะได้รับรางวัลสำหรับการจัดเคสนี้อย่างมาก แม้ว่ามันจะไม่ง่ายและมี
ข้อกำหนดที่เข้มงวด โอหยางโซวก็ยอมรับมันโดยไม่ลังเล

“ยอมรับ!”

“ประกาศจากระบบ : ผู้เล่นเดี่ยวห่วยเยี้ยอมรับเคสย่อยแรงค์ **A** เนื่องจากเป็นพื้นที่
หลักของการอภิปราย การดึงดูดบุคคลที่มีชื่อเสียงของเมืองซานไห่ เพิ่มขึ้น **50%**”

ในขณะที่เสียงประกาศนี้ดังออกไป ผู้เล่นมากมายต่างก็อิจฉาเขา

นี่คือตอนที่ผู้เล่นมีปฏิริยา ขณะที่พวกเขากำลังให้ความสนใจมัน พวกเขาได้พลาด
จุดที่เจียงซางอาศัยอยู่ในเมืองซานไห่

เมื่อพวกเขาคิดเรื่องดังกล่าวอีกครั้ง ลอร์ดที่เข้าร่วมสงครามมู่เยีรู้ว่าฉีเยว่หวู่ยี่อยู่ฝ่ายราชวงศ์ซาง แล้วเหตุใด เจียงซางที่อยู่ฝ่ายราชวงศ์โจวถึงไปอยู่ที่เมืองซานไห่?

มันเป็นข่าวที่น่าตกใจอย่างมาก!

ข่าวลือและการพูดคุยของผู้เล่นแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว ผู้เล่นบางคนเขียนข้อความในช่องระดับประเทศว่า พวกเขาขอไปเยือนเมืองซานไห่เพื่อเยี่ยมชมเจียงซาง

โอหยางโซวไม่ได้มีเวลาที่จะให้ความสนใจกับผู้เล่น เขาจัดส่งกองกำลังให้กลับไปยังค่ายของตัวเอง ค่าชดเชยสำหรับทหารที่ตายและทหารที่จะเข้าไปแทนที่ จะถูกจัดการโดยกรมกิจการทหาร

ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น ค่ายทิศตะวันออกและค่ายทิศตะวันตกได้กวาดล้างค่ายโจรในพื้นที่ของพวกเขา ซึ่งช่วยให้การสร้างถนนดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว สำหรับเซलयทุกกลุ่ม กรมกิจการทหารจะเลือกพวกชั้นสูง ส่งไปยังกองกำลังสำรอง สำหรับเงินที่ได้รับมา พวกมันจะถูกนำไปใช้สำหรับค่าธรรมเนียมการเทลเพอร์ตไปสงครามซางผิง จึงมีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เหลืออยู่

ด้วยการย้ายโจรชั้นสูงที่เป็นพลม้ามาเข้าสังกัด กรมทหารอิสระใช้โอกาสนี้ ปรับโครงสร้างกองกำลังจาก **3,000** นาย ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่ **2,500** นาย

กรมกิจการทหารได้ส่งเชลยที่เหลือไปยังเมืองหยงเย่, เมืองกวางซู่ย และเมืองยี่ซู่ย
เนื่องจากมีเชลยจำนวนมาก เมืองหยงเย่และเมืองกวางซู่ยจึงได้อัฟเกรดเป็นเมือง
ขนาดกลางระดับ 1

หลังจากจัดการเกี่ยวกับเรื่องทางทหารแล้ว โอหยางโซวก็นำไปฉีกกลับไปที่คฤหาสน์
ของลอร์ดเป็นการส่วนตัว

เมื่อกลับมายังแผนหลัก ไปฉีกก็กลายเป็นหนุ่มอีกครั้ง เขาดูอายุราวๆ 30 ปี ซึ่งเป็น
ช่วงอายุที่ดีที่สุดของเขา

การมาถึงของโอหยางโซวทำให้เจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายต่างๆที่กำลังทำงานใน
คฤหาสน์ประหลาดใจ โอหยางโซวใช้โอกาสนั้น แนะนำไปฉีกให้กับพวกเขา ซึ่งมันจะทำให้
เขากลมกลืนกับเมืองซานไห่ได้เร็วขึ้น

จากนั้น โอหยางโซวก็พาไปฉีกไปที่ห้องอ่านหนังสือของเขา ที่นั่นทั้งสองคนมีโอกาสดู
พูดคุยกันอย่างลึกซึ้ง

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ หลังจากสงครามซางผิงจบลง สถานะของพวกเขาก็
เปลี่ยนไป และพวกเขาต้องใช้เวลาในการปรับตัว โชคดีที่โอหยางโซวไม่ใช่คนที่ไร้
ย่างอาย เขายังคงแสดงถึงความเคารพต่อไปได้อยู่

โอหยางโซวแนะนำทุกอย่างเกี่ยวกับเมืองซานไห่ไห่กับไป๋ฉี รวมถึงสถานการณ์รอบๆ ดินแดนและการทหาร ไป๋ฉีสามารถซึมซับพวกมันได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งมันจะทำให้เขาสามารถแสดงบทบาทต่อไปของเขาได้เป็นอย่างดี

เมื่อได้ยินเกี่ยวกับค่ายทหารสมัยใหม่ที่อยู่ซานเมืองทางตะวันตก ไป๋ฉีก็สนใจเป็นอย่างมาก และอยากจะไปดูด้วยตัวเอง

หลังจากสิ้นสุดสงคราม ทีมผู้ฝึกสอนก็กลับมาจากเซียนเย่ และเริ่มฝึกฝนทหารต่อไป

โอหยางโซวมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่า ด้วยความช่วยเหลือของไป๋ฉี การคัดเลือกกองกำลัง พิเศษ จะเหมาะสมกับยุคอาวูชเหียนมากยิ่งขึ้น

ไป๋ฉียินดีที่จะไปที่ค่ายทหารใหม่แห่งนั้น ซึ่งมันจะช่วยแก้ปัญหาหนึ่งให้กับโอหยางโซว สำหรับตำแหน่งที่โอหยางโซวต้องการจะมอบให้เขา กองทัพในปัจจุบันไม่มีตำแหน่งว่างอยู่แล้ว จากแผนการที่เขาวางไว้ เขาจะต้องรอจนกว่าดินแดนจะอัฟเฟกต์เป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** ก่อน เขาจึงจะสามารถทำอะไรต่อได้

หลังจากพูดคุยกันเสร็จสิ้น โอหยางโซวก็เรียกจื่อซู่(ฉีสี่อ) และบอกให้เธอพาไป๋ฉีไปเลือกคฤหาสน์(วิลล่า)ในเขตที่อยู่อาศัยของข้าราชการ และให้เธอส่งคนไปคอยรับใช้เขาด้วย

นับตั้งแต่ฝ่ายแม่บ้านถูกจัดตั้งขึ้น จ๊อชัวได้คัดเลือกกลุ่มสาวใช้ และส่งพวกเธอไปดูแล
บุคลากรชั้นหัวหน้าฝ่ายหรือสูงกว่านั้น จากมาตรฐานที่ฝ่ายแม่บ้านกำหนด หัวหน้า
ฝ่ายจะมีสาวใช้ได้ **1 คน** ,เจ้ากรรมจะมีสาวใช้ได้ **2 คน** สำหรับขุนพลเช่นขุนพลสี พวก
เขาจะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับเจ้ากรรม

นอกเหนือจากการดูแลการใช้ชีวิตประจำวันของพวกเขา และการให้บริการพวกเขา
แล้ว สาวใช้เหล่านี้ยังรับผิดชอบในการเฝ้าระวัง

เนื่องจากเมืองซานไห่ไม่มีหน่วยรักษาความปลอดภัย ดังนั้น โอหยางโซวจึงต้องทำ
เช่นนี้ แน่นอนว่าคนที่ถูกเลือกให้เฝ้าระวังเหล่านี้เป็นคนพื้นเมืองทั้งหมด

สำหรับฟานจงหยาน, ซืหวนซู่ และบุคคลทางประวัติศาสตร์อื่นๆ พวกเขาจะได้รับ
เพียงสาวใช้โดยที่ไม่มีอะไรแอบแฝง

หลังจากจัดการเรื่องทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว โอหยางโซวก็มีเวลาเข้าไปที่เว็บไซต์เพื่อ
ค้นหารายละเอียด

จากการแนะนำของโกอา หลังจากเริ่มต้นเควินแล้ว บุคคลที่สำคัญและเหล่าสาวก
จากโรงเรียนปรัชญาต่างๆจะปรากฏตัวขึ้นในป่า และเดินทางผ่านดินแดนต่างๆ ซึ่ง

ลอร์ดจะไม่สามารถเข้าใจได้ ตามมาตรฐานของพวกเขา พวกเขาจะเลือกสถานที่ที่เหมาะสมในการพักอาศัย สร้างนิคมหรือโรงเรียนของพวกเขา

ไม่ว่าจะเป็นมาตรฐานของบุคคลใดก็ตาม ดินแดนจะต้องผ่านหลักเกณฑ์พื้นฐาน 3 ประการ

ประการแรก ตัวแทนของโรงเรียนอย่างน้อย **1** คน เลือกที่จะอยู่ในดินแดนนั้น

ประการที่สอง มีสถานที่ให้โรงเรียนใช้เป็นฐานของพวกเขา

ประการที่สาม โรงเรียนต้องรับสมัครศิษย์อย่างน้อย **10** คน เพื่อแสดงอิทธิพลของพวกเขา

ดังนั้น ทุกคนสามารถจินตนาการได้ว่า ในการทำควอสย่อนี้ โอหยางโชวจะต้องยุ่งยากมากเพียงใด โชคดีที่เขายังพอจะมีเวลาอยู่ นอกจากนี้ เมืองซานไห่ยังเป็นพื้นที่หลักของการอภิปราย ทำให้มันดูน่าสนใจมากขึ้น

เนื่องจากโรงเรียนบางแห่งมีตัวแทนมากกว่า **1** คน ระบบจึงตั้งกฎขึ้นว่า เมื่อมีดินแดนที่โรงเรียนนั้นตั้งขึ้นสำเร็จเป็นแห่งแรก ดินแดนอื่นที่กำลังจะตั้งโรงเรียนนั้นก็จะถูก

ยกเลิกไป ซึ่งก็หมายความว่า โรงเรียนแห่งหนึ่งจะสามารถตั้งอยู่ได้เพียงดินแดนเดียวเท่านั้น

แน่นอนว่าถ้าโรงเรียนแห่งนั้นมีหลายสาขา มันก็สามารถตั้งสาขาที่แตกต่างกันออกไปได้

ความแตกต่างจากการอธิบายของนักปรัชญาในประวัติศาสตร์ก็คือ ไกอ่าได้รวมกลุ่มและโรงเรียนต่างๆในช่วงเวลาต่างๆมาปรากฏขึ้นในเวลาเดียวกัน ตัวแทนของลัทธิม่อจื๊อ ม่อจื๊อ สามารถข้ามผ่านเวลา และมาอธิบายกับตัวแทนของลัทธิขงจื๊อ ขงจื๊อได้ การอธิบายระหว่างม่อจื๊อและขงจื๊อไม่น่าสนใจเช่นนั้นหรือ?

นี่คือเสน่ห์ของเกมส์

ไม่เพียงแต่ราชวงศ์ต่างๆจะเข้าสู่เกมส์เท่านั้น โรงเรียนและกลุ่มต่างๆรวมทั้งมรดกที่เป็นความลับก็จะเข้าสู่เกมส์ด้วยเช่นกัน

ช่วงเวลาที่เปล่งประกายที่สุดในประวัติศาสตร์จีนกำลังจะปรากฏขึ้นในเกมส์แล้ว

ขนาดของเคสเรื่องราวนี้ใหญ่มากและต้องใช้เวลามาก ดังนั้น โอหยางโซจึงยังไม่รู้ว่ามันจะเริ่มต้นจากจุดไหน เขาทำได้เพียงค่อยๆทำไปที่ละขั้นทีละตอนเท่านั้น และสิ่งเดียวที่เขาทำได้ในตอนนี้นี้ก็คือ สั่งให้ฝ่ายก่อสร้างเตรียมลานในมหาวิทยาลัยสีหนามเพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับการอภิปราย

ตอนนี้ สิ่งที่โอหยางโซให้ความสำคัญมากที่สุดก็คือ การอัฟเกรดดินแดน เขาเปิดอินเทอร์เน็ตเฟชดินแดน และขออัฟเกรดดินแดน จากนั้น เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา มันกำลังตรวจสอบความต้องการพื้นฐานของการอัฟเกรด

“แจ้งเตือนระบบ : การตรวจว่าเมืองซานไห่ผ่านข้อกำหนดหรือไม่...”

“เงื่อนไขที่ 1 : ประชากรถึงขีดจำกัดสูงสุดที่ 100,000 คน ผ่านข้อกำหนด!”

“เงื่อนไขที่ 2 : สิ่งก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานทั้งหมดถูกสร้างแล้ว ผ่านข้อกำหนด!”

“เงื่อนไขที่ 3 : ลอร์ดต้องมีตำแหน่งอย่างน้อย มาควิสชั้น 3 ผ่านข้อกำหนด!”

“เงื่อนไขที่ 4 : ดัชนีการเมือง, เศรษฐกิจ, วัฒนธรรมและทหาร ทั้งหมดต้องไม่น้อยกว่า 65 จุด ผ่านข้อกำหนด!”

“เงื่อนไขที่ 5 : เมืองสาขาหลักๆของดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 เป็นอย่างน้อย ผ่านข้อกำหนด!”

เมื่อเทียบกับการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางแล้ว การอัปเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีข้อกำหนดเกี่ยวกับเมืองสาขาหลักๆของดินแดนทั้ง 3 แห่งด้วย รวากับว่ามันเป็นการเตือนลอร์ดว่า ก่อนที่จะอัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ ไม่ควรที่จะละเลยเมืองสาขาของดินแดน

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการผ่านข้อกำหนดทั้งหมด คุณต้องการยื่นคำร้องขออัปเกรดหรือไม่?”

“ส่งคำร้อง!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ที่ประสบความสำเร็จในการยื่นคำร้อง กำหนดเวลาการอัปเกรด”

“ควอสที่ 1 การรับสมัคร : ต้องมีบุคคลทางประวัติศาสตร์อย่างน้อย 1 คน ที่เต็มใจทำงานในดินแดนของคุณ”

“**ควอสที่ 2** การย้ายเข้าขององค์กร : ต้องมีหอการค้าของ **NPC** อย่างน้อย **1** แห่ง
เต็มใจที่จะย้ายมาที่ดินแดนของคุณ และช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ”

“**ควอสที่ 3** งานที่เทศกาลวัฒนธรรม : จัดงานเทศกาลวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลอย่าง
มาก”

“**ควอสที่ 4** การทดสอบกองกำลัง : กองกำลังจะต้องผ่านการทดสอบเพื่อพิสูจน์ความ
แข็งแกร่ง”

“**แจ้งเตือนระบบ** : จากควอสทั้ง **4** จำเป็นต้องผ่านอย่างน้อย **2** ควอส เพื่ออัปเกรด แต่
หากสามารถผ่านควอสทั้ง **4** ได้อย่างสมบูรณ์ คุณจะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่”

จากควอสการอัปเกรดทั้ง **4** พวกมันทั้งหมดได้ครอบคลุมทั้ง **4** ด้านของดินแดน

นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างเมืองขนาดกลางและเมืองขนาด
ใหญ่แล้ว

ในขณะที่พวกเขายื่นคำร้องขออัปเกรด ลอร์ดแต่ละคนจะเผชิญกับควอสที่แตกต่างกัน
แต่โดยรวมแล้ว ความยากของควอสจะอยู่ในระดับเดียวกัน

เคสการอัพเกรดไม่จำกัดเวลา หรือมีบทลงโทษสำหรับความล้มเหลว เพราะหากไม่สามารถผ่านเคสได้ ดินแดนของพวกเขาก็จะไม่สามารถอัพเกรดได้ และไม่สามารถยื่นคำร้องใหม่ได้ด้วย

นี่ถือว่าเป็นบทลงโทษที่รุนแรงที่สุดแล้ว

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวได้เรียกฟานจงหยาน, ชู่หยิงหยู และไป๋ฉีมาพบ เพื่อแบ่งเคสให้พวกเขารับผิดชอบ ฟานจงหยานเป็นเจ้ากรมการบริหาร เขาจะเป็นผู้จัดเตรียมงานเทศกาลวัฒนธรรม, ชู่หยิงหยูจะรับผิดชอบการติดต่อกับหอการค้าชู่ และพูดคุยเกี่ยวกับการสร้างสาขาของพวกเขาในเมืองซานไห่, ไป๋ฉีจะรับหน้าที่เป็นผู้บัญชาการทหาร และรับผิดชอบการทดสอบของกองกำลัง

สิ่งที่เขาไม่มั่นใจที่สุดก็คือ เคสการรับสมัคร โอหยางโซวสามารถทำได้เพียง แจ้งสำนักงานต่างๆของเมืองซานไห่ในเมืองหลวงของระบบทั้งหมด บอกให้พวกเขาค้นหาและรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์

หลังจบการประชุม ทุกคนก็ยืนขึ้นและออกไป

ก่อนที่ชู่หยิงหยูจะออกไป เธอมองมาที่โอหยางโซว ก่อนจะกล่าวว่า “พี่ใหญ่ ข้ารู้สึกว่าคุณเปลี่ยนไปนะ”

“จริงหรือ?”

“ใช่ ท่านผู้มีศักดิ์ศรีมากขึ้น เพื่อเข้าได้พบท่าน ข้าถึงกับตกใจเลยนะ”

โอหยางโซวพยักหน้า เขารู้ว่าจีมังกกรและหงส์กำลังแสดงผลของมัน ลักษณะพิเศษทั้งสองของจีเริ่มแสดงพลังของพวกมันแล้ว

เมื่อคืน ขณะที่เขาบ่มเพาะ เขารู้สึกได้ว่าภายใต้การกระตุ้นของจี จีในร่างของเขาหมุนวนได้ดีมากขึ้น อีกเพียงไม่กี่วัน เขาก็จะสามารถทะลวงชั้นที่ 5 ได้ จากที่เขาคำนวณ ถ้าเขาต้องการจะทะลวงชั้นที่ 6 เขาจะต้องพึงโชคชะตาที่ดี

หลังจากที่ขู่หยิงหยูออกไป โอหยางโซวก็เริ่มจัดการเรื่องการบริหารที่หมกหมมไว้

ไปหานานผู้จัดเรียงเอกสารตามลำดับความสำคัญ และวางมันไว้บนโต๊ะ

เอกสารฉบับแรกเป็นจดหมายที่ถูกส่งมาจากเมืองกุ่ซาน ของผู้ปกครองเมือง เล่ย์ฟาย ในจดหมาย เขากล่าวว่า การติดต่อกับเผ่าคนเถื่อนภูเขาต่างๆในภูมิภาคนี้เป็นไปด้วยดี เมื่อถึงปีใหม่ มีหลายเผ่าที่ยินดีจะลงมาตั้งนิคมที่เมืองกุ่ซาน

นอกเหนือจากนี้ เลย์ฟานยังกล่าวอีกว่า ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่อยู่ในภูมิภาคเหนือทำตัวแปลกประหลาด ในช่วงฤดูหนาวเช่นนี้ กลับมีบางเผ่าเดินลึกเข้าไปในเทือกเขา โดยที่พวกเขายังไม่ทราบเหตุผล

เลย์ฟานเดาว่า มันจะต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ลึกเข้าไปในเทือกเขา เขาจัดให้หน่วยสอดแนวเข้าไปตรวจสอบแล้ว เมื่อเห็นว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ เขาจึงรายงานเรื่องนี้ให้โอหยางโซวทราบ เพื่อให้เขาเตรียมพร้อมรับมือ

โอหยางโซวขมวดคิ้ว ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาเป็นทหารที่สำคัญ และไม่อาจปล่อยให้เกิดความผิดพลาดใดๆได้ เขาจึงสั่งให้ฝ่ายข่าวกรองรีบตรวจสอบเรื่องนี้ทันที และสั่งให้เทียนเหวินจิงออกไปช่วยพวกเขาอีกแรง

วางความกังวลเกี่ยวกับชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาลง โอหยางโซวดำเนินการต่อไป

เอกสารฉบับต่อมา เป็นจดหมายที่ถูกส่งมาจากผู้จัดการธนาคารสีสมุทร เมืองจีต้า ในจดหมาย เขากล่าวถึงข้อเสนอของเขาสำหรับเมืองซานไห่ ในการใช้สกุลเงินกระดาษหรือธนบัตร

ในยุคจินโบราณ สมัยราชวงศ์ซ่งได้ พวกเขาใช้สกุลเงินกระดาษหรือธนบัตร ดังนั้น มันจึงไม่ถูกนับเป็นสิ่งสมัยใหม่มากเกินไป แต่เพื่อที่จะใช้มันในเกมส์ได้ พวกเขา

จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการ **2** ประการ

ประการแรก ต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการพิมพ์ธนบัตร อย่างน้อย ในดินแดนจะต้องมีโรงผลิตกระดาษและโรงพิมพ์ กระดาษยังสามารถหาซื้อได้จากภายนอกได้ แต่การพิมพ์จะต้องกระทำโดยดินแดน นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญจะต้องออกแบบและทำให้มั่นใจว่า มันจะไม่สามารถปลอมแปลงได้

ประการที่สอง พวกเขาต้องสร้างระบบเครดิต หากธนบัตรไม่เป็นที่ยอมรับ มันก็จะกลายเป็นเพียงกระดาษที่ไม่มีค่าใดๆ

และเพื่อที่จะสร้างระบบเครดิตนี้ พวกเขาจำเป็นต้องสร้างระบบเงินกู้สำรองที่สมบูรณ์แบบ ตัวอย่างเช่น ถ้าต้องการใช้ธนบัตร ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือใช้ธนาคารที่สมุทร โดยการออกธนบัตรของ **100** ใบ พวกเขาจะต้องมีเงิน **100** เหรียญทอง เก็บไว้ในธนาคาร

ในสมัยราชวงศ์ช่งใต้ ราชสำนักผลิตธนบัตรออกมาเป็นจำนวนมาก ขณะที่ไม่มีเงินกู้สำรองมากเพียงพอ มันทำให้ธนบัตรที่ผลิตออกมา กลายเป็นเพียงกระดาษที่ไร้ค่าและสุดท้าย มันก็ไม่อาจใช้ประโยชน์ได้

สำหรับการใช้ธนบัตร ไม่ใช่ว่าโอหยางโซวไม่มีแผนการใดๆสำหรับพวกมัน เพียงแต่เขาต้องการจะเริ่มขั้นตอนนั้นในช่วงหลังของเกมส์ เพราะตอนนี้ มันยังเร็วเกินไป

ถ้านี้เป็นข้อเสนอจากคนอื่น ๆ โอหยางโซวคงจะไม่สนใจมัน แต่มันเป็นข้อเสนอของ
เมิ่งจี้ต้า ทำให้มันดูแตกต่างออกไป เขาเป็นคนที่มีความสามารถทางการเงิน และเป็น
คนที่รอบคอบอย่างมาก เมื่อเขาตัดสินใจเช่นนี้ นั่นก็หมายความว่า เขาย่อมมีเหตุผล
ว่าทำไม

โอหยางโซวรวบรวมความคิดของเขา แล้วเงยหน้าขึ้น “หนานผู่!”

“ท่านลอร์ด!” ไปหนานผู้รีบเดินเข้ามา

“เรียกผู้จัดการธนาคารสี่สมุทร เมิ่งจี้ต้ามาพบข้า” โอหยางโซวหยุดชั่วคราว ก่อนจะ
กล่าวต่อว่า “แล้วก็เรียกเจ้ากรมช่วยมาด้วย ข้ามีบางสิ่งจะหารือกับนาง!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ช่วยหยิงหยุดเพียงจะออกไป ดังนั้น เธอจึงมาถึงได้อย่างรวดเร็ว “พี่ใหญ่ ท่านเรียกข้า
หรือ?”

“เจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้จัดการธนาคารสี่สมุทรจะทำ และธนบัตรของธนาคารหรือไม่?”

“ข้ารู้ ผู้จัดการเมิ่งจี้ต้ายกปัญหานี้มาพูดคุยกับข้าแล้ว”

“เจ้าคิดอย่างไร?”

ชู้ยหึงหยุขมวดคิ้ว “เมื่อเขารายงานสิ่งนี้ให้ข้าฟัง ข้าคิดว่าธนบัตรและตัวเงินเป็นสิ่งเดียวกัน เขาอธิบายว่ามันแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในความเป็นจริง เกี่ยวกับสิ่งใหม่ๆ เช่นนี้ ข้ายังไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับมันมากนัก แต่ดูเหมือนว่ามันจะเป็นสิ่งที่ดี”

โอหยางโซวพยักหน้า แม้ว่าชู้ยหึงหยุกำลังปรับปรุงความรู้เกี่ยวกับการเงินสมัยใหม่ของเธออยู่ แต่ถ้ามันเกี่ยวข้องกับเงินและสินค้า เธอยังคงบกพร่องอยู่

ขณะที่ทั้ง 2 กำลังพูดคุยกัน เมิงจี้ตัากีรีบเดินเข้ามา เมื่อเขาเห็นจดหมายในมือของโอหยางโซว เขาก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องอะไร

“ท่านลุงเมิง ข้าเห็นด้วยกับการใช้ธนบัตร แต่สำหรับเรื่องของเวลา ตอนนี้เราสามารถผลักดันมันได้หรือ?”

เมื่อโอหยางโซวกล่าวถึงเรื่องที่สำคัญ เขาจะตรงไปตรงมาเสมอ

“ข้าคิดว่าการเริ่มใช้ธนบัตรในตอนนี้ เป็นช่วงเวลาที่ดียิ่งที่สุดแล้ว”

“ไอ้ โปรดอธิบายรายละเอียดให้ข้าฟังทีเถิด” โอหยางโชวไม่คิดว่าเมิงจี้ต้าจะมั่นใจ
เช่นนี้ มันจึงทำให้เขาสนใจมากยิ่งขึ้น

“มีเหตุผลอยู่ 4 ประการ, ประการแรก เมื่อเศรษฐกิจเริ่มเฟื่องฟู การค้าขายก็จะเพิ่ม
มากขึ้น ในการแลกเปลี่ยนระหว่างพ่อค้า พวกเขาจะต้องขนย้ายเหรียญจำนวนมาก
ดังนั้น สำหรับพวกเขา มันจึงเป็นเรื่องยากในการเคลื่อนย้ายเงิน และก็ไม่สะดวกอีก
ด้วย”

โอหยางโชวพยักหน้า NPC ไม่มีถุงเก็บของ เหรียญของทองหนัก 20 กรัม ดังนั้น
1,000 เหรียญทอง ก็หนักถึง 20 กิโลกรัม มันจึงต้องมีคนช่วยขนย้ายมัน

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหานี้ คนสมัยใหม่จึงตัดสินใจใช้ธนบัตร

“ประการที่สอง ตั้งแต่เมืองสาขาของดินแดนอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง การค้า
ภายในดินแดนก็เฟื่องฟูขึ้น ตัวอย่างเช่น อาหารทะเลและเกลือจากเมืองเป่ยไห่ ได้ถูก
ส่งไปขายที่เมืองเทียนเฟิง ไม้จากเมืองหยงเย่ ได้ถูกส่งไปขายที่เมืองเป่ยไห่ ซึ่งทั้งหมด
นี้ จะช่วยผลักดันให้เกิดการใช้ธนบัตร”

คำกล่าวของเมิงจี้ต้าทำให้โอหยางโชวเงียบไป ข้อมูลที่เขากล่าวมานี้ ทำให้โอหยาง
โชวตื่นตัว การค้าในดินแดนเป็นสิ่งที่เขาในฐานะลอร์ดไม่ได้ให้ความสนใจ ดูเหมือนว่า

การเคลื่อนนำไหวทางทหารในช่วงนี้ จะใช้เวลาและพลังงานทั้งหมดของเขาไป ถ้าเป็น
ก่อนหน้านี้ สถานการณ์เช่นนี้คงจะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

โชคดีที่ไปรษณีย์ได้มาเข้าร่วมกับเขา ขุนพลผู้นี้ได้ปลดปล่อยโอหยางโซวออกจากภาระทาง
ทหาร

“ประการที่สาม ธนาкарสี่สมุทรมีเหรียญทองเป็นจำนวนมาก ซึ่งมากพอจะใช้เป็น
เงินทุนสำรองสำหรับการพิมพ์ธนบัตร”

ในวันที่ 10 ของเดือนที่ 10 โอหยางโซวได้ฉุดเงิน 40,000 เหรียญทอง เข้าไปใน
สาขาหลักของธนาкарสี่สมุทร ซึ่งมันทำให้เม้งจี้ต้ามั่นใจในการเสนอเรื่องนี้

“ประการที่สี่ เนื่องจากต้องใช้เวลาในการเตรียมการนาน มันจึงดีกว่าที่เราจะเริ่มต้น
มันตั้งแต่ตอนนี้” เม้งจี้ต้าบอกเหตุผลใหญ่ 4 ประการ

โอหยางโซวยกหน้า เขามีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม “คำกล่าวของท่านลุงเม้งทำ
ให้ข้าได้เปิดตามจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็คมาทำกันเถอะ! โปรดอธิบายแผนการของ
ท่านให้ข้าฟังด้วยเถิด”

.....

TWO Chapter 284 เงินตราและภาษีอากร

หลังจากที่เขาได้รับการอนุมัติจากโอหยางโชว เม็งจี้ด้าก็เริ่มอธิบายแผนการของเขา

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การจัดตั้งสำนักพิมพ์ธนบัตร ในสาขาหลักของธนาคารสี่สมุทร เพื่อให้พวกเขารับผิดชอบในการพิมพ์ธนบัตร

ธนบัตรที่จะออก ประกอบไปด้วย ธนบัตร **10** เหรียญทอง, **20** เหรียญทอง, **50** เหรียญทอง และ **100** เหรียญทอง จะไม่ออกธนบัตรเหรียญเงินหรือธนบัตรเหรียญทองแดง และจะไม่ออกธนบัตรที่มีมูลค่าต่ำกว่า **10** เหรียญทอง

จากความคิดของเม็งจี้ด้า ธนบัตรจะเป็นสกุลเงินที่มีระดับสูงกว่าสกุลเงินทั่วไป และจะใช้ในการซื้อขายสินค้าเป็นหลัก สำหรับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน พวกเขาจะยังคงใช้เหรียญทองแดง, เหรียญเงิน และเหรียญทอง

สิ่งที่โอหยางโชวจำเป็นต้องทำก็คือ ซื้อคู่มือเทคโนโลยีการทำกระดาษ และคู่มือเทคโนโลยีการพิมพ์, แบบแปลนโรงผลิตกระดาษ และแบบแปลนโรงพิมพ์

โชคดีที่ขุ่ยหยิงหยูกำลังหาหรือกับหอการค้าขุ่ยเรื่องการจัดตั้งสาขาของพวกเขาในเมือง
ซานไห่ โอหยางโซวจึงส่งผ่านความรับผิดชอบนี้ให้กับเธอ และเขายังบอกให้เธอรับ
สมัครช่างฝีมือที่มีประสบการณ์ในด้านนี้จากหอการค้าขุ่ยอีกด้วย

ถือโอกาสนั้น ขุ่ยหยิงหยูหยิบยกเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางการเงินและภาษี
ขึ้นมา “ในขณะที่เศรษฐกิจกำลังเติบโตขึ้น ประชาชนก็เริ่มที่จะมีความมั่งคั่งมากขึ้น
อัตราภาษีที่เราตั้งขึ้นในช่วงเริ่มต้นการปฏิรูปจึงไม่เหมาะสมอีกต่อไป กรมการเงินเห็น
ควรว่า ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องขึ้นภาษี”

โอหยางโซวยังคงเงยบ ในตอนนั้น เขาได้กำหนดภาษีที่ **1** ใน **30** ส่วน โดยเป้าหมาย
ของเขาก็คือ การกระตุ้นให้ช่างฝีมือและกิจการต่างๆ กระตุ้นเศรษฐกิจ

สิ่งที่เกิดขึ้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แนวคิดเดิมของเขานั้นถูกต้อง ภายใต้ภาษีที่ต่ำ
และเงินกุ้ดอกเบี้ยต่ำจากธนาคารสี่สมุทร การปฏิรูปจึงได้ออกดอกออกผล และ
ผลตอบแทนทางภาษีของดินแดนก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในทุกวัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อขุ่ยหยิงหยูกล่าวว่า ตอนนี้ เป้าหมายของพวกเขาประสบ
ความสำเร็จแล้ว ถึงเวลาที่พวกเขาจะปรับภาษีให้อยู่ในระดับปกติ ถ้าไม่อย่างนั้น
แม้ว่าเศรษฐกิจของดินแดนจะเฟื่องฟูเพียงใด การเงินของดินแดนก็จะไม่ได้รับ
ประโยชน์จากมัน การเพิ่มภาษีและผลกำไรทางการเงิน ไม่ได้เพื่อให้พวกเขาได้รับเงิน

มากขึ้น แต่เพื่อให้พวกเขามีเงินทุนในการทำโครงการต่างๆได้มากขึ้น นี่ก็เพื่อประโยชน์ของสาธารณชน

“กรมการเงินเห็นควรว่าเราควรจะปรับอัตราภาษีให้อยู่ในระดับใด?” โอหยางโซวถาม

“1 ใน 20 ส่วน”

“1 ใน 20 ส่วน? นี่คื๑ตัวเลขสุดท้ายของกรมการเงินใช่หรือไม่?”

“ไม่ใช่ ที่เหมาะสมที่สุดก็คือ 1 ใน 15 ส่วน เพียงแต่...” ชุ่ยหยิงหยุดรู้สึกกังวล

“แค่นั้นหรือ?”

“กรมการเงินเกรงว่า หากพวกเราเพิ่มอัตราภาษีเร็วเกินไป ประชาชนอาจจะไม่พอใจได้”

โอหยางโซวส่ายหัว “อัตราภาษีเป็นส่วนสำคัญของการบริหาร เราไม่ควรที่จะเปลี่ยนแปลงมันบ่อยนัก และควรจะคงไว้ที่ระดับคงที่ที่สุด เนื่องจากเราค๑ต้องเปลี่ยน

มัน เราควรจะทำมันในทันที แม้ว่าอาจจะมีผลกระทบตามมาเล็กน้อย แต่เราก็ยังได้รับผลประโยชน์มากกว่านั้น”

“เข้าใจแล้วค่ะ” ด้วยความสนับสนุนของโอหยางโซว ชุ่ยหยิงหยูจึงมีความมั่นใจมากขึ้นในการจัดการเรื่องนี้ เธอกล่าวต่อว่า “นอกเหนือจากเรื่องภาษีแล้ว ยังมีเรื่องรายได้จากเมืองสาขาของดินแดน กรมการเงินรู้สึกว่ เมืองสาขาของดินแดนควรจะมีเงินภาษีที่พวกเขาได้รับมา **70%** ให้กับเรา จากนั้น ภาระของลอร์ดจะจัดสรรและจัดการพวกมัน”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว เรื่องการเงินไม่อาจทำโดยอิสระได้ มันต้องทำควบคู่กับการบริหารจัดการ

“ให้กรมการเงินพิจารณาความคิดเห็นของที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจ แล้วรายงานการเปลี่ยนแปลงภาษีอย่างเต็มรูปแบบ หลังจากอัฟเกรดดินแดนแล้ว เราค่อยจะตัดสินใจมาตรการนี้ให้ชัดเจน” โอหยางโซวเลื่อนข้อเสนองของกรมการเงินออกไปก่อน

“ตกลง!” ชุ่ยหยิงหยูเสียกำลังใจเล็กน้อย

ไม่กี่วันข้างหน้า เมืองซานไห่ยู่่งวุ่นวายอย่างมาก เกี่ยวกับเคสการอัฟเกรดของพวกเขา

สิ่งแรกที่คืบหน้าก็คือ เควสที่ 2 หลังจากที่มีเมืองซานไห่และหอการค้าขู่ได้พูดคุยกัน พวกเขาตกลงที่จะตั้งสาขาและซื้อผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในเมืองซานไห่ เช่น อาหารทะเล และเกลือจากเมืองเป่ย์ไห่, ชาและสมุนไพรจากเมืองฉิวชู่ย, ขนและหนังสัตว์จากเมืองมิตรภาพ, ไม้จากเมืองกู่ซาน ฯลฯ

ในขณะเดียวกัน หอการค้าขู่ก็ตั้งร้านค้าของพวกเขาในเมืองซานไห่ ขายสินค้าที่หายาก เช่น เครื่องลายคราม, เครื่องเทศ, เครื่องประดับหยก ฯลฯ

การตั้งสาขาของหอการค้าขู่จะสามารกระตุ้นการส่งออกและการนำเข้าได้ มันเป็นการปรับปรุงโครงสร้างการค้าขายสินค้าและการพัฒนาเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ ธนาครตระกูลขู่ยังสนใจเข้ามาที่เมืองซานไห่ เพื่อแข่งขันกับธนาครสีสมุทร หากธนาครสีสมุทรเน้นไปที่เงินกู้ยืมสำหรับชีวิตประจำวันแล้ว ธนาครตระกูลขู่ก็เน้นไปที่การลงทุน

ไม่ว่าจะเป็นโรงผลิตเครื่องปั้นดินเผา หรือการทำฟาร์มไข่มุกที่ทะเลสาบสีหยา พวกมันต่างก็เป็นเป้าหมายการลงทุนของธนาครตระกูลขู่

เมื่อโรงผลิตต่างๆได้รับการลงทุน ทั้งหมดก็เต็มไปด้วยความปิติยินดี และเริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

สำหรับการลงทุนเหล่านี้ โอหยางโซวยอมรับประกันทั้งหมด แน่แน่นอนว่า อุตสาหกรรมและธุรกิจที่อยู่ภายใต้กรรมการเงินไม่ได้รวมอยู่ในนั้น

สำหรับขั้นต่อไป โอหยางโซวได้วางเหมือนหินและลานไม้ ให้เข้าไปอยู่ในรายการที่สามารถลงทุนได้ เหลือเพียงทรัพยากรทางยุทธศาสตร์อย่าง เมืองทองแดง, เมืองเหล็ก และเมืองทองเท่านั้น ที่ยังคงอยู่ภายใต้กรรมคลังวัสดุ

ที่ทำทั้งหมดนี้ก็เพื่อรักษาโครงสร้างทางเศรษฐกิจของดินแดน

สิ่งที่หอการค้าชุนนำมา ไม่ได้มีเพียงแค่ผลิตภัณฑ์และเงินทุนเท่านั้น แต่พวกเขายังนำช่างฝีมือจำนวนมากเข้ามาในดินแดนด้วย ในถนนธุรกิจ พวกเขายังได้สร้างภัตตาคารขนาดใหญ่ ชื่อว่า ‘สวนอาหารซานไห่’

สวนอาหารซานไห่แห่งนี้ เป็นที่รวมของอาหาร, ที่พัก และความบันเทิงต่างๆ พ่อครัวแม่ครัวหลายสิบคน ที่มีความสามารถถูกรวบรวมมาจากหลากหลายพื้นที่ทั่วแผ่นดิน และนักแสดงก็ได้รับการว่าจ้างให้แสดงที่นั่นทุกวัน

ไม่ต้องแปลกใจที่หุ้นส่วนสำคัญของภัตตาคารสานกู่อย่างมู่ฉิงซึ่งจะตะโกนออกไปว่า “พวกหมาป่าได้มาอยู่ที่นี้แล้ว!”

สำหรับการแข่งขันเช่นนี้ แน่ใจว่าไอหยางโซวจะไม่เข้าไปแทรกแซง ไม่ว่าร้านอาหารจะอยู่รอดได้หรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความสามารถของกุ๊ซานเหิงยง

ความช่วยเหลือของหอการค้าขุ่ย เป็นเหมือนกับการฉีดน้ำเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจที่เหือดแห้งของเมืองซานไห่ ไอหยางโซวมองว่า มันเป็นเรื่องที่ดีต่อดินแดนของเขาอย่างมาก

สำหรับเคสที่ 3 เทศการวัฒนธรรม กรมการเงินก็มีความคืบหน้าบ้างแล้ว

ความเห็นของฟานจงหยานและสวี่ซู่ตาก็คือ การจัดงานเทศกาลขนาดใหญ่ของวัดหม่าโจ้ว ในช่วงเทศกาลโคมไฟก่อนหน้านี้ ไอหยางโซวก็มีความคิดเช่นนั้น แต่เนื่องจากข้อจำกัดของพวกเขาในตอนนั้น เขาจึงไม่สามารถทำมันได้

แต่ตอนนี้มันเปลี่ยนไปแล้ว เมืองซานไห่ไม่ได้เป็นเพียงเมืองขนาดเล็กเหมือนในตอนนั้น พวกเขามีความสามารถมากพอที่จะจัดงานเทศกาลขนาดใหญ่ได้แล้ว และเมื่อเพิ่มหอการค้าขุ่ยเข้ามา มันยิ่งทำให้เมืองซานไห่แข่งแกร่งมากยิ่งขึ้น

หนึ่งในความต้องการของเคสก็คือ เทศกาลจะต้องมีอิทธิพลในระดับหนึ่ง

เนื่องจากต้องมีอิทธิพล บรรดาผู้ที่จะเข้าร่วมงานเทศกาลวัดหม่าโจ้วนี้ จึงไม่สามารถจำกัดได้เพียงประชาชนของเมืองซานไห่เท่านั้น แต่ต้องมีผู้เข้าชมจากภายนอกด้วย

โอหยางโชวเริ่มคิดเกี่ยวกับสมาชิกในพันธมิตรซานไห่ แต่เมื่อคิดถึงมันอีกครั้ง พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้เล่น และไม่ได้มีจำนวนสูงมากนัก ดังนั้น พวกเขาจึงไม่มีอิทธิพลมากนัก

สุดท้าน สู้ชูต้าก็เสนอความคิด เขาเสนอให้แพร่กระจายข่าวการจัดงานเทศกาลวัดหมาไฉ่วในเมืองซานไห่ ไปทั่วทั้งฉวนโจว เพื่อดึงดูดนักบวช, พ่อค้า และประชาชนทั่วไปให้เข้าร่วม

โอหยางโชวยกมือตีที่หน้าผากของตัวเอง และรับรู้ความรู้สึกถึงความโง่ของตัวเอง

ในชีวิตจริง มณฑลฝูเจี้ยนเป็นที่ตั้งของวัฒนธรรมหมาไฉ่วไม่ใช่หรือ? ถ้าชาวฉวนโจวรู้ว่ารูปปั้นเทพิตาหมาไฉ่วปรากฏขึ้นในเมืองซานไห่ แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องมาเยี่ยมชม

โอหยางโชวจึงรีบแจ้งให้สำนักงานในฉวนโจวแพร่กระจายข่าวนี้ออกไปในทันที

เพื่อให้บรรลุผลมากขึ้น สู้ชูต้าได้บรรยายถึงต้นกำเนิดของวัดหมาไฉ่วและเขียนบันทึกไว้ที่ประตูของสำนักงาน

เทพธิดาหมาใจมีตำแหน่งที่สูงภายในหัวใจของชาวผู้เจี้ยนทั้งหมด ขณะที่ชาวนี
แพร่กระจายออกไป มันดึงดูดความสนใจเป็นอย่างมาก ตอนแรก พวกเขายังไม่เชื่อ
แต่หลังจากที่มีคนได้เทเลพอร์ตมาและเห็นมัน พวกเขา ก็ยอมรับมัน

ดังนั้น ชาวจีนแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งฉนวนใจอย่างรวดเร็ว และพ่อค้า, นักบวช และ
ประชาชนทั่วไปจำนวนมาก ก็ได้หลั่งไหลมายังเมืองซานไห่

บางคนที่มีศรัทธาอย่างแรงกล้า ได้ตัดสินใจที่จะอพยพมาที่เมืองซานไห่

ความคับหน้าของสถานการณ์เกินกว่าความคาดหมายของโอหยางโซวมาก โอหยาง
โซวจึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากย้ายประชาชนบางส่วนจากเมืองซานไห่ไปยังเมืองห
ยงเย่และเมืองกวงซู่ย

บางคนไม่ได้รอให้เมืองซานไห่จัดพื้นที่ให้ พวกเขาย้ายไปยังเมืองสาขาของดินแดน
โดยตรง

ผู้ศรัทธาส่วนใหญ่จะถูกดึงดูดไปยังเมืองเป่ย์ไห่ เพราะในหมู่ผู้ศรัทธาเหล่านี้ ส่วนใหญ่
จะเป็นชาวประมง เมื่อพวกเขาได้ทราบข่าวในตอนแรก พวกเขาก็มีความยินดี และรีบ
เดินทางมาที่นั่นทันที

ไม่ต้องกล่าวถึงเพียงความเชื่อ ในฉนวนใจ มีชาวประมงอยู่มากเกินไป และมันทำให้เกิดปัญหาการทำประมง แล้วเหตุใด พวกเขาจะไม่ย้ายมาที่เมืองเปย์ไห่ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่ได้ปิดกั้นพวกเขาเล่า?

ในทุกๆวัน ชาวพื้นเมืองนับพันๆเลือกที่จะย้ายไปที่เมืองซานไห่ แต่เนื่องจาก เมืองไม่สามารถจ่ายค่าธรรมเนียมการเทลพอร์ตให้พวกเขาได้ ดังนั้น พวกเขาจึงทำได้เพียงเดินทางไปที่นั่นด้วยตัวเองเท่านั้น ถึงจะเป็นเช่นนั้น มันก็ไม่อาจหยุดยั้งการตัดสินใจ และแรงศรัทธาของพวกเขาได้

มีแม้กระทั่งหมู่บ้านชาวประมงบางแห่ง ที่ย้ายมายังเมืองเปย์ไห่กันทั้งหมู่บ้าน

ผู้ปกครองเมืองเปย์ไห่ กุ่ชีวเหวิน เขามีความสุขอย่างเห็นได้ชัด เขาได้จัดให้กรมและฝ่ายต่างๆทำงานอย่างดีที่สุด เพื่อจัดที่พักสำหรับชาวพื้นเมืองที่ย้ายเข้ามา

จากรายงาน มีผู้ย้ายเข้ามาเมืองเปย์ไห่มากกว่า **10,000** คนแล้ว ชาวพื้นเมืองเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ลี้ภัย พวกเขามีทรัพย์สินติดตัวมาด้วย และพวกเขามาพร้อมกันเป็นครอบครัว

เมืองเปย์ไห่ได้รับประโยชน์อย่างมาก สำหรับการทำความเคสในครั้งนี้

นอกเหนือจากเมืองเป่ย์ไห่แล้ว เมืองฉิวซู่และเมืองมิตรภาพเองก็มีผู้อพยพเข้าราว 5,000-6,000 คน สำหรับเมืองซานไห่ มีผู้อพยพเข้าไปที่นั่นแล้วมากกว่า 20,000 คน และยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่หยุด

นั่นก็หมายความว่า ผู้ที่เกินขีดจำกัดประชากร มากกว่า 20,000 คน จะต้องย้ายไปยังเมืองหยงเย่และเมืองกวงซู่ ซึ่งมันก็ทำให้เมืองทั้ง 2 แห่ง ถึงขีดจำกัดของประชากร และอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2

เมื่อรวมทั้งดินแดน มีผู้อพยพเข้ามาในดินแดนมากถึง 40,000 คนแล้ว มันถูกพิจารณาว่า เป็นการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ แต่สำหรับฉวนโจวแล้ว จำนวนเพียงเท่านี้ ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย

.....

TWO Chapter 285 ไปฉีปฎิรูปกองทัพ

เมื่อเวลาผ่านไป คลื่นการอพยพที่ถูกดึงดูดโดยวัดหมาโจ้วก็ค่อยๆเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ จากประชาชนทั่วไป เป็นคนชั้นสูงและกลุ่มพ่อค้า

เมืองซานไห่มีสภาพแวดล้อมที่น่าพึงพอใจ, มีการวางผังเมืองที่ดี, กฎหมายและ
กฎระเบียบดี, บรรยากาศการค้าคึกคัก และมีพัฒนาการทางวัฒนธรรม มันจึงได้
ดึงดูดสายตาของพวกเขา

มหาวิทยาลัยสีหนาน, วัดจักรพรรดิเหลือง, อาคารรับสมัครงาน, ซานติง ฯลฯ
ทั้งหมดนี้เป็นที่สนใจอย่างมาก

เมื่อเทียบกับดินแดนอื่นๆเขตทุรกันดาร์ ที่นี้ถือว่าเป็นสถานที่ที่เจริญก้าวหน้าอย่าง
มาก

เมืองซานไห่ยังคงมีความกระหายผู้มีความสามารถพิเศษ ดังนั้น พวกเขาจึงมีความ
ยินดีที่คนเหล่านี้ย้ายเข้ามา

มันเป็นดังประตูระบายน้ำที่ถูกเปิด คนชั้นสูงและพ่อค้าจำนวนมาก เลือกที่จะมาอยู่ที่
เมืองซานไห่ ในหมู่พวกเขา มีบางคนที่มีพื้นหลังต่ำต้อย แต่พวกเขาก็เป็นนักประพันธ์
และนักเขียน และมีหลายคนที่มีความสามารถพิเศษที่ดี

เนื่องจากการปรากฏตัวของเจียงซาง มหาวิทยาลัยสีหนานจึงดึงดูดนักประพันธ์และ
นักเขียนจำนวนมาก พวกเขาส่วนใหญ่เลือกที่จะมาทำงานอยู่ที่นี่

พ่อค้าเปิดร้านค้าในเมืองซานไห่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่เราเห็นหอการค้าขุ่ย
ดำเนินธุรกิจได้ดี หอการค้าบางแห่งในฉนวนโจวก็เริ่มพิจารณาการเปิดสาขาในเมือง
ซานไห่

กลุ่มคนจำนวนมากที่ย้ายเข้ามา ไปเข้าไปใช้บริการสวนอาหารซานไห่ที่เพิ่งจะเปิด
ใหม่ มันทำให้คนอื่นๆ อิจฉาพวกเขาอย่างมาก

เมื่อเห็นโอกาสดีเช่นนี้ โอิหยางโชวก็รีบแจ้งหัวหน้าฝ่ายธุรกิจ สุเจิ้นซางทันที ให้เขา
เตรียมรับคน เพื่อคอยแนะนำแผนการลงทุน และแจกแจงสภาพแวดล้อมทางธุรกิจใน
เมืองซานไห่

กรมการบริหารยังได้ร่วมมือกับฝ่ายทะเบียน เริ่มรับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษ เพื่อ
จัดสรรผู้มีความสามารถพิเศษเข้าไปในกรมและฝ่ายต่างๆ

งานเทศกาลของวัดหมาไฉว์นี้ ประสบความสำเร็จมากกว่า การรับสมัครผู้มี
ความสามารถพิเศษที่หอการค้าขุ่ยทำในต้าหลี่เสียอีก มันทำให้โอหยางโชวรู้สึกยินดี
เป็นอย่างยิ่ง

สถานการณ์ข้างหน้าเขา สะท้อนคำกล่าวที่ว่า ‘ถ้าคุณต้องการบางสิ่งบางอย่าง มันจะ
ไม่มาหาคุณ แต่หากคุณไม่ต้องการบางสิ่งบางอย่างนั้นแล้ว มันก็อาจจะปรากฏ
ออกมาตรงหน้าคุณ’

ผู้มีความสามารถพิเศษจำนวนมาก ช่วยให้พวกเขาสามารถสร้างรากฐานที่มั่นคงให้กับเมืองซานไห่ ก่อนที่มันจะได้รับการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่

ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวกังวลเกี่ยวกับปัญหาการขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษ แต่ตอนนี้ คลื่นการอพยพได้ช่วยแก้ไขปัญหานี้ให้กับเขาทั้งหมดแล้ว

สำหรับงานเทศกาลวัดหมาไฉ่ว ภายใต้การสนับสนุนของหอการค้าจากฉวนโจว มันจึงกลายเป็นงานเทศกาลที่ยิ่งใหญ่มาก

อิทธิพลของวัดหมาไฉ่วมีผลกระทบทั้งราชสำนักของฉวนโจว พวกเขาส่งขุนนางมามอบแผ่นป้ายขนาดใหญ่ให้กับวัด เขียนว่า ‘วัดหมาไฉ่ว’

ด้วยเหตุนี้ ลัทธิหมาไฉ่วจึงแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่ทำให้โอหยางโซวมีความสุขที่สุดก็คือ หลังจากได้รับการสวดภาวนามากพอ วัดหมาไฉ่วก็ได้รับการปลดล็อก

“แจ้งเตือนระบบ : รูปปั้นเทพธิดาหมาไฉ่วพึงพอใจกับการสวดภาวนา ผนึกได้ถูกทำลายลงอย่างเป็นทางการ สถานะของวัดหมาไฉ่วเพิ่มขึ้นอย่างมาก”

เมื่อมาถึงจุดนี้ รูปปั้นเทพธิดาห่มผ้าโจ้วได้เปล่งแสงอ่อนโยนที่สวยงามออกมา และมันสามารถมองเห็นได้จากที่ไกลๆ ฉากดังกล่าวทำให้บรรดาผู้ศรัทธาที่เดินทางมาจากที่ห่างไกลเกิดอารมณ์ที่ลึกซึ้ง จนบางคนเกือบจะเป็นลมลงไป

คลื่นการอพยพที่เพิ่งจะสงบลง ได้กลับไปสู่จุดสูงสุดใหม่อีกครั้ง ชาวฉวนโจ้วเชื่อว่าพวกเขาได้สัมผัสกับเทพธิดาห่มผ้าโจ้วอย่างแท้จริง และพระนางได้ส่งสัญญาณเป็นการวยพรให้แก่ บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อพระนาง

โอหยางโชวถือโอกาสนั้น ตรวจสอบสถานะใหม่ของวัดห่มผ้าโจ้ว สิ่งที่เขาเห็นทำให้เขาพึงพอใจเป็นอย่างมาก

ชื่อ : วัดห่มผ้าโจ้ว

ประเภท : สิ่งก่อสร้างชั้นซ้อนเร้น

ฟังก์ชัน : เผยแพร่ความศรัทธาต่อเทพธิดาห่มผ้าโจ้ว, เพิ่มความความสุขของผู้คน 30%, เพิ่มชื่อเสียงให้กับดินแดน 10%

ลักษณะพิเศษ : พรของเทพธิดาแห่งท้องทะเล(เรือของกองทัพเรือจะได้รับการปกป้องจากพายุ เพิ่มขึ้น 40%), ลมและคลื่น(ความสามารถในการเล่นเรือ เพิ่มขึ้น 30%)

การประเมิน : เทพธิดาหมาใจ้ว ความศรัทธาต่อเทพธิดาแห่งท้องทะเลนี้ได้รับการเผยแพร่อยู่ทั่วชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของจีน

เมื่อวัดหมาใจ้วถูกปลดผนึก ฟังก์ชันของมันก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก ไม่เพียงเท่านั้น มันยังมีลักษณะพิเศษถึง 2 อันด้วย

ด้วยลักษณะพิเศษทั้ง 2 นี้ มันจะช่วยเพิ่มความสะดวกให้กับกองทัพเรือของเมืองเป่ย์ไห่ ในการเข้าปกครองท้องทะเลอย่างมาก

ด้วยการปลดผนึกของวัดหมาใจ้ว งานเทศกาลของวัดหมาใจ้วก็จบลงด้วยการเป็นวันหยุดที่น่ายินดี ศรัทธา วัดหมาใจ้วยังกลายเป็นสะพานขนาดใหญ่ คอยเชื่อมต่อโยงระหว่าง เมืองซานไห่และฉวนโจว

แม้ว่างานเทศกาลจะจบลงแล้ว แต่ผลของมันไม่ได้จบลงเพียงแค่ตรงนี้

จุดสูงสุดของคลื่นการอพยพได้ผ่านพ้นไปแล้ว แต่ก็ยังคงมีชาวฉวนโจวนับร้อยเดินทางมาที่เมืองซานไห่ในแต่ละวัน เพื่อสวดภาวนาหรือกระทั่งย้ายมาที่นี่

ขณะที่ชาวฉนวนใจอื่นๆเริ่มค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเมืองซานไห่ กลุ่มคนศรัทธาที่อยู่ที่นั่น ก็เริ่มที่จะออกไปทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่เมืองซานไห่ ทำให้ผู้เล่นลอร์ดทั้งหลายต่างก็อิจฉา บางคน สาบแข่งเขา ขณะที่คนอื่นๆแสดงความยินดีกับเขา

โอหยางโซวไม่ได้สนใจความเห็นจากภายนอก หลังจากจบเทศกาลของวัดห่ม่าโจ้ว แล้ว โอหยางโซวก็ส่งมอบการรับสมัครหอการค้าไปให้กรมการเงินและกรมการบริหาร จัดการ

ผู้มีความสามารถพิเศษที่ถูกรับสมัคร จะได้รับตำแหน่งชั่วคราวโดยฟานจงหยาน เมื่อ ดินแดนอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่แล้ว พวกเขาถึงจะได้รับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ

จากเมืองขนาดกลางเป็นเมืองขนาดใหญ่ มันเป็นการก้าวหน้าของระบบและ โครงสร้างองค์กรทั้งหมดของดินแดน จึงเป็นธรรมดาที่โครงสร้างการบริหารจะต้อง ได้รับการปฏิรูป โอหยางโซวได้เริ่มพิจารณาการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในใจ ของเขาแล้ว

หลังจากงานเทศกาล โอหยางโซวก็หันไปสนใจควอสที่ 4

การทดสอบของกองกองกำลัง ต้องให้กองพลทหารผ่านการทดสอบ เมืองซานไห่มี
กองพลทหารเพียง **1** กองพลเท่านั้น ดังนั้น พวกเขาจึงไม่มีอะไรให้ลังเล กองพบที่ **1**
นี้คงจะได้รับการทดสอบ

ปัญหาก็คือ หลังจากตรวจสอบการตั้งค่าการทดสอบแล้ว โอหยางไชวกลับเกิดความ
ลังเลใจ

จากการตั้งค่าของระบบ สามารถใช้ **1** กองพลทหารหรือสูงกว่านั้นเข้าทำการทดสอบ
ได้ และถ้าพวกเขาประสบความสำเร็จ พวกเขาจะได้รับลักษณะพิเศษ และได้รับธง
ประจำกองกำลัง

จุดสำคัญของปัญหาก็คือ หลังจากรับการทดสอบ นอกเหนือจากสมาชิกของกองพล
ทหารที่ผ่านการทดสอบแล้ว สมาชิกที่รับเข้ามาใหม่แทนผู้ที่บาดเจ็บล้มตายใน
อนาคต พวกเขาจะไม่ได้รับบัฟจากลักษณะพิเศษ และหากมีผู้บาดเจ็บล้มตายมาก
ขึ้นเรื่อยๆ ลักษณะพิเศษของกองพลก็จะกลายเป็นไร้ค่าไป

การตั้งค่าเช่นนี้ ก็เพื่อไม่ให้ลอร์ดบางคนโกง ใช้พวกชั้นสูงในดินแดน ช่วยให้กองกำลัง
ของพวกเขาผ่านการทดสอบ

กองพลทหารที่ **1** นี้เพียงถูกจัดตั้งขึ้นชั่วคราว มันถูกแบ่งออกเป็น **3** ค่าย คือ ค่ายทิสตะวันตก, ค่ายทิสเหนือ และค่ายทิสตะวันออก โดยพวกเขาถูกปกครองแยกจากกัน เพื่อให้พวกเขาสามารถแยกตัวออกจากกันได้ในอนาคต

สำหรับการทำควสนี้ โอหยางโซวไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจัดระเบียบกองทัพใหม่ เขามอบภารกิจนี้ให้ไป่ฉีจัดการ โดยมีเก๋อหงเหลียงเป็นผู้ช่วยของเขา

ตำแหน่งของไป่ฉียังคงไม่แน่นอน โอหยางโซวแต่งตั้งเขาเป็นผู้บัญชาการกองทัพเมืองซานไห่ชั่วคราว เพื่อให้เขามีอำนาจในการสั่งการกองทัพเมืองซานไห่ได้ทั้งหมด

นับตั้งแต่เขามาถึงเมืองซานไห่ นอกเหนือจากการไปค่ายใหม่ที่อยู่ซานเมืองทางตะวันตกแล้ว เขายังได้ไปที่ค่ายทหารทั้ง **3** และตรวจสอบกองกำลังทั้งหมด

หลังจากผ่านไป **1** สัปดาห์ของการตรวจสอบ ในที่สุดไป่ฉีก็เสนอแผนของเขา

ภายในห้องอ่านหนังสือของโอหยางโซว มีเพียงโอหยางโซว, ไป่ฉี และเก๋อหงเหลียง เท่านั้นที่มาประชุมกัน จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การประชุมนี้มีความสำคัญมากเพียงใด

ไปได้ไม่ได้อธิบายแผนการของเขาโดยตรง แต่อธิบายถึงปัญหาที่เขาพบ “จากการตรวจสอบของข้า กองทัพเมืองซานไห่มีปัญหาลึกๆอยู่หลายประการ”

“ประการแรก ประเภทของทหารไม่สมดุล เรามีทหารม้ามากเกินไป ขณะที่ทหารราบมีเพียงเล็กน้อย จากกองพลทหารที่ 1 รวมทั้งกรมทหารองครักษ์ และกรมทหารอิสระรวมเป็น 7 กองทหาร โดยมีถึง 5 กรมทหารที่เป็นทหารม้า นี่ยังไม่รวมกองพันทหารม้าเกราะเบาที่อยู่ในกรมทหารที่ 1 และ 3 อีก เรามีทหารม้ามากถึง 70-80% ของกองทัพทั้งหมด”

“ประการที่สอง เราไม่ได้ให้ความสำคัญกับหน่วยลาดสอดแนมและโลจิสติกส์ทางทหารเท่าที่ควร ไม่เพียงแค่ว่าแต่ละกรมทหารจะไม่มีหน่วยสอดแนม และพ่อครัวประจำกองกำลังของตนเอง แม้แต่ทั้งกองพลทหารที่ 1 ก็ยังไม่มีพวกเขา มันทำให้ข้าตกใจมากทีเดียว”

“ฝ่ายข้าควรรับผิดชอบการสอดแนมในเวลาสงบ แต่ในเวลาสงคราม มันควรจะเป็นหน้าที่ของกองกำลังนั้นที่จะต้องจัดการด้วยตัวเอง เม็ดอาหารทหารก็ไม่สามารถใช้แทนเสบียงได้ทั้งหมด ดังนั้น การปรุงอาหารให้กับทหารจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง”

“ประการที่สาม การผสมทหารเกราะเบา, ทหารเกราะหนัก, ทหารม้าและทหารราบโดยกรมที่ 1 และ 4 ที่อยู่ค่ายทิศตะวันตกเป็นตัวอย่าง มีทหารราบที่เป็นคนเถื่อน

ภูเขาสวมเกราะหนักที่เคลื่อนที่ช้า และมีทหารม้าเกราะเบาที่เคลื่อนที่เร็ว ความเร็วของกองกำลังต้องแบกภาระการเคลื่อนที่ช้าของคนถือเกราะหนัก มันทำให้พวกเขาสูญเสียจุดเด่นของทหารม้าเกราะเบาไป”

“ประการที่สี่ ประเภทของทหารมีน้อยเกินไป ในกองพลทหารมีเพียงทหารม้าและทหารโล่ดาบเป็นหลัก ทหารม้าถือทวน, ทหารธนู, ทหารหน้าไม้, ทหารหอก และอื่นๆ ทั้งหมดนี้แทบจะไม่มีอยู่เลย”

การวิเคราะห์ของไป่ฉีทำให้โอหยางโซวรู้สึกอับอาย เดิมทีเขาพอใจกับการจัดระเบียบกองทัพของเขา แต่มันกลับเต็มไปด้วยความผิดพลาด

โอหยางโซวยืนขึ้นอย่างเคร่งขรึม ก่อนที่เขาจะโค้งคำนับไปฉี “ขอบคุณสำหรับการวิพากษ์วิจารณ์ของท่าน!”

เก๋อหงเหลียงยังคงหน้าแดงอยู่ ในฐานะเจ้ากรมกิจการทหาร การที่เขาไม่สามารถช่วยเหลือลอร์ดของเขาในการจัดระเบียบกองทัพให้สมบูรณ์แบบได้เช่นนี้ มันอาจกล่าวได้ว่า เขาล้มเหลวในงานที่เขารับผิดชอบ

อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ควรที่จะถูกตำหนิ เพราะจากระดับของเขา เขาเป็นที่ปรึกษาได้มากที่สุดแค่กรมทหารเดียวเท่านั้น ไม่เหมาะนักที่จะให้เขาจัดการกองทัพนขนาดใหญ่เช่นนี้

นอกจากเก๋หงเหลียงแล้ว มีเพียงขุนพลทางประวัติศาสตร์ **3** นายเท่านั้น ที่สามารถช่วยเหลือโอหยางโซวได้

จากทั้ง **3** นาย ซีหวนชู่เป็นคนทีเ่่งที่สุดในกองทัพ แต่เขาก็เป็นคนที่หุนหันพลันแล่นเกินไป เขาสนใจแต่เพียงการสู้รบในสนามรบเท่านั้น ไม่สนใจเรื่องเล็กๆน้อยๆ อื่นๆเลย

เอ้อหลายแทบจะไม่ต้องกล่าวถึง เขามาจากสมัยราชวงศ์ซาง ในสมัยนั้น การวางแผนทางทหารยังคงอ่อนด้วยอยู่ เขาจึงเป็นเพียงขุนพลที่บ้าคลั่งเท่านั้น เขาแทบจะไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เลย

ลั่วซีสินเพิ่งจะเข้าร่วมกองทัพ ประสบการณ์ของเขายังคงน้อยมาก เขาจึงไม่ได้แสดงความคิดเห็นของเขาออกมามากนัก

ดังนั้น มันจึงเกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้น โอหยางโซวไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นเช่นนี้ เขาเพียงจัดระเบียบกองทัพด้วยตัวเอง และขยายมันจนมาถึงปัจจุบัน

เมื่อคิดย้อนกลับไป มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยที่จะทำ

แต่หลังจากที่ไปฉีมาถึง เขากลับสามารถสัมผัสถึงจุดอ่อนของกองทัพซานไห่ได้ทันที

ลึกๆแล้ว โอหยางโชวยังคงมีความสุข เพราะกองทัพเมืองซานไห่ยังไม่ได้ขยายจนถึงจุดที่ไม่สามารถจะแก้ไขได้ ไปฉีมาได้ถูกเวลาจริงๆ

TWO Chapter 287 ความจริงร้ายโหด

หลังจากที่ปฏิรูปกองทัพแล้ว กองทัพเมืองซานไห่ก็เริ่มจะเคลื่อนไหว

กองกำลังต่างๆถูกแยก และรวมตัวกันตามที่กำหนด ชุนพลไปรับตำแหน่งของพวกเขา ภายใต้การนำของไปฉี ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างมีระเบียบ ไม่มีร่องรอยความวุ่นวายใดๆเกิดขึ้นเลย

นายทหารของกองทัพเมืองซานไห่ หลายคนได้เข้าร่วมสงครามข้างฝั่ง จึงไม่ต้องแปลกใจที่พวกเขาจะมีความเคารพต่อไปฉีเป็นอย่างมาก ดังนั้น จึงไม่มีใครไม่พอใจกับตำแหน่งที่ไปฉีได้รับ

อาวุธและอุปกรณ์ที่ถูกจัดทำขึ้นโดยโรงผลิตอาวุธทางทหารทั้ง 4 จะถูกจัดส่งไปยังค่ายหลักทั้ง 3 นับตั้งแต่การกวาดซื้อทรัพยากรครั้งใหญ่ ฝ่ายคลังอาวุธ และฝ่ายธนู และหน้าไม้ ก็ผลิตธนูและชุดเกราะออกมาได้มากมาย

อาวุธและอุปกรณ์ชุดใหญ่ถูกส่งไปพร้อมกับเสบียงจำนวนมาก อีกไม่นานจะถึงฤดูหนาว และสงครามต่างๆจะหยุดพัก มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดในการฝึกอบรมทหาร จึงจำเป็นต้องเตรียมเสบียงไว้ให้มากพอ

อุตสาหกรรมการเลี้ยงสัตว์เริ่มพัฒนาขึ้นแล้ว ดังนั้น เเสบียงที่ถูกส่งไปให้กองทัพ จึงไม่ได้มีเพียงแค่วัวแพะเท่านั้น แต่ยังมีปลาและเนื้อสัตว์อื่นๆเป็นจำนวนมากด้วย แพะและหมูจะถูกส่งไปยังค่ายแต่ละแห่ง และพวกมันจะถูกเลี้ยงอยู่ที่นั่น นอกเหนือจากอาหารทะเลที่ถูกส่งมาจากเมืองเปย์ไห่แล้ว ยังมีปลาน้ำจืดหลากหลายชนิดที่ถูกส่งมาจากทะเลสาบสีหลาด้วย

นอกจากนี้ ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหารยังได้ส่งคนไปยังเผ่าเร่ร่อนต่างๆ เพื่อขอซื้อม้าฉิงฟู่ เพราะกองพลทหารทั้ง 3 ยังคงขาดม้าศึกอยู่ราวๆ 5,000-6,000 ตัว

โอหยางโซวไม่ต้องการใช้ประโยชน์จากม้าฉิงฟู่ที่อยู่ในคอกม้าฉีเฟิงเป็นการชั่วคราว เพราะในช่วงฤดูหนาว การดำรงชีวิตของชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหมดจะยากลำบาก จึงไม่แปลก ที่พวกเขายินดีที่จะแลกเปลี่ยนม้ากับเสบียงอาหาร

อาวุธที่ไม่ได้ใช้แล้วจำนวนมากได้เติมเต็มคลังแสงอีกครั้ง หลินชิงจึงนำทีมทหาร
รับจ้างของเธอมาประมาณ **20** คน เพื่อมารับพวกมันไป เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้
อาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมดเหล่านี้ สามารถขายได้ถึง **30,000** เหรียญทอง ซึ่งมัน
มากพอที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเปลี่ยนชั้นทหารใหม่ สำหรับการขยายกองทัพครั้ง
ใหญ่นี้

อาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูงที่ผลิตโดยโรงผลิตทางทหารทั้ง **4** นั้น จนถึงตอนนี้ พวกมันก็
ยังไม่ถูกขายออกไปเลย พวกมันทั้งหมดยังคงถูกใช้แค่เพียงในดินแดนของเขาเท่านั้น
จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะถูกสมาชิกในพันธมิตรล้อเลียนเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ

ผลกำไรจากอุตสาหกรรมทางทหารจะเริ่มมาในปีหน้าเท่านั้น นั่นคือที่เขาคิด

เงินบางส่วนที่มาจากการขายอาวุธและอุปกรณ์ที่ไม่ใช้แล้ว ถูกนำไปซื้อธัญพืชหลาย
สิบล้านหน่วย และเก็บพวกมันไว้ในยุ้งฉางในเขตตะวันตก เพื่อแก้ปัญหาการขาด
แคลนธัญพืชในอนาคต

ในขณะที่เดียวกับที่เมืองซานไห่กำลังจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพของพวกเขา การ
เปลี่ยนแปลงที่ผิดปกติก็เกิดขึ้นในทุ่งหญ้า

ณ ฝ่าเทียนเฟิง, เต็นท์ของข่าน

เมื่อก่อนมองไปอย่างแปลกประหลาด สีหน้าของเขาดูยุ่งเหยิงมาก “เจ้ามั่นใจหรือว่าใช่จริง?” เมื่อก่อนไม่เคยแสดงอาการเช่นนี้มาก่อน ถึงอย่างนั้น ก็ไม่มีใครกล้าดูหมิ่นเขา

“สำหรับคนผู้นั้น แม้ว่าเขาจะกลายเป็นผู้บริสุทธิ์ ข้าก็ยังจำเขาได้” คนที่ตอบเป็นชายตัวสูงใหญ่ ที่ใบหน้าปกคลุมไปด้วยหนวดเครา ขณะที่เขากล่าว ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความเกลียดชัง

เมื่อมองชัดๆก็จะเห็นว่า ชายผู้นี้ก็คือ อดีตผู้บัญชาการค่ายทิศตะวันตกของเผ่าเทียนฉี หลาคเซิน ไม่มีใครคิดว่าเขาจะถูกปล่อยตัวโดยเมื่อก่อน และได้ไปทำภารกิจลับ แล้วกล่าวมารายงานต่อเมื่อก่อน

บุคคลที่หลาคเซินกล่าวถึงก็คือหลินยี่ คนที่วางแผนปฏิบัติการไฟป่า และสังหารนายทหารหนุ่มของค่ายทิศตะวันตก ก่อนหน้านี้ ค่ายทิศเหนืออยู่ทางใต้ และมีคูเมืองขวางกั้น จึงยากที่จะได้เห็นใบหน้าของหลินยี่

แต่หลังจากที่ค่ายทิศเหนือได้ย้ายเข้ามาอยู่ในค่ายเดิมของเผ่าเทียนเฟิง ใบหน้าของหลินยี่ก็ไม่ใช่สิ่งลึกลับอีกต่อไป ถ้าไม่ใช่ว่าเขาและกองกำลังของเขาได้เข้าร่วมสงครามซางผิง เขาก็อาจจะถูกพบเห็นก่อนหน้านี้แล้ว

นี้อาจกล่าวว่าเป็นความประมาทของโอหยางโชวได้ เพราะเขาคิดว่าหลาคเซินคงจะไม่มีชีวิตอยู่แล้ว

ในความเป็นจริง ไม่นานหลังจากที่ถูกกักขัง เขาก็ถูกปล่อยตัวโดยเมิงเค่ออย่างลับๆ และเมิงเค่อก็มอบภารกิจลับให้กับเขา โดยให้เขาตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ทำลายค่าย ทิศตะวันตกของเผ่า

ถ้าเขาไม่ได้ตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัด เมิงเค่อจะไม่สบายใจ

หลาคเซ็นถูกหลอกโดยโอหยางโซว เขาไปตรวจสอบกลุ่มโจรต่างๆและเผ่าทาง ตะวันตก ตอนนั้น เขาไม่ได้คาดคิดว่าศัตรูจะมาจากทางใต้เลย

จนกระทั่งกองทัพเมืองซานไห่ได้กำราบเผ่าเทียนเฟิงลง และก่อตั้งฐานของพวกเขามันใน ทุ่งหญ้า มันจึงได้ดึงดูดความสนใจของเขา เมื่อเขาเข้าไปตรวจสอบ เขาก็ได้พบกับ หลินยี่ ชายผู้ทำลายชีวิตของเขา

ดังนั้น ความถึงทั้งหมดจึงได้ถูกเปิดเผย

“เจ้ากำลังจะบอกข้าว่า เหตุที่เผ่าเทียนฉีของเราต้องตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ทั้งหมดเป็นเพราะพวกเขาหรือ?” เมิงเค่อกล่าวอย่างเย็นชา เขาไม่ได้แสดงออกถึง ความเกลียดชังใดๆ มันจึงยิ่งทำให้เขาดูเย็นชามากยิ่งขึ้น

“ไม่เพียงเท่านั้น ข้าคิดว่าคุณวุ่นวายและสงครามทั้งหมดที่เผ่าชนาดกลางก่อขึ้น ก็คงจะถูกปลุกปั่นโดยพวกเขา เป้าหมายของพวกเขาก็คือ ไม่ให้มีใครไปช่วยขณะที่ พวกเขากำลังรบเผ่าเทียนเฟิง แม้แต่การทำลายล้างเผ่าเทียนเหลียง ข้าก็คิดว่ามันคงจะเป็นฝีมือของพวกเขา พวกเขาเป็นดังหมาป่าที่หิวโหย ที่กำลังจ้องมายังเผ่าของเรา” หลังจากที่เกิดวิกฤตกับชีวิต หลาคเฉินก็ดูเหมือนจะกลายเป็นสงบมากขึ้น แต่มันก็เป็นเพียงความสงบก่อนพายุเท่านั้น

“เจ้าได้สืบค้นความแข็งแกร่งของพวกเขาแล้วหรือไม่?”

“แข็งแกร่งมาก จากโครงสร้างกองทัพของพวกเขา เพียงแค่กรมทหารม้าทั้ง 2 ก็มีทหารมากถึง 5,000 นายแล้ว ซึ่งมันเทียบได้กับกองกำลังทางในค่ายตะวันออกของเรา” เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ หลาคเฉินดูเหมือนจะเล็กน้อย “ไม่เพียงเท่านั้น ดูเหมือนว่าพวกเขากำลังปรับโครงสร้างกองทัพอยู่ แม้ว่าข้าจะไมรู้อะไรมากนัก แต่ข้าก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่า กองกำลังของพวกเขา กำลังเพิ่มขึ้น ม้าศึกที่พวกเขาใช้ ทั้งหมดเป็นม้าศึกฉิ่งฟู่เหมือนกับพวกเรา ส่วนอาวุธและอุปกรณ์ของพวกเขา มันเหนือว่าพวกเรามากนัก”

เมื่อก่อกลายเป็นหน้ามืด “แล้ว เจ้าจะบอกว่า พวกเราไม่อาจจะเอาชนะพวกเขาได้อย่างนั้นหรือ?”

หลาคเฉินสังเกตเห็นการแสดงออกของเมิ่งเค่อ และเขาถึงกับสั่นสะท้าน ดูเหมือนว่าเขาจะจำได้ว่าค่ายทิศตะวันตกถูกทำลายอย่างไร หลาคเฉินส่ายหัว พยายามสลัด

ความคิดนั้นออกจากหัวของเขา และกล่าวอย่างระมัดระวังว่า “แม้ว่าข้าไม่ต้องการจะยอมรับ แต่มันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ นอกเหนือจากค่ายทิศเหนือแล้ว พวกเขายังมีกองกำลังในเมืองมิตรภาพอีก”

“เฮอะ! แม้ว่าเราจะไม่สามารถทำได้ แต่เจ้าคงจะไม่บอกข้าว่า หากเรารวบรวมเผ่าทั้งหมดในทุ่งหญ้าแล้ว เราจะยังคงไม่สามารถทำมันได้อีกใช่หรือไม่” เมิงเค่อตัดสินใจแล้ว เขาเริ่มคิดวิธีขอความช่วยเหลือในทันที

“แต่พวกเผ่าขนาดกลางเหล่านั้นจะเห็นด้วยกับเราหรือ?” หลาคเซินยังคงแคลงใจตอนนี้ มันแตกต่างออกไปจากเมื่อก่อน รอบๆพวกเขาเหลือเพียง 7 เผ่าเท่านั้น และกองกำลังโดยรวมของพวกเขาก็เทียบได้กับเผ่าเทียนฉี

หลาคเซินยังได้ยินว่า คนของเมืองซานไห่กำลังซื้อมาฉิงฟู่ และบรรดาเผ่าต่างๆก็ต้อนรับพวกเขาเป็นอย่างดี คนเหล่านั้นถูกซื้อโดยเสบียงอาหารและเกลือไปแล้ว

เมิงเค่อดูเหมือนจะมอมพะลัหัวใจของหลาคเซิน เขากล่าวว่า “เจ้าอย่าเพิ่งดูถูกเผ่าเหล่านั้น พวกเขาดูเหมือนจะเข้าไปใกล้ชิดกับเมืองซานไห่ แต่นั่นก็เพราะพวกเขาไม่รู้ว่า เป็องหล่งที่แท้จริงของเมืองซานไห่เป็นเช่นไร เมื่อเราบอกข่าวกรองที่พวกเรารวบรวมมาให้พวกเขา รู้ ช้ำมันใจว่า พวกเขาจะเห็นด้วยกับเราอย่างแน่นอน เจ้าคิดว่าเผ่าอื่นๆต้องการจะเป็นเช่นเดียวกับเผ่าเทียนเฟิงหรือ? การที่พวกเขาแข่งขันกับเรา มันเป็นการต่อสู้ภายใน แต่ตอนนี้ เมืองซานไห่ที่มาจากภายนอก จะกลายเป็นศัตรู

ร่วมกันของพวกเขา” สิ่งที่เขาต้องการจะบอกคลาดเซ็นก็คือ เขาต้องการจะใช้โอกาสนี้ ทำให้เฝ้าเทียนฉี กลับกลายมาเป็นผู้นำหลักของทุ่งหญ้าอีกครั้ง

“ท่านชานเค่อช่างฉลาดยิ่งนัก!” หลาดเซ็นยอมรับว่าในเรื่องนี้ เขาไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกับเขา

เมิ่งเค่อโบกมือ “การขอความช่วยเหลือเป็นเพียงตัวเลือกที่สองของเรา สิ่งที่สำคัญก็คือ เราจำเป็นต้องมีกองทัพที่เข้มแข็ง เนื่องจากเวลาได้ผ่านไปนานแล้ว ข้าคิดว่า มันถึงเวลาแล้วที่เราจะสร้างกองกำลังทิศตะวันตกขึ้นมาอีกครั้ง หลาดเซ็น ข้าหวังว่าเจ้าคงจะไม่ทำให้ข้าผิดหวังอีกครั้งนะ”

หลาดเซ็นเกิดอารมณ์ที่หลากหลายขึ้น มันมากเกินไปที่เขาจะกล่าวสิ่งใดออกมาได้ มันมีความรู้สึกขัดแย้งภายในหัวใจของเขา ทั้งตื่นเต้น, ปิติยินดี, กตัญญู, เสียใจ, ฯลฯ

เขาทำได้เพียงคำนับ **3** ครั้ง และสาบานว่า “ข้าจะจงรักภักดีต่อท่านจนกว่าข้าจะตาย เพื่อตอบแทนความกรุณาของท่าน!”

เมิ่งเค่อพยักหน้า นี่คือการที่เขาต้องการ เมื่อเร็ว ๆ นี้มีความระส่ำระสายเกิดขึ้นในหมู่คนชั้นสูงของเผ่า ดังนั้น การสร้างค่ายทิศตะวันตกใหม่นั้น คงจะทำให้พวกเขาสงบลงได้

ทุกอย่างอยู่ในความควบคุมในมือของเขา

สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นในทุ่งหญ้า โอหยางโซวยังคงไม่รู้เรื่องใดๆ

ตอนนี้ เขากำลังรวบรวมเจ้ากรรมและหัวหน้าฝ่ายต่างๆทั้งหมด ช่วยประสานงานการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ โอหยางโซวยังได้เรียกช่างสาน, หวังหยวนเฟิง, ผู้อาวุโสเจียน และเจ้าโหยวฟางมาพบ เพื่อหารือเกี่ยวกับเรื่องโลจิสติกส์ทางทหารในกองทัพ

กรมกิจการทหารจะดูแลเรื่องกองร้อยทหารสอดแนม

ภายใต้ความช่วยเหลือของกลุ่มทหารรับจ้างเวทเทิลส์เน็ค ระดับของสายลับได้แตกต่างไปจากก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง

ทหารสอดแนมจะแบ่งออกเป็นทหารราบสอดแนม และทหารม้าสอดแนม โดยทั้ง 2 ประเภทจะใช้ในการภารกิจที่แตกต่างกันไป

กองพันเครื่องกลพระเจ้าจะรับผิดชอบการสร้างกองร้อยวิศวกร ซึ่งจะประกอบไปด้วยช่างฝีมือในดินแดน, ทหารหน้าไม้, คนสร้างบันไดกำแพง และอาวุธปิดล้อมอื่นๆ

ด้วยมีนายพันอย่างหวังหยวนเฟิง ที่คุ้นเคยกับเครื่องกลและกลไกขนาดใหญ่ โอหยาง
โซวจึงสบายใจในเรื่องนี้

กรมการแพทย์จะดูแลการสร้างกองร้อยแพทย์สนาม เมื่อครั้งที่มันถูกก่อตั้งขึ้น รอง
เจ้ากรม ผู้อาวุโสเฉียน ได้พัฒนาแพทย์สนามไว้แล้ว และพร้อมที่จะส่งไปยังกองพล
ทหารทั้ง 3

ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร รับผิดชอบการสร้างกองร้อยพ่อครัว พวกเขาจะจ้างพ่อครัว
จากภายนอก มาเข้าฝึกอบรมทางทหาร เมื่อพวกเขาพร้อมแล้ว กองร้อยพ่อครัวก็จะ
ถูกสร้างขึ้น

TWO Chapter 288 ทดสอบกองพลทหาร

ในช่วงเดือนที่ 1 โรงผลิตเหล้าสามดอกไม่มีกำไร 4,000 เหรียญทอง รวมกับกำไร
จากนาเกลือเขตเหนือ, เหมืองแร่กลางซาน และภาษีรายได้ เป็นเงินทั้งสิ้น 28,000
เหรียญทอง

โอหยางโซวเก็บไว้เอง 7,000 เหรียญทอง มันทำให้เรามีเงินเก็บในถุงเก็บของของ
เขารวมแล้ว 110,000 เหรียญทอง ส่วนที่เหลืออีก 21,000 เหรียญทอง เขาส่ง

มอบให้กรมการเงินจัดการ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงบประมาณทางทหาร ที่เพิ่มขึ้นมาจาก
ก่อนหน้านี้อย่างมาก

ในขณะที่ใกล้จะถึงสิ้นปี โครงการขนาดใหญ่หลายโครงการของเมืองซานไห่ได้เสร็จ
สิ้นลงแล้ว สะพาน **3** แห่งที่เชื่อมต่อเมืองซานไห่, เมืองฉิวซุย และเมืองมิตรภาพได้
เสร็จสิ้นแล้ว

เขตที่อยู่อาศัยข้าราชการ, พื้นที่ทำการรัฐบาล และพื้นที่ที่อยู่อาศัยทั่วไปทั้งหมด ใกล้
จะเสร็จสิ้นแล้ว แม้ว่าจะมีประชากรในพื้นที่ที่อยู่อาศัยทะลุ **60,000** คนแล้วก็ตาม
แต่มันก็เพียงจะใช้พื้นที่ที่อยู่อาศัยไปเพียง **1** ใน **4** ส่วนเท่านั้น

การก่อสร้างถนนอย่างเป็นทางการทั้ง **2** ใกล้จะเสร็จแล้ว ถนนที่เชื่อมต่อเมืองฉิวซุย
และเมืองมิตรภาพทางตะวันออกจะเสร็จสิ้นภายใน **1** สัปดาห์ ส่วนถนนเทียบให้ทาง
ตะวันตกจะเสร็จสิ้นหลังปีใหม่

ที่ช้าที่สุดก็คือ โครงการสร้างกำแพงเมืองเทียบเฟิง ด้วยความเร็วในปัจจุบัน มันจะ
ลากยาวไปจนถึงปีหน้า

ในเดือนที่ **12** ฝ่ายตรวจสอบพิเศษ ภายใต้กรมการบริหาร จะเริ่มประเมินผลสิ้นปี ซึ่ง
มันจะส่งผลกระทบต่อผลตอบแทนและตำแหน่งของพวกเขา มันเป็นงานที่ใหญ่ที่สุดในระบบ
การบริหาร

สำหรับเรื่องสำคัญเช่นนี้ ฟานจงหยานจะเป็นผู้นำการประเมินด้วยตัวเอง

หอการค้าที่ใหญ่ที่สุดในฉวนโจว หอการค้าฉวนจี้ได้ตั้งสาขาอย่างเป็นทางการที่เมือง
ซานไห่ และคลื่นการอพยพที่เกิดจากวัดหมาไฉ่วก็ได้สงบลงแล้ว

เอกสารอภิปรายของนักปรัชญา ยังไม่มีความคืบหน้าใดๆ เมืองซานไห่ยังไม่พบเห็น
นักปรัชญาใดๆมาเยี่ยมเยียนพวกเขาเลย

ในขณะเดียวกัน สำนักงานต่างๆในเมืองหลวงของระบบก็ไม่ได้นิ่ง หลังจากผ่านไป
10 วัน พวกเขายังไม่แม้แต่จะพบเห็นบุคคลทางประวัติศาสตร์แม้แต่คนเดียว จึงไม่
ต้องกล่าวถึงการรับสมัครพวกเขาเลย

.....

ไกออา ปีที่ **1** เดือนที่ **12** วันที่ **1**

กองพลทหารที่ **2** ของเมืองซานไห่ได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างสมบูรณ์

สำหรับนายทหารในกองพลทหารที่ 2 นอกเหนือจากตัวซีลินที่เป็นนายพลแล้ว ยังมีผู้
การอีก 5 นาย ได้แก่ หลินอี้, ชุนเถิงเจียว, เซ้าปู้, เฮ่ยฉี และชุนชวन्हลิน แน่นอนว่า
พวกเขาแต่ละนายต่างก็เป็นนายทหารชั้นนำของเมืองซานไห่

พวกเขายังมีลักษณะพิเศษ และที่สำคัญ พวกเขายังคงอายุน้อย

นอกเหนือจากกรมทหารม้าเกราะหนักที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ที่มาจากการรวมตัวของทหาร
ม้าจากกองกำลังป้องกันเมืองต่างๆแล้ว ส่วนที่เหลือมาจากกรมทหารม้าเดิมทั้ง 4
ของเมืองซานไห่ พวกเขาจึงเป็นทหารที่มีประสบการณ์และเป็นทหารชั้นสูงของ
กองทัพเมืองซานไห่

ดังนั้น ขณะที่พวกเขาถูกจัดตั้งขึ้น กองพลทหารที่ 2 จึงมีพลังต่อสู้สูงที่สุดและ
แข็งแกร่งที่สุดใน 3 กองพลของเมืองซานไห่

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวจัดให้กองพลทหารที่ 2 เข้ารับการทดสอบ มีเพียงทหารและ
นายทหารในกองพลเท่านั้น ที่จะเข้าร่วมได้ ดังนั้น โอหยางโซวและไป่ฉีจึงไม่สามารถ
เข้าไปได้

ณ ค่ายทิศเหนือ

ทหารม้า 13,500 นาย ของกองพลทหารที่ 2 ได้มารวมตัวกัน โห่อย่างโหวกเหวกเปิดใช้งานอินเทอร์เน็ตและเริ่มการทดสอบ ทันใดนั้น เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเดี่ยวห่วยี่ สำหรับการเปิดใช้งานการทดสอบกองกำลัง มันจะถูกแบ่งออกเป็น การทดสอบกองพลและการทดสอบกองกำลัง โปรดเลือกประเภท!”

“ฉันเลือกการทดสอบกองพล!”

“แจ้งเตือนระบบ : ทางเลือกนี้จะเสียค่าธรรมเนียม 5,000 เหรียญทอง โดยอัตโนมัติ คุณต้องการจะเริ่มมันในทันทีหรือไม่?”

“เริ่มทันที!”

ทันใดนั้น ประตูเทเลพอร์ตก็ปรากฏขึ้นมา

พื้นที่ทดสอบเป็นเมืองแผนที่สมมุติที่มีการตั้งค่าเวลาที่ต่างกับแผนที่หลัก ในระหว่างกระบวนการ ทหารที่ตายจะฟื้นขึ้นมาใหม่ได้ฟรี แต่คนที่ตายจะถูกลดชั้นทหารเป็นเพียงทหารชั้น 1

ในทางทฤษฎี มันไม่จำกัดจำนวนครั้งที่คุณจะเข้าทดสอบ ตราบเท่าที่คุณมีเงินมากพอ คุณก็จะเข้าทดสอบได้เรื่อยๆ

ลั้วชีสินนำผู้การทั้ง 5 ของเขา เดินตรงมาหาโอหยางโซว “ท่านลอร์ด!”

“ไปได้แล้ว!” โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรมากนัก เขาเชื่อมั่นในทหารของเขา

“ขอรับ!” ลั้วชีสินคำนับ ก่อนจะเดินเข้าไปในประตูเทเลพอร์ต

ตามหลังเขาไปอย่างใกล้ชิด ผู้การแต่ละนายนำกองกำลังของพวกเขาผ่านเข้าไปในประตูเทเลพอร์ต

เมื่อเดินผ่านเข้าไปในประตูเทเลพอร์ต สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าของลั้วชีสินก็คือ ทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่

ขณะที่เขามองไปรอบๆทุกทิศทาง เขาเห็นเพียงต้นหญ้าและไม่มีอะไรอื่นอีกเลย

อย่างไรก็ตาม ลั้วชีสินไม่ได้ลดการ์ดของเขาลง เขาสั่งให้กองกำลังของเขาจัดขบวนทัพเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับสู้รบได้ตลอดเวลา

ตามที่คาดไว้ หลังจากทีทหรนายสุดท้ายเดินผ่านเข้ามา ประตูเทเลพอร์ทก็หายไป
ในเวลาเดียวกันนั้น ก็มีเพียงประกาศดังขึ้น “การทดสอบกองพลทหาร ได้เริ่มต้นอย่าง
เป็นทางการแล้ว ถ้าท่านสามารถอดทนได้จนจบ ท่านก็จะผ่านการทดสอบ!”

เมื่อเสียงประกาศสิ้นสุดลง หมาป่าจำนวนมากก็ปรากฏตัวขึ้นบนทุ่งหญ้า ที่ครั้งหนึ่ง
เคยว่าเปล่า จากการคาดเดาของเขา พวกมันคงมีจำนวนไม่น้อยกว่า **100,000** ตัว

ลั้วชีสินไม่อยากจะเชื่อ เขาไม่เคยเห็นหมาป่าที่ดุหิวกระหายมากขนาดนี้มาก่อน ‘อย่า
บอกข้านะว่า พวกเราจะต้องโจมตีพวกมัน และสังหารพวกมันทั้งหมด?’

ก่อนที่จะทันได้คิดอะไร พวกหมาป่าก็เริ่มรวมกลุ่มกัน และเข้าไปล้อมรอบพวกเขา
และพุ่งเข้าหาพวกเขา

“โจมตี!” ลั้วชีสินเป็นคนที่บ้าคลั่งและเป็นขุนพลผู้อาจหาญ เขาสั่งให้กรมทหารม้าทั้ง
4 กรม กระจายกันออกไป โจมตีทั้ง **4** ทิศทาง สำหรับกรมทหารหน้าไม้หน้าไม้ พวก
เขาจะอยู่ภายใต้การคุ้มกันของกองพันทหารองครักษ์ ซึ่งมันจะทำให้พวกเขาพุ่งเป้าไป
ที่หมาป่าได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น

“ฆ่า!” หลินยี่นำกรมทหารที่ **1** พุ่งไปทางเหนือ

ชนถึงเจียวก็พุ่งไปทางตะวันออกพร้อมกรมทหารที่ **2**, เฮยฉีโจมตีไปทางใต้ และเข้า
บุโจมตีทางตะวันตก กรมทหารทั้ง **4** เป็นดั่งพายุหมุนที่พัดเข้าไปในฝูงหมาป่า

เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้พวกมัน เหล่านายทหารทั้งหลายก็เห็นได้ชัดว่าหมาป่าเหล่านี้
แตกต่างออกไป ไม่เพียงแต่พวกมันจะกล้าหาญ พวกมันยังมีกลยุทธ์ที่น่าตกใจอีก
ด้วย

หมาป่าที่ชั่วร้ายเหล่านี้ค่อนข้างเจ้าเล่ห์ พวกมันพุ่งเข้ามาที่ม้า ถ้าไม่ใช่ว่ากองพล
ทหารที่ **2** ใช้ม้าศึกชิงผู้ที่ยืนหยุดและรวดเร็ว พวกเขาก็อาจจะมีผู้บาดเจ็บล้มตาย
จำนวนมาก

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหมาป่ามากกว่า **10** ตัว ทหารก็เริ่มโกรธ พวกเขาจะยอมปล่อยให้
หมาป่าเหล่านี้ยั่วยุพวกเขาได้หรือ?

กรมทหารที่ **1** และ **2** เป็นทหารม้าเกราะหนัก พวกเขาจึงขาดความเร็ว แต่ถึงอย่าง
นั้น ม้าของพวกเขาก็สวมชุดเกราะ พวกหมาป่าจึงแทบจะทำอะไรพวกเขาไม่ได้เลย

อาวุธหลักของพวกเขาก็คือ ทวน แต่น่าเสียดายที่มันหนักเกินไป ไม่เหมาะที่จะใช้ต่อสู้
กับหมาป่าที่มีความเร็วเช่นนี้ ทหารจึงเก็บมัน และชักดาบดึงออกมาจากด้านหลัง

เมื่อแสงสะท้อนใบดาบ หัวของหมาป่าก็ล่องลงสู่พื้นดิน

หลินยี่และซุนเถิงเจียวยกเล็กขบวนทัพปกติ พวกเขาไม่ได้พุ่งออกไปเป็นระบบ แต่ใช้การรวมกลุ่มกันเป็นกองร้อย แล้วเริ่มฆ่าหมาป่า

ในทางกลับกัน กรมทหารที่ 3 และ 4 เป็นทหารม้าเบา และอาวุธหลักของพวกเขาก็คือดาบถึง พวกเขามีความยืดหยุ่นและความเร็วที่สามารถเปลี่ยนแปลงขบวนทัพได้ง่าย พวกเขาจึงพุ่งออกในสนามรบได้อย่างเป็นระบบ

สำหรับกลยุทธ์ที่เสียชีและเข้าปู้ใช้ก็คือ การพุ่งไปข้างหน้าและเลี้ยวกลับมา

กรมทหารที่ 5 อยู่ตรงกลาง พวกเขาทำหน้าที่ยิงโจมตีหมาป่าด้วยลูกศร ไม่ให้พวกมันเข้ามาใกล้พวกเขา

ลั่วซีสินนำทหารองครักษ์ของเขามาประจำที่กลางขบวนทัพ โดยไม่ได้พุ่งออกไปโจมตีใดๆ กองพันทหารองครักษ์เป็นกองกำลังสำรองของเขา มันจะถูกใช้ในช่วงเวลาที่สำคัญเท่านั้น

ทหารองครักษ์ทั้ง 500 นายนี้ เป็นทหารชั้นสูง ที่ถูกคัดเลือกมาจากกรมทหารที่ 4 ของกองพลทหารที่ 1 เดิม ซึ่งเป็นกรมทหารที่ลั้วชีสินเคยเป็นผู้การ ดังนั้น พวกเขาจึงมีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

ในฐานะผู้บัญชาการ ลั้วชีสินรู้ว่าบทบาทของเขาไม่ใช่การสังหาร แต่ต้องคอยปรับเปลี่ยนกองกำลังให้เข้ากับสถานการณ์

สถานการณ์ตอนนี้ทำให้เขาขมวดคิ้ว เพราะมันดูไม่ค่อยดีนัก

แม้ว่าพวกหมาป่าจะสูญเสียอย่างมาก แต่ก็ดูเหมือนว่ามันจะไม่มีที่สิ้นสุด ทหารม้ากำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก พวกมเขาทำได้เพียงดิ้นรนเท่านั้น

นอกจากนี้ กรมทหารทั้ง 4 ยังต่อสู้เพื่อตัวเอง และแม้กระทั่งแข่งขันกันเอง มันจึงทำให้สถานการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้น

ลั้วชีสินเห็นอย่างชัดเจนว่า ผู้การทั้ง 5 ของเขานี้ ทุกนายแตกต่างกัน พวกเขายังเด็ก และต้องการที่จะแข่งขัน พวกเขาไม่ต้องการที่จะเป็นผู้พ่ายแพ้

จากนายทั้ง 5 หลินยี่เป็นคนที่เหมาะสมที่สุด และเป็นหนึ่งในคนที่มีประสบการณ์มากที่สุด เขาเริ่มต้นจากการเป็นเพียงหัวหมู จนก้าวมาถึงผู้การ เขามีผลงานทางทหาร

มากมาย เช่น เขาช่วยสังหารพวกโจรจำนวนมาก, ช่วยลอร์ดยึดครองดินแดนอื่นๆ ฯลฯ

ลั้วชีสินถูกย้ายมาที่ค่ายทิศเหนือ และแทนที่ตำแหน่งของหลินยี่ ไม่มีใครรู้ว่าลึกๆ แล้ว เขาารู้สึกเช่นไร แม้ว่าลั้วชีสินจะมั่นใจว่า ไม่ว่าทักษะหรือความเป็นผู้นำ เขาเหนือกว่า หลินยี่ แต่เขาก็ไม่สามารถหยุดความคิดอื่นๆ ในหัวใจของหลินยี่ได้

เพราะนับตั้งแต่เขาติดตามโอหยางโซว ลั้วชีสินยังไม่ได้แสดงความสามารถใดๆ ให้ หลินยี่เห็นเลย

ซุนเถิงเจียวมาจากค่ายผู้ลี้ภัย และได้เข้าร่วมกับเมืองซานไห่พร้อมกับ เก่อหงเหลียง และสุเจิ้นซาง ทั้งสามคนเป็นดังสามเหลี่ยมเหล็กกล้า และพวกเขาก็มีเบื้องหลังที่ ลึกซึ้ง

เมื่อการสู้รบเริ่มขึ้น ซุนเถิงเจียวก็แข่งขันกับหลินยี่ เมื่อครั้งที่เขามาถึงเมืองซานไห่ เขามีตำแหน่งต่ำกว่าหลินยี่ แต่ตอนนี้ ทั้ง 2 เป็นผู้การเช่นเดียวกัน แล้วเขาจะไม่อยาก พิสูจน์ตัวเองได้อย่างไร?

เฮยฉีเคยเป็นผู้นำผู้บุกรุก หลังจากที่ผ่านมาการประเมิน ในที่สุดเขาก็มีตำแหน่งที่คู่ควร ดังนั้น เขาจึงต้องการจะพิสูจน์ตัวเอง ก่อนที่เขาจะยอมจำนนนั้น เขามีลูกน้อง มากกว่า **1,000** คน อยู่ภายใต้เขา

เข้าปฐุเป็นนายทหารพลัดถิ่นจากชนเผ่าเร่ร่อน คนจากทุ่งหญ้าขึ้นชอบการแข่งขัน
ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องกลัวอะไรมาก แม้ว่าเขาจะดูสงบ แต่ภายใต้อิทธิพลของทุก
คน มันยากที่จะไม่ให้เขาตื่นเต้น

ที่เสถียรที่สุดก็คือ ชุนชนวนหลิน เขาเป็นนายทหารจากต้าหลี่ ที่ไม่ยอมคำนับให้กับ
ความร่ำรวยและมีโปรไฟร์ต่ำ เขาไม่ได้ต้องการที่จะแข่งขันกับคนอื่น เขาแค่อยากจะ
ขอบคุณโอหยางโชวที่ให้โอกาสเขาเข้ามาในสนามรบ

เมื่อคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ลั่วซีสินก็เริ่มปวดหัว

TWO Chapter 289 สภาพแวดล้อมแห่งการสังหาร

ลั่วซีสินเข้าใจอย่างชัดเจนว่า บททดสอบในฐานะขุนพลของเขาก็คือ การรวบรวม
นายทหารหนุ่มทั้ง 5 นี้ให้ยื่นมาข้างเขา

การทดสอบกองพลทหารนี้ถือโอกาสอันดี

เพียงชั่วพริบตา สถานการณ์ในสนามรบก็เปลี่ยนไป

กรมทหารที่ 2 ที่มั่นใจและประมาทมากเกินไป ได้ถูกปิดล้อมโดยฝูงหมาป่า ในขณะที่ทหารรวมตัวกันเป็นกองร้อย การเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของพวกหมาป่าทำให้พวกเขากดดัน และเริ่มที่จะเกิดความสูญเสีย

ลั้วชีลินโบกธงของเขา สั่งให้กรมทหารที่ 5 เข้าช่วยกรมทหารที่ 2 เมื่อขุนชนวนหลินได้รับคำสั่ง เขาก็สั่งให้กองกำลังของเขา มุ่งเน้นไปที่การยิงฝูงหมาป่าทางทิศตะวันตก

ฝนลูกศรที่รุนแรง ส่งผลให้พวกหมาป่าเกิดการบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ซึ่งมันได้ช่วยให้ขุนถึงเจียวนำกองกำลังของเขาฝ่าออกมาจากวงล้อมได้ เมื่อกรมทหารที่ 2 กลับมาที่กองกำลังหลัก พวกเขาก็พบว่า ในหมู่พวกเขามีการสูญเสียไปบางส่วนแล้ว

กองร้อยการแพทย์รีบไปหาพวกเขา และช่วยรักษาทหารที่ได้รับบาดเจ็บ

เมื่อเห็นการกระทำของฝูงหมาป่า ลั้วชีลินก็มั่นใจมากกว่าเปื่องหลังของพวกมันจะต้องมีผู้นำที่คอยบัญชาการอยู่อย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้น มันคงจะเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกมันจะถอยออกไปและบุกเข้ามาในช่วงเวลาที่เหมาะสมได้ มันรู้ถึงกลยุทธ์ต่างๆ อย่างเช่นการปิดล้อมศัตรู

ดังนั้น กฎเหล็กสำคัญที่จะเอาชนะพวกมันก็คือ การค้นหาผู้นำของพวกมัน

เมื่อมองออกไป เขาก็เห็นเพียงแต่ทะเลสีเทาที่เต็มไปด้วยหมาป่า ในสายตาของเขา หมาป่าแต่ละตัวมีลักษณะที่แทบจะไม่แตกต่างกันเลย แล้วเขาจะใช้วิธีใดแยกแยะว่า หมาป่าตัวไหนเป็นผู้นำของพวกมัน?

ลัทธิสืบทอดเปลี่ยนกระบวนการคิดของเขา ผู้นำจะต้องคอยบัญชาการ ถ้ามันต้องทำเช่นนั้น มันควรจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหน?

ด้วยคำถามนี้ ลัทธิสืบทอดจึงได้จัดจ่อและติดตามการเคลื่อนไหวของฝูงหมาป่าทั้งหมด อย่างใกล้ชิด

หมาป่านับหมื่นๆตัวพยายามปิดล้อมกองกำลัง และพวกมันก็ถูกสังหารหมู่โดยเหล่าทหาร ทิวท้องฟ้า หวีแล้วหวีเล่าลอยตกลงบนพื้นดิน รวากับมันเป็นฝนหิวหมาป่า

แผนของพวกมันที่จะปิดล้อมกรมทหารที่ 2 ล้มเหลว ฝูงหมาป่าจึงเริ่มเปลี่ยนการเคลื่อนไหว

เป้าหมายของพวกมันในครั้งนี่ก็คือ กรมทหารที่ 1

คล้ายกับกรรมทหารที่ 2 กรรมทหารที่ 1 เองก็ต่อสู้เป็นกองร้อย โชคดีที่หลินยี่มี
ประสบการณ์มากกว่าซุนถึงเจียว เขาจึงไม่ได้ถล่มลี้กไปไกลมากนัก

ถึงอย่างนั้น กรรมทหารที่ 1 ก็เป็นกรรมทหารม้าเกราะหนัก มันไม่ดีนักที่พวกเขาจะต่อสู้
อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน เพราะการต่อสู้ที่ยาวนานเป็นภาระต่อร่างกายของทหาร
และม้าศึก ทหารเริ่มที่จะอ่อนแรง และการโจมตีของพวกเขาก็เริ่มช้าลง

ฝูงหมาป่าได้รับการแจ้งเตือนนั้น พวกมันรู้ได้ในทันทีว่าศัตรูของพวกมันได้อ่อนแอลง
แล้ว พวกมันจึงเริ่มโจมตี หมาป่าในด้านอื่นๆเองก็เริ่มที่จะพุ่งมาอย่างทางเหนือ

ลั่วซีสินหัวเราะอย่างเย้ยชา “ในที่สุด ข้าก็หาเจ้าพบแล้ว!”

เขาสั่งให้กรรมทหารที่ 2 และ 4 ตัดผ่านทางตะวันออกและตะวันตก ขณะที่กรรมทหาร
ที่ 5 ยังประจำตำแหน่ง ส่วนลั่วซีสินนำกองพันทหารองครักษ์ของเขา พุ่งขึ้นไปทาง
เหนือ

กองพันทหารองครักษ์กำลังอดทนอย่างหนัก เมื่อพวกเขาได้รับคำสั่งจากซุนพลของ
พวกเขา พวกเขาก็เป็นดังกลุ่มทหารที่ได้รับการปลดปล่อย พวกเขาพุ่งออกไปอย่าง
ตื่นเต้น สั่งหารหมาป่าที่ขวางทางพวกเขาเป็นว่าเล่น

ลั้วชีลินเป็นผู้เปิดทาง เขาต้องแสดงทักษะของเขาให้นายทหารคนอื่นๆได้เห็น เขาใช้เพลงดอกเจ้าแห่งปิ่นเกลียวจนถึงขีดสูงสุด ดัดหัวของหมาป่าเป็นขึ้นๆ

เหล่านายทหารตกใจ ทุกคนรู้ว่าหัวกระโหลกเป็นส่วนที่แข็งแกร่งที่สุดของร่างกาย แต่มันก็ถูกเขาดัดออกเป็นขึ้นๆได้อย่างง่ายดาย

เพลงดอกของลั้วชีลินเป็นสิ่งที่น่าทึ่งมาก คงจะเป็นพระเจ้าที่มอบความแข็งแกร่งนี้ให้กับเขา จนเขาเป็นดั่งจ้าวสงคราม นายทหารคนอื่นๆไม่มีอะไรเลย เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าเขา

การพยายามอย่างหนักของลั้วชีลินเป็นสิ่งที่น่ากลัวมากเกินไป เมื่อฝูงหมาป่าเห็นสิ่งที่เขาทำ ก็มีพวกมัน **100** ตัว พุ่งเข้ามาล้อมรอบเขาในทันที ลั้วชีลินไม่สะทกสะท้าน เขาสะบัดดอกไปซ้ายทีขวาที สังหารพวกมันกว่าครึ่งในเวลาเพียงชั่วครู่เดียว

แม้กระนั้น พวกหมาป่าก็ยังคงกล้าหาญ คลื่นต่อไปของพวกมันพุ่งเข้ามาหาเขา ในทันที ดูเหมือนว่าเบื้องหลังของพวกมันจะมีสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมาก มากพอที่พวกมันจะต้องยอมสละชีวิตเพื่อปกป้อง

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น ลั้วชีลินก็มั่นใจมากขึ้น เขารีบพุ่งไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง ฝูงหมาป่าขนาดใหญ่นี้ไม่สามารถหยุดยั้งเขาได้เลย ขณะที่เขาใช้ดอกในมือ

ของเขา ระเบิดหัวของพวกเขา มันก็ละลายที่ละลาย มันเป็นฉากที่ทำให้ดูแล้วน่าเกรงขาม
เป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นว่านายพลของพวกเขาแข็งแกร่งดุจดั่งเทพเจ้า เหล่านายทหารทั้งหลายก็มองเขา
ด้วยความหวาดหวั่น

เมื่อถึงจุดนี้ ขวัญกำลังใจของเหล่าทหารได้พุ่งขึ้นไปถึงจุดสูงสุด เหล่าทหารทุกนาย
ต่างก็เดือดพล่าน ภายใต้คำสั่งของลัทธิลัทธิ พวกเขามุ่งทะลวงออกจากวงล้อม

ลัทธิลัทธิได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการของพวกเขาโดยสมบูรณ์ และเมื่อเขาสั่งหารหมาป่า
กลุ่มสุดท้ายไป สิ่งที่เขาเห็นที่เบื้องหน้าก็ทำให้เขาตกใจ

เบื้องหน้าของเขามีหมาป่าตัวใหญ่ และมันยังคงยืนนิ่งๆอย่างมั่นคง หมาป่าตัวนี้
นอกเหนือจากจะตัวใหญ่กว่าตัวอื่นๆเล็กน้อยแล้ว มันก็ไม่มีเอกลักษณ์พิเศษใดๆ

สิ่งที่พิเศษก็คือ มีหมาป่าสีขาวตัวน้อย นอนอยู่บนหัวของมัน

หมาป่าสีขาวตัวนี้มีขนาดเล็กเท่ากับลูกแมว ขนของมันเป็นสีขาวบริสุทธิ์ ไม่มีสีอื่นๆ
บนอยู่เลย สิ่งพิเศษของมันก็คือดวงตา ซึ่งเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว ดวงตาของ

หมาป่าธรรมดาจะไม่ใช่ที่สนใจใดๆ แต่ดวงตาของมัน กลับเต็มไปด้วยจิตวิญญาณมากมาย

“ท่านขุนพล ผู้ที่คอยบัญชาการพวกมัน คือ ลูกหมาตัวเล็กๆนี้หรือ?” นายพันแห่งกองพันทหารองครักษ์ ชูหวัง ไม่อยากจะเชื่อ

“เฮอะ ถูกต้อง ลองคิดดูสิ หมาป่าธรรมดาจะมีดวงตาเช่นนั้นหรือ?” ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ ลั้วซีสินอาจจะไม่เชื่อว่า สัตว์ร้ายจิตวิญญาณจะมีอยู่จริง จนเมื่อเขาได้มาถึงเมืองซานไห่ และได้พบกับสัตว์ประหลาดเหียน โลกแห่งนี้เต็มไปด้วยความลึกลับมากมายนัก

“แล้ว เราจะฆ่ามันเช่นนั้นหรือ?” ชูหวังไม่สามารถทนได้

“ไม่!” ลั้วซีสินส่ายหัว “สัตว์ร้ายจิตวิญญาณนั้นหายาก มาจับมัน แล้วนำไปให้ท่านลอร์ดกันเถอะ ข้าแน่ใจว่าท่านหญิงสามจะต้องชอบมันอย่างแน่นอน”

“เฮะเฮะ ท่านขุนพล เมื่อไหร่กันที่ท่านสนใจทำเรื่องเช่นนี้ให้กับท่านลอร์ด!” ชูหวังล้อเลียนเขา

“แคก แคก!” ลั้วซีสินรู้สึกอาย “จับมันมา ถ้ามันหนีไปได้ เจ้าจะถูกลงโทษ!”

“ขอรับ!” ชูหวั่งกลับมาจริงจังอีกครั้ง เขานำกองพันทหารองครักษ์มาล้อมรอบหมาป่า
สีขาวตัวน้อยนี้ไว้

ในขณะนั้นฝูงหมาป่าเริ่มที่จะบ้าคลั่ง พวกมันทั้งหมดพุ่งมาทางเหนือ ลั้วชีสสินั่นใจ
เต็มร้อยแล้วว่า หมาป่าสีขาวตัวน้อยนี้ก็คือ ผู้นำที่แท้จริงของพวกมัน

เมื่อเห็นว่าชัยชนะอยู่ในสายตา นายทหารทั้งหมดก็ตั้งใจป้องกันความบ้าคลั่งอย่าง
ฉับพลันนี้ของพวกหมาป่า

แม้ชูหวั่งจะดูล้อเล่นอยู่ตลอดเวลา แต่ขณะที่เขาทำงาน เขาจะทำงานอย่างขยันขันแข็ง
และรอบคอบ เขาจับหมาป่าสีขาวตัวน้อยนี้ได้อย่างรวดเร็ว หมาป่าสีขาวตัวน้อย
เฉลียวฉลาดแต่ไม่แข็งแรง พลังต่อสู้ของมันพอๆกับลูกหมาป่าทั่วไป

ชีวิตและความตายของหมาป่าตัวน้อยนี้อยู่ในมือของทหารองครักษ์แล้ว

หลังจากที่ถูกจับได้ หมาป่าตัวน้อยนี้กลับไม่ได้แสดงความตื่นกลัวใดๆ มันกลับแสดง
ความอยากรู้อยากเห็นต่อลั้วชีสสินและคนอื่นๆ

ลั้วชีสินรับมันมาจากซุหวัง และคว้าไปที่หลังคอของมัน ชูขึ้นกลางอากาศ แล้วกล่าวกับมันว่า “เจ้าตัวน้อย ชำรู่ว่าเจ้าเข้าใจคำกล่าวของข้า บอกให้เหล่าหมาป่าทั้งหลายถอยไปเสีย อย่าได้เสียสละโดยไม่จำเป็นเลย”

หมาป่าสีขาวตัวน้อยทำการจดจำรูปลักษณะของลั้วชีสิน ันนใช้กงเล็บน้อยๆเกาที่หัวเล็กๆของมัน ก่อนจะหันไปรอบๆ แล้วส่งเสียงไปที่ฝูงหมาป่า “อ่าโฮ่วว...”

“ฟุ!” ลั้วชีสินพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้หัวเราะออกมา

เสียงที่น่ารักดังกล่าวข้างแตกต่างจากเพื่อนตัวอื่นๆของมันจริงๆ สิ่งที่สำคัญก็คือ เสียงร้องของมันไม่ได้ดังนัก ลั้วชีสินจึงกังวลว่า ฝูงหมาป่าจะไม่ได้ยิน

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น กลับทำให้ลั้วชีสินและคนอื่นๆตกตะลึง

ฝูงหมาป่าที่กำลังต่อสู้ด้วยชีวิตของพวกเขา ได้หยุดลงในทันที เขามองไปที่หมาป่าสีขาวตัวน้อยนี้ ก่อนที่จะหันออกไปรอบๆ

อีกชั่วครู่ต่อมา ฝูงหมาป่าที่เป็นดั่งน้ำท่วมก็หายไปอย่างรวดเร็ว

ลั้วชีสินถอนหายใจด้วยความโล่งอก ในที่สุดเขาก็ทำมันได้ สิ่งที่เขาสับสนก็คือ ไม่มีการแจ้งเตือนใดๆ และประตูเทเลพอร์ตก็ยังไม่ปรากฏ

เขาไม่กล้าประมาท และสั่งให้ทหารตั้งขบวนป้องกันทันที เพื่อเตรียมรับคลื่นถัดไป

ตามที่คาดไว้ ก่อนที่กองพลทหารที่ 2 จะทันได้ตอบสนอง มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นในทุ่งหญ้า

ทางตะวันออก, ใต้ และตะวันตก เกิดเพลิงลุกไหม้ เมื่อลมพัดกระพือพวกมันกระจายออกไป ทุ่งหญ้าก็กลายเป็นทะเลเพลิง

ฉากดังกล่าวเป็นสิ่งที่เหล่าทหารไม่เคยพบเห็นมาก่อน มันทำให้พวกเขาเกิดความสับสนวุ่นวาย อย่างไรก็ตาม ลั้วชีสินยังคงสงบ เขาสั่งให้กองกำลังตั้งขบวนป้องกัน และหนีไปทางเหนือที่ไม่มีเพลิงลุกไหม้

เพียงในขณะนั้นเอง จากทางเหนือที่ควรจะเป็นจุดปลอดภัย ก็มีเสียงกระหึ่มของกับเท้าม้าดังขึ้น

ลั้วชีสินหัวเราะในใจ เขารู้ว่าสิ่งต่างๆจะไม่ง่ายขึ้น เขาสั่งให้เหล่าทหารสงบลง และใช้โอกาสจากเปลวให้เป็นประโยชน์

ผ่านไปชั่วครู่ เขาก็มองเห็นเส้นสีดำจากทางเหนือ มันเป็นทหารทุ่งหญ้านับหมื่นๆ
จากนั้น พวกเขาก็ส่งเสียงโห่ร้อง และปิดล้อมกรมทหารที่ 2 ไว้

ลัวชีสินหัวเราะอย่างเย็นชา กรมทหารที่ 2 ไม่มีทางออกเลย ถ้าพวกเขาต้องการจะมี
ชีวิตอยู่ พวกเขาจะต้องฝ่าออกไป

เขาจัดให้กรมทหารที่ 1 และ 2 เป็นกองกำลังหลัก, กรมทหารที่ 3 และ 1 เป็นปีก 2
ข้าง และกรมทหารที่ 5 เป็นแนวหน้า เมื่อจัดขบวนทัพเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็พุ่งไป
ข้างหน้าในทันที

“ฆ่า!” ลัวชีสินนำกองพันทหารองครักษ์ของเขาพุ่งไปข้างหน้าอีกครั้ง

เสียงดังของกีบเท้าม้าที่ดังออกมาจากทุ่งหญ้า เป็นดังเสียงของคลื่นสินามิ

กองพลทหารที่ 2 ที่อยู่ภายใต้การปิดล้อมของทะเลเพลิงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากใช้
สิ่งที่พวกเขามีทั้งหมด

กองกำลังแรกที่เข้าปะทะศัตรูก็คือกรมทหารที่ 5 ทั้ง 2 ฝ่ายสู้รบกันด้วยการยิงลูกศร
เข้าใส่กัน เมื่อเทียบกับทหารม้าทุ่งหญ้าแล้ว กรมทหารที่ 5 ยังคงอ่อนแอกว่า โชคดีที่
พวกเขาเตรียมเครื่องกลหน้าไม้มาด้วย

เครื่องกลหน้าไม้ถูกทำด้วยฝ้ายธนูและหน้าไม้ มันได้รับการออกแบบมาเพื่อทหารม้า
โดยเฉพาะ โดยมีน้ำหนักเบา, รวดเร็ว, และโหดลูกศรได้ง่าย สิ่งที่ดีอย่างลงมีเพียงช่วง
ระยะยิงเท่านั้น ถึงอย่างนั้น เครื่องกลหน้าไม้ก็ยังมีช่วงระยะยิงที่ไกลกว่าธนูของศัตรู

ฝนลูกศรลอยไปที่กลางอากาศ ทั้ง 2 ฝ่ายต่างต้องการจะสังหารศัตรูของพวกเขา

ความเด็ดเดี่ยวของลั้วชีสิน ที่ออกคำสั่งให้กองพลทหารที่ 2 ทำเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ทหาร
ม้าทุ่งหญ้าไม่ได้คาดหวัง ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถตอบสนองได้ทันเวลา

TWO Chapter 290 กลับ

ฝ่าฝนลูกศร ลั้วชีสินนำกองพันทหารองครักษ์ พุ่งทะลวงขบวนทัพของศัตรู

หากเปรียบทหารม้าทุ่งหญ้าเป็นหมาป่าแล้ว ลั้วชีสินก็คงจะเป็นสิงโต ที่จู่โจมสังหาร
หมู่ฝูงหมาป่า ไม่มีใครรอดพ้นจากคมหอกของเขาได้

ความแข็งแกร่งของเขา ทำให้ทหารม้าทุ่งหญ้าทั้งหมดสิ้นส่้านด้วยความหวาดกลัว

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ใช่พวกหน้าใหม่ แล้วพวกเขาจะปล่อยให้ทหารกลุ่มเล็กๆนี้
ทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการได้อย่างไร? ดังนั้น พวกเขาจึงจัดขบวนทัพปิดล้อมกองพัน
ทหารองครักษ์ไว้

ทหารในกองพันทหารองครักษ์ไม่ได้แข็งแกร่งเท่ากับลั้วชีสิน พวกเขาจึงเข้าสู่การสู้รบ
ที่ยากลำบากในทันที

ไม่เพียงเท่านั้น ทหารม้าทุ่งหญ่ายังมีข้อได้เปรียบเชิงปริมาณ ในการสู้รบด้วยการยิง
ลูกศร พวกเขาสามารถควบคุมกรมทหารที่ 5 ได้ และแม้แต่กรมทหารที่ 3 และ 4 ที่
อยู่ปีกทั้งสองด้าน ก็ได้รับความเสียหายจากฝนลูกศร

อย่างไรก็ตาม สิ่งต่างๆได้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

ขณะที่กรมทหารที่ 5 พุ่งไปด้านหน้า พวกเขาก็แยกออกเป็น 2 กลุ่มไปด้านข้าง กรม
ทหารที่ 1 และ 2 ที่ตามหลังพวกเขามาก็พุ่งไปโจมตีศัตรู

การแยกออกของกรมทหารที่ 5 เป็นการเปิดทางให้กับกองกำลังหลัก

กรมทหารที่ **1** และ **2** ถูกรวมเป็นกองกำลังเดียว พวกเขาหิบทวนออกมา และปลดปล่อยกลิ่นอายที่คาดไม่ถึงออกมา

เมื่อเหล่าทหารเกราะหนักเดินออกมาภายใต้แสงอาทิตย์ที่เจิดจ้า ชุดเกราะหมิงกวงของพวกเขาสะท้อนแสงสีทองออกมา ทำให้พวกเขาดูราวกับเป็นทหารที่ลงมาจากสวรรค์

เมื่อฝนลูกศรปะทะกับพวกเขา มันเพียงแค่สร้างรอยขีดข่วนเล็กน้อยเท่านั้น มันไม่ได้สร้างความเสียหายใดๆให้กับพวกเขาเลย ทหารม้าเกราะหนักทั้ง **5,000** นายพุ่งตรงไปข้างหน้า ปะทะเข้ากับขบวนทัพของศัตรู ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาเปิดเส้นทางโลหิตเป็นทางยาว และเปิดช่องว่างให้กับกองกำลังที่ตามพวกเขามา

ในอีกชั่วครู่ต่อมา ขบวนทัพของทหารม้าทุ่งหญ้าก็กลายเป็นสับสนวุ่นวาย และไม่อาจขวางกั้นกองพลทหารที่ **2** ได้อีกต่อไป กรมทหารต่างๆไม่ได้สนใจเรื่องการต่อสู้ การหนีออกจากที่นี่คือเป้าหมายหลักของพวกเขา

เหล่าทหารม้าทุ่งหญ้า ทำได้เพียงมองดูกองพลทหารที่ **2** พุ่งเข้ามาและฝ่าออกไปที่เบื้องหลังของพวกเขา

การสู้รบได้พลิกกลับแล้ว

ในขณะที่ทั้ง 2 ฝ่ายกำลังสู้รบกันอยู่ เปลวเพลิงก็ได้ลุกลามมากขึ้น มันเปรียบได้กับ
มังกรเพลิงที่หางพล้ง ที่กำลังมุ่งหน้ามาทางทหารม้าทั้งหน้าที่อยู่ทางเหนือ

ควันทนได้ปกคลุมไปทั่วทั้งสนามรบ

“ท่านขุนพล เราต้องปิดกั้นพวกเขาหรือไม่? เพื่อให้พวกเขาถูกเปลวเพลิงเผาผลาญ
จนสิ้น” ชุนเถิงเจียวเสนอ

“ไม่!” ลั้วซีสินปฏิเสธความคิดนี้ทันที “การปิดกั้นพวกเขาที่นี่ ไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อ
พวกเขาเท่านั้น เพราะพวกเราเองก็ต้องการจะหนีออกไปจากที่นี่เช่นเดียวกัน และหาก
เกิดอะไรผิดพลาด ทั้ง 2 ฝ่ายก็จะสูญเสียเป็นอย่างมาก”

“แล้วเราควรจะทำอย่างไร? เราควรจะปล่อยให้พวกเขาออกไปเช่นนั้นหรือ?” ชุนเถิง
เจียวไม่พอใจ

“พวกเขาต้องการจะหนีออกไปหรือ? มันไม่ง่ายเช่นนั้นหรอก” ลั้วซีสินหัวเราะอย่าง
เย็นชา “จัดให้กองกำลังของเราออกจากพื้นที่วงล้อมเพลิงนี้ให้เร็วที่สุด และถ้าพวกเขา
สามารถออกไปจากที่นี่ได้ เราจะสังหารพวกเขาที่ด้านนอก”

“เป็นความคิดที่ยอดเยี่ยมนัก!” นายทหารทั้งหลายมีความปิติยินดี

แผนของลั้วชีสิน ไม่เพียงแต่จะทำลายความหวังของศัตรู และทำให้พวกเขาไม่ต้อง
เสี่ยงเท่านั้น พวกเขายังสามารถสังหารศัตรูได้อย่างเต็มประสิทธิภาพอีกด้วย เป็นดั่ง
การยิงปืนนัดเดียวได้นก 2 ตัว

หลินเย่มองไปที่ลั้วชีสินด้วยแววตาที่ซับซ้อน ในการสู้รบครั้งนี้ ลั้วชีสินได้ใช้ความ
แข็งแกร่งและความเป็นผู้นำของเขา สร้างความเคารพนับถือจากทุกคน

เวลานี้ หลินเย่ได้ยอมรับความพ่ายแพ้โดยสมบูรณ์แล้ว

บางที ลั้วชีสินอาจจะสังเกตเห็นความรู้สึกของหลินเย่ หรืออาจจะไม่ได้ เขาไม่ได้มี
ปฏิกิริยาใดๆ ขณะที่เขายังคงจัดกองกำลัง เพื่อสร้างความประหลาดใจให้กับเหล่า
ทหารม้าทุ่งหญ้า

แม้แต่มดก็ยังต้องการที่จะมีชีวิตรอด แล้วมนุษย์จะไม่ต้องการได้อย่างไร

เมื่อเห็นว่าเปลวเพลิงแพร่กระจายมาจากรอบด้าน ทหารม้าทุ่งหญ่าก็รีบหนีออกไป
จากกลางพื้นที่วงล้อมเพลิงนี้ในทันที พวกเขาไม่ทันคิดว่าศัตรูของพวกเขาจะมี
แผนการอะไรหรือไม่ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะรู้ว่าศัตรูมีแผน แต่ภายใต้สถานการณ์ที่คุม

คามชีวิตเช่นนี้ พวกเขาไม่มีเวลาคิดอย่างรอบคอบ พวกเขารีบที่จะหนีเอาชีวิตรอดไปทางเหนือ

เส้นทางนี้เป็นดังเส้นทางแห่งชีวิต แต่มันก็เป็นดังเส้นทางแห่งความตายด้วยเช่นกัน

ไม่ต้องกล่าวถึงฝนลูกศรที่ถูกยิงมาจากกองพลทหารที่ 2 ในหมู่ทหารม้าทุ่งหญ้าก็ต่อสู้กันเองในการพยายามที่จะหลบหนี กับทหารนับหมื่นๆที่ต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดนั้นมันเป็นฉากที่น่าสยดสยองอย่างมาก

เมื่อพวกเขาผ่านมาได้ครึ่งทาง ลั้วชีลินก็ยกธงของเขาขึ้น ในทันที กรมทหารที่ 1 และ 2 ได้เข้าไปปิดกั้นเส้นทางออกของพวกเขา เพื่อเผาพวกเขาทั้งเป็น

ฝนลูกศรกลายเป็นเส้นแบ่งความตาย ใครก็ตามที่ข้ามผ่านจะถูกสังหารในทันที มีเพียงคนที่โชคดีไม่กี่คนเท่านั้นที่ฝ่าออกไปได้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถสร้างความแตกต่างใดๆได้มากนัก

เปลวเพลิงขนาดใหญ่ไม่สนใจเสียงกรีดร้องของพวกเขา ขณะที่มันแพร่กระจายออกไปทั่วทุ่งหญ้าอย่างรุนแรง เหล่าทหารม้าที่ถูกขังอยู่ในถูกยิงสังหารโดยทหารม้าหน้าไม้ ไม่ก็ถูกเผาเผาทั้งเป็นด้วยเปลวเพลิงจากด้านหลัง

คนที่หนีออกมาได้อยากจะกลับไปช่วยพวกเขา แต่ลั้วชีลินไม่ให้โอกาสพวกเขา เขาสั่งให้กรมทหารที่ 3 และ 4 ไล่สังหารพวกเขา ด้วยเหตุนี้ เพียงแค่เอาชีวิตรอดมาได้ พวกเขาก็คงจะมีความสุขอย่างที่สุดแล้ว

หลังจากที่สังหารทหารม้าทุ่งหญ้าที่ถูกปิดกั้นไปแล้วครั้งหนึ่ง ขณะที่ลั้วชีลินต้องการจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาจะชนะ โดยการสังหารทหารม้าทุ่งหญ้าทั้งหมด เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น “การทดสอบกองพลได้สิ้นสุดลงแล้ว ผ่านการทดสอบ!”

เมื่อเสียงนั้นสิ้นสุดลง เปลวเพลิงในทุ่งหญ้าก็หายไป แม้แต่ศพของทหารม้าทุ่งหญ้าทั้งหมดก็หายไปด้วย ในขณะเดียวกัน ทหารที่ตายไปของกองพลทหารที่ 2 ก็ฟื้นกลับมา

ฉากมหัศจรรย์นี้ ทำให้พวกเขารู้สึกราวกับว่ามันเพียงเป็นความฝัน มีเฉพาะหมาป่าสีขาวตัวน้อยที่นอนอยู่ในมือลั้วชีลินเท่านั้น ที่พิสูจน์ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเกิดขึ้นจริง

ในการสู้รบครั้งนี้ แม้วากองพลทหารที่ 2 มีทหารเสียชีวิตถึง 2,000 นาย แต่สุดท้ายพวกเขาก็ผ่านการทดสอบ

ประตูเทเลพอร์ตปรากฏตัวขึ้นในทุ่งหญ้า

“กลับกันเถอะ!” ลัวี่ซีสินสั่งให้ทหารของเขา กลับออกไป ขณะที่เขาเป็นคนสุดท้ายที่
กลับออกไป

การสังหารหมู่ในทุ่งหญ้า ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงในแผนที่หลัก ในขณะที่กองพลทหาร
ที่ 2 กลับมา โอหยางโซวก็ได้ยินเสียงแฉ่งเตือนจากระบบ

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ กองพลทหารที่ 2 แห่งเมือง
ซานไห่ ประสบความสำเร็จในการผ่านการทดสอบ ได้รับรางวัล ธงกองกำลัง 1 ผืน
และธงผู้บัญชาการ 1 ผืน ผู้เล่นโปรดตรวจสอบ!”

แสงสีขาวเปล่งออกมา จากนั้น ธง 2 ผืน ก็ปรากฏขึ้นบนมือของเขา

ไกอาน่าอัศจรรย์จริงๆ การออกแบบธงกองกำลังของมันเป็นอ้างอิงมาจากธงกองพันแนว
หน้า ที่โอหยางโซวเป็นคนออกแบบ ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ด้วยเส้นทองคำ ด้านล่าง
เป็นสีฟ้า ด้านบนเป็นภูเขาไฟ ด้านข้างเป็นดาบถึงและทวนบนหลังม้า ที่กำลังไขว่กัน
อยู่

สำหรับธงผู้บัญชาการ มันเป็นธงขนาดเล็ก ผืนธงเป็นสีแดง และมีตัวอักษรขนาดใหญ่
เขียนอยู่ตรงกลาง อ่านว่า ‘ลัวี่’

การออกแบบธงผู้บัญชาการนี้ แสดงความหมายว่า พวกเขาได้ผ่านการทดสอบมาแล้ว และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถเปลี่ยนทหารใหม่ได้เท่านั้น แม้แต่ผู้บัญชาการของพวกเขา ก็ไม่สามารถเปลี่ยนได้

ลักษณะพิเศษที่กองพลทหารได้รับจากธง ไม่ต้องใช้วิธีพิเศษใดๆในการใช้งาน

ธงกองกำลัง(กองพลทหารที่ 2) : หลังจากเปิดใช้งาน ขวัญกำลังใจของกองกำลังเพิ่มขึ้น 50%

ธงผู้บัญชาการ(กองพลทหารที่ 2) : หลังจากเปิดใช้งาน พลั้ต่อสู้ของกองกำลังเพิ่มขึ้น 20%

ลักษณะพิเศษของธงกองกำลังจะเป็นเหมือนกันหมด ขณะที่ลักษณะพิเศษของธงผู้บัญชาการ จะขึ้นอยู่กับผู้บัญชาการของพวกเขา

ใช้โอกาสนี้ โอหยางโชวจัดพิธีส่งมอบธงทั้ง 2 ให้กับลั้วชีสิน

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ธงทั้ง 2 นี้ จะเป็นสัญลักษณ์ของกองพลทหารที่ 2

และจะต้องมีผู้รับผิดชอบในการถือธงทั้ง 2 นี้ด้วย

เมื่อมาถึงจุดนี้ เควสการอัปเกรดทั้ง 4 ของเมืองซานไห่ ก็เสร็จสิ้นไปแล้ว 3 เหลืออีกเพียง 1 เควสเท่านั้น ตราบเท่าที่โอหยางโชวต้องการ เขาสามารถทำให้เมืองซานไห่อัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้ทันที

แน่นอนว่าเขายังไม่พอใจ นอกจากนี้ เขายังมีตำแหน่งเป็นมาคิวิสคนเดียวในเกมส์ จึงไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมาแข่งขันกับเขา

บางที สิ่งต่างๆคงจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆหลังจากนี้

หลังจากได้รับมอบธงแล้ว ลัวชีสินก็ส่งมอบหมาป่าสีขาวตัวน้อยให้กับโอหยางโชว

“นี่คือ?” เมื่อได้รับมาแล้ว โอหยางโชวก็ถามออกไปด้วยความสงสัย

ลัวชีสินอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับมันในการสู้รบ “หมาป่าสีขาวตัวน้อยนี้พิเศษมาก ข้าจึงจับมันมามอบให้กับท่านลอร์ด”

โอหยางโชวพยักหน้าและหัวเราะออกมา “เจ้าช่างใจดียิ่งนัก!” เขาตรวจสอบสถานะของมันทันที

ชื่อ : หมาป่าสีขาว(สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ)

เลเวล : ...

ทักษะ : โทริจิต/เทเลพาที(สามารถสื่อสารกับหมาป่าได้ทุกชนิด), เสน่ห์(สามารถใช้
รูปลักษณ์ทำให้ฝ่ายตรงข้ามหลงเสน่ห์ได้)

พลังต่อสู้ : ...

การประเมิน : ในตำนาน หมาป่าสีขาวเป็นดั่งเจ้าแห่งหมาป่า พวกมันเป็นลูกหลาน
ของเทพแห่งหมาป่า มีตำแหน่งและศักดิ์ศรีสูง, เป็นผู้ปกครองหมาป่าทั้งปวง

มันเรียกว่าเป็นผู้ปกครองหมาป่าทั้งปวงเชียวหรือ? เพื่อนตัวน้อยนี้ช่างมีภูมิหลังที่
ใหญ่โตจริงๆ

สิ่งที่น่าแปลกก็คือ เขาไม่สามารถมองเห็นเลเวลและพลังต่อสู้ของมันได้ หรืออาจจะ
เป็นเพราะมันยังเด็กอยู่

โอหยางโซวไม่ลังเล เขาใช้ทักษะทำให้สัตว์ป่าเชื่องในทันที หลังจากล้มเหลวอยู่หลาย
ครั้ง ในที่สุด เขาก็ทำสำเร็จ

“แจ้งเตือนระบบ : ของแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเย่วหฺวู่ยี่ ในการทำให้หมาป่าสีขาว
เชื่อง, รางวัลพิเศษ : คะแนนซื้อเสียง 500 แต้ม!”

ตามที่คาดไว้ มันไม่ได้กลายเป็นผู้พิทักษ์ดินแดนเหมือนสัตว์ประหลาดเหียนยั้น นั่นก็
หมายความว่า มันยังเด็กและอ่อนแอกว่าพวกมัน นอกจากนี้ สัตว์ประหลาดเหียนยั้นยัง
มีสายเลือดฉีหลินด้วย

หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว โอหยางโซวก็นำหมาป่าสีขาวตัวน้อยกลับไป
เมืองซานไห่

ณ เลียนหยาง, หน้าสำนักงานของเมืองซานไห่

ในวันนี้ ด้านหน้าสำนักงานยืนอยู่ด้วยพ่อและลูกสาวคู่หนึ่ง คนพ่ออายุราว 50 ปี
และมีกลิ่นอายที่บ่งบอกว่า เขาเป็นข้าราชการระดับสูง ส่วนคนลูกไม่ใช่เด็กสาว แต่
เป็นหญิงสาววัยกลางคน และเธอก็ดูสง่างามมาก

“ท่านพ่อ ไซ่ที่นี้หรือไม่?”

“ที่นี้แหละ!”

“ยอมเยียม!” หญิงสาวแสดงออกถึงความปีติยินดี เธอแสดงถึงความสุขที่สุดจะ
พรรณนาได้

TWO Chapter 291 เมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก

ในวันเดียวกันนั้น มีประกาศจากระบบดังไปทั่วโลก

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นในภูมิภาคอเมริกา แจ็คดอร์สัน ที่
กลายเป็นมาควิสลำดับที่ 2 ของโลก, รางวัลพิเศษ : ตำแหน่งลอร์ดอิสระ, คะแนน
ชื่อเสียง 15,000 แต้ม, และเมืองหลวงที่มีอำนาจเหนือดินแดนของผู้เล่น จะมอบ
รางวัลของพวกเขาให้แก่คุณ”

นอกจากโอหยางโซแล้ว ในที่สุดก็มีลอร์ดคนที่ 2 ที่ได้เป็นมาควิส ซึ่งนั่นก็
หมายความว่า การแข่งขันเป็นเมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก ไม่ได้มีโอหยางโซ
เพียงลำพังอีกต่อไป

การที่เมืองซานไห่ยังไม่อัฟเกรดจนถึงตอนนี้ มันทำให้แจ็คดอร์สันและเมืองอิสระของ
เขามีโอกาส

หากเขาไม่สนใจเกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบของเคสการอัฟเกรด เขาก็จะทำให้เมือง
ซานไห่เป็นเมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลกได้ทันที

โอหยางโซวไม่มั่นใจว่า แจ็คดอร์สันจะใส่ใจทำเคสให้สมบูรณ์แบบหรือไม่ ในขณะที่
ทุกคนอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง เขาได้สูญเสียตำแหน่ง และเกียรติยศของเขา
และเขาคงจะไม่ต้องการที่จะสูญเสียมันไปอีกครั้ง

การที่โอหยางโซวยึดตำแหน่งอันดับ **1** ของโลกอย่างต่อเนื่อง มันทำให้ลอร์ดของ
ภูมิภาคทางตะวันตกไม่พอใจ พวกเขาต้องการจะไปแทนที่เขา ซึ่งเป็นเพียงคน
ตะวันออก

ถ้าแจ็คดอร์สันสามารถอัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ แห่งแรกของโลกได้ เมฆ
หมอกทั้งหมดที่ปกคลุมพวกเขาถึงจะหายไป

ในช่วงเวลานั้น โอหยางโซวยังชั่งใจกับทั้ง **2** ทางเลือก

เขาควรจะไล่ตามความสมบูรณ์แบบ หรืออาจจะยึดมั่นในตำแหน่งอันดับ **1** ของโลก

เมื่อถึงจุดนี้ สมาชิกของพันธมิตรซานไห่ได้แตกออกเป็น **2** ฝ่าย

กงเจิงซี, หวู่ฟู และซ่งเหวิน สนับสนุนให้เขารักษาเกียรติยศเอาไว้ ซึ่งมันยังจะช่วยยกศักดิ์ศรีให้กับพันธมิตรชาन्हั่นในภูมิภาคจีน และระดับโลกด้วย

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เมืองขนาดเล็กแห่งแรกของโลก และเมืองขนาดกลางแห่งแรกของโลก ต่างก็เป็นดินแดนของโอหยางโซว ถ้าดินแดนของเขาไม่ได้เป็นเมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก มันอาจจะเกิดข่าวลือที่ไม่ดีขึ้นได้

ในโลกแห่งนี้ เมื่อคุณได้รับเกียรติยศ พวกเขาก็จะเคารพและสรรเสริญคุณ แต่หากคุณสูญเสียเกียรติยศไป พวกเขาก็จะวิพากษ์วิจารณ์และดูถูกคุณ

แม้ว่าซ่งเหวินและคนอื่นๆจะดูเห็นแก่ตัว แต่คำกล่าวของพวกเขาก็มีเหตุผล

สำหรับไปฮั่ว, เฟิงฉิวฮวง และซุ่นหลงเตียนเซว่ พวกเขาสันนิษฐานให้เขาทำควเอสให้สมบูรณ์แบบ โดยไม่ต้องสนใจเกียรติยศจอมปลอม การได้รับรางวัลจากระบบเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า และมันก็เป็นทางเลือกที่ชาญฉลาดด้วย

ที่ผ่านมา เมืองชาन्हั่นทำให้โลกตกตะลึงมามากแล้ว การที่ดินแดนของคนอื่นจะได้เป็นเมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลกบ้าง ก็ไม่ได้สร้างความแตกต่างใดๆ

ทั้ง 2 ฝ่ายถกเถียงกันไปมา มันยิ่งทำให้ภายในใจของโอหยางโซวขัดแย้งมากยิ่งขึ้น

ด้วยความสัตย์จริง โอหยางโซวต้องการได้รับมงกุฎที่ 3 แต่เขาก็กังหันด้วยกับพวกไปฮัว

ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาไม่เคยได้ยินว่ามีลอร์ดคนใดทำเคลสทั้ง 4 ได้อย่างสมบูรณ์แบบ 100% เมื่อคิดถึงเคลสการสร้างหมู่บ้านในตอนเริ่มเกมส์แล้ว รางวัลของมันช่างน่าอัศจรรย์มาก ดังนั้น มันจึงเป็นโอกาสที่เขาจะได้รับรางวัลพิเศษ

ปัญหาก็คือ การรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์นั้น มีความไม่แน่นอนสูงมากเกินไป

แต่โอหยางโซวก็เชื่อมั่นว่า ด้วยลักษณะพิเศษและชื่อเสียงของดินแดน รวมถึงผลของเคลสการอภิปรายของนักปรัชญา แน่แน่นอนว่าพวกมันจะดึงดูดบุคคลทางประวัติศาสตร์ได้แน่

สิ่งที่สำคัญก็คือเวลา

สุดท้าย โอหยางโซวก็เลือกที่จะไม่สนใจแจ็คดอร์สัน และตั้งใจจะทำเคลสให้สมบูรณ์ ขณะที่เขากำลังจะทิ้งเกียรติยศไปนั้น ระบบก็ได้เล่นตลกกับเขา

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 5

2 วันหลังจากที่แจ๊คดอร์สันได้รับตำแหน่งลอร์ดอิสระ เว่ยแฮรนและลูกสาวของเขา เว่ยหลาน ก็ได้มาถึงเมืองซานไห่

ใครคือเว่ยแฮรน? เขาเป็นรัฐบุรุษแห่งแคว้นฉิน เป็นขุนนาง 4 แผ่นดิน และเป็นพ่อตาของไป่ฉี เมื่อได้ยินว่าไป่ฉีมาอยู่ที่เมืองซานไห่ พวกเขาก็รีบมาที่นี่ในทันที เขาอยากจะทำลายเป็นคนที่มียศเสียงในเมืองซานไห่ และอยากจะทำให้ลูกสาวของเขาได้อยู่ร่วมกับไป่ฉีอีกครั้ง

บุคคลทางประวัติศาสตร์ภายใต้การสนับสนุนของโกอา แต่ละคนจะมีระบบข้อความ เป็นของตัวเอง ถ้าหากพวกเขาไม่มี พวกเขาก็คงจะไม่รู้จักดินแดนของผู้เล่น ที่อยู่ในเซตทรกัณดาร แล้วบุคคลทางประวัติศาสตร์จะเลือกไปอยู่ที่ดินแดนได้อย่างไร?

ชื่อเสียงของดินแดนเป็นดั่งเวทย์มนต์ในระบบ ยิ่งมีชื่อเสียงมากเท่าใด ชาวที่แพร่กระจายไปถึงหูของบุคคลทางประวัติศาสตร์ก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น

เว่ยแฮรนเป็นคนที่มียศอำนาจ และหลังจากจบสงครามซางผิง เขาก็ถูกเพิ่มเข้ามาในเกมส์ เขาก็จะเลือกสถานที่ที่ดีที่สุดเป็นบ้านของเขา

เมื่อเขาได้ยืนยันว่าไปจีได้ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีและมีอำนาจอยู่ในเมืองซานไห่ เว่ยแหรนก็ตัดสินใจย้ายมาที่นี่ และเมื่อคำนึงถึงลูกสาวของเขา ไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาจะไม่ไปเมืองซานไห่

ชื่อ : เว่ยแหรน(ระดับกษัตริย์)

ฉายา : เข้าเมืองแหวง

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉิน)

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งเมืองซานไห่

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 50

กำลัง : 48

สติปัญญา : 72

การเมือง : 75

ลักษณะพิเศษ : รอบรู้(การสั่งการในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%), สายตาเฉียบคม(การ
สืบค้นผู้มีความสามารถพิเศษ เพิ่มขึ้น 10%)

การประเมิน : เจ้าเมืองแหวง เป็นผู้มีสติปัญญา และเก่งเรื่องการปรับตัว เขาทำงาน
ให้กับพระมารดาของอ๋อง เพื่อสนับสนุนอ๋องของเขา เขาเป็นข้าราชการ 4 แผ่นดิน
ช่วยปกป้องชินเจียง และยังช่วยแคว้นฉินเอาชนะสงครามกับแคว้นฉู่และแคว้นเว่ย

การมาถึงของเว่ยแหวงได้กวาดเอาความรู้ลึกกังวลของเขาในก่อนหน้านี้ไปอย่างหมด
สิ้น

ฉากที่ไปฉีและเว่ยหลานได้กลับมาอยู่ด้วยกัน ไม่ได้ทำให้เกิดอารมณ์เท่าที่คาดไว้ ไปฉี
เป็นคนที่ค่อนข้างเย็นชา แม้ว่าเขาจะได้กลับมาพบกับภรรยาของเขาอีกครั้ง เขาก็
ไม่ได้สูญเสียความสงบของเขา

แต่ถ้าตรวจสอบโดยละเอียด เราจะสามารถมองเห็นความอบอุ่นที่ได้มอยู่ในดวงตา
ของไป๋ฉีได้

ภายใต้การจัดการของจื่อซู่(จี้ลือ) เว่ยเหว่นย้ายไปอยู่ในย้ายไปอยู่ในเขตที่เขตที่ปัก
อาศัยของข้าราชการ โดยคุณหาสน์ของเขาจะอยู่ติดกับคุณหาสน์ของไป๋ฉี สำหรับ
ตำแหน่งของเขา เขาจะต้องรอจนกว่าดินแดนจะได้รับการอัปเดตเสร็จเรียบร้อย
เสียก่อน

นอกจากนี้ ยังมีผู้มีความสามารถพิเศษที่ดีอีก 3-4 คน ที่มาในครั้งคลื่อนการอพยพ
ของหวัดหม่าโจ้ว จากคำสั่งของโอหยางโซว กรมการบริหารจะมอบงานเฉพาะด้าน
ให้กับพวกเขา

หลังจากจัดการทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว โอหยางโซวก็รีบวิ่งไปที่ห้องโถงประชุม เพื่อ
อัปเดตดินแดน

ขณะที่โอหยางโซวเปิดอินเตอร์เฟซดินแดน และเลือกการอัปเดต เสียงแจ๊สเตือนจาก
ระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวี่ ที่ทำควอสทั้ง 4 เสร็จ
สมบูรณ์ คุณต้องการจะอัปเดตดินแดนเลยหรือไม่?”

“ใช่!”

หินดินแดนสีทองผุดขึ้นมาจากพื้นดิน และมันเปล่งแสงสีทองกระจายออกไป ทัวทั้งดินแดน ก่อนจะค่อยๆ จางหายไป

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นดีเยว่ห่วยี่ สำหรับการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** คุณหาสน์ของลอร์ดระดับเมืองขนาดกลาง ได้อัฟเกรดเป็นคุณหาสน์ของลอร์ดระดับเมืองขนาดใหญ่โดยอัตโนมัติ!”

ในระดับเมืองขนาดใหญ่ ระบบจะไม่สร้างสิ่งก่อสร้างพื้นฐานใดๆ ให้ฟรีอีก

จากนั้น ก็มีประกาศจากระบบในภูมิภาคจีน

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นดีเยว่ห่วยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรกของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล **4,400** แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นดีเยว่ห่วยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรกของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล **4,400** แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรกของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล **4,400** แต้ม”

คะแนนการกุศลที่ได้รับเพิ่มเป็น **2** เท่า ของการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง อย่างไรก็ตาม ด้วยตำแหน่งของโอหยางโชวตอคนนี้ มันเป็นเพียงโบนัสเล็กๆเท่านั้น

เมื่อประกาศนี้ดังออกไป ทัวทั้งภูมิภาคจีนก็เกิดโกลาหลขึ้น ผู้เล่นทุกคนได้เห็นความรุ่งโรจน์ของเขาอีกครั้ง

ตามที่คาดไว้ ไม่นานหลังจากนั้น ก็มีประกาศระดับโลก

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ จากภูมิภาคจีน ในฐานะที่เป็นลอร์ดคนแรกของโลก ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1**, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล **8000** แต้ม, คะแนนชื่อเสียง **10,000** แต้ม, ฉายา เมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก”

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ จากภูมิภาคจีน ในฐานะที่เป็นลอร์ดคนแรกของโลก ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1**, รางวัล

พิเศษ : คะแนนการกุศล 8000 แต้ม, คะแนนชื่อเสียง 10,000 แต้ม, ฉายา เมือง
ขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก”

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ จากภูมิภาคจีน ในฐานะ
ที่เป็นลอร์ดคนแรกของโลก ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1, รางวัล

พิเศษ : คะแนนการกุศล 8000 แต้ม, คะแนนชื่อเสียง 10,000 แต้ม, ฉายา เมือง
ขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก”

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ในการทำควอสทั้ง 4
เสร็จสมบูรณ์ 100%, รางวัลพิเศษ : สิ่งก่อสร้างชั้นพิเศษ-หอเก็บหนังสือ”

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ในการทำควอสทั้ง 4
เสร็จสมบูรณ์ 100%, รางวัลพิเศษ : สิ่งก่อสร้างชั้นพิเศษ-หอเก็บหนังสือ”

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ในการทำควอสทั้ง 4
เสร็จสมบูรณ์ 100%, รางวัลพิเศษ : สิ่งก่อสร้างชั้นพิเศษ-หอเก็บหนังสือ”

เมื่อถึงจุดนี้ โอหยางโซวก็ได้รับมงกุฎครั้งที่ 3 แล้ว และเขากลายเป็นลอร์ดที่ไม่มีใคร
จะสามารถเทียบเทียมได้

เมื่อเสียงประกาศดังออกไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบไปในทันที

ชาวตะวันตกก็เงียบไป ความแข็งแกร่งของโอหยางโซวทำให้พวกเขาหอบหายใจ ไม่มีใครสนใจสิ่งก่อสร้างชั้นพิเศษ ดวงตาของทุกคนจ้องมองไปที่มงกุฎที่ 3 ของเขา

เจ้าคอร์ดสันเขียนข้อความบนช่องดับโลกว่า “ฉีเยว่หวู่ยี่ ขอแสดงความยินดีด้วย!”
เพื่อที่จะกลายเป็นลอร์ดที่แท้จริง แม้ว่าจะเป็นผู้พ่ายแพ้ เขาก็จะต้องอดทนและยอมรับมันให้ได้

“ขอบคุณ!” โอหยางโซวตอบ

หลังจากนั้น ในที่สุดโอหยางโซวก็มีเวลาตรวจสอบสถานะของดินแดน

ดินแดน : ดินแดนซานไห่

ลอร์ด : ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ฉีเยว่หวู่ยี่ (มาควิสชั้น 2)

ฉายา : เมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก (ชื่อเสียงของดินแดนเพิ่มขึ้น 50%), บ้านแห่งศิลปะการต่อสู้(สมรรถภาพร่างกายของประชาชนในดินแดน เพิ่มขึ้น 20%)

เขตปกครอง : เมืองซานไห่ (เมืองขนาดใหญ่ระดับ 1)

ประชากรในดินแดน : 100,000/500,000

อัตราการอพยพเข้า : $500 \times (1 + 50\%) = 750$ คน/วัน

พื้นที่ของดินแดน : 50,000 ตารางกิโลเมตร

ลักษณะของดินแดน : ดึงดูดผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน เพิ่มขึ้น 50%, ดึงดูดผู้มี
ความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 25%, ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น 50%, กำลังการ
ผลิตของผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 25%, ประสิทธิภาพทหารเพิ่มขึ้น 20%, การพัฒนา
ความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 10%

ดัชนีการเมือง : 75/100 (ตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการบริหาร และขวัญกำลังใจในการ
ทำงานของประชาชน)

ดัชนีเศรษฐกิจ : 68/100 (ตัวบ่งชี้ความมั่งคั่งทางการค้า และความสามารถในการ
จ่ายภาษี)

ดัชนีวัฒนธรรม : 70/100 (ตัวบ่งชี้ระดับการศึกษา และคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย)

ทหาร : 78/100 (ตัวบ่งชี้กำลังทหาร และความมั่นคง)

เมืองสาขา : เมืองเปย์ไห่, เมืองฉิวชู่ย, เมืองมิตรภาพ, ...

สถาบันการเงิน : ธนาคารสีสมุทร

หอการค้าในดินแดน : หอการค้าชู่ย, หอการค้าฉวนจี้

ผลิตภัณฑ์พิเศษในดินแดน : เหล้าเหลียนโจวสามดอกไม้, ผ้าไหมหลากสี, ชาขาว

สิ่งก่อสร้างชั้นพิเศษ : หอเก็บหนังสือ

สิ่งก่อสร้างชั้นซ่อนเร้น : วัดหม่าโจ้ว, อาคารรับสมัครงาน, วัดจักรพรรดิเหลืออง

สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 :

เชิงเชิง : สิ่งอำนวยความสะดวกในการป้องกันเมือง, สร้างเปียกถึงวงกลมเล็กๆเพื่อ
ป้องกันประตูเมือง

เงื่อนไขการก่อสร้าง : อิฐ 50,000 หน่วย, หิน 10,000 หน่วย, ระยะเวลาในการ
ก่อสร้าง : 20 วัน

สถาบันจิตรกรรม : สถานที่สำหรับการพัฒนาจิตรกรและการวาดภาพ

เงื่อนไขการก่อสร้าง : จิตรกรชั้นสูง, แบบแปลนสถาบันจิตรกรรม, ไม้ 10,000
หน่วย, อิฐ 10,000 หน่วย, หิน 8,000 หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 15

ศูนย์การจ่ายสินค้า : ภูมิภาคนี้มีทรัพยากรและสินค้าจำนวนมาก โดยพวกมันจะถูก
รวบรวมและกระจายออกไปจากสถานที่แห่งนี้

เงื่อนไขการก่อสร้าง : ไม้ 20,000 หน่วย, อิฐ 40,000 หน่วย, หิน 20,000
หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 15

เมื่อเทียบกับเมืองขนาดกลาง อินเทอร์เน็ตของเมืองขนาดใหญ่เปลี่ยนแปลงไปมาก

ประการแรก การแยกดินแดนกับเขตปกครองออกจากกัน มันจะไม่ถูกกล่าวถึงร่วมกันอีกต่อไป นี่จะทำให้การปกครองในระดับเมืองขนาดใหญ่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

เขตการปกครองก็คือเมืองที่คฤหาสน์ของลอร์ดตั้งอยู่

ตัวอย่างเช่น ในดินแดนซานไห่ นอกเหนือจากเมืองซานไห่แล้ว ยังมีเมืองสาขาอีก 8 แห่ง การเพิ่มสิ่งนี้เข้าไป ทำให้มันมีความหมายที่ใหญ่กว่าเมืองซานไห่ ดังนั้น จึงไม่เหมาะที่จะใช้คำว่าเมืองซานไห่อธิบายทั้งดินแดนอีกต่อไป

เมื่อดินแดนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง สิ่งนี้จะเห็นได้ชัดมากขึ้นเรื่อยๆ

ประการที่สอง การเพิ่มเข้ามาของสถาบันการเงิน และหอการค้า ในหน้าต่างสถานะ มันหมายความว่า การจัดการดินแดนได้มาถึงระดับใหม่แล้ว

เมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 มีขีดจำกัดประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 5 เท่า นั่นคือมากถึง 500,000 คน แม้จะมีความแข็งแกร่งของลักษณะพิเศษของดินแดน เขาก็ต้องใช้เวลาราว 1 ปีครึ่ง กว่าที่จะไปถึงขีดจำกัดนั้นได้

มันหมายความว่าอะไรหรือ? มันหมายความว่า ถ้าต้องการจะพัฒนาดินแดน เขาต้องขโมยประชากรมาจากที่อื่นๆ

ดังนั้น นี่จึงเป็นเหตุผลที่โอหยางโซว พยายามที่จะเลี้ยงแมลงพิษไว้ในแอ่งเหลียนโจว เพราะมันจะช่วยให้เขามีประชากรมากพอในการอัฟเกรดได้

นอกเหนือจากขีดจำกัดประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างมากแล้ว อาณาเขตของดินแดนก็ขยายไปเกือบ **1 ใน 5** ของแอ่งเหลียนโจวแล้ว และนั่นก็ทำให้เมืองหย่งเย่, เมืองกวงซู่ย, เมืองยี่ซู่ย และเมืองกู่ซ่าน เข้ามาอยู่ในอาณาเขตของดินแดน

หลังจากกลายเป็นเมืองขนาดใหญ่ จำนวนของสิ่งก่อสร้างพื้นฐานก็ลดลง มันมีสิ่งก่อสร้างพื้นฐานเพียง **3** ประเภทเท่านั้น จากสิ่งก่อสร้างทั้ง **3** เหวิงเฉิงเป็นสิ่งก่อสร้างที่สำคัญของกำแพงชั้นนอก

สถาบันจิตรกรรมนั้นค่อนข้างง่าย มันเป็นเหมือนลานหมากรุก โดยสามารถสร้างภายในมหาวิทยาลัยสี่หนานได้ ปัญหาเดียวก็คือ เขาต้องใช้เวลา **2,000** เหรียญทองซื้อแบบแปลนของมัน

แน่นอนว่าจิตรกรชั้นสูงไม่ใช่ปัญหาเลย เพราะผู้อพยพที่มาจากฉวนโจว นั้น มีจิตรกรอยู่มากมาย

สิ่งก่อสร้างสุดท้ายก็คือ ศูนย์กระจายสินค้า มันจะเป็นตัวแทนของเมืองซานไห่รวบรวมและกระจายสินค้าไปยังเมืองสาขารอบๆ

สุดท้ายเป็นรางวัลจากระบบ หอเก็บหนังสือ โอหยางโซวตั้งมั่นไว้ในมหาวิทยาลัยหนาน
เพื่อใช้เป็นห้องสมุดประจำมหาวิทยาลัย สำหรับสถานะของมัน โอหยางโซวยังไม่มี
เวลาตรวจสอบ

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม สำหรับรางวัลจากระบบ ไม่มีทางที่มันจะธรรมดาอย่างแน่นอน

TWO Chapter 292 ระบบมณฑล

ในขณะที่ดินแดนอัฟเกรด ศฤกษณ์ของลอร์ดก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

ศฤกษณ์ของลอร์ดมีขนาดใหญ่ขึ้นมากกว่าเดิมถึง 5 เท่า และให้ความรู้สึกว่ามันเป็น
ศฤกษณ์ของลอร์ดอย่างแท้จริง อาคารต่างๆเองก็มีขนาดใหญ่ขึ้น 5 เท่าเช่นกัน และ
ยังมีอัฟเกรด ประตูหลัก, ประตูเล็กด้านข้าง, กำแพงล้อมรอบศฤกษณ์, ระเบียง,
ทางเดินหิน, ทางเดินระหว่างอาคารต่างๆ, ห้องพัก, ฯลฯ

ในขณะที่ศฤกษณ์ขยายใหญ่ขึ้น อาคารต่างๆก็เพิ่มจำนวนมากขึ้น มันทำให้โอหยาง
โซวเวียนหัวเล็กน้อย

คฤหาสน์ของลอร์ดแบ่งเป็นพื้นที่ชั้นในและพื้นที่ชั้นนอก พื้นที่ชั้นนอกประกอบไปด้วย
อาคารหลักขนาดใหญ่, อาคารเหวินฮั่ว และอาคารหู่หยิง หน้าที่ของมันยังคง
เหมือนกับก่อนหน้านี้

โอหยางโซวย้ายออกจากอาคารเหวินฮั่ว และสร้างอาคารใหม่ขึ้นมาพิเศษ มันจะถูก
ตกแต่งเป็นห้องอ่านหนังสือ และจะถูกใช้เป็นสถานที่ทำงานของเขา ด้วยสิ่งนี้ เขาจะ
ไม่ต้องรวมเข้าไปอยู่กับเจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายต่างๆ

สำหรับพื้นที่ชั้นใน นอกเหนือจากที่อยู่อาศัยแล้ว ยังมีลานพิเศษที่มีไว้ในเขาใช้ฝึกฝน
ศิลปะการต่อสู้

ในอาคารหู่หยิง นอกเหนือจากกรมทหารองครักษ์แล้ว ยังมีอาคารเล็กๆที่ถูกสร้างขึ้น
เป็นสำนักงานของไป๋ฉีและขุนพลคนอื่นๆ ถ้าวันใดไป๋ฉีไม่ได้ไปค่ายทหาร เขาจะ
สามารถจัดการกับกิจการทางทหารได้ที่นี้

หลังจากอัฟเกรดแล้ว คฤหาสน์ของลอร์ดก็สมบูรณ์แบบมากขึ้น

ตอนนี้ ถึงเวลาแล้วที่จะปฏิรูปการบริหารและกองทัพใหม่

สำหรับกองทัพ ด้วยการแต่งตั้งไปฉี และการจัดตั้งกองพลทหารทั้ง 3 มันจึงยังไม่มี การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในเร็วๆนี้ อย่างมากก็มีเพียงกองกำลังป้องกันเมืองและกอง กำลังพิเศษที่เพิ่มเข้ามา

สิ่งที่สำคัญก็คือ การปฏิรูปโครงสร้างการบริหาร

บ่ายวันนั้น โอหยางโซวเรียกฟานจงหยาน, เทียนเหวินจิง และชู่หยิงหยูมาประชุม

สถานที่ประชุมคือห้องอ่านหนังสือของโอหยางโซว ผู้จัดการสำนักงานเสมียน ไป หนานผู่ นำขามาให้เจ้ากรรมทั้ง 3 ก่อนจะออกไป และรออยู่ที่ด้านนอก เขารู้ดีว่า การ ประชุมครั้งนี้เป็นการประชุมลับ

สิ่งที่ทำให้ไปหนานผู่ประหลาดใจก็คือ จากเจ้ากรรมทั้ง 5 เกอหงเหลียงและเฉินจู้ย ไม่ได้เข้าร่วมการประชุม ถ้าจะบอกว่าเกอหงเหลียงอยู่ในส่วนกิจการทหาร เขาจึงไม่ ถูกเรียกมา ไปหนานผู่ก็พอจะเข้าใจ แต่ทำไมเฉินจู้ยถึงไม่ถูกเรียกมาล่ะ?

เขาถูกปิดกั้นหรือ? ไปหนานผู่สั่นสะท้าน และไม่กล้าที่จะคิดต่อ

โอหยาบไซวไม่รู้เลยว่า การกระทำของเขาถูกตีความโดยผู้จัดการสำนักงานเสมียน แต่ถึงจะรู้ เขาก็ไม่มีเวลาไปกังวลเกี่ยวกับมัน เพราะเขาต้องใช้เวลาและพลังงานทั้งหมดของเขากับระบบการบริหาร

“เกี่ยวกับการปรับโครงสร้างระบบการบริหารในปัจจุบัน ข้าอยากให้คุณท่านแสดงความคิดเห็นออกมา!”

ฟานจงหยานและคนอื่นๆเตรียมใจไว้แล้ว พวกเขาเห็นว่าทุกครั้งที่ดินแดนอัฟเกรดข้ามชั้น ลอร์ดของพวกเขาจะทำการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ข้อแตกต่างจากครั้งก่อนๆก็คือ เขาไม่ได้ทำตามแผนของตัวเองเลย แต่ฟังความคิดเห็นของพวกเขา

เมื่อลอร์ดของพวกเขาต้องการให้พวกเขากล่าว พวกเขาก็ต้องกล่าวสิ่งที่พวกเขาคิดออกไป และพวกเขายังต้องกล่าวมันอย่างสมเหตุสมผลด้วย ไม่เช่นนั้น พวกเขาจะคู่ควรกับตำแหน่งของพวกเขาได้อย่างไร?

ฟานจงหยานเริ่มก่อน “ข้าคิดว่า ในการปรับโครงสร้างการบริหาร เราจำเป็นต้องแยกคุณหาสน์ของลอร์ด ออกจากเมืองซานไห่ เพื่อเน้นศักดิ์ศรีของลอร์ดแห่งเหลียนโจว และมันยังจะทำให้ความสัมพันธ์ของท่านกับผู้ได้บังคับบัญชาชัดเจนขึ้นด้วย”

ก่อนหน้านี้ เมืองซานไห่และคฤหาสน์ของลอร์ดเป็นหนึ่งในเดียวกัน แต่หลังจากอัฟเกรด เมืองซานไห่ได้กลายเป็นเขตปกครองแล้ว ดังนั้น มันจึงไม่เหมาะสมนักที่จะรวมทั้ง 2 ไว้ด้วยกัน

“ถ้าเราแยกคฤหาสน์ของลอร์ดออกจากเมืองซานไห่ ความสัมพันธ์ระหว่างเมืองซานไห่และเมืองสาขาจะเป็นอย่างไร?” โอหยางโซวไม่ได้เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในทันที เขาเพียงถามย้อนกลับไป

“เนื่องจากเราต้องแยกมัน เราก็ควรจะแยกมันให้สมบูรณ์ และเมืองสาขาเองก็จะได้รับการปรับเปลี่ยนเช่นกัน ข้าแนะนำว่าเราควรมี 3 ระบบ คือ มณฑล, คฤหาสน์ของลอร์ด และเมือง เพื่อให้ความสัมพันธ์ชัดเจน”

ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกาย ขณะที่เขากล่าวอย่างกระหายใคร่รู้ “โปรดกล่าวให้เจาะจงมากขึ้นด้วย!”

“ดินแดนซานไห่ทั้งหมด ถือได้ว่าเป็นมณฑล ดังนั้น เราจึงควรเรียกมันว่ามณฑลซานไห่เป็นการชั่วคราว คฤหาสน์ของลอร์ดจะมีอำนาจควบคุมกองทัพและการบริหารทั้งหมดของมณฑลซานไห่ ในภาคตะวันตก จะมีเมืองเทียนเฟิงเป็นศูนย์กลาง จัดตั้งรัฐบาลย่อยขึ้นมา เพื่อรับผิดชอบเมืองเทียนเฟิง, เมืองหยงเย่ และเมืองกวงซู่ ภาคกลาง จะมีเมืองซานไห่เป็นศูนย์กลาง จัดตั้งรัฐบาลกลางขึ้นมา เพื่อรับผิดชอบเมือง

ซานไห่, เมืองฉิวชู่ย และเมืองมิตรภาพ ส่วนในภาคตะวันออก เมืองยี่ชู่ยและเมืองกุ่
ซานสามารถสร้างรัฐบาลของตัวเองขึ้นมาได้ชั่วคราว”

“แล้วเมืองเป่ยไห่ล่ะ?” ชู่ยหึงหฺยูถาม

“เมืองเป่ยไห่ตั้งอยู่นอกแอ่งเหลียนโจว และมีภูมิศาสตร์ที่พิเศษ เราจึงควรให้พวกเขา
จัดตั้งรัฐบาลของตัวเองขึ้นมา”

โอหยางไชวพยักหน้า “ข้าเห็นด้วยกับแผนส่วนใหญ่ของท่านเจ้ากรมฟาน แต่มีอยู่ 3
ประการที่ต้องแก้ไข ประการแรก การเคลื่อนไหวทางยุทธศาสตร์ขั้นต่อไปของดินแดน
คือ การยึดแอ่งเหลียนโจวทั้งหมด ดังนั้น เมื่อเราจะจัดโครงสร้างใหม่ เราต้องให้ทั้ง
แอ่งเหลียนโจวมายึดถือ เสมือนว่าแอ่งเหลียนโจวทั้งหมดเป็นดินแดนของเรา,
ประการที่สอง เมื่อเมืองเทียนเฟิงจะเป็นที่ตั้งของรัฐบาลเทียนเฟิง มันก็ควรจะถูก
เรียกว่ารัฐบาลเทียนเฟิง เพื่อเป็นมาตรฐานให้กับรัฐบาลอื่นๆ, ประการที่สาม มณฑล
ซานไห่ไม่ควรจะมีรัฐบาลจำนวนมาก 4 แห่งนับว่าเหมาะสมที่สุดแล้ว ในอนาคต ทั้ง
แอ่งเหลียนโจวอาจจะมีรัฐบาลมากที่สุด 5 แห่ง โดย 4 แห่ง เป็นรัฐบาลย่อย และอีก
1 แห่งเป็นรัฐบาลกลาง ด้วยเหตุนี้ เมืองเป่ยไห่จึงควรจะอยู่ภายใต้อำนาจของ
คฤหาสน์ของลอร์ด พวกเขาควรจะไม่มีการเป็นรัฐบาลเป็นของตัวเอง”

“ท่านลอร์ดช่างทรงปัญญานัก! สำหรับชื่อของรัฐบาลกลาง เราจะตั้งมันว่าอย่างไร
ดี?”

“แค่ใช้ชื่อว่ารัฐบาลซานไห่ก็พอ!” โอหยางโซวไม่ได้คิดมากนัก

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากจบเรื่องของฟานจงหยาน เทียนเหวินจิงก็กล่าวต่อ “เกี่ยวกับรัฐบาลซานไห่
ข้ามีความคิดบางอย่าง”

“โอ?” โอหยางโซวรู้ว่าเทียนเหวินจิงเป็นคนไม่ค่อยพูด แต่เมื่อเขาเสนอสิ่งใดออกมา
มันมักจะเป็นความคิดที่ดีเสมอ

“เมืองซานไห่, เมืองฉิวซู่ย และเมืองมิตรภาพ ทั้งหมดอยู่ทางใต้ของแอ่งเหลียนโจว
และมีความใกล้ชิดซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ ยังมีสะพานเชื่อมเมืองทั้ง 3 ไว้ด้วยกัน
แทนที่จะแบ่งพวกมันเป็น 3 เมือง เหตุใดเราไม่พิจารณาพวกมันเป็นเมืองขนาดยักษ์
เพียงแห่งเดียวเล่า? ข้าขอเสนอให้นำเมืองฉิวซู่ยและเมืองมิตรภาพออก และรวมทั้ง
3 เป็นเมืองซานไห่เพียงแห่งเดียว ด้วยเมืองขนาดยักษ์เช่นนี้ มันถึงจะคู่ควรกับการ
เป็นเมืองหลักของดินแดนเรา” ความคิดของเทียนเหวินจิงน่าตกใจมาก

โอหยางโซวพยักหน้า ความคิดของเทียนเหวินจิง คล้ายกับความคิดของเขา ในครั้งที่
เขาวางแผนสำหรับเมืองสาขาทั้ง 2 แห่งนี้ เฉพาะเมืองขนาดยักษ์เช่นนี้เท่านั้น ถึงจะ
คู่ควรเป็นเมืองหลวงของประเทศที่พวกเขา กำลังสร้างขึ้น

“ดี เราจะทำตามความคิดของท่าน”

เจ้ากรมทั้ง 3 ร่วมกันทำงาน และแก้ไขปัญหาการจัดโครงสร้างต่างๆของดินแดน ส่วน
ที่เหลือจะถูกจัดการโดยกรมการบริหาร

โอหยางโซวคิดเรื่องนี้ และรู้สึกว่ามันยังไม่เพียงพอ “นอกเหนือจากจัดโครงสร้าง
มณฑลแล้ว เราต้องจัดโครงสร้างคุณาสน์ของลอร์ดใหม่ด้วยเช่นกัน”

ฟานจงหยานและเทียนเหวินจิงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ประเด็นที่พวกเขากำลัง
พูดคุยกัน เป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใดเซินจู้ยถึงไม่ได้ถูกเรียกมาร่วมประชุม

ตามที่คาดไว้ โอหยางโซวกำลังจะยุบกรมคลังวัสดุ “หลังจากอัฟเกรดแล้ว เราไม่มี
ความจำเป็นต้องมีกรมคลังวัสดุอีกต่อไป ข้าตัดสินใจแล้วว่า จะยุบกรมคลังวัสดุ ฝ่าย
นาเกลือและนาเกลือเขตเหนือ จะถูกย้ายไปอยู่ภายใต้เมืองเป่ย์ไห่ และทำไรส่วนหนึ่ง
ที่ได้รับจะถูกส่งมอบให้กับกรมการเงิน สำหรับฝ่ายทรัพยากร และฝ่ายขนส่ง ข้ามีแผน
อื่นสำหรับพวกเขา”

โอหยางโชวปล่อยเครื่องทำกำไรสูงสุดของเขาไป นาเกลือเขตเหนือเป็นแหล่งเงินลับของเขา แต่ในเวลานี้ มันไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนการเงินของดินแดนในระยะยาว

“โดยฝ่ายทรัพยากรจะถูกยุบ โรงไม้และเหมืองหินจะไปอยู่ภายใต้รัฐบาลต่างๆ, เหมืองแร่จะอยู่ภายใต้ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร, ยุงฉางและเหมืองแร่กลางซานจะอยู่ภายใต้ฝ่ายอุตสาหกรรม กิจกรรมอื่นๆจะถูกมอบให้พวกพ่อค้าลงทุน เราไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับพวกมัน”

“ฝ่ายขนส่งก็จะถูกยุบเช่นกัน คอกม้าจีเฟิงจะถูกโอนให้กับฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร ส่วนสายการขนส่งและท่าเรือจะถูกโอนให้ฝ่ายอุตสาหกรรม ในขณะเดียวกัน เราก็จะอนุญาตให้เหล่าพ่อค้าร่วมลงทุนได้”

การจัดโครงสร้างของโอหยางโชว ไม่เพียงแต่จะทำให้มันดูง่ายขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้การควบคุมเศรษฐกิจตัวเองของดินแดนลดลงด้วย และเขายังเพิ่มช่องทางสำหรับการลงทุนให้กับพวกพ่อค้าอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ หอการค้าฉวนจีและหอการค้าซุ่ย ที่เข้ามาจึงมีโอกาสนิการลงทุนมากขึ้น

ในเวลานี้ ดินแดนจะมีเพียงกรมการบริหาร, กรมกิจการภายใน และกรมการเงินเป็นหลัก การปรับโครงสร้างการบริหารในครั้งนี้ จะทำให้กรมการเงินแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

หลังจากเรื่องการปรับโครงสร้างการบริหารจบแล้ว เรื่องต่อไปก็คือ การจัดการ
ตำแหน่งของบุคลากรที่สำคัญ

ผู้นำรัฐบาลซานไห่จะถูกละเลือกโดยโอหยางโซว และเขาตัดสินใจว่าจะเลือก เว่ยแหรน
ไม่มีอะไรต้องกล่าวถึงในเรื่องนี้ สิ่งที่จะต้องวางแผนตอนนี้ก็คือ เจ้าเต๋อเสียน
และโจวไห่เงินจะทำหน้าที่อะไรต่อไป

ผู้นำรัฐบาลเทียนกลายเป็นประเด็นร้อน ในปัจจุบัน ผู้ปกครองเมืองเทียนเฟิง เจ้าเต๋อ
อหวิง ยังแทบจะไม่สามารถจัดการกับเมืองได้ ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องเลือกคนอื่น

นอกจากนี้ หลังจากที่ยุบกรมคลังวัสดุแล้ว เซินจื๋ยและคนอื่นๆก็ว่างลงอีกด้วย

“สำหรับตำแหน่งผู้นำรัฐบาลเทียนเฟิง พวกท่านต้องการจะแนะนำใครหรือไม่?” โอ
หยางโซวถาม

ฟานจงหยานและคนอื่นๆมองไปที่กันและกัน การแต่งตั้งตำแหน่งดังกล่าว
ละเอียดอ่อนมาก พวกเขาจึงไม่ต้องการจะมีส่วนร่วม

“แค่กล่าวออกมาเท่านั้น” โอหยางโซวไม่ยอมให้พวกเขาออกจากหัวข้อนี้

“เซ็นจู๊ยเป็นอย่างไร?” เทียนเหวินจึงทดสอบดู เซ็นจู๊ยอาจถูกพิจารณาว่าเป็นศิษย์ของเขาครั้งหนึ่ง เมื่อเห็นว่าเขาถูกปลดออกจากตำแหน่งแล้ว เทียนเหวินจึงจึงต้องการจะหางานดีๆให้กับเขา

โอหยางโซวส่ายหัว “เซ็นจู๊ยยังคงต้องฝึกอบรมเพิ่มอีกบางส่วน ข้าจะ让他ไปเป็นผู้ปกครองเมืองหยงเย่!” แม้ว่าโอหยางโซวจะหวังในตัวเซ็นจู๊ยสูง แต่เขาก็ไม่ต้องการหยุดยั้งความสามารถในการเติบโตของเขา

ฟานจงหยานมองไปที่ชู่หยิงหยูด้วยการแสดงออกที่ไม่สามารถอธิบายได้ ก่อนจะกล่าวว่าออกมาว่า “ข้าขอเสนอผู้ปกครองเมืองยี่ชู่ย ชู่ยโซวสี” คำแนะนำของฟานจงหยานค่อนข้างน่าสนใจ ทุกคนรู้ว่าเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องของชู่หยิงหยู

หากข้อเสนอนี้ได้รับการยอมรับ พี่ชายและน้องสาวจากตระกูลชู่ทั้ง 2 จะอยู่ในตำแหน่งระดับสูง และเมื่อรวมกับสาขาของหอการค้าชู่ ตระกูลชู่จะมีอิทธิพลอย่างมากในดินแดน

ความหมายของมันพิเศษมากๆ ชู่หยิงหยูค่อยๆมองไปที่โอหยางโซว ขณะที่คนอื่นๆยังเงียบอยู่

โอหยางโซวหัวเราะ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้สังเกตเห็นความลึกลับเมื่อครู่ “ผู้ปกครองเมืองชู่เองก็ทำงานได้ดี มันค่อนข้างเหมาะสมที่จะให้เขาเป็นผู้นำรัฐบาลเทียนเฟิง ถ้าเช่นนั้น ก็ตกลงตามนั้น”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ด้วยเหตุนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงถูกจัดการเรียบร้อย สำหรับบุคลากรที่ยังเหลือ พวกเขาจะถูกแต่งตั้งให้รับผิดชอบงานอื่นๆต่อไป

TWO Chapter 293 เจียงซางออกมา

วันรุ่งขึ้น คฤหาสน์ของลอร์ดได้ส่งเอกสารอย่างเป็นทางการออกไป แจ้งการเปลี่ยนแปลงให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

เว่ยเหว่นได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้นำรัฐบาลซานไห่ และรับผิดชอบภาคกลาง, ชู่โซวสีเป็นผู้นำรัฐบาลเทียนเฟิง และรับผิดชอบภูมิภาคตะวันตก

กู่ชีวเหวินตอนนี้อยู่พิทักษ์เมืองเป่ย์ไห่ และรับผิดชอบทะเลรอบๆ

การเลื่อนชั้นให้กับชุยโซวสีทำให้ตระกูลชุยตกใจ และที่ได้รับความสนใจมากกว่าก็คือ เว่ยเหว่นและไป๋ฉี พ่อตาและลูกเขยคู่นี้จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อ ทั้งเรื่องการทหาร และการปกครองของดินแดน

อดีตเจ้ากรมคลังวัสดุ เซิ่นจื๋ย ถูกย้ายไปเป็นผู้ปกครองเมืองหยงเย่, อดีตผู้ปกครองเมืองฉิวซุ่ย เจ้าเต๋อเสี้ยน ถูกย้ายไปเป็นผู้ปกครองเมืองกวงซุ่ย และอดีตผู้ปกครองเมืองมิตรภาพ โจวไห่เจิน ถูกย้ายไปเป็นผู้ปกครองเมืองยี่ซุ่ย

จากเมืองทั้ง 3 แห่งนี้ เมืองยี่ซุ่ยมีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากมันได้รับการใช้ เหยียบย่ำการสร้างหมู่บ้าน การเลื่อนชั้นของชุยโซวสีเป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่า เมืองยี่ซุ่ย มีความสำคัญในการป้องกันภาคตะวันออก และมันเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ

ดังนั้น จากผู้ปกครองเมืองทั้ง 3 โจวไห่เจินจึงมีอนาคตสดใสที่สุดในช่วงที่เขาเป็น ผู้ปกครองเมืองมิตรภาพ เขาได้เผชิญกับภัยคุกคามมากมายจากชนเผ่าเร่ร่อน เนื่องจากเขาเป็นคนที่รอบคอบ โหหยางโซวจึงตัดสินใจเลือกเขา สำหรับคนอื่นๆ หาก พวกเขามีการพัฒนาการที่เหมาะสม อนาคตของพวกเขาจะไม่มีที่สิ้นสุด

สำหรับกรมคลังวัสดุเดิม อดีตหัวหน้าฝ่ายทรัพยากร ถูกย้ายไปเป็นหัวหน้าฝ่าย อุตสาหกรรม, อดีตหัวหน้าฝ่ายขนส่ง เจิ้งซานเกา ได้รับตำแหน่งผู้จัดการคอกม้าหุบ เขาจีเฟิง, ขณะที่อดีตรองเจ้ากรมหยวนเข้าฝัก ตอนนี้เขาจะมีตำแหน่งเพียง ผู้จัดการเหมืองแร่กลางซานเท่านั้น

เดิมเจ้านายและขุนนางเข้าเฝ้าเป็นข้าราชการเพียง 2 คน ที่ได้เลื่อนตำแหน่งโดยใช้ความสามารถและทักษะเฉพาะทาง ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะป็นขึ้นไปได้อีกกว่านี้ สำหรับพวกเขาที่เน้นไปที่การทำงานเฉพาะทางของพวกเขา การให้พวกเขาใช้ความสามารถกับงานของพวกเขา จึงเป็นทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด

สำหรับตำแหน่งใหม่ของตุลาการ เจ้ากรมการบริหาร ฟานจงหยานไม่สบายใจเล็กน้อย

ตุลาการและหัวหน้าฝ่ายภาษีอากร ฉะนั้นหลี่เฟย เป็นศิษย์ของขู่หยิงหยู ถ้าพวกเขาทำงานในกรมการเงินด้วยกัน พวกเขาอาจจะมีทุกชีวิตร่วมกันได้ ดังนั้น ฟานจงหยานจึงขอให้โหวงฮวงพิจารณาใหม่

แต่โหวงฮวงเชื่อมั่นในขู่หยิงหยู เขาเชื่อว่าเขารู้ ว่าอะไรถูกอะไรผิด เขาจึงคัดค้านความเห็นของฟานจงหยาน

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 6

โอหยาจโซวเรียกผู้นำรัฐบาลซานไห่ เว่ยเหรน มาพบ เพื่อพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับ
รัฐบาลซานไห่ เนื่องจากมันมีผลกระทบจากการแบ่งแยกอำนาจระหว่างคฤหาสน์ของ
ลอร์ดและรัฐบาลซานไห่ ฟานจงหยานและเจ้ากรรมทั้ง 2 จึงต้องเข้าร่วมการพูดคุยนี้
ด้วย

เมืองซานไห่ตอนนี้แบ่งออกเป็น 3 เขต ได้แก่ เขตซานไห่, เขตฉิวชู่ย และเขตมิตรภาพ

รัฐสภาของรัฐบาลซานไห่จะถูกจัดตั้งขึ้นที่เขตซานไห่ ซึ่งเป็นเขตหลักของเมืองซานไห่
ระบบการบริหารของเมืองฉิวชู่ยเดิมและเมืองมิตรภาพเดิม จะเปลี่ยนเป็นระบบการ
บริหารระดับเขต ซึ่งจะคล้ายกับระบบเมือง

หลังจากตั้งรัฐบาลซานไห่แล้ว ความรับผิดชอบและอำนาจบางส่วนของคฤหาสน์ของ
ลอร์ดจะถูกวางลง

ประการแรก อำนาจในการสร้างสิ่งก่อสร้างต่างๆในเมืองซานไห่ การวางผังโดยรวม
ของเมืองซานไห่จะถูกโอนไปยังฝ่ายก่อสร้าง สำหรับแผนการหรือสิ่งก่อสร้างเฉพาะ
รัฐบาลซานไห่จะเป็นผู้รับผิดชอบ

ประการที่สอง อำนาจทางการศึกษาและวัฒนธรรมของเมืองซานไห่ มหาวิทยาลัย
หนานและวัดจักรพรรดิเหลียงจะยังคงอยู่ภายใต้คฤหาสน์ของลอร์ด ขณะที่โรงเรียน
และวัดอื่นๆทั้งหมดจะถูกโอนไปอยู่ภายใต้รัฐบาลซานไห่

ประการที่สาม อำนาจการจัดการผู้อพยพ และสวัสดิการต่างๆที่ประชาชนจะได้รับที่มีผลต่อการเงินจะถูกย้ายไปอยู่ภายใต้รัฐบาลซานไห่ ส่วนฝ่ายทะเลเบียนยังคงรับผิดชอบการบันทึกจำนวนและรายละเอียดของประชาชน

ประการที่สี่ กฎหมายและกฎระเบียบของเมืองซานไห่ ทหารรักษาการณ์ในพื้นที่หลักของเขตซานไห่จะมาจากกรมทหารองครักษ์ ส่วนทหารรักษาการณ์และการป้องกันด้านนอกจะเป็นความรับผิดชอบของกองพลทหารป้องกันเมือง กฎหมายและกฎระเบียบในเมืองจะอยู่ภายใต้ฝ่ายกฎหมายและกฎระเบียบ รัฐบาลซานไห่จะรับผิดชอบในด้านอื่นๆ

ประการที่ห้า ภาษีภายในเมืองซานไห่ ภาษีที่ได้รับภายในเมืองซานไห่จะถูกส่งมอบให้กับรัฐบาลซานไห่ โดยพวกเขาจะสามารถใช้พวกมันบางส่วนได้, อุตสาหกรรมที่อยู่ภายใต้กรรมกรเงิน จะยังคงอยู่ภายใต้ฝ่ายอุตสาหกรรม

สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ การเปลี่ยนแปลงบุคลากรขนาดใหญ่

เมื่อคุณหาสน์ของลอร์ดวางอำนาจส่วนใหญ่ลง พนักงานและข้าราชการส่วนหนึ่งจะถูกส่งไปยังรัฐบาลซานไห่ เพื่อเติมเต็มโครงสร้างของมัน ผู้อพยพจากฉวนโจวเกือบทั้งหมดจะถูกส่งไปให้รัฐบาลซานไห่จัดการ

โอหยางโซวไม่ได้แต่งตั้งบุคลากรอื่นๆด้วยตัวเอง เขาให้เจ้ากรมทั้ง 3 และผู้นำรัฐบาลเป็นผู้กำหนดและแต่งตั้งด้วยตัวเอง ด้วยความสามารถของเว่ยเหรน โอหยางโซวเชื่อว่า เขาจะสามารถรับมือกับสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวไปที่มหาวิทยาลัยสีหนาน เพื่อตรวจสอบรางวัลที่เขาได้รับมาจากระบบ มันตั้งอยู่ใกล้กับทะเลสาบพระจันทร์ และไม่ไกลจากลานการอภิปรายของนักปรัชญาที่ถูกสร้างขึ้นใหม่

ชื่อ : หอเก็บหนังสือ

ประเภท : สิ่งก่อสร้างขั้นพิเศษ

ฟังก์ชัน : ตำราและคู่มือโบราณ ทั้งหมดสามารถหาได้จากที่นี่

ลักษณะพิเศษ : ดัชนีวัฒนธรรมของดินแดนเพิ่มขึ้น 15%

คำอธิบาย : สถานที่แห่งนี้เป็นอาคารที่รวบรวมหนังสือต่างๆไว้ มันมีกระทั้งตำราและคู่มือโบราณ ให้ผู้คนได้เลือกอ่าน

โอหยางโซวคิดเกี่ยวกับมัน มันไม่ได้เป็นเช่นเดียวกับหอสมุดในมหาวิทยาลัยสมัยใหม่
หรือหรือ? นอกจากนี้ มันยังเป็นหอสมุดที่ดีที่สุดในภูมิภาคจีน ซึ่งมีทั้งตำราและ
คู่มือโบราณมากมาย

มันไม่สามารถวัดค่าได้เลยจริงๆ

จากความเข้าใจในเกมส์ของโอหยางโซว หนังสือในหอเก็บหนังสือเหล่านี้อาจจะเป็น
หนังสือและคู่มือลับทั้งหมด ที่โกอาพบขณะที่มันเก็บรวบรวมข้อมูล

มันไม่ยากที่จะจินตนาการได้ว่า หอเก็บหนังสือแห่งนี้ จะเป็นที่สนใจของนักปรัชญา
มากเพียงใด และมันยังจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาระดับการศึกษาของ
มหาวิทยาลัยสีหนานอีกด้วย

ขั้นตอนต่อไปก็คือการเลือกผู้ดูแล

โอหยางโซวคิดได้ทันที คนผู้นั้นเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดแล้ว คนที่โอหยางโซวกำลัง
คิดถึงอยู่ก็คือ เจียงซาง ซึ่งตอนนี้อาศัยอยู่บนเกาะดาวดับ นับตั้งแต่เขาไปเยี่ยมเจียง
ซางในครั้งแรก โอหยางโซวก็ไม่ได้ไปที่เกาะดาวดับอีกเลย

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวต่างๆของเจียงซางอยู่ภายใต้สายตาของโอหยางโซว
ทั้งหมด

คนรับใช้ที่โอหยางโซวส่งไปดูแลเจียงซางนั้น นอกเหนือจากดูแลชีวิตประจำวันของเขา
แล้ว พวกเขายังทำหน้าที่เป็นตาและหูให้กับโอหยางโซว คนรับใช้จะรายงานสิ่งต่างๆที่
เจียงซางทำต่อไปหานานผู้ จากนั้น ไปหานานผู้ก็จะเรียบเรียงมันเป็นรายงาน ส่งให้กับ
โอหยางโซว

หลังจากที่ได้อาศัยอยู่บนเกาะดาวดับ เจียงซางก็ได้เคยก้าวออกมาจากเกาะอีกเลย
เขามักจะนั่งตกปลา หรือไม่ก็อ่านหนังสือที่ริมทะเลสาบ

เนื่องจากการรวบรวมหนังสือของดินแดนมีจำกัด โอหยางโซวจึงต้องนำหนังสือและ
คู่มือลับจากห้องอ่านหนังสือของเขาไปให้กับเจียงซาง ถึงอย่างนั้น หนังสือเหล่านั้นก็
ยังมีจำกัด เจียงซางได้อ่านพวกมันเกือบจะหมดแล้ว

โอหยางโซวเชื่อว่าเจียงซางจะไม่สามารถต้านทานความเย้ายวนของหอเก็บหนังสือได้

ขณะที่เขามาถึงเกาะดาวดับอีกครั้ง ความรู้สึกรู้สึกของโอหยางโซวแตกต่างไปจากครั้ง
ก่อนโดยสิ้นเชิง

เขาสูญเสียความหวังที่จะขอให้เจียงซางกลายมาเป็นข้าราชการในดินแดนซานไห่แล้ว แต่โอหยางโซวยินดีที่จะใช้ประโยชน์จากอิทธิพลของเจียงซาง ในการรับสมัครผู้มี ความสามารถพิเศษเข้ามาในเมืองซานไห่ ถ้าเขาทำได้สำเร็จ มันจะเป็นอะไรที่ยอดเยี่ยมมาก

ถูกต้องแล้ว โอหยางโซวกำลังมองเจียงซางเป็นเหยื่อของเขา

เจียงซางกำลังนั่งอยู่บนก้อนหินและกำลังอ่านหนังสือ เมื่อเขาเห็นโอหยางโซว เขา ไม่ได้แสดงความเย็นชาออกมามากเหมือนกับครั้งก่อน เขากล่าวว่า “ท่านลอร์ดมาที่นี่ ด้วยเหตุใดหรือ?”

“ท่านรู้หรือยังว่าอีกด้านของทะเลสาบพระจันทร์มีหอเก็บหนังสือ?” โอหยางโซว ไม่ได้ตีพุ่มไม้รอบๆ เขารู้ว่าเมื่อต้องการจะพูดคุยกับผู้มีสติปัญญา เขาต้องกล่าวในสิ่ง ที่เขาต้องการจะกล่าว ส่วนที่เหลือของการสนทนา มันเป็นเพียงสิ่งที่ไร้ประโยชน์

“หอเก็บหนังสือ?” เจียงซางยังไม่เคยก้าวออกไปจากเกาะพระจันทร์เลย จึงเห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้

“ถูกต้อง มันเป็นอาคารที่ใช้เก็บรวบรวมตำราและคู่มือรับทั้งหมดในประวัติศาสตร์”

“ท่านกำลังจะล่อลวงข้าหรือ?” เจียงซางไม่เชื่อเขา

โอหยางโซวส่ายหน้า แล้วกล่าวว่า “ข้าไม่กล้าทำเช่นนั้นหรอก ท่านสามารถไปดูด้วยตัวเองได้”

ความตื่นเต้นเต็มอยู่ในดวงตาของเขา ตามด้วยความสงสัยเล็กๆน้อยๆ “วิธีการของท่านไม่สามารถลวงข้าออกไปจากเกาะดาวดับได้หรอก ในโลกนี้มันจะไปมีอาคารดังกล่าวได้อย่างไร?”

“ท่านไม่จำเป็นต้องทดสอบข้า ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อขอให้ท่านรับตำแหน่งใดๆ ข้าแค่อยากให้เป็นผู้ดูแลหอเก็บหนังสือก็เท่านั้น”

เมื่อถูกยั่วยวนโดยหนังสือจำนวนมาก เจียงซางก็พร้อมที่จะรับความเสี่ยง เขากล่าวว่า “ก็ได้ ข้าจะลองเชื่อท่านและตามท่านไปดู ถ้ามันเป็นจริงดังที่ท่านกล่าว ข้าก็ยินดีที่จะเป็นผู้ดูแลมัน”

โอหยางโซวพยักหน้า

เจียงซางเดินตามโอหยางโซวและลงไปในแพ เพื่อข้ามไปอีกฝั่ง

เมื่อมาถึงหอเก็บหนังสือ เจียงซางก็เริ่มเชื่อที่โอหยางโซวกล่าว และเมื่อเขาได้เห็น ตำราและคู่มือจำนวนมาก เขาก็หลงใหลมันในทันที

“หอเก็บหนังสือเป็นอย่างไรบ้าง?”

“มันใหญ่มาก!” เจียงซางพิมพ์ “ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ผิดคำพูดของตัวเอง”

โอหยางโซวพยักหน้าและผ่นคลายลง

จากวันนี้ไป หอเก็บหนังสือจะมีชายชราลึกลับที่มีเป็องหลังนำกล้วเป็นผู้ดูแล

หลังจากออกมาจากหอเก็บหนังสือ โอหยางโซวก็ตรงไปที่วิทยาลัยสถาปัตยกรรม

ระหว่างทาง เขาได้พบกับซุนเสี่ยวเยว่

“โอหยาง เมื่อไหร่กันที่ท่านมีเวลามาที่นี่?” ซุนเสี่ยวเยว่ล้อเลียนเขา ดวงตาของเธอ เปล่งประกายออกมาเล็กน้อย มันเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและมีอารมณ์

นับตั้งแต่เธอมาที่นี่ โอหยางโซวก็มักจะยุ่งอยู่กับการสู้รบ หรือไม่ก็ออกไปเยือนพื้นที่รอบๆ ส่วนใหญ่พวกเขาจะพบปะพูดคุยกันในคฤหาสน์ของลอร์ด

“เข้ามาที่นี่เพื่อเดินเล่นรอบๆ!”

“โอ้ ท่านลอร์ด ท่านมีเวลาเดินเล่นรอบๆด้วยหรือ แคंबอกข้ามา บางที ข้าอาจจะช่วยท่านได้นะ” เสี่ยวเยว่กล่าวกับชายตรงหน้าเธออย่างสนุกสนาน

ผิวหน้าของโอหยางโซวหนามาก เขากล่าวออกไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ผู้อาวุธโสเหลืออยู่หรือไม่? ข้ามีเรื่องจะคุยกับเขา”

“เกี่ยวกับผังเมืองใช่หรือไม่?”

“เก่งนี่!”

“แน่นอนอยู่แล้ว! ไปกันเถอะ ข้าจะพาท่านไปพบเขา!” เธอหันหลัง แล้วเดินออกไป และโอหยางโซวก็เดินตามเธอไป

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ ทางวิทยาลัยได้เริ่มต้นการออกแบบแล้ว แต่เราไม่แน่ใจว่ามันจะคล้ายกับสิ่งที่ท่านคิดไว้หรือไม่” ระหว่างทาง ชุ่นเสี่ยวเยว่เริ่มพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับเรื่องผังเมือง

โอหยางโซวพนักหนา แต่เขาไม่ได้กล่าวตอบอะไร

ที่สำนักงานของผู้อาวุโสหลี่ โอหยางโซวได้เข้าไปพบเขาและอธิบายแผนที่เกี่ยวข้องกับการรวม 3 เขต เข้าด้วยกัน และจัดตั้งเป็นเมืองชานไห่

“ไว้ว ดูเหมือนว่าเราคงจะต้องปรับปรุงผังเมืองใหม่เสียแล้ว!”

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของท่าน ผู้อาวุโสหลี่” โอหยางโซวรู้สึกอายเล็กน้อย

“การได้เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ นับได้ว่าเป็นโชคดีของข้าแล้ว” ผู้อาวุโสหลี่ตื่นเต้นและมีแรงบันดาลใจในการทำสิ่งนี้

“ข้าไม่สามารถอดทนรอสิ่งที่ท่านจะทำได้จริงๆ!”

.....

TWO Chapter 294 ผ่านรอบแรก

จากความเห็นของผู้อาวุโสผู้ใหญ่ แผนผังทั้งหมดจะเป็นรูปเป็นร่างหลังปีใหม่

โอหยางโซวครุ่นคิดเกี่ยวกับมัน ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านสามารถออกแบบกำแพงเมืองก่อนได้หรือไม่?”

“ทำไมหรือ?” ผู้อาวุโสผู้ใหญ่ไม่เข้าใจ

“กำแพงเมืองจะเป็นแกนหลักของผังเมือง มันต้องใช้ความพยายามและเวลามากที่สุด และแน่นอน มันต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก อีก 4 เดือน จะถึงฤดูการเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิ ดังนั้น ข้าจึงหวังว่า เราจะสร้างกำแพงเมืองเสร็จก่อนหน้านั้น”

“โอเค” ผู้อาวุโสผู้ใหญ่ยกหน้าเข้าใจ เขาชื่นชมการดูแล และความห่วงใยที่โอหยางโซวมีต่อผู้คนของเขาเป็นอย่างมาก

“ข้าจะรวบรวมลูกศิษย์ทั้งหมด เร่งทำมันทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อให้แบบแปลนของมันเสร็จสิ้นภายใน 1 สัปดาห์”

โอหยางโซวขอบคุณเขา “ขอบคุณสำหรับการทำงานหนักของท่าน!”

ทั้ง 2 พุดคุยกันถึงรายละเอียดของกำแพงเมือง จนพระอาทิตย์ตกดิน โอหยางโจวจึงออกมาจากสำนักงานของเขา

“ข้าจะไปส่งท่าน!” เสี่ยวเยว่เดินตามเขาไป

ทั้ง 2 เดินบนทางเล็กๆ พวกเขาไม่ได้พูดคุยอะไรกัน และมันก็ไม่มีเสียงใดๆ มาทำลายบรรยากาศที่เงียบสงบนี้เลย

“โอหยาง!” ก่อนที่จะลา เหมือนซุนเสี่ยวเยว่มีบางอย่างจะกล่าวกับเขา

“อะไรหรือ?”

“ไม่มี ไม่มีอะไร!” ซุนเสี่ยวเยว่กลายเป็นเสียงหัวเราะ เธอรีบวิ่งกลับไป รอยเท้าของเธอเต็มไปด้วยความร่ำร้อนและหว่าดกลัว

โอหยางโซวมองไปที่ด้านหลังของเธอ เขาถอนหายใจเบาๆ ความรู้สึกโศกเศร้าเข้าครอบงำเขา

เมื่อเขากลับมาถึงคฤหาสน์ของลอร์ด มันก็เป็นเวลาอาหารค่ำพอดี

ในลาน ปิงเอ๋อได้กลับมาจากโรงเรียนแล้ว และกำลังเล่นกับขาวน้อยอยู่ ขาวน้อยที่ว่านี้ก็คือ หมาป่าสีขาวยาวตัวน้อย ที่ลั้วซี้สินมอบให้กับโอหยางโซว และมันก็ใกล้ชิดกับปิงเอ๋อมาก ถึงขั้นตามเธอไปที่โรงเรียนด้วย

โอหยางโซวสงสัยว่า ปิงเอ๋อคงจะมีความสามารถพิเศษบางอย่าง ที่ทำให้เธอใกล้ชิดกับสัตว์ร้ายต่างๆได้ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ประหลาดเหินย่นหรือเขี้ยวดำ ไม่มีใครเป็นข้อยกเว้น

“พี่ชาย ท่านกลับมาแล้ว!” ปิงเอ๋อวิ่งมาหาเขา ในขณะนี้ ตารางเรียนของเธอแน่นมาก

เด็กน้อยที่เหมือนจะต่อต้านในก่อนหน้านี้ ตอนนี้ เธอได้กลับมาประพฤติดีอีกครั้งแล้ว มันทำให้โอหยางโซวพอใจมาก

“อืม” พี่ชายน้องสาวพูดคุยกัน ขณะที่พวกเขาเดินไปที่ห้องโถงเพื่อทานอาหารค่ำ

หลังจากอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่แล้ว ตารางเวลาของโอหยางโซวก็มีแต่จะยุ่งวุ่นวายมากขึ้นในทุกๆวัน เขาจะพบกับคลื่นของข้าราชการและนายทหาร ที่มาปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องการบริหารและการทหาร

แม้ว่าไอหยางโซวจะสร้างรากฐานและส่งมอบเรื่องการบริหารให้กรมทั้ง 3 แล้ว แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่เขาจะต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง

ข้าราชการที่ถูกโยกย้ายออกไป ตั้งใจเข้ามาที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อที่จะบอกลาไอหยางโซว ก่อนที่พวกเขาจะเข้ารับตำแหน่งใหม่

พวกเขาเป็นเหล่าข้าราชการคนสำคัญที่ช่วยในการบริหารดินแดนมานาน จึงเป็นธรรมดาที่ไอหยางโซวจะต้องรับพวกเขาเป็นอย่างดี เขาจะออกไปพบปะและทักทายทุกคน เพื่อรักษาความจงรักภักดี และเป็นการบอกให้พวกเขารู้ว่า ลอร์ดของพวกเขา ยังคงห่วงใยพวกเขา

โชคดีที่ไอหยางโซวได้บ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง มันจึงทำให้เขามีพลังมากขึ้น หลังจากจบงานในตอนกลางวัน เขาจะอยู่ในห้องอ่านหนังสือตลอดกลางวัน เพื่ออ่านหนังสือและจดบันทึกแผนการพัฒนาดินแดนของเขา

กิจวัตรของเขาทำให้เหล่าแม่บ้านและท่านหญิงในคฤหาสน์ของลอร์ดรู้สึกกังวล ซึ่งเจ้ายี่ตั้งใจกลับมาจากนิกาย เพื่อบอกให้ซือสุเตรียมอาหารค่ำไปส่งที่ห้องอ่านหนังสือในทุกๆวัน

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 9

โอหยางโซวเรียกไปดีและเจ้าซีฮูเข้ามาประชุม

ทหารของกรมทหารป้องกันเมืองซานไห่เคิม ถูกโอนไปเป็นส่วนหนึ่งของกองพลทหาร
ทั้ง 3 มันจึงทำให้เจ้าซีฮูว่างงาน ไม่กี่วันมานี้ เขาเพียงแค่ประสานงานรับกรมกิจการ
ทหาร เกี่ยวกับการเกณฑ์ทหารใหม่ เมื่อเขาได้ยินว่าโอหยางโซวต้องการจะพบเขา
เขาจึงรีบมาในทันที

ในระหว่างการสู้รบบนสันเขาเอ้อซี ประสิทธิภาพของเจ้าซีฮูพิเศษมาก มันทำให้โอ
หยางโซวประทับใจและเขาได้มอบรางวัลให้กับเจ้าซีฮู นั่นคือ เทคนิคลับเพลงดาบหวู่
ฮู

หลังจากผ่านไป 2 เดือน เจ้าซีฮูก็ทำความเข้าใจมันได้ถึงขั้นพื้นฐานแล้ว มันทำให้
ร่างกายของเขาปลดปล่อยกลืนอายุของเสือที่บ้าคลั่งออกมา

“เป็นอย่างไรบ้าง การเกณฑ์ทหารเป็นไปอย่างราบรื่นหรือไม่?” โอหยางโซวถาม

“ก็ดีขอรับ มีผู้คนจำนวนมากที่ต้องการจะเข้าร่วมกองทัพ คนหนุ่มในดินแดนของเรามีร่างกายที่ดีมาก และส่วนใหญ่ที่มาก็ผ่านมาตรฐานของเราได้” เจ้าซีธูล่าวอย่างตื่นเต้น

โอหยางโซวพยักหน้า ลักษณะพิเศษของดินแดนเริ่มแสดงผลออกมาแล้ว

หลังจากพูดคุยและทักทายกันเล็กน้อย โอหยางโซวก็เข้าสู่หัวข้อหลัก “ข้ามีเหตุผล 2 ประการที่เรียกพวกเจ้ามาที่นี่”

“เชิญกล่าวเถิดขอรับ!”

ในความเป็นจริง เกี่ยวกับกองกำลังป้องกันเมือง เจ้าซีธูไม่มั่นใจเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก และเขาก็ไม่รู้ว่โอหยางโซวคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่หากมันเป็นการทำเพื่อลอร์ดของเขา ไม่ว่าอะไรเขาก็ยินดีจะทำมัน

“ประการแรก ในความคิดของข้า กองกำลังป้องกันเมืองซานไห่ ควรจะถูกจัดตั้งเป็นกองพลทหารป้องกันเมืองภายในครึ่งปี พวกเจ้าทั้ง 2 คิดเห็นเช่นไร?”

เจ้าซีธูไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยตรง ดังนั้น มันจึงไม่เหมาะที่เขาจะกล่าวความคิดเห็นของเขาออกไป แต่ลึกๆภายในใจของเขา เขามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง เขา

ไม่ได้คาดหวังเลยว่า หลังจากที่ยุบกรมทหารป้องกันเมืองทั้ง 3 ไปแล้ว ลอร์ดของเขา จะเคลื่อนไหวครั้งใหญ่เช่นนี้

ไปฉีพักหน้า แล้วกล่าวว่า “ด้วยขนาดในอนาคตของเมืองซานไห่ กองพลทหาร ป้องกันเมืองถือว่าเหมาะสมแล้ว”

เช่นเดียวกับที่ไปฉีกกล่าว เมืองซานไห่เป็นดั่งหัวใจสำคัญของดินแดน และมันต้องได้รับการปกป้อง แม้โอหยางโซวจะคิดว่า ไม่มีใครสามารถที่จะโจมตีเมืองซานไห่ได้ แต่มันก็ดีกว่าที่เขาจะเตรียมพร้อมไว้ก่อน

ถ้าไม่อย่างนั้น ประชาชนของเขาจะอาศัยอยู่อย่างสงบได้อย่างไร?

โอหยางโซวไม่ใช่คนที่ไล่ตามเป้าหมายในระยะสั้น และเขาจะไม่ขยายกองทัพโดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา เขากำหนดเส้นตายที่ครึ่งปี เพื่อให้สามารถทำมันอย่างช้าๆ และไม่ก่อให้เกิดความตึงเครียดในดินแดนมากเกินไป

หลังจากทั้ง 3 เมืองรวมเข้าด้วยกัน แต่ละวันจะมีผู้อพยพเข้ามาถึง 1,310 คน ในหนึ่งเดือน จะมีมากกว่า 40,000 คน เนื่องจาก การควบรวมเมืองเป็นความต้องการของโอหยางโซวเอง เขาจึงไม่ได้รับการยอมรับจากระบบ ดังนั้น ในการคำนวณประชากรของเมือง ทั้ง 3 เขต ก็ยังคงคำนวณแยกกัน

“แม้ว่ากองพลทหารป้องกันเมืองจะเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด ข้าก็ไม่ต้องการเห็นพลังการต่อสู้, ระเบียบวินัย และมาตรฐานที่อ่อนแอกว่าอีก 3 กองพลทหาร สำหรับการฝึกอบรมพวกเขา ข้าจะปล่อยให้พวกเขำทั้ง 2 จัดการ”

แม้ว่าเจ้าซีธูจะเป็นคนกล้าหาญ แต่เมื่อเขาได้ยินความต้องการของโอหยางโชว เขาก็รู้ว่าพวกเขำกำลังเผชิญหน้ากับปัญหา

ทุกคนรู้ว่า สำหรับกองกำลังที่ถูกจัดตั้งขึ้นมาใหม่ เพื่อที่จะสร้างพลังต่อสู้ นอกเหนือจากการฝึกอบรมอย่างหนักแล้ว การต่อสู้และการสู้รบจริงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก กรมทหารทั้ง 3 ควบคุมจุดอันตรายจากทั้ง 3 ทิศทาง ดังนั้น กองพลทหารป้องกันเมืองจึงไม่สามารถเข้าร่วมการต่อสู้จริงได้เลย

“ทำไม พวกเขามีปัญหาหรือ?”

เจ้าซีธูกัดฟันของเขา ก่อนจะกล่าวว่า “ข้าเป็นเพียงคนที่หยาบกระด้าง ฉะนั้น ข้าจะกล่าวตามตรง ในเรื่องการฝึกอบรมข้าไม่ได้กังวลใดๆ แต่ในเรื่องของการต่อสู้จริง ข้าเกรงว่ามันอาจจะส่งผลต่อแผนการของท่านลอร์ดได้”

โอหยางโชวพยักหน้า และหันไปทางไปฉี “ท่านขุนพล ท่านมีวิธีแก้ไขหรือไม่?”

“มีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น คือการให้กองพลทหารป้องกันเมือง แยกออกเป็นกรมทหาร
ต่างๆ แล้วผลัดเปลี่ยนกันไปค่ายต่างๆ เพื่อเข้าร่วมการต่อสู้จริง”

“เยี่ยม เราจะเอาตามนั้น สำหรับการจัดตั้งกองพลทหาร ท่านขุนพลจะเป็นนายพล
ของพวกเขา ขณะที่เจ้าชีฮูจะรับผิดชอบการจัดตั้งมัน”

ไปดีเป็นมือขวาของโอหยางโชวแล้ว ดังนั้น เรื่องทางทหารส่วนใหญ่จึงถูกส่งให้เขา
จัดการ กรมกิจการทหารที่อยู่ภายใต้ความเปล่งประกายของเขา กลายเป็นเพียงผู้ช่วย
ของเขาเท่านั้น

ขุนพลอย่างไปดีไม่เหมาะสำหรับการจัดการกรมกิจการทหาร สนามรบเป็นบ้านของ
เขา สาเหตุที่เขาตั้งกรมกิจการทหารขึ้นมาก็เพื่อ ควบคุมขุนพลของเขา และ
สร้างสมดุลในกองทัพ ถ้าไม่เช่นนั้น เหล่านายทหารก็จะกลายเป็นม้าป่า และหลุด
ออกจากการควบคุมไป

โชคร้ายที่เขาขาดผู้มีความสามารถพิเศษในด้านนี้ กรมกิจการทหารจึงเหมือนจะถึง
เป็นกึ่งตาย ซึ่งมันทำให้เขาผิดหวังมาก

ขณะที่ดินแดนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โอหยางโชวไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดตั้งกอง
กำลังด้วยตัวเองอีกต่อไป เขาส่งผ่านมันให้กับเหล่านายทหารรับผิดชอบ

ข้อเสียก็คือ อำนาจในการควบคุมกำลังทหารของเขาจะลดลง โชคดีที่นายพลแห่งกองพลทหารทั้ง 3 ได้รับการหล่อหลอมและแต่งตั้งโดยเขา ดังนั้น มันจะไม่มีปัญหาใดๆ ในระยะสั้นนี้

โอหยางโซวโยนความคิดต่างๆออกไป แล้วกล่าวว่า “ค่ายทหารของกองพลทหารป้องกันเมืองจะถูกย้ายไปนอกพื้นที่หลัก ส่วนค่ายทหารในพื้นที่หลักจะถูกทิ้งไว้ให้กับกรมทหารองครักษ์”

เจ้าซีฮูพยักหน้า เขาคาดหวังไว้แล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ กองพลทหารป้องกันเมือง และกรมทหารองครักษ์มีงานที่แตกต่างกัน หนึ่งอยู่ในและอีกหนึ่งอยู่นอก ดังนั้น การมอบค่ายทหารในพื้นที่หลักให้กับกรมทหารองครักษ์ย่อมจะเกิดขึ้นไม่เร็วก็ช้า

คุณาสน์ของลอร์ดและรัฐบาลซานไห่ แยกหน้าที่ด้านกฎหมายและกฎระเบียบ ซึ่งมันจะได้รับการวางแผนล่วงหน้า

กรมทหารองครักษ์เป็นไฟ่ตายของโอหยางโซว เขาจึงต้องควบคุมมันด้วยตัวเอง ตราบเท่าที่มีกองกำลังชั้นสูงนี้อยู่ในมือ เขาก็มีพลังมากพอที่จะทำลายทุกคนได้

เมื่อจัดการเรื่องกองกำลังอื่นเสร็จสิ้นแล้ว ต่อจากนั้นก็จะเป็นเวลาของการขยายกรมทหารองครักษ์

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 10

ณ ค่ายทหารใหม่ที่ซานเมืองทางตะวันตก

จากทหารที่เข้าร่วม 3,250 นาย หลังจากจบสงครามข้างฉิบ ยังคงเหลือทหารชั้นสูง
อีก 2,470 นาย พวกเขาได้เผชิญหน้ากับการทดสอบครั้งแรกของพวกเขา นั่นคือ
การวิ่งแบกน้ำหนัก, วิ่งข้ามอุปสรรค และการดันพื้น(วิดพื้น)

ในระหว่างการฝึกอบรม เหล่าทหารได้ฝึกซ้อมนับครั้งไม่ถ้วน เพื่อทำความคุ้นเคยกับ
มัน กฎเกณฑ์สำคัญของการทดสอบก็คือ ทหารจะสามารถปฏิบัติได้ตามมาตรฐานที่
กำหนดไว้หรือไม่

จากข้อมูลที่รวบรวมมา ทหารที่เข้าร่วมการทดสอบ เป็นทหารชั้น 8 หรือสูงกว่า โดยมี
10% ที่เป็นทหารสงครามชั้นสูง และอาจกล่าวได้ว่า พวกเขาเป็นทหารชั้นสูงที่สุด
ของดินแดนแล้ว

โอหยางโซวเป็นพยานในกระบวนการทดสอบทั้งหมด โดยมีไปฉียืนอยู่ข้างๆ

ในระหว่างการฝึกอบรมของหัวหน้าทีมผู้ฝึกสอน ไวเปอร์ ไปฝึกได้ลงเข้าไปในค่าย และมันทำให้เขามีแรงบันดาลใจ และมีไอเดียใหม่ๆมากมาย มาตรฐานการทดสอบจึงได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากคำแนะนำของเขา

หลังจากจบการทดสอบ มีเพียง **1,845** นายเท่านั้นที่ผ่านการทดสอบ โดยมีผู้ล้มเหลวทั้งหมดถึง **25%**

ผู้ล้มเหลวเหล่านี้จะถูกส่งกลับไปยังสังกัดเดิมของพวกเขา

หลังจากเสร็จสิ้นการทดสอบ ค่ายการทดสอบก็ถูกยุบ ทหารที่ผ่านจะถูกส่งไปยังค่ายใหม่ ซึ่งพวกเขาจะได้รับการฝึกอบรมในขั้นต่อไป

พวกเขาจะได้รับการฝึกอบรม โดยรูปแบบการฝึกอบรมสมัยใหม่ จากค่ายทหารใหม่นั้น ไปฝึกได้ออกแบบตารางเวลา และแผนการฝึกอบรมใหม่ ให้เหมาะสมกับทหารในสมัยนี้ ขณะเดียวกัน รูปแบบการฝึกฝนทางร่างกายใหม่นี้ ก็จะถูกผลักดันและกระจายไปทั่วทั้งกองทัพ

ท่ามกลางเทือกเขาซีหวนต้าซานทางเหนือ ที่จุดตัดระหว่างหลิงหนานและกวางสี เป็นพื้นที่ที่รู้จักกันในชื่อ ‘หวู่โจว’

ครึ่งปีก่อน หวู่โจวยังคงว่างเปล่า แต่ตอนนี้ ได้มีชนเผ่าเล็กกลับมาปรากฏตัวขึ้น ภายใต้การนำของผู้นำชนเผ่า พวกเขาได้ออกกวาดล้างค่ายโจรรอบๆ, สร้างฐานที่มั่น และเริ่มทำการเกษตร

ผู้นำที่น่าอัศจรรย์คนนี้มีศักดิ์ศรีสูงท่ามกลางคนเถื่อนภูเขา เมื่อพวกเขาได้สร้างฐานที่มั่นขึ้น คนเถื่อนภูเขาอื่นๆที่ได้ยินชื่อเสียงของพวกเขาก็ไปเยี่ยมเยียน เพื่อขอพบผู้นำที่น่าอัศจรรย์ผู้นี้

เผ่าคนเถื่อนภูเขานับร้อย ที่อาศัยอยู่ในเทือกเขาซีหวนต้าซี พวกเขาารู้สึกได้ว่าพวกเขาพบบ้านใหม่ และพวกเขาทั้งหมดก็เลือกที่จะย้ายไปที่ฐานที่มั่นแห่งนั้น ที่อยู่ในหวู่โจวโดยไม่ลังเล

เมื่อเวลาผ่านไป ทั้งสิ้น **55** เผ่าที่ย้ายไปตั้งเผ่า มีแม่แต่เผ่าขนาดใหญ่ที่มีประชากรมากกว่า **10,000** คน ที่ย้ายไปทั้งหมด

เมื่อเดือนที่แล้ว การย้ายถิ่นฐานครั้งนี้เริ่มแพร่กระจายมายังทางใต้ของเทือกเขา

เมื่อมีคนเถื่อนภูเขาจำนวนมากย้ายไปที่นั่น มันจึงกลายเป็นเมืองขนาดยักษ์ บน
กำแพงเมืองประดับด้วยธงสีดำ ปีกของพวกมันพริ้วไสวเหนือสายลม

มันใกล้ฤดูหนาวแล้ว หญ้าป่าทั้งหมดเหี่ยวจนเป็นสีเหลือง, นกก็อพยพไปแล้ว เขต
ทุรกันดารจึงกลายเป็นเงียบเหงา

แอ่งเกลียนโจวที่ตั้งอยู่ทางใต้ของกวางสี มีสภาพภูมิอากาศแบบมรสุม มันจึงไม่ได้รับ
ผลกระทบจากฤดูหนาวมากนัก เมื่อเข้าสู่เดือนที่ **12** อุณหภูมิยังคงมากกว่า **20** องศา
เซลเซียส

แอ่งเกลียนโจวที่ดูเหมือนจะสงบ แต่บางสิ่งที่ใหญ่โตกำลังจะเกิดขึ้น

ฝ่ายข่าวกรองได้รายงานว่า ชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหมดได้หยุดต่อสู้กัน และเริ่มที่จะมี
ร่องรอยของการร่วมมือกัน

ภายใต้คำสั่งของไป่ฉี กองพลทหารที่ **2** ได้ปรากฏตัวขึ้นบนทุ่งหญ้า เพื่อทำการ
ฝึกอบรบ และเพื่อสร้างความหวาดกลัวให้กับเผ่าต่างๆ พวกเขายังพยายามดึงเผ่าที่
อยู่ใกล้มาเข้าร่วมกับพวกเขาด้วย

ค่ายทิศตะวันตกของเผ่าเทียนฉีได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ เมื่อรวมกับกองกำลังของค่าย
ตะวันออกและองค์กรกัษของชานแล้ว พวกเขามีกำลังทหารมากถึง **12,000** นาย ซึ่ง
ใกล้เคียงกับกำลังพลของกองพลทหารที่ **2**

จากเผ่าขนาดกลางทั้ง **7** แต่ละเผ่ามีกำลังทหารไม่น้อยกว่า **3,000** นาย ถ้าพวกเขา
รวมตัวกัน พวกเขาจะมีกำลังทหารมากกว่า **20,000** นาย

ก่อนสมรภูมิ เผ่าเร่ร่อนต่างๆในทุ่งหญ้าได้รับสมัครทหารเพิ่ม ด้วยประเพณีของชนเผ่า
เร่ร่อน เผ่าต่างๆจึงเพิ่มกำลังทหารได้เป็นจำนวนมาก

หากเผ่าต่างๆในทุ่งหญ้าทั้งหมดร่วมมือกัน เพียงแค่กองพลทหารที่ **2** คงจะ
สามารถเผชิญหน้ากับพวกเขาได้

ด้านเมืองดาบหักที่อยู่ทางตะวันออกก็มีการเคลื่อนไหวเช่นกัน

เนื่องจากขีดจำกัดในตำแหน่งของปาเตา เมืองดาบหักจึงไม่สามารถอัปเกรดเป็นเมือง
ขนาดกลางระดับ **3** ได้ ความแข็งแกร่งของเมืองชานไห่ทำให้ปาเตาไม่สามารถข่มตา
นอนหลับได้ ดังนั้น เพื่อป้องกันดินแดนของเขา เขายอมแบกรับความเสี่ยง เพื่อรับ
รางวัลระยะสั้น

เขาได้สมรู้ร่วมคิดกับพันธมิตรหยานหวง โดยได้สร้างเมืองสาขาทั้งหมดของดินแดนขึ้น นอกเหนือจากเมืองสาขาหลักทั้ง 3 แห่งแล้ว เขายังได้สร้างเมืองสาขารองอีก 9 แห่ง ซึ่งพวกมันจะค่อยๆเติบโตขึ้นเป็นเมืองขนาดกลางอย่างช้าๆ

ประโยชน์โดยตรงของพวกมันก็คือ การเพิ่มจำนวนประชากรอย่างมหาศาล เพื่อใช้สร้างกองทัพ เมื่อรวมกับทหารเผ่าคนเถื่อนภูเขา และกำไรที่ได้จากเหมืองทอง เมืองดาบหักจึงได้สร้างกองพลทหารที่แข็งแกร่งขึ้นมา และมันสามารถเผชิญหน้ากับเมืองซานไห่ได้

ถ้ามีคนบอกว่า ปาเตากำลังเดินลงไปที่ด้ายเหล็กแล้ว โอหยางโชวก็คงกำลังเล่นกับไฟ

สถานการณ์ปัจจุบันทั้งหมดล้วนเกี่ยวข้องกับโอหยางโชว หลังจากที่เขายึดครองเมืองเทียนเฟิง เขาก็มีโอกาสที่จะยึดครองเมืองดาบหักเช่นกัน แต่เขากลับไม่ทำ เพราะเขาไม่ต้องการให้แผนการเลี้ยงแมลงพิษของเขาล้มเหลว เขาจึงยอมให้ดินแดนแห่งนี้อยู่รอดต่อไป

แต่ถ้าเขายังไม่หยุดแมลงพิษตัวนี้ มันก็อาจจะกลายเป็นอันตรายต่อเสือโคร่งได้

สิ่งที่โอหยางโชวกังวลมากที่สุดก็คือ ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา

เผ่าคนเถื่อนภูเขาขนาดใหญ่กำลังเดินทางลึกเข้าไปในเทือกเขา หัวหน้าทีมจากฝ่าย
ข่าวกรอง เล็งเห็นได้นำคนของเขาเข้าไปในเทือกเขาเพื่อสืบสวนเรื่องนี้แล้ว แต่พวก
เขาก็ยังไม่ส่งข่าวใดๆกลับมา

โอหยางโซมมีความรู้สึกว้า ลึกเข้าไปในเทือกเขา ศัตรูเก่ากำลังจ้องมองเขาอยู่

ขณะที่แองเกลียนใจกำลังจะมีอายุใหญ่ ได้มีชายชราผู้หนึ่งเข้ามาในเมืองซานไห่
อย่างเงียบๆ

เขาอายุราว **50** ปี มีใบหน้ากลม และคิ้วของเขาโค้งดั่งดาบ เขาแต่งตัวเรียบง่าย สวม
เสื้อผ้าหยาบ และคลุมด้วยผ้าคลุมไหล่สีเขียว เป็นคนที่ดูมีสง่าราศีอย่างมาก

หลังจากที่เข้าเมืองมา เขาก็เดินไปรอบๆอย่างตื่นเต้น เขามองไปที่ถนนธุรกิจอันคึกคัก
และเมื่อเขาเห็นว่าผู้ที่อยู่อาศัยที่นี่มีความสุข และทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เขาก็
อดไม่ได้ที่จะพยักหน้า

หลังจากนั้น เขาก็เดินไปที่มหาวิทยาลัยสีหนาน และพบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เขาถาม
เด็กหนุ่มว่า “ข้าได้ยินว่า ที่นี่มีหอเก็บหนังสือ เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันอยู่ที่ใด?”

เด็กหนุ่มเป็นศิษย์ของวิทยาลัยเศรษฐกิจ เมื่อเขาเห็นชายชราคนนั้นแต่งกายตาม
วัฒนธรรมโบราณ เขาก็ไม่กล้าชักช้า เขากล่าวว่า “มันอยู่ที่ริมทะเลสาบพระจันทร์ ช้า
จะพาท่านไปนั่นเอง”

ก่อนหน้านี้ โอหยางโชวได้ประกาศออกไปว่า หอเก็บหนังสือจะเปิดรับทุกคน ดังนั้น
การที่มีชายชราจะมาเยื่อมเยื่อนจึงเป็นเรื่องปกติมาก

“ขอบคุณ!”

เด็กหนุ่มพาชายชราไปที่หอเก็บหนังสือ ก่อนที่เขาจะกลับไป

เมื่อชายชราเดินเข้าไปในหอเก็บหนังสือ เขาก็กลายเป็นตื่นเต้นมากขึ้น

เขาไม่ใช่คนทั่วไป แต่เขาก็คือ นักบุญสงคราม ซุนหวู่ ลูกหลานทุกคนรู้จักเขาในชื่อ
ซุนจื่อ เขา, ชงจื่อ และเล่าจื่อ เป็นดาวที่เปล่งประกายมากที่สุด 3 ดวง ในปลายสมัย
ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูใบไม้ผลิ

ซุนหวู่และเจียงซางมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง

ประการแรก เจียงซางเป็นที่รู้จักในฐานะบรรพบุรุษของปรัชญาสงคราม ในทางตรงกันข้าม ชุนจื๊อเป็นตัวแทนของปรัชญาสงคราม

ประการที่สอง เจียงซางเป็นผู้สร้างแคว้นฉี และชุนหู่ก็มาจากแคว้นฉี

เมื่อพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ทั้ง 2 จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง ดังนั้นหลังจากที่รู้ว่าเจียงซางเป็นผู้ดูแลที่นี่ ชุนหู่ก็ใช้ระบบลับมาเยือนเมืองซานไห่ทันที่

กล่าวตามจริง ชุนหู่ถูกมองว่าเป็นครึ่งฤาษี

ก่อนที่จะอายุ 30 ปี ชุนหู่ไม่ได้เป็นคนที่มีชื่อเสียง ขณะนั้นเขายังเป็นเพียงฤาษีอยู่ และเขาได้เขียนศิลปะสงครามขึ้น(ตำราพิชัยสงคราม) หลังจากนั้น เขาก็ไปเป็นขุนพลของแคว้นหู่ 30 ปี ที่เขาอยู่ในตำแหน่ง เขาได้รับชัยชนะจากสงครามมากมาย หลังจากที่เขาเกษียณตัวเองออกมาแล้ว เขาก็กลับไปเป็นฤาษีอีกครั้ง เพื่อปรับปรุงผลงานของเขา

ทั้งชีวิตของเขา เต็มไปด้วยตำนานและเรื่องราว

บรรพบุรุษของนักปรัชญาสงครามก็คือเจียงซาง และสืดยอดนักปรัชญาสงครามก็คือชุนหู่ ตอนนี้ ทั้ง 2 ได้เข้ามาเวลามาพบกันแล้ว

“ผู้น้อยคำนับท่ายก!” ชุนหวู่คำนับทักทายเขาในฐานะผู้น้อย

เจียงซางใช้คำกล่าวที่มีชื่อเสียงจากหลุนหยู เพื่อกำหนดความสัมพันธ์ของพวกเขา
“สหายผู้มาจากแดนไกล ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น!”

หลังจากที่ทั้ง 2 ได้พบกัน พวกเขาทั้งสองสนทนากันเรื่องปรัชญาสงคราม

เจียงซางหันศีรษะ และมองออกไปด้านนอก เมื่อเขาเห็นว่าพระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า เขาก็กล่าวอย่างมีอารมณ์ว่า “การได้พบกันสหายที่รู้ใจเช่นท่านในชีวิตนี้ของข้า นับว่าเพียงพอแล้ว”

“ข้าเองก็คิดเช่นเดียวกัน!” ชุนหวู่กล่าวอย่างพึงพอใจ

“ถ้าเช่นนั้น ตอนนี้ ท่านจะยอมให้ข้าไปเยี่ยมชมเกาะของท่านได้หรือไม่?”

“ข้าไม่ได้มีปัญญา ตราบเท่าที่เจ้าต้องการ”

ทั้ง 2 หัวเราะออกมา พวกเขาเป็นดังสหายเก่าที่ไม่ได้พบกันมานาน ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นไปด้วยดี

จากนั้น เจียงซางก็พาเขาไปยังเกาะดาวดับ ซุนหู่ขึ้นชมทะเลสาบ และแสดงความเห็นของเขา “สถานที่แห่งนี้ช่างเหมาะสำหรับการเป็นฤๅษีจริงๆ ท่านคงจะมีความสุขเป็นอย่างมาก”

เจียงซางส่ายหัว และมองออกไปอย่างโศกเศร้าเล็กน้อย “ท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจวได้วางแผนไว้”

“โอ้?” ซุนหู่ประหลาดใจ “ดินแดนซานไห่มีชื่อเสียงอย่างมาก ขณะที่ข้าเข้ามา ข้าได้เดินไปดูรอบๆ ดูเหมือนว่ามันจะเป็นจริงตามข่าวลือนั้น ท้ายก่งได้เป็นฤๅษีอยู่ที่นี่มานาน ท่านคิดเช่นไรเกี่ยวกับลอร์ดแห่งเหลียนโจวหรือ?”

“ทำไมหรือ? เจ้าอยากจะทำงานที่นี่หรือ?”

“ไม่ใช่เช่นนั้น” ซุนหู่ส่ายหัว “ข้าไม่ได้ตั้งใจจะเข้าร่วมกองทัพ ข้าเองก็อยากจะเป็นเหมือนท่าน นั่นคือการเป็นฤๅษี ถ้าท่านไม่ว่าอะไร ข้าจะขอย้ายมาอยู่ที่เกาะแห่งนี้ เพื่ออ่านตำราและเขียนคือมือทางทหาร ข้าได้ยินว่าหอเก็บหนังสือมีตำราเป็นจำนวนมาก ข้าอยากค้นหาแรงบันดาลใจจากพวกมัน”

“การที่ผู้มากความสามารถเช่นเจ้าจะย้ายมาอยู่เกาะเล็กๆแห่งนี้ มันจะไม่เสียของหรือหรือ?”

“ท่านก็เช่นกันไม่ใช่หรือ?”

“ข้านั้นแตกต่างจากเจ้า ข้ามีปมกับลอร์ดแห่งเกลียนโจว ที่ไม่อาจบอกเจ้าได้ ดังนั้นข้าจึงไม่ได้ออกไป แม้ว่าข้าจะยอมรับงานของเขาก็คตาม” เจียงซางกล่าวด้วยความสัตย์จริงของเขา

ขุนหัวเจียบไป เขาใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวอย่างฉลาดว่า “ข้ายังคงเต็มใจที่จะทำตามหัวใจของข้า การนำกองกำลังในสนามรบไม่ใช่เป้าหมายของข้า การเผยแพร่ศิลปะสงครามต่างหากที่เป็นเป้าหมายของข้า”

เจียงซางพยักหน้า “มันก็เหมาะกับเจ้าดี สิ่งต่างๆไม่สามารถบังคับได้ ข้าคิดว่า ในวันพรุ่งนี้ท่านลอร์ดแห่งเกลียนโจวจะต้องมาเยี่ยมเจ้าอย่างแน่นอน และเชิญเจ้าไปเป็นขุนพลของเขา”

“ไม่เป็นไร ข้ามีแผนการของข้าแล้ว”

“เขาค่อนข้างจะซับซ้อนและเป็นคนพิเศษ ดังนั้น อย่าได้รีบปฏิเสธเขาเร็วนักล่ะ”

ตาของซุนหนู่เปล่งประกาย เขาไม่ได้คาดหวังว่าเจียงซางจะยกย่องลอร์ดผู้นั้นมากขนาดนี้ “หลังจากที่ได้ยินคำกล่าวของท่าน ข้าชักรออยากจะพบเขาเร็วๆ แล้วสิ”

“เขาจะไม่ทำให้เจ้าผิดหวังแน่นอน นอกจากนี้ ไปฉีกก็กลายมาเป็นซุนพลของเขาแล้ว พวกเขาได้ผลักดันการฝึกอบรมที่น่าสนใจขึ้นมา ข้ามั่นใจว่าเจ้าจะต้องสนใจเรื่องนี้ อย่างแน่นอน”

ตามที่คาดไว้ แม้ว่าเจียงซางไม่ได้ไปไหน แต่เขาก็คงรู้และเห็นทุกสิ่ง

พวกเขาทั้งสองได้พูดคุยเรื่องกลยุทธ์ในสงครามกันจนดึกดื่น

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวได้รับรายงานจากเกาะดาวดับ เกี่ยวกับชายชราอายุราว 50 ปี ที่พูดคุยอย่างสนิทสนมกับเจียงซาง

โอหยางโซวตื่นเต้นเป็นอย่างมาก หลังจากที่เขาได้อ่านรายงานนี้ ถ้าเป็นไปตามที่เขาคาดหวัง หลังจากเปิดเคสการอภิปรายของนักปรัชญา จะมีคนจำนวนมากมาพูดคุยกับเจียงซาง และพวกเขาต่างก็เป็นคนพิเศษ

“หนานผู่!”

“ท่านลอร์ด!”

“เรียกขุนพลไปฉีมาที่นี้!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวพาไปฉีไปเยี่ยมเยือนคนลี้กลับผู้นี้ด้วย เขาหวังว่า คนๆ นั้นจะเป็นอย่างไปฉี ที่สามารถเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับเมืองซานไห่ได้อย่างมาก ที่เขาพาไปฉีมาด้วยก็เพื่อช่วยเขาโน้วน้าวคนผู้ั้น

“ท่านลอร์ด!” ไปฉีรับมาในทันที

“ตามเข้าไปที่ห้องเก็บหนังสือ”

“ไฉ่? มีคนมาหรือ?” ความคิดของไปฉีเฉียบคมมาก เขาสามารถคาดเดาเหตุผลได้ในทันที

ไปฉีถือเป็น 1 ในตัวแทนของกองทัพ เมื่อเจียงซางได้มาดูแลหอเก็บหนังสือ ไปฉีจึงใช้เวลาส่วนหนึ่งไปเยี่ยมเยียนเขา ทั้ง 2 ได้พูดคุยกัน และแลกเปลี่ยนความเห็นของกลยุทธ์ในสงคราม โดยการสนทนาของพวกเขาเป็นไปอย่างเข้มข้นมาก

“ถูกต้อง!”

“ข้าอยากจะไปดูว่าเขาเป็นใคร!”

TWO Chapter 296 คำคืนก่อนการเปลี่ยนแปลง

ณ ริมทะเลสาบพระจันทร์, หอเก็บหนังสือ

เจียงซางและซุนหู่ได้พูดคุยกันอย่างยาวนาน ทำให้ทั้งคู่มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น เมื่อเห็นโอหยางโซวและไปฉีมาเยี่ยมเยียน ทั้งสองก็มอบหน้ากันและยิ้มออกมา

“ค่านับท้ายกง!”

เจียงซางพยักหน้า และชี้ไปที่ซุนหู่ ก่อนจะแนะนำเขา “เขาคนนี่คือ ซุนหู่”

หัวใจของโอหยางโซวสั่งสะท้าน “คำนับท่านนักบุญสงคราม!” ไปดีที่อยู่ด้านหลังของ
โอหยางโซวโค้งคำนับทันที เมื่อเห็นว่าคนที่อยู่ตรงหน้าคือต้นแบบของนักปรัชญา
สงคราม ชุนจื่อ

ชุนหู่ขยับไปด้านข้างเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวว่า “ข้ามาเยี่ยมเยียนอย่างกระตือรือร้น
และทำให้ท่านต้องมาต้อนรับด้วยตัวเอง ข้าของอภัยจริงๆที่ทำให้ท่านไม่สะดวก”

“ประตูเมืองซานไห่เปิดรับผู้มีความสามารถจากทั่วโลกเสมอ” โอหยางโซวกล่าวต่อ
“ท่านผู้มาจากแดนไกล ข้าได้เตรียมคฤหาสน์ไว้ให้ท่านแล้ว ข้าหวังว่าท่านจะยอมรับ
มัน”

“ข้าขอรับเพียงความตั้งใจของท่าน ตัวข้านั้นได้เกษียณตัวเองแล้ว และข้าก็ไม่มีแผนที่จะ
กลับไปทำงานด้วยเช่นกัน ข้าเพียงแค่อยากเป็นฤๅษีและอาศัยอยู่ร่วมกับท่ายก
งบนเกาะดาวดับ ข้าหวังว่าท่านจะยอมรับมัน” ชุนหู่ปฏิเสธเขา

โอหยางโซวถอนหายใจภายในใจของเขา “เราจะไม่บังคับใครที่ไม่เต็มใจ เนื่องจาก
ท่านต้องการจะเป็นฤๅษี ข้าก็绝不会เข้าไปยุ่ง ข้าเพียงแต่รู้สึกเสียใจเล็กน้อย”

โอหยางโซวแสดงความใจกว้างของเขา

คำตอบของโอหยางโซวไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดหวัง เขาทำให้ซุนหวู่ประหลาดใจ “ขอบคุณ
ท่านลอร์ดสำหรับการยอมรับ!”

“อย่าได้คิดมากเกินไป ท่านเป็นฤาษีเพื่อปรับปรุงศิลปะสงครามเช่นนั้นหรือ?”

“ถูกต้อง!” ซุนหวู่ตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ท่านต้องการจะปรับปรุงศิลปะสงคราม เพื่อส่งต่อไปให้กับคนรุ่นต่อไปใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง!” ดวงตาของซุนหวู่เริ่มเปล่งประกาย

โอหยางโซวพยักหน้า และเปลี่ยนหัวข้อการสนทนา “ท่านคิดอย่างไรกับมหาวิทย์
ของเรา?”

“การศึกษาชั้นสูง สอนและให้ความรู้แก่ประชาชน” ความสงสัยปรากฏขึ้นในดวงตา
ของเขา

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าคิดว่ามีสถานที่ที่เหมาะสมให้ท่านอยู่อาศัย!”

“เชิญกล่าว!”

“ข้างๆมหาวิทยาลัยสีหนานนั้นมีพื้นที่ว่าง เรากำลังเตรียมที่จะสร้างสถาบันอื่นๆขึ้นที่นั่น การปกครองแผ่นดินจำเป็นต้องมีครอบคลุมทุกด้าน มหาวิทยาลัยสีหนานเป็นสถานที่แห่งความรู้ แต่สถาบันแห่งใหม่จะเป็นแหล่งกำเนิดนายทหาร”

“ท่านลอร์ดช่างทรงปัญญายิ่งนั้น!” ซุนหวู่ยังคงไม่เข้าใจ “แล้ว มันเกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัยของข้าอย่างไรหรือ?”

โอหยางโซอิบาย “ตามแผนของข้า สถาบันแห่งใหม่นี้จะถูกเรียกว่า สถานศึกษาทางทหาร โดยมันจะมุ่งเน้นการฝึกอบรมนายทหารของกองทัพ และยังฝึกสอนศิลปะการต่อสู้ด้วย สถานศึกษาจะแบ่งภาควิชาออกเป็น ทหารราบ, ทหารม้า, วิศวกรรม และพัสดุ และแบ่งเป็น 3 ชั้นเรียน คือ A, B และ C”

“ชั้นเรียน A และ B จะมุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้ทางทหาร เช่น ภูมิประเทศ, การสร้างป้อมปราการ, อาวุธ, วิทยาศาสตร์ทางทหาร, สุขอนามัยเบื้องต้น ฯลฯ พวกเขาจะเรียนรู้คำสั่งทางทหารเช่น ‘เตียน’, ‘ฟาน’, ‘หลิง’ และอื่นๆ”

“ชั้นเรียน C จะมุ่งเน้นไปที่การศึกษาพื้นฐานและการบวณการทางทหารขั้นพื้นฐาน เช่น ภาษาจีน, จริยธรรม, จิตกรรม, อุปกรณ์, เลขคณิต, ประวัติศาสตร์, การออก

กำลังกายของกองทัพ, การจัดขบวนทัพ และอื่นๆ จากนั้น พวกเขาก็จะแยกไปเรียนว่า
ซาเฉพาะของพวกเขา”

จนกระทั่งโอหยางโซวกล่าวจนจบ ชุนหู่ยังคงไม่ได้กล่าวอะไรออกมาเลย แม้แต่เจียง
ซางและไป๋ฉีก็ถูกดึงดูดโดยสิ้นเชิง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งไป๋ฉี ผู้รับผิดชอบในการะจัดตั้งกองพลทหารทั้ง 3 เขารู้ดีว่า สิ่ง
กองทัพยังขาดอยู่ก็คือ นายทหาร ถ้าพวกเขาสามารถสร้างสถานศึกษาทางทหาร
ดังกล่าวได้ มันจะเป็นความสำเร็จอย่างมาก

ชุนหู่ยังคงเงิบ เนื่องจากส่วนใหญ่ที่เขาเขียนไว้ในศิลปะสงครามของเขา ถูก
รวบรวมไว้ในโปรแกรมการสอนนี้ สถานที่แห่งนี้ มันเป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบสำหรับ
เขาในการเผยแพร่คำสอนของเขา

ไม่เพียงแค่นั้น เขายังสามารถใช้ประโยชน์จากสถานศึกษาในการปรับปรุงศิลปะ
สงครามของเขาให้สมบูรณ์แบบมากขึ้น

เจียงซางมองโอหยางโซวด้วยความซับซ้อน ก่อนที่เขาจะหันไปหาชุนหู่ แล้วกล่าวว่า
“เป็นดังที่ท่านลอร์ดกล่าว สถานศึกษาทางทหารนี้ เหมาะที่จะเป็นที่อยู่สำหรับเจ้าที่
ต้องการจะเป็นราชาที่นี่”

“ไม่เพียงแค่นั้น ข้าสัญญาว่า เมื่อสถานศึกษาทางทหารเสร็จสมบูรณ์แล้ว ข้าจะสร้างอาคารขึ้นมาพิเศษ และย้ายตำราเกี่ยวกับการทหารและสงคราม รวมถึงคู่มือลับทั้งหมดไปที่นั่นด้วย” โอหยางโซวโยนเหยื่อ

ซุนหวู่หัวเราะ “ท่านลอร์ดช่างอัศจรรย์ดังที่ข้าคาดหวังไว้จริงๆ ข้าจะยอมรับมัน ข้าเชื่อมั่นว่าข้าทำมันได้”

โอหยางมีความปิติยินดี และในทันที เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเดี่ยวหู่ยี่ สำหรับการโน้มน้าวบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับนักบุญ ซุนหวู่ ให้อยู่ในดินแดนซานไห่, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 3,000 แต้ม, คะแนนชื่อเสียง 15,000 แต้ม!”

และยังมีประกาศต่ออีก

“ประกาศจากระบบ : นักบุญสงคราม ซุนหวู่ ได้ตัดสินใจที่จะย้ายไปอยู่ดินแดนซานไห่ เปิด(นักปรัชญาโบราณ)-ปรัชญาสงครามแผ่ขยายออกไป นักปรัชญาสงครามจะเริ่มปรากฏตัวขึ้นในเขตทูกันดาร์!”

เมื่อประกาศนี้ดังขึ้น มันทำให้ทั่วโลกกลายเป็นสับสนวุ่นวาย

ช่องระดับประเทศที่เจียบสงบไปนาน กลายเป็นคึกคักในทันที

“พี่ชายห่วยี่ รับข้าเข้าไปด้วย!”

“สำหรับคนที่น่าอัศจรรย์เช่นข้า ไม่มีคำกล่าวใดที่จะเหมาะไปกว่า ‘พี่ชายห่วยี่เป็น
สัตว์ประหลาด!’”

“ทำไมสิ่งดีๆถึงถูกเอาไปโดยฉิวหว่วยี่หมดกัน ข้า เจ้ารีเถียน ไม่ยอมรับมัน! ”

“แฟนคลับพี่ชายห่วยี่กำลังรับสมัคร โปรดติดต่อน้องสาวหุฮั่ว!”

“หุฮั่ว เจ้ามาทำอะไรที่นี่ กลับบ้านและไปกินยาของเจ้าไป!”

“กลุ่มสนับสนุนพี่ชายห่วยี่ กำลังรับสมัครคน โปรดติดต่อน้องสาวฟู่หรง!”

“อ้อ ข้าได้อาเจียนออกไปแล้ว!”

“ทุกท่านรอดู หลังจากขุนหู่ ห่วฉีจะเป็นของข้า อาวุโสหวัง!”

“ไอ้แกหวัง!”

“พี่ชายหวู่ยี่ ท่านได้ให้ความเชื่อมั่นแก่น้องสาวคนนี้ ข้าจะรอท่านสำหรับคืนนี้!”

.....

ผู้เล่นใหม่ดนักผจญภัยไม่ได้ใส่ใจนัก พวกเขาเพียงแค่เพิ่มสีสันในช่องระดับประเทศเท่านั้น โอหยางโซวเป็นดาวที่เปล่งประกายที่สุดในภูมิภาคจีน ทุกคน ทุกคนเคยชินกับความมหัศจรรย์ของเขามาซัักพักหนึ่งแล้ว

สำหรับลอร์ดคนอื่น พวกเขารู้สึกไม่ค่อยดีนัก

จากกลุ่มปรัชญาต่างๆ ที่ผู้เล่นลอร์ดสนใจเป็นพิเศษคือ ปรัชญาสงคราม

คนที่เป็นตัวแทนของมัน นอกเหนือจากซุนหวู่และซือหม่าเหรงจูแล้ว ในยุคเลียดก๊กยังมี หวู่ฉี, เว่ยเลี่ยว, เจ้าเซ่อ และไป่ฉี หรือแม้แต่จางเหลียงและหานลั่นจากตันราชวงศ์ฮั่น พวกเขาต่างก็เป็นดาวที่เปล่งประกาย

ไม่มีใครคิดว่า ดวงดาวที่เปล่งประกายที่สุดในปรัชญาสงครามอย่าง นักบุญสงคราม
ซุนหวู่ จะอยู่ในดินแดนซานไห่ ดังนั้น ในตอนแรก จึงเห็นได้ชัดว่าผู้เล่นลอร์ดไม่พอใจ
และรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรม

หากพวกเขารู้ว่า ไปดีก็เป็นขุนพลแห่งดินแดนซานไห่ มันอาจจะทำให้เกิดพายุขึ้นอีก
ครั้งก็ได้

นอกเหนือจากความอิจฉาแล้ว ลอร์ดคนอื่นๆก็ยังรู้สึกตื่นเต้นด้วยเช่นกัน ประกาศจาก
ระบบนั้นชัดเจนว่า นักปรัชญาสงครามจะปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร์

ณ ภูมิภาคชิงตู, เมืองหानตาน

ที่เงินทองหายใจ ความสุขในการรับสมัครเหลือนผอก่อนหน้านี้ได้หายไปแล้ว เขา
พิมพ์ว่า “ฉีเยว่หวู่ยี่ เจ้าช่างเป็นฝ่ายตรงข้ามที่น่าเกลียดชังจริงๆ แต่ข้าก็จะไม่ยอม
แพ้เจ้าอย่าแน่นอน สิ่งดีกำลังจะมาถึง และมันก็น่าสนใจจริงๆ เจ้าคิดเช่นนั้น
หรือไม่?”

ที่ยืนอยู่ข้างๆเขา นอกเหนือจากจู่ไต้เฟิงฮั่วแล้ว ยังมีผู้นำกิลด์เจี้ยนฉีจิงเหิง ยี่เจี้ยนสี
หลาย

หลังจากที่สนทนากันมาหลายรอบ ในที่สุด เมืองหानตานก็ได้ร่วมมือกับกิลด์เจี้ยนดี
จงเหิง

ณ ภูมิภาคเสี่ยงหนาง, เมืองหานตาน

ซุนเซินจุนอยู่ในสวนด้านหลังคฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อต้อนรับแขกพิเศษ ซึ่งก็คือ ผู้นำ
กิลด์ **18** นักขี่ม้าแห่งหยานหยุน หยานจื่อหลี่सान

จากกิลด์ **10** อันดับแรกของภูมิภาคจีน อาณาเขตของกิลด์พวกเขากว้างใหญ่ที่สุด
และสมาชิกทั้งหมดของพวกเขาก็เป็นนายทหาร ในฐานะที่เป็นผู้เล่นนักผจญภัย เลเว
ลของพวกเขาจึงยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และอุปกรณ์ของพวกเขาก็ปรับปรุงอยู่
ตลอด พลังต่อสู้ของพวกเขาจึงไม่สามารถจะมองข้ามได้

ผู้เล่นใหม่ดนักผจญภัยได้เริ่มผ่านช่วงมือใหม่กันแล้ว และพวกเขาก็ก้าวขึ้นสู่เวทีที่
สูงขึ้น

การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กำลังเกิดขึ้นอย่างเงียบๆ

เช่นเดียวกับความร่วมมือของเมืองซานไห่และกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ
กิลด์และดินแดนอื่นๆเริ่มที่จะร่วมมือกัน ซึ่งมันจะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับ
ทั้ง 2 ฝ่ายได้

ลอร์ดที่มีวิสัยทัศน์อย่างตีเจินและซุนเฉินจุนมีโอกาสมากขึ้น สำหรับคนที่ช้า ที่ยังรอให้
ผู้เล่นใหม่ดนักผจญภัยแสดงความแข็งแกร่งของพวกเขาออกมา เค้กส่วนใหญ่คงจะ
ถูกกินไปหมดแล้ว

ผู้ที่แข็งแกร่งจะยิ่งเพิ่มความแข็งแกร่งของพวกเขามากยิ่งขึ้น ตามเวลาที่เปลี่ยนไป
ขณะที่ผู้ที่อ่อนแอจะถูกพัดพาไปโดยกระแสน้ำ และหายสาบสูญไป

วิสัยทัศน์ของซุนเฉินจุนพิเศษมาก

ตระกูลของเขาอยู่ในวงการพาณิชย์ สมาชิกที่ทรงพลังของพวกเขาทั้งหมดเกี่ยวข้อง
กับการพาณิชย์ ในด้านของเรื่องเกี่ยวกับการทหารและการบริหาร เขาไม่สามารถ
แข่งขันกับตีเจินและจานหลางได้ และไม่แม้แต่ซีอองป้า

ดังนั้น เขาจึงเลือกกิลด์ **18** นักขี่ม้าแห่งหยานหยุน เพื่อปิดจุดอ่อนของเขา

ในขณะที่เดียวกัน กิลด์ **18** นักขี่ม้าแห่งหยานหยุนก็มีความต้องการอาวุธและอุปกรณ์
ชั้นสูง เพราะอาชีพของพวกเขาต้องใช้พวกมัน การทำงานร่วมกับเมืองตานหยางจึง
เป็นความคิดที่ดี

เมื่อหยานจื่อหลี่ซานได้ยินประกาศจากระบบ เขาก็ล้อเลียนว่า “ลอร์ดผู้นั้นไม่ยอมอยู่
นิ่งเฉยเลยจริง!”

“ข้าเองก็ไม่ได้อยู่นิ่งเฉยนะ!” ซุนเซินจุนกล่าว

ในสงครามซางผิง ในที่สุดเขาก็ได้รับสมัครเจ้าแก้วได้ อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังด้อยกว่า
เหลียนผอที่ตีเงินรับสมัครได้ สำหรับการกระทำของฉีเยว่หฺวู่ยี้ มันยังทำให้เขาเสีย
ขวัญ

ณ ภูมิภาคเซียนเย่, เมืองโลหิตสีชาด

ด้านหน้าของจานกลางเป็นขุนพลวยกลางคนที่ดูดูร้าย

หลังจากที่ขุนพลผู้นี้ได้ยินเสียงประกาศจากระบบ เขาก็หัวเราะออกมา “นักบุญ
สงครามซุนหฺวู่หรือ? ข้าอยากจะพบเขาจริงๆ”

“คนโบราณจากหลายพันปีก่อน จะเทียบกับท่านได้อย่างไร?” จานหลวงมั่งใจเป็น
อย่างมากว่า ในด้านการบังคับบัญชา อาจารย์ของเขาเหนือกว่าขุนพลทาง
ประวัติศาสตร์มาก

“เจ้าไม่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้” ขุนพลวัยกลางคนกอดอก “ศิลปะสงครามโบราณ
สามารถเทียบเท่ากับเทคนิคของสงครามสมัยใหม่ได้ในระดับยุทธศาสตร์ ดังนั้น มันจึง
ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะเอาชนะพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเกมส์ที่เป็นยุคอาวูธเย็น
เช่นนี้ เราจึงไม่สามารถมองข้ามขุนพลทางประวัติศาสตร์เหล่านั้นได้”

“ท่านอาจารย์ถ่อมตัวมากเกินไปแล้ว ข้ารู้เชื่อว่า ทหารที่ได้รับการฝึกอบรมด้วย
วิทยาศาสตร์สมัยใหม่นั้น ย่อมแข็งแกร่งกว่าทหารจากยุคโบราณอย่างแน่นอน” จาน
หลวงยืนยัน

นายทหารวัยกลางคนส่ายหัวเล็กน้อย ‘ถ้าเจ้าไม่เชื่อเช่นนั้นก็เอาเถอะ’

TWO Chapter 297 งานเลี้ยงหงเหมิน

โอหยางโซวไม่รู้เลยว่า ข้างนอกนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง และเขาก็ไม่ได้สนใจมันด้วย เขา
ตรวจสอบสถานะของขุนหู่อย่างสงบ

ชื่อ : ชุนจิอ(ระดับนักบุญ)

ฉายา : นักบุญสงคราม

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉี)

อัตลักษณ์ : ผู้อำนวยการสถานศึกษาทางทหารแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : ชุนพลชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 65

ความเป็นผู้นำ : 100

กำลัง : 75

สติปัญญา : 95

การเมือง : 80

ลักษณะพิเศษ : -

หนังสือ : ศิลปะสงคราม

การประเมิน : ซุนจื๊อเป็นชาวแคว้นฉี มีชื่อว่าหวู่ ช่วยฮ่องแห่งแคว้นหวู่เขียน
พระราชบัญญัติ 13 ข้อ เหล่าบุคลาการของกองทัพในสมัยก่อนเชื่อถือในทฤษฎีและคำ
สอนของซุนหวู่ เขาได้เขียนกลยุทธ์การป้องกันและกลยุทธ์การโจมตีนับร้อยไว้ในตำรา
พิชัยสงครามของเขา

หลังจากตรวจสอบสถานะของซุนหวู่ โหหยางโชวกี้ทั้งพอใจและกลุ้มใจ

ตามที่คาดไว้ เขาเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับนักบุญ สถานะของเขาน่ากลัว
มาก จากสถานะทั้ง 4 เขาไม่มีจุดอ่อนใดๆ และสถานะความเป็นผู้นำของเขาก็ถึง
ขีดจำกัดแล้ว

น่าเสียดายที่เขาเพียงเลือกที่จะอยู่ดินแดนซานไห่ และไม่สนใจที่จะเป็นขุนพล เขาจึง
ไม่ได้รับพิจารณาว่าถูกรับสมัครแล้ว ดังนั้น สถานะความจงรักภักดีของเขาจึงต่ำกว่า

ปกติ และลักษณะพิเศษก็ไม่ได้ถูกเปิดใช้งาน ซึ่งทำให้เขาไม่ได้เพิ่มบัฟใดๆให้กับ
ดินแดน

หลังจากที่ขุนห้วยยอมรับ โอหยางโซวก็ตั้งคณะกรรมการเตรียมความพร้อม
สถานศึกษาทางทหารขึ้นมาในทันที ซึ่งมันจะทำหน้าที่รับผิดชอบการก่อสร้าง
สถานศึกษาแห่งนี้

กระบวนการเตรียมการทั้งหมด จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์

ฮาร์ดแวร์คือ สิ่งอำนวยความสะดวกภายในสถานศึกษา ขณะที่พวกเขามี
ประสบการณ์ในการสร้างมหาวิทยาลัยสีหนานแล้ว โอหยางโซวจึงไม่ได้กังวลและส่ง
มอบงานนี้ให้ฝ่ายก่อสร้างและวิทยาลัยสถาปัตยกรรมโดยตรง

ปัญหาอย่างเดียวกันคือ การสร้างสถานศึกษาแห่งนี้ เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันที่พวกเขา
กำลังก่อสร้างกำแพงชั้นนอก เมื่อโอหยางโซวซึ่งน้ำหนักความสำคัญแล้ว เขาก็บอก
ฝ่ายก่อสร้างให้มีความสำคัญกับการก่อสร้างสถานศึกษาทางทหารก่อน

ซอฟต์แวร์ขั้นขั้นซับซ้อนกว่ามาก พวกเขาต้องการคณาจารย์จำนวนมาก สำหรับ
สถานศึกษาทางทหารแห่งนี้ การจะให้ขุนห้วยดูแลทั้งหมดคงจะเป็นไปไม่ได้แน่ แต่
คณาจารย์ที่เขาต้องการ ก็ต้องมีความสามารถในระดับที่ดีพอด้วยเช่นกัน

สถานศึกษาทางทหารมี 4 ภาควิชา ทหารราบ, ทหารม้า, วิศวกรรม และพัสดุ แต่ละภาควิชาจะต้องมีหัวหน้าคอยดูแล และแต่ละหลักสูตรจะต้องมีผู้ฝึกสอน

ขุนหัวจะรับตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาทางทหาร และทำหน้าที่เป็นหัวหน้าภาควิชาทหารราบชั่วคราว รับผิดชอบในเรื่องการฝึกสอนนายทหาร เกี่ยวกับอาวุธ และระเบียบวินัย นายพันแห่งกองพันเครื่องกลพระเจ้า หวังหยวนเฟิง จะถูกถอดออกจากตำแหน่ง และทำหน้าที่เป็นหัวหน้าภาควิชาวิศวกรรม เพื่อสอนเกี่ยวกับเครื่องกลขั้นพื้นฐาน

หลังจากหวังหยวนเฟิงถูกถอดออกจากตำแหน่ง โหหยางโชวกียุกกองพันเครื่องกลพระเจ้า และส่งสมาชิกทั้งหมดเข้ากองพลทหารป้องกันเมือง

สมาชิกหลักของกิลด์ลั้วยั่ว นักทำแผนที่ จิวต้วนเสียน จะเป็นอาจารย์สอนในวิชาภูมิประเทศ, รองเจ้ากรมการแพทย์ ผู้อาวุโสเฉียน จะสอนวิชาสุขอนามัย

วิชาภาษาจีน, จริยธรรม, เลขคณิต และประวัติศาสตร์ จะถูกสอนในมหาวิทยาลัยสีหนาน ครูฝึกที่จะฝึกอบรมทหารราบ จะได้รับคัดเลือกมาจากสมาชิกที่ไม่ถูกคัดเลือกเข้ากองกำลังพิเศษ พวกเขาได้รับการฝึกอบรมที่เข้มงวดมาก ในระหว่างการฝึกอบรมที่ค่ายซานเมื่องทางตะวันตก

สำหรับอีก 2 ภาควิชาที่เหลือ ต้องคัดเลือกคณาจารย์มาจากภายนอกเท่านั้น เพราะ
โอหยางโซวไม่สามารถโยกย้ายนายทหารของเขามาทำงานในสถานศึกษาทางทหาร
มากเกินไปได้

โอหยางโซวแจ้งสำนักงานต่างๆในเมืองหลวงของระบบ สั่งให้พวกเขาแพร่กระจาย
ข่าวออกไปว่า นักบุญสงคราม ซุนหู่ ได้จัดตั้งสถานศึกษาทางทหารในดินแดนซ่านไห่
จึงต้องการผู้มีความสามารถมาเข้าร่วมจำนวนมาก

นอกจากนี้ ซุนหู่ยังใช้อิทธิพลของเขาในการรวบรวมและเชิญนักปราชญ์หลายคนมา
เข้าร่วมกับสถานศึกษาทางทหาร ผ่านช่องทางพิเศษ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายหลักของเขา
ไม่ใช่การช่วยพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษให้กับดินแดนซ่านไห่ แต่เพื่อเผยแพร่
ปราชญ์สงครามของเขา

นอกเหนือจากการสอนวินัยทหารแล้ว กำหนดการและตารางเวลาทั้งหมด โอหยาง
โซวทิ้งไว้ให้ซุนหู่จัดการ

การจัดตั้งสถานศึกษาทางทหารได้รับความสนใจจากเจียงซางอย่างมาก เขาเข้าไป
พูดคุยกับซุนหู่ และได้เสนอความคิดเห็นและมุมมองของเขาออกมา

เมื่อมีเจียงซางและซุนหู่ 2 คนรุ่นใหญ่เป็นผู้จัดการ เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่
เข้าไปแทรกแซง

ในขณะเดียวกัน โหหยางโซวก็ติดต่อกับผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็ค แบล็คแมมบ้า เชิญเขามาเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับการส่งสมาชิกมารับตำแหน่งงานในสถานศึกษาทางทหาร

แบล็คแมมบ้ารู้สึกทึ่งกับคำแนะนำของโหหยางโซว โดยไม่ต้องกล่าวถึงค่าจ้าง เพียงแค่มีชุมชนอยู่ที่นี่ก็มีหลายคนยินดีที่จะทำงานในสถานศึกษาแห่งนั้นแล้ว

ความร่วมมือของดินแดนซานไห่และกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คได้เข้าสู่ขั้นที่ลึกซึ้งเข้าไปอีกชั้นแล้วด้วยสื่อน้ำลึกของกำลังคนและความมั่งคั่งของดินแดนซานไห่ พวกเขาจึงสามารถจัดตั้งสถานศึกษาทางทหารขึ้นมาได้ โหหยางโซวไม่ได้สนใจงานที่เหลือ เขาทิ้งมันให้คณะกรรมการเตรียมความพร้อมสถานศึกษาทางทหารจัดการ

ดวงตาของโหหยางโซวหันไปจัดจ้องลอร์ดคนอื่นๆในแอ่งเหลียนโจว

ด้วยการก่อตั้งรัฐบาลเทียนเฟิง ทำให้ลอร์ดมากกว่า **20** คน ที่อยู่ทางตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวเริ่มอยู่ในสถานการณ์ที่น่าอึดอัด

อาณาเขตภายใต้รัฐบาลเทียนเฟิงได้แก่ ทางเหนือติดกับเขตทุรกัณดาร์ตอนกลางของแอ่ง, ทางตะวันออกมาจนถึงเมืองกวงซู่ย, ทางใต้ถึงเมืองหยงเย่ และทางตะวันตกถึงทะเลสาบสีหลา ครอบคลุมฝั่งตะวันตกทั้งหมดของแอ่งเหลียนโจว

ในความเป็นจริง มากกว่าครึ่งหนึ่งของอาณาเขตภายใต้รัฐบาลเทียนเฟิง ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนซานไห่ พื้นที่ระหว่างเมืองเทียนเฟิง, เมืองหยงเย่ และเมืองกวงซู่ย ถูกครอบครองโดยลอร์ดคนอื่นๆมากกว่า 20 คน

ด้วยเหตุนี้ โอิหยางโซวจึงกลายเป็่ดั่งผู้ที่ขโมยพื้นที่ของเขาทั้งหมด

ภายใต้คำสั่งของโอหยางโซว กองพลทหารที่ 1 ซึ่งอยู่ในค่ายทิศตะวันตกได้ปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรภายในอาณาเขตของรัฐบาลเทียนเฟิง และประกาศออกไปว่าอาณาเขตทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของดินแดนซานไห่

ในขณะเดียวกัน กองพลทหารที่ 1 ไม่ได้เข้าไปในอาณาเขตดินแดนของผู้เล่นเลย ซึ่งมันแปลกมาก

ในทันที ลอร์ดทั้งหมดอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่

ถ้าพวกเขาสู้ พวกเขาจะไม่มีทางชนะอย่างแน่นอน แต่ถ้าพวกเขาหนี พวกเขาจะต้องยอมสูญเสียดินแดนที่พวกเขาพยายามสร้างขึ้นอย่างยากลำบาก

การกระทำที่แปลกประหลาดของกองพลที่ทหาร **1** ทำให้ลอร์ดเหล่านี้มีความหวัง พวกเขาคิดว่า ลอร์ดแห่งเกลียนโจวอาจจะเป็นคนดี จึงไม่ได้วางแผนที่จะรุกรานพวกเขา

เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นความหวังเดียวของพวกเขา พวกเขาไม่กล้าจะคิดอย่างอื่นอีก

กองพลทหารที่ **1** ไม่ได้โจมตีดินแดนเหล่านี้ พวกเขาโจมตีเฉพาะดินแดนที่อยู่ภายใต้อาณาเขตของดินแดนซานไห่เท่านั้น

ดังนั้น เมื่อดินแดนซานไห่อัปเกรด พวกมันก็จะถูกทำลายทั้งหมด

เมื่อไหร่ที่กองพลทหารที่ **1** ถูกจัดตั้งขึ้นสมบูรณ์ โอหยางหวังว่ามันจะช่วยแก้ปัญหาทางภาคตะวันตกทั้งหมดให้เขาได้

จากความเห็นของซีหวนชู่ย แนนอนว่าเขาต้องการที่จะกวาดล้างดินแดนเหล่านี้ ออกไปทั้งหมดในทันที เพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

แต่โอหยางโชวไม่เต็มใจที่จะล้มแผนการเลี้ยงแมลงพิษของเขา เพราะขีดจำกัดประชากรของเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** สูงถึง **500,000** คน การพึ่งพาเพียงการอพยพอย่างเดียวคงจะล่าช้าเกินไป

ปล่อยให้ชนแกะค่อยๆเติบโตขึ้นก่อน แล้วค่อยตัดมันในทีเดียว ดินแดนเหล่านี้มี
กองทัพเป็นของตัวเอง ถ้าเขาไม่สนใจพวกมัน พวกมันก็จะกลายเป็นเหมือนกับระเบิด
เวลา

การโจมตีของเมืองหยงเย่เป็นสัญญาณเตือนโอหยางโซว สุดท้ายแล้ว จะไม่มีลอร์ด
คนใดรอคอยความตายอย่างนิ่งเฉย พวกเขาจะต้องต่อสู้กลับอย่างแน่นอน

เมื่อพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มที่จะคิดแผนการ

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 12

ลอร์ด 23 คน ในฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว ได้รับบัตรเชิญจากโอหยางโซว โดย
พวกเขาถูกเชิญมายังเมืองซานไห่ในวันที่ 15 นี้ เพื่อเข้าร่วมการประชุม

สำหรับคำเชิญดังกล่าว ถ้าลอร์ดคนใดไม่ตอบรับมัน ก็จะถือว่าพวกเขาไม่เคารพลอร์ด
แห่งเหลียนโจว และกองพลทหารที่ 1 ก็จะไปเยี่ยมเยียนพวกเขา

คำเชิญที่ทรงพลังและอำนาจนี้ ทำให้เกิดคลื่นในฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว

ลอร์ดทั้งหลายตื่นตระหนก พวกเขาไม่รู้ว่าไฉนทางโศกต้องการอะไร

ในสายตาของพวกเขา นี่มันเหมือนกับเป็นงานเลี้ยงหงเหมิน

สิ่งที่ทำให้พวกเขาหมดหนทางก็คือ แม้พวกเขาจะรู้ว่า มันเป็นการล่อเหยื่อ พวกเขาก็ต้องเข้าร่วม ไม่เช่นนั้น พวกเขาก็คงจะถูกกองพลทหารที่ 1 กวาดล้างอย่างแน่นอน

ลอร์ดบางคนกลายเป็นสบายใจมากขึ้น จากที่พวกเขาคิด แทนที่จะอยู่ในขอบเหว มันคงจะดีกว่าหากจบปัญหานี้ได้ แม้ว่าพวกเขาจะถูกสังหาร มันก็ยังดีกว่าต้องคอยตื่นตระหนกและกังวลในทุกๆวัน

ลอร์ดบางคนโกรธมาก และได้เปิดเผยเนื้อหาของคำเชิญในฟอรัม

ผู้เล่นในภูมิภาคจีนกลายเป็นตื่นเต้น

ไม่กี่วันก่อน ดินแดนซานไห่เฟิงจะมีข่าวไป หลังจากผ่านมาไม่นาน พวกเขาก็มีข่าวเพิ่มขึ้นอีกแล้ว

“ลอร์ดแห่งเหลียนโจวได้กวัดแกว่งกระบี่ของเขาบนเหลียนโจวแล้ว ความ
ทะเยอทะยานของข้าที่จะได้เจ้าโลกได้แสดงออกมาแล้ว!”

“ด้วยความไร้ยางอายของฉีเยว่หฺวู่ยี้เช่นนี้ เขาไม่คู่ควรที่จะเป็นตัวแทนผู้เล่นของ
ภูมิภาคจีน!”

“ลอร์ดแห่งเหลียนโจวได้กำราบลอร์ดคนอื่นๆ มันแสดงถึงจิตวิญญาณการเป็นเจ้า
โลกของเขา!”

“จีนต้องการคนที่น่าเคารพ แต่ฉีเยว่หฺวู่ยี้ใช้กำลัง เขาไม่ใช่คนจริง!”

“ฉีเยว่หฺวู่ยี้ช่างน่ารังเกียจ ถ้าเจ้ามีลูกอันตะ ทำไมไม่ออกไปสู้กับประเทศอื่นๆ!”

“ผู้แข็งแกร่งกลืนกินผู้อ่อนแอ มันเป็นไปตามกฎแห่งป่า ฉีเยว่หฺวู่ยี้ พวกเราสับสนุน
เจ้า!”

.....

นอกเหนือจากความคิดเห็นดังกล่าวแล้ว ผู้เล่นบางคนยังได้โพสต์ในฟอรัม เกี่ยวกับความหมายที่ซ่อนอยู่ในเบื้องหลังคำเชิญ ในหมู่โพสต์เหล่านี้ โพสต์ของไป่เสี่ยวเซิงเจาะลึกที่สุดและครอบคลุมมากที่สุด

โดยเขากล่าวว่า ในฐานะลอร์ดของเมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก จีเยว่หฺวู่มีพลังอำนาจมากพอที่จะทำให้ลายพวกเขาทั้งหมดได้ แต่เขาก็ตัดสินใจที่จะแก้ปัญหาด้วยวิธีสันติ

เขาคาดการณ์ว่า คงจะมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นหลังจากที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นไปได้สูงที่มันจะเกี่ยวข้องกับขีดจำกัดของประชากร ถ้าไม่เช่นนั้น จีเยว่หฺวู่ก็คงจะไม่เสียเวลากับความพยายามดังกล่าวอย่างแน่นอน

เขายังคาดการณ์อีกว่า หลังจากวิกฤตการขาดแคลนธัญพืช ประชากรจะเป็นสิ่งที่ลอร์ดจะต่อสู้เพื่อมัน และช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายกำลังจะเกิดขึ้น

การคาดการณ์ของเขา ทำให้เกิดคลื่นที่รุนแรงในฟอรัม ผู้โหมดนักผจญภัยบางคนเริ่มคาดการณ์ถึงเวลาที่มันจะเกิดขึ้น

เมื่อเห็นบทสนทนาและการอธิบายในฟอรัม โอหยางโซวก็หัวเราะออกมา

โอหยางโซวไม่ได้สนใจโพสต์ของคนอื่นๆมากนัก มีเพียงโพสต์ของไป่เสี่ยวเซิงที่น่าสนใจ แม้แต่สมาชิกในพันธมิตรซานไห่ก็ยังตกใจกับการคาดเดาของไป่เสี่ยวเซิง ที่เกี่ยวกับความต้องการของโอหยางโซว

จากสมาชิกในพันธมิตรทั้งหมด ไป่ฮั่วและเฟิงฉิวฮวงกังวลมากที่สุด ดินแดนของพวกเขาได้รับการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ **3** นานแล้ว และกำลังเตรียมความพร้อมสำหรับการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1**

แน่นอนว่าโอหยางโซวไม่ได้ปิดบังอะไร เขาบอกทุกอย่างเกี่ยวกับแผนการอัปเกรดและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังจากอัปเกรด เพื่อให้พวกเขาเตรียมพร้อมได้

หลังจากที่โอหยางโซวอธิบายเสร็จ ช่องพันธมิตรก็กลายเป็นเจียบสนิท พวกเขาไม่คิดว่าแผนการอัปเกรดจะยากขนาดนี้ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็ใหญ่โตมาก

จากแผนทั้งหมด **4** แม้ว่ามันดูเหมือนโอหยางโซวจะทำได้ง่ายๆ แต่สำหรับดินแดนอื่นๆแล้ว การทำให้สำเร็จชักชวนเป็นสิ่งที่ยากอย่างมาก การรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ พวกเขาต้องรอให้คนเหล่านั้นมาด้วยตัวเอง, แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่ดิน

แดนของพวกเขาจะขอให้หอการค้ามาตั้งสาขาที่ดินแดนของพวกเขาได้, แม้แต่ใน
ดินแดนซานไห่ เทศกาลวัฒนธรรมคงไม่อาจเกิดขึ้นหากปราศจากความช่วยเหลือของ
หอการค้าชู่และวัดหม่าโจ้ว แล้วดินแดนของพวกเขาละ

และสุดท้าย การทดสอบกองกำลังที่ดูเหมือนจะง่ายที่สุด แต่จริงๆ แล้ว มันไม่ได้เป็น
เช่นนั้นเลย เพราะแม้แต่กองพลทหารที่ **2** ที่แข็งแกร่งที่สุดของดินแดนซานไห่ ก็ยัง
ประสบความสำเร็จลำบากกว่าจะผ่านได้ แล้วกองพลทหารของดินแดนอื่นๆ จะทำได้
อย่างไร

ดินแดนอื่นๆ ไม่ได้มีกองทัพความแข็งแกร่งมากนักเมื่อเทียบกับดินแดนซานไห่

โชคดีที่นอกเหนือจากไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวฮวงแล้ว คนอื่นๆ ยังอยู่ห่างจากการอัปเกรดเป็น
เมืองขนาดใหญ่ พวกเขายังมีเวลาอีกนานในการเตรียมตัว

แม้ว่าพวกเขาจะต้องถอยหลัง **1,000** ก้าว แต่หากพวกเขาสามารถทำเคลสได้สำเร็จ
ซัก **2** เคลส พวกเขาก็ยังจะอัปเกรดได้ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้หุดหู่มากเกินไป

ณ ภูมิภาคต้าหลี่, เมืองสอดคล้อง

บุบผาทั้ง 4 ได้มารวมตัวกันที่สวนด้านหลังคฤหาสน์ เพื่อทำความเข้าใจข้อมูลที่พวกเธอได้รับมา

ไปฮั่วถอนหายใจ “เคสการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ช่างน่าสิ้นหวังเสียจริง!”

“ท่านกังวลอะไรกัน ข้าเชื่อว่าเราจะต้องทำมันได้อย่างแน่นอน” หงหยิงกล่าวอย่างมั่นใจ

“แม้ว่าเคสการอัฟเกรดจะสุมเลือก มันก็ไม่ควรที่จะแตกต่างกันมากนัก ข้อมูลเคสทั้ง 4 ของเมืองซานไห่มีค่ามาก มันทำให้เราสามารถเตรียมการได้อย่างเฉพาะเจาะจง” ทซิงยี้กล่าว

“ถูกต้อง!”

“การสรรหาบุคคลทางประวัติศาสตร์และหอการค้า เราจะปล่อยให้ศาลาชิงเฟิงจัดการ พวกเขาคุ่นเคยกับต้าหลี่ ดังนั้น มันคงไม่ยากเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะเข้าติดต่อกับหอการค้า”

“ข้าจะเขียนจดหมายถึงพี่ชายของข้าหลังจากนี้” การวิเคราะห์ของทซิงยี้ช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับไปฮั่ว

“สำหรับการทดสอบกองกำลัง เรามีจางเลี้ยวอยู่ จึงไม่น่าเป็นห่วงมากนัก สุดท้ายก็คือ งานเทศกาลวัฒนธรรม พวกเราทั้ง 4 จะต้องช่วยกันวางแผนร่วมงาน”

หลังจากได้ฟังการวิเคราะห์ของทซิงยี การที่เมืองสอดลคล้องจะทำได้สำเร็จซัก 2 เควสก็ไม่ใช่เรื่องยากจนเกินไป

“เยี่ยม!” จื่อลั่วหลานหัวเราะ ขณะเดินไปลูบหัวของทซิงยี “หัวของเด็กน้อยที่ทำมาจากอะไรน้า ทำไมเจ้าถึงได้ฉลาดนัก? ปัญหาดังกล่าวยากมาก แต่เพียงเจ้ากล่าวออกมาเพียงไม่กี่คำ มันก็ดูง่ายขึ้นทันทีเลย”

“พี่สาว!” ในทันที เธอเปลี่ยนจากหญิงสาวที่มีเหตุผลและเย็นชา กลายเป็นสาวน้อยน่ารัก

ณ ภูมิภาคลั่วหยาง, เมืองหงส์สาบสูญ

เมื่อเทียบกับการวิเคราะห์ง่ายๆของทซิงยี เฟิงฉิวฮวงลำบากมากกว่า

หลังจากที่เธอออกจากตระกูล ในที่สุดเธอก็เข้าใจว่า อิทธิพลที่พวกเขามีต่อเธอนั้นมากแค่ไหน

ถ้าไม่ใช่ว่าเธอยืดหยุ่นและไม่ยอมแพ้ เธอคงจะไม่สามารถยืนอยู่อย่างมั่นคงได้

เพียงพริบตา มันก็ผ่านไป 4 เดือนแล้วตั้งแต่วันนั้น

เมืองหงส์สูญภายใต้การดูแลของเธอเปลี่ยนแปลงไปมาก

ส่วนที่แย่ที่สุดก็คือ ตำแหน่งอันดับ 2 ของดินแดนเธอได้ถูกครอบครองโดยเมือง
สอดคล้องไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ในสงครามซางผิง เธอใช้ประโยชน์จากข้อมูลภายในที่เธอได้รับมา รับ
สมัครหวังเหอได้สำเร็จ อย่างน้อย เธอก็ได้รับบางสิ่งมาจากสมรภูมิดังนี้

การรับสมัครหวังเหอเข้ามา นั่นก็หมายความว่า กองทัพจะไม่ใช้จุดอ่อนของดินแดน
อีกต่อไป และมันยังจะทำให้เธอสามารถมุ่งเน้นไปที่การบริหารจัดการได้อย่างเต็มที่

นอกเหนือจากนี้ ด้วยความสามารถของหวังเหอ เมืองหงส์สาบสูญอาจจะกลายเป็น
ส่วนสำคัญในสมรภูมิดังต่อไปนี้

แม้ว่าเธอจะไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับการทหาร แต่เธอก็มั่นใจในเรื่องการบริหารจัดการ ตั้งแต่เด็ก ๆ เธอได้เฝ้าดู, เรียนรู้ และผ่านประสบการณ์จริงมามากมาย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับความเสี่ยง เธอรู้สึกไม่มั่นใจ

เธอต้องการที่จะแข่งขันกับไปฮัวในการอัปเดต ไม่ใช่เธอไม่ชอบไปฮัว มันเพียงแค่พวกเธอทั้ง 2 เป็นผู้เล่นหญิงที่ดีที่สุดร่วมกันมาตลอด เธอจึงไม่ต้องการเสียมันไป

“ข้าไม่มีทางเลือกจริงๆ ดูเหมือนว่าข้าคงจะต้องใช้ของที่เก็บซ่อนไว้แล้ว!” เฟิงฉิวฮวง พึมพำ

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวอยู่ที่ห้องอ่านหนังสือของเขา ขณะที่ฟังรายงานเกี่ยวกับกำแพงเมืองชั้นนอก

การออกแบบใหม่โดยผู้อาวุโสได้เปลี่ยนแปลงเดิมที่โอหยางโซวได้วางแผนเอาไว้ อย่างสิ้นเชิง กำแพงชั้นนอกจะใช้ป้องกันทั้ง เขตซานไห่, เขตฉิวซู่ และเขตมิตรภาพ สร้างขึ้นเป็นกำแพงขนาดใหญ่

แน่นอนว่าพื้นที่ระหว่างทั้ง 3 เขตนั้นเป็นที่ว่าง ที่มีระยะประมาณ **10-15** กิโลเมตร โอบหยาจโซวได้เหลือพวกมันไว้เป็นพื้นที่ทางยุทธศาสตร์ แต่ตอนนี้ ทั้งหมดได้ถูกรวมอยู่ในกำแพงเมืองชั้นนอก

ด้วยเหตุนี้ กำแพงจึงมีความยาวทั้งสิ้น **25** กิโลเมตร จากตะวันออกไปทางตะวันตก และยาว **30** เมตร จากเหนือจรดใต้ มีพื้นที่ภายในถึง **750** ตารางกิโลเมตร

มันใหญ่กว่าแผนเดิมของโอบหยาจโซวสำหรับเมืองขนาดใหญ่ถึง **7.5** เท่า

เนื่องจากต้องเชื่อมต่อกับกำแพงเมืองเดิมที่มีอยู่ กำแพงชั้นนอกจึงสูง **12** เมตร และกว้าง **6** เมตร เท่ากับกำแพงเดิม

“นี่มันบ้ามากเกินไป!”

“ถ้าเราไม่ทำเช่นนี้ การรวบรวมเมืองทั้ง 3 เข้าด้วยกันก็จะกลายเป็นเพียงเรื่องโกหกในหัวใจของประชาชน ถ้าไม่ได้รับการคุ้มครองด้วยกำแพงเดียวกัน แล้วจะนับว่าพวกเขาอยู่ในเมืองเดียวกันได้อย่างไร?” ผู้อาวุโสเหลี่ยนยัน

“อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแผนของท่านจะทำให้เมืองรวมเป็นหนึ่งเดียวได้ แต่มันก็กินพื้นที่มากเกินไป ความสามารถในการป้องกันจะไม่ลดลงหรือ? และด้วยความ

กำแพงที่แคบและยาวนี้ มันคุ้มค่าที่จะลงทุนหรือไม่? ไม่เพียงแค่นั้น พื้นที่หลักของเรา ยังมาอยู่ที่มุมของกำแพง หากศัตรูโจมตีด้านนี้ พวกเขา ก็จะเข้ามาถึงคฤหาสน์ของ ลอร์ดได้อย่างง่ายดาย” โอหยางโซวรู้สึดึดอัดเล็กน้อย

“โอหยางโซว ใจเย็นๆก่อน” เสี่ยวเยว่สงบสติอารมณ์ของเขา ก่อนจะกล่าวว่า “จริงๆ แล้วพวกเราได้คำนึงถึงความกังวลนี้ของท่าน ตั้งแต่เริ่มออกแบบแล้ว”

“แล้วอย่างไร?” โอหยางโซวพยายามอย่างที่สุดเพื่อที่จะสงบสติอารมณ์ของเขาลง

“ถ้าเราพูดถึงเกี่ยวกับความสามารถในการป้องกันของเมือง แน่นอนว่าในอนาคตการ ป้องกันของเมืองซานไห่จะไม่แข็งแกร่งนัก อย่างไรก็ตาม การป้องกันของเมืองควร ได้รับการประเมินตามสภาพแวดล้อมด้วย ลองคิดดูซิว่า แอ่งเหลียนโจวนี้เป็นของท่าน อยู่แล้ว ด้วยภูมิศาสตร์ของที่นี่ พวกเราเพียงต้องยึดด้านเงินหนานไว้ให้มันเท่านั้น แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อย แล้วเหตุใดเมืองซานไห่ยังต้องกังวลเรื่องการป้องกันตัวเอง เล่า? ถ้าท่านกังวลว่าศัตรูจะผ่านด่านเงินหนานมาได้จริงๆ เราก็เพียงเพิ่มความหนา ให้กับกำแพงเมือง”

“แต่...”

“นอกจากนี้” ซุนเสี่ยวเยว่ไม่ได้ให้โอกาสโอหยางໂໜ้ตอบได้ใดๆ เธอกล่าวต่อว่า “สำหรับพื้นที่หลักที่อยู่ในมัม มันเป็นเพียงความคิดแบบดั้งเดิมของท่าน ลองคิดดูดีๆ ที่ในเมืองยุคปัจจุบัน พื้นที่หลักอยู่ตรงกลางหรือไม่?”

เมื่อคิดเกี่ยวกับมัน ที่ซุนเสี่ยวเยว่กลางมาก็ถูกต้อง ด้วยเอกลักษณ์เฉพาะของแอ่งเหลียนโจว โอหยางໂໜ้ไม่คิดว่าจะมีใครบุกเข้ามาถึงเมืองซานไห่ได้ หรือถ้ามีใครทำได้ พวกเขาก็คงจะสูญเสียอย่างมากกว่าจะเข้ามาได้

โอหยางໂໜ้ไม่คิดเลยว่าซุนเสี่ยวเยว่จะมีความคิดที่เฉียบคมเช่นนี้

“เสี่ยวเยว่ ที่เจ้ากล่าวมาก็มีเหตุผล” โอหยางໂໜ้ไม่ได้ยืนยันความคิดเดิมของเขาอีก และไม่ได้พยายามที่จะกู่หน้าของตัวเอง

“แน่นอน!”

“ตกลง เราจะทำตามแผนนี้ ดูเหมือนว่ามันจะเป็นงานที่ยากลำบากจริงๆ”

“ไม่ต้องกังวล เรื่องานไม่ได้มีมากอย่างที่ท่านคิด” ซุนเสี่ยวเยว่ทำให้เขาสงบลงก่อน แล้วกล่าวต่อว่า “กำแพงเมืองชั้นนอกมี 3 ด้าน ระยะเวลาทางรวม 85 กิโลเมตร เมื่อรวม

กับกำแพงเมืองเดิมทั้ง 3 แห่งแล้ว เราต้องสร้างเพิ่มเพียง 69 กิโลเมตร ซึ่งคิดเป็นเพียง 4 เท่าของกำแพงชั้นที่ 2 ของเขตซานไห่เท่านั้น”

โอหยางโซวพยักหน้า “เกี่ยวกับเหิงเจิงล่ะ? เจ้าคิดไว้แล้วหรือยัง?”

“แน่นอน จากการออกแบบ เราจะมีประตูรวมอย่างน้อย 20 แห่ง โดยเป็นประตูหลัก 11-12 แห่ง โดยประตูหลักแต่ละแห่งจะต้องมีเหิงเจิง นอกจากนี้ เรายังต้องสร้างประตูน้ำที่จุดตัดระหว่างแม่น้ำและกำแพงเมือง และเรายังต้องสร้างสะพานเพิ่มอีก 7-8 แห่ง เพื่อเพิ่มความสะดวกสบายในการเดินทางระหว่างเขตต่างๆ...”

โอหยางโซวฟังจนเขาเริ่มมีเหงื่อและหัวฟูขึ้น เขาจึงโบกมือออกไป และกล่าวว่า “โอเค โอเค เจ้าไปอธิบายมันกับฝ่ายก่อสร้าง จากนั้น ไปที่กรมการเงินเพื่อขอของเงินทุน และไปที่กรมการบริหารเพื่อขอกำลังคน เราต้องสร้างมันให้เสร็จก่อนที่ฤดูเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิจะมาถึง”

โครงการขนาดใหญ่ดังกล่าว ต้องใช้เงินทุนจำนวนมหาศาล ในตอนแรก โอหยางโซวต้องการนำกำไรส่วนหนึ่งของเดือนที่ 12 เพิ่มเข้าไปเป็นเงินทุนงานประมุล แต่ดูเหมือนว่าเขาจะทำได้แล้ว

ต้องไม่ลืมว่า นอกเหนือจากกำแพงเมืองแล้ว ยังมีสถานศึกษาทางทหารที่กำลังเตรียมการก่อสร้างอยู่อีก

“ข้า ข้าหรือ?” ซุนเสี่ยวเยว่กล่าวอย่างไม่มั่นใจและกังวล โครงการขนาดใหญ่เช่นนี้เป็นเรื่องยากในการประสานงาน เธอไม่มั่นใจว่าจะทำมันได้

“ใช่ เจ้าจะเป็นผู้ดูแลโครงการกำแพงเมืองนี้” โอหยางโซวจำเป็นต้องมอบโครงการนี้ให้กับคนที่เขาเชื่อถือได้ นอกจากนี้ เธอยังชอบทำตัวขี้เกียจอยู่บ่อยครั้ง เขาจึงต้องหางานให้เธอทำมากขึ้น

“ท่านไม่แม้แต่จะขอความเห็นจากข้าเลย ท่านก็แค่โยนงานมาให้ข้าเท่านั้น!” เสี่ยวเยว่บ่น

“ทำไม เจ้าจะไม่ช่วยข้าหรือ?”

“ข้าจะช่วย ใครกลัวกันล่ะ?” เสี่ยวเยว่ตอบรับ

“โอเค ตกลงตามนี้!”

หลังจากที่จบเรื่องกำแพงเมืองแล้ว โอหยางโซวก็พูดคุยกับผู้อาวุโสหลักเกี่ยวกับปัญหาการวางแผนเมืองซานไห่

มันจะเป็นโครงการขนาดใหญ่ยิ่งกว่ากำแพงเมืองหลายพันเท่า ในการออกแบบ ต้อง
เกี่ยวข้องกับ สถาปัตยกรรม, การทำผังเมือง, การบริหารจัดการ, ปะปา และด้าน
อื่นๆ ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อให้มันสมบูรณ์แบบที่สุด

TWO Chapter 299 ปลดการควบคุมทางทหารด้วยจอกสุรา

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 15

ณ เมืองซานไห่

ลอร์ด 23 คน จากฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว ทั้งหมดได้มารวมตัวกันที่เมืองซาน
ไห่ เพื่อเข้าร่วมการประชุม

ไม่มีใครระพลาดมัน

โอหยางโซวมาต้อนรับทุกคนด้วยตัวเอง

สถานที่จัดประชุมเป็นห้องโถงประชุมหลัก

เนื่องจากเป็นการประชุมระหว่างลอร์ด โอหยางโชวจึงไม่ได้ให้ฟานจงหยานไปต้อนรับพวกเขา จากดินแดนทั้งหมดของลอร์ดเหล่านี้ ส่วนใหญ่จะเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 มีเพียงบางส่วนที่เท่านั้นที่เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 เมื่อพวกเขาได้เห็นความยิ่งใหญ่และความเจริญรุ่งเรืองของเมืองซานไห่แล้ว พวกเขาก็กลายเป็นตื่นตะลึง

ขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด และได้เห็นสิ่งต่างๆภายใน พวกเขาก็เสียขวัญเป็นอย่างมาก เมื่อเทียบกับคฤหาสน์ของลอร์ดแห่งนี้แล้ว มันดูราวกับว่าคฤหาสน์ของลอร์ดของพวกเขา นั้น เป็นเพียงแค่กระท่อมของคนยากจนเท่านั้น

มันทำให้พวกเขารู้ว่า ช่องว่างระหว่างดินแดนของพวกเขาและดินแดนซานไห่ นั้นห่างไกลกันมากเพียงใด

สำหรับคนส่วนใหญ่ นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาออกมาจากดินแดนของตัวเอง ขณะที่พวกเขาอยู่ภายในดินแดน พวกเขาดังราชา และหยิ่งพยอง พวกเขาเคยคิดว่า ถ้าเมืองซานไห่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้ พวกเขาก็ทำได้เช่นกัน

แต่เมื่อได้เห็นความมั่งคั่งของเมืองซานไห่ ตอนนี้ พวกเขารู้แล้วว่าตัวเองเป็นเพียงกบที่ อยู่ในกะลา

ห้องโถงหลักถูกจัดอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย สาวใช้น้ำชาและผลไม้ออกมาบริการ
พวกเขา

หลังจากคฤหาสน์ของลอร์ดขยายใหญ่ขึ้น โอหยางโซวก็แนะนำให้จื๋อซู(ฉีสื่อ) จ้างสาว
ใช้เพิ่มอีกชุดหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่า คฤหาสน์ของลอร์ดจะดำเนินงานได้อย่างราบรื่น

ในการทำความสะอาดเพียงอย่างเดียว คฤหาสน์ของลอร์ดต้องใช้คนอย่างน้อยถึง **10**
คน

เขาไม่ต้องการบรรยากาศที่เป็นทางการมากเกินไป โอหยางโซวจึงสั่งให้เรียกนักเต้น
และนักร้องมาทำการแสดง

ในความเป็นจริง นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวได้เห็นการแสดงของพวกเขา ซึ่งมัน
สวยงามและมีเสน่ห์อย่างมาก

ฉากดังกล่าวทำให้ลอร์ดคนอื่นๆตกตะลึง นี่คือชีวิตที่แท้จริงของลอร์ด ดินแดนเล็กๆ
ของพวกเขาไม่มีอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้

โอหยางโซวนั่งอยู่บนเก้าอี้ของลอร์ด ขณะที่เขายกจอกสุราขึ้นมา เขามองไปรอบๆ ยิ้ม และกล่าวว่า “พวกท่านทุกคนเดินทางมาจากที่ห่างไกล ต้องขอโทษจริงๆ ที่ข้าไม่ได้ต้อนรับทุกคนเป็นอย่างดี นี่สำหรับทุกท่าน!”

ทุกคนก็ยกจอกสุราขึ้นมาเช่นกัน

ไม่ว่าพวกเขาจะคิดในใจอย่างไร แต่สถานที่แห่งนี้ก็เต็มไปด้วยความคึกคักและอบอุ่น

ด้วยการแสดงต่างๆ ลอร์ดทั้งหลายเริ่มพูดคุยกัน พวกเขาสนุกสนานกันจนลืมเหตุผลที่พวกเขามาที่นี่ รวากับว่าพวกเขาอยู่ในงานเลี้ยงฉลอง

โอหยางโซวเดินไปรอบๆ ห้องโถง และพูดคุยกับลอร์ดคนอื่นๆ

บางคนก็ปฏิบัติกับเขาอย่างอบอุ่น ขณะที่บางคนก็เย็นชา

หลังจากที่เวลาผ่านไป 1 ชั่วโมง โอหยางโซวก็โบกมือเพื่อหยุดการแสดง ถังโถงจึงกลายเป็นเงียบลง โชคดีที่พวกเขาไม่สามารถเมาในเกมส์ได้ ไม่อย่างนั้น คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่บรรยาภาจะสงบลง

ลอร์ดทั้งหมดสิ้นสละท่านภายในหัวใจของพวกเขา พวกเขาว่าการแสดงที่แท้จริงกำลังจะเริ่มขึ้น

โอหยางโซวกลับไปนั่งที่และมองไปรอบๆ “ที่ข้าเชิญทุกท่านมาในวันนี้ นอกเหนือจากการทำความรู้จักซึ่งกันและกันแล้ว ก็เพื่อวางแผนสำหรับอนาคตของแอ่งเหลียนโจว”

ลอร์ดที่ใจร้อนคนหนึ่งกล่าวขึ้นในทันทีว่า “ท่านเชิญเรามาที่นี่ด้วยจุดประสงค์ใด? ท่านสามารถบอกเราตรงๆได้ ไม่จำเป็นต้องตีพุ่มไม้รอบๆ” คำกล่าวของเขาขาดซึ่งความสุขภาพและเคราพ่นอมนุ่ม

“ตกลง เช่นนั้น ข้าก็จะพูดตรงๆ ดินแดนซานไห่ได้ก่อตั้งรัฐบาลเทียนเฟิงขึ้น และแน่นอนว่ามันไม่สามารถลบออกได้ ปัญหาระหว่างรัฐบาลเทียนเฟิงและดินแดนของพวกเขา สามารถแก้ไขได้เฉพาะในกรณีที่พวกท่านยอมรับเงื่อนไขบางประการเท่านั้น ข้าสัญญาว่าดินแดนของพวกเขาจะไม่ถูกแตะต้อง จนกว่ามันจะเข้ามาอยู่ในเขตของดินแดนซานไห่”

เหล่าลอร์ดสิ้นสละท่าน เส้นที่โอหยางโซวขีดไว้ทำให้พวกเขาอึดอัดใจมาก

“ฮ่าๆๆ ท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจวรู้วิธีเล่นตลกจริงๆ ด้วยความเร็วของดินแดนซานไห่ มันคงจะไม่นานนักที่ดินแดนของพวกเราจะถูกยึดครอง สิ่งที่ท่านแนะนำนั้น มันไม่สามารถแก้ปัญหาคิดๆได้เลย”

“ถูกต้อง!” คนอื่นๆเห็นด้วย “ช่วงเวลาที่สงบสุขนี้มันคืออะไรกัน? พวกเราไม่ใช่
นกกระจอกเทศที่จะแสร้งทำเป็นว่าทุกอย่างโอเคได้หรอกนะ”

“แล้วจะเป็นอย่างไรหากข้าสัญญาว่าจะให้ผลประโยชน์กับพวกท่าน หลังจากที่ยึด
ครองดินแดนของพวกท่านแล้ว?”

“ท่านมีสิ่งใดที่ทำให้เราสนใจได้กัน?”

ในขณะนี้ ห้องโถงเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ทุกๆคนต่างก็กล่าวแสดงความไม่พอใจของพวกเขามาก

“ทุกคนเงียบและฟังข้า!!!” เขารอให้ห้องประชุมเงียบลง ก่อนจะกล่าวว่า “รอให้ข้า
กล่าวให้จบก่อน แล้วพวกเจ้าค่อยตัดสินใจกัน ตกลงหรือไม่?”

“ตกลง บอกพวกเรามา ว่าท่านจะให้ผลประโยชน์กับพวกเราอย่างไร?”

เมื่อเห็นว่าชะตากรรมที่ต้องถูกยึดครองไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ลอร์ดบางคนก็
ฉลาดจึงเริ่มเรียกร้องผลประโยชน์

โอหยางโซวพยักหน้า “ทุกคนเล่น **Earth Online** ด้วยเหตุผล 2 ประการ
ประการแรก พวกเขาชอบเล่นเกมส์และสนุกกับมัน, ประการที่สอง พวกเขาต้องการ
ได้รับบางสิ่งบางอย่าง และนั่นคือ คะแนนความสำเร็จจากโกอา เพื่อเพิ่มระดับสิทธิ์
ของพวกเขา ข้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

“ถูกต้อง แต่เมื่อดินแดนของพวกเขาถูกยึดครอง ทุกอย่างก็จะสูญเปล่า แล้วพวกเรา
จะได้รับคะแนนความสำเร็จได้อย่างไร? ถูกต้องหรือไม่?”

“ใช่! ใช่!”

“ไม่ถูกต้อง!” โอหยางโซวส่ายหัว

“ไม่ถูกต้องหรือ?”

“ใช่ พวกท่านเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ การประเมินคะแนนความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
ดินแดนเท่านั้น ภูมิภาคจีนมีลอร์ดมากกว่า **10,000** คน สู้ตายแล้ว พวกท่านคิด
ว่าจะมีซึกกี่คนที่รอดอยู่ได้? ผู้ที่ถูกยึดครองหรือถูกทำลาย พวกเขาจะได้รับคะแนน
ความสำเร็จหรือไม่? ไม่อย่างนั้นอน คะแนนความสำเร็จจะขึ้นอยู่กับดินแดน, ความ

มั่งคั่ง, ระดับของอาชีพ หรืออะไรที่คล้ายๆกันนี้ ดังนั้น แม้ว่าดินแดนของพวกท่านจะถูกยึดครอง มันก็ไม่ได้หมายความว่าพวกท่านจะสูญเสียทุกอย่าง”

บรรดาลอร์ดทั้งหลายเห็นด้วยกับคำกล่าวของโอหยางโซว

“เชิญท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจวกล่าวเถิด ว่าท่านจะสัญญาอะไรกับพวกเรา?” หนึ่งในลอร์ดที่มีชื่อว่าเสี่ยวมีกล่าว

เธอเป็นหนึ่งในลอร์ดหญิงที่มีอยู่เพียงไม่กี่คน

“ตกลง” โอหยางโซวพยักหน้า “ตราบเท่าที่พวกท่านยอมรับเงื่อนไขของข้า ข้าสัญญาว่า หลังจากที่ยึดครองดินแดนของพวกท่านแล้ว ข้าจะอนุญาตให้พวกท่านอยู่ในดินแดนซานไห่ได้ นอกจากนี้ ทรัพย์สินที่พวกท่านได้รับมาจนถึงตอนนี้ จะเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของพวกท่าน ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจึงสามารถใช้เงินเพื่อพัฒนาตัวเองในเมืองหลวง หรือเป็นพ่อค้าในดินแดนซานไห่ได้ ทั้งหมดนี้เป็นทางเลือกของพวกท่าน!”

“กล่าวตามจริง ข้าเชื่อว่าทุกคนรู้ว่า การดำเนินการดินแดนนั้นมีความเสี่ยง และสงครามระหว่างลอร์ดนั้นโหดร้ายมาก จากลอร์ด 10,000 คน ของภูมิภาคจิน คงจะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่อยู่รอดได้ แล้วทำไม พวกท่านไม่ผันตัวไปเป็นพ่อค้าล่ะ? พวกท่านคงสามารถสร้างรายได้ได้อย่างมหาศาลแน่นอน”

หลังจากที่โอหยางโชวกกล่าวจบ ทั้งห้องก็เงียบไปในทันที

“ท่านสามารถบอกเงื่อนไขของท่านอย่างชัดเจนได้หรือไม่?” เสี่ยวมีถาม

โอหยางโชพยักหน้าและยิ้ม ก่อนจะกล่าวว่า “แน่นอน จริงๆแล้ว มันก็ง่ายๆ มีเงื่อนไขเพียง 2 ประการเท่านั้น ประการแรก กองทัพของพวกท่านทั้งหมดจะถูกจัดระเบียบโดยดินแดนซานไห่ และพวกท่านจะไม่สามารถรับสมัครทหารใหม่ได้ การป้องกันฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวทั้งหมด จะอยู่ภายใต้กองพลทหารที่ 1, ประการที่สอง โครงสร้างการบริหารของพวกท่านจะเป็นไปตามมาตรฐานของดินแดนซานไห่แน่นอนว่าพวกเราจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการแต่งตั้งคนของพวกท่าน เงื่อนไขทั้ง 2 จะมีผลจนกว่าดินแดนของพวกท่านจะถูกยึดครอง หลังจากนั้น ทุกคนจะสามารถมาอยู่ที่ดินแดนซานไห่หรือไปสถานที่อื่นๆได้”

“ท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว ท่านไม่ได้คิดว่าท่านกำลังกลั่นแกล้งพวกเราอยู่รึหรือ?”

หลังจากได้ยินคำกล่าวของเขา บางคนก็เริ่มแสดงความไม่พอใจ

“ถูกต้อง เราไม่ได้อ่อนแอ ท่านไม่สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านต้องการกับเราได้”

“แล้วอย่างไร ท่านจะใช้วิธีใด เพื่อให้เรามั่นใจว่าท่านจะรักษาสัญญาของท่าน?”

“ถ้าพวกท่านไม่เชื่อข้า เราสามารถเซ็นสัญญากันได้” โอหยางโชวตอบ

“นั่นดีที่สุดแล้ว!”

“มันเป็นวิธีที่ดี สำหรับพวกไก่อ่อนที่ไร้กระดูกสันหลัง”

“เจ้า!” เมื่อถูกดูถูก มันทำให้เหล่าลอร์ดโกรธมาก

โอหยางโชวหันไปมองคนที่ดูถูกลอร์ดคนอื่นๆ เขาพบว่าชายคนนี้พยายามที่จะปลุก
ระดมสิ่งต่างๆ เพื่อสร้างปัญหาให้กับเขา

ใบหน้าของเขากลายเป็นเย็นชา โอหยางโชวมองไปที่ชายคนนั้น และกล่าวว่า “ข้า
ไม่ได้สนใจว่าเจ้าจะอยู่ภายใต้คำสั่งของผู้อื่นหรือทำมันด้วยตัวเอง ตอนนี้ ข้าขอ
ประกาศอย่างเป็นทางการว่า ดินแดนของเจ้าจะไม่ได้รับการคุ้มครองจากเรา และมัน
จะถูกยึดครองในไม่ช้า!”

“เจ้า!” ใบหน้าของชายคนนั้นเปลี่ยนเป็นสีแดง รวากับเขากำลังถูกทิ่มแทง

“ทหาร!”

“เชิญลอร์ดผู้นี้ออกไปจากดินแดนซานไห่ของเรา!” โอหยางโซวชีไปที่ชายคนนั้น

“ขอรับท่านลอร์ด!” ทหารองครักษ์วิ่งไปที่หน้าชายคนนั้น ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดงขาว เขาไม่ได้คิดว่า โอหยางโซวจะโกรธอย่างง่ายดาย และไม่ได้ให้โอกาสใดๆ กับเขา

โอหยางโซวถูกพิจารณาว่าเป็นคนใจดี เขาปล่อยให้ชายคนนั้นออกไปผ่านประตูเทเลพอร์ต ถ้าไม่อย่างนั้น เขาอาจจะถูกโคตเดี่ยวยอยู่ในเขตทुरกันดาร

“ฉีเยว่หฺวู่ยี่ อย่าได้หยิ่งผยองนัก จะมีคนมาจัดการกับเจ้าแน่!” ชายคนนั้นกล่าวอย่างไม่ไว้หน้า ก่อนที่เขาจะจากไป

โอหยางโซวไม่ได้สนใจชายคนนั้น เขามองไปที่ลอร์ดคนอื่นๆ และถามว่า “พวกท่านทั้งหมดตัดสินใจกันได้แล้วหรือไม่?”

การฆ่าคนหนึ่งและทำให้คนที่เหลือหวาดกลัว มันได้เกิดขึ้นกับลอร์ดคนอื่นๆ

ลอร์ดทั้งหมดตกลงที่จะลงนามในสัญญา

หลังจากเซ็นสัญญาแล้ว พวกเขาก็บอกลาและจากไป

โอหยางโซวส่งคำสั่งผ่านนกเฟิงไปบอกซีหวานชู่ในทันที ให้นำนากองพลทหารที่ 1 เดินทางออกไปนอกอาณาเขตของดินแดนซานไห่ เพื่อรับผิดชอบการนำกองทัพบของ ลอร์ดคนอื่นๆส่งมายังเมืองซานไห่ เพื่อรอการจัดระเบียบกองกำลัง

สำหรับลอร์ดคนที่ปัญหา พวกเขาจะยึดครองดินแดนของเขาโดยตรง โดยเฉลี่ย ทั้งหมดจะถูกส่งกลับมาที่เมืองซานไห่

จากการคำนวณ ทั้ง 23 ดินแดน พวกเขามีทหารรวมกันทั้งสิ้น 12,500 นาย แน่นอนว่าพลังต่อสู้ของพวกเขาอ่อนแอ และใช้เพียงอาวุธและอุปกรณ์ที่ได้รับมาจากการเปลี่ยนชั้นทหาร

พวกเขาบางส่วนจะถูกส่งไปเติมเต็มกองพลทหารที่ 3 ส่วนที่เหลือจะถูกส่งไปยังกองพลทหารป้องกันเมือง เพื่อเร่งการจัดตั้งให้สมบูรณ์

TWO Chapter 300 คนไร้ประโยชน์

สัญญาที่โอหยางโซวลงนามกับลอร์ดคนอื่นๆ ถูกเปิดเผยในฟอรัมอย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่า มันทำให้ฟอร์มเกิดความโกลาหลขึ้น

ผู้เล่นโหมคนักผจญภัยเพียงดูเพื่อความสนุกสนาน แต่ผู้เล่นโหมดลอร์ดได้เรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ

เมื่อพวกเขาได้เห็นรายละเอียดของสัญญา ดวงตาของพวกเขาก็เปล่งประกาย พวกเขาทำความเข้าใจสาระสำคัญและคัดลอกมันมาทันที

สัญญาที่โอหยางโซวได้ทำขึ้นนั้น มุ่งเน้นไปที่ความสงบสุข มันถูกเรียกโดยเหล่าผู้เล่นลอร์ดว่า ‘เหลียนโจวโมเดล’ และแพร่กระจายออกไปทั่วภูมิภาคจีนอย่างรวดเร็ว

ความหมายของเหลียนโจวโมเดลก็คือ การทำลายหรือยึดครองดินแดนในปัจจุบันนี้ไม่มีใครได้ประโยชน์อะไร นอกเหนือจากวิธีการทางทหารแล้ว มันยังสามารถใช้วิธีการบริหารจัดการและการทูตได้ เมื่อทั้ง **3** องค์ประกอบนี้รวมกัน มันจะผลักดันให้สงครามในปัจจุบันขึ้นไปสู่ระดับใหม่

การจะทำให้เหลียนโจวโมเดลประสบความสำเร็จได้นั้น ต้องมีเงื่อนไข **2** ประการ

ประการแรก หากพวกเขาไม่มีความแข็งแกร่งทางทหารมากพอ มันก็จะไร้ประโยชน์ใดๆ

ประการที่สอง ในสัญญาที่ลงนาม ต้องให้ผลประโยชน์ที่คุ้มค่า และลดกำลังทหารของ
คู่สัญญา ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะต่อสู้กลับได้

ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ตาม ก็ยังมีหลายดินแดนที่มีคุณสมบัติครบถ้วน นอกเหนือจาก
สมาชิกของพันธมิตรหยานหวงและพันธมิตรซานไห่แล้ว ลอร์ด **100** อันดับแรกเองก็
มีคุณสมบัติที่จะทำเช่นนั้นได้

แทบจะในทันที ลอร์ดผู้ทรงอำนาจเริ่มที่จะล้มมีดของพวกเขา ขณะที่ลอร์ดเล็กๆเต็ม
ไปด้วยความหวาดกลัว

เปลี่ยนใจโมเดลนี้ มันเหมือนกับเป็นการระบุว่า สงครามระหว่างดินแดนกำลังเข้าสู่
ขั้นที่ **2** แล้ว ปลาใหญ่กินปลาเล็ก กุ้งและปลาตัวเล็กๆจึงค่อยๆสูญพันธุ์ไป

เป็นดังทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีก การกระทำของโอหยางโชว ทำให้เกิดพายุใหญ่ขึ้นอีก
ครั้งแล้ว สงครามระหว่างดินแดนได้เริ่มต้นขึ้น และมันได้ผลักดันเกมไปสู่อนาคตที่
เขาไม่รู้จัก

ขณะที่กลยุทธ์ที่ใช้จัดการกับฝั่งตะวันตกกำลังทำงาน โอหยางโชวก็นั่นเหวความสนใจ
ไปทางตะวันออก

สถานการณ์ฝั่งตะวันออกมีความซับซ้อนมากกว่า เนื่องจากการมีอยู่ของเมืองดาบหัก ด้วยเหตุนี้ อิทธิพลและการควบคุมของพวกเขาในฝั่งตะวันออกจึงไม่ได้แข็งแกร่ง เช่นเดียวกันฝั่งตะวันตก

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่ได้ยอมแพ้ เขาได้ส่งคำเชิญเช่นเดียวกันนี้ไปให้ลอร์ด 25 คน ในฝั่งตะวันออก

แม้แต่ปาเตาแห่งเมืองดาบหักก็ยังได้บัตรเชิญจากเขา

เมื่อปาเตาได้รับบัตรเชิญจากผู้ส่งสาส์น เขาก็โกรธและฉีกบัตรเชิญเป็นชิ้นๆทันที “ฉีเยว่หฺวู่ยี้ ข้าจะไม่ให้อภัยเจ้า!”

แน่นอนว่าโอหยางโชวไม่ได้คาดหวังว่าจะให้ปาเตามาจริงๆ เขาเพียงแค่ทำมันเพื่อความสนุกเท่านั้น เมื่อเขานึกถึงใบหน้าของปาเตาตอนที่ได้รับบัตรเชิญ เขาก็หัวเราะออกมาอย่างขบขัน

แม้ว่าเขาจะยังไม่ต้องการแตะต้องเมืองดาบหักในตอนนี้ แต่โอหยางโชวก็ไม่สามารถปล่อยให้มันพัฒนาตามที่มันต้องการได้ เขาต้องหยุดและตัดปีกของมัน เพื่อทำลายอุปสรรครอบๆ

ในขณะที่ปาเตาไม่ได้มา ผลของการประชุมครั้งที่ 2 ไม่ได้ออกมาเหมือนในครั้งแรก

จากลอร์ด 25 คน มีเพียง 19 คนเท่านั้นที่ลงนามในสัญญา ส่วนที่เหลืออีก 6 คน รวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ มุ่งมั่นที่จะแข่งขันกับเมืองซานไห่จนกว่าจะถึงที่สุด

ดูผิวเผินเหมือนกับว่าโอหยางโซวจะไม่ได้สนใจอะไร หลังจากที่เขาลงนามในสัญญากับลอร์ดทั้ง 19 คนแล้ว เขาเพียงส่งกองพลทหารที่ 3 ออกไปจัดระเบียบกองกำลังฝั่งตะวันออก

หลังจากที่ลอร์ดคนอื่นๆกลับไปกันหมดแล้ว โอหยางโซวก็หัวเราะอย่างเยินชา ก่อนจะพิมพ์คำออกมาว่า “คนไร้ประโยชน์!”

ในวันเดียวกันนั้น กองพลทหารที่ 2 ซึ่งอยู่ที่ค่ายทิศเหนือก็ได้รับคำสั่งให้ทำลายดินแดน 5 แห่ง ที่ปฏิเสธเขา เหลือไว้เพียงเมืองดาบหักเท่านั้น

ผู้ที่ติดตามเขาจะประสบความสำเร็จ ในขณะที่คนอื่นๆจะต้องพินาศ

เมื่อลัว่ซีสินได้รับคำสั่ง เขาก็เริ่มเคลื่อนกำลังพลทันที

เนื่องจากมันเป็นการโจมตีระยะไกล ลั้วชีลินจึงทิ้งกรมทหารที่ 1 และ 2 ไว้ปกป้องค่าย ในขณะที่เขานำกองกำลังที่เหลือวิ่งเรียบแน้น้ำฉิวχύ แล้วตัดเข้าฝั่งตะวันออกของแอ่งเหลียนโจว

ก่อนที่จะออกเดินทาง หลินยีและซุนเถิงเจียวได้เข้ามาเตือนท์ของลั้วชีลิน

“ท่านขุนพล พวกเราไม่ได้มีการสู้รบบ่อยนัก ดังนั้น อย่าได้ทิ้งให้กรมทหารทั้ง 2 ของพวกเราอยู่ที่นี้เลย”

“ถูกต้อง กรมทหารที่ 1 ยังคงต้องการที่จะเข้าร่วมด้วย”

“เหลวไหล!” ลั้วชีลินได้สร้างศักดิ์ศรีขึ้นภายในกองพลทหารที่ 2 แล้ว เมื่อคิดถึงเรื่องนี้อีกครั้ง เขาก็รู้สึกว่าจะต้องให้คำอธิบาย “ภารกิจนี้ ท่านลอร์ดต้องการให้มันรวดเร็วและเฉียบขาด กรมทหารของพวกเจ้าเป็นทหารม้าเกราะหนัก มันจึงไม่ค่อยเหมาะสมนัก”

“แม้ว่าพวกเราจะเป็ทหารม้าเกราะหนัก แต่ก็ใช่ว่าพวกเราจะช้ากว่าทหารม้าเกราะเบา”

“ใช่! น้ำหนักที่เพิ่มเข้ามา แทบไม่มีผลอะไรกับม้าฉิ่งฟูเลย”

“ยังงี้ก็ไม่ได้!” ลัวชีสินปฏิเสธอีกครั้ง “ถ้าเราออกไปกันหมด แล้วใครจะปกป้องค่ายจากพวกชนเผ่าเว่ร่อนที่อยู่ทางเหนือ พวกเขา กำลังต้องมองพวกเราอยู่ พวกเขาไม่อาจปล่อยการ์ดลงได้”

“ก็ได้ขอรับ!” หลินยี่รู้สึกถึงความสำคัญของมัน เขาจึงตอบรับทันที

“อย่าได้หุดหู่ไปเลย การที่ได้ติดตามท่านลอร์ด พวกเจ้าคิดว่าจะไม่มีสงครามสำหรับพวกเจ้าเลยหรือ?” ลัวชีสินกล่าว จากนั้น เขาก็รวบรวมกองกำลังและออกจากค่ายไป

กองพลทหารที่ 2 ออกเดินทาง และมาถึงที่หมายในช่วงบ่าย

เมื่อเห็นว่ายังมีเวลา ลัวชีสินก็ตัดสินใจว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องรอจนถึงวันรุ่งขึ้น และเริ่มโจมตีทันที

ทหารม้า 8,000 นาย พุ่งเข้าไปก่อนที่ศัตรูจะทันได้ตอบสนอง พวกเขาเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ดและยึดดินแดนของพวกเขาได้อย่างรวดเร็ว

ในเวลาไม่ถึง 2 ชั่วโมง พวกเขาได้ยึดครองไปแล้ว 3 ดินแดน

อีก 2 ดินแดนที่เหลืออยู่ใกล้กับเมืองดาบหัก เมื่อพวกเขาได้ยินข่าว พวกเขาก็รีบขอความช่วยเหลือทันที

ลอร์ดทั้ง 2 เสียใจมาก พวกเขาไม่ควรจะโลภและถูกล่อลวงโดยปาเตา ตอนนี้ดินแดนของพวกเขากำลังจะหายไป และพวกเขาจะไม่ได้รับอะไรเลย

เมื่อปาเตาได้รับสาส์นขอความช่วยเหลือ เขาก็มีความคิดที่ขัดแย้งกัน

ถ้าเขาช่วยพวกเขา กองพลทหารของเมืองดาบหักจะต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 8,000 นาย ของเมืองซานไห่ เขาไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะได้

แต่ถ้าเขาไม่ช่วยพวกเขา เขาก็จะสูญเสียความไว้วางใจจากผู้คนที่สำคัญที่สุดก็คือเมืองดินแดนทั้ง 2 นี่หายไป เมืองดาบหักก็จะถูกโดดเดี่ยวในแง่เหลียวจิน

เขามั่นใจว่า เมืองซานไห่จะยังไม่ทำอะไรเขาในตอนนี และตัวเขาเองก็ยังไม่พร้อมที่จะทำสงครามเต็มรูปแบบกับเมืองซานไห่ แล้วเขาก็ไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรหยานหวงด้วย

ในขณะที่สิ่งต่างๆกำลังเกิดขึ้น มันสายเกินไปที่จะขอความช่วยเหลือ สงครามไม่ใช่เกมส์สำหรับเด็กๆ

สุดท้าย เขาก็ใจแข็ง การสูญเสียเพื่อนดีกว่าการทำลายตัวเอง ทั้ง 2 จึงไม่ได้รับความช่วยเหลือ

ในขณะนั้น ลั้วชีสินได้ล้อมเมืองทั้ง 2 ไว้โดยสิ้นเชิง แต่เขายังไม่ตั้งใจที่จะโจมตี เพราะเขาต้องการใช้พวกเขาเป็นเหยื่อล่อ ให้ปาเตายอมออกมา

แม้ว่าลอร์ดของเขาจะสั่งไม่让他เข้าไปในอาณาเขตของเมืองดาบหัก แต่ถ้าปาเตานำกองกำลังออกมาด้วยตัวเอง การทำลายกองกำลังของปาเตาก็ไม่ถือว่าขัดคำสั่งที่เขาได้รับ

น่าเสียดายที่เขาประเมินเมืองดาบหักสูงเกินไป

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง ยังคงไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆภายในกำแพงเมือง ลั้วชีสินหัวเราะขณะที่กำลังขี่ม้า เขาส่ายหัวด้วยความผิดหวัง และกล่าวว่า “คนขี้ขลาด” เขาโบกมือเป็นสัญญาณ สั่งให้กองกำลังของเขาโจมตีในทันที

ลอร์ดของดินแดนทั้ง 2 สบประชันขณะที่ดินแดนของพวกเขาถูกลบดขยี้

ด้วยเหตุนี้ ในแ่งเหลียนโจวทั้งหมด จึงเหลือเพียงเมืองดาบหักเท่านั้น ที่ยังคงเป็น
ศัตรูของเมืองซานไห่

โอหยางโซวได้ก้าวหน้าครั้งใหญ่ในการยึดแ่งเหลียนโจวทั้งหมด

อดีตลอร์ดทั้ง 2 พ้นขึ้นมาในหอเกิดใหม่ที่ต้าหลี่ พวกเขาเดินออกมา และกล่าวว่า
“ปาเตา มันปล่อยให้เราต้องตาย พวกเราอุสาเชื่อใจมัน”

“และยังพันธมิตรหยานหวงด้วย ไ้อ้พวกสุนัขนั้น มันเป็นกลุ่มขยะจริงๆ กลัวเพียงแค่นี้
เยว่หู่ยี่คนเดียว”

“ข้าจะเปิดเผยพวกมันในฟอรัม ถ้าข้าไม่สามารถทำลายชื่อเสียงของพวกมันได้ ข้าก็
ไม่ใช่คน!”

“ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้ทำอะไรก็ตาม ปาเตาก็คงจะอยู่ได้ไม่นานนักหรอก ฉีเยว่หู่ยี่
จะต้องทำลายเขาอย่างแน่นอน”

“ข้าไม่สน ข้าจะต้องทำบางอย่าง เพื่อระบายความโกรธของข้า”

“ที่เจ้ากล่าวมาก็ถูก งั้นเรามาทำกันเถอะ!”

ความสับสนวุ่นวายจึงเตรียมจะเริ่มต้นขึ้นด้วยเหตุฉะนี้

แต่กลายเป็นว่าโพสต์ของพวกเขาเพียงแค่ดึงดูดความสนใจจากการเยาะเย้ยและ
ไม่ได้ก่อให้เกิดคลื่นใดๆ

“เฮอะ พวกเจ้ามันสมควรโดนแล้ว!”

“นกปาเตา! ข้าไม่เห็นจะเคยได้ยินชื่อเลย!”

“ปาเตา? ชื่อองป้า? ข้าไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของพวกเขาได้หรอกนะ!”

“เจ้าโง่ทั้งสอง ทำตัวเองแท้ๆยังจะกล้าเสนอหน้าเข้ามาในฟอรัมอีก!”

“ข้ารู้สึกกังวลกับสมองของพวกเขา!”

“ทุกคนที่เผชิญหน้ากับพี่ชายหู่ยี่เป็นคนไม่ดี!”

“พวกเจ้าเป็นลอร์ดทั้งที่มีสมองเพียงเท่านี้หรือ? กลับไปเลี้ยงลูกๆที่บ้านไป!”

.....

เมื่อมองไปที่ความเห็นในฟอรัม อติลลอร์ดทั้งสองก็แทบจะอาเจียนเป็นเลือด พวกเขา
ไม่มีหน้าจะออกไปเข้าสังคมอีกต่อไป พวกเขาทำได้เพียงหลบซ่อนตัวอยู่ในตำแหน่งที่
จนกว่าเกมส์จะจบลง

หลังจากการสู้รบจบลง ลัทธิลอร์ดก็นำเชลยทั้งหมด กลับไปยังเมืองซานไห่

เนื่องจากมันมืดแล้ว เขาจึงจะเดินทางกลับค่ายทิศเหนือในวันรุ่งขึ้น

ในขณะเดียวกัน เมื่อลอร์ดทั้ง 19 คนที่กำลังร่วมมือกับกองพลทหารที่ 3 ทราบข่าว
เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับดินแดนทั้ง 5 ที่ปฏิเสธ พวกเขาก็รู้สึกยินดีที่พวกเขาไม่โลก
มาก และไม่ยอมรับการเชิญชวนของปาเตา

การลงมือที่รวดเร็วของโอหยางโซว ได้สร้างความประทับใจให้กับลอร์ดทั้งหลาย และ
พวกเขาก็ไม่กล้าจะเล่นตลกกับเขาอีก

ในวันรุ่งขึ้น ภายใต้คำสั่งของโป๊ะซี่ ค่ายทิดตะวันตกได้ย้ายไปยังชายแดนของเมืองดาบหัก และใช้ประโยชน์จาก ดินแดนทั้ง 5 ที่ถูกยึดครอง สร้างเป็นแนวป้องกัน เพื่อสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวของศัตรู

เมื่อเห็นค่ายของศัตรูมาตั้งอยู่ตรงหน้า ปาเตาก็โกรธเป็นอย่างมาก

ในฝั่งตะวันตก พวกเขาได้รับทหารมาจากลอร์ดคนอื่นๆ 13,200 นาย ทั้งหมดไม่เพียงพอจะเติมเต็มกองพลทหารที่ 3 และกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่เท่านั้น แต่ยังคงเหลืออีก 10,000 นาย

ภายใต้การเสนอของโป๊ะซี่ โอหยางโซ่วสั่งให้ส่งพวกเขาไปเป็นกองกำลังป้องกันเมืองต่างๆ

เมืองหลักจะมีกองพลป้องกันเมือง, รัฐบาลในพื้นที่ต่างๆจะมีกรมทหารป้องกันเมือง, เมืองสาขาต่างๆจะมีกองพันป้องกันเมือง

กองกำลังทหารป้องกันเมืองทั้งหมดจะอยู่ภายใต้กรมกิจการทหาร เสี่ยงและเงินเดือนของพวกเขาจะมาจากเมืองหรือพื้นที่ที่พวกเขารับผิดชอบดูแล เช่น กองพลทหารป้องกันเมืองที่จัดตั้งขึ้นใหม่ จะอยู่ภายใต้รัฐบาลซานไห่ และเมืองซานไห่จะรับผิดชอบจะรับผิดชอบเรื่องเสบียงอาหารและเงินเดือนของพวกเขา

จากโครงสร้างของพวกเขา รัฐบาลเทียนเฟิงและเมืองเป่ย์ไห่ จะมีกรมทหารป้องกันเมือง เมืองยี่ชู่ย, เมืองกุ่ชาน, เมืองหยงเย่ และเมืองกวงชู่ย จะมีกองพันป้องกันเมือง

หลังจากเติมเต็มกองกำลังป้องกันเมืองต่างๆแล้ว ส่วนที่ยังเหลืออีก 3,000 นาย จะถูกส่งเข้ากองกำลังสำรองชั่วคราว

เดิมทีกองกำลังสำรองเป็น ทหารที่รับสมัครเข้ามาใหม่ พวกเขาจะได้รับการฝึกอบรมทางทหาร แต่พวกเขาไม่มีประสบการณ์ในการต่อสู้ใดๆ และไม่ได้สังกัดค่ายใดๆ (ทหารหน้าใหม่)

.....

The World Online

TWO Chapter 301 การดำเนินการพัฒนาภาคตะวันตกของแองเกลียโนโจว

หลังจากจบสงครามซางผิง โอหยางโซวกี้ติดตามข่าวต่างๆอยู่ตลอด

ขณะที่ข่าวที่ว่านักบุญสงคราม ซุนหู่ ได้จัดตั้งสถานศึกษาทางทหารแพร่กระจายออกไป มันทำให้นักปราชญ์สงครามหลายคนเดินทางไปยังสำนักงานของดินแดนซ่านไห่ ที่อยู่ในเมืองหลวงต่างๆของระบบ เพื่อที่จะเดินทางเข้าสู่เมืองซ่านไห่

คนเหล่านี้ไม่ได้เป็นคนมีชื่อเสียงแต่อย่างใด พวกเขาเป็นเพียงนักปราชญ์สงครามชั้นต้น และมาเพื่อเติมเต็มอาจารย์และผู้ฝึกสอนในสถานศึกษาเท่านั้น

ไม่มีบุคคลทางประวัติศาสตร์ใดๆปรากฏตัวขึ้น แม้ว่าในฟอรัม มีชายคนหนึ่งบอกว่า เว่ยเลี่ยวได้เดินทางมาเยือนดินแดนของเขา แต่เขาไม่ได้เลือกที่จะอยู่ที่นั่น ใครจะรู้ว่าชายคนนั้นกล่าวความจริงหรือโกหก?

ขณะที่ข่าวเกี่ยวกับขุนหัวแพร่กระจายออกไป เมืองหลวงของระบบทั้ง 2 ที่มี
ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับดินแดนซานไห่ อย่างต่าหลี่และฉวนโจว ได้เกิดคลื่นการ
อพยพขึ้นมาอีกครั้ง

นายทหารจำนวนมากที่ไม่พอใจกับตำแหน่งของพวกเขา เลือกที่จะเดินทางไปยัง
ดินแดนซานไห่

แม้ว่าพวกเขาจะเป็นเพียงนายทหารชั้นต้น พวกเขาก็ได้รับการฝึกอบรมและจบ
การศึกษาจากสถาบันทางทหารของเมืองหลวงของระบบ พวกเขามีประสบการณ์
และความรู้มากมาย ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นดั่งทรัพย์สินที่ทรงคุณค่า

พวกเขาเป็นรากฐานที่แท้จริงของกองทัพ

ไปฉีส่งพวกเขาไปยังกองพลทหารทั้ง 3 รวมถึงกองพลทหารป้องกันเมือง เพื่อเพิ่ม
พลังต่อสู้ให้กับทหาร ซึ่งมันได้ลดผลกระทบจากการขยายกองทัพ และทำให้เขาโล่งใจ
มากขึ้น

กองทัพดินแดนซานไห่ทั้งแข็งแกร่งและเต็มไปด้วยผู้มีความสามารถพิเศษ
นอกเหนือจากกองทัพจากเมืองโลหิตสีชาดของจานหลางแล้ว ไม่มีกองทัพใดสามารถ
เปรียบเทียบกับพวกเขาได้

เนื่องจากการไหลเข้ามาของทหาร จากฝั่งตะวันตกและตะวันออก กองพลทหาร
ป้องกันเมืองจึงถูกจัดตั้งจนสมบูรณ์เร็วกว่าที่คาดไว้

แม้ว่ากองพลทหารป้องกันเมืองจะมีหน้าที่ในการดูแลเมือง แต่เนื่องจากมันอยู่ในค่าย
หลักและต้องมีการพัฒนา มันจึงถูกจัดตั้งขึ้นโดยมีส่วนร่วมในการสู้รบกับกองพลอื่นๆ

สิ่งเดียวที่โอหยางโชวปวดหัวก็คือ กองพลป้องกันเมืองนี้ยังขาดนายพล ที่สามารถ
บัญชาการทั้งกองพลได้

เพื่อให้มันเป็นไปด้วยดี เขาจึงต้องให้ไปฉีเป็นนายพลของกองพลนี้ และให้เจ้าซีฮู ผู้ที่
โอหยางโชวรู้สึกว่ามีศักยภาพสูงเป็นรอง รับผิดชอบงานประจำวันของกองพลทหาร
ป้องกันเมือง

จากแผนผังใหม่ของเมืองซานไห่ มันมีแม่น้ำตัดผ่านกำแพงเมือง ดังนั้น นอกเหนือจาก
กองพลทหารป้องกันเมืองตามปกติแล้ว ยังต้องมีกองพันทหารเรืออีก **1** กองพันมา
รับผิดชอบ เฝ้าระวังเส้นทางแม่น้ำด้วย

ในขณะที่การพัฒนาทางทหารเร่งตัวขึ้น กองกำลังป้องกันเมืองและกองกำลังสำรองก็
สมบูรณ์มากขึ้น

สำหรับทหารที่จะเข้าร่วมกองทัพหลักในอนาคต นอกเหนือจากเชลยที่ถูกคัดเลือกโดยตรงแล้ว อีกวิธีหนึ่งก็คือ การคัดเลือกจากกองกำลังป้องกันเมืองต่างๆ ก่อน จากนั้น ก็เติมเต็มช่องว่างนั้นด้วยกองกำลังสำรอง

พวกเขาได้เติมเต็มกองพลทหารทั้ง **3** และประสบความสำเร็จในการระงับการขยายกองทัพของดินแดนต่างๆ แล้ว แต่เนื่องจากทหารที่ได้รับมานั้น ส่วนใหญ่เป็นทหารใหม่ มันจึงทำให้พลต่อสู้โดยเฉลี่ยของกองทัพลดลงอย่างมาก

ในด้านของกองทัพเรือ หลังจากที่ยึดเกาะพระจันทร์ โอหยางโซวก็สั่งให้เผยแพร่หลายเพิ่มการรับสมัครกองกำลังทหารเรือสำรอง สำหรับการขยายกองทัพเรือในปีหน้า

โดยเฉาะอย่างยิ่งกะลาสี ค่ายทหารไม่ได้มีการเปลี่ยนขึ้นเป็นกะลาสี ดังนั้น พวกเขาจึงต้องถูกพัฒนาขึ้นทีละขั้นทีละตอน

ภายใต้ความช่วยเหลือของเมืองเป่ยไห่ ฐานทัพเรือบนเกาะพระจันทร์ได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว นอกเหนือจากกองพันทหารเรือที่ประจำการที่นั่นแล้ว ยังมีพลเรือนอีก **5,000** คน จากเมืองเป่ยไห่ที่ย้ายไปที่นั่น

พลเรือนเหล่านี้เป็นสมาชิกในครอบครัวของทหารเรือ ดังนั้น พวกเขาจึงเชื่อถือได้

บทบาทของกองทัพเรือก็คือ ทำแผนที่ทะเลรอบๆ เพื่อให้ง่ายสำหรับการออกสำรวจในอนาคต

นอกจากนี้ การตรวจสอบโจรสลัดที่อยู่ใกล้เคียงก็เป็นงานที่สำคัญเช่นกัน

จากแผนที่ชุมชนสมบัติอ่าวเป๋ยไห่ที่เขาได้รับมา มันสามารถคาดเดาได้ว่า มีกลุ่มโจรสลัดอยู่มากมายขนาดไหน และพวกเขาก็ไม่สามารถดูแลกันได้

การเล่นเรือไม่ใช่สิ่งที่ไปซื้อค้นเคย โอหยางโซวจึงฟังได้เพียงเผยตงหลายเท่านั้น
ในตอนนี้

การปฏิบัติการกวาดล้างฝั่งตะวันออกและตะวันตก ทำให้ได้รับประชากรถึง
30,000 คน เพิ่มเข้ามาในเมืองซานไห่ แต่มันก็ไม่ถึง **1** ใน **10** ของขีดจำกัด
ประชากรด้วยซ้ำ

ขณะที่การจัดระเบียบกองทัพเรียบร้อยแล้ว ระบบการบริหารก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว
เช่นกัน และมันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

เว่ยเหรนและซุ่ยโซวสีเข้ารับตำแหน่งในรัฐบาลทั้ง **2** แล้ว โครงสร้างองค์กรของพวก
มันเสร็จเรียบร้อยแล้ว และเริ่มดำเนินการได้แล้ว

การแบ่งแยกหน้าที่ระหว่างคฤหาสน์ของลอร์ดและรัฐบาลซานไห่ก็เสร็จสิ้นแล้ว และข้าราชการหลายร้อยนายก็ถูกย้ายไปยังรัฐบาลซานไห่

ในขณะเดียวกัน ศิษย์ **200** คน ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยสีหนาน ก็ถูกส่งไปยังเมืองสาขาต่างๆ เพื่อทำงานและเพิ่มประสบการณ์ของพวกเขา หลังจากนั้น พวกเขาจะได้รับการประเมินโดยกรมการบริหาร

บางส่วนที่มีความสามารถที่ดี จะถูกคัดเลือกให้เข้ามาทำงานในฝ่ายหรือกรมต่างๆ ในเมืองหลัก

ถือโอกาสนี้ สำนักเสมียนของไป๋หนานผู้ก็ขยายออกไปด้วยเช่นกัน นอกเหนือจากเสมียนส่วนตัวของโอหยางไซว ที่ช่วยเขาจัดการกับเอกสารแล้ว เจ้ากรมทั้ง **3** ก็จะมีเสมียนส่วนตัวด้วยเช่นกัน

หลังจากฝึกอบรมได้ครึ่งปี บุคลากรทั้งหมดก็ได้รับการฝึกอบรมจากมหาวิทยาลัยสีหนาน อย่างน้อย **1-3** เดือน

ตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป คนที่มหาวิทยาลัยจะรับเข้ามา จะมีทั้งนักเรียนจากโรงเรียน, วิทยาลัย หรือกระทั่งคนทั่วไป

สำหรับข้าราชการหรือพนักงานในระบบการบริหาร พวกเขาไม่จำเป็นต้องเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยสี่หนานอีก

โปรแกรมการเรียนการสอนได้แบ่งออกเป็น 2 หลักสูตรอย่างเป็นทางการ นั่นคือ ครึ่งปี และ 1 ปี หลักสูตรระยะ 1 ปี จะใช้สำหรับผู้ที่มาจากโรงเรียน หรือวิทยาลัยอื่นๆ ส่วนหลักสูตรครึ่งปี จะใช้สำหรับคนทั่วไป

ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรใดก็ตาม ตราบเท่าที่พวกเขาเรียนตามกำหนดเวลา และผ่านการประเมิน พวกเขาก็สามารถเรียนจบได้อย่างราบรื่น

เมื่อมาถึงจุดนี้ มหาวิทยาลัยสี่หนานได้ก้าวเข้าสู่เส้นทางที่ถูกต้องแล้ว

เนื่องจากการปรับโครงสร้างองค์กรใหม่ ข้าราชการจำนวนมากจึงถูกย้ายออกไปรอบๆ ในการประเมินประจำปี เจ้ากรมการบริหาร ฟานจงหยาน จึงเลือกที่จะทำแบบเจียบๆ

นอกเหนือจากข้าราชการที่ทำผิดศีลธรรมจะถูกไล่ออกแล้ว ส่วนที่เหลือจะถูกโอนให้กับรัฐบาลที่รับผิดชอบจัดการ

ก่อนสิ้นเดือนนี้ ถนนเทียนไห้จะเสร็จสมบูรณ์

เมื่อถนนเทียนไห้เสร็จสมบูรณ์ มันก็จะเชื่อมต่อเมืองเทียนเฟิงและเมืองชานไห้ และมันก็จะเป็นการแสดงให้เห็นว่า ฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวได้ผสานเข้ากับดินแดนชานไห้อย่างเป็นทางการ

ค่ายโจวทั้งหมดในฝั่งตะวันตกถูกกวาดล้างออกไปทั้งหมด ทำให้การพัฒนาในพื้นที่นี้เป็นไปอย่างปลอดภัย

ถือโอกาสนี้ โหหยางโจวเริ่มต้นการพัฒนาภาคตะวันตกอย่างเต็มรูปแบบ

คฤหาสน์ของลอร์ดรับผิดชอบแผนการโดยรวม ในขณะที่รัฐลชานไห้และรัฐบาลเทียนเฟิง จะรับผิดชอบในส่วนที่เฉพาะเจาะจง จะมีการตั้งนิคมการเกษตรจำนวนมากตามถนนเทียนไห้

โดยผู้อพยพที่เพิ่งเข้ามาใหม่ทั้งหมด จะถูกส่งไปยังนิคมเหล่านี้

วัตถุประสงค์ของการตั้งนิคมเหล่านี้ก็คือ เพื่อให้พวกเขาเตรียมพื้นที่เพาะปลูก และทำการเพาะปลูกพืชผลเมื่อถึงฤดูการของมัน

พื้นที่ต่างๆของภาคตะวันตกไม่ควรจะสูญเสียไป นอกเหนือจากเนินเขาที่ถูกสงวนไว้แล้ว ป่าไม้และพื้นที่พิเศษก็จะถูกสงวนไว้เช่นกัน พื้นที่ส่วนที่เหลือทั้งหมดจะถูกนำไปทำเป็นพื้นที่เพาะปลูก

จากภูมิศาสตร์ของพื้นที่เหล่านี้ มันสามารถใช้ในการปลูกพืชได้ทั้ง มันฝรั่ง, ข้าวโพด, ผลไม้ หรือสวนชา หรือแม้แต่สวนหม่อนและสวนฝ้ายด้วย

เหล่านี้ทั้งหมดเป็นการพัฒนาทางการเกษตร

แม้ว่าโอหยางโชวจะผลักดันอุตสาหกรรม, การค้า และหัตถกรรม ในการกระตุ้นเศรษฐกิจ ตั้งแต่ที่เขาเริ่มสร้างดินแดน แต่เขาก็ไม่ได้โง่เขลา เขายอมรับว่าตอนนี้เป็นสิ่งสมมุติฐาน การเกษตรเป็นพื้นฐานของประเทศ และมันจะเป็นเช่นนั้นเสมอ

พื้นที่และสภาพภูมิประเทศที่เป็นเอกลักษณ์ของแอ่งเหลียนโจว ทำให้มันเหมาะที่จะทำเช่นนั้น

จากแผนการของโอหยางโซว อนาคตของแอ่งเหลียนโจว นั้น นอกเหนือจากจะเป็นฐานหลักของดินแดนแล้ว มันยังจะเป็นแหล่งผลิตเสบียงอาหารและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่สำคัญ เพื่อใช้ในการขยายกองทัพและสนับสนุนด้านโลจิสติกส์อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

ความคิดนี้ของโอหยางโซวทำให้ กรมการเงิน, ฝ่ายการเกษตร และฝ่ายทะเบียนยุ่ง
วุ่นวายในทันที

โชคดีที่เขามีผู้เชี่ยวชาญด้านการเกษตร

พวกเขาจึงสามารถการดำเนินการพัฒนาภาคตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวได้อย่าง
ราบรื่น แม้ว่ามันจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ เลยก็ตาม

เริ่มแรก พวกเขาต้องใช้ค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับ
เครื่องมือ, เมล็ดพันธุ์, โค หรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการชลประทาน แต่ละอย่าง
ต้องใช้งบลงทุนจำนวนมาก

นอกจากนี้ ยังมีการปฏิบัติเทคนิคการเกษตร อย่างการไถ, กังหันน้ำ และการ
เพาะเลี้ยงต้นอ่อน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต

แน่นอนว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในการวางแผนการเกษตรก็คือ พื้นที่ใดเหมาะสมที่จะปลูก
พืชประเภทใด

เรื่องทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งที่โอหยางโซวจะสามารถทำได้ด้วยตัวคนเดียวได้ ไม่ว่าเขาจะเก่งแค่ไหน งานเหล่านี้ก็ควรจะให้เหล่าข้าราชการและผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆช่วยกันจัดการ

อย่างมาก เขาก็เป็นได้เพียงผู้ประสานงานเท่านั้น

ช่วงเวลาที่โอหยางโซวจะต้องจัดการงานเล็กๆน้อยๆได้ผ่านพ้นไปแล้ว

การดำเนินการพัฒนาภาคตะวันตก ยังได้ช่วยปรับปรุงอุตสาหกรรมบางประเภทด้วย เช่น มันทำให้พื้นที่ทำสวนหม่อนขยายออกไปมากขึ้น

โอหยางโซวโอนการเลี้ยงตัวไหมสี่ให้กับรัฐบาลต่างๆดูแล สำหรับการจัดการเฉพาะสมาคมสิ่งทอจะยังคงเป็นผู้รับผิดชอบ

ไม่เพียงแค่ออการค้าหรือเฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่ทุกคนสามารถเลี้ยงตัวไหมสี่ด้วยตัวเองได้

เมื่อได้ยืนยันว่าเหตุผลของลอร์ดได้ทำการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ผู้จัดการหอการค้าก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง และพวกเขาได้เริ่มที่จะลงทุนจำนวนมาก ในการเช่าที่ดิน เพื่อทำสวนหม่อนและเลี้ยงตัวไหม

พวกพ่อค้ารู้ถึงมูลค่าของการค้าของผ้าไหมสีเป็นอย่างดี

แต่ไม่มีอาหารกลางวันฟรีในโลกนี้

หากหอการค้าต้องเรียนรู้เทคนิคการเพาะเลี้ยงตัวไหมสี พวกเขาต้องจ่ายสำหรับมัน และพวกเขายังต้องสัญญาว่า จะไม่เปิดเผยเรื่องนี้ต่อบุคคลที่ 3 ด้วย

หลังจากที่มีการเจรจาอยู่หลายรอบ สุดท้าย ค่าใช้จ่ายก็ถูกตั้งไว้ที่ 5,000 เหรียญทอง

ด้วยเงินที่หอการค้าเหล่านี้จ่ายเพื่อเทคนิคการเพาะเลี้ยงตัวไหมสี พวกเขาจึงมีเงินทุนเพียงพอสำหรับการลงทุนในระยะเริ่มต้น ของการพัฒนาภาคตะวันตก

.....

TWO Chapter 302 พายุจากเทือกเขากำลังใกล้เข้ามา

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 25

มีประกาศดังต่อไปนี้ทั้งภูมิภาคจีน

“ประกาศจากระบบ : เพื่อเฉลิมฉลองครบรอบ **1** ปีของเกมส์ ระบบจะจัดงาน
ประมูล ครั้งที่ **2** ใน ไกอ่า ปีที่ **2** เดือนที่ **1** วันที่ **1** เวลา **10.00** น. จะมีรายการที่
หายากจำนวนมากในงานประมูลนี้, คำแนะนำ : โปรดเตรียมเงินให้พร้อม ไม่เช่นนั้น
คุณอาจจะกลับบ้านมือเปล่า”

เมื่อเสียงประกาศนี้ดังออกไป ผู้เล่นลอร์ดก็เริ่มถูกมืออย่างยินดี

ในระหว่างงานประมูลครั้งที่ **1** โอหยางโซวได้ขโมยความโดดเด่นไปคนเดียว เขาได้
ซื้อสินค้าถึง **5** จากทั้งหมด **10** รายการ

ผลของงานประมูลได้แสดงผลออกมาให้เห็นผ่านสมรภูมิทั้ง **3** ครั้ง

เนื่องจากอาวุธและชุดเกราะของกองทัพเมืองซานไห่มีความแข็งแกร่งและทรง
ประสิทธิภาพ พวกเขาจึงได้รับคะแนนคุณูปการสงครามจำนวนมากจากการฆ่าศัตรู

เมื่อเวลาผ่านไป ถึงแม้จะมีวิกฤตการขาดแคลนทรัพยากร ดินแดนต่างๆก็เริ่มที่จะเก็บ
สะสมเงิน พวกที่แข็งแกร่งอาจจะมีเงินสะสมเป็นพันๆ หรืออาจจะเป็นหมื่นๆเหรียญ
ทอง

ดังนั้น งานประมูลครั้งที่ **2** นี้ จะเป็นการต่อสู้ที่รุนแรงยิ่งกว่าในครั้งแรก

ในทำนองเดียวกับคนอื่นๆ โอหยางโซวจะไม่ยอมพลาดมันอย่างแน่นอน

เมื่อวานนี้ กรมการเงินได้คำนวณสถานการณ์ทางการเงินของเดือนที่ **12** แล้ว

หลังจากแผนการเปลี่ยนแปลงของเมืองขนาดใหญ่ถูกผลักดันออกไป แผนภาษีทาง
การเงินก็ได้รับการปรับปรุงโดยผู้เชี่ยวชาญ และได้รับการตรวจสอบโดยโอหยางโซว
และมันได้รับการอนุมัติจากเขาแล้ว

จากแผนใหม่ ภาษีที่เรียกเก็บได้จากเมืองต่างๆจะถูกส่งมอบให้กับรัฐบาลที่รับผิดชอบ
โดยบางส่วนจะถูกส่งมายังเมืองหลัก ตรงมาที่คฤหาสน์ของลอร์ด

ประเภทของภาษีแตกต่างกัน จะมีการเรียกเก็บที่แตกต่างกันออกไป

ในขณะเดียวกัน ภาษีเงินได้ถูกผลักดันขึ้นไปที่ **1 ใน 15 ส่วน** ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนหน้านี้อย่างมาก

ในเดือนที่ **12** รัฐบาลซานไห่ได้รับเงินมากถึง **15,500** เหรียญทอง, รัฐบาลเทียนเฟิง **7,500** เหรียญทอง, เมืองเป่ย์ไห่ **14,500** เหรียญทอง(รวมกำไรจากนาเกลือเขตเหนือ), เมืองยี่ซู่ย **3,500** เหรียญทอง และเมืองกวงซู่ย **1,000** เหรียญทอง รวมเป็นเงินทั้งสิ้น **42,000** เหรียญทอง

ฝ่ายอุตสาหกรรมได้รับเงิน จากเมืองแรกกลางซาน **8,500** เหรียญทอง, จากโรงงานผลิตเหล้าสามดอกไม้ **7,500** เหรียญทอง, จากสวนหม่อนและอุตสาหกรรมอื่นๆ **4,000** เหรียญทอง รวมทั้งสิ้น **20,000** เหรียญทอง

รายได้ทั้งหมดของดินแดนมีมากถึง **62,000** เหรียญทอง

ค่าใช้จ่ายของคฤหาสน์ของลอร์ด ส่วนใหญ่จะเป็นค่าใช้จ่ายทางทหาร, ค่าใช้จ่ายในการบริหาร รวมถึงการชำระเงินต่างๆ ค่าใช้จ่ายทางทหารนั้นสูงที่สุด ครอบคลุมกองพลทหารทั้ง **3**, กรมทหารองครักษ์, กองทัพเรือเป่ย์ไห่ และค่าใช้จ่ายของกรมกิจการทหารและค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมเป็นเงินมากถึง **27,500** เหรียญทอง

ค่าใช้จ่ายในการบริหาร ส่วนใหญ่จะประกอบด้วย กรมและฝ่ายต่างๆ, โรงผลิตทาง
ทหารทั้ง 4, โรงผลิตทางทหารในถ้ำ, มหาวิทยาลัยสีหนาม และสถานศึกษาทาง
ทหารที่กำลังสร้าง ซึ่งรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 4,500 เหรียญทอง

โรงผลิตทางทหารมีค่าใช้จ่ายมากที่สุด แต่แน่นอน เมื่ออาวุธและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ถูก
นำออกไปขายภายนอก มันจะไม่ใช่ภาระทางการเงินอีกต่อไป แต่จะกลายเป็นแหล่ง
ผลิตรายได้แทน

สำหรับการชำระหนี้ มีถนนอย่างเป็นทางการ 4,000 เหรียญทอง, กำแพงเมืองเทียน
เฟิง 3,500 เหรียญทอง, กำแพงเมืองซานไห่ 5,000 เหรียญทอง, สถานศึกษา
ทางทหาร 2,000 เหรียญทอง และการโยกย้ายถิ่นฐานของเมืองกุ๋ซาน 1,500
เหรียญทอง รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน 16,000 เหรียญทอง

เมื่อรวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้ว เขาต้องจ่ายเงินออกไปมากถึง 48,000 เหรียญทอง

เมื่อคำนวณแล้ว ดินแดนยังคงเหลือกำไรอยู่ 15,000 เหรียญทอง สำหรับเดือนที่
12 นี้

ไม่ว่าจะเป็นการส่งมอบภาษีหรือการชำระเงิน ทั้งหมดจะทำผ่านสาขาต่างๆของธนาคารสี่สมุทร และฝ่ายตรวจสอบบัญชีจะรับผิดชอบในการตรวจสอบทุกอย่างโดยละเอียด

ด้วยการมีอยู่เพียงหนึ่งเดียวเป็นผู้ประสานงานในทุกๆขั้นตอน สำนักพิมพ์ธนบัตรของธนาคารสี่สมุทรจึงได้ถูกก่อตั้งขึ้นแล้ว โดยโรงผลิตกระดาษและโรงพิมพ์ได้ถูกสร้างขึ้นที่ตรงข้ามกับสาขาหลักของธนาคารสี่สมุทร และพวกมันจะถูกจัดการโดยเม็งจี้ต้า

แน่นอนว่ามันคงจะต้องใช้เวลาชักระยะในการผลักดันธนบัตรออกไป

หลังจากที่ต้องจ่ายสำหรับค่าการทดสอบกองพลทหาร ตอนนี้ โอหยางโซวจึงมีเงินเหลือในถึงเก็บของของเขา **105,000** เหรียญทอง ดังนั้น เมื่อรวมกับกำไรของเดือนที่ **12** แล้ว เขาก็มีเงินทั้งสิ้น **120,000** เหรียญทอง ซึ่งเขาจะใช้มันในงานประมูลที่จะถึงนี้

ที่ชายแดนของเทือกเขาซีหวนต้าซาน ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังพยายามลงมาจากภูเขา เขาเดินเข้าไปชมตลอดการเดินทาง

เขาเดินทางมาไกล ผมของเขายุ่ง ใบหน้าของเขาเป็นสีน้ำตาลอ่อน ตาของเขาเป๋กขึ้น

เขาดูราวกับเป็นนักเดินทางที่เหนื่อยและหิวโหย

เมื่อมองใกล้ๆ จะเห็นว่าเสื้อผ้าของเขาฉีกขาด และมองผ่านรอยฉีกนั้น จะเห็น
บาดแผลของเขา เลือดได้ซึมไปทั่วเสื้อผ้าของเขา บาดแผลบางส่วนได้ปิดไปแล้ว
ขณะที่บางส่วนยังมีหนองไหลออกมาเนื่องจากมันติดเชื้อ

รอยแผลเหล่านี้ ไม่ได้มีเพียงแผลจากการล้ม บางส่วนเกิดขึ้นจากคมดาบ

ทั้งหมดนี้ แสดงให้เห็นว่าชายหนุ่มคนนี้ไม่ได้เป็นเพียงนักเดินทางทั่วไป

จิตใจของเขาเข้มแข็งอย่างมาก ความอดอยากและความเจ็บปวดไม่อาจทำให้เขาลี้
หวังได้ ขณะที่เขาพยายามผลักดันตัวเองไปข้างหน้า

เดินออกไปภายใต้แสงแดดยามเช้า ในที่สุดเขาก็เดินออกมาจากภูเขาค้างคาว ไบหน้าของ
เขาเต็มไปด้วยรอยยี่ม กล้ามเนื้อของเขาอ่อนคลายลง เขาอยากที่จะเดินต่อไป แต่
ร่างกายของเขาไม่ยอมฟัง จากนั้น เขาก็ล้มลงไปกับพื้น

ความหิวและความเหนื่อยหน่ายทำให้เขาเป็นลมสลบไปในที่สุด

“เฮ้! ตื่น! ตื่น!” ทหารลาดตระเวนพบชายคนนั้น

“เขาเป็นลม!”

“ตรวจสอบเขา บางที เขาอาจจะมีสัญญาณหรืออะไรบางอย่าง เขาลงมาจากภูเขามันไม่น่าจะเป็นเรื่องปกติ”

“ขอรับ!” ทหารค้นร่างของเขา และพบแผ่นป้ายเหล็ก

“มีจริงๆด้วย!”

“เอามาให้เขาดูซิ!” ผู้นำรับแผ่นป้ายมา ก่อนที่เขาจะแข็งค้าง “นี่มันแผ่นป้ายของฝ่ายขาวกรองนี่”

“ฝ่ายขาวกรอง?”

“เร็วเข้า! เขาเป็นสายลับที่ถูกส่งไปสืบสวนในเทือกเขา รีบส่งเขาไปที่โรงหมอ ข้าจะไปแจ้งท่านผู้ปกครองเมือง!”

“ขอรับ!”

เมื่อเล้งเฉียนตื่นขึ้นมา มันก็เป็นเวลากลางคืนแล้ว

เนื่องจากความเคยชินกับการทำงานของเขา เขาจึงมอบไปรอบๆและตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน เขาพบว่าตัวเองอยู่ในโรงหมอ ไม่เพียงแค่นั้น เขายังสวมเสื้อผ้าสะอาด และบาดแผลของเขาก็ได้รับการรักษา

“ดูเหมือนว่าข้าจะได้รับการช่วยเหลือไว้สินะ” เล้งเฉียนถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ในตอนนั้น หมอได้เดินเข้ามา และเมื่อเห็นว่าเขาตื่นแล้ว หมอก็เข้ามาพูดคุยกับเขา “เจ้าตื่นแล้วหรือ? เยี่ยมเลย เดี่ยวเขาจะไปจัดเตรียมอาหารมาให้เจ้า”

หลังจากได้ยินคำกล่าวของหมอ เล้งเฉียนก็เพิ่งจะพบว่าตัวเองหิวมาก เพราะเขาไม่ได้กินอะไรมานานถึง 3 วันแล้ว “ขอบคุณ”

“ไม่จำเป็น เจ้าถูกส่งมาที่นี่โดยกองพันป้องกันเมือง และท่านผู้ปกครองเมืองก็ได้มาเยี่ยมเยียนเจ้าแล้ว” หมอเดินออกไปจากห้อง และเตรียมอาหารมาให้เขา

เล้งเฉียนถอนหายใจอีกครั้ง เขาจำได้ว่าเขาเป็นลมสลบไปที่ชายแดนของเทือกเขา ดูเหมือนว่าหน่วยลาดตระเวณของเมืองกุ่ซานจะช่วยเขาไว้

เทือกเขาซีหวนต้าซานกลายเป็นพื้นที่อันตราย มันไม่ใช่สถานที่ที่คนภายนอกจะเข้าไปได้

เมื่อเดือนที่แล้ว เขาได้นำสายลับชั้นสูง **10** คน เข้าไปตรวจสอบ แต่มีเพียงเขาเท่านั้นที่รอดชีวิตกลับมาได้ และแม้แต่נקเฟิงของพวกเขา ก็ถูกฆ่าตายหมด

ในขณะที่เล้งเจียนกำลังคิดอยู่ ประตูก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง

ในครั้งนี้นอกจากหมอแล้ว ยังมีผู้ปกครองเมืองกุ่ซาน เล่ฟ่าน เข้ามาด้วย

หมอมองกล่องอาหารไว้ แล้วออกจากห้องไป พร้อมกับปิดประตู ขณะที่เล่ฟ่านถามเขา แต่เขาก็ไม่ได้ถามในเรื่องที่สำคัญอะไร

เล่ฟ่านได้พบเล้งเจียนก่อนที่จะเดินทางลึกเข้าไปในเทือกเขา พวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับเทือกเขาซีหวนต้าซาน เขาเป็นคนแรกที่พบความผิดปกติและกำลังรอข่าวจากฝ่ายข่าวกรอง

แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือ ไม่มีข่าวใดๆถูกส่งเข้ามาเลย หลังจากที่พวกเขาเข้าไป รวบรวมว่าพวกเขาได้หายสาบสูญไปแล้ว มันทำให้เล่ย์ฟานเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและวิตกกังวล

สิ่งที่ทั้ง 2 พุดคุยกันนั้น ไม่ได้เป็นความลับอย่างที่หมอคิด

ตั้งแต่ดินแดนถูกสร้างขึ้น กองทัพและการบริหารได้ถูกแยกออกจากกัน ดังนั้น แม้ว่าเล่ย์ฟานจะเป็นถึงผู้ปกครองเมือง แต่เขาก็ไม่มีอำนาจที่จะถามถึงความลับใดๆ

เล่ย์ฟานเพียงแค่มานี่เพื่อดูแลเขาเท่านั้น เล่ย์ฟานรู้ดีว่า เล้งเจียนไม่ได้เป็นเพียง 1 ใน 3 หัวหน้าที่มีข่าวกรอง แต่เขายังเป็นคนที่ลอร์ดแห่งเหลียนโจวตั้งความหวังไว้อย่างสูง ดังนั้น อนาคตของเขาจึงสดใสมาก

หลังจากที่เล่ย์ฟานออกไป เล้งเจียนก็ทานอาหารของเขา และหยั่งจากพื้นหลังแล้ว เขาก็ออกไปจากโรงหม้อ

เมืองกุ่ชานอยู่ใกล้กับเทือกเขาซีหวนต้าซาน และตั้งอยู่ที่ชายแดนของดินแดน เพื่อที่จะรวบรวมข้อมูลได้สะดวกยิ่งขึ้น ฝ่ายข่าวกรองจึงได้ตั้งจุดติดต่อกับเมืองแห่งนี้

สถานที่แห่งนี้เป็นความลับมาก แม้แต่ผู้ปกครองเมืองกุ่ชานก็ยังไม่รู้เรื่องนี้

หลังจากที่เล้งเจียนออกมา สิ่งแรกที่เขาทำก็คือ ตรงไปที่นั่น

“หัวหน้า!” เมื่อได้เห็นเล้งเจียน สายลับที่อยู่ที่นี่ก็ประหลาดใจมาก

เล้งเจียนโบกมือของเขา แล้วกล่าวว่า “อย่าเพิ่งถามอะไร เตรียมม้า 2 ตัวที่เร็วที่สุดให้ ข้า ข้าจำเป็นต้องกลับไปเมืองหลักพຼ່ງนี้เช้า เพื่อเข้าพบท่านลอร์ด”

“ขอรับ!” สายลับได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี เขารีบเตรียมพร้อมสิ่งต่างๆทันที

เล้งเจียนพยักหน้า เมื่อเขาพบนกเฟิงที่จุดติดต่อ เขาก็รีบส่งมันไปรายงานฝ่ายข่าว กรองในทันที

ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด พวกเขาจะได้รับข่าวในเช้าวันพຼ່ງนี้

นับตั้งแต่พวกเขาได้รับนกเฟิงมาจากเผ่าชนวนเหนียว ฝ่ายข่าวกรองก็เริ่มแพร่พันธุ์พวก มันจนมีเป็นจำนวนมาก และสร้างเป็นเครือข่ายข้อมูลที่สมบูรณ์แบบ

หากไม่ใช่ความจริงที่ว่านกเฟิงของพวกเขาถูกฆ่าโดยศัตรู จะไม่มีข่าวจากพวกเขาเป็น เวลานานถึง 1 เดือนได้อย่างไร

หลังจากจัดการทุกอย่างแล้ว เล้งเจียนก็ไปพักผ่อนที่ห้องของเขา

เช้าวันรุ่งขึ้น เขาก็ออกเดินทาง ตรงไปที่เมืองซานไห่

ขณะที่เขาออกเดินทาง ฝ่ายข่าวกรองก็ได้รับข่าวที่เขาส่งมา เมื่อหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง
ซึ่งสานได้รับข่าวนี้ เขาก็รีบไปค้นหาของลอร์ด เพื่อรายงานในที่

.....

TWO Chapter 303 เมืองซีไห่

ขณะที่ซึ่งสานเข้าไปในค้นหาของลอร์ด มันเป็นเวลาที่เขาอยากโซ่กำลังฝึกฝน
ในตอนเช้า

นับตั้งแต่ เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองของเขา ทะลวงผ่านชั้น
ที่ 5 ร่างกายของเขาก็ได้รับการพัฒนาครั้งใหญ่ ความแข็งแกร่ง, ความเร็ว,
วิสัยทัศน์, การได้ยิน ทุกอย่างเพิ่มระดับขึ้น

การบ่มเพาะกำลังภายในของเขาสามารถพิจารณาได้ว่า มันประสบความสำเร็จ
เล็กน้อยแล้ว

ภายใต้ความช่วยเหลือจากความแข็งแกร่งของกำลังภายใน เพลงหอกตระกูลหยาง และปาจีฉวนจึงมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงหอกตระกูลหยาง ที่ใช้ร่วมกับหอกเทียนโม มันทำให้โอหยางโชวเป็นดังปลาได้น้ำ การพัฒนาของเขาสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

เมื่อใช้กำลังภายใน หัวหอกสีดำจะเรืองแสงสีทองออก ซึ่งทำให้มันดูงดงามเป็นอย่างยิ่ง

มันทำให้พลังของหอกเพิ่มขึ้นมากขึ้น ภาวะทางอารมณ์ของโอหยางโชวเปลี่ยนเล็กน้อย ร่างกายของเขาปลดปล่อยกลิ่นอายของลอร์ดออกมา มันทำให้ทุกคนหวาดกลัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาโกรธ เขาจะมีกลิ่นอายแห่งการฆ่าเช่นเดียวกัน ชุนพล

ทั้ง 2 กลิ่นอายที่แตกต่างกันนี้ ได้ผสมเข้าด้วยกัน มันทำให้โอหยางโชวมีบุคลิกที่ไม่เหมือนใคร

ปีศาจ 2 หน้า จากชีวิตที่แล้ว ดูเหมือนว่ามันจะกลับมาแล้ว

ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ ตอนนี้ เขาอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่า และเขามีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่

หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกฝนแล้ว เขาก็สังเกตเห็นช่งसान เขาจึงถามออกไปว่า “มีอะไรหรือ?”

“เรียนท่านลอร์ด เล็งเฉียนได้กลับมาถึงเมืองกุ่ซานอย่างปลอดภัยแล้ว ตอนนี้ เขากำลังเดินทางมาที่นี่ขอรับ!”

“เยี่ยม!” โอหยางโซวถอนหายใจด้วยความโล่งอก “ไปรอข้าที่ห้องอ่านหนังสือ เดียว ข้าจะตามไป”

“ขอรับท่านลอร์ด!” ช่งसानเดินออกไป

โอหยางโซวกลับไปที่อาคารหลัก และเปลี่ยนเสื้อผ้าของเขา เขาทานอาหารง่ายๆ ก่อนจะไปห้องอ่านหนังสือ

“เออละ บอกข้ามาว่าเกิดอะไรขึ้น?”

“จากข้อมูลที่เล็งเฉียนให้มา เราได้ตรวจสอบสาเหตุของการอพยพของคนเถื่อนภูเขา และพบว่า คนเถื่อนภูเขาทั้งหมดได้อพยพไปยังที่แห่งหนึ่งในหุบโจว ซึ่งรู้จักกันในชื่อ ‘เมืองซีไหยว’ ”

“เมืองซีไห่หว?” โอหยางโช่วรู้สึกประหลาดใจ

“ถูกต้อง มันตั้งอยู่ที่หวู่โจว พวกเขาคือเผ่าจิ่วหลี่ที่ปรากฏตัวขึ้นหลังจากสงครามโจวหลู่จบลง” ซ่งซานได้เข้าร่วมสงครามในครั้งนั้นด้วย จึงไม่แปลกที่เขาจะรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ส่วนนั้น

แม้ว่าซีหวนชู่จะฆ่าซีไห่หวไปแล้ว แต่เนื่องจากเขาเป็นผู้นำฝ่าย เขาจึงฟื้นขึ้นมาทันทีที่สงครามจบ และนำเผ่าจิ่วหลี่มาปรากฏตัวขึ้นที่เขตทุรกันดาร์

“ไม่ใช่ว่าโกอาบาคว่าเผ่าจักรพรรดิเหลือง, เผ่าจักรพรรดิไฟ และเผ่าจิ่วหลี่ เป็นเผ่าที่เก็บตัวหรือ? เหตุใดเผ่าจิ่วหลี่ถึงได้ขยายจนใหญ่โต และเปิดรับสมัครอย่างเปิดเผยเช่นนี้?”

ถ้าจะบอกว่าซีไห่หวเป็นคนเปิดรับด้วยตัวเอง มันก็คงจะเป็นอะไรที่เกินกว่าจะรับได้

ก่อนจบสงคราม ซีไห่หวนำเผ่าของเขาไปที่หุบเขาซีอ๋องลี่ คือนั่น เขาได้จัดให้พี่น้อง 4 คน นำกลุ่มของพวกเขาลงมาทางใต้ เพื่อหลบหนีเข้าไปในป่า

จากนั้น คนเหล่านั้นได้กลายมาเป็นผู้นำชนเผ่าคนเถื่อนของเขา

ดังนั้น ซีโหยวจึงอาจจะได้รับการพิจารณาว่า เป็นบรรพบุรุษของชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา
แน่นอนว่าการปรากฏตัวของเขาย่อมทำให้ทุกคนก้มหัวให้เขา และยกให้เขาเป็นผู้นำ
ของพวกเขา

“เมื่อเล้งเจียนกลับมา บอกให้เขามาพบข้าทันที” โหหยางโซวกล่าวอย่างเคร่งขรึม

“เข้าใจแล้วขอรับ!” ซ่งसानออกไป โหหยางโซวจึงอยู่เพียงลำพังในห้องอ่านหนังสือ
เขากำลังไตร่ตรองเรื่องนี้อยู่

เล้งเจียนเร่งขี่ม้ามาอย่างรวดเร็ว และเขาได้มาถึงเมืองซานไห่ในช่วงบ่ายวันนั้น เมื่อ
เขากลับมา เขาก็รีบไปรายงานตัวที่คฤหาสน์ของลอร์ดทันที

โหหยางโซวนำไปฉีและเทียนเหวินจึงเข้าร่วมการประชุมครั้งนี้ด้วย

เล้งเจียนเริ่มจากการรายงานข่าวกรองที่เขาได้รับมา “ข้าได้แอบติดตามพวกเขาอย่าง
ลับ ตลอดเส้นทางขึ้นเหนือ ใช้เวลาครึ่งเดือนออกจากเทือกเขา เมืองซีโหยวตั้งอยู่ที่เชิง
เขา และกินพื้นที่ถึง **60** ตารางกิโลเมตร พวกเขามีพื้นที่การเกษตรจำนวนมาก ด้วย
เหตุนี้ คนเถื่อนภูเขาจึงเลือกที่จะย้ายไปที่นั่น เพราะพวกเขาจะไม่ต้องกังวลเรื่อง
อาหารในฤดูหนาว บนกำแพงมีธงปักอยู่มากมาย ซึ่งมันเป็นเช่นเดียวกันธงของเผ่า

จิ๋วหลี่ที่ใช้ในสงครามโจวหลู่ ในตอนนั้น ข้าได้นำสายลับลอบเข้าไปตรวจสอบในเมือง”

“สิ่งที่ข้าไม่คาดคิดก็คือ ที่นั่นไม่มีผู้อยู่พยพชาวจีนแม้แต่คนเดียว เราจึงไม่สามารถตรวจสอบอะไรได้มากนัก และยังถูกตรวจพบอย่างรวดเร็ว ดังนั้น พวกเขาจึงทำได้เพียงหลบหนีออกมาเท่านั้น พี่น้องที่ติดตามไปพยายามที่จะปกป้องข้า...”

ขณะที่กล่าวถึงจุดนี้ เล้งเจียนเกือบจะสูญเสียการควบคุมของเขา ดวงตาของเขาเปี่ยมขึ้น สายลับเหล่านั้นเป็นคนชั้นสูงของฝ่ายข้าวกอง พวกเขาดูตามเขามาตลอด และเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาด้วยกัน พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาเท่านั้น แต่พวกเขายังเป็นดังพี่น้องของเล้งเจียนด้วย

โอหยางโซวเข้าใจความรู้สึกของเขา เพื่อปกป้องดินแดน มีคนของเขามากมายที่ต้องสละชีวิต

เล้งเจียนหยุดชั่วครู่เพื่อสงบสติอารมณ์ของตน ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ในเผ่าซีไห่หว มีนกที่เป็นสัตว์ร้ายจิตวิญญาณอยู่ มันเรียกว่า ‘นกหลิง’ มันคล้ายกับภาพวาดสัญลักษณ์ของเผ่าจิ๋วหลี่ มันเหนือกว่านกเฟิงมาก หลังจากที่ข้าหลบหนี นกหลิงก็ไล่ล่าข้า และมันยังได้ฆ่านกเฟิงของเราทั้งหมดด้วย”

แม้ว่าเล้งเจียนจะอธิบายง่าย ๆ แต่ทุกคนก็สามารถจินตนาการได้ว่ามันอันตรายมากเพียงใด พี่น้องของเขาทุกคนถูกฆ่าตาย และนกเพิงทั้งหมดถูกฆ่าตาย เขาต้องดิ้นรนอย่างยากลำบากในการเอาชีวิตรอดกลับมา เพื่อแจ้งข่าวกรองนี้ให้พวกเขาทราบ

ระหว่างทางกลับ เล้งเจียนได้ถูกโจมตีหลายครั้ง และต้องหนีอยู่ตลอดเวลา ในเขตรูกันดาร์ มีหลายครั้งที่เขาตื่นขึ้นมาเองด้วยความตกใจ

ถึงกระนั้น เล้งเจียนก็ยังไม่ยอมแพ้ เขาใช้ประโยชน์จากประสบการณ์ในป่า และความสามารถในการลบร่องรอยของเขา หลบเลี่ยงศัตรู และในที่สุด เขาก็ออกมาจากเขตเทือกเขาซีหวนต้าซานได้ แม้ว่าเขาจะอยู่ในสภาพขาดแคลนอาหารอย่างหนักก็ตาม

เมื่อโอหยางโซวเห็นว่าดวงตาของเขากลายเป็นสีแดงเลือด และร่างกายของเขาก็ดูไม่ดีนัก โอหยางโซวก็กล่าวอย่างอบอุ่นว่า “เจ้าทำได้ดีมาก ไปพักผ่อนเถอะ! ภารกิจการทหารจะจ่ายให้เป็น 2 เท่า สำหรับคนที่ตาย และเราจะช่วยเหลือครอบครัวของพวกเขาอย่างเต็มที่”

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!” เล้งเจียนพยายามอย่างสุดความสามารถในการระงับความเศร้าและความเจ็บปวดของเขา ก่อนที่เขาจะเดินออกไป

“พวกท่านคิดอย่างไร?” โอหยางโชวถามไปฉีและเทียนเหวินจิง เพื่อขอความคิดเห็นจากพวกเขา

เทียนเหวินจิงเป็นผู้รับผิดชอบเรื่อง ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา ดังนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นนี้จึงหมายความว่า เขาได้ล้มเหลวในงานของเขา ตอนนี้ สิ่งที่เขาต้องพิจารณาก็คือ การกอบกู้สถานการณ์

เขาคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวว่า “อิทธิพลของชีไหยวที่มีต่อชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาไม่สามารถคาดเดาได้ ไม่ว่าเราจะจัดการกับความสัมพันธ์กับชีไหยวอย่างไรก็ตาม มันก็คงจะไม่มีผลมากนัก สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ อำนาจของคนเถื่อนภูเขาที่อยู่ในดินแดนของเรา”

โอหยางโชวกลายเป็นแข็งค้าง ก่อนจะกล่าวว่า “เชิญกล่าวต่อ!”

“ผู้อยู่อาศัยในดินแดน ไม่ว่าจะเป็นทหารหรือครอบครัวของพวกเขา ที่ตั้งนิคมอยู่ในเขตชานเมืองทางตะวันออก คนที่อยู่รอบๆเหมืองแร่กลางชาน และบางเผ่าที่อยู่บนภูเขารอบๆเมืองกุ่ชาน มีองค์ประกอบที่ไม่เสถียรมากเกินไปในหมู่พวกเขา พวกเขาอาจจะถูกล่อลวงโดยชีไหยวได้ ดังนั้น เราต้องระมัดระวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองกุ่ชาน ที่ประชากรทุกคนเป็นคนเถื่อนภูเขา และยังอยู่ใกล้กับเทือกเขาซานด้าชานด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเป็นกลุ่มที่อันตรายมากที่สุด”

“แล้วเราควรจะทำอย่างไร?”

“ประการแรก เกี่ยวกับทหารคนเถื่อนภูเขา การสร้างทหารราบเกราะหนักเป็นหัวใจสำคัญของดินแดนเรา หากมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น ผลที่จะเกิดขึ้นคงจะไม่น่าดีนัก ข้าคิดว่า เราควรย้ายครอบครัวของพวกเขาทั้งหมดมาที่เมืองซานไห่”

โอหยางโซวพยักหน้า และมองไปที่ไป่ฉี “ท่านขุนพล ท่านควรจะไปที่กองพลทหารที่ 3 เมื่อท่านมีเวลาว่าง”

“ท่านลอร์ดอย่างได้กังวล”

“ประการที่สอง เกี่ยวกับการตั้งนิคมทางตะวันออกของเมืองซานไห่ บรรดาเผ่าเหล่านี้ พวกเขาเป็นเผ่าที่เข้ามาเร็วที่สุด และได้อยู่ที่นั่นมานานแล้ว พวกเขาจึงผสมผสานเข้ากับพวกเราได้ง่าย ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องทำอะไรกับพวกเขามากนัก เพียงแค่ตรวจสอบเล็กๆน้อยก็พอ”

“ประการที่สาม เกี่ยวกับผู้ที่อยู่อาศัยรอบๆเหมืองแร่กลางซานและบนภูเขาอื่นๆ โดยนับเผ่าซวนเหนียวเป็นหลัก ลูกหลานของพวกเขาส่วนใหญ่อยู่ในกองทัพ และมีชีวิตที่ดี แต่ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาจะต้องลงมาจากภูเขา ไม่อย่างนั้น พวกเขาก็อาจจะกลายเป็นระเบิดเวลา ที่พร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อ สำหรับการตั้งนิคมของพวกเขา ข้าแนะนำซานเหมิงทางตะวันตก ภาคตะวันตกกำลังพัฒนา และต้องการกำลังคน

จำนวนมาก มันจึงเหมาะสำหรับพวกเขา ในเวลาเดียวกัน กองพันรักษาการณ์เหมืองแร่กลางซาน ก็ต้องเปลี่ยนแปลงบุคลากรด้วยเช่นกัน”

“ประการที่สี่ เกี่ยวกับเมืองกุซาน ประชากรทั้งหมดของที่นี่เป็นคนเถื่อนภูเขา และไม่มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับดินแดน ดังนั้น พวกเขาจึงถูกล่อลวงได้ง่ายที่สุด เราจะเป็นต้องย้ายพวกเขามายังซานเมืองฝั่งตะวันออก และจัดให้ทหารคอยควบคุมดูแลพวกเขา”

โอหยางโซวได้เห็นด้วยกับความคิดของเขา

แต่เมื่อเทียนเหวินจึงกล่าวถึงความเห็นสุดท้ายของเขา โอหยางโซวก็ขมวดคิ้ว และกล่าวว่า “เราไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ไม่ว่าพวกเขาคิดจะทรยศเราหรือไม่ก็ตาม เพราะถ้าเราทำเช่นนั้น คนเถื่อนภูเขาก็จะไม่ไว้วางใจเรา ไม่เพียงแค่นั้น มันยังจะทำให้คนเถื่อนภูเขาอื่นๆ รู้สึกว่าเชื้อชาติของพวกเขาไม่ได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับเชื้อชาติอื่นๆ ด้วย”

“แต่...”

“ท่านไม่จำเป็นต้องกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป ข้าตัดสินใจแล้วว่า นโยบายเกี่ยวกับเมืองกุซานจะไม่เปลี่ยนแปลง”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เทียนเหวินจึงถอนหายใจ

“อย่าได้กังวล ข้าจะเรียกเล่ย์ฟานเข้ามาพบ และพูดคุยกับเขาอย่างลึกซึ้ง ด้วยความเข้าใจของข้าเกี่ยวกับเขา เขาไม่ใช่คนที่จะมีอะไรสั้นๆ เขารู้ดีว่าการอยู่ที่นี้ดีกว่าเมืองซีไห่หวามาก ถ้าไม่เช่นนั้น เขาคงจะไม่รายงานเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของคนเถื่อนภูเขาตั้งแต่แรก”

“ท่านลอร์ดช่างทรงปัญญานัก!”

“สำหรับเรื่องการโน้มน้าวคนเถื่อนภูเขาที่อยู่ภูเขารอบๆ ให้ยอมย้ายลงมาจากภูเขาคือ ข้าจะให้ท่านเป็นผู้รับผิดชอบ ภูฏาญสำคัญก็คือ ท่านยอดหมอมณีแห่งเผ่าชนวนเหนียว นำของขวัญไปเยี่ยมเยียนนาง สำหรับเรื่องเมืองซีไห่หว ท่านสามารถบอกกับนางได้ นางเป็นคนฉลาดและจะเข้าใจ” แม้ว่าโอหยางโซวจะพบกับเธอเพียงครั้งเดียว แต่มันก็ทำให้โอหยางโซวประทับใจในตัวเธออย่างมาก

“ขอรับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวมองไปทางไปฉี “เราจะต้องจัดระเบียบกองทัพนักรบเล็กน้อย ใช้กองกำลังสำรอง **3,000** นาย จัดตั้งเป็นกองพันรักษาการณ์ และส่งไปแทนที่กองพันรักษาการณ์เหมืองแร่หลางซานปัจจุบัน สำหรับที่เหลืออีก **2,500** นาย จัดตั้งพวก

เขาเป็นกรมทหารอิสระ สังกัดค่ายทิศตะวันออก พวกเขาจำทำหน้าที่คอยปกป้องเมืองกุซาน”

โอหยางโซวเชื่อว่า แม้ว่าชีไห่หวจะเพิ่งถึงมาที่พวกเขา เขาก็จะเลือกเวลาในการโจมตีสำหรับคนที่หยิ่งทงอย่างชีไห่หว การเสริมพลังอำนาจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

TWO Chapter 304 การอัปเดตที่ไม่ควรเกิดขึ้น

หลังจากเสร็จสิ้นการประชุม เมืองซานไห่ก็กลายเป็นวุ่นวายอีกครั้ง

เทียนเหวินจึงเดินทางไปที่เผ่าซวนเหี้ยวด้วยตัวเอง เพื่อพูดคุยกับยอดหมอผี อธิบายถึงข้อดีข้อเสียต่างๆให้เธอฟัง และขอให้เธอออกหน้า เชิญชวนให้เผ่าต่างๆลงมาจากภูเขา

ถ้าเผ่าใดที่ยังคงยืนกรานในประเพณีของพวกเขาและไม่ลงมาจากภูเขา ดินแดนซานไห่ก็คงทำได้เพียงต้องใช้วิธีรุนแรงเท่านั้น

ไม่มีใครสามารถหยุดดินแดนซานไห่จากการขจัดปัญหาและภัยคุกคามของพวกเขาได้

ไปจัดตั้งกองพันรักษาการณ์ขึ้นมา และส่งพวกเขาไปประจำการที่เมืองแร่กลาง
ซาน จากนั้น ก็จัดตั้งกรมทหารอิสระขึ้นมา แล้วส่งพวกเขาไปประจำการที่เมืองกุซาน
ด้วยตัวเอง เขาจัดให้พวกเขาลาดตระเวนชายแดน และให้ความร่วมมือกับกองพล
ทหารที่ 3

วุ่นงั้น ผู้ปกครองเมืองกุซาน เล่ย์ฟาน ได้เดินทางมาถึงเมืองซานไห่

โอหยางโซ่วใช้เวลาตลอดทั้งเช้าพูดคุยกับเล่ย์ฟาน สำหรับรายละเอียด ไม่มีใครรู้ สิ่ง
เดียวที่พวกเขารู้ก็คือ หลังจากที่เล่ย์ฟานออกมาจากคุกหาสน์ของลอร์ด เขาก็เหมือน
จะคิดอะไรอยู่มากมาย และเขาก็รีบเดินทางกลับเมืองกุซานในทันที

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 27

เมื่อเล่ย์ฟานเดินทางกลับถึงเมืองกุซาน เขาก็รวบรวมคนเถื่อนภูเขา และส่งพวกเขาไป
ทางตะวันตกของซานเมืองซานไห่ เพื่อสร้างนิคมของพวกเขาที่นั่น

โดยคนเถื่อนภูเขากลุ่มนี้ เป็นครอบครัวของเหล่าทหารในกองทัพ

ในวันเดียวกัน ไปดูก็นำกรมทหารอิสระมาถึงเมืองกุซาน

ไปฉมอมไปที่พื้นที่ระหว่างเทือกเขาซีหวนต้าซานและเมืองกุซาน เขาเริ่มที่จะสร้างคู
น้ำ, หอคอยสังเกตการณ์, หลุมหลบภัย และอื่นๆ เพื่อสร้างเป็นแนวป้องกันจาก
เทือกเขา

หากมีการเคลื่อนไหวใดๆจากเทือกเขา มันจะไม่สามารถรอดพ้นสายตาของเขาไปได้

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 12 วันที่ 29

เผ่าคนเถื่อนภูเขาหลายเผ่าได้ลงมาจากภูเขา และตั้งนิคมของพวกเขายู่ในภาค
ตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว ภายใต้การแนะนำของเทียนเหวินจิง พวกเขาจะ
กลายเป็นผู้ช่วยพัฒนาภาคตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวได้เป็นอย่างดี

โอหยางโซวอยู่ที่คุกหาสน์ของลอร์ด และเขาได้พบกับยอดหมอผีแห่งเผ่าชวนเหนียว

ผ่านไปครึ่งปีแล้วหลังจากที่พวกเขาได้พบกันครั้งสุดท้าย ร่างกายของเธอดูอ่อนแอลง มา และเธอต้องได้รับการช่วยเหลือขณะที่เดิน

อย่างไรก็ตาม ความฉลาดของเธอทำให้โอหยางโซวนับถือเธอเป็นอย่างมาก ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน โอหยางโซวพบว่าเขาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆจากเธอมากมาย

ความรู้และความชำนาญของเธอ ได้สั่งสอนโอหยางโซวในหลายๆเรื่อง และมันทำให้เขาสนใจเป็นอย่างมาก

การดูแลยอดเยี่ยมในระดับสูง ได้สร้างพายุท่ามกลางชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา

การกระทำของโอหยางโซวแสดงให้เห็นว่า เขาจะดูแลคนเถื่อนภูเขาและถือว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนซานไห่ พวกเขาจะไม่โดนดูถูกหรือลำเอียงใดๆ

การกระทำนี้ของเขาทำให้เกิดปัญหาเล็กน้อย

อดีตผู้นำเผ่าเทียนเฟิง ต้าเรียซึเป็นตัวแทนของชนเผ่าเร่ร่อน เขาขอให้คนของเขาได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้น

โอหยางโซวส์สัญญาว่า ตราบเท่าที่ชนเผ่าเร่ร่อนเข้ามา พวกเขาจะไม่ถูกดูถูกและได้รับการดูแลเป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน

ท่ามกลางความวุ่นวาย เดือนที่ **12** ก็กำลังจะสิ้นสุดลง

.....

โกอา ปีที่ **1** เดือนที่ **12** วันที่ **30**

มีประกาศจากระบบดังไปทั่วโลก

“ประกาศระดับโลก : **Earth Online** ได้ดำเนินมาเป็นเวลา **1** ปีแล้ว และเกมส์จะมีการอัปเดตใหม่ ซึ่งจะมีผลในทันที สำหรับข้อมูลเฉพาะ ผู้เล่นโปรดตรวจสอบมันที่เว็บไซต์อย่างเป็นทางการด้วยตัวเอง”

ผู้เล่นคนอื่นๆไม่ได้รู้สึกอะไรมากนัก มีเฉพาะโอหยางโซวเท่านั้นที่แข็งค้าง จากความทางจำในชีวิตที่แล้วของเขา มันไม่ควรจะมีการอัปเดตใดๆในตอนนี้ การปรากฏตัวของเขา เริ่มมีอิทธิพลต่อความคืบหน้าของเกมส์

โอหยางโซวรีบเข้าไปในเว็บไซต์ทันที เพื่อตรวจสอบการอัปเดตครั้งนี้

เมื่อเทียบกับการอัปเดตครั้งแรก มันเรียบง่าย, เล็กน้อย และเป็นส่วนๆ

(1) การเพิ่มศักยภาพแฝงไว้ ณ ตอนนี้ NPC ทุกคนจะมีศักยภาพระดับ A, B, C หรือ D ยิ่งศักยภาพสูง มันก็จะยิ่งง่ายต่อการทำลวงคอบวด

แน่นอนว่าบุคคลทางประวัติศาสตร์ไม่ได้ถูกนับรวมอยู่ด้วย

จากสถิติของโกอา จะมีศักยภาพระดับ A 0.05%, B 4.95%, C 35% และ D 60% แน่นอนว่าตัวเลขเหล่านี้จะได้รับผลกระทบตามลักษณะพิเศษของดินแดน มันอาจจะดีกว่าหรือแย่ง่ายนี้ก็ได้

NPC ที่มีศักยภาพพอที่จะเป็นนายทหารชั้นสูง, ผู้มีความสามารถพิเศษขั้นแกรนด์ มาสเตอร์ จะเป็นดังสมบัติล้ำค่าของดินแดน

จากสถิติดังกล่าว ในผู้อพยพ 2,000 คน จะมีเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่มีศักยภาพระดับ A

การเปิดเผยศักยภาพออกมาเป็นสิ่งที่ดีสำหรับลอร์ด มันจะช่วยลดภาระของพวกเขา และทำให้พวกเขาเลือกได้ง่ายขึ้น แม้ว่าศักยภาพจะไม่สามารถเป็นตัวแทนของทุกสิ่งได้ แต่มันก็เป็นตัวบ่งชี้ที่ดี

(2) ลบการตั้งค่าที่ผู้เล่นลอร์ดไม่สามารถออกไปจากอาณาเขตดินแดนของตัวเองได้ออก ตอนนี้ ผู้เล่นลอร์ดจะเป็นเหมือนดังผู้เล่นนักผจญภัย สามารถไปที่เมืองหลวงต่างๆของระบบ ผ่านประตูเทเลพอร์ทได้

ในขณะเดียวกัน ผู้เล่นที่อยู่อาศัยในดินแดนของลอร์ดก็ได้รับอิสระคืน พวกเขาสามารถเทเลพอร์ทได้ตามที่พวกเขาต้องการ

งานประมูลของระบบครั้งที่ 2 จะจัดขึ้นที่หอประมูลในชิงตู มันไม่ใช่มิติย่อยเฉพาะเหมือนก่อนหน้านี้ มันทำให้ผู้เล่นลอร์ดมีโอกาสในการค้าหาข้อมูล

การตั้งค่านี้ทำให้โอหยางโชวตกใจมาก

ถ้าเขาจำไม่ผิด ในชีวิตที่แล้วของเขา จนกระทั่งก่อนเขาตาย ผู้เล่นลอร์ดก็ยังคงไม่สามารถออกจากอาณาเขตดินแดนของพวกเขาได้ เหตุใดมันถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ ทั้งที่เพิ่งจะผ่านมาเพียงปีเดียว?

(3) การเปลี่ยนการตั้งค่า ค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์ การโทรศัพท์ไปสมรภูมิจะไม่เสียค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์อีกต่อไป สำหรับผู้เล่น ไม่จะเป็นระหว่างดินแดนหรือเมืองหลวงของระบบ ทุกคนจะต้องเสียค่าธรรมเนียมคนละ **1** เหรียญทอง และผู้เล่นจะต้องจ่ายด้วยตัวเอง

เมื่อผู้เล่นใช้งานประตูโทรศัพท์ ค่าธรรมเนียมครั้งหนึ่งจะถูกส่งมอบให้กับดินแดน

สำหรับที่ การโทรศัพท์ไปแผนที่สมรภูมิไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมอีกต่อไป มันทำให้เขาถอยหายใจด้วยความโล่งอก จากตำแหน่งของเขาในปัจจุบัน เขาสามารถนำกำลังทหารไปได้มากถึง **30,000** นาย ดังนั้น ค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์เพียงอย่างเดียวก็มากถึง **30,000** เหรียญทองแล้ว

ไกลากำลังพยายามที่จะช่วยผู้เล่น ถ้าลอร์ดคนใดตัดสินใจที่จะเปิดดินแดนให้กับผู้เล่นทั่วไป พวกเขาจะจำทำรายได้จากการโทรศัพท์ได้อย่างมหาศาล

การอัพเดทข้อที่ **2** และ **3** จะช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่นขึ้นมาอีกระดับ

สำหรับผู้เล่นลอร์ด มันจะเพิ่มความยากในการจัดการกับผู้เล่น ซึ่งมันจะต้องใช้ความสามารถของผู้เล่นลอร์ดอย่างมาก

(4) การซื้อขายในเมืองหลวงของระบบ จะเสียภาษีเพียงครึ่งหนึ่งเมื่อเทียบกับส่วนการประมูลพิเศษ นั่นคือ 5%

การลดภาษีนี้ ก็เพื่อกระตุ้นให้ผู้เล่นเปิดเส้นทางการค้าของตัวเอง และหลีกเลี่ยงส่วนการซื้อขาย โดยให้พวกเขานำสินค้าของพวกเขาไปขายโดยตรงได้ที่เมืองหลวงของระบบ

การเปิดเส้นทางการค้าในเซตทุรกันดาร เป็นสิ่งที่พวกเขาจะต้องทำในไม่ช้าก็เร็ว เพราะในอนาคต ส่วนการประมูลจะกลายเป็นล้าสมัยไป

(5) ลบการตั้งค่าที่ผู้เล่นจะไม่ได้รับ **exp** จากแผนที่สมรภูมิ

การไม่ได้รับ **exp** โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ทหารไม่สามารถอัปเกรดได้นั้น เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของลอร์ด

(6) เพิ่มการตั้งค่าความโกรธ ลักษณะพิเศษของนายทหาร จำเป็นต้องมีแต่ความโกรธมากพอ ถึงจะสามารถเปิดใช้งานได้

การตั้งค่า ค่าความโกรธ เป็นการปรับพลังของขุนพลทางประวัติศาสตร์ ลักษณะพิเศษของเหล่านายทหารจะไม่ใช้ค่าถาวรอีกต่อไป มันกลายเป็นทักษะที่จะใช้งานได้ชั่วคราวเท่านั้น

โอหยางโซวเดาว่า การตั้งค่าเช่นนี้ กำหนดเป้าหมายมาให้เขา ในชีวิตที่แล้วของเขา ไม่มีลอร์ดคนใดที่สามารถรับสมัครขุนพลทางประวัติศาสตร์ได้หลายคนในปีแรกของเกมส์

(7) เกี่ยวกับค่ายโจรชั้นพิเศษ ในเขตทुरกันดารจะเกิดค่ายโจรชั้นพิเศษขึ้นมา และพวกมันจะมีกำลังพลมากถึง **10,000** คน

ค่ายโจรชั้นสูงในเขตทुरกันดาร ไม่อาจจะเป็นปฏิปักษ์ต่อลอร์ดได้อีกต่อไป ดังนั้น เพื่อเพิ่มความยากลำบากในเกมส์ ไกอาก็มีไอเดียที่จะเพิ่มค่ายโจรชั้นพิเศษเข้ามา

(8) การเพิ่มอาชีพลับ ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นนักผจญภัยสายการต่อสู้ หรือผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน พวกเขาทั้งหมดมีโอกาสที่จะเปลี่ยนเป็นอาชีพพิเศษที่ไม่เหมือนใคร ซึ่งจะถูกเรียกว่าอาชีพลับ

ไกอาก็ได้เปิดเผยข้อมูลของอาชีพลับเหล่านี้ มันปล่อยให้ผู้เล่นค้นหาด้วยตัวเอง ไกอายังบอกว่า ในระหว่างงานประมวลของระบบ จะมีม้วนกระดาษอาชีพลับอยู่ในรายการประมวลด้วย

หินก้อนนี้ทำให้เกิดคลื่นน้ำพัน เดิมที่ผู้เล่นนักผจญภัยไม่ได้สนใจเกี่ยวกับงานประมูล
ของระบบมากนัก แต่ตอนนี้ พวกเขากำลังรอคอยมันอย่างใจจดใจจ่อ

ที่สำคัญก็คือ **NPC** ก็สามารถเปลี่ยนเป็นอาชีพลับได้เช่นกัน

(9) การเพิ่มพื้นที่ลับ ในเขตทुरกันดาร์ที่ว่างเปล่า จะมีพื้นที่ลับซ่อนปรากฏขึ้นมาให้ผู้
เล่นสำรวจ เมื่อมันได้ถูกสำรวจแล้ว พื้นที่ลับเหล่านั้นก็จะหายไปอย่างถาวร

ภายในพื้นที่ลับ ผู้ที่ทำการสำรวจจะมีโอกาสได้รับอาวุธหรือคู่มือเทคนิคลับๆ ทุกอย่าง
ล้วนเป็นไปได้

นอกเหนือจากพื้นที่ลับจะปรากฏขึ้นในเขตทुरกันดาร์แล้ว ยังมีเครื่องมือที่เรียกว่า
'แผนที่พื้นที่ลับ' มันสามารถสร้างพื้นที่ลับขึ้นมาได้ชั่วคราว และสามารถอนุญาตให้
คนเข้าไปสำรวจได้อย่างเฉพาะเจาะจง โดยไม่ต้องแข่งขันใดๆ

นี่เป็นการตั้งค่าสำหรับผู้เล่นโหมดการผจญภัย ซึ่งก็หมายความว่า พวกเขาเริ่มเป็นที่
สำคัญของไกอามากขึ้น

(10) เพิ่มโอกาสในการเกิดเคสการผจญภัย ในเมืองหลวงของระบบ หรือในเขต
ทรกัन्दาร สามารถก่อให้เกิดเคสการผจญภัยได้

ในตอนที่คุณเล่นสร้างตัวละครและเลือกตำแหน่งเกิด ถ้าพวกเขาเลือกแบบสุ่ม พวกเขา
จะสามารถเปิดใช้งานเคสการผจญภัยได้ น่าเศร้าที่คุณเล่นในตอนนั้นอ่อนแอ แม้ว่า
พวกเขาจะเปิดเคสการผจญภัยได้ พวกเขาก็คงจะถูกฆ่าตายก่อนที่จะทำเคสเสร็จ

แต่ตอนนี้มันแตกต่างออกไป ผู้เล่นเติบโตขึ้น และมีความสามารถที่จะทำเคสได้
สำเร็จ

สรุปได้ว่า นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ชีวิตของคุณเล่นโหมดการผจญภัยจะมีชีวิตชีวาและ
น่าสนใจยิ่งขึ้น

ในทันที ไม่ว่าในเป็นในฟอรัมหรือช่องระดับโลก ผู้เล่นโหมดการผจญภัยต่างก็ออกมา
ส่งเสียงทั่วทุกพื้นที่

“หวูว หวูว หวูว ในที่สุดมันก็เปิดออกแล้ว!”

“กงล้อแห่งประวัติศาสตร์เลื่อนไปข้างหน้าแล้ว ในที่สุด ก็ถึงเวลาที่คนกลุ่มใหญ่จะเข้า
สู่กลางเวทีแล้ว!”

“ฉีเยว่หฺวู่ยี้ ข้าจะต่อสู้กับเจ้าเพื่อความรุ่งโรจน์!”

แม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำอะไรก็ตาม ก็ยังคงมีคนกล่าวถึงชื่อของโอหยางโชวอยู่ดี

“ด้วยโหมตผู้เล่นการผจญภัยของข้า และคู่มือเทคนิคลับในมือของข้า ข้าจะไม่มีวันตาย!”

“เทพไกอาจดจำพวกเขาได้ในที่สุด

โอหยางโชวไม่ได้กังวลเกี่ยวกับความสุขของผู้เล่นโหมตการผจญภัย สิ่งที่เขากังวลก็คือ ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับดินแดน และแผนการของเขา”

TWO Chapter 305 ^{ขึ้น}ส่วนข้อมูลที่ปรากฏ^{ขึ้น}

เป็นเช่นเดียวกับที่โอหยางโชวได้คาดไว้ คลื่นอื่นๆได้ก่อตัวขึ้น

บ่ายวันนั้น มีประกาศระดับโลกดังขึ้นอีกครั้ง

“ประกาศระดับโลก : **Earth Online** ได้ดำเนินมาเป็นเวลา **1 ปี**แล้ว ดังนั้น เกมส์จะปลดล็อกชิ้นส่วนข้อมูลแรกให้ปรากฏขึ้น สำหรับข้อมูลเฉพาะ ผู้เล่นโปรด ตรวจสอบมันที่เว็บไซต์อย่างเป็นทางการด้วยตัวเอง”

โกอาได้ปลดล็อกบางสิ่งบางอย่างออกมา หลังจากที่อัปเดตได้ไม่นาน ซึ่งทำให้มีทั้ง คนที่ชอบและเกลียดมันในเวลาเดียวกัน

ชิ้นส่วนข้อมูลแรกที่ปรากฏขึ้น อ้างถึงการกบฏของไพร์ทาส เช่น เหตุการณ์สแปด้าคัส, การกบฏที่ซีซีลี, การกบฏของสก็อตแลนด์, สงครามชาวนาในเยอรมัน และอื่นๆที่ คล้ายๆกันนี้

แน่นอนว่าประเทศที่มีการกบฏของไพร์ทาสมากที่สุดก็คือ ประเทศจีน ไพร์ทาสในประเทศจีน ก่อเหตุการณ์เช่นนี้บ่อยที่สุด และโหดร้ายที่สุด ซึ่งส่งผลในทางตรงและทางอ้อมต่อการโค่นล้มราชาหรือราชวงศ์

ในเกมส์ โกอาได้เลือกบุคคลที่มีอิทธิพลต่อไพร์ทาสมากที่สุดมา และปล่อยให้พวกเขา ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร์ เพื่อสร้างคลื่นการกบฏขึ้น โดยพุ่งเป้าไปที่ดินแดนของ เหล่าลอร์ด

ผู้ที่เข้าร่วมกองทัพกบฏไม่ได้เป็นแค่ผู้ลี้ภัย, โจร และผู้บุกรุกเท่านั้น พวกเขายังเปลี่ยนตัวเองเป็นผู้รักษาความยุติธรรมที่ถูกส่งลงมาจากสวรรค์

หากความเชื่อมั่นของประชาชนในดินแดนต่ำกว่ามาตรฐาน, ภาษีที่พวกเขาเสียสูงมากเกินไป หรือพวกเขาไม่ได้รับอาหารที่เพียงพอ มันอาจจะทำให้ประชาชนและผู้อยู่อาศัยเข้าร่วมกับกองทัพกบฏ และโค่นล้มลอร์ดของพวกเขาได้

ไม่เพียงแต่การกบฏของไพร่ทาสจะส่งผลกระทบต่อผู้ลี้ภัยจำนวนมากเท่านั้น มันยังส่งผลกระทบต่ออัตราการอพยพของผู้ลี้ภัยและผู้อพยพ ถ้ากฎหมายและกฎระเบียบในดินแดนยังไม่เข้าถึงมาตรฐานที่น่าพอใจ มันอาจจะไม่มีผู้อพยพเข้ามาในดินแดนเลย

เห็นได้ชัดว่าโกอาไม่ต้องการให้ลอร์ดผ่อนคลายและหมกหมมปัญหาไว้ มันจึงได้สร้างฝ่ายตรงข้ามให้กับพวกเขา

ในช่วงปีแรก มันเป็นผู้ลงสัตวร้าย, ผู้บุกรุกและพวกโจร, ปีที่ 2 เป็นค่ายโจรชั้นพิเศษ และการกบฏของไพร่ทาส ในอนาคตคงจะมีปัญหามากมายมากขึ้น

เมื่อดินแดนต่างๆเริ่มแข็งแกร่งขึ้น โกอา ก็จัดให้ฝ่ายตรงข้ามของพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นเช่นกัน

ปีที่ 2 ของโกอา จะเป็นปีแห่งความสับสนวุ่นวาย

คนที่อยู่รอดจะฟื้นคืนจากกองเถ้าถ่าน คนที่ไม่สามารถจะต้องถูกล้างออกไป

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นมีทั้งข้อดีและข้อเสีย

ถ้าดินแดนของลอร์ดสามารถนำกองทัพของพวกเขาไปทำลายกองทัพกบฏของไพร่
ทาสได้ ไม่เพียงแต่พวกเขาจะได้รับประชากรเพิ่มขึ้นเท่านั้น แต่พวกเขายังสามารถ
ได้รับคะแนนการกุศลจำนวนมาก มาเพิ่มตำแหน่งของพวกเขาได้อีกด้วย

ผู้อ่อนแอจะเป็นอาหารของผู้ที่แข็งแกร่ง มันคือจุดที่จะแสดงออกมาให้เห็นในตอนนี้

คนที่แข็งแกร่งจะยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้น และคนที่อ่อนแอจะยิ่งอ่อนแอลง จะมีเพียงผู้
แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะอยู่รอดได้ โลกแห่งนี้โหดร้ายเป็นอย่างมาก

ไม่ยากที่จะจินตนาการได้ว่า ดินแดนที่อยู่ตามลำพังจะเป็นเช่นไร นอกเหนือจากการ
คงของดินแดนชั้นสูงอย่างดินแดนซานไห่แล้ว ดินแดนอื่นๆยากที่จะอยู่รอดจากการ
กบฏของไพร่ทาสได้ การจัดตั้งพันธมิตรจึงเป็นวิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุด

ในอนาคต จะมีทั้งพันธมิตรขนาดใหญ่และพันธมิตรขนาดเล็กเกิดขึ้นมากมาย

พันธมิตรชานไห่และพันธมิตรหยานหวงที่เป็นยักษ์ใหญ่ของภูมิภาคจีน พวกเขาจะกลายเป็นจุดศูนย์รวมของผู้เล่นโหมดลอร์ด

ถ้าพวกเขาสามารถเข้าร่วม **1** ใน **2** พันมิตรนี้ได้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถอยู่รอดได้จากปัญหาที่รุนแรง พวกเขาก็คงมีโอกาที่จะต่อสู้

แต่ไม่ว่าจะเป็นพันธมิตรชานไห่หรือพันธมิตรหยานหวง พวกเขาไม่สามารถลดมาตรฐานของพวกเขา และรับสมาชิกใหม่ได้

พวกเขาจะไม่สนใจคนที่ไร้ประโยชน์และไม่น่าไว้วางใจ นี่คือนิสัยที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ช่วงเวลานี้ เป็นเวลาที่ดีที่สุดของการรวมกลุ่มของลอร์ดคนอื่นๆ

ดินแดนทั้งหมดใน **100** อันดับแรก เต็มไปด้วยผู้เล่นลอร์ดที่มีความทะเยอทะยาน แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีอิทธิพลมากเท่ากับโอหยางไซว แต่การสร้างพันธมิตรที่แข็งแกร่งในภูมิภาคของพวกเขา ก็ยังคงเป็นไปได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วย เหลียนโจวโมเดล วิธีนี้ทำให้สิ่งต่างๆง่ายขึ้น

ในช่วงไม่กี่วันนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

ตอนนี้ ไม่ได้เป็นดินแดนขนาดใหญ่ที่กำลังบีบบังคับให้ดินแดนขนาดเล็กยอมลงนามในสัญญา แต่เป็นดินแดนขนาดเล็กที่เรียกร้องให้ดินแดนขนาดใหญ่ปกป้องพวกเขา ไม่เช่นนั้น พวกเขาคงจะไม่สามารถอยู่รอดได้

ถ้าโอหยางโซวจำไม่ผิด ในชีวิตที่แล้วของเขา หลังจากผ่านปีที่ **3** ไป จะมีดินแดนเหลืออยู่ไม่ถึง **500** แห่ง หากพวกเขาไม่สามารถอัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้ พวกเขาก็จะถูกกวาดล้างออกโดยดินแดนที่ทรงอำนาจอื่นๆ

การปรากฏตัวของเขาได้เปลี่ยนแปลงภูมิภาคจินจนแตกต่างออกไปจากชีวิตที่แล้วของเขาอย่างสิ้นเชิง เขาได้ทำลายการปกครองของหกทราซย์แห่งห่านตาน

โอหยางโซวไม่สามารถจะคาดเดาได้ว่า อนาคตจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรนับจากนี้

โอหยางโซวสั่งสะท้อน และยังคงค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับชิ้นส่วนขอมูลนี้

ขณะที่ภูมิภาคจินมีการกบฏมากที่สุด ไกอาก็ได้เลือกบุคคลที่มีชื่อเสียงในการกบฏของไพร่ทาสมา **4** กลุ่ม แล้วโยนพวกเขาเข้าไปในเขตทุรกันดารของภูมิภาคจิน

ชื่อการกบฏ : การกบฏเงินเซ็งหวู่กวาง

ช่วงเวลาในการกบฏ : ช่วงปลายราชวงศ์ฉิน

ผู้ก่อการกบฏ : เงินเซ็ง, หวู่กวาง

ที่ตั้งการกบฏ : จงหยวน

การประณามการกบฏ : การกบฏครั้งแรกของไพร่ทาสในประวัติศาสตร์จีน

ชื่อการกบฏ : การกบฏฮวงจิน(หนวู่ผ้าเหลือง)

ช่วงเวลาในการกบฏ : ช่วงปลายสุตราาชวงศ์ฮั่นตะวันออก

ผู้ก่อการกบฏ : จางเจียว, จางเปา, จางเหลียง

ที่ตั้งการกบฏ : ภาคเหนือ

การประเมิณการกบฏ : การกบฏของไพร่ทาสที่เกี่ยวข้องกับศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน

ชื่อการกบฏ : การกบฏฮวงเฉา

ช่วงเวลาในการกบฏ : ช่วงปลายราชวงศ์ถัง

ผู้ก่อการกบฏ : ฮวงเฉา

ที่ตั้งการกบฏ : ภาคตะวันออกเฉียงใต้

การประเมิณการกบฏ : เป็นการกบฏของไพร่ทาสที่มีขนาดใหญ่และทรงอิทธิพลอย่างมาก

ชื่อการกบฏ : การกบฏไท่ผิง

ช่วงเวลาในการกบฏ : ช่วงราชวงศ์ชิง

ผู้ก่อการกบฏ : หงสี่วฉวน, หยางสิงเฉิง, หลี่สี่วเฉิง

ที่ตั้งการกบฏ : ภาคตะวันตกเฉียงใต้

การประเมิณการกบฏ : การกบฏของไพร่ทาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน

ในเกมส์สถานการณ์การก่อการกบฏแตกต่างจากโลกจริงอย่างสิ้นเชิง

โกอาได้วางทั้ง 4 กลุ่มนี้ ใน 4 ภูมิภาคหลัก โดยมันจะครอบคลุมพื้นที่เกือบทั้งหมดของจีน สำหรับพื้นที่ที่ไม่ได้รับผลกระทบ ก็มีเพียงแค่ เกาะฉีอ๋องโจว(ไหหลำ) และ เกาะยี่โจว(ไต้หวัน) พวกมันได้รับพิจารณาว่าโชคดีและรอดปลอดภัย

โกอาไม่ได้พยายามที่จะรักษาความเป็นธรรมในเกมส์ และโชคดีก็เป็นส่วนหนึ่งของความแข็งแกร่งด้วยเช่นกัน

แต่มันก็เป็นดังวลีที่ว่า ‘หากมีข้อดีก็ย่อมต้องมีข้อเสีย ไม่มีอะไรแน่นอน’

เกาะทั้ง **2** แห่งนี้ ไม่ได้อยู่ภายใต้เมืองหลวงใดๆของระบบ พวกมันอยู่นอกทะเล

ในการตั้งค่าของโกอา เกาะทั้ง **2** แห่งนี้ อยู่ภายใต้เขตทุรกันดาร และมีสัตว์ร้ายอยู่ที่นั่นเป็นจำนวนมาก มันเป็นสถานที่ที่อันตรายอย่างมาก มีโอกาสการที่จะพบเจอสัตว์โบราณปรากฏตัวที่นั่น

นอกจากนี้ ยังมีชนพื้นเผ่าพื้นเมืองจำนวนมาก ที่เอาชีวิตรอดอยู่ที่นั่นได้ ถ้าใครคิดดีๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ การที่พวกเขาจะอยู่รอดได้ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้าย มันแสดงให้เห็นว่าชนเผ่าพื้นเมืองเหล่านั้นแข็งแกร่งเพียงใด

องค์ประกอบทั้ง **2** ข้อข้างต้น ทำให้ผู้เล่นลอร์ดยากที่จะอยู่รอดที่นั่นได้ ถ้าไม่อย่างนั้น โอบายาโซวก็คงจะเลือกเกาะเหล่านั้น แทนที่จะเป็นแอ่งเหลียนโจว

เกาะเหล่านั้นเป็นดังดวงสวรรค์ของโลกนี้ แต่มันก็เป็นดังนรกด้วยเช่นกัน

จากกลุ่มกบฏทั้ง **4** ที่โอบายาโซวให้ความสนใจมากที่สุดก็คือ กบฏไท่ผิง นั่นเป็นเพราะสถานที่ในการเริ่มการก่อการของพวกเขา ตั้งอยู่ที่หมู่บ้านจินเตียน, เขตสุ่นโจว, มณฑลกวางสี

ศูนย์ใจตั้งอยู่ทางเหนือของแอ่งเหลียนโจว ที่นอกด่านเจินหนาน สำหรับหัวใจที่เมืองซี
ไห่ยวตั้งอยู่ มันอยู่ทางตะวันออกของศูนย์ใจ

นั่นก็หมายความว่า ถ้าโอหยางโชวต้องการจะเข้าครอบครองกวางสี เข้าจะต้อง
จัดการกับกบฏไท่ผิงก่อน

องค์กรของกบฏไท่ผิงนั้นเป็นความลับ พวกเขามีข้าราชการจำนวนมากอยู่ภายใน
องค์กร และองค์กรของพวกเขาก็แข็งแกร่งที่สุดในกลุ่มกบฏทั้ง 4 นี้

ด้วยความแข็งแกร่งของดินแดนซานไห่ในตอนนี้ พวกเขาคงไม่สามารถเผชิญหน้ากับ
กบฏไท่ผิงได้

โชคดีที่การก่อการของกลุ่มกบฏนั้นจำเป็นต้องใช้เวลาในการเตรียมการค่อนข้างนาน
มันจะไม่เกิดขึ้นในทันที

ในตอนนี้ สมาชิกหลักของกบฏจะปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร และเริ่มรับสมัครคน
ก่อนที่จะตั้งฐานขึ้นมา แล้วค่อยขยายออกไปด้านนอก และครอบคลุมพื้นที่มากขึ้น

เป้าหมายสุดท้ายของพวกเขาก็คือ การสร้างประเทศที่ทรงพลังอำนาจ

ดังนั้น กลุ่มกบฏนี้อาจจะได้รับพิจารณาว่า เป็นกลุ่มกบฏของลอร์ดที่มีความสามารถ
ผิดปกติ

เมื่อพวกเขาปรากฏตัวขึ้น พวกเขาจะกลายเป็นกระดูกสันหลังของระบบ และใช้ทักษะ
ของพวกเขาในการรวบรวมผู้ลี้ภัย

โอหยางโซวช่วยอะไรไม่ได้ เขาทำได้เพียงอธิษฐานให้ดินแดนรอบๆ สุนัขเฝ้าการ
กบฏช้าที่สุด เขารู้ว่าพวกเขาจะเป็นเหยื่อรายแรกและจะไม่สามารถสกัดกั้นความ
แข็งแกร่งของกองทัพกบฏได้

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวจำได้ว่า ลอร์ดที่โชคร้ายบางคนยอมจำนนต่อกลุ่ม
กบฏ และสามารถใช้ชีวิตเป็นข้าราชการได้ครั้งหนึ่ง

มีลอร์ดบางคนที่ทำเช่นนั้น แล้วประสบความสำเร็จจริงๆ

ในความเป็นจริง การตั้งค่าของโกอาเป็นไปอย่างอิสระ

หลังจากที่โกอาบ่มเพาะกลุ่มกบฏในเขตทุรกันดารแล้ว มันจะไม่เข้าไปยุ่งกับเกมส์อีก

นั่นก็หมายความว่า ถ้ากลุ่มกบฏเหล่านี้แข็งแกร่งมากขึ้น และมีลอร์ดไปเกาะติดพวกมันเป็นจำนวนมาก กลุ่มกบฏเหล่านี้ก็อาจจะสร้างประเทศของพวกเขาขึ้นมาได้จริงๆ

แน่นอนว่าโกอาจะไม่ลบชิ้นส่วนข้อมูลล่าสุด จนกว่าชิ้นส่วนข้อมูลต่อไปจะปรากฏขึ้น

ถ้าลอร์ดในภูมิภาคร่วมมือกัน และยังไม่สามารถเอาชนะกลุ่มกบฏได้ มันก็จะกลายเป็นจุดจบของลอร์ด

ในตอนนั้น เมืองหลวงของระบบจะส่งกองทัพของพวกเขาไปกวาดล้างกลุ่มกบฏออก

หลังจากนั้น ผู้เล่นจะสามารถทำโครงการสร้างหมู่บ้านได้อีกครั้ง และรับเหรียญการสร้างหมู่บ้านเพื่อสร้างดินแดนของพวกเขาขึ้นมาใหม่ ซึ่งมันจะเป็นการเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด

เมื่อสงครามระหว่างภูมิภาคหลักเริ่มต้นขึ้น พวกเขาจะถูกภูมิภาคอื่นๆทำลายอย่างง่ายดาย

ดังนั้น การที่ลอร์ดจะยอมจำนนต่อกลุ่มกบฏจึงไม่เหมาะสม

แต่ถ้าใครมีสถานะที่สูงในกลุ่มกบฏเหล่านั้น พวกเขาก็อาจจะได้รับคะแนนการกุศล
จากมัน พวกเขาจะกลายเป็นวีรชนและได้รับพื้นที่และตำแหน่ง

เมื่อเกมส์สิ้นสุด คะแนนความสำเร็จที่พวกเขาได้รับ จะเป็นเช่นเดียวกับลอร์ดที่เป็น
เจ้าของดินแดน

ในลักษณะดังกล่าว มันจึงเป็นทางออกของลอร์ดที่โชคร้าย และทำให้เกมส์ซับซ้อน
มากยิ่งขึ้น

สำหรับลอร์ด มันเป็นความท้าทายอย่างมาก

ถ้าไม่อย่างนั้น ผู้เล่นลอร์ดจะอยู่รอดในเขตทุรกันดารได้อย่างไร?

ด้วยเหตุนี้ โอบายางโซวจึงทำได้เพียงหัวเราะออกมาอย่างขมขื่นเท่านั้น สิ่งที่เขาทำได้
ในตอนนั้นก็คือ การเร่งรวบรวมแองเกลียนใจให้เป็นหนึ่งเดียว และสร้างรากฐานที่
มั่นคงให้กับดินแดนของเขา

สำหรับสิ่งอื่นๆ เขาสามารถแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ตามความเหมาะสม

.....

TWO Chapter 306 การลอบสังหาร

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 1 ณ ชิงตู

แม้ว่าชิ้นส่วนข้อมูลจะเป็นข่าวใหญ่ของเมื่อกวานี้ แต่มันก็เป็นเรื่องในอดีต สิ่งที่ผู้
เล่นสนใจมากที่สุดในตอนนี้อย่างคงเป็นงานประมูลครั้งที่ 2

ขณะที่เดินบนถนนที่คึกคักของชิงตู โอหยางโชวอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหวาดหวั่น เมื่อเทียบกับ
กับเมืองหลวงของระบบแล้ว ดินแดนเล็กๆของเขาไม่มีอะไรเลย มันไม่ใกล้เคียงกันเลย
แม้แต่นิดเดียว

บนถนนที่กว้างใหญ่นี้ มีผู้คนพลุกพล่าน และมีเกวียนและรถม้ามากมายวิ่งไปมา
ร้านค้าทั้ง 2 ข้างทางทั้งหมดมี 2 ชั้น ซึ่งสร้างด้วยอิฐสีเขียวและกระเบื้องสีแดง มี
ผลิตภัณฑ์มากมายหลากหลายชนิดให้เลือกซื้อ มันดูเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก

นอกจากโอหยางโชวแล้ว ยังมีซ่งเจียและปิงเอ๋อที่ตามเขามาด้วย

เมื่อเทียบกับเมืองสมัยใหม่ที่คึกคัก เมืองโบราณให้เสน่ห์ที่ต่างออกไป

“พี่ชาย ผลไม้เคลือบน้ำตาล!”

เมื่อมาถึงชิงตู ตัวตนที่แท้จริงของเธอก็เปิดเผยออกมา เด็กน้อยทำตัวเป็นมนุษย์น้ำตาล เธอจึงมองไปที่ผลไม้เคลือบน้ำตาลในร้านโดยตาไม่กระพริบ

โอหยางโซวไม่ได้ดูแลเธอมากนักในช่วงนี้ เขาจึงมีความรู้สึกผิดอยู่ในหัวใจของเขา

เพื่อให้เธอมีความสุข เขาจึงปล่อยให้เธอทำตามที่ต้องการ

“ถ้าแก่ หยิบผลไม้เคลือบน้ำตาลให้ข้าแห่งหนึ่งที่ซี!” โอหยางโซวหยิบเงิน 1 เหรียญออกมา และส่งให้เจ้าของร้าน

“ได้ยอด 2 แห่งซี!” ซ่งเจียกล่าวออกมาอย่างกระทันหัน

สองสาวงามต่างก็ถือผลไม้เคลือบน้ำตาลคนละแท่ง พวกเธอค่อยๆ ทานมันอย่างเอร็ดอร่อย ขณะที่เดินเล่นไปตามถนน

ทันใดนั้น ก็มีอันตรายอย่างกลายมาหาพวกเขา

ชายที่ดูธรรมดาทั่วไปคนหนึ่ง ที่อยู่ด้านหลังของโอหยางโซวได้ชักกระบี่ออกมา

ขณะที่กระป๋องออกจากฝัก มันได้สะท้อนแสงออกมา โดยมีจุดประสงค์ที่จะแทงเข้า
กลางหัวใจของโอหยางโซว

โอหยางโซวประหลาดใจ ขณะที่เขาชนลูกไปทั่วร่างของเขา

เมื่อรู้สึกถึงเจตนาฆ่าจากด้านหลัง โอหยางโซวก็ไม่ได้มีเวลาคิดมากนัก เขารีบก้าวไป
ด้านข้างเพื่อหลบเลี้ยวมัน แต่ถึงประนั้น กระป๋องก็ยังแทงทะลุอกของเขา และมันทำให้
เลือดของเขาไหลออกมา

โอหยางโซวกระโดดออกมา เพื่อสร้างระยะห่างจากศัตรูในทันที

เขาหันไปมอง เห็นเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ถือกระป๋องขณะที่พุ่งเข้ามาหาเขา

“หยุด!”

ซ่งเจี๋ยที่เดินอยู่ด้านหน้ากรีดร้อง เธอชักกระป๋องเฟิงออกมา และรีบก้าวออกมา

โอหยางโซวหันไปหาเธอและกล่าวว่า “อย่าเข้ามา คอยปกป้องปิงเอ๋อไว้!”

ซึ่งเจ็ยแข็งค้ำง เธอรีบหยุดทันที และดึงมือของปิงเอ๋อมา คอยปกป้องเธอจากด้านข้าง และมองอย่างกังวลไปที่โอหยางโซว เธอรู้สึกได้ว่า เพลงกระบี่ของมือสังหารคนนี้ ค่อนข้างพิเศษ

มือสังหารไม่ได้ให้โอกาสใดๆแก่อิโหยางโซว เขากระโจนมาหาอิโหยางโซวอีกครั้ง

อิโหยางโซวกลายเป็นเครื่องขรีม เขาไม่มีโอกาสที่จะหยิบหอกเทียนโม่ออกมาจากถุง เก็บของของเขา เพราะถ้าเขาเสียสมาธิ มีโอกาสสูงที่เขาจะถูกฆ่า

โชคดีที่นอกเหนือจากเพลงหอกแล้ว บ้าจี้ฉวนของเขาก็พัฒนาไปมาก

ขณะที่กระบี่แทงเข้ามาอีกครั้ง อิโหยางโซวพุ่งไปข้างหน้า ก่อนที่เขาจะพยายามแย่งกระบี่จากมือสังหาร

มือสังหารไม่ใช่เด็กฝึกหัด เมื่อเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามแข็งแกร่งกว่าที่คาดไว้ แตกต่างจากข้อมูลที่เขาได้รับมา เขาจึงไม่กล้าประมาท และถอยกลับมาทันที ไม่ให้อิโหยางโซวได้มีโอกาสตอบโต้ใดๆ

ในเวลาสั้นๆนั้น มือของอิโหยางโซวปกคลุมไปด้วยเลือด และมีบาดแผลหลายแห่ง

ถ้าโอหยางโชวไม่มีความอดทนสูง เขาคงจะกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด

โกอาตั้งค่าให้ความเจ็บปวดลดลง 50%

ปาจีฉวนจะทรงพลังในการต่อสู้ระยะประชิด เมื่อเห็นเช่นนั้นมือสังหารก็ตัดสินใจอย่างรวดเร็วและเฉียบขาด เขาก็เลือกที่จะต่อสู้ระยะไกล แสงสะท้อนจากกระบี่เปล่งออกมาหลายต่อหลายครั้ง มันได้ทิ้งบาดแผลเล็กๆมากมายไว้บนร่างของโอหยางโชว

โอหยางโชวหมดหนทาง หากเขาไม่มีอาวุธอยู่ในมือ เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก นอกจากนี้ บาดแผลที่มือสังหารแทงทะลุหน้าอกของเขาตั้งแต่เริ่ม เขายังไม่มีเวลาที่จะจัดการกับมัน เลือดของเขาจึงไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

การสูญเสียเลือดจำนวนมากทำให้ความแข็งแกร่งของเขาลดลงอย่างมาก และเขาไม่สามารถจะต่อสู้ได้นานนัก

ถ้ายังเป็นเช่นนี้ต่อไป เลือดเขาคงจะไหลออกมาจนหมดแน่ๆ

สำหรับมือสังหาร วิธีที่ดีที่สุดตอนนี้ก็คือ การยื้อเวลาต่อไป

น่าเสียดาย ต้องไม่ลืมว่าที่แห่งนี้เป็นถนนที่คึกคักที่สุดของชิงตู

การลอบสังหารบนถนนเช่นนี้ ก่อให้เกิดความโกลาหลขึ้น

อีกไม่นานจากนี้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของชิงตู่ก็คงจะมาถึง

ในเวลานั้น มั่นดูเหมือนว่าทุกอย่างจะสายเกินไปแล้ว

แต่ในขณะนั้นเอง ลูกศรที่คบกริบได้ถูกยิงมาจากชั้นสองของร้านค้า มันได้ปักเข้าที่ต้น
ขาของโอหยางโชว ซึ่งมันทำให้เขาสะดุดไปข้างหน้า และกำลังจะคุกเข่าลงกับพื้น

“หวู่ยี้!”

ซ่งเจียกวีตร้อง เธอรู้ลึกปวดใจและอยากจะเข้าไปช่วยเขา

อย่างไรก็ตาม เธอไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เนื่องจากมีคนยิงลูกศรออกมา ซึ่งมันก็
หมายความว่า ศัตรูมีการสับคืบกัน เธอจึงต้องปกป้องความปลอดภัยของปิงเอ๋อ เธอรู้
ดีว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดของโอหยางโชวก็คือเด็กน้อยคนนี้

โอหยางโชวรู้ว่า ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป เขาคงจะตายและอาจจะลากเอาซ่งเจียและปิงเอ๋อ
ไปด้วย

เขาทำได้เพียงเสียงดูเท่านั้น

เขาจึงใจสะดุดไปข้างหน้าและคุกเข่าลงกับพื้น

เมื่อมือสังหารเห็นโอกาสดีเช่นนั้น เขาก็พุ่งตรงมาในทันที

โอหยางโซวก้มหัวลง ขณะที่รอยยิ้มอันโหดร้ายได้ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา เมื่อ
กระบี่แทงเข้ามา เขาก็หันข้าง ให้ความกระบี่แทงเข้าที่ซี่โครงของเขา

โอหยางโซวกัดฟัน เหงื่อเม็ดใหญ่ปรากฏบนหน้าผากของเขา เขาใช้พลังหยุดกระบี่ไว้
ที่ซี่โครง ไม่ยอมให้ศัตรูดึงมันออกไปได้

มือสังหารต้องการจะดึงกระบี่ของเขากลับ เมื่อที่จะแทงซ้ำอีกครั้ง แต่เขาก็พบว่า เขา
ไม่สามารถทำได้ เขากลายเป็นรู้สึกแย่อย่างเห็นได้ชัด

และมันก็สายเกินไปแล้ว โอหยางโซวใช้โอกาสนั้น แสงสีขาวเปล่งออกมา และหอก
เทียนไม้ก็ปรากฏขึ้นในมือเขา

เมื่อมีหอกเทียนโม่อยู่ในมือ กลืนอายของโอหยางโชวกีเปลี่ยนไป เขากลายเป็นดังเจ้าโลกที่น่าเกรงขาม

เมื่อหอกปรากฏขึ้น มันก็แตกไปที่ศัตรูทันที แม้มันจะดูเป็นการแทงหอกธรรมดาๆ แต่ก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลบ

มือสังหารตกใจ เขารีบปล่อยมือจากกระบี่ และหลบเลี้ยวหอกทันที

การลอบสังหารล้มเหลว และเมื่อเห็นว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกำลังจะมาถึง มือสังหารก็โกรธและเต็มไปด้วยความอับอาย เขาไม่ได้คาดหวังว่ามันจะเป็นเช่นนี้ เขาเป็นถึงหนึ่งในผู้เล่นที่เลเวลสูงที่สุดในหมู่ผู้เล่นโหมดการผจญภัย แต่เขากลับล้มเหลวในการสังหารผู้เล่นโหมดลอร์ดเพียงคนเดียว

“ลอร์ดแห่งเหลี่ยมใจ เจ้าช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ!”

ในขณะที่มือสังหารกำลังถอย ในมือของเขาก็ปรากฏกระบี่ขึ้นอีกเล่มหนึ่ง

“พวกเจ้าเป็นใคร?” โอหยางโชวอดทนต่อความเจ็บปวด ขณะที่เขามองไปที่ศัตรูอย่างเย็นชา

“เจ้าไม่จำเป็นต้องพยายามซื้อเวลา เราเพียงทำเช่นนี้เพื่อหาเงิน และแก้ปัญหาให้กับคนอื่น ๆ เท่านั้น!”

โอหยางโซวฆมวดคิ้ว เขารู้สึกว่าข้อความนี้ช่างคุ้นเคยจริงๆ “พวกเจ้าคือกระป๋องไล่หิดชินะ?”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร!” มือสังหารกลายเป็นประหลาดใจ เขาไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้อีกต่อไป มันเหมือนกับว่าความลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในใจของเขาได้ถูกเปิดเผยอย่างฉับพลัน

ชีวิตที่เหลือของเขา กระป๋องไล่หิด เป็นองค์กรมือสังหารที่ลึกลับที่สุดในภูมิภาคจีน

สไตรค์คำกล่าวของพวกมือสังหารจากองค์นี้ก็คือ “รับเงินเพื่อช่วยแก้ปัญหา”

ขณะที่พวกเขายอมรับภารกิจ พวกเขาจะไม่หยุดจนกว่าพวกเขาจะทำภารกิจประสบความสำเร็จ

ไม่ว่าจะเป็นลอร์ดหรือผู้นำนิกาย ทั้งหมดอยู่ในขอบเขตการสังหารของพวกเขา เมื่อขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุด พวกเขาประกาศว่า ไม่มีใครที่พวกเขาไม่สามารถสังหารได้

ก่อนหน้านี้ กระบี่โลหิตยังคงแอบสร้างความแข็งแกร่งอยู่ คนภายนอกจึงยังไม่รู้เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพวกเขา

เมื่อเวลาผ่านไป กระบี่โลหิต ได้สร้างชื่อของพวกเขาจนก้องโลก

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังเลยว่า เขาจะกลายเป็นเป้าหมายแรกของกระบี่โลหิต

กระบี่โลหิตต้องการจะลอบสังหารเป้าหมายที่เป็นที่รู้จักเช่นเขา เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเอง

มือสังหารไม่ได้คาดหวังว่าตัวตนที่มีความลับสูงของพวกเขาจะถูกเปิดเผยออกมาเช่นนี้

มันน่าตกใจมาก จนเขาทำอะไรไม่ถูก

“พวกเจ้าเป็นกระบี่โลหิตจริงๆด้วยสินะ!” โอหยางโซวยิ้มอย่างเย็นชา

“เจ้าพยายามที่จะหลอกล่อข้าหรือ?” ใบหน้าของมือสังหารกลายเป็นสีแดง “มันไม่ถูกต้อง เจ้ารู้จักชื่อของพวกเขาได้อย่างไรกัน?”

“ตั้งแต่ที่พวกเจ้าพยายามที่จะสังหารข้า พวกเขาก็ต้องเตรียมพร้อมสำหรับการแก้แค้นของข้าด้วย” โอหยางโซวไม่รู้ว่าฐานหลักของพวกเขาอยู่ที่ไหน และแม้แต่คนที่ เป็นสมาชิกขององค์กร ก็ไม่ยังไม่รู้ถึงอัตลักษณ์ของสมาชิกคนอื่นๆ

“คำกล่าวช่างใหญ่โตนัก!”

โอหยางโซวส่ายหัว ด้วยการสนับสนุนของหอกเทียนโม เขามั่งคั่งมากขึ้น แต่บาดแผล ของเขากียังคงมีเลือดไหลออกมา และมันซึกลงไปทั่วเสื้อผ้าของเขา

ถึงอย่างนั้น ก็ไม่มีใครกล้าประมาทเขา

เมื่อมือสังหารเห็นว่าอัตลักษณ์ของพวกเขาถูกเปิดเผย มันทำให้โอหยางโซวดูถูกลับ มากยิ่งขึ้น

มือสังหารระมัดระวังเขา และอยากจะทำรู้ว่าเขารู้เรื่องนี้ได้อย่างไร

ด้วยความล่าช้าดังกล่าว เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็มาถึง มือสังหารไม่กล้า เสี่ยง และเลือกที่จะล่าถอยไป เพราะหากพวกเขาถูกจับ พวกเขาจะไม่สามารถหนี กลับมาได้

“ลอร์ดแห่งเหลี่ยมใจ เจ้าข้างเป็นคนที่พิเศษจริงๆ แล้วเราค่อยพบกันใหม่ในครั้งหน้า!”

ขณะที่เขากล่าว เขาก็ล่าถอย เขาก็หายไปใต้วงแขนทันที

เป็นไปตามที่คาดไว้ คนของกระบี่โลหิตนั้นรวดเร็วและเด็ดขาด และพวกเขายังไม่ลากสิ่งอื่นไปด้วย

เมื่อมือสังหารจากไป นั่นก็หมายความว่า การลอบสังหารครั้งนี้ได้จบลงแล้ว

แต่ตราบเท้าที่โอหยางโชวยังไม่ตาย นั่นก็หมายความว่า เขาจะต้องเผชิญหน้ากับการลอบสังหารอีกแน่

พวกเขามีวิธีการที่หลากหลายรูปแบบ แต่ที่พวกเขาถนัดที่สุดก็คือการสังหารแบบเงียบๆ แผนของพวกเขาในวันนี้ก็คือ การสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองและเป็นที่รู้จัก ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกที่จะฆ่าอย่างเปิดเผย

หลังจากที่เขาจากไป โอหยางโชวก็นั่งไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

“แค่ก แค่ก!” ร่างของเขาไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวได้ ขณะที่เขาไถเป็นเลือดออกมา

“หวู่ยี่!”

“พี่ชาย!”

ซ่งเจียและปิงเอ๋อรีบวิ่งมาหาเขาในทันที

“หวู่ยี่ ท่านเป็นอะไรหรือไม่?”

“ข้าสบายดี!”

ขณะที่เห็นเขากำลังต่อสู้ ปิงเอ๋อก็ประพาศิตัวดี เธอไม่ส่งเสียงหรือร้องให้ออกมา

หลังจากที่พายุผ่านไปแล้ว เธอก็ไม่อาจทนมันได้อีกต่อไป และเมื่องมองไปที่คราบเลือดของพี่ชายเธอ น้ำตาของเธอก็ไหลออกมา “พี่ชาย ท่านเจ็บหรือไม่?”

ขณะที่โอหยางโซวยื่นมือออกเตรียมไปลูบหัวเพื่อปลอบโยนเธอ เขาก็พบว่ามือของเขาเปื้อนเลือด เขาจึงหยุดมือไว้

“เด็กน้อย พี่ชายสบายดี!”

ในขณะนั้น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็มาถึงตรงหน้าพวกเขา

“ท่านลอร์ด!” หัวหน้าของพวกเขาเดินเข้ามาหาโอหยางโซว

โอหยางโซวยกหน้า ขณะที่เขาอธิบายลักษณะของมือสังหาร “ข้าหวังว่าคนของท่าน จะจับพวกมันได้นะ!”

เขาเป็นลอร์ดของราชสำนัก หลังจากที่เขาเกือบจะถูกบอลสังหารในชิงตู เขาจึงมี อำนาจมากพอที่จะสั่งพวกเขาได้

หัวหน้าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกล่าวว่า “ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล!”

TWO Chapter 307 ใครเป็นผู้บงการ?

หอประมุขชิงตูตั้งอยู่กลางถนนพาณิชย์ที่คึกคักที่สุด ตอนนี้ ทุกคนได้เดินผ่านประตู เข้าไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นลอร์ดเจ้าของดินแดน ผู้นำกิลด์หรือนิกาย หรือแม้แต่ผู้เล่นการ ผจญภัยทั่วไป พวกเขาทั้งหมดปรากฏขึ้นที่นั่น

มีคนมากมายเกินกว่าที่คาดไว้

ใช้โอกาสนั้น ก่อนที่งานประมูลประจำปีจะเริ่มขึ้น หอประมูลจึงได้จัดงานประมูลขนาดใหญ่เพื่อเป็นการอุ่นเครื่อง

มีรายการประมูลมากมาย

แม้ว่าพวกมันส่วนใหญ่จะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ยากเช่นเดียวกับรายการในงานประมูลประจำปี พวกมันก็ยังคงเป็นรายการที่ดี ทั้งหมดอยู่ในระดับทองหรือสูงกว่า และเป็นรายการสำหรับผู้เล่นชั้นสูง

รายการในงานประมูลประจำปีไม่ใช่อะไรที่ผู้เล่นทั่วไปจะแตะต้องได้ ดังนั้น ผู้เล่นส่วนใหญ่จึงทำได้เพียงดูเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ งานประมูลครั้งนี้จึงเป็นการตอบสนองความต้องการของพวกเขาได้ ทำให้มันเป็นที่นิยมอย่างมาก

ที่ประตูหอประมูล กลุ่มผู้เล่นมารวมตัวกับ และดูเหมือนว่าพวกเขากำลังกังวลบางอย่าง

“ทำไมเขายังมาไม่ถึงอีกล่ะ? งานประมูลจะเริ่มขึ้นแล้วนะ มีบางสิ่งเกิดขึ้นหรือไม่?”

“หยุดบ่นเถอะน่า!”

“เหตุใดโกอาถึงไม่ให้มีการสื่อสารทางไกลกันน้ำ?”

“เออละ เออละ พ่อคนมีความอดทนน้อย รออีกซักหน่อยนะ!”

“พวกเจ้าคิดว่าเขาลืมเวลา ขณะที่กำลังข้อปึงกับพีสะไ้หรือไม่? เธอพี่ชาย!”

“สิงโตน้อย เจ้ากล่าวกล่าวเช่นนั้นกับพี่ชายห่วยี่เขียวหรือ ดีละ ข้าจะฟ้องเขา”

“อ้า?” กงเจิงซียี่มออกมา “ฮ่าๆ ชุนหลง เจ้าคงจะไม่ทำเช่นนั้นจริงหรือไม่ใช่หรือไม่?
ฮ่าๆ เราเป็นพี่น้องที่ดีต่อกันนะ”

“5 มื้อที่สวนฉิงเฟิง!”

“ห่า? ไม่มากไปหน่อยหรือ?”

สวนจึงเฟิงเป็นหอนางโลมที่ใหญ่ที่สุดในชิงตู มันต้องเสียค่าใช้จ่ายนับร้อยเหรียญทองในแต่ละครั้ง

“แล้ว ไม่ตกลงหรือ?”

“ตกลง!” กงเจิงซีแอบร้องไห้เงียบๆ

หลังจากที่เฟิงฉิวฮวงได้ยินสิ่งที่ทั้ง 2 พูดคุยกัน เธอก็ตำหนิพวกเขา “พวกเจ้าเป็นמושองตัวที่ไรมารยาทจริงๆ”

“เจ้เฟิง พวกเราเป็นผู้บริสุทธิ์นะ!”

“เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ!” เฟิงฉิวฮวงโกรธในทันที

ขุนหลวงเตียนเซว่มองไปที่กงเจิงซีด้วยรอยยิ้มที่ละโมภ

กงเจิงซีรู้สึกเหมือนกำลังจะตาย เขาไม่สามารถควบคุมปากของเขาได้ เขาพยายามอย่างที่สุดขณะที่กล่าวออกไป “พี่สาวเฟิงหวู่ ข้าผิดจริงๆ!”

เฟิงฉิวฮวงจึงเอา และไม่สนใจอีกต่อไป จากนั้น เธอก็เดินไปหาไปฮั่ว

สมาชิกของพันธมิตรซานไห่เยี่ยนอยู่ที่หน้าประตูหอประชุม ซึ่งพวกเขาได้ดึงดูดผู้คนจำนวนมาก ไม่เพียงแต่พวกเขาจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงเท่านั้น แต่ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงยังเป็นสุดยอดสาวงาม ที่ทุกคนยากจะละลายตาได้

ความพยายามลอบสังหารที่เกิดขึ้นบนถนนพาณิชย์ดูเหมือนจะไม่มีผลอะไร มันเหมือนกับฝนที่ตกลงไปในทะเล รวมกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ภายใต้การช่วยเหลือของซ่งเจี๋ย โอหยางโซวได้ไปที่โรงหมอเพื่อทำแผล ก่อนที่จะรับไปที่หอประชุม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เขาจะไม่ยอมพลาดมัน

สำหรับการสืบสวนของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังสูงมากนัก

ตราบเท้าที่มือสังหารออกจากซิงตู พวกเขาก็จะเป็นอิสระ

แน่นอนว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยวาดภาพพวกเขาตามคำอธิบายของโอหยางโซว และส่งมันไปยังเมืองหลวงต่างๆของระบบ อย่างไรก็ตาม ผลที่จะเกิดขึ้นนั้น จะขึ้นอยู่กับอิทธิพลของโอหยางโซว

เห็นได้ชัดว่าสถานะในปัจจุบันของเขายังไม่เพียงพอให้เมืองหลวงอื่นๆเคลื่อนไหว

โอหยางโซวให้ความสนใจกับอัตลักษณ์ของผู้บงการมากกว่า ผู้ที่อยู่เบื้องหลังและต้องการให้เขาตาย

ในฐานะลอร์ด เลเวลไม่ได้สำคัญมากนัก การฟื้นกลับมาจะไม่มีผลอะไรกับเขามากนัก

ปัญหาคือ ถ้าเขาตาย เขาจำเป็นต้องใช้เวลาครึ่งวันในหอการเกิดใหม่ ดังนั้น ถ้าโอหยางโซวตาย เขาจะพลาดงานประมูล

ผู้บงการคงวางแผนไว้อย่างนั้น

การมาถึงของโอหยางโซวทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย เขาได้ถูกผ้าพันแผลพันไว้เกือบครึ่งตัว ถ้าไม่ใช่คนที่คุ้นเคยกับเขา แน่นอนว่าพวกเขาคงจะจำไม่ได้

“พี่ชายห่วยี่หรือ?” กงเฉิงชีรีบวิ่งไปหาเขา

“ใช่ๆเอง”

“พี่ชายห่วยี่ ท่านไปแอบมองผู้หญิงอาบน้ำหรือ? หรือว่าเกิดอะไรขึ้น?” กงเจิงซี ไม่ได้ให้โอกาสโอหยางໄໄວในการอธิบาย

ขณะที่โอหยางໄໄວกำลังจะกล่าวถึงเรื่องนี้ เขาก็ปวดหัวกับกงเจิงซีขึ้นมาทันที

“ໄໄວ เกิดอะไรขึ้น?” หลินชิงและໄໄສຸໄໄຍุนเดินไปหาเขา

คนอื่นๆ ก็เดินมารอบๆ เขา

“ข้าจะอธิบายรายละเอียดหลังจากที่จบงานประมูล เข้าไปกันก่อนเถอะ”

หอประมูลซึ่งตมึ่ห้องสุทสำหรับดินแดน 10 อันดับแรก และกิลด์ 10 อันดับแรก สมาชิกพันธมิตรซานໄໄให้ทั้งหมดเดินเข้าไปในห้องสุทของโอหยางໄໄວ

ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปที่นั่น ซาໄໄຈຸໄໄນก็เดินออกมาจากห้องสุทของเขา

ดวงตาของเขาเฉียบคม เขาจำโอหยางໄໄວได้ในทันที และล้อเลียนเขา “ดูไม่ค่อยดีเลยนะลอร์ดฉีเยว่ห่วยี่ เจ้ากลายเป็นเช่นนี้ได้ยังไงกัน? ไม่ยอมบอกข้าหรือ? ฮ่าๆ!”

โอหยางโซวไม่สนใจเขา และเดินต่อไปยังห้องสุทของตัวเอง

จากนั้น ซาโไฟจุ่นก็กลับเข้าห้องสุทของเขา

ห้องสุทของโอหยางโซวเป็นห้องสุทหมายเลข **1** ในหอประมุข มันมีขนาดใหญ่พอให้สมาชิกพันธมิตรซานไห่ทั้งหมดเข้าไปได้

หลังจากที่นั่งลง ช่งเจียก็ถามเขาว่า “หวู่ยี่ จะเป็นซาโไฟจุ่นหรือไม่?”

ในฐานะตัวแทนของกลุ่มอำนาจใต้ดิน เขาคงจะมีความสัมพันธ์กับองค์กรดังกล่าว

โอหยางโซวส่ายหัว “ไม่น่าจะใช่เขา”

ซาโไฟจุ่นไม่มีแรงจูงใจในการทำเช่นนั้น แม้ว่าเขาจะเกลียดโอหยางโซว แต่เขาก็มีเงินทุนจำกัด และไม่สามารถทำอะไรได้มากนักในงานประมุขครั้งนี้ ดังนั้น เขาจึงไม่จำเป็นต้องฆ่าโอหยางโซว เพื่อขวางไม่ให้เขาเข้าประมุข

สุนัขที่กั๊ดมักจะไม่เห่า โอหยางโซวสงสัยว่าจะเป็นฝีมือของซุนเซินจุน

ในงานประมูลครั้งแรก ชุนชื่นจนมั่นใจเป็นอย่างมาก แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ถูกโอหยาง
โชวเล่นงาน ทำให้เขาต้องกลับมือเปล่า ในงานประมูลครั้งนี้ เขาคงจะเตรียมตัวมา
เป็นอย่างดี และพยายามขัดขวางการปรากฏตัวของโอหยางโชว

“พวกเจ้าทั้งสองกำลังคุยเรื่องอะไรกัน? โชวน้อย เกิดอะไรขึ้น? เหตุใดเจ้าจึงได้
บาดเจ็บเช่นนี้?”

เมื่อหลินชิงถามเขา โอหยางโชวก็ตัดสินใจบอกทุกคนเกี่ยวกับการลอบสังหาร

ทันใดนั้น ห้องสูทก็กลายเป็นอีกทีก

“น่ารังเกียจ!”

“ไอ้พวกชั่วนั้น!”

ไซส์หยุนขมวดคิ้ว “เหตุใดเราถึงไม่ทราบข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนกัน?”

คนอื่นๆอยากจะทำตาม อย่างไรก็ตาม งานประมูลได้เริ่มขึ้นแล้ว

เมื่อเทียบกับงานประมูลของระบบครั้งแรก มีรายงานมากขึ้นในงานประมูลครั้งที่สองนี้ รวมทั้งสิ้น **108** รายการ โดยรายการ **10** อันดับแรกจะออกมาในช่วงท้าย

เนื่องจากมีรายการมากเกินไป รูปแบบการประมูลจึงแตกต่างไปจากครั้งแรก

งานประมูลครั้งนี้จะแบ่งเป็น **2** ส่วน ส่วนแรกจะเป็นการประมูลเงียบ ผู้เล่นสามารถเลือกรายการเพื่อเสนอราคาได้ในเวลา **1** ชั่วโมง โดยพวกเขาจะสามารถเสนอราคาได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงราคาที่เสนอได้

หลังจากหมดเวลา ราคาเสนอที่สูงที่สุดจะชนะ และผู้ชนะจะได้รับรายการนั้นไป

โอไฮโอไฮบริดคือมือที่อธิบายรายการต่างๆในงานประมูลขึ้นมา

ในรายการมีทั้งมันว่นกระดาษ, เหรียญ, สมบัติ และมีแม้กระทั่งคู่มือการสร้างอาวุธและอุปกรณ์ นอกจากนี้ ยังมีอาวุธ, อุปกรณ์, เม็ดยา, คู่มือทักษะ และคู่มือเทคนิคการบ่มเพาะต่างๆ พวกมันล้วนเป็นสิ่งที่ผู้เล่นนักผจญภัยต้องการ

แต่ละรายการแตกต่างกัน และส่วนใหญ่ก็อยู่ในระดับทองคำดำ มีเพียง **1-2** รายการเท่านั้นที่อยู่ในระดับทองคำขาว

สำหรับกลุ่ม **10** รายการสุดท้าย พวกมันทั้งหมดยังถูกเก็บเป็นความลับ โดยไม่เปิดเผยข้อมูลใดๆ

จากสมาชิกพันธมิตรซานไห่ทั้งหมด นอกเหนือจากโอหยางโซว, ไปฮั่ว, เฟิงฉิวฮวง และกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะแล้ว คนอื่นๆมีเงินทุนจำกัด พวกเขาจึงไม่สนใจ **10** รายการสุดท้าย

โอหยางโซวเหลือหนังสือเล่มหนึ่ง แล้วเสนอราคา **2,000** เหรียญทอง หลังจากนั้น เขาก็ไม่ได้ทำอะไรอีก เป้าหมายของเขาก็คือ **10** รายการสุดท้าย

เวลา **1** ชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเขาก็ได้รับหนังสือนั้นมาอย่างราบรื่น

คนอื่นๆทั้งหมดก็ได้สิ่งที่พวกเขาคาดหวัง ไปฮั่วได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างโล่ และเฟิงฉิวฮวงได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างกระป๋อง

มีเฉพาะกงเจิงซีเท่านั้นที่ไม่ได้รับอะไรเลย เพราะเขาเสนอราคาในรายการที่เขาต้องการต่ำเกินไป

“ใครบอกให้เจ้าซื้อเหินยวเองเล่า!” ชุ่นหลงเตียนเซวล์้อเลียนเขา

กงเจิงซีแทบจะร้องไห้ออกมา

ส่วนที่สองของงานประมูลเป็นส่วนที่สำคัญและสนุกที่สุด

รายการประมูลที่ดีที่สุดในหอประมูลชิงตู่ได้ถูกนำขึ้นไปบนเวทีแล้ว พวกมันวางอยู่บน
ถาดที่ปกคลุมด้วยผ้าสีแดง

หลังจากประกาศง่าย ๆ การประมูลก็เริ่มขึ้น

“ตอนนี้ จะเป็นรายการแรก!”

นางแบบสาวสวยเดินไปด้านหน้าและเปิดผ้าสีแดงขึ้น เห็นเป็นเหรียญ **1** เหรียญวาง
อยู่บนถาด

ผู้ดำเนินงานประมูลปรากฏตัวขึ้น และกล่าวว่า “นี่เป็นเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับ
เงิน ราคาประมูลเริ่มต้นที่ **10,000** เหรียญทอง ราคาซื้อ **30,000** เหรียญทอง
เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

ตามที่คาดไว้ เพียงแค่รายการแรกก็ล่อตาล่อใจเป็นอย่างมากแล้ว

ถ้าเป็นเมื่อก่อน รายการนี้คงถูกขายในราคาที่สูงเสียดฟ้า

แต่น่าเสียดาย เกมส์ได้ผ่านมา **1** ปีแล้ว และกลุ่มอำนาจต่างๆก็ได้ก่อตัวขึ้นแล้ว แม้จะมีเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเงิน ก็ไม่ได้หมายความว่าลอร์ดจะสามารถตั้งตัวได้ในเขตทอร์กันดาร์

ที่สำคัญที่สุดก็คือ แม้จะมีเงิน แต่ตำแหน่งก็มีส่วนสำคัญในการอัปเกรดดินแดน

โอหยางโซวถูกดึงดูดในทันที และเขาได้ทำการตัดสินใจ สิ่งนี้อาจดูเหมือนจะไร้ประโยชน์สำหรับคนอื่นๆ แต่มันเป็นอาวุธของพระเจ้าในสายตาของเขา

“11,000 เหรียญทอง!” มีบางคนทดสอบ

หลังจากนั้น ก็ไม่มีใครเสนอตามเขา

เมื่อเห็นเช่นนั้น ผู้ดำเนินงานประมูลก็เตรียมจะเคาะราคา **“11,000 เหรียญทอง มีผู้เสนอราคาเพิ่มอีกหรือไม่?”** สายตาของเธอเต็มไปด้วยการอ้อนวอน

ถ้าเหรียญการสร้างหมู่บ้านถูกประมูลในราคานี้ เธอก็อาจจะไม่สามารถรักษางานของเธอไว้ได้

“15,000 เหรียญทอง!” โอหยาางโหวเสนอราคาของเขา

หวา!!!

ผู้เล่นทั้งหมดมองไปที่ห้องสุทหมายเลข 1 รวากับมองคนโง่ แต่ทุกคนรู้ว่าผู้ที่นั่งอยู่
ในนั้นก็คือ ลอร์ดที่แข็งแกร่งที่สุดในภูมิภาคจีน ฉีเยว่หฺวี่

ทุกคนคิดว่าเขาคงจะแสดงความร่ำรวย

ที่จริงแล้ว เขาเพียงแค่เพิ่มราคาเล็กน้อย เขาก็อาจจะได้รายการนี้ไปในราคาถูๆ แต่
ถ้าเขาทำเช่นนั้น มันก็อาจมีบางคนที่พยายามจะแข่งขันกับเขา โอหยาางโหวจึงเสนอ
ราคา 15,000 เหรียญทองในครั้งเดียว

ไม่มีใครสามารถแสดงความร่ำรวยได้อย่างโอหยาางโหว โดยเสนอราคาเพิ่มเป็นจำนวน
มากในครั้งเดียวเช่นนี้

สุดท้าย รายการแรกจึงเป็นของเขาไป

.....

TWO Chapter 308 ม้ามิด

“โซวน้อย ถ้าเจ้ารู้สึกว่ามีเงินมากเกินไป เจ้าสามารถให้ข้ายืมได้นะ ไม่จำเป็นต้องใช้เงินโง่ๆเช่นนี้!”

แน่นอนว่าหลายคนในห้องสุทหมายเลข 1 ไม่เข้าใจการกระทำของโอหยางโซว แต่คนที่กลักร้าวอย่างตรงไปตรงมากับโอหยางโซวกลับมีเพียงหลินชิงเท่านั้น

“เฮ้อ” โอหยางโซวอธิบาย “ท่านน้ำ ข้าไม่ได้ใช้ง่ายสุ่ยสุ่ยหาย เหยี่ยกการสร้างหมู่บ้านนี้มีค่าอย่างมาก”

“อธิบายซิ ถ้าเจ้าไม่มีเหตุผลดีๆ ข้าจะตีเจ้า!” หลินชิงเป็นจอมยุทธ์(ผู้เชี่ยวชาญกล้ำหาญ) พลังต่อสู้ของเธอจึงสูงมาก

“เหยี่ยกนี้เตรียมไว้สำหรับปิงเอ๋อ เพื่อให้เธอใช้สร้างดินแดน”

“เจ้าล้อเล่นหรือ? ปิงเอ๋อยังเด็กอยู่ แล้วนางจะเป็นลอร์ดได้อย่างไร?”

ปิงเอ๋อที่กำลังนั่งอยู่ในห้องสุทเงยหน้ามองไปที่พี่ชายของเธอ ขณะที่พวกเขา กำลังกล่าวถึงเธอ

เมื่อเขาหันหน้าไปทางหลินซึ่งที่เต็มไปด้วยความจริงจัง โอหยางไชวก็หมดหนทาง

“โอเค โอเค ข้าจะอธิบายเดี๋ยวนี้แหละ”

“วามา!”

“ปิงเอ๋อไม่สามารถทำได้ก็จริง แต่ข้าสามารถทำได้ ข้าเป็นผู้ปกครองของนาง ดังนั้นจากการตั้งค่าของระบบ ข้าสามารถช่วยนางจัดการเรื่องต่างๆได้ จนกว่านางจะถึงวัยที่กฎหมายกำหนด” โอหยางไชวอธิบาย

“มีการตั้งค่าเช่นนี้ด้วยหรือ เหตุใดข้าถึงไม่รู้?”

“ก็ท่านไม่ใช่ลอร์ดนี่ จึงไม่แปลกหรอกที่ท่านจะไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้” โอหยางไชวพึมพำเบาๆ

“หุ้ย ข้าเองก็รู้เรื่องนี้เช่นกัน มีคนอื่นรู้เรื่องนี้อีกหรือไม่?” ไปฮัวมองไปที่ทั้งคู่ที่กำลังโต้เถียงกัน เธอจึงพยายามที่จะช่วยแก้ไขสถานการณ์

ชั้นหลงเตียนเซวและคนอื่นๆส่ายหัว “ข้าก็ไม่รู้”

“มันไม่มีเขียนไว้ในอินเตอเฟซลอร์ดหรือ? อย่างดูดีๆ มันเขียนไว้อย่างชัดเจน พวกเจ้าทุกคนได้อ่านมันอย่างระมัดระวังหรือไม่?”

“โวว พี่ชายห่วยี่ ชำนาญถือท่านจริงๆ ข้อกำหนดและเงื่อนไขพวกนั้น ยาวและน่าเบื่อมาก มันมีตั้ง 20 หน้าเลยนะ ท่านอ่านทั้งหมดจริงๆหรือไม่!” กงเจิงซีล้อเลียน

“นับถือ+1!”

“+2!”

“+3!”

.....

“พอแล้วๆ” โอหยางโซวเอามือกุมศีรษะ

เหตุใดทุกคนถึงได้เริ่มเล่นโง่ๆกันน้ำ

ท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกเขา ผู้ประมุขก็เริ่มรายการที่ 2

รายการที่ 2 ถูกเปิดเผย มันเป็นม้วนกระดาษที่ดูเก่าแก่

ผู้ดำเนินงานประมูลกล่าวว่า “นี่คือคู่มือเทคนิคในโลยีการสร้างชุดเกราะสั้วจื่อ ราคาประมูลเริ่มต้นที่ 11,000 เหรียญทอง และราคาซื้อ 35,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

ชุดเกราะสั้วจื่อใช้ได้ทั้งทหารม้า, ทหารราบ หรือแม้แต่ทหารธนู มันถึงเป็นอุปกรณ์ที่ยอดเยี่ยม

ในด้านการป้องกัน ชุดเกราะสั้วจื่ออยู่ในระดับเฉลี่ย อย่างไรก็ตาม มันยังคงดีกว่าชุดเกราะที่ได้รับมากจากระบบ ดังนั้น จึงมีการแข่งขันที่รุนแรงสำหรับมัน

“12,000 เหรียญทอง!”

“13,000 เหรียญทอง!”

“14,000 เหรียญทอง!”

...

“20,000 เหรียญทอง!”

“22,000 เหรียญทอง!”

“23,000 เหรียญทอง!”

ราคายังคงได้ขึ้นไปอย่างต่อเนื่อง และมันมาถึง **25,000** เหรียญทองอย่างรวดเร็ว คนที่ยังคงแข่งขันกันอยู่ เหลือเพียงจานกลางและชุนเซ็นจู

ในพันธมิตรซานไห่ โอหยางโชวมีชุดเกราะปูहेรินและชุดเกราะหมิงกง ขณะที่เฟิงฉิวฮวงมีชุดเกราะเหล็กเถี่ยฟู่ถู่ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องใช้ชุดเกราะสัวจื่อ

ในทางตรงกันข้าม พันธมิตรหยานหวงต้องการมันเป็นอย่างมาก

ในท้ายที่สุด จานกลางก็เป็นผู้ได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะสัวจื่อไปด้วย ราคา **28,000** เหรียญทอง

ไม่ใช่ว่าโอหยางโชวไม่ได้คิดถึงการใช้มัน ใครจะไม่คิดเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับทหารของตัวเองบ้างล่ะ? นอกจากนี้ ชุดเกราะสัวจื่อก็ยังมีประโยชน์บางอย่างด้วย แต่มัน

เพียงจะเป็นเพียงรายการที่ 2 เท่านั้น และเขามีเงินเพียง 100,000 เหรียญทอง ดังนั้น เขาจึงต้องตัดสินใจปลอดภัยไว้ก่อน

ความเร็วในงานประมูลถูกชะลอให้ช้าลงเรื่อยๆ

“ต่อไป จะเป็นรายการที่ 3 ของงานประมูล” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่ถาด “นี่คือ คู่มือการสร้างเรือรบของราชวงศ์หมิง ราคาประมูลเริ่มต้นที่ 15,000 เหรียญทอง และราคาซื้อ 45,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

“อ๊า!” โอหยาบโชวถอนหายใจ เขาไม่สามารถควบคุมความตื่นเต้นในใจของเขาได้

ในที่สุด สิ่งที่เขาต้องการมากที่สุดก็ปรากฏออกมา

ก่อนที่การค้าทางทะเลของราชวงศ์ชิงกับชาติตะวันตกจะเริ่มขึ้น เทคโนโลยีเรือรบของราชวงศ์หมิงนั้นเป็นระดับที่สูงที่สุดของจีนแล้ว

ในเวลานั้น มันอาจจะถือได้ว่าดีที่สุดในโลกด้วยซ้ำ

มันดีกว่าที่เขาคิดไว้อีก มันเป็นคู่มือเทคโนโลยีโดยรวม ซึ่งคล้ายกับที่โอหยาบโชวได้รับมาในงานประมูลครั้งแรก

การได้รับมัน หมายความว่าเขาจะได้รับเทคโนโลยีการสร้างเรือรบทั้งหมดของ
ราชวงศ์หมิงหรือแม้แต่ในยุคนั้น

ไม่มีใครสามารถสงบสติอารมณ์ได้

จากดินแดน **10** อันดับแรกของภูมิภาคจีน นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้ว มีเพียงซี
อ๋องป้าและซุ่นหลงเตียนเซวเท่านั้น ที่ดินแดนอยู่ใกล้กับทะเล

ถ้าพิจารณาเรื่องแผนที่ที่มีขนาดกว้างขึ้น **10** เท่า เส้นทางน้ำและแม่น้ำ โดยเฉพาะทาง
ใต้ ที่มีเป็นจำนวนมาก แน่แน่นอนว่าเรือรบย่อมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก

เราจึงสามารถจินตนาการได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคู่มือเทคโนโลยีนี้ปรากฏขึ้น

ภายในเวลาไม่นาน ราคาของมันพุ่งสูงถึง **28,000** เหรียญทอง

คนยากจนอย่างซุ่นหลงเตียนเซวไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมแพ้ เขายังคงเป็นหนี
ธนาการสี่สมุทรอยู่ ดังนั้น เขาจึงทำได้เพียงเฝ้าดูเท่านั้น

โชคดีที่เขาไม่พบพันธมิตรที่แข็งแกร่ง

“พี่ชายห่วยี่ ยังไม่ถึงเวลาอีกหรือ?”

โอหยางโซวยังคงสงบและไม่รีบร้อนใดๆ

“รออีกซักหน่อย”

“ยังอีกหรือ” ชุ่นหลงเตียนเซวไม่เชื่อว่าโอหยางโซวจะยอมแพ้เรื่องนี้

ในขณะนั้นเอง ราคาก็พุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ

“30,000 เหรียญทอง!”

“33,000 เหรียญทอง!”

“35,000 เหรียญทอง!”

ในที่สุดโอหยางโซวก็ไม่สามารถนิ่งเฉยได้ นี่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับดินแดน และมันมีความสำคัญต่อชีวิตของเขา

“38,000 เหรียญทอง!” โอหยางโซวเสนอราคา

ราคานี้เกินขีดจำกัดของผู้เล่นอื่นๆไปแล้ว

หลังจากที่โอหยางโซวเสนอราคา ยังเหลือเพียงซีอองป้าเท่านั้นที่ยังคงต้องการซื้อต่อ

ซีอองป้าอยู่ในห้องสุทของเขา ขณะที่กล่าวมาทางโอหยางโซวว่า “พี่ชายห่วยี่ช่าง
ร่ำรวยยิ่งนัก มันทำให้ข้ารู้สึกหดหู่จริงๆ”

“39,000 เหรียญทอง!” ซีอองป้าเสนอราคาสุดท้ายของเขา

“40,000 เหรียญทอง!”

โอหยางโซวยังคงหนักแน่น ในขณะที่ซีอองป้ากล่าวกับเขา ถ้าซีอองป้าเสนอราคาอีก
ครั้ง เขาก็จะซื้อทันที

หอบประมูลกลายเป็นโกลาหล รายการนี้รายการเดียวมีมูลค่าสูงถึง 40,000 เหรียญ
ทอง มันน่าเหลือเชื่ออย่างมาก

“พี่ชายห่วยี่ ด้วยความเคารพนับถือ!” ซื่ออองป๋ายยกมือขึ้นและยอมจำนน

ในท้ายที่สุด โอหยางโชวกี้ชนะด้วยราคา **40,000** เหรียญทอง

เสียงเคาะราคาทำให้ผู้เล่นทุกคนหันไปมองรอบๆ

ในทางตรงกันข้าม ตีเฉินรู้สึกโล่งใจ “ถ้าเป็นเช่นนี้ จีเยว่ห่วยี่ก็คงไม่สามารถแข่งขันกับเราในรายการนั้นได้แน่”

จู่ไต้เฟิงฮัวไม่มั่นใจ เธอกล่าวอย่างใจเย็นว่า “ท่านลี้มงานประมูลครั้งแล้วไปแล้วหรือ?”

ตีเฉินกลายเป็นแข็งค้าง “มันแตกต่างกัน จีเยว่ห่วยี่ได้ใช้เงินไปแล้วมากกว่า

50,000 เหรียญทอง ไม่ว่าเขาจะร่ำรวยเพียงใด เขาก็คงจะไม่เหลือเงินมากนักแล้วในตอนนี้”

แม้ข้าจะไม่รู้ว่าเขามีเงินมากแค่ไหน แต่ในทางทฤษฎี เขาเพียงจะอัฟเกรดดินแดน และต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ดังนั้น เขาก็ไม่ควรจะมีเงินสดที่ใช้ได้อย่างอิสระมากนัก”
ตีเฉินกล่าว

[illegible]

“เจ้าคิดว่าเขาจะใช้เงินในส่วนของการพัฒนาดินแดนหรือไม่?”

“ท่านคิดว่าเขาเป็นคนที่หุนหันและทำเพื่อผลประโยชน์ระยะสั้นหรือ?”

“แน่นอนว่าไม่!”

เกิดความเจ็บป่วยอย่างฉับพลัน และมันทำให้พวกเขาอึดอัด

ชุมชนจึงมีใบหน้าแปลกๆ ขณะที่พิมพ์ “แม้แต่เมื่อสังหารที่แข็งแกร่งเช่นนั้นก็ไม่
สามารถจัดการกับเจ้าได้หรือ ฉิเยว่หฺวู่ยี่ เจ้ามันช่างโชคดียิ่งจริงๆ”

“ข้าหวังว่าเจ้าจะไม่เป็นหินมาสะดุดเท้าข้าอีกนะ...”

ชวนชื่นจุนใจเย็น เขามองออกไปราวกับเป็นอสรพิษที่กำลังจ้องมองเหยื่อ

หลังจากหยุดพักชั่วคราว งานประมูลก็ดำเนินต่อไป

“ต่อไป เราจะเริ่มประมูลรายการที่ **4**” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่ม้วนกระดาษบน
ถาด และกล่าวว่า “หลังจากใช้สิ่งนี้แล้ว ผู้ใช้จะสามารถเปลี่ยนอาชีพเป็นอาชีพลับ-
ผู้บ่มเพาะชี ได้ทันที ราคาประมูลเริ่มต้นที่ **12,000** เหรียญทอง และราคาซื้อ
35,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

หลังจากจบเสียงประกาศ เหล่าผู้เล่นโหมดการผจญภัยก็สั่นสะท้านทันที

ผู้บ่มเพาะชี ฟังดูเหมือนจะเป็นอาชีพลับที่น่าทึ่งจริงๆ

“**18,000** เหรียญทอง!”

“**20,000** เหรียญทอง!”

“**22,000** เหรียญทอง!”

...

“**26,000** เหรียญทอง!”

เลือดของผู้เล่นโหมดการผจญภัยเดือดพล่าน พวกเขาเสนอราคาเพิ่มขึ้นที่ละ 2,000 เหรียญทอง

โอหยางโซวประทับใจมาก มีคนร่ำรวยมากมายในกิลด์ที่ทรงอำนาจ

การเสนอราคายังคงดำเนินต่อไป และแม้แต่ในห้องสุทหมายเลข 1 ก็ไม่มีข้อยกเว้น

ไซส์หยุนมีอาชีพเป็นนักบวช ซึ่งมันคล้ายกับผู้บ่มเพาะซี

“30,000 เหรียญทอง!” ไซส์หยุนเสนอราคาของเธอ

เมื่อเห็นว่าราคาพุ่งสูงขึ้น การเสนอราคาก็ชะลอตัวลง

ในท้ายที่สุด มันก็เป็นการแข่งขันของระหว่างกิลด์ 10 อันดับแรก

นอกเหนือจากกิลด์ที่มีสมาชิกเป็นผู้เล่นอาชีพสายการทำงานแล้ว ส่วนที่เหลือยังคงไม่ยอมแพ้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถใช้มันได้ พวกเขาก็กังวลให้สมาชิกหลักของพวกเขาได้

ขณะที่ผู้นำกิลด์กำลังแข่งขันกัน ก็มีการเสนอราคาออกมาจากที่นั่งสาธารณะ

“35,000 เหรียญทอง!”

คนที่เสนอราคาครั้งนี้เป็นผู้เล่นลีกลับ

บรรยากาศรอบๆกลายเป็นแข็งค้าง และเงียบเหงาอย่างจับพลัน

หลังจากที่หยุดชะงักไปชั่วครู่ เหล่าผู้ก็กลายเป็นสับสนวุ่นวาย

ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นในห้องสูทหรือในพื้นที่สาธารณะ พวกเขาทั้งหมดมองไปที่ม้ามืด
ขณะที่ทุกคนอ้าปากค้าง พวกเขาอยากรู้ว่าเขาคนนั้นเป็นใครกัน

.....

TWO Chapter 309 ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนตัวอยู่

ผู้เล่นม้ามืดสวมหมวกปิดบังใบหน้า ไม่ให้ใครเห็นรูปลักษณะของเขา มันทำให้เขาดู
ลึกลับมากยิ่งขึ้น ความคิดของเหล่าผู้นำกิลด์ต่างๆเป็นดังฝูงอัลปาก้าที่วิ่งไปมา พวกเขา
อยากจะร้องไห้ แต่น้ำตาไม่ได้ไหลออกมา

หลังจากที่ยกป้ายเพื่อประมูล ผู้เล่นคนนั้นก็ออกจากพื้นที่สาธารณะทันที และเมื่อเขาได้รับของแล้ว เขาก็ออกไปจากหอประมูลทันที

เห็นได้ชัดว่าเขามาเพื่อม้วนกระดาษเปลี่ยนอาชีพลับ

รายการที่ **4** สิ้นสุดลงเช่นนั้น ผู้เล่นมามีตกกลายเป็นปริศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในงานประมูลครั้งที่ **2** นี้

โอหยางโซวจำไม่ได้ว่ามีผู้ซื้อลึกลับเช่นนี้ในชีวิตที่แล้วของเขาหรือไม่

จากการคาดเดาของเขา คนๆนั้นอาจจะเป็นผู้เล่นเดียวที่ทำเคสการผจญภัยได้สำเร็จ และได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่ หรือไม่ เขาก็มาจากตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนตัวอยู่ มีความเป็นไปได้เพียง **2** ประการนี้เท่านั้น ที่จะอธิบายได้ว่า เหตุใดเขาถึงได้มั่งคั่งเช่นนี้

และเขาก็ดูใกล้เคียงกับประการที่ **2** มากกว่า

เพาะสำหรับผู้เล่นเดี่ยวทั่วไปแล้ว แม้ว่าเขาจะมั่งคั่ง เขาก็คงไม่ทราบว่าจะมีรายการใดอยู่ในงานประมูล

ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนตัวอยู่นั้นลึกลับอย่างมาก แต่ดูเหมือนว่า พวกเขาจะไม่สามารถ
ทนเบื้อได้อีกต่อไป และกำลังจะเผยตัวออกมา

เมื่อคิดถึงจุดนี้ โอหยางโซวก็แสดงอาการแปลกๆออกมาบนใบหน้า

การกลับมาเกิดใหม่ของเขา ได้เปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆมากมาย

ก่อนหน้านี้ที่อัตลักษณ์ของโอหยางโซวจะถูกเปิดเผย เขาเคยถูกคาดหวังว่าเป็นคนของ
ตระกูลชั้นสูงเหล่านั้น เราจึงสามารถคาดเดาได้ว่า ความแข็งแกร่งและความลึกลับ
ของพวกเขานั้นมีมากเพียงใด

เหล่าตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนตัวอยู่นี้ จำนวนและสมาชิกของพวกเขาไม่แน่ชัด ไม่ว่าจะดี
หรือไม่ดี พวกเขาก็เป็นดั่งเมฆหมอกที่ล่องลอยอยู่ในเกมส์

แน่นอนว่า แม้พวกเขาจะซ่อนตัว พวกเขาก็ไม่ได้เป็นเหมือนกับฤาษี

พวกเขาอาจจะเป็นได้ทั้ง เพื่อนร่วมงานของคุณ, ชายชราที่เล่นหมากรุกอยู่ในสวน
หรือแม้แต่คนขายเนื้อและช่างตัดเย็บ ทุกอย่างเป็นไปได้

เมื่อมีกลุ่มอำนาจที่หลากหลายมากขึ้น เกมส์ก็จะกลายเป็นน่าสนใจมากขึ้น

โกอา ปีที่ 2 นี้ถูกกำหนดให้ไม่ยุ่งนัก

งานประมูลประมูลยังคงดำเนินต่อไป

“ต่อไป เราจะประมูลรายการที่ 5 กัน” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่ม้วนกระดาษบน
ถาด แล้วกล่าวว่า “นี่คือคู่มือเทคนิคการสร้างชุดเกราะซานเหวิน ราคาประมูลเริ่มต้น
13,000 เหรียญทอง และราคาซื้อ **40,000** เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกเขา
ท่านได้เลย!”

เมื่อเทียบกับชุดเกราะปูहेรินของราชวงศ์ซ่ง ชุดเกราะซานเหวินของราชวงศ์ถัง
ประณีตมากกว่า ในขณะที่ชิ้นส่วนของชุดเกราะที่ใหญ่ที่สุดมีรูปร่างคล้ายภูเขาดตรง
กลาง มันจึงถูกนำไปใช้เป็นชื่อของชุดเกราะนี้

ชุดเกราะซานเหวินจะมีชิ้นส่วนของชุดเกราะทั้งหมด 3 ชิ้น ในแบบจีนทั่วไป เกราะ
ด้านนอกมีความสวยงาม และพอดีกับร่างกาย มันแก้ไขได้ง่าย และโดยรวมแล้วมี
ความสามารถในการป้องกันสูง แต่มีกระบวนการทางหัตถกรรมที่ซับซ้อนและ
ค่าใช้จ่ายในการสร้างสูง ส่วนใหญ่จึงใช้สำหรับเหล่าขุนพลหรือนายทหาร

นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้วไม่มีใครอยากจะได้มัน

“14,000 เหรียญทอง!”

“15,000 เหรียญทอง!”

“16,000 เหรียญทอง!”

“17,000 เหรียญทอง!”

“30,000 เหรียญทอง!” ตีเงินเสนอราคาของเขา

จังหวะการประมูลสะดุดลง การที่เขาเสนอราคาประมูลสูงขึ้นจนใกล้เคียงกับราคาซื้อ
เช่นนี้ แสดงให้เห็นว่าเขาต้องการมันอย่างมาก

ตีเงินต้องการใช้วิธีนี้ เพื่อให้ได้ราคาต่ำที่สุด

ในพันธมิตรซานไห่ นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้ว มีเพียงไปฮัวเท่านั้นที่มีเงินมาก
พอจะสู้กับเขาได้

ในพันธมิตรหยานหวง ชุนเฉินจุนและซืออ๋องป้าก็มีเงินมากพอ อย่างไรก็ตาม พวกเขา
ไม่ได้เสนอราคาเพื่อแข่งขัน ดูเหมือนว่าพวกเขาจะตกลงกับตี๋เงินไว้แล้ว

“31,000 เหรียญทอง!” ไปฮั่วเสนอราคาของเธอ

ตาของตี๋เงินหริ่ง เขาตะโกนออกไปโดยไม่ลังเล **“35,000 เหรียญทอง!”**

การเพิ่มราคาการประมูลอย่างก้าวกระโดดของเขาทำให้ไปฮั่วรู้สึกกดดัน เธอนำเงิน
มา **40,000** เหรียญทอง และใช้บางส่วนไปแล้วในส่วนแรกของงานประมูล

ถ้าเธอต้องการที่จะสู้ต่อ เธอต้องยืมเงินจากโอหยางโซว และด้วยความมุ่งมั่นของตี๋
เงิน เขาคงเลือกที่จะซื้อมันทันทีแน่

หลังจากที่ไปฮั่วปรึกษากับทซิงยี พวกเขาเลือกที่จะยอมแพ้ เหตุผลประการประการ
แรกคือ ราคาของมันสูงมากเกินไป, ประการที่สอง ดินแดนซานไห่มีความสามารถในการ
ขายชุดเกราะได้แล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องรีบเร่งในการผลิตชุดเกราะ
ของตัวเอง

แต่ทันใดนั้น โอหยางโซวก็กระซิบบางอย่างกับไปฮั่ว

ไปฮั่วตะลิ่ง และมองไปที่เขา โดยไม่ได้กล่าวอะไรออก เธอเสนอราคาประมูลอีกครั้ง
“36,000 เหรียญทอง!”

ณ ห้องสุทของตีเฉิน

“เราควรซื้อเลยดีหรือไม่?” ตีเฉินถาม

จู่ได้ฟังฮั่วขมวดคิ้ว “ไปฮั่วอาจจะได้รับการสนับสนุนจากฉีเยว่หู่ยี่ และคงต้องการจะสู้กับเราไปจนจบ เพื่อความปลอดภัย เราควรซื้อมั่นในทันที”

ตีเฉินถอนหายใจ “นั่นคงเป็นวิธีเดียวเท่านั้น ถ้าไม่ใช่ว่าพวกเราเตรียมตัวมาดี พวกเราคงจะล้มเหลวอีกครั้งแน่นอน” เขายังคงรู้สึกปวดใจที่ต้องใช้เงินมากกว่าที่คาดไว้ถึง
10,000 เหรียญทอง

เงิน 40,000 เหรียญทอง ไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ เพื่อเตรียมเงินมากขนาดนี้ เมือง
หานตานต้องประหยัดอย่างเต็มที่ในไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ซึ่งมันทำให้โครงการหลายๆ
โครงการที่ต้องใช้เงินถูกชะลอออกไปก่อน

ตีเฉินพยายามอย่างหนัก แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากซื้อมั่น

เป็นไปตามปกติ หลังจากที่ยายการที่ 5 ถูกประมูลไปแล้ว งานประมูลได้หยุดพักชั่วคราว

ในช่วงเวลาพัก สมาชิกในพันธมิตรซานโหยงารู้ว่าโหยงโขวบอกอะไรกับไปฮั่วจากสถานการณ์ในตอนนั้น เธอเตรียมจะยอมแพ้ไปแล้ว เหตุใดหลังจากที่เขาบอกบางอย่างกับเธอ เธอถึงได้เปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน?

โหยงโขวกล่าวอย่างสงบว่า “ข้าเพียงบอกให้นางเสนอราคาต่อไป และถ้านางได้รายการนั้นมาจริงๆ ข้าก็จะจ่ายส่วนต่างที่เหลือให้ นี่ก็เพื่อทำให้ดีเงินสูญเสียมากที่สุด”

“ฮ่าๆ พี่ชายห่วยเยียดเยียมจริง!”

“ห่วยี่ ท่านนี่มันชั่วร้ายเกินไปแล้ว ท่านเป็นคนเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ครั้งต่อไปอย่าลืมนับสนุนข้าด้วยล่ะ...”

“...” โหยงโขวพูดไม่ออก

“ถ้าดีเงินรู้ว่าจริง เขาคงจะร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดแน่ๆเลย!”

“ฮ่าๆ!” ทุกคนหัวเราะออกมาเสียงดัง

“และก็ไปฮั้ว ท่านเทพธิดาน้ำแข็ง ท่านก็ชั่วร้ายไม่ต้องกับพี่ชายห่วยเลย ข้าคิดไม่ถึงจริงๆ!”

“ข้าออกจะไร้เดียงสา...” ไปฮั้วพยายามปกป้องตัวเอง

“อย่าโกหกพวกเราเลยพี่สาว เพราะจริงแล้วท่านเป็นคนที่ชั่วร้ายอย่างมาก!” ทซิงยีเปิดเผยไปฮั้ว

“ฮ่าๆ!” ทุกคนหัวเราะออกมาเสียงดังอีกครั้ง

“เจ้าเด็กโง่ ข้าจะจัดการเจ้า” การหยอกล้อของเธอทำให้ไปฮั้วโกรธ

“โอ้หยา ช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย พี่สาวจะฆ่าข้าแล้ว ฮ่า...”

ทุกคนมองไปที่เธอ แต่กลับไม่มีใครเข้าไปช่วยเธอเลย

“ฮ่าา...พวกท่านทุกคนทรยศ!”

“น้องสาวทซิงยี เจ้าเป็นคนกล่าวมันออกมาเอง เราไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรได้!” กงเจิง
ชี้ช่วยกระพือเปลวเพลิง

“พี่ชายซี ข้าจะจดจำท่านไว้!”

“อา ข้ายังไม่ทันทำอะไรเลยนะ!” กงเจิงชี้ทำหน้าที่เต็มได้ด้วยความไร้เดียงสา

“ท่านจะต้องโดนเอาคืนแน่! อ้าาา!”

เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะดังออกมาจากห้องที่อยู่ติดกัน ตี๋เฉินก็สั่นสะท้าน เขารู้สึก
เหมือนกับว่าตัวเองกำลังเต้นอยู่บนฝ่ามือของโอหยางโซว

“ไม่ ไม่ใช่หรอกน่า’ ตี๋เฉินปลอบโยนตัวเอง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เขาได้บรรลุเป้าหมายของเขาแล้ว ได้รับรายการที่เขาต้องการ
มาแล้ว

ด้วยชุดเกราะซานเหวินนี้ เมืองหานตานจะสามารถสร้างทหารราบชั้นสูงได้ เมื่อรวม
กับที่มีเหลียนผอเป็นขุนพล กองทัพเมืองหานตานก็จะมีเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

การบงกชวงจันที่อยู่ทางเหนือจะเป็นโอกาสของเขา

หลังจากหยุดพัก ครึ่งหลังของงานประมูลก็ได้เริ่มขึ้นอีกครั้ง

ผู้ดำเนินงานประมูลขึ้นไปบนเวทีเพื่อดำเนินงานต่อ ในช่วงครึ่งแรกของงานประมูล นอกจากรายการแรกแล้ว ส่วนที่เหลือถูกขายในราคาสูงทั้งหมด มันจึงทำให้ผู้ดำเนินงานประมูลมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

“ต่อไป เราจะเริ่มประมูลรายการที่ 6 กัน” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่ม้วนกระดาษเก่าๆ และกล่าวว่า “นี่คือม้วนกระดาษการสำรวจพื้นที่ลึกลับ ราคาประมูลเริ่มต้นที่ 10,000 เหรียญทอง และราคาซื้อ 30,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของท่านได้!”

รายการนี้เป็นดังไอเท็มในฝันของเหล่านักผจญภัย

มันแตกต่างจากม้วนกระดาษเปลี่ยนอาชีพลับ มูลค่าของสิ่งนี้ยากจะคาดเดา เพราะมันทำให้ผู้เล่นมีโอกาสได้เข้าไปสำรวจพื้นที่ลึกลับ

หลังจากเปิดใช้งาน แม้ว่าพวกเขาจะได้เข้าไปสำรวจพื้นที่ลึกลับ แต่มันก็ไม่ได้บอกว่า
พวกเขาจะได้รับอะไรบ้าง

ถ้าพวกเขาโชคดี ก็อาจจะมีบางคนที่ได้รับคู่มือเทคนิคลับระดับพระเจ้า หรืออาวุธ
ระดับพระเจ้า แต่ถ้าโชคร้าย พวกเขาก็อาจจะได้รับเพียงทรัพยากรบางอย่างหรือแค่
อุปกรณ์ระดับทอง

ไม่มีใครรู้ว่าจะได้รับอะไร

แน่นอนว่าระบบจะไม่โหดร้ายมากเกินไป

ในพื้นที่ลับ อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะมีอุปกรณ์ระดับทองคำขาวซักชิ้น

อุปกรณ์ระดับสูงและคู่มือเทคนิคลับที่หายาก แทบจะไม่ได้รับมาจากมอนสเตอร์และ
ภารกิจเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คู่มือเทคนิคการบ่มเพาะและคู่มือเทคนิคลับระดับ
กษัตริย์ขึ้นไป แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะได้รับมาก

พื้นที่ลึกลับเป็นโอกาสหนึ่งที่มีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูง

ถ้ากิลด์ใดสามารถสำรวจพื้นที่ลึกลับทั้งหมดได้เป็นกิลด์แรก มันจะทำให้ชื่อเสียงของกิลด์ของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก

สำหรับลอร์ดอย่างโอหยางโซว มันไม่ได้น่าสนใจมากนัก เพราะมีเพียงผู้เล่นเท่านั้นที่สามารถเข้าไปในพื้นที่ลึกลับได้ ทหารและขุนพลของพวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้

“11,000 เหรียญทอง!”

“12,000 เหรียญทอง!”

...

“18,000 เหรียญทอง!”

“19,000 เหรียญทอง!”

ราคาประมูลเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงแค่งิลด์ **10** อันดับแรกเท่านั้น แม้แต่กิลด์ที่รองจากพวกเขาหรือกลุ่มเล็กๆก็พยายามที่จะคว้าโอกาสนี้ไว้

“21,000 เหรียญทอง!”

“22,000 เหรียญทอง!”

...

ราคาประมูลยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนเกือบจะถึงราคาซื้อแล้ว

เมื่อถึงจุดนี้ ผู้เล่นก็เริ่มมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าจะมีม้ามีดคนอื่นๆอีกหรือไม่

“30,000 เหรียญทอง!” มีคนซื้อในทันที

อย่างไรก็ตาม ครั้งนี้ไม่ใช่ม้ามีด แต่เป็นผู้นำของกิลด์อันดับ 1 การผจญภัยสี่โลहित

เขากังวลว่าจะมีบางอย่างเกิดขึ้น เขาจึงต้องเสนอราคาซื้อออกไป เพื่อแสดงความ
แข็งแกร่งของการเป็นผู้เล่นใหม่ดนักผจญภัยอันดับ 1 ของภูมิภาคจีน

“ต่อไป จะเป็นรายการที่ 7” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่เหรียญบนถาด และกล่าวว่า “นี่คือเหรียญการรวมดินแดน หลังจากเปิดใช้งาน มันจะสามารถผสมเข้ากับเหรียญการสร้างหมู่บ้านสาขาได้ ราคาประมูลเริ่มต้น 5,000 เหรียญทอง และราคาประมูล 20,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังว่าเหรียญการรวมดินแดนจะปรากฏขึ้นอีกครั้ง

เนื่องจากของสิ่งนี้จะเป็ประโยชน์ต่อเขาอย่างมาก เขาจึงตัดสินใจที่จะซื้อมัน

แม้ว่าโอหยางโซวจะต้องการมัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าลอร์ดคนอื่นๆจะต้องการมัน พวกเขาสามารถก่อตั้งเมืองสาขาขึ้นรองขึ้นได้ 9 แห่งอยู่แล้ว แล้วเหตุใดพวกเขาถึงต้องการเหรียญการรวมดินแดนนี้อีก?

มันจึงเป็นรายการที่ไม่เป็นที่สนใจมากนัก ทั้งนี้ก็เหมาะว่าพวกเขาไม่รู้รายละเอียดที่แน่ชัดของมัน

โอหยางโซวยังไม่เสนอราคา เพราะเขาไม่ต้องการแสดงความกระตือรือร้นมากนักเกินไป คนอื่นก็ไม่เสนอราคาเช่นกัน เพราะพวกเขาไม่อาจประเมินค่าของเหรียญนี้ได้

จานกลางและตีเงินใช้เงินของพวกเขาไปจำนวนมากแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถเสนอราคาซื้อมันได้ ส่วนซุนเซ็นจุนและซืออ๋องป้ายังคงต้องการถือนเงินของพวกเขาไว้ก่อน

“6,000 เหรียญทอง!” มีผู้เสนอราคาจากพื้นที่สาธารณะ

ทุกคนหันมามองเขา และคิดว่าเขาเป็นม้ามืดอีกคน

การกลายเป็นจุดสนใจทำให้ผู้เล่นคนนั้นรู้สึกพึงพอใจ

แต่หลังจากที่เวลาผ่านไปซึกพัก แล้วยังคงไม่มีผู้เสนอราคาแข่งกับเขา ผู้เล่นคนนั้นก็เริ่มที่จะวิตกกังวล ขณะเขาคิดถึงผลที่จะตามมา ใบหน้าของเขาก็เริ่มที่จะซีดลง

เขาเป็นเพียงลอร์ดที่ต้องการจะเป็นจุดสนใจ เขาไม่ได้ต้องการเหรียญที่เขาไม่รู้คุณค่านี้จริงๆ

6,000 เหรียญทอง เป็นเงินทั้งหมดที่เขามีแล้ว

การแสดงออกของเขาไม่อาจหลบสายตาของผู้เล่นคนอื่นๆได้

มันทำให้ผู้เล่นคนอื่นรู้ว่า เขาไม่ใช่ม้ามีด แต่เป็นม้าโง่

คนอื่นเริ่มมองไปที่เขา และหัวเราะเยาะลอร์ดคนนั้น

“6,000 เหรียญทอง มีคนต้องการเสนอราคาเพิ่มอีกหรือไม่?” ผู้ดำเนินงานประมูลไม่สามารถทำอะไรได้ คนเหล่านี้ไม่เห็นถึงคุณค่าของมันเลย “6,000 เหรียญทอง ครั้งที่ 1!”

ใบหน้าของลอร์ดคนนั้นเริ่มไร้สีเลือด และแขนของเขาก็เริ่มสั่น

“6,000 เหรียญทอง ครั้งที่ 2!”

ใบหน้าของลอร์ดคนนั้นกลายเป็นสีนํ้าว้าง

โอหยางโซมองไปที่ฉากนั้นอย่างสนุกสนาน ก่อนที่เขาจะเสนอราคาของเขา

เมื่อเห็นว่ารายการนี้ยังมีความหวัง ผู้ดำเนินงานประมูลก็กล่าวอย่างตื่นเต็นว่า

“7,000 เหรียญทอง! ห้องสุททหมายเลข 1 เสนอราคา 7,000 เหรียญทอง มีคนอื่นที่ต้องการจะเสนอราคาอีกหรือไม่?”

“ฟุ!”ผู้เล่นลอร์ดคนนั้นถอนหายใจอย่างโล่งอก เขากลับมานั่งบนเก้าอี้ของเขาอย่างมั่นคง ดูเหมือนว่าเขาจะฟื้นกลับมาแล้ว เขามองไปที่โอหยางโซว และสาบานว่าจะหาโอกาสขอบคุณเขา

ผู้เล่นคนอื่นๆคิดว่า การเสนอราคาของโอหยางโซว ก็เพื่อที่จะช่วยลอร์ดคนนั้น พวกเขาจึงยกย่องเขาในสิ่งที่เขาได้ทำ คนที่ต้องการจะทดสอบก็หยุดความคิดของพวกเขาในทันที

โอหยางโซวไม่ได้โง่ เขาเสนอราคาถูกๆเพียง **7,000** เหรียญทอง เพื่อรับเหรียญนี้มา และยังแสดงออกไปว่า เขาได้ช่วยเหลือลอร์ดคนนั้น

ถ้าไม่เขาไม่แสดงออกมาเช่นนั้น คงจะมีหลายคนที่ต้องการจะทดสอบ และเสนอราคาแข่งกับเขา

หลังจากที่ได้รับมันมาแล้ว โอหยางโซวก็ยังคงเหลือเงินอีก **54,000** เหรียญทอง เพียงพอสำหรับอีกอย่างน้อย **1** รายการ

ผลตอบรับของเหรียญการรวมดินแดนทำให้ผู้ดำเนินงานประมูลปวดหัว เธอทั้งรักและเกลียดโอหยางโซว เขาได้รับ **2** รายการที่ไม่เป็นที่นิยมในราคาถู่มากๆ เขาช่างเป็นคน โชคดีจริงๆ

จากนั้น รายการที่ **8** ก็ถูกเผยออกมา มันเป็นกระป๋องที่เป็นดังสมบัติที่แท้จริง

ผู้เล่นใหม่ดการผจญภัยกลายเป็นเสียงดัง งานประมูลครั้งที่ **2** นี้ มีถึง **3** รายการ ที่เตรียมไว้สำหรับพวกเขา

“ต่อไป เป็นรายการที่ **8**” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่กระป๋อง “นี่คือกระป๋องระดับพระเจ้า มันอยู่ในอันดับ **5** ในรายชื่อกระป๋องที่มีชื่อเสียง **10** อันดับแรก ถูกสร้างขึ้นโดยฝีมือของ โอวจีจื่อและกานเจียง ทั้ง **2** เป็นช่างตีเหล็กในตำนาน ราคาประมูลเริ่มต้น **20,000** เหรียญทอง และราคาซื้อ **60,000** เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกเขาได้เลย!”

กระป๋องชิงหลงหยวน เป็นกระป๋องที่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง

อาวุธระดับพระเจ้าชิ้นแรกของภูมิภาคจีนได้ปรากฏขึ้นในงานประมูลจริงๆ

ดวงตาของเหล่าผู้เล่นแดงก่ำ พวกเขาแทบจะพุ่งไปข้างหน้าเพื่อชิงกระป๋องมา

ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นโหมดลอร์ดหรือผู้เล่นโหมดการผจญภัย พวกเขาต้องก็ให้ความสนใจมันเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ บรรยากาศของงานประมูลจึงได้มาถึงจุดสูงสุด

ผู้เล่นโหมดการผจญภัยไม่ได้สนใจสิ่งอื่นๆอีก ในตอนนี้ มีเพียงกระบี่ซี่ซึ่งหลงหยวนเท่านั้นที่อยู่ในสายตาของพวกเขา

แต่น่าเศร้า ราคาของมันสูงเสียดฟ้า **99.99%** ของพวกเขาไม่สามารถแม้แต่จะเสนอราคาเพื่อซื้อมัน

ใบหน้าของการผจญภัยสีเลือดกลายเป็นซีดขาว มันสายเกินไปแล้วที่เขาจะเสียใจ เขาได้ใช้เงินไปมากแล้วในก่อนหน้านี้

“โชวน้อย ข้าต้องการกระบี่เล่มนี้”

หลินชิงมองไปที่กระบี่อย่างหลงใหล เธอได้ตกหลุมรักมันแล้วจริงๆ

“ท่านก็เสนอราคาไปสิ!” โอหยางโช้วรู้สึกแปลกๆ ตัวเขาเองก็ต้องการมัน แม้ว่าเขาจะไม่มีทักษะเกี่ยวกับกระบี่ มันก็ยังเป็นสมบัติที่ดีที่จะเพิ่มเข้ามาในคอลเลคชั่นของเขา

นี่คืออาวุธระดับพระเจ้า อาวุธระดับพระเจ้าที่เขาฝันถึงในชีวิตที่แล้วของเขา

“ข้าไม่ได้มีเงินมากนัก!” หลินชิงกล่าวอย่างอึดอัด

สำหรับงานประมูลครั้งนี้ พวกเขาได้เตรียมเงินไว้ **45,000** เหรียญทอง และได้ใช้ไปแล้ว **5,000** เหรียญทอง ในส่วนแรกของงานประมูล ตอนนี้ พวกเขาจึงมีเงินเหลือเพียง **40,000** เหรียญทองเท่านั้น

ในช่วงระยะสั้นๆ ที่พวกเขากำลังพูดคุยกัน ราคาของมันได้พุ่งขึ้นไปแล้วถึง **30,000** เหรียญทอง

คนที่กำลังพอจะซื้อมันจริงๆ ยังไม่ได้เคลื่อนไหว เมื่อพวกเขาเห็นว่าราคาของมันสูงขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาก็เริ่มหยิบยืมเงินจากพันธมิตรของพวกเขา

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้ายังคงมีเงินเหลืออยู่? ข้าใช้ไปเยอะแล้วนะ” โอหยางโช้วถามเธอ

“ข้ารู้ว่าเจ้าต้องมืออย่างแน่นอน!”

เมืองซานไห่ทงทำอะไรได้อย่างมหัศจรรย์จากการขายธัญพืช ซึ่งโอหยางโซวไม่ได้ปกปิดมัน กับหลินชิง เธอจึงพอจะประมาณการความแข็งแกร่งทางการเงินของโอหยางโซวได้

โอหยางโซวไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากให้เธอยืมเงิน 20,000 เหรียญทอง

“จำไว้ด้วยว่าท่านจะต้องคืน”

“เฮอะ ชี้เหนียว!” ตอนนี้หลินชิงมีเงินมากเพียงพอที่จะซื้อมันแล้ว มันทำให้เธอมั่นใจมากยิ่งขึ้น

“อะแฮ่ม อะแฮ่ม” โอหยางโซวมองไปที่น้ำของเขา ผู้ซึ่งอยู่ในวัยเดียวกับเขา

นี่มันเงิน 20,000 เหรียญทอง ไม่ใช่ 200 หรือ 2,000 เหรียญทอง แม้แต่สำหรับเขา มันก็ยังคงเป็นเงินจำนวนมากอยู่ดี

เมื่อหลินชิงได้รับเงินแล้ว เธอก็ไม่ได้สนใจโอหยางโซวอีก เธอหันไปพูดคุยกับไซส์หยุนแทน

“เราควรซื้อมันเลยดีหรือไม่?” เมื่อได้เห็นสิ่งที่เธอต้องการ เธอถึงกับสูญเสียความสงบของเธอไป

ไซส์หยุนคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวว่า “รอก่อน ถ้าเราประหยัดเงินได้ เราก็ควรจะทำ” การใช้เงินจำนวนมหาศาลเพื่อซื้ออะไรบางอย่างให้กับหลินชิงเพียงคนเดียวนั้น พวกเขาจะต้องมีคำอธิบายที่ดีพอสำหรับคนทั้งกิลด์ มันไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

ดังนั้น พวกเขาจึงต้องประหยัดให้มากที่สุด เท่าที่พวกเขาทำได้

“32,000 เหรียญทอง!”

“33,000 เหรียญทอง!”

“35,000 เหรียญทอง!”

“37,000 เหรียญทอง!”

ราคาของมันยังคงพุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“40,000 เหรียญทอง!”

สุดท้าย การเสนอราคาก็ได้มาถึงจุดที่ต่ำลง

ในตอนนั้นเอง ยี่เจี้ยนสี่หลายก็ตะโกนออกไป “ไม่ต้องรออีกแล้ว **45,000** เหรียญทอง!”

เห็นได้ชัดว่าเขาได้ระดมทุนเตรียมไว้แล้ว และเขาก็ไม่ต้องการที่จะให้โอกาสคนอื่นๆ การเสนอราคา **45,000** เหรียญทองนี้ ได้ผลักดันการแข่งขันไปอีกระดับหนึ่ง

“**46,000** เหรียญทอง!” ผู้นำกิลด์ **18** นักขี่ม้าแห่งหยางหยุน หยานจื่อหลี่सान ได้เสนอราคาตามมาติดๆ

ยี่เจี้ยนสี่หลายแข็งค้าง เขาไม่คิดว่าหยานจื่อหลี่सानจะมีเงินมากขนาดนี้

นอกเหนือจากพวกเขาทั้ง **2** แล้ว ไม่มีใครเข้าร่วมการแข่งขันอีก

ทั้ง **2** ยังคงสู้กันด้วยราคา โดยไม่มีใครยอมใคร

ณ ห้องสุททหมายเลข 1

“เราควรจะเสนอราคาเลยหรือไม่?” หลินซิงรู้สึกกระวนกระวายใจเล็กน้อย

“รออีกเดี๋ยว ข้าคิดว่าพวกเขาใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้ว!” ไซสีหยุนยังสงบเหมือนปกติ

“โอเค โอเค!” หลินซิงไม่ต้องการจะรอ เธอถือป้ายสีแดงไว้ในมือ เพื่อเตรียมพร้อม หากสถานการณ์ไม่ดี

“47,000 เหรียญทอง!” ยี่เจี้ยนสี่หลายเสนอราคา

“48,000 เหรียญทอง!” หยานจื่อหลี่สานเสนอราคา

ทั้ง 2 ฝ่ายยังคงแข่งขันกัน ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาไปเอาเงินจำนวนมากมายมหาศาล
เช่นนี้มาจากไหน

“49,000 เหรียญทอง!”

“50,000 เหรียญทอง!”

ผู้เล่นคนอื่นๆมอบไปรอบๆอย่างตื่นตระหนก 50,000 เหรียญทอง มันเป็นเงิน
จำนวนมหาศาลมากเกินไปแล้ว

หลินซิงรู้สึกกังวล จนเธอเกือบจะเผลอทำลายป้าย ถ้าไม่ใช่เพราะไซส์หยุนหยุดเธอไว้
เธอคงจะเชื่อมั่นในทันที

อาวุธระดับพระเจ้าอย่าง กระป๋องชิงหยงหยวน เป็นดังความฝันของจอมยุทธ์
(ผู้เชี่ยวชาญกล้าหาญ)เช่นเธอ ถ้าเธอได้มันมา เธอก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

“52,000 เหรียญทอง!” ยี่เจี้ยนสี่หลายเสนอราคาด้วยเงินทั้งหมดของเขา

ใบหน้าของหยานจื่อหลี่สั่นกลายเป็นสีแดง เขาไม่ได้สงบเหมือนกับก่อนหน้านี้ ใน
ความเป็นจริง เขามีเงินเพียง 50,000 เหรียญทองเท่านั้น หัวใจของเขาไม่อาจสงบ
ลงได้ขณะที่เขาจะไปที่ยี่เจี้ยนสี่หลาย

เขาไม่ได้คาดหวังว่ามันจะเป็นเช่นนี้

เมื่อเห็นการแสดงออกของหยานจื่อหลี่सान ยี่เจี้ยนสี่หลายก็รู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“อ๊าๆ กระปี่ฉีซึ่งหลงหยวนเป็นของข้าแล้ว!” เขาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา

ยี่เจี้ยนสี่หลายเป็นจอมยุทธ์ และเขาใช้กระบี่เป็นอาวุธหลัก นั่นเป็นเหตุผลที่เขา
ยอมรับเงื่อนไขของตีเจิน และรวบรวมเงินไว้มากขนาดนี้

ผู้เล่นทุกคนมองไปที่เขาด้วยความอิจฉาตาร้อน

ในห้องสุทหมายเลข **1** ไชสี่หยุนกล่าวเบาๆว่า “ถึงเวลาแล้ว!”

“53,000 เหรียญทอง!” หลินชิงเสนอราคาของเธอ

“หือ...” มันทำให้บรรดาผู้เล่นผู้เล่นเกิดความสับสนวุ่นวายในทันที

ไม่มีใครคาดหวังว่า สุดท้ายแล้ว จะมีม้ามืดปรากฏตัวอีกครั้ง

ไม่ ไม่ ไม่ใช่ม้ามืด แต่เป็นหมาป่าที่เฝ้ารออยู่ในความมืด

ยี่เจี้ยนสี่หลายที่กำลังปีติยินดี กลายเป็นแข็งค้างอย่างฉับพลัน เขามองกลับไปห้อง
สุทหมายเลข 1 อย่างไม่อยากจะเชื่อ และใบหน้าของเขาก็กลายเป็นสีแดงด้วยความ
อับอายเป็นอย่างมาก

ผู้ดำเนินงานประมูลไม่ได้กังวลเกี่ยวกับเขา และยังคงดำเนินงานต่อไป “53,000
เหรียญทอง ครั้งที่ 1!”

“53,000 เหรียญทอง ครั้งที่ 2! มีใครจะเสนอราคาเพิ่มอีกหรือไม่?”

“53,000 เหรียญทอง ครั้งที่ 3!”

“เพ็ง!” หลังจากทีผู้ดำเนินงานประมูลทำการเคาะราคา เธอก็ประกาศว่า “ขอแสดงความ
ยินดีกลับท่านกุหลาบหิมะ สำหรับรายการที่ 8!”

เมื่อยี่เจี้ยนสี่หลายคืนกลับความสงบของเขา และมองออกไปรอบๆ เขาก็เห็นว่าผู้เล่น
คนอื่นๆ มองมาที่เขาอย่างเยาะเย้ย เขาจึงมองอย่างดูร้ายไปที่ห้องสุทหมายเลข 1

‘กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ข้าจะไม่ให้อภัยพวกเจ้าแน่’

.....

TWO Chapter 311 กระปี่ที่มีชื่อเสียงทั้ง 10

เมื่อเห็นว่าการแสดงครั้งใหญ่จบ และยี่เจี้ยนสี่หลายกลายเป็นผู้อับอาย หยายจื่อหลี่
สถานก็ล้อเลียนเขาทันที

ยี่เจี้ยนสี่หลายโกรธ เขาไม่มีหน้าจะอยู่ต่อ และออกจากหอประมุขในทันที

สุดท้าย ด้วยราคาที่สูงเสียดฟ้าถึง 53,000 เหรียญทอง ในที่สุดหลินชิงก็ได้รับกระปี่
จี้ชิงหลงหยวนมากครอบครอง

และเธอยังได้รับความเป็นศัตรูจากยี่เจี้ยนสี่หลายมาด้วยเช่นกัน จากบุคลิกของเขา
แน่นอนว่าเขาจะต้องหาทางแก้แค้น

สถานะของกระปี่จี้ชิงหลงหยวนนั้นแข็งแกร่งมาก จนทำให้สมาชิกในพันธมิตรซานไห่
ทั้งหลายต่างก็รู้สึกหวั่น

ชื่อ : กระปี่จี้ชิงหลงหยวน(ระดับพระเจ้า)

ความคม : 90

ความทนทาน : 85

ลักษณะพิเศษ : ใ้โอเท็มเฉพาะ, ไม่สามารถทิ้งได้, ไม่สามารถซื้อขายได้

ทักษะสังหาร : เป่ยไ้ตัวฉี่ซึ่ง(อัญเชิญหลังของดวงดาวทั้ง 7 ก่อตัวเป็นรูปแบบกระบี่เป่ยไ้ตัว ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเขาแพะ เป็นการโจมตีที่มองไม่เห็น ทำให้ไม่สามารถป้องกันได้)

เมื่อเทียบกะบอาวุธระดับทองคำขาวแล้ว สถานะของอาวุธระดับพระเจ้าั้นเหนือชั้นกว่ามาก นอกจากสถานะปกติแล้ว ลักษณะพิเศษของมันก็พิเศษมาก ซึ่งมันหมายความว่า ผู้ใช้ไม่สามารถทิ้งหรือแรกเปลี่ยนมันได้ ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องกังวลว่ามันจะถูกช่วงชิงไป

นอกจากนี้ อาวุธระดับพระเจ้ายังมีสถานะอื่นที่ทำให้ทุกคนอิจฉา

ความแข็งแกร่งของทักษะสังหารนี้ จะสัมพันธ์กับความแข็งแกร่งของผู้ใช้ ยิ่งผู้ใช้แข็งแกร่งมากเท่าใด ทักษะสังหารก็จะยิ่งทรงพลังมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเปิดใช้งาน กำลังภายในทั้งหมดของผู้ใช้จะถูกใช้ออกมาจนถึงขีดสุด

ดังนั้น หากหลินชิงต้องการจะใช้อาวุธระดับพระเจ้านี้ให้ได้ผลสูงสุด เธอจำเป็นต้องทำการบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในระดับจักรพรรดิหรือสูงกว่ำนั้น

เมื่อเห็นสถานะของมัน หลินชิงก็อยากจะเข้าร่วมนิยายกระบี่ตงหฺลี เพื่อทำการบ่มเพาะ

ในเกมส์ เพื่อป้องกันไม่ให้วิธีการบ่มเพาะถูกขโมยไป มันจึงมีข้อจำกัดที่เข้มงวดในการสอนและถ่ายทอดเทคนิคลับ แม้แต่ศิษย์หลักก็ยังจะได้รับการถ่ายทอดเทคนิคลับมากที่สุดเพียง **80%** จากทั้งหมดเท่านั้น

นอกจากนี้ เมื่อผู้เล่นเข้าร่วมนิยาย พวกเขาจะต้องผูกพันกับมัน ด้วยตำแหน่งและสถานะของเธอ การเข้านิยายกระบี่ตงหฺลีจึงเป็นไปได้เลย

แน่นอน สิ่งที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับอาวุธระดับพระเจ้าก็คือ การตั้งค่าที่ซ่อนอยู่

จากการตั้งค่า อาวุธระดับพระเจ้าสามารถถูกสร้างขึ้นใหม่ในโลกจริงได้ และที่สำคัญที่สุด ‘ฟรี’ สำหรับอาวุธและอุปกรณ์ระดับทองคำขาว ไม่เพียงแค่นั้นอาจจะไม่สามารถถูกสร้างขึ้นได้เท่านั้น แต่มันยังต้องใช้คะแนนความสำเร็จในการสร้างขึ้นมาจำนวนมากอีกด้วย

ด้วยการมีอาวุธระดับพระเจ้าในมือ ผู้ที่ครอบครองมันก็จะมีความสามารถในการครอบครองโลกได้

แล้วจะไม่ให้อาวุธระดับพระเจ้าเป็นความฝันของผู้เล่นโหมดการผจญภัยได้อย่างไร?

ขณะที่หลินชิงรับกระบี่มา ดวงตาของเธอก็ไม่อาจละจากมันได้เลย เธอมองไปที่มันอย่างพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง

จากนั้น ก็มีเสียงประกาศจากระบบดังขึ้นออกมา

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นกุหลาบหิมะ สำหรับการได้รับอาวุธระดับพระเจ้า เควสเรื่องราวเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ กระบี่ที่มีชื่อเสียงทั้ง **10** จะปรากฏขึ้นในเขตทुरกันดาร์!”

ขณะที่ประกาศดังออกไป มันทำให้เกิดความโกลาหลตามมา

ผู้เล่นในงานประมุขรู้ดีว่า กระบี่ที่มีชื่อเสียง **10** อันแรกเป็นอย่างไร แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถใช้มันด้วยตัวเองได้ พวกเขาก็ยังสามารถขายมันได้ และมันจะทำให้พวกเขามีชีวิตที่สุขสบายไปอีกหลายปี

การได้รับความร่ำรวยในชั่วข้ามคืน จะไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป

แม้แต่สมาชิกในพันธมิตรซานไห่ก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก พวกเขาได้เห็นถึงความ
แข็งแกร่งของอาวุธระดับพระเจ้าแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะมีความปรารถนาที่
จะครอบครองมันมากกว่าผู้เล่นคนอื่นๆ

การปรากฏขึ้นของอาวุธระดับพระเจ้าได้กระตุ้นผู้เล่นทุกคนทุกอาชีพ ไม่มีใครไม่
ต้องการมัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งจอมยุทธ์ อาวุธระดับพระเจ้าเป็นดังพิชไร้ยางอาย หงหยิงซึ่งได้เห็น
สถานะของกระบี่จี้ซึ่งหลงหายไปแล้ว เธอได้เดินไปหาไปฮั่ว และอ๋อนวอนเธอ มันทำให้
เธอพูดไม่ออก

แม้แต่ซ่งเจี๋ยที่มีกระบี่จี้จิงเฟิงอยู่แล้ว ก็ยังปรารถนาที่จะครอบครองกระบี่จี้ซึ่งหลง
หายวน ถ้าผู้ที่ประมุขไม่ใช่หลินชิง เธออาจจะขอให้โหยางโซวซื้อมันให้กับเธอ เมื่อเคว
สฤกประกาศออกมา ดวงของเธอก็เปล่งประกาย เธอสาบานว่า เธอจะต้องได้มันมา
ซักเล่มหนึ่ง

เมื่อได้เห็นความโกลาหลุ่นวายขนาดใหญ่ของเหล่าผู้เล่น โหยางโซวก็ทำได้เพียงแค่
ส่ายหัว

กระป๋องที่มีชื่อเสียงทั้ง 10 ได้แก่ กระป๋องชวนหยวน, กระป๋องจานหลู, กระป๋องซี่เสี่ยว, กระป๋องฉินอ้า, กระป๋องซี่ซิงหลงหยวน, กระป๋องกานเจียง, กระป๋องโม่หยา, กระป๋องหยูจาง, กระป๋องซันจุน และกระป๋องเจิงหยิน

กระป๋องชวนหยวนอยู่ในมือของจักรพรรดิเหลือง จึงเป็นไปได้เลยที่ผู้เล่นจะได้รับมันมาก, กระป๋องจานหลูอยู่ในมือของเยว่เฟย ดังนั้น มันจะยังไม่ปรากฏขึ้นในเวลา, กระป๋องซี่เสี่ยวอยู่ในมือของหลิวปัง มันจึงยังไม่ปรากฏขึ้นชั่วคราว

ดังนั้น ผู้เล่นจึงมีโอกาสที่จะได้รับกระป๋องระดับพระเจ้าเหล่านี้เพียง 6 เล่มเท่านั้น

ในชีวิตที่แล้วของเขา มีใครบางคนได้เริ่มต้นควอสนี้ และมันไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

ปีที่ 5 ในชีวิตที่แล้วของเขา มีกระป๋องที่มีชื่อเสียงปรากฏขึ้นเพียง 4 เล่มเท่านั้น มันแสดงให้เห็นว่าควอสนี้ยากเพียงใด

โอหยางโซวสนใจกระป๋องซี่เสี่ยวเป็นอย่างมาก เพราะมันเป็นกระป๋องแห่งจักรพรรดิ

ใครจะรู้ว่าเขาจะมีโชคชะตาพร้อมกับมันในชีวิตนี้หรือไม่

เมื่อเทียบกับกระบี่ที่มีชื่อเสียงทั้ง 10 แล้ว สิ่งทีโหหยางโชวสนใจยิ่งกว่าก็คือ ช่างตีเหล็กในตำนานอย่าง โอวจี้จื่อ

ต้องรู้ก่อนว่า จากกระบี่ทั้ง 10 นี้ ครึ่งหนึ่งถูกสร้างขึ้นโดยเขา เมื่อรวมกับลูกเขยของเขา การเจีย และลูกสาวของเขา ไม่หย่าแล้ว กระบี่ทั้ง 10 เล่มนี้ ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพวกเขา

โอวจี้จื่อเป็นเพียงช่างตีเหล็กในตำนาน และยุคของเขาก็ผ่านมาแล้ว เขาคงจะเข้าร่วมเกมส์แล้ว ไมอย่างนั้น ระบบคงจะไม่เอากระบี่จีซึ่งหลงหยวนออกมาประมูลอย่างแน่นอน

ถ้าเขาสามารถรับสมัครโอวจี้จื่อได้ และเขามีวัสดุที่เหมาะสม เขาก็มีโอกาสที่จะได้รับอาวุธระดับพระเจ้ามาโดยง่าย

แน่นอน เพื่อที่จะดึงดูดโอวจี้จื่อ เขาจำเป็นต้องมีสถานที่ที่ดีๆใการสร้างกระบี่ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นไร้ประโยชน์ ในความทรงจำของโหหยางโชว แอ่งเหลียนโจวไม่มีสถานที่เช่นนั้นเลย

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอวจี้จื่อเลือกสถานที่แห่งหนึ่ง และมุ่งมั่นการสร้างกระบี่ของเขา

ในตอนนี้อโฮยางโซวจะต้องพยายามค้นหาผู้เชี่ยวชาญผู้นี้ให้พบก่อนเป็นอย่างแรก

หลังจากการประกาศสิ้นสุดลง งานประมูลก็ดำเนินต่อไป รายการประมูล 2 รายการสุดท้ายกำลังจะถูกเผยออกมา

“ต่อไป เป็นรายการที่ 9” ผู้ดำเนินงานประมูลชี้ไปที่หนังสือบนถาด และกล่าวว่า “นี่คือคู่มือเทคโนโลยีการผลิตดินปืน ราคาประมูลเริ่มต้น 10,000 เหรียญทอง และราคาซื้อ 30,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

ดินปืนไม่ได้เป็นของที่หายากในเขตทुरกันดาร มันมีแหล่งที่มาไม่มากนักน้อย แต่หากต้องการจะผลิตดินปืนเป็นจำนวนมาก พวกเขาจำเป็นต้องมีคู่มือเทคโนโลยีการผลิตที่เฉพาะเจาะจง

ในดินแดนอื่นๆ ดินปืนเป็นเพียงไอเท็มสนับสนุน แต่สำหรับกองทัพเรือของดินแดนซานไห่ มันเป็นสิ่งสำคัญมาก และมันยังเป็นกระเอยชน์อย่างมากต่อสถาบันวิจัยของพวกเขา

โอโฮยางโซวไม่ลังเล ก่อนที่คนอื่นจะตอบสนอง เขาได้ซื้อมันในทันที

ก่อนที่จะทันได้มีคนเสนอราคา รายการที่ 9 ก็ถูกซื้อไปแล้ว

ผู้เข้าร่วมงานประมุขรู้สึกประหลาดใจอย่างมาก กับการตัดสินใจที่ปราศจากความ
ลังเลของโอหยางโซว

“ต่อไป เป็นรายการที่ **10**” ผู้ดำเนินงานประมุขชี้ไปที่หนังสือเก่าๆบนถาด “นี่คือ
คู่มือเทคโนโลยีการสร้างอาวุธปิดล้อม ราคาเริ่มต้น **15,000** เหรียญทอง ราคาซื้อ
45,000 เหรียญทอง เชิญเสนอราคาของพวกท่านได้เลย!”

ประเภทของอาวุธปิดล้อมในสมัยก่อนนั้นมีหลากหลาย เช่น บันไดกำแพง, เครื่องยิง
ลูกหิน, รถศึกปิดล้อม, หอคอยปิดล้อม และอื่นๆอีกมาก

การมีอาวุธปิดล้อมที่หลากหลายประเภทเป็นสิ่งที่ดี จนถึงวันนี้ เมืองซานไห่สามารถ
สร้างได้เพียงบันไดกำแพงเท่านั้น

โอหยางโซวนับเงินที่ยังเหลืออยู่ในถุงเก็บของของเขา รวมกับที่ยังเหลือกับน้ำของเขา
อีก **7,000** เหรียญทองแล้ว ก่อนจะซื้อรายการที่ **9** เขามีเงินทั้งสิ้น **43,000**
เหรียญทอง

ตอนนี้ เขาจึงเหลือเงินเพียง **13,000** เหรียญทองเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่ารายการ
สุดท้ายนี้ จะต้องไม่ถูกประมูลในราคาเริ่มต้นอย่างแน่นอน

“ไปฮั้ว เจ้าสนใจสิ่งนี้หรือไม่?” โอหยางโชวถามเธอ

“แน่นอน” ไปฮั้วพยักหน้า และเธอก็ขมวดคิ้ว “แต่ข้ามีเงินเพียง 35,000 เหรียญทองเท่านั้น”

“ข้าจะให้เจ้ายืม 10,000 เหรียญทอง แต่เจ้าจะต้องซื้อพันธบัตรที่ เราไม่สามารถปล่อยให้มันตกไปอยู่ในมือของพันธมิตรหยานหวงได้”

“หุ้ย! แล้วเหตุใดท่านถึงไม่เอามันไปเองล่ะ?” ไปฮั้วรู้สึกแปลกๆ

“ข้าไม่มีเงินแล้ว”

“ ... ”

“อ้อ! ข้าคิดว่าพี่ชายหุ้ยจะมีเงินไม่มีที่สิ้นสุดเสียอีก ข้าไม่คิดเลยว่าจะมีวันนี้จริงๆ!”

ปากของโอหยางโชวกระตุก ขณะที่เขาจ้องมองไปที่กิ่งเชิงซื้ออย่างเย็นชา

ราวกับมีลมหนาวพัดมา กงเจิงซึ่งสิ้นสะท้าน และเจียบลงในทันที

“ตกลง ข้าจะยืมเงินจากท่าน และข้าจะจ่ายคืนผ่านธนาคารของท่าน!” ไปฮั่วตกลง
โดยมีการแลกเปลี่ยนกับการอนุญาตให้ธนาคารสีสมุทรเปิดสาขาในเมืองสอดคลอง

โอหยางโซวพยักหน้า มันเป็นเรื่องง่ายจริงๆในการพูดคุยกับคนฉลาด

ในห้องสุทหมายเลข 4 ชุนเฉินจุนเป็นผู้อยู่ที่นั่น

เขาหัวและพึมพำว่า “ในที่สุด มันก็ออกมาเสียที”

ถูกต้องแล้ว ตั้งแต่เริ่มต้น เป้าหมายเดียวของเขาก็คือรายการที่ 10 และเขาเตรียม
เงินไว้สำหรับซื้อมันมากถึง 50,000 เหรียญทอง

ชุนเฉินจุนจึงไปที่ด้านข้างเขา ฉีเยว่หวู่ใช้เงินเพื่อซื้อสินค้าไปแล้ว 4 รายการ ไม่ว่า
เขาจะรวบแค่นั้นก็ตาม เขาก็คงจะไม่มีเงินอีกแล้ว สำหรับคนอื่นๆ ชุนเฉินจุนไม่ได้ให้
ความสนใจเลย

ตอนนี้ เขาเตรียมที่จะซื้อมันในราคาที่ถูกต้องที่สุด การเสนอราคาของคนอื่นๆเป็นเพียง
การแสดงโง่ๆสำหรับเขาเท่านั้น

และก็มี การเสนอราคาอย่างต่อเนื่องตามที่คาดไว้

“16,000 เหรียญทอง!”

“17,000 เหรียญทอง!”

...

“21,000 เหรียญทอง!”

“22,000 เหรียญทอง!”

...

“30,000 เหรียญทอง!”

เมื่อมาถึง 30,000 เหรียญทอง การเสนอราคาก็หยุดลง

ซุนเซินจุนเห็นว่าถึงเวลาแล้ว เขาจึงเตรียมที่จะเสนอราคาของเขา

แต่ทันใดนั้น ไปฮัวก็ยกป้ายสีแดงขึ้นมา ชี้ในทันที

ผู้ดำเนินงานประมูลรู้สึกปิติยินดี และประกาศออกไปเสียงดังว่า “ขอแสดงความยินดีกับท่านไปฮัว จากห้องสุทหมายเลข 1 ที่ทำการซื้อรายการนี้ งานประมูลสิ้นสุดลงแล้ว ขอขอบคุณสำหรับการอุดหนุนของท่าน!”

ความรู้สึกของซุนเซินจุนเป็นเหมือนกับยี่เจี้ยนสี่หลาย เขาแข็งค้างจนไม่เป็นอันทำอะไร

“ฮ่าๆ!!!”

จากห้องสุทหมายเลข 1 มีเสียงหัวเราะดังออกมาเสียงอย่างไม่สามารถควบคุมได้

การวางแผนและการเตรียมพร้อมต่างๆของซุนเซินจุนจบลงซ้ำรอบเดิมอีกครั้ง มันเป็นงานประมูลในครั้งแรก เขากลับมือเปล่าเหมือนเดิม

ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวาย ม่านงานประมูลครั้งที่ 2 ก็ได้ปิดฉากลง

จากรายการประมูลทั้ง 10 โอไฮโอฯ ไซวได้รับมา 4 รายการ ได้แก่ เหยี่ยวการสร้าง
หมู่บ้านระดับเงิน, คู่มือเทคโนโลยีการสร้างเรือของราชวงศ์หมิง, เหยี่ยวการรวม
ดินแดน และคู่มือเทคโนโลยีการผลิตดินปืน

นอกจากนี้ หลินชิงยังได้รับ กระป๋องชิงหลงหยวน และไปฮั่วได้รับคู่มือเทคโนโลยีการ
สร้างอาวุธปิดล้อม

พันธมิตรซานไห่ได้รับเอารายการในงานประมูลไปมากที่สุดอีกครั้ง

สำหรับรายการอื่นๆ ตี๋เจินได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะซานเหวิน, จาน
กลางได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะสัวจื่อ, การผจญภัยสี่เลือดได้รับม้วน
กระดาศสำรวจพื้นที่ลึกลับ และผู้เล่นลึกลับได้รับม้วนกระดาศเปลี่ยนอาชีพลับ-นัก
บ่มเพาะชี

หลังจากงานประมูลครั้งนี้ พันมิตรหยานหวงจะเริ่มมีความก้าวหน้าในเรื่องระดับชุด
เกราะของพวกเขา สำหรับผลลัพธ์ที่น่าเศร้าของยี่เจี้ยนสี่หลาย และซุนเซินจุน ไม่มี
ใครสนใจพวกเขามากนัก

ผู้ที่ชนะในงานประมูลครั้งนี้ ทุกคนสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

โอหยางโซวนำเงินมาร่วมงานประมูล **120,000** เหรียญทอง หลังจบงานประมูล เขาเหลือเงินกลับไปเพียง **3,000** เหรียญทองเท่านั้น ในงานประมูลปีหน้า ใครจะรู้ว่ามันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นแค่ไหน

หลังจากจบงานประมูล โอหยางโซวก็กลับดินแดนของเขาในทันที สำหรับเรื่องการลอบสังหารในชิงตู โอหยางโซวจะรองจนกว่าเขาจะจัดเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อน เมื่อมีเวลาว่า เขาจะจัดการกับเรื่องนี้

ไม่ว่าผู้บงการจะไม่มีใครก็ตาม โอหยางโซวก็ต้องแก้แค้นพวกกระปีโลहित ตั้งแต่ที่พวกเขายึดเขาเป็นเป้าหมาย เพื่อประกาศการปรากฏตัวของพวกเขาไปทั่วโลก พวกเขาก็ต้องยอมรับสำหรับการแก้แค้นของเขา

เมื่อกลับมาถึงดินแดน โอหยางโซวก็ส่งผ่าน คู่มือเทคโนโลยีการสร้างเรือของราชวงศ์หมีงไปให้กับอู่ต่อเรือเป่ยไห่ และคู่มือเทคโนโลยีการผลิตดินปืนไปยังสถาบันวิจัยที่ **7**

ด้วยคู่มือเทคโนโลยีทั้ง **2** นี้ กองทัพเรือเป่ยไห่จะมีการอัปเดตครั้งใหญ่

เหรียญการรวมดินแดนถูกนำมาผสมผสานเข้ากับเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับหลักดำ
3 เหรียญจากเมืองจิวยุ่ย ด้วยเหตุนี้ ในกระเป๋าของโอหยางโชวตอนี่ จึงมีเหรียญการ
สร้างหมู่บ้านที่ผสมแล้วถึง 4 เหรียญ

สำหรับการใช้เหรียญเหล่านี้ เขาจะจัดการกับมันหลังจากที่เขาจัดการเรื่องทุกอย่างที่
ค้างอยู่ในมือแล้ว

ส่วนสถานที่ที่เขาจะใช้พวกมัน โอหยางโชวได้วางแผนไว้แล้ว

หลังจากจัดการกับงานมาทั้งวันแล้ว เวลาก็ล่วงเลยมาถึงช่วงค่ำ โอหยางโชวจึงเดิน
กลับไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด

ก่อนกลับไปโอหยางโชวได้แวะไปที่อาคารรับสมัครงาน

อาคารรับสมัครงานมีคูลดาวนสำหรับการรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ 1 ปี มัน
ทำให้โอหยางโชวปวดใจ และมีความสุขในเวลาเดียวกัน

สำหรับการรับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษในทุกๆเดือน มันไม่ได้ส่งผลต่อดินแดน
มากนักแล้วในตอนนี ในบรรดาผู้ลี้ภัยที่อพยพเข้ามาในแต่ละวัน จะมีอย่างน้อย 1 คน
ที่เป็นผู้มีความสามารถพิเศษขั้นสูง

การอัปเดตครบรอบปีของระบบ ได้เพิ่มการตั้งค่าใหม่ของคนพื้นเมือง โดยในการตั้งค่าใหม่เหล่านี้ มีการตั้งค่าที่ลอร์ดสามารถตรวจสอบระดับศักยภาพที่แตกต่างกันของผู้มีความสามารถพิเศษในดินแดนของพวกเขาได้

โอหยางโซวให้ความสนใจผู้มีความสามารถพิเศษที่มีศักยภาพในระดับ **A** เท่านั้น

เป็นอย่างไรเขาคาดไว้ ชุ่ยหยิงหยู, ชุ่ยโซวสี, กุ๋ชิวเหวิน, โจวไห่เจิน, เจ้าซีฮู, หวังเฟิง, ชุนเถิงเจี๋ยว, และคนที่คล้ายๆกันนี้ สวมกษัตริย์หลักที่เป็นกระดูกสันหลังของดินแดนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีศักยภาพระดับ **A**

สำหรับคนอย่าง เจ้าเต๋อหวัง, เจ้าโหยวฟาง, เฉียนหลี่เฟย, ตู่เสี่ยวหลาน พวกเขา มีศักยภาพอยู่ในระดับ **B** เท่านั้น

ส่วนจางต้าหนิว, ช่งซาน, เจิ้งซานภา และคนที่คล้ายๆกันนี้ มีศักยภาพในระดับ **C**

โดยรวมแล้ว ผู้นำและผู้มีความสามารถพิเศษในดินแดนซานไห่ถื่อได้ว่าอุดมสมบูรณ์

โอหยางโซวเปิดประตูอาคารรับสมัครงาน และเดินเข้าไป ด้านในมีประตูเทเลพอร์ตขนาดเล็กอยู่ข้างๆ เขาวางมือลงบนป้ายไม้ แล้วเสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการเปิดใช้งาน
อาหารรับสมัครงาน คุณมีสิทธิ์ในการรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ และสิทธิ์ใน
การรับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษ โปรดเลือกการรับสมัคร?”

“รับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการรับสมัครบุคคล
ทางประวัติศาสตร์ระดับจักรพรรดิ ตู๋หฺวู่ฮฺยู่ เงิน **100** เหรียญทอง จะถูกหักโดย
อัตโนมัติ!”

แสงสีขาวเปล่งออกมา และนักวิชาการวัยกลางคนก็เดินออกมาจากประตูเทเลพอร์ต
เข้ามาที่ตรงหน้าเขา “เค่อหมิงค่านับท่านลอร์ด”

‘ตู๋หฺวู่ฮฺยู่ เขาคือ ตู๋หฺวู่ฮฺยู่จริงๆ’

นี่ไม่ใช่ผู้มีความสามารถที่เขาต้องการอยู่หรือ? โอหยางโชวคิดอย่างต่อเนื่อง
เกี่ยวกับบางสิ่งที่จะตามมา

โอหยางโชวประคองเขาลุกขึ้น และกล่าวว่า “ท่าน ไปลดลูกขึ้นเถิด!”

เขาเป็นหนึ่งในที่ปรึกษาคนสำคัญของหลี่ซีหมิน ในช่วงปลายราชวงศ์สุ่ยและต้นราชวงศ์ถัง เขาสามารถจัดการงานทางทหารต่างๆได้เป็นอย่างดี และได้รับความอิฉฉาและชื่นชมจากผู้คนมากมาย

ในช่วงที่ทำงานให้กับราชวงศ์ถัง ตู๋หฺวู่ยฺเถื่อได้ว่าเป็นดั่งมือขวาและเป็นข้าราชการทางทหารระดับสูง

ตู๋หฺวู่ยฺเถื่ออยู่ตรงหน้าเขานี้ อยู่ในช่วงชีวิตที่ดีที่สุดของเขา ความกังวลเพียงอย่างเดียวของเขาก็คือ สุขภาพร่างกายของเขา ตามประวัติศาสตร์ เขาป่วยหนักในปีที่ 4 ของราชวงศ์ถัง และเสียชีวิตด้วยวัยเพียง 46 ปีเท่านั้น

ขณะที่เขาเดินออกมาจากประตูเทเลพอร์ต ช่วยไม่ได้ที่เขาจะมีการไต่ออกมา ร่างของเขาบิดงอเล็กน้อย มันเห็นได้ชัดว่าสุขภาพของเขาไม่ค่อยดีนัก

ความวิตกกังวลเต็มอยู่ในดวงตาของโอหยางโซวทันที

ขณะที่พาเขาออกมาจากอาคารรับสมัครงาน โอหยางโซวก็นั่งตรวจสอบสถานะของเขา

ชื่อ : ตู๋หฺวู่ยฺเถื่อ(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ส่วยและถัง

อัตลักษณ์ : ชาวเมืองซานไห่

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 40

สติปัญญา : 75

การเมือง : 88

ลักษณะพิเศษ : คิดอย่างรวดเร็ว(ประสิทธิภาพการทำงานของดินแดน เพิ่มขึ้น 20%), วิสัยทัศน์(ความสำเร็จของแผนการ เพิ่มขึ้น 20%), มีความสามารถเพียงพอที่จะเป็นเสนาบดี(ระดับการจัดการดินแดน เพิ่มขึ้น 10%)

การประเมิน : ลำดับที่ 3 จากบรรดาข้าราชการในศาลาหลังหยางทั้ง 24 เป็นคนเฉลียวฉลาด, สามารถที่จะเป็นเสนาบดีได้, นักวิเคราะห์ที่ยอดเยี่ยม, มีศีลธรรมทั้งภายในและภายนอก, สามารถวางแผนให้กับประเทศ และช่วยให้ประเทศของตนเข้าครอบงำและปกครองประเทศอื่นๆได้ มีความรู้ทางศิลปะและวัฒนธรรม แพรวศมีแห่งศีลธรรมและเป็นตัวอย่างที่ดี

เมื่อเทียบกับฟางชวนหลิง ชื่อเสียงของตู่หู่ฮู่ยู่ด้อยกว่าเล็กน้อย นั่นอาจจะเป็นเพราะว่าเขาเสียชีวิตเร็วเกินไป ในเรื่องของความสามารถ ทั้ง 2 ไกลเคียงกันมาก

คนหนึ่งเก่งในเรื่องการวางแผน ขณะที่อีกคนเก่งในเรื่องการตัดสินใจกระทำ พวกเขาทั้ง 2 เป็นที่รู้จักกันในชื่อ ฟางโหมวคู่ตั่ววน

การปรากฏตัวของตู่หู่ฮู่ยู่ ทำให้โอหยางโซวมีความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้นอย่างมาก

โอหยางโซวนำเขาไปที่ห้องอ่านหนังสือของเขา และอธิบายสถานการณ์ต่างๆให้เขาทราบด้วยตัวเอง

ตุ๋นรู้สึยแสดงบุคลลิกภาพของเขาออกมาอย่างรวดเร็ว เขาไม่ได้เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น ในบางครั้ง เขาก็ถามคำถามบางอย่างกับโอหยางโซว และโอหยางโซวก็ช่วยตอบคำถามทั้งหมดของเขาโดยละเอียด ทีละข้อทีละข้อ

ในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ทั้งสองก็ได้คุยกันอย่างลึกซึ้ง

“ท่านเค่อหมิง ข้าคิดว่าจะให้ท่านเป็นเจ้ากรมกิจการทหาร ท่านเห็นด้วยหรือไม่?” โอหยางโซวถามเขา

ตุ๋นรู้สึยพยักหน้า เขามีอย่างอย่างในใจของเขา

ในระหว่างการสนทนา ตุ๋นรู้สึยสังเกตเห็นว่าลอร์ดของเขามีความกังวลเกี่ยวกับความไม่สมดุลของกองทัพ กรมกิจการทหารในตอนนี มีศัักดิ์ศรีและสถานะที่ไม่สู้ดีนัก และมันไม่สมดุลกับอิทธิพลของไป๋ฉีที่เป็นขุนพล แม้แต่กองพลทหารทั้ง 3 ก็ไม่ได้เชื่อฟังพวกเขา ซึ่งมันเป็นสัญญาณที่ไม่ดีเลย

การเป็นเจ้ากรมกิจการทหารจึงมีความท้าทายเป็นอย่างมาก

โดยไม่ต้องคิดถึงชื่อเสียงและอิทธิพลของไป่จี แม้แต่ซีหวนซุ่น, เอ้อหลาย และลั่วซีสิน พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้มีความสามารถที่ยอดเยี่ยม พวกเขามีตำแหน่งของพวกเขา การจะทำให้พวกเขาเชื่อฟัง เพื่อสร้างความสมดุลให้กับกองทัพไม่ใช่เรื่องง่าย

สำหรับเจ้ากรมคนปัจจุบันอย่าง เก่อหงเหลียง ตู๋หฺวู่ฮู่ยี้ไม่ได้คิดเกี่ยวกับเขา เขาคิดเพียงว่า ตั้งแต่ที่ลอร์ดของเขาได้ติดสินใจเช่นนี้ เขาก็จะจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อย ไม่ให้ลอร์ดของเขาต้องกังวลอีก

สิ่งที่ตู๋หฺวู่ฮู่ยี้ไม่ได้คาดหวังก็คือ สิ่งที่น่าสนใจกำลังจะมาถึง

“ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง” ตู๋หฺวู่ฮู่ยี้ตอบ

โอหยางโซวพยักหน้า นี่คือ ตู๋หฺวู่ฮู่ยี้ เขาเป็นคนตรงไปตรงมา และตั้งใจทำงานที่เขาได้รับผิดชอบ ต่อจากนั้น พวกเขาก็คุยกันอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับกรมกิจการทหาร

เหตุผลที่กรมกิจการทหารไม่ได้มีอิทธิพลเท่าที่ควรนั้น นอกเหนือจาก เก่อหงเหลียง จะมีความสามารถจำกัดแล้ว โครงสร้างภายในของกรมยังค่อนข้างที่จะกระจัดกระจาย

ฝ่ายทั้ง 4 ที่อยู่ภายใต้กรมกิจการทหาร ได้แก่ ฝ่ายข่าวกรอง, ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร, ฝ่ายคลังอาวุธ และฝ่ายธนูและหน้าไม้ โดยฝ่ายข่าวกรองรับผิดชอบด้านการ

สืบราชการลับ ส่วนที่เหลืออีก 3 ฝ่าย มุ่งเน้นไปที่การสนับสนุนด้านโลจิสติกส์ทาง
ทหาร

จากฝ่ายทั้ง 4 ไม่มีฝ่ายใดที่รับผิดชอบในการกำกับและบัญชาการเลย จึงไม่ต้อง
สงสัยเลยว่า เหตุใดเหล่าขุนพลถึงได้คิดว่า กรมกิจการทหารเป็นเพียงหน่วยสนับสนุน

โอหยางโซวต้องการใช้โอกาสจากการเปลี่ยนเจ้ากรมกิจการทหารครั้งนี้ จัดโครงสร้าง
กรมใหม่ทั้งหมด

ตู๋หฺรู่ฮฺยเคยเป็นผู้บัญชาการกองทัพ ดังนั้น เขาจึงคุ้นเคยกับกิจการทางทหารเป็นอย่างดี
ดี ขณะที่พวกเขาสนทนากัน มันทำให้ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกาย เขาได้
เรียนรู้จากตู๋หฺรู่ฮฺยมากมายจริงๆ

วันรุ่งขึ้น ทั้ง 2 ได้เริ่มพูดคุยกันเกี่ยวกับการเปลี่ยนโครงสร้างใหม่ของกรมกิจการ
ทหาร

ในช่วงบ่ายวันนั้น โอหยางโซวได้เชิญไปดี เจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายต่างๆของกรม
กิจการทหารมาร่วมประชุม

ในห้องโถงประชุม โอหยางโซวนั่งอยู่บนพีที่สูง ตู๋หฺรู่ฮฺยั่งอยู่บนที่นั่งทางด้านขวาของเขา ขณะที่ไปฉีนั่งอยู่ทางด้านซ้าย

ตามด้วยเก๋หงเหลียงและหัวหน้าฝ่ายทั้ง 4

เมื่อได้เห็นตู๋หฺรู่ฮฺย เก๋หงเหลียงก็เริ่มใจไม่ดี

ในช่วงนี้ หลังจากที่ได้ไปฉีได้รับตำแหน่งของเขา เก๋หงเหลียงก็มีช่วงเวลาที่ยากลำบาก เขาถูกช่วงชิงอำนาจต่างๆไปโดยไปฉี และกลายเป็นเจ้ากรรมที่ไม่มีอำนาจใดๆ

ช่วงเวลานี้ มันเป็นช่วงเวลาที่เก๋หงเหลียงรู้สึกทรมานมาก

การมาถึงของตู๋หฺรู่ฮฺยั้นหมายความว่า จะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นอีกครั้ง

โอหยางโซวสังเกตเห็นการแสดงออกของเขา และเข้าใจความรู้สึกในใจของเขา ในความเป็นจริง โอหยางโซวสามารถเรียกเก๋หงเหลียงมาพบ และบอกข่าวนี้กับเขาก่อนได้ แต่โอหยางโซวก็เลือกที่จะไม่ทำเช่นนั้น

เขาต้องการจะดูว่า เก๋หงเหลียงจะมีปฏิกิริยาเช่นไรกับสถานการณ์ที่ยากลำบากนี้

เขาจะยังจงรักภักดีอยู่หรือไม่?

นี่เป็นบททดสอบสำหรับเก๋องเหลียง

ดินแดนยังจะต้องขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง และข้อโต้แย้งเล็กๆน้อยๆก็อาจทำให้เกิดการรวมกลุ่มกันเป็นฝักฝ่ายได้

1 ปีแห่งการฝึกอบรมที่ผ่านมานี้ โอหยางโซวสงบมากขึ้น เขามีความคิดเกี่ยวกับวิธีป้องกันสถานการณ์ดังกล่าว

เลือดและการฝึกอบรมทำให้โอหยางโซวเย็นชาและเด็ดขาด

เมื่อเวลาผ่านไป มันค่อยๆรุนแรงมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้ มู่ฉิงซีและคนอื่นๆก็ไม่กล้าเล่นตลกต่อหน้าเขาอีกแล้ว แม้แต่ฟานจงหยานและคนอื่นๆก็ให้ความเคารพเขามากยิ่งขึ้น

เส้นทางของการกลายเป็นจักรพรรดิ เป็นสิ่งที่ง่ายและราบรื่นหรือ?

ยิ่งคนผู้นั้นขึ้นไปอยู่สูงเท่าไร เขาคงนั้นก็ยิ่งสูญเสียมากขึ้นเท่านั้น สุดท้าย เขาคงนั้นก็กลายเป็นโดดเดี่ยว

TWO Chapter 313 คนหนึ่งขึ้น คนหนึ่งลง

ก่อนเริ่มประชุม โอหยางโซวได้แนะนำตู่หฺงฮู่ยี่ให้เหล่าข้าราชการที่อยู่ที่นี่รู้จักไว้ก่อน

เมื่อได้ยินว่าตู่หฺงฮู่ยี่เคยเป็นเสนาบดีทางทหารระดับสูง ดวงตาของไป๋ฉีก็เปล่งประกาย ในทางกลับกัน เกอหงเหลียงก็คิดว่าลางสังหรณ์ของเขากำลังจะเป็นจริง

สำหรับคนอื่นๆ พวกเขาไม่ได้แสดงอาหารอะไรออกมามากนัก

การประชุมได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ และโอหยางโซวได้ประกาศการปรับโครงสร้างของกรมกิจการทหารทันที

“ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร จะเลื่อนเป็นกรมโลจิสติกส์ทางทหาร โดยฝ่ายทั้ง 3 ของกรมกิจการทหารจะย้ายไปอยู่ภายใต้กรมนี้ รวมถึงโรงผลิตทางทหารที่อยู่ในถ้ำ นอกจากการดูแลเสบียงอาหาร อาวุธ และอุปกรณ์แล้ว กรมโลจิสติกส์ทางทหารยังรับผิดชอบกองกำลังสำรอง และการฝึกอบรมประจำวันของพวกเขา เจ้ากรมกิจการทหารเดิม จะกลายเป็นเจ้ากรมโลจิสติกส์ทางทหาร และหัวหน้าฝ่ายทั้ง 3 จะยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม”

เมื่อโอหยางโชวกล่าวจบ การแสดงออกของทุกคนก็กลายเป็นซับซ้อนมากขึ้น

ดูผิวเผิน มันเหมือนกับว่าตำแหน่งของเก๋หงเหลียงไม่ได้เปลี่ยนไป เพียงแค่ย้ายไป
ข้างๆเท่านั้น แต่ในความเป็นจริง ในด้านของอำนาจแล้ว เขาจะรับผิดชอบเพียง
ด้านโลจิสติกส์เท่านั้น ซึ่งมันทำให้อำนาจของเขาลดลงอย่างมาก

เก๋หงเหลียงเก็บความรู้สึกของเขา คำนับ และกล่าวว่า “ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่กลับไปนั่งที่แล้ว เก๋หงเหลียงก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก มันเหมือนกับ
ว่า เขาได้ยกก้อนหินขนาดใหญ่ออกจากอก แรงกดดันของมันก่อนหน้านี้ ทำให้เขา
หายใจไม่ออก ตอนนี้ เขาจึงรู้สึกเหมือนได้รับการปลดปล่อย

โอหยางโชวพยักหน้า เมื่อเห็นว่าเก๋หงเหลียงสงบลง เขาก็พอใจ

หลังจากจัดตั้งกรมโลจิสติกส์ทางทหารแล้ว บทบาทของพวกเขาชัดเจนและสำคัญ
มากขึ้น มันจะเกี่ยวข้องกับทั้งกองทัพ ดังนั้น ถ้าเก๋หงเหลียงไม่พยายามให้มากพอ
โอหยางโชวก็คงต้องถอดเขาออกจากตำแหน่ง

ช่างสานและหัวหน้าฝ่ายอีก 2 คน เห็นว่าเก๋องเหลียงสงบมาก แต่ความรู้สึกของ พวกเขาแต่ละคนกลับแตกต่างกันออกไป

ไม่อาจกล่าวได้ว่า เก๋องเหลียงยังไม่ได้พยายามอย่างที่สุด มันเพียงแค่ เหล่าขุนพล ในกองทัพมีศักดิ์ศรีและอิทธิพลสูงมากเกินไป และจิตวิญญาณในการแข่งขันของพวกเขา ก็สูงเกินไป ดังนั้น ไม่ว่าเขาจะพยายามมากเพียงใด เขาก็ยังคงก้าวถอยหลัง

ทุกคนเข้าใจดีกว่า ลอร์ดของพวกเขาจะเลือกใช้ผู้มีความสามารถพิเศษอย่าง เหมาะสม คนที่คู่ควรจะถูกเลื่อนตำแหน่ง ในขณะที่คนไม่คู่ควร พวกเขาจะถูกถอด ออกจากตำแหน่ง

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ หัวหน้าฝ่ายทั้ง 3 ก็กลายเป็นกระวนกระวาย แม้แต่เจ้ากรมยัง ถูกเปลี่ยน แล้วหัวหน้าฝ่ายอย่างพวกเขาเล่า

ไม่มีใครที่จะไม่ถูกแทนที่ และการมีตำแหน่งสูงก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะไม่ถูก แตะต้อง

ช่างสานตื่นตระหนกมากกว่าคนอื่นๆ ขณะที่ดินแดนขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง สภาพแวดล้อมภายนอกก็กลายเป็นซับซ้อนมากยิ่งขึ้น และตำแหน่งของเขาในฐานะ หัวหน้าฝ่ายข่าวกรองก็มีความสำคัญมากยิ่งขึ้น

เมื่อฝ่ายมีความสำคัญมากขึ้น ซึ่งส่วนก็กลายเป็นกดดันมากยิ่งขึ้น เขากลัวว่าลอร์ดของเขาจะถอดเขาออกจากตำแหน่ง

โอหยางโซมองไปรอบๆ และกล่าวต่อว่า “กรมโลจิสติกส์ทางทหารจะอยู่ภายใต้กรมกิจการทหาร ในขณะเดียวกัน ฝ่ายสงครามและฝ่ายกฎหมายทางทหารก็จะถูกจัดตั้งขึ้นภายใต้กรมกิจการทหาร ท่านผู้ใหญ่ผู้จะเป็นเจ้ากรมกิจการทหารและหัวหน้าฝ่ายสงคราม ส่วนหัวหน้าฝ่ายกฎหมายทางทหาร จะถูกปล่อยให้ว่างไว้ก่อน”

หัวหน้าฝ่ายกฎหมายทางทหาร หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า หัวหน้าผู้พำนักทางทหาร โอหยางโซต้องการคนที่ไม่หวาดกลัวอิทธิพลใดๆ และสามารถทำหน้าที่ของตนได้โดยไม่ต้องสนใจผู้ใด ดินแดนซานไห่ในตอนนี้ ยังไม่มีคนที่มีความสามารถดังกล่าว

ในตอนนี้ กรมกิจการทหารได้ควบคุมดูแลสำคัญอย่าง ข้าราชการทางทหาร, กฎหมายทางทหาร, สงคราม และโลจิสติกส์ทางทหาร ด้วยความสามารถของผู้ใหญ่ผู้ เขาจะสามารถสร้างศักดิ์ศรีให้กับกรมได้ในระยะเวลาไม่นาน

ผู้บัญชาการกองทัพอคือ ไป่ฉี และเจ้ากรมกิจการทหารคือ ผู้ใหญ่ผู้ ทั้ง 2 คน ควบคุมคนละด้าน ไป่ฉีจะรับผิดชอบการบัญชาการในสงครามเป็นหลัก และยังรวมถึงการฝึกอบรมกองกำลังต่างๆ ขณะที่ผู้ใหญ่ผู้จะรับผิดชอบเรื่องชีวิตประจำวันของทหาร รวมถึงการป้องกันและแผนการในเวลาสงคราม

ในฐานะผู้ได้บังคับบัญชาของพวกเขา ซึ่งสานและคนอื่น ๆ รู้สึกยินดี แต่พวกเขาก็ไม่กล้าแสดงออกมากนัก

เดิมกรมกิจการทหารอ่อนแอมาก จนหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ไม่สามารถแสดงพลังของพวกเขาได้ ตอนนี้ เจ้ากรมได้รับการปรับเปลี่ยนแล้ว และเขาเป็นคนที่มีความประสพการณ์มากมาย มีความสามารถในระดับสูง และยังเป็นคนที่มีความน่าเชื่อถือสูง มันจึงเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้ได้บังคับบัญชาเช่นพวกเขา ด้วยการมีคนเช่นนี้คอยสนับสนุน พวกเขาก็จะไม่ถูกกองพลทหารทั้ง 3 รังแกอีกต่อไป

สำหรับเจ้ากรมคนใหม่จะมีบุคลิกเป็นอย่างไรนั้น พวกเขาจะค้นพบเองหลังจากที่ได้ทำงานร่วมกัน

ด้วยการแต่งตั้งตู๋หฺวู่ฮู่ยี้ในครั้งนี้ จากกรมทั้ง 4 ที่อยู่ภายใต้ศฤงคารของลอร์ด นอกเหนือจากขุ่ยหยิงหยูแล้ว เจ้ากรมคนอื่นๆ เป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ทั้งหมด

วันถัดมา สำนักงานเสมือนได้ประกาศตำแหน่งของตู๋หฺวู่ฮู่ยี้และเก๋อหงเหลียงไปยังค่ายทหารต่างๆ

โอหยางโซวมอบอำนาจให้กับตู๋หฺวู่ฮู่ยี้อย่างมาก ฝ่ายสงครามและฝ่ายกฎหมายทางทหาร ถูกส่งผ่านให้กับเขาโดยตรง ตู๋หฺวู่ฮู่ยี้ยังมีอำนาจที่จะนำเอาบุคลากรจากกองทัพหรือสถานศึกษาทางทหาร มาเข้าร่วมกรมกิจการทหารได้อีกด้วย

ตุ๋นรู้สึยเป็นคนที่ทำงานได้อย่างรวดเร็ว ในวันเดียวกันนี้ เขาได้ตามเก๋อหงเหลียงไป
ตรวจสอบการฝึกอบรมของกองกำลังสำรอง และไปดูโรงผลิตทางทหารทั้ง 4 แห่ง,
ในวันที่สอง เขาได้ไปที่ค่ายของกองพลทหารต่างๆ เพื่อตรวจสอบพวกเขา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 4

ผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างเรทเทิลสเน็ค แบล็คแมมบ้า ได้มาเยือนเมืองซานไห่อีกครั้ง

ในครั้งนี่ แบล็คแมมบ้ามาอย่างลับๆ เขาไม่ได้นำผู้ติดตามมาด้วย เขาเคยเป็นอดีต
สมาชิกของกองกำลังพิเศษในโลกจริง และเขาก็เป็นคนที่มึชื่อเสียงมาก แต่ในเกมส์
เขากลับแสดงโปรไฟร์ต่ำ เพื่อปกปิดตัวตน

การอพยพไปดวงเคราะห์ดวงใหม่ และEarth Online ทำให้ทุกคนมีโอกาสที่จะ
เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ความสัมพันธ์และข้อมูลของแต่ละคนจะถูกจัดเรียงใหม่ และมีการ
เปลี่ยนแปลง

แบล็คแมมบ้าตระหนักถึงจุดนี้ และต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากเกมส์ นำกลุ่มพี่น้องของเขา เติบโตเต็มความฝันของพวกเขา

แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ แม้ว่าแบล็คแมมบ้าจะเตรียมพร้อมไว้มากมาย เขาก็ยังขาดโอกาสที่เหมาะสมหรือตัวจุดประกาย

โอหยางโซวเป็นผู้เริ่มจุดประกายให้กับพวกเขา และมันก็เป็นโอกาสที่แบล็คแมมบ้าปรารถนาอย่างมาก

ทั้ง 2 เข้าใจซึ่งกันและกันทันทีที่พวกเขาได้พบกัน ในขณะที่ความร่วมมือระหว่างเมืองซานไห่และกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คคืบหน้า ความสัมพันธ์ระหว่างโอหยางโซวและแบล็คแมมบ้าก็ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และมันไม่ใช่เพียงแค่ความสัมพันธ์ทางธุรกิจทั่วๆไปเท่านั้น

หน้าไม้ที่แข็งแกร่ง 500 คัน ที่เขาสัญญาไว้ ได้ถูกมอบให้กับกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คแล้ว พวกมันทำให้ความแข็งแกร่งของพวกเขาเพิ่มขึ้นอย่างมาก เมื่อไม่นานมานี้ พวกเขายังได้ทำภารกิจขนาดใหญ่มาบ้าง และมันทำให้พวกเขาได้รับรางวัลจำนวนมาก

ด้วยความตั้งใจที่ดีของโอหยางโซว บลัดแมมบ้าจึงได้จดจำเขาไว้ในส่วนลึกของจิตใจ

บุคลิกของเขาคล้ายกับกงเจิงซี เขาเป็นคนที่จริงจังอย่างมาก

ข้อแตกต่างเดียวของพวกเขาก็คือ กงเจิงซีเป็นคนที่ชอบมองหาปัญหา และชอบกวน
อารมณ์คนอื่นๆ(กวนตีน)

แบล็คแมมบ้าแตกต่างออกไป เขากล้าหาญและละเอียดรอบคอบ, เย็นชาและอบอุ่น,
4 บุคลิกที่แตกต่างกัน รวมอยู่ในตัวเขาได้อย่างลงตัว กับพี่น้อง เขาจะเข้าช่วยเหลือ
อย่างเต็มที่ ในขณะที่ศัตรู เขาจะเย็นชาและไร้ปราณี

สถานที่นัดพบของพวกเขาก็คือ ห้องอ่านหนังสือของโอหยางโซว

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน พวกเขาดูผ่อนคลายอย่างมาก

“ข้าได้ยินมาว่า น้องชายเป็นจุดเด่นอีกครั้งแล้วหรือ?” แบล็คแมมบ้าล้อเลียนเขา

โอหยางโซวหัวเราะ “เฮ้ๆ ข้าเกือบจะถูกฆ่าตายนะ ซึ่งดูช่างไม่ปลอดภัยเลยจริงๆ
เห้อ!”

ตาของแบล็คแมมบ้าหูลีง “น้องชายกำลังพูดถึงการถูกลอบสังหารหรือ? ข้าพขอจะได้ยินมาบ้างเช่นกัน แต่ก็เพียงจากข่าวลือเท่านั้น เจ้าบอกข้าได้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น?”

“มันเป็นฝีมือของพวกกระปีโลहित”

“กระปีโลहित?” แบล็คแมมบ้าขมวดคิ้ว เขาไม่มีเบาะแสใดๆเลย

“ข้าบังเอิญรู้เรื่องของพวกเขามาบ้าง” โอหยางโซวกล่าวต่อ “สำหรับเรื่องนี้ พวกเขาคงถือได้ว่าอยู่ในวงการธุรกิจเดียวกับพวกท่าน”

“อย่างไร?” แบล็คแมมบ้าอยาการู้ อยากเห็น

การที่เขากล่าวว่าอยู่ในวงการธุรกิจเดียวกัน แน่แน่นอนว่ามันจะต้องทำให้แบล็คแมมบ้าสนใจ

“ท่านเคยได้ยินเกี่ยวกับ ‘ฮั้ว’ หรือไม่”

“เจ้ากำลังกล่าวถึง ‘ฮั้ว’ องค์กษัตริย์ที่ลึกลับที่สุดในโลกจริงหรือ? อย่าบอกข้านะว่า พวกเขาก็คือ กระปีโลहित?” แบล็คแมมบ้ามีอารมณ์ เขาถามออกไปเพื่อความแน่ใจ

“ถูกต้อง!”

แบล็คแมมบ้าถอนหายใจ “มันสมควรเป็นพวกเขาจริงๆ เพราะสไตร์ของพวกเขาคล้ายกันมาก ไม่น่าแปลกใจเลย”

เมื่อถึงจุดนี้ แบล็คแมมบ้าก็มองไปที่โอหยางโซวด้วยความซับซ้อนและชื่นชมเป็นอย่างมาก “อัตลักษณ์ที่แท้จริงของน้องชายทำให้ข้าอยากรู้ อยากเห็นจริงๆ ไม่ว่าจะ เป็นพวกเราหรือฮั้ว ไม่มีใครสามารถหลบเลี่ยงไปจากสายตาของเจ้าได้เลย” ในความเป็นจริง ภายในหัวใจของแบล็คแมมบ้าไม่ได้สงบเหมือนที่เขากำลังแสดงออกมา

โอหยางโซวหัวเราะ แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไร

เขาไม่ได้มีอัตลักษณ์ที่ลึกลับใดๆ มันเพียงแค่เขาได้อาศัยประโยชน์จากความทรงจำในชีวิตที่แล้วของเขา แต่เขาก็ไม่สามารถจะอธิบายมันออกไปได้ แม้ว่าทั้งคู่จะเป็นเพื่อนกันก็ตาม

ในบางครั้ง การรักษาความลับเล็กๆน้อยๆก็เป็นไฟลับที่ดี

ด้วยไฟลับนี้ มันจะทำให้ศัตรูเป็นกังวลเกี่ยวกับเบื้องหลังของเขามากขึ้น และ
ระมัดระวังมากขึ้นเวลาที่พวกเขาวางแผนในการจัดการกับเขา ในเวลาเดียวกัน คน
อื่นๆก็จะเคารพเขา และคิดทบทวนอย่างหนักเกี่ยวกับการจะทรยศเขา

ดังนั้น โอหยางโซวจะไม่เปิดเผยไฟลับนี้อย่างแน่นอน ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาถูก
ทรยศโดยคนที่ไว้ใจ และมันทำให้เขากลายเป็นคนใจแข็ง เขาจะไม่ไว้ใจใครง่ายๆ
อีก

โอหยางโซวจำได้ดีว่า มีคนเคยกล่าวกับเขาว่า ‘หากไม่ต้องการจะถูกทรยศ วิธีที่ดีที่สุด
ก็คือ การไม่ให้โอกาสหรือเหตุผลที่พวกเขาจะทรยศต่อคุณ’

โอหยางโซวโซวเชื่อมั่นในคำกล่าวนี้

“ถ้ากระบี่โลหิตคือ ฮั่ว นั่นคงทำให้สิ่งต่างๆยากขึ้น” แบล็คแมมบ้าข้ามประเด็น และ
ไม่พูดถึงมันอีก เขาเข้าใจดีว่า ทุกคนมีความลับ และการที่จะรักษาความสัมพันธ์ให้
ยาวนาน พวกเขาไม่ควรจะเข้าไปแตะต้องความลับของกันและกัน

“ในโลกจริง พวกเขาเคยติดต่อหรือมีความสัมพันธ์กับพวกเขาบ้างหรือไม่?” โอหยาง
โซวถาม

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” แบล็คแมมบ้ากล่าวอย่างขมขื่น “มีครั้งหนึ่งที่พวกเราได้รับภารกิจคุ้มกัน แต่สุดท้าย เป้าหมายคุ้มกันของพวกเราก็ถูกลอบสังหารโดยพวกเขา”

“พวกท่านต่อสู้กับพวกเขาหรือ?”

“ถูกต้อง!” แบล็คแมมบ้ายกแขนขึ้นทั้ง 2 ข้าง และหัวเราะออกมาอย่างหุดหู่ เมื่อคิดถึงการประจันหน้าในครั้งนั้น เขายังคงรู้สึกเศร้าใจอยู่ “ในตอนนั้น เราเสียพี่น้องไปถึง 30 คน และยังไม่สามารถปกป้องเป้าหมายไว้ได้ด้วย” นั่นเป็นหนึ่งในภารกิจที่ล้มเหลวเพียงไม่กี่ภารกิจของพวกเรา กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็ค

แม้ในตอนนั้น ชื่อเสียงของแรทเทิลสเน็คจะถูกทำลายโดยฮั้ว แต่ตอนนี้ พวกเขาแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

TWO Chapter 314 งูและหนู

ความจริงที่ว่า กระบี่โลหิตก็คือ ‘ฮั้ว’ ทำให้แบล็คแมมบ้าตกใจมาก

ในตอนนี้อยู่แบล็คแมมบ้าเข้าใจแล้วว่า ทำไมโอหยางโชวถึงได้เรียกเขามาพบที่เมือง
ซานไห่ เขาจึงกล่าวว่า “น้องชาย เจ้าต้องการให้ข้าช่วยอะไรหรือ? ถ้าข้าสามารถทำ
ได้ ข้าก็จะทำมันอย่างแน่นอน”

โอหยางโชวพยักหน้า “ข้าจะขอพูดตรงๆแล้วกัน ข้าหวังว่าท่านจะช่วยข้าตรวจสอบ
พวกเขา และหาที่ตั้งฐานของพวกเขา”

“การตรวจสอบพวกเขาไม่มีปัญหา” แบล็คแมมบ้ากล่าวออกมาอย่างไม่ลังเล “ข้า
เองก็ต้องการจัดการกับพวกเขาเช่นกัน และข้าจะฝังขวานไว้บนศพของพวกเขาด้วย!”

เขามักจะคิดถึงเรื่องนี้ มันเป็นหนึ่งในความเสียใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขา

เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า จะได้ต่อสู้กับพวกเขาอีกครั้งในเกมสนี้

“น้องชาย เจ้าพอจะมีเบาะแสอะไรหรือไม่?” เห็นได้ชัดว่ากระบี่โลหิตมีสไตร์
เดียวกับฮั่ว พวกเขาเตรียมพร้อมมาตลอดทั้งปี ก่อนที่จะปรากฏตัวขึ้นที่ชิงตู

แผนที่ในเกมนี้มีขนาดใหญ่กว่าโลกจริง 10 เท่า ดังนั้น การค้นหาพวกเขาก็ยากยิ่ง
กว่างมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก

“สมาชิกของกระบี่โลหิตมี 2 ตัวตน หนึ่งอยู่ในที่สว่าง และอีกหนึ่งอยู่ในที่มืด สถานที่ที่พวกเขาอยู่ แน่ใจว่าจะต้องเป็นเมืองหลวงของระบบ สำหรับฐานของพวกเขา มันอาจเป็นได้ทั้ง ร้านค้า โรงน้ำชา หรือพวกเขาอาจจะอยู่ในหยาเหมิน ทุกอย่างเป็นไปได้” โอหยางโซวกล่าวถึงสิ่งที่เขารู้เกี่ยวกับกระบี่โลหิตในชีวิตที่แล้วของเขา

อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับกระบี่โลหิตมีจำกัดมาก

พวกเขาลึกลับมากเกินไป

ในชีวิตที่แล้วของเขา จนกระทั่งเขาตาย ผู้นำของกระบี่โลหิตก็ยังคงเป็นปริศนาอยู่

“แค่นี้หรือ?” แบล็คแมมบ้ำรู้สึกละอายเล็กน้อย

โอหยางโซวพยักหน้า “ข้ารู้เกี่ยวกับพวกเขาเพียงเท่านี้”

“พวกเขารับภารกิจอย่างไร?” แบล็คแมมบ้ำถามปัญหาสำคัญ

“จากที่ข้ารู้มา คนที่รับผิดชอบภารกิจเป็นคณกลาง พวกเขาจะส่งข้อมูลไปยังฐานของกระบี่โลหิตผ่านวิธีลับ จากนั้น ฐานของพวกเขาก็จะมอบภารกิจให้กับสมาชิก ตั้งแต่ต้นจนจบ สมาชิกจะไม่มีความสัมพันธ์ใดๆกับลูกค้า” โอหยางโซวอธิบาย

“เจ้าพวกกลุ่มลูกเต๋านี้ พวกมันเป็นหนูที่ไม่ต้องการแสงเลยหรือ!” แบล็คแมมบ้าบ่นออกมาอย่างช่วยไม่ได้ “แล้วเราจะสามารถหาเบาะแสจากคนกลางได้หรือไม่?”

โอหยางโซวส่ายหัว “ข้าคิดว่ามันคงจะยากมาก คนกลางที่พวกเขาเลือกคงจะเป็นผู้เล่นอาชีพสายการทำงานทั้งหมด แม้ว่าพวกเราจะพบพวกเขา พวกเขาก็คงจะไม่บอกอะไรพวกเรา นอกจากนี้ ด้วยวิธีการสื่อสารในเกมส์ แม้แต่คนกลางเองก็คงจะไม่รู้เรื่องอะไรมากนัก”

“ไม่ว่าอย่างไรมันก็ยังคงมีโอกาสอยู่ ในเกมส์ มีบางสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าการตายเสียอีก ข้าไม่เชื่อว่าเมื่อพวกเราจับคนกลางได้ แล้วพวกเขาจะไม่ยอมกลางอะไรออกมา” แบล็คแมมบ้าขบขันขณะกล่าว

ถ้าพูดถึงเรื่องการสอบปากคำ แบล็คแมมบ้าเป็นมืออาชีพมาก

“ข้าจะแจ้งสำนักงานต่างๆในเมืองหลวงของระบบ ให้ช่วยท่านตรวจสอบเรื่องนี้ เราสามารถพุ่งเป้าไปที่ฉนวนใจก่อนได้ ที่นั่นดินแดนซานไห่พอจะมีอิทธิพลอยู่บ้างเล็กน้อย” โอหยางโซวไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเปิดไฟในมือของเขาออกมาเล็กน้อย

ตาของแบล็คแมมบ้าเปล่งประกาย “น้องชาย เจ้านี่ช่างน่าทึ่งจริงๆ แม้กระทั่งตอนนี้ เจ้าก็พอจะมีอิทธิพลต่อเมืองหลวงของระบบบ้างแล้ว ข้าชื่นชมเจ้าจริงๆ”

“พี่ชาย ท่านคงจะล้อข้าเล่นแน่ๆ ข้าก็แค่โชคดีที่มีวัดมาไว้วัดเท่านั้น”

“ความคำแนะนำของเจ้า เราจะไม่จับได้เพียงฟางเปล่าๆแน่” แบล็คแมมบ้าหัวเราะ
“อย่าได้กังวลน้องชาย ให้เวลาข้าซักหน่อย ข้าจะต้องหาหลุมหลบของพวกมันเจออย่าง
แน่นอน”

“ขอบคุณพี่ชาย ถ้าท่านต้องการอะไรก็บอกข้ามาได้”

“อย่าได้กล่าวเช่นนั้น” แบล็คแมมบ้าโบกมือ “เรื่องนี้ก็เกี่ยวกับพวกเราแรทเทิลสเน็ค
เช่นกัน ดังนั้น เจ้าไม่ต้องคิดมากอะไร”

“เยี่ยม!” โอหยางโซวพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้น พวกเราก็คงไปดื่มกันเถอะ!”

เมื่อเขาได้ยินโอหยางโซวกล่าวถึงการดื่ม แบล็คแมมบ้าก็รู้สึกตื่นเต้น และหัวเราะ
ออกมา “ฮ่าๆ ข้าเองก็ตั้งใจจะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว ดูเหมือนว่าข้าจะติดใจเหล้าสาม
ดอกไม้ของเจ้าแล้วจริงๆ”

“ก่อนที่ท่านจะกลับไป ข้าจะให้คนเตรียมมันให้ท่านซัก 2 ให้ใหญ่ๆเป็นอย่างไร ข้าสัญญาเลยว่าจะให้มันทันทีที่พวกเราดื่มกันเสร็จ” โอหยางโซวรู้ว่า แบล็คแมมบ้ามองเหล้าเป็นดังชีวิตของเขา ดังนั้น โอหยางโซวจึงใช้โอกาสนี้ให้เขาพอใจ

เมื่อได้ดื่มเหล้าสามดอกไม้แล้ว พวกเขาก็พูดคุยกันต่ออย่างผ่อนคลาย

ด้วยเหล้าสามดอกไม้มากว่าครึ่งกิโลกรัมในท้องของเขา แบล็คแมมบ้ารู้สึกเหมือนกับว่าได้ขึ้นสวรรค์ขั้นเก้า ทันใดนั้น เขาก็คิดถึงทีมผู้ฝึกสอนที่ยังอยู่ในดินแดนซานไห่ และถามออกไปว่า “ไวเปอร์และคอบร้าเป็นอย่างไรบ้าง พวกเขาไม่ได้ทำให้ข้าขายหน้าใช่ไหม?”

โอหยางโซวดื่มเหล้าไม่เก่งนัก โชคดีที่นี่เป็นเกมส์ ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงล้มลุกความเผ็ดร้อนของมันออกมาแน่ แม้ว่าจะไม่สามารถเมาได้จริงๆ แต่สำหรับคนที่ดื่มไม่เก่งเช่นเขา เมื่อดื่มมากเกินไปใบหน้าก็จะกลายเป็นสีแดง

ใบหน้าของโอหยางโซวในตอนนี้เป็นสีแดงราวกับตุ๊ดตู่ และเขาไม่สามารถกล่าวออกไปได้อย่างคล่องแคล่วอีกต่อไป “เป็นอย่างไร...นั่นหรือ...พวกเขาทั้งสอง...เป็นคนที่มีความพรสวรรค์...พวกเขากำลัง...กำลังสร้างกองกำลังพิเศษ...การฝึกอบรมก็เป็นไปด้วยดี...และมันก็เป็นไปตามมาตรฐาน”

โอหยางโซวไม่ได้กล่าวเกินจริง คอบร้าและไวเปอร์ปรับตัวเข้ากับยุคอาวุธเย็นได้อย่างรวดเร็ว และพวกเขาก็ปลุกฝังรูปแบบการต่อสู้ของกองกำลังพิเศษสมัยใหม่ ให้กองกำลังพิเศษของเขาได้เป็นอย่างดี และพวกเขายังมีไอเดียใหม่ๆ ที่ยอดเยี่ยมมากมาย

ช่วยไม่ได้ที่โอหยางโซวจะยกย่องความคิดของพวกเขา

นอกเหนือจากการออกกำลังกายขั้นพื้นฐาน กองกำลังพิเศษยังได้รับการฝึกอบรมที่แตกต่างกัน 4 ประเภท

ประเภทแรก การฝึกอบรมเทคนิคการต่อสู้ ทหารแต่ละนายจะต้องใช้อาวุธได้หลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นดาบ, ธนู, หอก, หน้าไม้, ขวาน และอื่นๆ สมาชิกของกองกำลังพิเศษต้องสามารถต่อสู้ได้หลากหลายรูปแบบ, ทุกพื้นที่ และทุกเวลา พวกเขาสามารถต่อสู้ได้ในสถานที่อย่าง ซอกแคบๆ, ในเวลากลางคืน และพวกเขายังสามารถไล่ล่าศัตรูหรือหลบหนีจากอันตรายได้

หลังจากจบการฝึกอบรมนี้แล้ว โอหยางโซวยังวางแผนที่จะเตรียมเทคนิคการบ่มเพาะที่เหมาะสมให้กับพวกเขา เพื่อเพิ่มพลังต่อสู้ให้กับพวกเขา

ประเภทที่สอง การฝึกอบรมเทคนิคการเคลื่อนไหว การขี่ม้าเป็นทักษะที่จำเป็น และการดูแลม้าก็เป็นความต้องการขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ พวกเขายังต้องเรียนรู้วิธีการเล่นเรือ ข้ามแม่น้ำหรือทะเล

ในอนาคต ดินแดนยังคงต้องขยายออกไปอย่างต่อเนื่อง อาจจะมีภาชนะอื่นๆอีก เช่น ข้างศึก หรือหมาป่า

ประเภทที่สาม การฝึกอบรมเทคนิคการแทรกซึม การโดดร่ม, การปีนเขา, การข้าม ผ่านเข้าไปในอาณาเขตของศัตรู, การทำความเข้าใจแผนที่สำหรับการเดินทางไกล พวกเขาต้องมีความสามารถเหล่านี้ทั้งหมด

การโดดร่มและการปีนเขาเป็นทักษะการฝึกอบรมที่โอหยาบไซวให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ในสงครามซางผิง ความสำเร็จของการโดดร่มทำให้โอหยาบไซวมีความหวังและเชื่อมั่นอย่างมาก

ประเภทที่สี่ การฝึกอบรมเทคนิคการสืบสวนและสอดแนม หลักๆก็คือ แทรกซึม, ฟัง, จับ, สอบปากคำ, การวาด และอธิบายสภาพแวดล้อม รวมถึงเรื่องอื่นๆด้วย พวกเขา ยังต้องจดจำวิธีสื่อและสัญญาณลับทั้งหลาย

สายลับในฝ่ายข่าวกรองต้องได้รับการฝึกอบรมนี้

เพื่อที่จะเตรียมความพร้อมโปรแกรมการฝึกเหล่านี้ คอบร้าและไวเปอร์ได้พยายาม เป็นอย่างมาก

“แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องยอดเยี่ยม ไม่อย่างนั้น ข้าคงได้สอนบทเรียนให้กับพวกเขาแน่!” แบล็คแมมบ้าเป็นดังถึงเหล่า แต่แม้ว่าเขาจะดีไปมากเพียงใด สี่หน้าของเขาก็ไม่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่หน่อย

“พี่ใหญ่ ท่านช่างโชคดียิ่งๆที่มีคนยอดเยี่ยมเช่นนี้อยู่มากมาย ข้าละอิจฉาท่านจริงๆ” ภายใต้อิทธิพลของเหล่า โอหยางโชวหยุดคิดก่อนพูดไปเสียแล้ว เขากล่าวสิ่งที่คิดออกไปตรงๆ

“เฮ้ๆ น้องชาย เจ้าไม่จำเป็นต้องอิจฉาข้าหรอก ข้าได้ยินมาว่า จำนวนของบุคคลทางประวัติศาสตร์ของเมืองซานไห่ในตอนนี้อยู่กำลังจะถึง **10** คนแล้ว และเจ้ายังมีนักบุญสงครามอีกด้วย”

“ใช่ ดินแดนของข้าใหญ่มาก ข้ามีคนมากมาย แต่มันก็ยังคงไม่พอ”

“เจ้า อ่าา...” แบล็คแมมบ้าชี้ไปที่โอหยางโชว และหัวเราะออกมา

“อย่าได้เหล่มองคอบร้าและไวเปอร์ พวกเขาไม่ได้มีไว้ขาย!” แบล็คแมมบ้ายังคงกังวลเล็กน้อย

โอหยางโซวียัมอย่างอาายๆ โชคดีที่เขาหน้าแดงจากการอื่นอยู่ก่อนแล้ว ไม่อย่างนั้น
มันคงจะดูน่าอึดอัดเล็กน้อย เขาคิดถึงการฉกตัวคอบร้าและไวเปอร์มาจริงๆ

หลังจากที่เขาได้ใช้เวลาอยู่กับพวกเขา โอหยางโซวก็พบจุดแข็งของทั้งคอบร้าและไว
เปอร์

ไวเปอร์เป็นประเภทคนที่มีกล้ามเนื้อมาก ในการฝึกอบรม เขามีสไตร์เป็นของตัวเอง
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเทคนิคการใช้อาวุธและเทคนิคการต่อสู้อันยอดเยี่ยม

ถ้าโอหยางโซวสามารถฉกตัวเขามาได้ เขาจะเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดในการฝึกอบรม
กองกำลังใหม่

คอบร้ามันแตกต่างออกไป เขาเป็นดั่งชื่อของเขา เขาเย็นชาเล็กน้อย และเขามี
พรสวรรค์ในด้านารรวมรวบข่าวกรองเป็นพิเศษ

ซ่งซานและเล้งเจียนก็ยังไม่ได้ที่จะยกย่องเขา ด้วยความสัตย์จริง เมื่ออยู่ด้านหน้า
คอบร้า แม้แต่เล้งเจียนก็ยังดูไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง มันเหมือนกับว่าเขาไม่รู้อะไรเลย

โอหยางโซวอยากฉกตัวเขาไปเป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง

เขาคิดถึงเรื่องนี้ ถ้าตอบว่าได้นั่งตำแหน่งนั้น ไม่ว่าจะเป็นจำนวนหรือความถูกต้องของข้อมูล มันคงจะดีขึ้นอีกหลายเท่าเลยทีเดียว

สำหรับปัญหาเรื่องความไม่ไว้วางใจ โอหยางโซวไม่ได้กังวลใดๆ

เนื่องจากกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คอยู่บนเรือลำเดียวกับพวกเขาแล้ว และไม่มีเหตุผลที่พวกเขาจะลงไป โอหยางโซวยังคิดถึงวิธีที่จะผูกมัดพวกเขาไว้ให้เป็นรถศึกของเมืองซานไห่

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังว่า แม้ว่าแบล็คแมมบ้าจะเต็มไปด้วยมด แต่เขาก็ยังคงสมองโล่ง เขามองเห็นความตั้งใจของโอหยางโซวได้อย่างทะลุปรุโปร่ง และเขาก็ปฏิเสธในทันที

โอหยางโซวไม่คาดคิดว่ามันจะเป็นเช่นนี้

การที่แบล็คแมมบ้าไม่ยอมรับ มันก็หมายความว่า ความสัมพันธ์ของพวกเขายังไม่ดีพอ หรือยังไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันมากพอ ชีพที่โอหยางโซวส่งออกไป ยังไม่เพียงพอให้แบล็คแมมบ้ายอมรับ

แต่ตราบที่ทั้งสองฝ่ายยังมีเป้าหมายเดียวกัน โอหยางโซวก็ยังมีโอกาสในการผูกกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คไว้กับดินแดนซานไห่

TWO Chapter 315 เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้า

หลังจากส่งแบล็คแมมบ้ากลับไปแล้ว โอหยางโซวก็กลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากที่พวกเขากลับมาจากซิงตู ซ่งเจียก็กลับไปที่นี่กายกระป๋องหลิ คฤหาสน์ของลอร์ดขนาดใหญ่นี้ จึงเงียบเหงาเป็นอย่างมาก

ตอนนี้ ปิงเอ๋ออยู่ในช่วงวันหยุดของเธอ ในช่วงครึ่งปีมานี้ เด็กน้อยนี้ประพฤติตัวดีขึ้นมาก มันทำให้โอหยางโซวผ่อนคลายลง ในเวลานี้ เธอได้นำดำน้อยและขาวน้อยออกไปเล่นข้างนอก

เด็กน้อยแตกต่างไปจากก่อนหน้านี้ ในตอนนี้ เธอไม่ได้อยู่ติดกับพี่ชายของเธอตลอดทั้งวันแล้ว

หลังจากที่ดื่มไปมาก โอหยางโซวก็รู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย เขาจึงกลับไปห้องอ่านหนังสือของเขาเพื่อพักผ่อน

ในช่วงบ่าย หลังจากที่พักตัวแล้ว โอหยางโซวก็นำทหารองครักษ์ 2 นาย ไปที่
สถาบันวิจัยที่ 7

เมื่อเห็นว่าปีใหม่แล้ว โอหยางโซวจึงอยากจะเป็นความคืบหน้าของสถาบันวิจัยที่
ดำเนินมาได้ถึงครึ่งปีแล้ว สำหรับสิ่งที่พวกเขาทำในแต่ละวัน โอหยางโซวไม่ได้กังวล
อะไร

สถาบันวิจัยแห่งนี้ อยู่ในพื้นที่ตะวันออก และมีลักษณะอาคารคล้ายกับโรงเล่นแร่แปร
ธาตุที่อยู่ด้านข้าง มันยังมีพื้นที่ขนาดใหญ่ด้านหลังสถาบัน โดยพวกเขาจะใช้พื้นที่ตรง
นั้นในการทดสอบผลงานที่พวกเขาสร้างขึ้น

ปู่ของซุนเสี่ยวเยว่ ผู้อาวุโสซุนม มักจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่อุโมงค์เรือเป่ย์ไห่ คนที่อยู่ใน
สถาบันวิจัยหลักๆแล้วจึงมีเพียง นักเล่นแร่แปรธาตุ แม็กนัส และผู้เชี่ยวชาญอาวุธร้อน
หลิ่วโม

งานที่สถาบันวิจัยทำให้แม็กนัสตื่นเต้นมาก เมื่อเขาเห็นโอหยางโซว เขาก็กล่าวอย่าง
อบอุ่นว่า “โอ้ท่านลอร์ด ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับ!” ขณะที่เขากล่าวออกไป เขาก็
อยากจะเข้าไปกอดโอหยางโซว

เมื่อทหารองครักษ์ที่อยู่เบื้องหลังโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็รีบพุ่งมาข้างหน้าทันที มือซ้ายของพวกเขาเตรียมที่จะชักดาบถึงออกมาได้ทุกเมื่อ พวกเขาเข้าประจำตำแหน่งสำหรับป้องกัน

เมื่อเห็นสถานการณ์เช่นนั้น แม็กนัสก็ทำได้เพียงหัวเราะออกมา ในตอนนี้ โอหยางโซวไม่ใช่ลอร์ดเล็กๆเหมือนก่อนหน้านี้อีกแล้ว

“หลิวไม่อยู่ที่นี้หรือไม่?” โอหยางโซวไม่ได้เห็นพี่ชายคนใหม่ของเขามานานแล้ว

ในฐานะที่เป็นชาวตะวันตก แม็กนัสเป็นคนในกล่าว ดังนั้น เขาจึงหัวเราะออกมาเพื่อผ่อนคลายสถานการณ์ที่น่าอึดอัดนี้ “หลิวไม่อยู่ในสนามทดสอบ เขากำลังทดลองใช้เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้า”

“โอ้? เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าประสบความสำเร็จแล้วงั้นหรือ?” โอหยางโซวยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“แน่นอน!”

“เช่นนั้นก็ไปดูกันเถอะ!” โอหยางโซวทบทวนใจ

เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าของจีนเริ่มต้นในยุคเลียดก๊ก ในช่วงเวลานั้น พวกเขามีเทคนิคหลักๆ 2 เทคนิค คือ การชุบแข็ง และการเคลือบ เนื่องจากความต้องการเหล็กกล้าเพิ่มสูงขึ้นและอุปทานไม่สามารถเติมเต็มความต้องการได้ ในช่วงปลายสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก จึงได้เกิดเทคนิคการถลุงแร่ขึ้นมา ซึ่งมันได้ผลักดันให้เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าได้รับการเติมเต็ม

ช่างตีเหล็กนำเหล็กมาเผาด้วยความร้อนสูงเป็นเวลานาน ก่อนที่จะทุบมันหลายร้อยครั้ง จนมันกลายเป็นเหล็กชั้นสูง ในสมัยราชวงศ์เว่ยจนถึงราชวงศ์จิน เป็นช่วงที่เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าพัฒนามากที่สุด

จนในสมัยราชวงศ์เหนือ-ใต้ เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก พวกเขาสามารถสร้างเหล็กกล้าไร้สนิมขึ้นมาได้

เทคนิคการผสานโลหะ คือ การใช้เหล็กดิบที่มีปริมาณคาร์บอนสูงแต่จุดเดือดต่ำกับเหล็กกล้าที่พวกเขาสร้างขึ้น ช่างตีเหล็กจะปล่อยให้มันซึมเข้าไปในเนื้อเหล็ก ซึ่งจะช่วยให้ปริมาณคาร์บอนในเหล็ก และทำให้เหล็กกล้าแข็งแรงขึ้น

ในสมัยราชวงศ์สุ่ยและถัง เทคนิคนี้ได้ถูกใช้อย่างแพร่หลาย

ในสมัยราชวงศ์ซ่งและหมิง ได้มีเทคนิคการตีเหล็กเย็นและเทคนิคการแข็งตัวเพิ่มเข้ามา ซึ่งมันทำให้ประเภทของเหล็กกล้ามีหลากหลายมากขึ้น และคุณสมบัติของพวกมันก็เพิ่มมากขึ้น ในสมัยนั้น เทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าของจีนล้ำหน้าอย่างมาก

แต่น่าเสียดาย ในสมัยราชวงศ์ซ่ง จักรพรรดิได้สั่งปิดประเทศ และผลที่ตามมาก็คือ เทคโนโลยีต่างๆของจีนหยุดการพัฒนา และทำให้ชาวตะวันตกแซงหน้าพวกเขาไป

การวิจัยที่สถาบันวิจัยกล่าวถึงก็คือ เทคนิคการผสมโลหะ ในสมัยราชวงศ์สุ่ยและถัง

ในฐานะผู้เชี่ยวชาญอาวุธร้อน หลิวโม่วู้จักเทคนิคการสร้างเหล็กกล้าแบบโบราณเหล่านี้ ดูหลังฝ่ามือของตัวเอง และเมื่อรวมกับที่เขาได้เข้าถึงหนังสือต่างๆในหอเก็บหนังสือ มันจึงทำให้การวิจัยเทคนิคการผสมโลหะไม่ได้ยากมากนัก

สถาบันวิจัยที่ 7 เปิดดำเนินการมาได้ครึ่งปีแล้ว หลังจากได้ทดลองมาอย่างต่อเนื่อง และล้มเหลวมากมาย ในที่สุด พวกเขาก็ประสบความสำเร็จ คงไม่มีใครบอกว่าคู่มือเทคโนโลยีการผลิตนี้ไม่มีค่า และยังเป็นเทคนิคการผสมโลหะด้วยแล้ว คงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง

ในสนามทดสอบ มีเตาเผาขนาดใหญ่ตั้งอยู่ พร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน

หลิวไม่ยุ่งอยู่ที่หน้าเตา เขากำลังสอนช่างตีเหล็กถึงวิธีการควบคุมไฟ

เมื่อพวกเขาเห็นโอหยางโซว ช่างตีเหล็กเหล่านั้นก็รีบค้ำบักทากายเขาทันที

โอหยางโซวโบกมือ และบอกให้พวกเขาทำงานต่อไป

“พี่ชายหลิวโม!” โอหยางโซวเรียกเขา

ในขณะที่ดินแดนขยายตัวออกไปในทุกๆวัน ทักษะคติของหลิวโมและผู้เล่นคนอื่นๆที่มีต่อโอหยางโซวก็เปลี่ยนไป แม้ว่าพวกเขาจะไม่เคารพและจงรักภักดีเหมือนกับชาวพื้นเมือง พวกเขาก็ไม่อาจทำตัวสบายๆต่อหน้าเขาได้

แต่ถึงอย่างนั้น หลิวโมก็เป็นคนที่บ้างานของตัวเอง เขาไม่ได้สนใจเรื่องนี้มากนัก

ทั้ง 2 พุดคุยกันที่สนามทดสอบ

จากคำอธิบายของหลิวโม เทคนิคการผสมผสานโลหะเป็นเพียงจุดเริ่มต้น

ต่อไป หลิวโมเตรียมจะสร้างฐานของการผสานโลหะที่สมบูรณ์แบบ จากนั้น เขาก็จะไล่ตามชาวตะวันตกได้

ปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ การเลือกใช้เชื้อเพลิง

การแปรรูปเหล็กในสมัยก่อนจะใช้ไม้เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งมันไม่ได้ทำให้เกิดตัวทำลายฟอสฟอรัส ส่งผลให้ปริมาณฟอสเฟอรัสในเหล็กกล้าต่ำมากเกินไป

อุณหภูมิของเตาเผาก็ต่ำมากเกินไป มันยังไม่เพียงพอที่จะช่วยผสานเนื้อเหล็กได้อย่างสมบูรณ์

หลิวโมต้องการที่จะเปลี่ยนไปใช้เชื้อเพลิงอย่างถ่านหินแทน

โอหยางโซวซมวดคิ้ว นี่เป็นปัญหา พื้นที่หลักๆที่มีถ่านหินในจีนอยู่แถบมองโกเลียใน และเหอหนาน เหลียนโจวไม่มีถ่านหินอยู่เลย

แต่เมืองหงส์สาบสูญของเฟิงฉิวฮวงก็บังเอิญตั้งอยู่ในแถบเหอหนาน

ดูเหมือนว่าเขาคงจะต้องคิดข้อเสนอดีๆให้กับเฟิงฉิวฮวงเสียหน่อยแล้ว

“พี่ชายหลิวโมไม่ต้องกังวล เรื่องถ่านหิน ข้าจะหาทางแก้ไขให้เอง”

“เยี่ยม!” หลิวโมร่าเริงขึ้นทันที

เนื่องจากเทคโนโลยีการสร้างเหล็กกล้าได้เกิดขึ้นแล้ว โอหยางโซวจึงได้ตัดสินใจสร้างโรงผลิตเหล็กกล้าขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการเหล็กกล้าในดินแดน

สำหรับสถานที่ตั้งและการก่อสร้าง โอหยางโซวมอบอำนาจการตัดสินใจทั้งหมดให้กับหลิวโม

เมื่อเขากลับไปถึงคุกหาสน์ของลอร์ด เขาก็เขียนจดหมายถึงเฟิงฉิวสว่ง เพื่อหารือเกี่ยวกับข้อตกลงถ่านหินในทันที

โอหยางโซวต้องการลงทุนทำเหมืองถ่านหินขนาดใหญ่ภายในดินแดนของเธอ ผ่านทางธนาคารสี่สมุทร โดยถ่านหินที่ผลิตได้จะถูกส่งมายังเมืองซานไห่โดยตรง

แน่นอนว่า เขาจำเป็นต้องหาคู่มือเทคโนโลยีการทำเหมืองถ่านหินให้ได้เสียก่อน ถ้าไม่อย่างนั้น มันก็คงจะไร้ประโยชน์

ในสมัยโบราณ ถ่านหินถูกเรียกว่าหินดำ และไม่ได้ถูกใช้อย่างแพร่หลาย ดังนั้น หากต้องการคู่มือเทคโนโลยีดังกล่าว เขาคงจะต้องพยายามเป็นอย่างมาก

โอหยางโซวได้ขอความช่วยเหลือไปยังหอการค้าเหอฉวนจี และหอการค้าซู่ย ให้พวกเขาช่วยเขาค้นหามัน

ณ เมืองมู่หลาน, คุกหาสน์ของลอร์ด

หลังปีใหม่ อุณหภูมิในแอ่งเหลียนโจวเริ่มลดลงช้าๆ

เธอมองออกไปที่หน้าต่าง มู่หลานเยว่กำลังขบคิดบางอย่าง หลังจากที่ถูกไล่ออกจากชิงตู เธอก็มีอาการครุ่นคิดอย่างหนัก และมักจะมองออกไปนอกหน้าต่างอยู่เสมอ

ถ้าใครไม่รู้จักเธอ พวกเขาคงจะคิดว่าเธอกำลังคิดถึงคนรัก

หลี่เฟยเซว่ยืนอยู่ที่ด้านหลังของเธอ กำลังเล่นกับกริชที่อยู่ในมือ มันเป็นของขวัญที่มู่หลานเยว่ให้เธอหลังจากที่ถูกไล่ออกจากชิงตู

หลังจากการสู้รบที่ด่านเจินหนาน หลี่เฟยเซว่ก็เข้าร่วมกับเมืองมู่หลาน การตายของพ่อเธอทำให้เธอโศกเศร้าเป็นอย่างมาก แต่ด้วยการดูแลเอาใจใส่ของมู่หลานเยว่ มัน

ได้ช่วยให้เธอหลุดออกมาจากเงาของความโศกเศร้าได้ ด้วยเหตุนี้ เธอจึงติดมู่หลาน เยว่มาก

เธอมักจะยืนอยู่ที่ด้านข้างของมู่หลานเยว่ เพื่อทำหน้าที่เป็นองครักษ์ประจำตัวเธอ

หลี่เฟยเซว่อาจดูเหมือนเหมือนกับหญิงสาวตัวเล็กๆ แต่ทักษะการต่อสู้ของเธอไม่อาจจะดูถูกได้ ด้วยการมีเธอคอยอยู่ข้างๆ มู่หลานเยว่ก็จะปลอดภัย มันทำให้มู่ก๊วยหยิงสามารถใช้เวลาส่วนใหญ่ของเธอในค่ายทหารได้

เมื่อไม่มีมู่ก๊วยหยิงอยู่ข้างๆ มู่หลานเยว่ก็เหมือนได้รับอิสระและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ความสามารถของเธอเริ่มที่จะแสดงออกมา และมันมีผลต่อดินแดนของเธออย่างมาก

เด็กน้อยนี้สามารถจัดการเรื่องต่างๆ ในดินแดนได้เป็นอย่างดี

การจัดการเมืองขนาดกลางเป็นความท้าทายครั้งใหญ่สำหรับมู่หลานเยว่

โชคดีที่เธอมีผู้มีความสามารถพิเศษที่ดีในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจของดินแดน มันจึงทำให้เธอสามารถดำเนินงานได้อย่างราบรื่น

ถ้าเธอไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว เธอก็คงจะไม่สามารถเป็น 1 ใน 3 เสาหลักของแอ่งเหลียนโจว ผู้ซึ่งไม่พ่ายแพ้ให้กับปาเตาและเสี่ยวเฟิง ขานเยว่อย่างแน่นอน

จุดแข็งของเธอก็คือ ความสามารถในการเรียนรู้จากคนอื่นๆ

ผลิตภัณฑ์พิเศษของเมืองซานไห่ ทำให้เธอได้รับแรงบันดาลใจ

เป็นไปตามที่คาดไว้ น้ำมันได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก และมันยังทำกำไรให้กับดินแดนได้มหาศาล

ไม่เพียงแค่นั้น มู่หลานเยว่ยังได้นำเอาอุตสาหกรรมการเพาะตัวไหมหลากหลายมาจากเมืองซานไห่อีกด้วย

ความสามารถทางเศรษฐกิจของเมืองมู่หลานจึงไม่ได้ด้อยนักในพันธมิตรซานไห่

ในด้านโครงสร้างการบริหาร เธอได้คัดลอกรูปแบบมาจากเมืองซานไห่

การจัดการการบริหารดินแดนเป็นจุดอ่อนของเธอ

ในหมู่ NPC แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้จบมาจากโรงเรียนจีนโบราณ แต่พวกเขาก็ยังคงมี
ข้อสงสัยในลอร์ดหญิง

นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้ลอร์ดหญิงส่วนใหญ่ถึงไม่ค่อยมีชื่อเสียงมากนัก

ผู้หญิงไม่เหมือนกับไปฮัวและเฟิงฉิวฮวง ที่มีกลุ่มคนคอยสนับสนุน และเธอยัง
ขาดการฝึกอบรมที่เหมาะสม ดังนั้น เธอจึงทำได้เพียงค่อยๆจัดการกับการบริหาร
ดินแดนที่ละขั้นทีละตอน

ส่วนใหญ่ เธอจะส่งผ่านมันให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาของเธอ เพื่อให้พวกเขารับมือกับ
มัน

“เฟยเซว ไม่เรียกพี่สาวมู่มาพบข้าที” มู่หลานเยว่หันไปกล่าวกับหลี่เฟยเซว

“คะ!” หลี่เฟยเซวตอบรอบ เธอรีบเก็บกริชและวิ่งออกไปทันที ผมเปียของเธอพริ้วไสว
ไปตามอากาศ ดูน่ารักเป็นอย่างมาก

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ มู่ก๊วยหยิงก็รีบเดินเข้ามา

“พี่สาว ข้าได้คิดเกี่ยวกับมันแล้ว ถึงเวลาแล้วที่เมืองมู่หลานจะเข้าไปอยู่ภายใต้ดินแดนซานไห่ของพี่ชายหู่ยี่” มู่หลานเยว่กล่าวสิ่งที่น่าตกใจออกมา นี่คือเรื่องสำคัญที่เธอกำลังขบคิดอยู่ สุดท้าย เธอก็ได้รับคำตอบของเธอ

มู่กุ้ยหยิงเงยบ เธอรู้ว่ามู่หลานเยว่จะตัดสินใจเช่นนี้ และมันจะไม่เปลี่ยนแปลง

“เออละ ถ้าเป็นเช่นนั้น พวกเราก็ไปเมืองซานไห่กันเถอะ!”

“พี่สาว ท่านเห็นด้วยหรือไม่?” มู่หลานเยว่ถามเธอด้วยรอยยิ้ม

“แน่นอน ข้าสนับสนุนเจ้า!” เมื่อได้เห็นมู่หลานเยว่เติบโตขึ้นอย่างช้าๆ มู่กุ้ยหยิงก็มีความสุข

TWO Chapter 316 ฐานที่มั่นมู่หลาน

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 5

มู่หลานเยว่ได้มาเยือนเมืองซานไห่

ก่อนที่จะจะมา มู่หลายเยว่ได้บอกเหตุผลกับโอหยางโซวไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ดังนั้น
โอหยางโซวจึงได้เตรียมการทุกอย่างไว้ เขาได้เรียกเจ้ากรรมทั้ง 4 มา รวมถึงไปฉี และตุ
หฺรูฮฺย ที่รีบเดินทางกลับมาจากค่ายทิศตะวันตก

โอหยางโซวยังได้เชิญสมาชิกในพันธมิตรซานไห่บางส่วนมาร่วมชมช่วงเวลาแห่ง
ประวัติศาสตร์นี้ด้วย

เมื่อมู่หลานได้ออกจากพันธมิตรซานไห่อย่างเป็นทางการ, ยกเลิกสัญญาเป็น
พันธมิตร และกลายเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนซานไห่ พวกเขาจะมอบการตัดสินใจทั้ง
ภายในและภายนอกให้กับดินแดนซานไห่

มู่หลานเยว่และโอหยางโซวลงนามในสัญญา เปลี่ยนความสัมพันธ์จากพันธมิตร เป็น
ความสัมพันธ์แบบเจ้านายและผู้ใต้บังคับบัญชา

โดยใช้เมืองมู่หลานเป็นศูนย์กลาง พวกเขาได้ตั้งรัฐบาลมู่หลานขึ้นมา รับผิดชอบ
เมืองมู่หลานและเมืองสาขาทั้ง 3

โอหยางโซวใช้ตำแหน่งมาควิสแห่งเหลียนโจวของเขา แต่งตั้งให้เธอเป็นผู้นำรัฐบาลมู่
หลาน นอกจากนี้ เขายังเป็นผู้มอบอำนาจให้กับเหล่าผู้มีอำนาจในรัฐบาลมู่หลานอีก
ด้วย

ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะเป็นในทางทฤษฎีหรือในความเป็นจริง ตอนนี้ เมืองมูห์หลานได้เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนซานไห่แล้ว

นอกเหนือจากรัฐบาลมูห์หลานแล้ว โหหยางโซวยังมีแผนอื่นสำหรับมูห์หลานเยว่อีก

มูห์หลานเยว่เป็นเอิร์ลชั้น 1 นอกจากโหหยางโซวแล้ว เธอจึงเป็นคนชั้นสูงอันดับที่ 2 ของดินแดน ดังนั้น นอกเหนือจากตำแหน่งผู้นำรัฐบาลแล้ว มูห์หลานเยว่ยังจะได้รับความเคารพอย่างสูงจากเหล่าขุนนางอีกด้วย

โหหยางโซวสามารถเปลี่ยนตำแหน่งอื่นๆของเธอได้ตามต้องการ แต่ตำแหน่งคนชั้นสูงของเธอ นั้นจะคงอยู่ตลอดไป

โหหยางโซวยังให้ผลตอบแทนเธอ โดยเขาจะมอบผลกำไร 20% ของที่รัฐบาลมูห์หลานทำได้ให้กับเธอ

นอกจากนี้ ฝ่ายก่อสร้างยังได้สร้างคฤหาสน์ของเอิร์ลให้กับเธอในเมืองซานไห่ และเมืองมูห์หลาน เพื่อให้เธอใช้มันเป็นที่พักอาศัยได้

ข้อตกลงนี้ของโอหยางโซว จะทำให้มู่หลานเยว่ไม่ได้รับผลกระทบจากการรวมดินแดนมากนัก เมื่อเกมส์สิ้นสุดลง เธอยังคงจะได้รับคะแนนความสำเร็จสูง

ไปฮั่วและคนอื่นๆที่ต้นตระหนก แต่ละคนมีความคิดที่แตกต่างกันออกไป

“หุ่ยไ่ใส่ใจจริงๆ และเขายังใช้เงินจำนวนมากในเรื่องนี้”

“ถูกต้อง ข้าชั๊กจะอธิบายนิดหน่อยแล้ว นางกลายเป็นคนชั้นสูง และไม่จำเป็นต้องดูแลเรื่องบริหารอีก นางคงจะสนุกกับสถานะที่ใกล้เคียงกับลอร์ด และใช้ชีวิตอย่างสุขสบายราวกับพระเจ้าแน่เลย!”

“...”

ไม่ใช่แค่ไปฮั่วและคนอื่นๆเท่านั้น แม้แต่มู่กู่ยหิงและเหล่าสมาชิกดั่งเดิมของเมืองมู่หลานก็ผ่อนคลายลง หลังจากที่ได้เห็นเจ้าหญิงของพวกเขาได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดี ความวิตกกังวลของพวกเขาก่อนหน้านี้ หายไปหมดสิ้นแล้ว

โอหยางโซวบอกให้มู่หลานเยว่ไปรอเขาอยู่ที่พื้นที่ชั้นใน เนื่องจากเขาต้องหารื้อเกี่ยวกับเรื่องโครงสร้างกองทัพต่อ มู่หลานเยว่จึงต้องออกไปก่อน ตอนนี้ เธอเป็นเพียงผู้นำรัฐบาล จึงไม่เหมาะนักที่จะให้เธอมาเกี่ยวข้องกับเรื่องทางทหาร

เมืองมูลหุลานซึ่งเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 มีโครงสร้างทางทหารคล้ายคลึงกับดินแดนซานไห่ เมืองสาขาทั้ง 3 ยังมีกองพันป้องกันเมือง ซึ่งทำให้พวกเขาไม่จำเป็นต้องปรับโครงสร้างกองทัพมากนัก

ค่ายหลักของพวกเขามีอยู่แล้ว 4 กรมทหาร รวมทั้งสิ้น 10,000 นาย โดยประกอบไปด้วย กรมทหารม้า 1 กรม, กรมทหารโล่ดาบ 1 กรม และกรมทหารธนู 2 กรม

โอหยางโชวต้องการรับสมัครกรมทหารป้องกันเมืองมูลหุลานจากกองกำลังสำรอง และใช้กรมทหารทั้ง 4 เป็นฐาน จัดตั้งกองพบทหารที่ 4 ของดินแดนซานไห่ขึ้นมา

โดยมู่กุ้ยหยิงจะเป็นนายพลแห่งกองพลทหารที่ 4 นี้

แล้วกองพลทหารที่ 4 นี้ก็ต้องแยกตัวออกมาจากรัฐบาลมูลหุลานด้วย โดยไปฉีและกรมกิจทหารทหารจะบัญชาการพวกเขาโดยตรง ในขณะเดียวกัน ศฤหาสน์ของลอร์ดจะเป็นผู้จ่ายเงินเดือนให้กับพวกเขา

เงินเดือนที่มูลหุลานเคยจ่ายให้ทหารก่อนหน้านี้ ไม่อาจจะเทียบได้กับเงินเดือนของดินแดนซานไห่ได้ ถ้าใครคิดถึงเรื่องนี้ พวกเขาจะสังเกตเห็นว่า เหล่าทหารมีความรู้สึกรักยินดีในการมาอยู่ภายใต้ดินแดนซานไห่

นี่จะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิรูปทางทหารของกรมกิจการทหารอย่างมาก

หลังจากที่จัดตั้งกองพลทหารที่ 4 เรียบร้อยแล้ว ดินแดนซานไห่ก็จะมีกองพลทหารถึง 4 กองพล ที่สามารถช่วยกันสู้รบในสงครามได้ ด้วยจำนวนรวม 54,000 นาย พวกเขาถือได้ว่าเป็นกองทัพขนาดใหญ่

โอหยางโซวยังไม่มีแผนที่จะจัดตั้งกองทัพขนาดใหญ่ขึ้นมาในตอนนี้

ไม่ว่าจะเป็นในด้านการทหารหรือการบริหาร มันจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาถึงความสมดุล

ถ้าพวกเขาจัดตั้งกองทัพขนาดใหญ่ขึ้น ไปฉีจะเป็นตัวเลือกเดียวสำหรับเขา ที่จะเป็นผู้บัญชาการมัน แต่ตอนนี้ ไปยังไม่อาจถูกแต่งตั้งเช่นนั้นได้ เพราะเขาต้องเป็นผู้บัญชาการหลักในเวลาสงคราม

ถ้าไปฉีได้รับตำแหน่งนั้น สถานการณ์ก็จะเปลี่ยนไป ไปฉีจะสามารถควบคุมและเคลื่อนกองทัพในสังกัดของเขาได้ตามต้องการ ซึ่งมันจะทำให้ตู๋หนู่ฮู่ที่โอหยางโซวเพิ่งจะแต่งตั้ง ได้รับความยากลำบากในการทำงานอย่างมาก

เขาจะต้องรองกว่า ตู๋หฺรฮฺยจะศักดิ์ศรีและฐานอำนาจในกรมกิจการทหารสูงมากพอ จากนั้น เขาถึงจะคิดถึงการจัดตั้งกองทัพขนาดใหญ่ เมื่อถึงตอนนั้น มันคงจะสมมูล โดยธรรมชาติ

แน่นอนว่า ไม่ว่าจะเป็นไปดีและตู๋หฺรฮฺย พวกเขายังคงอยู่ภายใต้โอหยางโชว เพราะเขาดำรงตำแหน่งสูงสุดในทางทหารและการบริหาร ทุกคนจะต้องฟังเขา

กลับไปหัวข้อหลัก

กองพลทหารที่ 4 จะเป็นการผสมผสานของทหารม้าและทหารราบ คล้ายกับกองพลทหารที่ 1

สำหรับฐานของกองพลทหารที่ 4 มันจะตั้งอยู่ที่ด่านเงินหนาน

เมื่อเขาคิดถึงด่านเงินหนาน โอหยางโชวก็นึกปวดหัว

ในปัจจุบัน ด่านมีขนาดเล็กเกินไปและมันอยู่อีกฝั่งของแอ่งเหลียนโจว มันไม่เหมาะที่จะใช้เป็นฐานสอดแนมสถานการณ์ของศัตรู

“พวกท่านมีข้อเสนอแนะเช่นไรเกี่ยวกับเรื่องด่าน?” โอหยางโชวถาม

ผู้ร่วมประชุมครั้งนี้ นอกเหนือจากมู่ก๊วยหยิงแล้ว ยังมีไปฉีและตู่หฺวู่ฮุยด้วย

ตู่หฺวู่ฮุยเพิ่งจะเข้าร่วมดินแดน เขาจึงยังไม่คุ้นเคยกับดินแดนมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเกี่ยวกับด่านเจินหนาน ดังนั้น เขาจึงเงียบและไม่เสนอความคิดเห็นใดๆ

ไปฉีเองก็มาก่อนตู่หฺวู่ฮุยได้ไม่นานนัก และด่านเจินหนานก็อยู่ในอาณาเขตของเมืองมู่หลาน แม้ว่าเขาจะเคยได้ยินเกี่ยวกับมัน แต่เขาก็ยังไม่เคยเห็นมัน ดังนั้น เขาจึงไม่ได้เสนอความคิดเห็นใดๆเช่นกัน

จึงมีเพียงมู่ก๊วยหยิงเท่านั้นที่สามารถตอบเขาได้

แน่นอนว่าเธอรู้เกี่ยวกับด่านเจินหนานเป็นอย่างดี แต่นี่เป็นการทดสอบแรกของลอร์ด ดังนั้น เธอจะต้องแสดงทักษะบางอย่าง

เธอโค้งคำนับโอบอ้อมอารี และกุมมือตู่ไปฉีและตู่หฺวู่ฮุย จากนั้น เธอก็กล่าวว่า “ทางเหนือของด่านเจินหนานคือ สุนโจว ซึ่งการก่อกบฏไท่ผิงได้เริ่มต้นจากที่นั่น จากที่คาดไว้ พวกเขาจะเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกเราในอนาคตอันใกล้นี้ ดังนั้น ก่อนที่พวกเขาจะมั่นคง เราควรที่จะหาตำแหน่งดีก่อตั้งฐานขึ้นมาในสุนโจว ซึ่งมันจะต้องเป็นตำแหน่งที่สามารถรุกไล่ได้ง่ายและล่าถอยได้สะดวกเท่านั้น”

“ด้านเงินหนานในปัจจุบันทรุดโทรมมาก เราไม่สามารถจัดวางกองกำลังจำนวนมากไว้ที่นั่นได้ และเราอาจจะไม่สามารถใช้มันในการป้องกันการโจมตีที่รุนแรงได้ ซึ่งมันจะทำให้ทั้งเหลียนโจวตกอยู่ในอันตรายได้ ด้านอยู่ใกล้กับแอ่งมากเกินไป ทางเหนือของมันเป็นหุบเขาที่มีความยาวหลายร้อยเมตร จากนั้น ก็จะเข้าสู่เขตส่นโจว เข้าได้เข้าไปตรวจสอบมันแล้วพบว่า หุบเขาที่อยู่ทางเหนือของเราว่างกว่าบริเวณที่ตั้งของด่าน โดยมีทางออกกว้างถึง **100** เมตร ถ้าศัตรูสร้างด่านที่ทางออกนั้น พวกเขาก็จะปิดกั้นไม่ให้กองทัพของเราขึ้นเหนือได้ ซึ่งมันจะทำให้เรากลายเป็นหนูในหลุม”

โอหยางโซวพยักหน้า ทุกอย่างมีทั้งข้อดีและข้อเสีย แอ่งเหลียนโจวใช้ด้านเงินหนานในการป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็จำเป็นต้องใช้ด่านในการออกไปสู่โลกภายนอกเช่นกัน

มู่กู่ยหิงกล่าวต่อว่า “ข้าขอเสนอให้ตั้งป้อมปราการขนาดใหญ่ทางเหนือของหุบเขา ซึ่งมันจะทำให้เราสามารถจัดวางกองกำลังขนาดใหญ่ไว้ที่นั่นได้ นอกจากนี้ ด้านนอกของป้อมปราการก็เป็นที่ราบทั้งหมด ซึ่งมันจะช่วยให้พวกเราสามารถเข้าโจมตีส่นโจวได้ตลอดเวลา”

ป้อมปราการทางทหารและด่านมีรูปแบบที่แตกต่างกัน

ด่านมีหน้าที่เก็บภาษีและทำหน้าที่เป็นประตูทางผ่าน

ป้อมปราการทางทหารจะเป็นดั่งเมืองขนาดเล็ก มันมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นทั้งหมด และสามารถใช้ในการป้องกันระยะยาวได้

ด้านนี้ง่ายต่อการโจมตี ในทางกลับกัน การโจมตีป้อมปราการนั้นยากยิ่งกว่าการปีนขึ้นไปบนสวรรค์เสียอีก

ข้อเสนอของเธอคล้ายกับที่โอหยางโซวกำลังคิดไว้ เขาหัวเราะออกมาและกล่าวว่า “ดี เราจะทำตามนั้น ชื่อของป้อมปราการนี้จะถูกเรียกว่า ‘ฐานที่มั่นมู่หลาน’ รัฐบาลมู่หลานจะรับผิดชอบในการก่อสร้างมัน และกองพลทหารที่ 4 ก็จะไปประจำการที่นั่น”

“คะท่านลอร์ด!”

หลังจากที่พวกเขากำหนดทิศทางได้ กรมกิจการทหารก็จะเข้าไปจัดการโครงสร้างทางทหาร กรมและฝ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องก็จะทำงานร่วมกันในการออกแบบและสร้างป้อมปราการ โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆในเรื่องนี้

ด้วยความเร็วในการพัฒนาของกบฏไผ่ผิง พวกเขามีเวลามากพอที่จะสร้างป้อมปราการขึ้นมาได้

โอหยางโซวอยาการู้จริงๆว่า กองกำลังของกบฏไท่ผิงจะรู้สึกละอย่างไร เมื่อพวกเขาพบว่า มีป้อมปราการขนาดใหญ่นี้ตั้งอยู่ตรงหน้าพวกเขา

ในเรื่องของกบฏไท่ผิง สิ่ง que ทุกคนรู้ก็รู้ก็คือ ดินแดนใดจะถูกหงส์วอวนกำหนดเป็น เป้าหมายแรก

โอหยางโซวทั้งทั้ง 3 คน ให้ปรึกษาหารือกัน ส่วนเขาออกไปจากห้องโถงประชุม เพื่อ ไปพบกับมู่หลานเยว่ จากนั้น เขาก็พาเธอไปที่ห้องอ่านหนังสือของเขา

ด้วยความสัตย์จริง โอหยางโซวไม่คิดเลยว่า เธอจะตัดสินใจเช่นนี้ เธอเสนอตัวออกมาเองโดยที่เขาไม่ได้ยื่นข้อเสนอละใดๆ มันช่วยให้เขาหลุดพ้นจากสถานการณ์ที่น่าอึดอัดใน อนาคต

นี่ทำให้โอหยางโซวกลายเป็นใกล้ชิดกับมู่หลานเยว่มากยิ่งขึ้น

ความประทับใจแรกที่เธอสร้างให้เขาก็คือ ความไร้เดียงสาและน่าเกลียด

แต่ตอนนี้ มุมมองของเขาเกี่ยวกับเธอได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ดูผิวเผินเหมือนว่ามู่หลานเยว่จะไร้ความรู้สึกใดๆ แต่ในขณะที่เธอเดินไปที่ห้องอ่านหนังสือกับเขา เธอมองไปรอบๆ ทำตัวเหมือนกับเด็กที่อยากรู้อยากเห็น

เมื่อเขาเห็นภาพดังกล่าว โอหยางโซวก็ทำได้เพียงส่ายหัวและถอนหายใจออกมาเท่านั้น

สำหรับตัวมู่หลานเยว่ โอหยางโซวค่อนข้างมีความหวังสูง เขาหวังว่าเธอจะไม่จำกัดตัวเองอยู่เพียงรัฐบาลมู่หลาน

ในอนาคต ดินแดนจะมีอาณาเขตกว้างใหญ่เป็นอย่างมาก

โอหยางโซวหวังว่า เธอจะสู้ต่อไป และกลายเป็นผู้ช่วยที่สำคัญของเขา คนที่สามารถช่วยเขาปกครองดินแดนได้

TWO Chapter 317 หงสืวฉวน

ณ สุ่นโจว, ฐานของกบฏไท่ผิง

เมื่อเทียบกับการกบฏของไพร่ทาสอื่นๆ มีผู้มีความสามารถจำนวนมากที่มาร่วมกับหงสืวฉวนในการนำพากลุ่มกบฏไท่ผิง ในช่วงเริ่มต้นการกบฏ มีหยางสืวฉิง, เฟิงหยุนซาน, เสี่ยวเซากุ้ย, เฟิงซางฮุย และซีต้าไค่ ทั้ง 5 คนนี้เป็นสมาชิกแกนหลัก

ของกบฏไท่ผิง โดยจากทั้ง 5 คนนี้ ซีต้าไค่เก่งในเรื่องการทำสงครามมากที่สุด เขาเป็น
ขุนพลที่มากประสบการณ์

ทั้ง 5 คนมีจุดจบที่คล้ายๆกัน

เฟิงหยุนซานและเสี่ยวเซากุ้ยเสียชีวิตในสนามรบ ในช่วงกลางของการกบฏ หยางลิว
จึงเริ่มที่จะหนีภัยออกจากชัยชนะที่เขาได้รับ เฟิงเซางกุ้ยจึงสังหารเขา และหลังจากนั้น
ไม่นาน หงลิวฉวนก็สำเร็จโทษเฟิงเซางกุ้ย

ผู้ที่ยังรอดชีวิตในตอนนั้นก็คือ ซีต้าไค่ ด้วยความหวาดระแวงที่มีต่อหงลิวฉวน ซีต้า
ไค่จึงนำกองกำลังของเขาออกไปสู้รบอย่างอิสระ แต่เนื่องจากเขานำกองกำลังออกไป
ไกลจากฐานมากเกินไป เขาจึงไม่สามารถรอกพ้นจากความตายได้

นอกเหนือจากสมาชิกแกนหลักทั้ง 5 แล้ว ยังมี ข้าราชการเหียน หลินเฟิงเสียง, ข้าราชการ
ตี้ หลี่ไค่เฟิง, ข้าราชการซุน ฮุยฮวง, ข้าราชการเซี่ย หลายหานหยิง,
ข้าราชการลิว เจิ้งหลี่เซาง, ข้าราชการตง สู่จเซาง และคนอื่นๆอีกมาก คนเหล่านี้ต่างก็
เป็นผู้นำที่มีความสามารถ

ในช่วงใกล้สิ้นสุดการกบฏ หลี่ลิวเฉิง, เฉินหยูเฉิง, และคนอื่นๆ ที่เป็นเหล่าผู้นำคนรุ่น
เยาว์ ได้ปรากฏขึ้นในกลุ่มกบฏไท่ผิง หลี่ลิวเฉิงเป็นคนที่มีความดีศรีสูงที่สุดในหมู่พวก
เขา และเขายังเป็นคนที่จงรักภักดีอย่างมาก

จากการตั้งค่าของไกอ่า สมาชิกแกนหลักเหล่านี้จะปรากฏตัวขึ้น หลังจากที่ผู้นำของ
พวกเขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร

แน่นอนว่า ไกอ่าลบประสบการณ์เชิงลบของพวกเขาออก เช่น ความหวาดระแวง,
การทรยศ, ความยิ่งยด และอคติ

สมาชิกของกลุ่มกบฏทุกคนที่ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร มีความฝันและอุดมการณ์
เดียวกัน

พวกเขามุ่งมั่นที่จะสร้างประเทศในอุดมคติของพวกเขาขึ้นในเขตทุรกันดาร

ดังนั้น ขณะที่หงส์ฉวนปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร ก็จะมีนายทหารหลายสิบคน
ยืนข้างเขา ด้วยความสามารถในการสรรหาผู้ลี้ภัยที่ผิดปกติของเขา พวกเขาจึงมีผู้ลี้
ภัยมาเข้าร่วมแล้วถึง **3,000** คน หลังจากเวลาผ่านไปเพียง **5** วัน

ด้วยการปรากฏตัวของเขา ลอร์ดในสุนัวจีวพบว่าจำนวนผู้ลี้ภัยที่อพยพเข้ามาใน
ดินแดนของพวกเขาลดลง ในความเป็นจริง หงส์ฉวนเป็นผู้นำพาพวกเขาทั้งหมดไป

ด้วยผู้ลี้ภัย **3,000** คนนี้ หงสืวฉวนจึงมีความแข็งแกร่งในชั้นพื้นฐานที่มากพอที่จะอยู่รอดในเขตทุรกันดารได้

เนื่องจากเป็นกลุ่มกบฏ พวกเขาทั้งหมดจึงเป็นทหาร

ด้วยมีนายทหารหลายสิบนายพร้อมอยู่แล้ว พวกเขาจึงสามารถเข้าไปควบคุมกำลังทหารได้อย่างรวดเร็ว โดยพวกเขาได้แบ่งผู้ลี้ภัย **3,000** คนนี้ เป็นทหาร **6** กองพัน ในช่วงเวลานี้ เหล่านายทหารจะฝึกอบรมพื้นฐานทางทหารให้กับพวกเขา

ต่อจากนั้น พวกเขาก็จะเข้ายึดดินแดนและสร้างฐานของพวกเขาขึ้นมา

ดินแดนของผู้คนที่อยู่จนถึงวันนี้ มีระดับอย่างน้อยเมืองขนาดเล็กระดับ **3** และมีประชากรมากถึง **10,000** คน คนที่ดีหน่อยก็จะมีดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ **1** และมีประชากรสูงถึง **20,000** คน

เมื่อรวมกับเมืองสาขาแล้ว ดินแดนของลอร์ดแต่ละคนจึงค่อนข้างที่จะแข็งแกร่ง

หากผู้ลี้ภัย **3,000** คน ที่อยู่ในกองทัพกบฏต้องการยึดครองดินแดนของผู้คนตรงๆ มันก็เหมือนกับการปาไข่ใส่หิน หากผู้ลี้ภัยที่มีเพียงมีดสั้นฝัก เข้าไปเผชิญหน้ากับกองทัพของผู้คน พวกเขาก็คงจะมีจุดจบเพียงความตายเท่านั้น

ในประวัติศาสตร์ กองทัพกบฏใช้ประโยชน์จากจำนวนเป็นข้อได้เปรียบในการทำสงคราม แต่ด้วยจำนวนที่พวกเขามีอยู่ในตอนนี้ หากพวกเขาเข้าไปเผชิญหน้ากับกองกำลังขนาดใหญ่จริงๆ พวกเขาอาจจะตกเป็นเบี้ยล่างของศัตรูได้อย่างง่ายดาย

อย่างไรก็ตาม หงสีวฉวนไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากรับความเสี่ยงนี้

กลุ่มผู้ลี้ภัยเหล่านี้เป็นดังฝูงตั๊กแตน พวกเขาไม่สามารถผลิตเสบียงอาหารได้ พวกเขาไม่มีเสบียงอาหารติดตัวมาน้อยเกินไป หากพวกเขายังไม่เคลื่อนไหวใน **2-3** วันนี้ พวกเขาจะอดตาย

ในฐานะผู้นำกลุ่มกบฏ หงสีวฉวนมีไอเดียดีๆ มากมาย หลายวันที่ผ่านมา เขาได้สังเกตการณ์ดินแดนต่างๆ หลายแห่ง จากนั้น เขาก็ได้เลือกดินแดนที่เหมาะสมที่สุด และเตรียมพร้อมที่จะปฏิบัติการในวันรุ่งขึ้น

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ซีต้าไค้นำผู้ลี้ภัย **1** กองพัน ออกไป พวกเขาแสวงเป็นผู้ลี้ภัยใหม่ ขณะที่เดินไปที่ประตูเมือง เมื่อทหารยามเห็นผู้ลี้ภัยที่แต่งตัวสกปรก พวกเขาก็ไม่ได้สนใจจำนวนที่มากผิดปกตินี้ เนื่องจาก **2-3** วันมานี้ จำนวนผู้ลี้ภัยไม่แน่นอน แม้มันจะเพิ่มขึ้นมาอย่างมาก มันก็ยังไม่มีการใส่ใจ พวกเขาอนุญาตให้ผู้ลี้ภัยเหล่านี้ผ่านประตูเมืองเข้ามาได้

หลังจากที่พวกเขาเข้าไปได้ ซีต้าไคก็ใช้โอกาสนั้น นำกองกำลังของเขาเข้าโจมตีทันที มีดหั่นผักในมือของพวกเขาจ้วงแทงไปที่เหล่าทหารยามที่ตื่นตระหนก ทำให้พวกเขา ประสบความสำเร็จในการยึดประตูเมืองได้อย่างง่ายดาย

กองกำลังที่ซ่อนตัวอยู่ไม่ไกลจากกำแพงเมืองรีบพุ่งเข้าไปในทันที หลังจากที่พวกเขา เห็นว่าแผนการประสบความสำเร็จ

เมื่อเห็นว่ากองกำลังอื่นๆ กำลังเข้ามา ซีต้าไคก็สั่งให้คนของเขารวบรวมอาวุธที่เหล่า ทหารยามทิ้งเอาไว้ จากนั้น พวกเขา ก็รีบวิ่งไปที่คลังแสง เขารู้ดีว่ากองกำลังที่ แข็งแกร่งของศัตรูอยู่ที่ค่ายทหาร ถ้าทหารเหล่านั้นเสริมกำลังเข้ามา พวกเขาจะไม่มี โอกาสต่อสู้ด้วยอาวุธและอุปกรณ์ที่พวกเขามีอยู่ตอนนี้ ดังนั้น โอกาสเดียวที่พวกเขา จะชนะได้ก็คือ พวกเขาจะต้องรวบรวมอาวุธและอุปกรณ์ของศัตรู

เหล่านายทหารเริ่มยึดจุดสำคัญต่างๆ และเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบที่จะมาถึง ใน สถานะผู้นำ หงสีวฉวนไม่ได้นิ่งเฉย เขาเริ่มเผยแพร่ความเชื่อของเขา เพื่อรับสมัคร มวลชน

ในดินแดนแห่งนี้ ประชาชนไม่ได้มีความจงรักภักดีและมีความสุขมากนัก ลอร์ดของ พวกเขาเป็นคนที่โหดร้าย ประชาชนส่วนใหญ่มีความขุ่นเคืองต่อลอร์ดของพวกเขา เป็นอย่างมาก เมื่อหงสีวฉวนปลุกเหล่าพวกเขา จึงมีหลายคนยินดีเข้าร่วมกับเขา

ด้วยเหตุนี้ ชนชนะจึงอยู่ในสายตาของเขาแล้ว

กองกำลังของซีต้าไค่ประสบความสำเร็จในการยึดคลังแสง แต่พวกเขาก็สูญเสียเป็น
อย่างมาก

เหล่าผู้ลี้ภัยไม่ได้สนใจใดๆ พวกเขารีบพุ่งเข้าไป ปะหลับจับอาวุธและอุปกรณ์
ออกมา เนื่องจากพวกเขาไม่รู้วิธีการใช้มัน พวกเขาจึงสวมชุดเกราะแบบมั่วๆ

หลังจากที่พวกเขาเตรียมพร้อมแล้ว ซีต้าไค่ก็นำพวกเขาออกไปจากคลังแสง เพื่อ
เตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ

ด้วยความล่าช้าดังกล่าว กองกำลังที่แข็งแกร่งจากค่ายทหารก็ได้เริ่มเคลื่อนไหว พวก
เขาเดินทางมาถึงกองกำลังของกลุ่มกบฏในที่สุด

กองทัพของเมืองขนาดเล็กระดับ 3 มีทหารทั้งสิ้น 1,000 นาย พวกเขาได้รับการ
ฝึกอบรม และมีอาวุธและอุปกรณ์ที่ดี หากฝ่ายตรงข้ามเป็นเพียงกลุ่มผู้ลี้ภัยทั่วไป
3,000 คน พวกเขาจะเอาชนะได้อย่างง่ายดาย

น่าเสียดาย มีนายทหารชั้นสูงหลายคนคอยนำผู้ลี้ภัย 3,000 คน เหล่านี้ ดังนั้น ชัย
ชนะหรือพ่ายแพ้จึงยากที่จะบอก

ภายใต้บัพของเหล่านายทหาร หลังต่อสู้ของกองทัพกบฏเพิ่มสูงขึ้น

นอกจากนี้ หงสืวฉวนยังมีพรสวรรค์ที่น่าหวาดกลัว ผู้ลี้ภัยที่เข้าร่วมกับเขามีความเชื่อมั่นเป็นอย่างมาก และทุกคนไม่กลัวความตาย ดังนั้น ขวัญกำลังใจของกองทัพกบฏจึงสูงมาก

การสู้รบกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

เมื่อมาถึงจุดนี้ ไม่มีกลยุทธ์ใดๆ พวกเขาเพียงแค่พุ่งเข้าไปต่อสู้กันตรงๆ เท่านั้น

ในระหว่างการสู้รบ ทั้ง 2 ฝ่ายสู้สากันมาก มีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก สร้างเป็นฉากที่น่าสยดสยองขึ้นมา

และในขณะนั้นเอง หงสืวฉวนก็ปรากฏตัวขึ้น

กองกำลังของมวลชนเดินตามหลังเขามา ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น เขาได้รับสมัครมวลชนมาได้มากถึง **1,000** คน ความสามารถในการล้าสมองของเขา เป็นพลังที่น่าหวาดกลัวมาก

ในช่วงเริ่มต้นการก่อกบฏ ทุกคนต่างก็ให้ความเคารพต่อหงส์ว้วน

เมื่อหงส์ว้วนมาถึงกลางสนามรบ เขาก็เดินฝ่าฝนลูกศรเข้าไปอย่างกล้าหาญ จากนั้น เขาก็เริ่มโน้มน้ำหนักของกำลังที่แข็งแกร่งของศัตรูที่อยู่เบื้องหน้าเขา ให้เข้าร่วมกับ กองทัพกบฏของเขา

เสียงของเขาเต็มไปด้วยเสน่ห์ที่ลึกลับ ทุกคนจึงถูกล่อลวง

พลังของเขาเต็มไปด้วยความหวัง

เขาเป็นดั่งผู้ส่งสาส์นที่ถูกส่งมาลงมาจากสวรรค์ เพื่อช่วยเหลือเหล่าพี่น้องที่ประสบ ปัญหาการล่อลวงของหงส์ว้วนไม่เพียงแต่จะลดความสูญเสียในการสู้รบเท่านั้น เขายังทำให้ทหารหลายนายสูญเสียความตั้งใจที่จะต่อสู้ของพวกเขา พวกเขาขึ้นอยู่กับที่ โดยไม่ขยับเคลื่อนไหวใดๆ

เมื่อเทียบกับทหารทั่วไป เหล่านายทหารฉลาดกว่า ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ถูกล่อลวง พวกเขาพยายามอย่างดีที่สุดในการปลุกเหล่าทหารให้ตื่นขึ้น พวกเขาสั่งให้เหล่า ทหารเข้าไปต่อสู้กับศัตรูเบื้องหน้า

น่าเสียดาย เสน่ห์ของหงส์ว้วนนั้นน่ากลัวเกินไป

กองกำลังทหารนั้นเป็นดังโดมิโน พวกเขาค่อยๆถูกล่อลวงมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าเหล่านายทหารจะพยายามอย่างดีที่สุดแล้ว แต่ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามมากเพียงใด เหล่าทหารก็ยังไม่ยอมขยับเคลื่อนไหวใดๆ

ซีต้าไค์และนายทหารคนอื่นๆของหงสีวฉวนเต็มไปด้วยความปิติยินดี พวกเขาไม่สนใจเหล่าทหารที่ไม่ยอมขยับเคลื่อนไหว พวกเขาเลือกโจมตีเฉพาะผู้ที่ยังต่อสู้ยู่เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ สถานการณ์ในสนามรบจึงเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเวลาผ่านไป เหล่าทหารที่ถูกล่อลวงโดยหงสีวฉวนก็เริ่มมองไปที่นายทหารของพวกเขาด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป ขณะที่เหล่าทหารจ้องมองพวกเขา เหล่านายทหารก็รู้สึกสั่นสะท้าน

นายทหารเหล่านี้มีประสบการณ์ พวกเขารู้ว่าในจุดนี้ ถ้าพวกเขายังพยายามที่จะบังคับให้ทหารเหล่านี้ต่อสู้ เหล่าทหารก็อาจจะพยายามที่จะสังหารพวกเขาได้

แม้ว่าหงสีวฉวนจะไม่สามารถจัดการกับคนที่ฉลาดได้ พวกเขาก็ยังเลือกอย่างฉลาด โดยการยอมจำนน และเข้าร่วมกับกองทัพกบฏ

เมื่อถึงจุดนี้ กองทัพกบฏก็ได้รับชัยชนะจากการสู้รบนี้

ลอร์ดของดินแดนแห่งนี้เป็นชายวัยกลางคน เขาพักอยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ด หลังจากที่เขารู้ว่ากองทัพของเขาพ่ายแพ้ เขาก็ยอมออกมาอย่างขมขื่น และรีบโทรศัพท์หนีไปทันที

ในช่วงเริ่มต้นการกบฏ มีผู้เล่นเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ยินดีจะเข้าร่วมกับกองทัพกบฏ ลอร์ดส่วนใหญ่ต้องการที่จะเป็นผู้นำ พวกเขาไม่ต้องการเป็นเพียงผู้ฟังและอยู่ภายใต้

NPC

การล่มสลายของดินแดนนี้นั้นหมายความว่า กลุ่มกบฏไท่ผิงได้ถูกก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการแล้วในส่วใจ

ด้วยการมีอยู่ของกองทัพกบฏ และการปกครองที่ดี ประชาชนทั่วไปจึงสนับสนุนพวกเขา และทุกสิ่งทุกอย่างได้พัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้อง

ตามที่คาดไว้ กองทัพกบฏไท่ผิง เป็นกลุ่มแรกที่เข้ายึดดินแดนของผู้เล่นได้สำเร็จ การกระทำของพวกเขา เป็นการเริ่มต้นขึ้นส่วนข้อมูลอย่างเป็นทางการ

หงลิวฉวนได้แสดงถึงเสน่ห์อันน่าเหลือเชื่อของเขาในเขตทุรกันดาร เขาใช้กลอุบาย และสามารถทำลายจิตวิญญาณของคนนับพันได้อย่างง่ายดาย

ลอร์ดที่หนีออก ได้เขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในฟอรัม ซึ่งมันก่อให้เกิดความ
โกลาหลุ่นวายขึ้นในหมู่ผู้เล่นลอร์ด

ตอนนี้ เหล่าผู้เล่นลอร์ดต่างก็รู้สึกหวาดกลัวกลุ่มกบฏอย่างแท้จริง การเปลี่ยนแปลง
ครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว!

ลอร์ดบางคนในชั้นใจกังวลว่า ในขณะที่พวกเขาตื่นขึ้นมา กองทัพกบฏจะมาปรากฏ
ตัวขึ้นที่กำแพงเมืองของพวกเขา

บางคนได้เรียนรู้บทเรียนของพวกเขา พวกเขาเริ่มที่จะปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของ
ประชาชนในดินแดนพวกเขา และทำให้ประชาชนของพวกเขามีความสุขมากขึ้น

ไม่ว่ามันจะสายเกินไปหรือไม่ มีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่รู้

TWO Chapter 318 หลงโซวฮ่าว

สถานการณ์ในชั้นใจไม่ได้ดึงดูดความสนใจของโอหยางโซวมากนัก

ด้วยความแข็งแกร่งของกองทัพกบฏตอนนี้ พวกเขาคงจะยังไม่สามารถมาที่แอ่ง
เหลียนโจวได้ในช่วงเวลาสั้นๆนี้ ในทางตรงกันข้าม การขยายตัวของกบฏไต้หวันจะช่วย
เขาทำลายดินแดนขนาดเล็กอื่นๆในกวางสี แล้วในท้ายที่สุด เขาก็จะไปรับมันมา
ทั้งหมด

เมื่อถึงเวลานั้น โหหยางไชวก็จะก้าวออกไปกวาดล้างพวกเขา ตราบเท่าที่เขาสามารถ
ทำลายกลุ่มกบฏไต้หวันลงได้ เขาก็จะควบคุมทั้งกวางสีได้

ในสายตาของเขา กองทัพกบฏไต้หวันเป็นเพียงเป้าหมายที่ยังมีชีวิตอยู่ของเขาเท่านั้น

ไม่ใช่ว่าเขาหึงพยองมากจนเขาคิดว่า เขาจะใช้เพียงแอ่งเหลียนโจวกวาดล้างกลุ่ม
กบฏไต้หวันได้ เขายังคงมีไฟลပ်อื่นๆอีก ซึ่งมันจะถูกใช้เมื่อเวลามาถึงแล้ว

ในเวลานั้น ใครก็ตามที่กล้าประมาทแอ่งเหลียนโจวของเขา พวกเขาจะต้องเผชิญกับ
ปัญหาอย่างแน่นอน

อีกประการหนึ่ง ทางตะวันออกของส่นโจวก็ยังมีหวู่โจว ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองซีไหว

เมื่อเลื่อ 2 ตัวเข้าต่อสู้กัน พวกมันก็คงจะได้รับบาดเจ็บกันทั้ง 2 ฝ่าย

โอหยางโซวจะเฝ้าดูการต่อสู้ของเสียทั้ง 2 สำหรับสิ่งที่เขาจะทำต่อจากนั้น ยังไม่มีใครทราบอย่างแน่ชัด

ระลอกคลื่นของการกำเนิดรัฐบาลเทียนเฟิงและสิ่งอื่นๆค่อยๆส่งบลงข้าๆ ดินแดนซานไห่กำลังกลับคืนสู่สภาวะปกติ

เรื่องเดียวที่ทำให้โอหยางโซวปวดหัวก็คือม้าศึก เพื่อจัดตั้งกองพลทหารที่ 4 พวกเขาจำเป็นต้องใช้ม้าฉิงฟู่จำนวนมาก เนื่องจากอีก 3 กองพล ต่างก็ใช้ม้าฉิงฟู่ทั้งหมด ดังนั้น โอหยางโซวจึงต้องจัดการอย่างเป็นธรรม เขาจึงต้องให้สิทธิ์กองพลทหารที่ 4 ใช้ม้าฉิงฟู่เช่นกัน

แต่น่าเสียดาย ชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหมดกลายเป็นหวาดระแวงดินแดนซานไห่ หลังจากที่เขาเห็นว่าเทียนฉีกว่นน้ำให้ขุน พวกเขาก็ไม่ต้องการจะค้าขายกับดินแดนซานไห่อีกต่อไป

การพยายามซื้อม้าฉิงฟู่ของพวกเขาจึงไม่สามารถทำได้อีกต่อไป

หลังจากแผนการค้าขายล่ม โอหยางโซวก็เริ่มเป็นกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับชนเผ่าเร่ร่อน

แม้ว่าแอ่งเหลียนโจวจะมีสภาพอากาศที่ดี และไม่ได้มีฤดูหนาวที่หนาวเย็นมากนัก แต่ทุ่งหญ้าก็ไม่เหมาะสำหรับการเลี้ยงสัตว์ในช่วงนี้ การยังชีพของคนเลี้ยงสัตว์จึงกลายเป็นปัญหาใหญ่

ถ้าพวกเขาไม่ซื้อเสบียงอาหารจากดินแดนซานไห่เช่นนี้ โหหยางโชวก็มีเหตุผลให้สงสัยว่า เผ่าต่างๆอาจจะเริ่มคิดที่จะทำสงครามอีกครั้ง

โหหยางโชวสั่งให้ฝ่ายข่าวกรองเพิ่มการสืบสวนในทุ่งหญ้า และรวบรวมรายงานข่าวกรองที่พวกเขาได้รับมาในทันที ผู้นำทีมที่ 2 เล่ยสู่น ได้รับคำสั่งโดยตรงจากเขา

อย่างไรก็ตาม ข่าวกรองที่เล่ยสู่นส่งมาให้กับเขา ทำให้โหหยางโชวงงวย เผ่าต่างๆไม่ได้แสดงเจตนาที่จะทำสงครามกันเอง และยังไม่มีเผ่าใดเรียกคนเลี้ยงสัตว์เข้าร่วมกองทัพ

ทุกอย่างดูแปลกประหลาดจริงๆ

ทุ่งหญ้าดูเงียบสงบมากจนเกินไป มันเหมือนกับว่ากำลังจะเกิดพายุขนาดใหญ่

โหหยางโชวทำได้เพียงสั่งให้กรมโลจิสติกส์ทางทหารเตรียมความพร้อมด้านโลจิสติกส์ต่างๆ สำหรับสงครามที่อาจจะเกิดขึ้น และเขายังสั่งให้รัฐบาลซานไห่เพิ่ม

ความเร็วในการสร้างกำแพงเมืองอีกด้วย เขาต้องเตรียมทุกอย่างให้พร้อมก่อน เพราะเขาไม่อาจจะเคลื่อนกองกำลังต่างๆได้ในทันที

ดังคำกล่าวที่ว่า ‘ก่อนจะเคลื่อนย้ายกองกำลัง เสปียงอาหารจะต้องถูกเคลื่อนย้ายก่อน’

สำหรับสงครามขนาดใหญ่ พวกเขาจำเป็นต้องเตรียมเสปียง, ม้า, รถม้า, ลูกศร และอุปกรณ์ต่างๆไว้เป็นจำนวนมาก มันไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจะสามารถจัดเตรียมได้ในเวลาสั้นๆ

โรงผลิตทางทหารทั้ง 4 และโรงผลิตทางทหารในถ้ำ มีคนงานหลายพันคนที่เร่งทำงานทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อเตรียมความพร้อมสำหรับสงคราม พวกเขาส่งอาวุธและอุปกรณ์ไปยังค่ายต่างๆเพื่อให้เหล่าทหารได้เตรียมความพร้อมของพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองพลทหารที่ 4 ที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ พวกเขามีเพียงอาวุธและอุปกรณ์ที่ได้รับมาจากการเปลี่ยนชั้นทหาร ซึ่งมันห่างไกลจากมาตรฐานของกองทัพดินแดนซานไห่เป็นอย่างมาก

เจ้ากรรมโลจิสติกส์ทางทหารคนใหม่ เกอหงเหลียง ยุ่งมากจนเขาแทบจะไม่มีเวลากินเวลานอน

ส่วนโป๊และตุ๋นอยู่ก็กำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมพร้อมกำลังรบ พวกเขายังได้นำทหารองครักษ์ของพวกเขาเข้าไปในทุ่งหญ้า เพื่อตรวจสอบสภาพแวดล้อมสำหรับการวางแผนการสู้รบ

ความคิดของโป๊ไม่เคยหยุดนิ่ง เขาคิดอย่างต่อเนื่องและพบวิธีการที่จะชิงไหวชิงพริบกับศัตรู เขาเน้นไปที่การตรวจสอบและการเตรียมความพร้อมก่อนการสู้รบ

ตุ๋นอยู่เป็นผู้มากประสบการณ์ และเขามีสายตาที่เฉียบคม เขาเป็นสุดยอดที่ปรึกษาทางทหาร กลยุทธ์และไอเดียในสงครามของเขา เหนือยิ่งกว่าโป๊ที่มาจากยุคเลียดก๊กเสียอีก

การที่ทั้ง 2 ทำงานร่วมกัน มันทำให้โอหยางโซวู้สับสนใจเป็นอย่างมาก

ด้วยการมีพวกเขาทั้ง 2 อยู่ โอหยางโซวู้จึงมีเวลามากพอที่จะไปใส่ใจเรื่องอื่นๆ

ตัวอย่างเช่น ม้าฉิงฟู่

วิธีเดียวที่เขาจะได้รับม้าฉิงฟู่ในตอนนี้อีกก็คือ คอกม้าหุบเขาจีเฟิง

คอกม้าได้ส่งม้าฉิ่งฟู่ 4,000 ตัว ออกมาในก่อนหน้านี้ จึงทำให้ในคอกม้าเหลือม้าฉิ่งฟู่ที่ยังใช้ได้อีกเพียง 100 ตัวเท่านั้น ที่พอจะสามารถส่งออกมาได้

การเลี้ยงดูม้าศึกแต่ละตัวต้องใช้เวลายาวนาน ในช่วงสั้นๆเช่นนี้ แน่นอนว่าโอหยางไชวไม่สามารถใช้ม้าจากคอกม้าได้

จากจุดยืนในระยะยาว ม้าที่ดีอย่างม้าฉิ่งฟู่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการการขยายตัวของกองทัพได้ แม้ว่าเขาจะได้ครอบครองทั้งแ่งเหลียนโจว ปริมาณม้าฉิ่งฟู่ก็ยังคงมีจำกัด

สงครามในอนาคตคงจะทำให้เขาสูญเสียพวกมันไปนับร้อยนับพันในแต่ละครั้ง ดังนั้น แม้ว่าเขาจะครอบครองม้าฉิ่งฟู่ทั้งหมดในแ่งเหลียนโจว มันก็ยังคงไม่เพียงพอ

ด้วยเหตุนี้ โอหยางไชวจึงตัดสินใจสร้างคอกม้าไว้เพื่อเตรียมการสำหรับอนาคต

แน่นอนว่ามันเพียงแค่ช่วยบรรเทาปัญหาเท่านั้น มันไม่สามารถแก้ปัญหาได้ วิธีที่ดีที่สุดก็คือ การค้นหาพาหนะอื่น

สำหรับปัญหานี้ โอหยางโซวมีความคิดบางอย่าง ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาจำได้ว่ามีพื้นที่ผลิตพาหนะชั้นเลิศ ตราบเท่าที่เขาทำมันได้ตามเวลา เขาก็จะสามารถยุติปัญหาการขาดแคลนพาหนะของกองทัพได้

สำหรับในเวลานี้ มันยากที่เขาจะตัดสินใจทำสิ่งนั้น

มู่กู่ยหึงเข้าใจสถานการณ์ที่ยากลำบากของเขา เธอจึงกล่าวว่า พวกเขาสามารถชะลอการเปลี่ยนม้าศึกออกไปได้ เนื่องจากฐานที่มั่นมู่หลานเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าของพวกเขาในตอนนี้

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงวางเรื่องนี้ลงชั่วคราว และจะจัดการมันเมื่อถึงเวลา

อีกสิ่งทีโอหยางโซวให้ความสนใจก็คืออยู่ต่อเรือเป่ยไห่

เมื่อโอหยางโซวส่งผ่านคู่มือการสร้างเรือไปให้พวกเขาแล้ว เขาก็สั่งให้พวกเขาเร่งสร้างเรือขนาดใหญ่อย่างรวดเร็วที่สุด

พวกเขาทำได้ตามความคาดหวังของเขา ในวันที่ **15** ของเดือนที่ **1** นี้ หลังจากที่เขาต่อเรือหลายร้อยคนเร่งทำงานทั้งกลางวันกลางคืน ในที่สุดพวกเขาก็สร้างเรือขนาดใหญ่ลำแรกได้สำเร็จ และมันก็พร้อมที่จะลงน้ำแล้ว

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เขาก็รีบไปที่เมืองเป่ย์ไห่ เพื่อเป็นสักขีพยานในทันที

นอกเหนือจากโอหยางโซวแล้ว ยังมีที่ปรึกษาอู่ต่อเรือ ผู้อาวุโสซุน, เจิ้งต้าไห่ และเผ่ตงหลายอยู่ที่ทำเรือ ไปฉีและตู๋หฺงอยู่ยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมกองทัพ พวกเขาจึงไม่สามารถปลีกตัวมาได้ ไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะไม่ยอมพลาดโอกาสสำคัญเช่นนี้อ่างแน่นอน

อู่ต่อเรือเป่ย์ไห่ติดกับอ่าวเป่ย์ไห่ มันมีท่าเทียบเรือขนาดใหญ่ **2** แห่ง และมีเรือขนาดกลางมากกว่า **10** ลำ เทียบท่าอยู่

เรือเทอร์โบลำแรกอยู่ในท่าเทียบเรือขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง และมันก็เตรียมพร้อมที่จะลงน้ำแล้ว

เรือขนาดใหญ่ลำนี้มีความสูงมากถึง **5** ชั้น และสามารถจุคนได้มากถึง **3,000** คน ไม่เพียงแต่ลักษณะภายนอกของมันจะดูอันตรายเท่านั้น บนเรือยังมีหอกและธงปักไว้เป็นจำนวนมาก มันมีความสามารถในการป้องกันและโจมตีได้เป็นป้อมปราการลอยน้ำ หัวของเรือทำจากเหล็กกล้า ซึ่งกะลาสีสามารถใช้มันพุ่งชนเรือของศัตรูได้ นอกจากนี้ มันยังมีหางเสือเรืออยู่ที่ด้านหลัง ดังนั้น เรือจะแล่นไปตามทางที่กำหนดได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ

ตามที่คาดไว้ เรือเทอร์โบลำนี้อยู่มีเทคโนโลยีกำแพงกันน้ำอีกด้วย

ที่ด้านข้างทั้ง 2 ด้านของเรือ มีเครื่องยิงหินยักษ์ 6 เครื่อง โดยพวกมันจะใช้ยิงหินยักษ์ไปยังเรือของศัตรู

มันถือว่าเป็นอาวุธทำลายล้างสูงที่สุดก่อนที่ปืนใหญ่จะเกิดขึ้น

ถ้าไม่ติดข้อจำกัดเรื่องเวลา ผู้อาวุธโสซุนอยากจะปรับปรุงบางส่วน เพื่อเพิ่มความน่ากลัวให้กับมัน หลังจากที่เราสร้างเรือโบราณนี้ประสบความสำเร็จ แน่นอนว่ามันทำให้ผู้อาวุธโสซุนมีอารมณ์อย่างมาก

เมื่อได้เห็นถึงประสิทธิภาพของผู้อาวุธโสซุน โอบายางซิวก็เต็มไปด้วยความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

แต่แน่นอน เรือเทอร์โบไม่ได้สมบูรณ์แบบ มันยังคงมีจุดอ่อนอยู่

และจุดอ่อนของมันก็คือ มันสูงมากเกินไปและไม่เสถียร มันจึงมีความสามารถในการทนต่อคลื่นลมค่อนข้างต่ำ ดังนั้น มันจึงเหมาะสำหรับการสู้รบในแม่น้ำหรือบริเวณทะเลใกล้ๆ ไม่เหมาะสำหรับสงครามทางทะเลระยะไกล

ถ้าไม่อย่างนั้น พายุที่รุนแรงอาจจะทำให้เรือล่มได้

ต้องขอบคุณการป้องกันของวัดหมาโจ้ว กองทัพเรือซานไห่จึงสามารถหลีกเลี่ยงผล
หลักๆของจุดอ่อนนี้ได้ ลักษณะพิเศษของสิ่งก่อสร้างชั้นซ่อนเร้นนี้ก็คือ ป้องกันพายุ
40% ซึ่งมันทำให้พวกเขามั่นใจได้ว่าจะปลอดภัย ตราบเท่าที่พวกเขาไม่เผชิญหน้า
กับพายุขนาดใหญ่เกินไป

เจิ้งดำไห่ซึ่งยืนอยู่ข้างๆโอหยางโซวในตอนนี ในตอนที่เขาดัดสินใจที่จะทดสอบมันลง
น้ำ เมื่อเขาได้ยืนยันว่าลอร์ดของเขาจะเดินทางมาเป็นสักขีพยาน เขาก็มีความปิติยินดี
เป็นอย่างยิ่ง “ท่านลอร์ด โปรดตั้งชื่อให้เรือเทอร์โบลำนี้ด้วยเถิด!”

โอหยางโซวมีความยินดี เขายิ้มและกล่าวว่า “สัญลักษณ์ของดินแดนเราก็คือมังกร
ดังนั้น เรือลำแรกของเราก็ควรจะใช้ชื่อว่า หลงโซวฮ่าว!”

“เป็นชื่อที่ยอดเยี่ยม!” ผู้อาวุโสซุนหัวเราะออกมา “มันช่างเป็นศิริมงคลจริงๆ!”

โอหยางโซวพยักหน้า หลงโซวฮ่าวจะเป็นเรือธงของเขา และมันจะตามเขาออกสู่ทะเล
“ผู้จัดการเจิ้ง ทันที่ที่ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกเสร็จ ไม่กี่วันจากนี้ ข้าจะนำมัน
ออกสู่ทะเล”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เจิ้งต้าไห่แข็งค้ำง เขาไม่คิดว่าลอร์ดของเขาจะรีบเร่งมากขนาดนี้ ดูเหมือนว่าเขาคงจะต้องเร่งให้คนของเขาทำงานตลอดทั้งกลางวันกลางคืนอีกครั้งในไม่กี่วันข้างหน้า

โอหยางโซวมองไปที่แผ่นตงหลาย แล้วกล่าวว่า “ขุนพลเผ่ย กองทัพเรือเป่ยไห่ก็จะตามพวกเราไปในทะเลด้วยเช่นกัน”

“จุดหมายของท่านคือที่ใดหรือ?” แผ่นตงหลายสับสน

โอหยางโซวยิ้มอย่างลึกลับ “เกาะฉืออ๋องโจว(ไห่หลำ)”

The World Online

TWO Chapter 319 หยาใจ

เกาะฉืออ๋องโจว(ไหหลำ)ในเกมส์เป็นยูโทเปีย และมันเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่โอหยาง
โซววางแผนไว้

หลังจากที่ความกว้างของแผนที่ขยายออกไป **10** เท่า เกาะฉืออ๋องโจวก็มีขนาดถึง
350,000 ตารางกิโลเมตร ใหญ่กว่าแอ่งเหลียนโจวที่อยู่ทางเหนือของมันเสียอีก
ช่องแคบฉืออ๋องโจว ตัดผ่านหลิงหนาน ทางตะวันตกของมันคือ กวางสีและเวียดนาม,
ทางตะวันออกคือ เกาะยี่โจว(ไต้หวัน) ตะวันออกเฉียงใต้คือ ฟิลิปปินส์ และทางใต้คือ
มาเลเซียและบรูไน

ในสมัยราชวงศ์หมิง ราชสำนักได้ตั้งรัฐบาลบนเกาะ และแบ่งมันเป็น **3** เขต ได้แก่
ตานโจว, หวานโจว และหยาใจ

จากทั้ง **3** เขต ตานโจวตั้งอยู่ทางตะวันตกของเกาะ ในทางภูมิศาสตร์ มันอยู่ใกล้กับ
แอ่งเหลียนโจวมากที่สุด ดังนั้น ในทางทฤษฎี มันเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะขึ้น
ฝั่ง

แต่โอหยางโซวมองไปที่เหมาะหยาโจวที่อยู่ทางใต้ของเกาะ เมื่อเทียบกับตานโจว มันเหมาะที่จะใช้เป็นท่าเรือทางทหารมากกว่า

หยาโจวเป็นฐานที่ดีที่สุดสำหรับโอหยางโซว ในการใช้ออกเรือสู่มหาสมุทร

แต่การเลือกหยาโจวก็มีความเสี่ยงอย่างมาก

เนื่องจากในเกาะฉีอ๋องโจว มีชนเผ่าพื้นเมืองที่หลากหลาย ทั้งชนเผ่าหลี, ชนเผ่าเหมียว, ชนเผ่าฮุย และชนเผ่าพื้นเมืองอื่นๆอีกมากมาย ในหมู่พวกเขา ชนเผ่าหลีมีประวัติศาสตร์ยาวนานที่สุด ชนเผ่าพื้นเมืองเหล่านี้ส่วนใหญ่จะรวมตัวกันอยู่ตอนกลางและตอนใต้ของเกาะ หยาโจวตั้งอยู่ทางใต้สุดของเกาะฉีอ๋องโจว มันเป็นสถานที่ที่มีการแข่งขันสูง

ดังนั้น การเลือกหยาโจวจึงหมายความว่า เขาจะต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามจากชนเผ่าพื้นเมืองเหล่านี้

ในชีวิตที่แล้วของเขา จากที่โอหยางโซวได้เห็นในฟอรัม ผู้เล่นที่โชคดียึดชีวิตบนเกาะมักจะสร้างดินแดนอยู่ทางเหนือและทางตะวันออกของเกาะ ซึ่งเป็นที่ตั้งถิ่นฐานของชาวฮั่น

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 16

ณ คฤหาสน์ของลอร์ด

โอหยางโซวเรียกเจ้ากรรมทั้ง 4 และไปดื่มประชุม

“อีก 2 วัน หลังจากนี้ ข้าจะนำกรมทหารองครักษ์และกองทัพเรือไปให้ออกสู่ทะเล
ข้าคาดว่าจะกลับมาในช่วงปีใหม่(ตรุษจีน) สำหรับเรื่องต่างๆภายในดินแดน ข้าจะ
ปล่อยให้พวกท่านปรึกษาหารือและทำงานร่วมกัน”

เมื่อได้ยินสิ่งที่โอหยางโซวกล่าว พวกเขทั้งหมดก็ตกใจ

เจ้ากรมกิจการทหาร ตู๋หฺงฮู่ย ที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่งมีนง เร็วๆนี้สถานการณ์ในทุ่ง
หญ้ากำลังทวีความรุนแรงมากขึ้น และสงครามอาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ แต่ใน
สถานการณ์เช่นนี้ ลอร์ดของเขาก็คงจะออกไป มันทำให้เขารู้สึกเหมือนจะเป็นบ้า

ไปฉีไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ ในครั้งที่เขาอยู่ในแคว้นฉิน เขาถูกใช้ให้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างบ่อยครั้ง ตราบเท่าที่ลอร์ดให้อำนาจกับเขามากพอ เขาก็จะสามารถทำงานในสงครามได้ดีอย่างแน่นอน

สำหรับฟานจงหยานและเทียนเหวินจิง พวกเขาได้รับผิดชอบเรื่องการบริหารจัดการ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้มีปัญหามากนัก สิ่งที่พวกเขากังวลก็คือ การที่ลอร์ดของพวกเขาไม่อยู่ในดินแดน มันจะทำให้เหล่าทหารและประชาชนรู้สึกอย่างไร

จากเหล่าผู้นำทั้ง 5 ชุ่ยหยิงหยูมีประสบการณ์น้อยที่สุด ตราบเท่าที่มันไม่ส่งผลกระทบอะไรต่อกรมการเงิน เธอจะไม่แสดงความคิดเห็นออกมา พายุที่เกิดขึ้นในดินแดนครั้งล่าสุดได้มีหอกชี้เป้าตรงมาที่เธอ

มีข่าวลือว่า เธอพึ่งพาความรักและความไว้วางใจของลอร์ด และใช้ฐานะความเป็นน้องสาวของเขา ปีนขึ้นไปอยู่บนตำแหน่งที่สูงเช่นนี้ ในด้านความสามารถ มีคนกล่าวว่าเธอแย่กว่าเจ้ากรมอีก 3 คนมาก และไม่เหมาะสมที่จะรับตำแหน่งที่สำคัญนี้

ข่าวลือเหล่านี้ทำให้ชุ่ยหยิงหยูรู้สึกกดดัน และบางครั้งมันก็ทำให้เธอถึงกับนอนไม่หลับ แม้ว่าเธอไม่ได้ทำอะไรที่ผิดมโนธรรม เธอก็ไม่สามารถทำให้ทุกคนหยุดพูดได้ บางครั้งในยามค่ำคืน เธอก็เริ่มที่จะสงสัยในตัวเอง

ในช่วงนี้ ชุ่ยหยิงหยูเป็นดั่งแผ่นน้ำแข็งที่เปราะบาง เธอไม่สามารถตอบโต้ข้างลือ
ดังกล่าวได้เลย เธอทำได้เพียงพยายามอย่างดีที่สุด เพื่อให้ประสบความสำเร็จ และใช้
ผลงานของเธอ พิสูจน์ว่าพวกเขากล่าวผิด

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เห็นได้ชัดว่าเขาโกรธมาก เขาสั่งให้ฝ่ายอัยการสอบสวน
ใครก็ตามที่กำลังสร้างข่าวลือดังกล่าวจะต้องถูกลงโทษ

ความรู้และการทำงานหนักของชุ่ยหยิงหยู เป็นสิ่งที่โอหยางโซวประกาศออกไป แล้ว
การเลือกที่รักมักที่ชังมันคืออะไร?

โอหยางโซวโกรธมาก นอกเหนือจากความเสียใจแทนชุ่ยหยิงหยูแล้ว เขายังกังวล
เกี่ยวกับความชั่วร้ายภายในดินแดนด้วย ในขณะที่ดินแดนเติบโตและขยายตัวอย่าง
ต่อเนื่อง ผู้คนหลากหลายประเภทจะเริ่มประจักษ์ตัวขึ้น พวกเขาจะนำมาซึ่งความ
สับสนและความโกลาหล

ผลประโยชน์ตัดผ่านคนอื่นๆ และมันทำให้สิ่งต่างๆ ซับซ้อนมากขึ้น

จิตวิญญาณของชาวบ้านและความสำนึกในระหว่างการสร้างหมู่บ้านได้จางหายไป
นานแล้ว

นี่คือสิ่งที่โอหยางโซวไม่ต้องการจะเห็น แต่มันก็ยังเกิดขึ้นตรงหน้าเขา และแตกดันเข้า
ไม่มีวิธีใดที่เขาจะหยุดมันได้เลย

“จุดประสงค์ในการเดินทางครั้งนี้ของท่านคืออะไรหรือขอรับ?” ฟานจงหยานถาม

“จุดประสงค์ของการเดินทางเกาะในทะเล เกาะฉีอ๋องโจว ข้าต้องการสร้างดินแดน
แห่งใหม่นั้น เพื่อเพิ่มความได้เปรียบทางยุทธศาสตร์ของเรา” โอหยางโซวเพียงแค่อธิบายสั้นๆ

นับตั้งแต่ปีง้อเข้าเกมส์ โอหยางโซวก็เลือกโหมดลอร์ดให้กับเธอ เขาได้วางแผน
เกี่ยวกับเกาะฉีอ๋องโจวมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

เหตุผลที่ดินแดนแห่งใหม่ยังไม่ถูกสร้างขึ้นจนถึงตอนนี้มีอยู่ 3 ประการ

ประการแรก ดินแดนของเขายังไม่มั่นคงพอ จึงไม่เหมาะที่จะไปสร้างดินแดนแห่งใหม่
เพิ่ม, ประการที่สอง เรือรบเมิงชงไม่สามารถเดินทางระยะไกลได้ ประการที่สาม เขา
ยังไม่มีเหรียญการสร้างหมู่บ้านที่เหมาะสม เหรียญที่ต่ำกว่าระดับเงินนั้นไม่ดีพอ

งานประมวลของระบบครั้งที่ 2 ได้แก้ปัญหาทั้งหมดของโอหยางโซว

ดังนั้น หลังจากที่หลงไชวฮ่าวลงน้ำได้อย่างราบรื่น โอหยางไชวก็เตรียมจะดำเนินการ
ในทันที

ในการเดินทางครั้งนี้ โอหยางไชวไม่เพียงแค่นำกำลังทหารจำนวนมากไปด้วย
เท่านั้น แต่เขายังจะนำข้าราชการชั้นพื้นฐาน, ช่างฝีมือ, ผู้มีความสามารถพิเศษ และ
ทรัพยากรจำนวนมากไปด้วย เพื่อให้มั่นใจว่า หลังจากที่พวกเขาไปถึงที่นั่นแล้ว พวก
เขาจะสามารถสร้างความมั่นคงได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ เขายังนำคนงานนาเกลือจากนาเกลือเขตเหนือไปด้วย เพื่อเตรียมจะสร้าง
นาเกลือใหม่ที่หนาโจว

เกี่ยวกับแผนการของโอหยางไชว เมื่อทุกคนเห็นว่าลอร์ดของพวกเขาอยากจะทำ
ดินแดนใหม่ และครอบครองแผ่นดินอื่นๆ พวกเขาจึงไม่มีเหตุผลจะคัดค้านใดๆ

โอหยางไชวมอบอำนาจทางทหารให้กับไป๋ฉี ในเวลาที่เขาไม่อยู่ ไม่ว่าจะเป็นการเริ่ม
จนถึงสิ้นสุดสงคราม ไป๋ฉีจะเป็นผู้ตัดสินใจ

เขายังแต่งตั้งให้ฟานจงหยานเป็นหัวหน้าข้าราชการพลเรือน และดูแลการบริหาร
จัดการทั้งหมด

หลังจากที่ได้แต่งตั้งผู้รับผิดชอบด้านการทหารและการบริหารแล้ว โอหยางโซวก็จบการประชุมทันที สำหรับรายละเอียดเฉพาะ เขาจะพูดคุยกับพวกเขาเป็นรายบุคคล มันไม่จำเป็นที่จะต้องพูดคุยกันในระหว่างการประชุม

หลังจากจบการประชุม โอหยางโซวก็บอกให้คนไปที่นิกายประปืดงหลี เพื่อแจ้งให้ซึ่งเจียงลงมาพบเขา

หย่าโจวเป็นที่ตั้งของซานหย่าในโลกจริง ช่วงปีใหม่นี้ มันเป็นช่วงวันหยุดที่ดีสำหรับการท่องเที่ยว โอหยางโซวต้องการใช้โอกาสนี้ พาซ่งเจี๋ยและปิงเอ๋อไปเล่นสนุกกับทะเลพร้อมๆ กับเขา

ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวได้บอกให้กู่ชีวเหวินสร้างคฤหาสน์เล็กๆ ริมทะเลที่เมืองเป่ย์ไห่ เพื่อให้เขาสามารถพาปิงเอ๋อไปพักผ่อนได้

แต่เนื่องจากสิ่งต่างๆ ที่ยุ่งวุ่นวาย เขาก็ยังไม่ได้ไปที่นั่นเลย

หลังจากที่คฤหาสน์ถูกสร้างเสร็จ มันก็ว่างเปล่าอยู่เสมอ โอหยางโซวได้ยืนยันว่า กู่ชีวเหวินมักจะส่งคนไปทำความสะอาดที่นั่นเรื่อยๆ เพื่อให้มันอยู่ในสภาพดีที่สุดอยู่เสมอ

หลังจากปีใหม่ สภาพอากาศของแอ่งเหลียนโจวก็ไม่เหมาะที่จะเล่นที่ริมทะเลมากนัก

สถานที่ที่เขา กำลังจะไปนั้นดีกว่ามากแน่นอนว่าโอหยางโซวมีสิ่งที่เขาอยากทำที่นั่นด้วย

หนึ่งคือการทำงาน และอีกหนึ่งคือการเล่น แม้ว่าโอหยางโซวจะเป็นลอร์ด แต่เขาก็ไม่ต้องการจะมุ่งความสนใจทั้งหมดไปทำงาน การหยุดพักผ่อนเองก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเช่นกัน

โอหยางโซวจำไม่ได้แล้วว่า นานเท่าไรแล้วที่เขาไม่ได้เล่นกับปิงเอ๋อ เวลาที่เขาได้ใช้กับเธอน้อยกว่าในโลกจริงมาก เมื่อคิดถึงคำสัญญาของเขา โอหยางโซวก็รู้สึกละอายใจ

ในช่วงบ่าย ผู้อาวุโสซุนได้มาพบเขา

“โอหยาง ข้าได้ยินว่าเจ้าต้องการจะพาน้องสาวของเจ้าไปหาใจสำหรับวันหยุดพักผ่อนหรือ?” ผู้อาวุโสซุนไม่ตีพุ่มไม้รอบๆ เขากล่าวออกมาตรงๆ

โอหยางโซวพยักหน้าและยิ้มออกมา “ทำไมหรือ? หรือว่าท่านจะอยากไปด้วย?”

“ข้าแก่มาแล้ว แล้วทำไมข้าถึงต้องอยากไปหาใจด้วยเล่า? นอกจากนี้ ตอนนี้ก็เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งที่สุดของอู่ต่อเรือ ข้าไม่สามารถจะออกไปไหนได้ แม้ว่าข้าจะต้องการก็ตาม” ผู้อาวุโสซุนสายหัว

“แล้ว? ความหมายของท่านคือ?” โอหยางโซวยังไม่เข้าใจ

ในฐานะปู่ของเสี่ยวเยว่ เขาเข้าใจหลานสาวของเขาดี เด็กน้อยนั้นแชร์ห้องกับชายหนุ่มตรงหน้าเขานี้เกือบหนึ่งปี ทำให้เธอมีความรู้สึกบางอย่างกับเขา ยิ่งได้เห็นเสน่ห์ที่เขาแสดงออกมาในเกมส์ มันเห็นได้ชัดว่าเธอตกหลุมรักเขาแล้ว

น่าเสียดายที่เขามีคนรักอยู่แล้ว

โอหยางโซวมีคนรักอย่างซ่งเจียอยู่แล้ว และเขาคงจะแต่งงานกับเธออย่างแน่นอน

เมื่อเห็นว่าหลานสาวของเขากำลังจะผิดหวัง ผู้อาวุโสซุนก็เป็นกังวล

บางครั้ง เขาก็เกลียดความซื่อสัตย์ที่มากเกินไปของเธอ เธอไม่ได้พยายามที่จะต่อสู้เพื่อสิ่งที่เธอต้องการเลย แต่ก่อนที่จะแต่งงานอย่างเป็นทางการ เธอก็ยังคงมีโอกาสอยู่

เมื่อเห็นว่าหลานสาวของเขาไม่ออกมาสู่ในฐานะปู่ของเธอ เป็นธรรมดาที่เขาจะสร้างโอกาสให้กับเธอ เมื่อได้ยินว่าโอหยางโซวกำลังจะพาซ่งเจี๋ยและปิงเอ๋อไปหย่าโจว เขาจึงรีบมาหาโอหยางโซวในทันที

“มันเป็นเช่นนั้น เยว่หน่อยยุ่งกับการวางแผนเมืองซานไห่มานาน ข้าคิดว่ามันเป็นช่วงเวลาที่ดีสำหรับนาง ที่จะไปหย่าโจวกับเจ้า และพักผ่อนบ้าง ข้ามีหลานสาวเพียงคนเดียวเท่านั้น และนางก็มีค่าสำหรับข้ามาก ดังนั้น ข้าจึงไม่สามารถทนเห็นนางตรากตรำทำงานหนักในดินแดนได้”

คำกล่าวของผู้อาวุโสซุนมีความหมายซ่อนเร้นอยู่

ความอึดอัดเล็กๆน้อยๆปรากฏบนใบหน้าของโอหยางโซว “โอเค ตราบเท่าที่นางต้องการ ข้าก็ยินดี” ไม่ว่าเขาจะหัวซ้ำแค่ไหน เขาก็เข้าใจความหมายนี้

ผู้อาวุโสซุนพยักหน้า เขาไม่จำเป็นต้องกล่าวอะไรอีก เขาถอนหายใจและคิดในใจว่า ‘สาวน้อย ปู่ช่วยเจ้าได้เท่านี้’

“โอเค ข้าจะออกไปแล้ว!” ผู้อาวุโสซุนลุกขึ้น และเตรียมที่จะออกไป

“ดูแลตัวเองด้วย!” โอหยางโซวลุกขึ้นมา เพื่อส่งเขา

ผู้อาวุโสชนโบกมือให้เขา “ทราบเท่าที่เจ้าเข้าใจความปรารถนาของข้า ข้าก็พอใจแล้ว”

“อา!” โอหยางโซวถอนหายใจ และเขากลายเป็นแข็งค้าง

.....

.....

.....

TWO Chapter 320 ผู้นำรัฐบาลใจดำ

เมื่อคุณหาสน์ของลอร์ดขยายออกไป ชู่ยหยิงหยูและมู่ฉิงซีก็ได้รับอาคารเป็นของตัวเอง
โอหยางโซวยังจัดให้ปิงเอ๋อมีอาคารเป็นของตัวเอง เพื่อให้เธอพัฒนาได้อย่างอิสระ
โดยให้จื่อชู่เป็นผู้ดูแลเธอ

แม้ว่าคุณหาสน์ของลอร์ดจะขยายอีกครั้ง และไม่ว่าชู่ยหยิงหยูและมู่ฉิงซีจะยุ่งมาก
เพียงใด พวกเธอก็ยังคงต้องมาที่อาคารหลัก เพื่อทานอาหารกับโอหยางโซว

โอหยางโซวทำข้อตกลงดังกล่าว เพราะเขาไม่ต้องการให้ระยะห่างส่งผลต่อ
ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและพวกเธอ

เมื่อเทียบกับช่วยเหลือใหญ่ที่ได้รับผลกระทบจากข่าวลือ มูจิงซียังคงทำผลงานของเธอออกมาได้ดี โรงผลิตเสื้อผ้าของเธอทำการขยายอีกครั้ง และมันได้กลายเป็นโรงงานขนาดใหญ่ที่สุดในเมืองซานไห่ ในตอนเริ่มต้น มันมีช่างตัดเย็บเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ในตอนนี้ มันมีช่างตัดเย็บมากมายเป็นร้อยๆคนแล้ว

คำสั่งซื้อที่โรงผลิตของเธอได้รับ ไม่จำกัดเพียงแค่สวัสดิการพื้นฐานจากกรมการเงินเท่านั้น แต่ยังมีคำสั่งซื้อจากประชาชนทั่วไป, นิคมต่างๆ และแม้แต่ทหารค้า

สำหรับขั้นต่อไป มูจิงซีต้องการจะนำเครื่องทอผ้าเข้ามา สำหรับสร้างโรงทอผ้าขนาดใหญ่ เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนวัสดุ เมื่อรวมกับร้านขายเสื้อผ้าขนาดใหญ่แล้ว เธอได้เข้าครอบคลุมอุตสาหกรรมนี้ทั้งหมด

ในอนาคต มูจิงซีวางแผนที่จะเช่าพื้นที่ขนาดใหญ่ทางภาคตะวันตก เพื่อสร้างสวนหม่อนและสวนฝ้าย ซึ่งมันจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องแหล่งวัสดุดิบให้กับเธอได้

มูจิงซีเป็นผู้รับผิดชอบร้านตัดเย็บ, การออกแบบ และการปรับแต่งระดับสูง

เธอได้ใช้ทฤษฎีอุตสาหกรรมครบวงจรที่โอหยางโซวได้สอนให้กับเธอ พัฒนาร้านของเธอ จนมันกลายมาเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

ด้วยการขยายตัวของอุตสาหกรรมนี้ มันได้ทำกำไรมหาศาลให้กับมูจิงซี ตอนนี้ เธอ
บรรลุความฝันของเธอในการเป็นคนร่ำรวยแล้ว ทรัพย์สินส่วนตัวของเธอได้พุ่งทะลุ
10,000 เหรียญทองไปแล้ว ซึ่งมันทำให้เธอกลายเป็นหนึ่งในคนที่ร่ำรวยที่สุดใน
ดินแดนไปแล้ว

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังเลยว่าเธอจะมีพรสวรรค์ดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม เธอยังคงบกพร่องในด้านอื่นๆ เนื่องจากความหลงใหลในเงินที่มาก
จนเกินไปของเธอ มันทำให้เธอละเลยการพัฒนาทักษะของตัวเอง แม้ว่าเธอจะเป็นชั้น
มาสเตอร์คนแรกของดินแดน แต่เธอก็ยังคงไม่อาจพัฒนาเป็นชั้นแกรนด์มาสเตอร์ได้

ไม่ต้องกล่าวถึงช่างตีเหล็กชั้นแกรนด์มาสเตอร์อย่างหวังเกา แม้แต่ช่างต่อเรือชั้น
มาสเตอร์อย่างเจิ้งต้าไห่ ก็ได้พัฒนาขึ้นหลังจากที่สร้างหลงโซวฮ่าวสำเร็จ

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็เรียกเธอมาพูดคุย และอธิบายปัญหานี้ให้เธอฟัง เขาไม่
อยากเห็นความสามารถด้านการตัดเย็บของเธอต้องสูญเปล่า

สำหรับคำกล่าวของเขา มีเพียงเวลาเท่านั้นที่จะบอกว่า มันส่งผลต่อเธอหรือไม่

ความคืบหน้าของโรงผลิตเสื้อผ้า ได้สะท้อนถึงการขยายตัวและการเติบโตของการค้า
ภายในดินแดนซานไห่

หลังจากการปฏิรูป กลุ่มแรกที่เป็นเจ้าของโรงผลิตและร้านค้าต่างๆ กลายเป็นคนที่มั่ง
คั่งร่ำรวย เว้นแต่บางส่วนที่มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นเป็นพิเศษ

เมื่อปริมาณความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น จำนวนพ่อค้าก็เพิ่มขึ้นไปด้วย

พวกเขามีความต้องการสูงสำหรับสภาพความเป็นอยู่ พวกเขาไม่พอใจอาคารเล็กที่
สร้างโดยฝ่ายก่อสร้าง พวกเขาต้องการจะซื้อที่ดินและสร้างคฤหาสน์ของพวกเขาเอง

อาจกล่าวได้ว่า พวกเขาอิচ্ฉาพื้นที่ที่อยู่อาศัยของข้าราชการ

โชคดีที่เมืองซานไห่ได้มีการวางแผนเมืองที่ดี และฝ่ายก่อสร้างได้ทำงานร่วมกับรัฐบาล
ซานไห่ ในการเลือกที่ดินบางส่วน สำหรับให้พวกพ่อค้าที่ร่ำรวยสามารถเช่าได้ ซึ่งมัน
จะทำให้พ่อค้าเหล่านั้นสามารถสร้างบ้านตามที่พวกเขาต้องการได้

ตามผังของเมืองซานไห่ พื้นที่หลักที่คฤหาสน์ของลอร์ดตั้งอยู่จะถูกเรียกว่าพื้นที่เมือง
หลวง ด้านนอกของมันจะถูกเรียกว่า พื้นที่เมืองชั้นใน ซึ่งรวมถึงพื้นที่ที่อยู่ภายใน
กำแพงเมืองของเขตฉิวซู่และเขตมิตรภาพด้วย

สำหรับบริเวณด้านนอกกำแพงเมืองชั้นใน จะถูกเรียกว่าพื้นที่เมืองชั้นนอก

พื้นที่เมืองชั้นนอกมีขนาดถึง **600** ตารางกิโลเมตร ซึ่งมันมีขนาดใหญ่กว่าเมืองฉางอานถึง **8** เท่า รัฐบาลซานไห่จะสามารถใช้พื้นที่ขนาดใหญ่ได้อย่างอิสระ

เมื่อปล่อยเช่าที่ดินทั้งหมดแล้ว รัฐบาลซานไห่จะได้รับเงินถึง **50,000** เหรียญทอง และยังมีรายได้เป็นค่าเช่าตามมาอีกเรื่อยๆ

นอกเหนือจากพวกพ่อค้าแล้ว ความสามารถทางการเงินของครอบครัวเหล่านักรบก็ไม่สามารถละลายได้

เมื่อเวลาผ่านไป ทหารและนายทหารในกองทัพทั้งหมดจะเริ่มที่จะแต่งงาน เงินเดือนก้อนโตของพวกเขาทำให้ครอบครัวของพวกเขาใช้ชีวิตได้อย่างคนร่ำรวย

สำหรับครอบครัวของเหล่านักรบนี้ ดินแดนได้ให้การดูแลเป็นพิเศษ

รัฐบาลซานไห่ได้วางแผนจะใช้พื้นที่เมืองชั้นนอก สร้างเป็นที่อยู่อาศัยให้กับครอบครัวของเหล่านักรบ โดยสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาจะดีกว่าประชาชนทั่วไปมาก และพวกเขาจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สมบูรณ์มากกว่า

แน่นอนว่าพวกเขาจะขายมัน และไม่ใช้ในราคาถูกๆ ด้วยวิธีนี้ ผู้นำรัฐบาลซานไห่เว่ย
เหว่น จะสามารถจัดเก็บรายได้จากเงินเดือนของเหล่าทหารได้

ด้วยเหตุนี้ เหล่าทหารจึงมักจะเรียกเขาว่า ผู้นำรัฐบาลใจดำ และบางคนก็พยายามส่ง
คำร้องไปที่กรมกิจการทหาร

เจ้ากรมกิจการทหารตู๋หฺยู่ฮู่ไม่สามารถทำอะไรได้ การตัดสินใจของเว่ยเหว่นเป็นไป
ตามหลักเหตุผลและมันก็ถูกต้อง นอกจากนี้ พวกเขายังมีการแบ่งหน้าที่กันที่ชัดเจน
เขาที่เป็นเจ้ากรมกิจการทหาร จึงไม่มีอำนาจไปก้าวก่ายในเรื่องนี้

เมื่อโอหยางไชวได้ยินเรื่องนี้ เขาก็หัวเราะออกมาเสียงดัง เขาไม่ได้คาดหวังว่าเว่ยเหว
่นจะมีหัวด้านเศรษฐกิจ โดยใช้วิธีของอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์สมัยใหม่ภายใน
เมืองซานไห่

นอกเหนือจากการให้คนร่ำรวยเช่าที่ดินเพื่อสร้างคฤหาสน์ของพวกเขาแล้ว เว่ยเหว่น
ยังกระตือรือร้นที่จะชักชวนให้ทหารค้าต่างๆ ทำการซื้อที่ดิน เพื่อสร้างโรงงานต่างๆ
ขึ้น

หอการค้าฯ เป็นเจ้าแรก พวกเขาใช้เงินลงทุนถึง **20,000** เหรียญทอง ในการซื้อที่ดินริมแม่น้ำมีตริภาพ, ตามมาด้วยหอการค้าเหอฉวนจี พวกเขาใช้เงินลงทุนถึง **30,000** เหรียญทอง ซื้อที่ดินขนาดใหญ่กว่านั้น

ยิ่งใกล้แม่น้ำเท่าไร ที่ดินตรงจุดนั้นก็จะยิ่งเป็นที่นิยม

แน่นอนว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีกระบวนการ หอการค้าไม่สามารถซื้อที่ดินตามที่พวกเขาต้องการได้ พวกเขาต้องทำตามแผนผังโดยรวมของเมือง พวกเขาจึงเลือกซื้อที่ดินได้เพียงบางส่วนเท่านั้น และที่ดินที่พวกเขาซื้อ也会被จัดกลุ่ม มันไม่สามารถดำเนินการอย่างอิสระได้

หลังจากขายที่ดินในพื้นที่หนึ่งไปแล้ว รัฐบาลซานไห่ก็เริ่มที่จะขายที่ดินในพื้นที่ต่อไป

ไม่เพียงเท่านั้น เว่ยเหว่นยังได้ติดต่อไปยังเสียนหยาง เพื่อชักชวนให้หอการค้าที่อยู่ที่นั่นเข้ามาลงทุนในเมืองซานไห่ และเปิดสาขาของพวกเขาที่นี่ด้วย

คำกล่าวของเขามีอิทธิพลอย่างมาก จนถึงตอนนี้ ทั้ง **2** ฝ่าย สามารถตกลงกันได้แล้ว

การก่อสร้างของเมืองซานไห่ยังคงดึงดูดความสนใจจากชาวฉวนโจว

จากความสัมพันธ์อันที่ระหว่างทั้ง 2 เว่ยเหว่นยังได้ประกาศแผนการและการพัฒนาเมือง เพื่อดึงดูดประชาชนทั่วไปจากฉนวนใจให้ย้ายเข้ามา ด้วยการกระทำของเขา มันทำให้ชาวฉนวนใจเริ่มที่จะอพยพเข้ามาในดินแดนซานไห่อีกครั้ง

หลังจากที่เขาได้ลิ้มรสความสำเร็จแล้ว เว่ยเหว่นก็ทะเยอทะยานมากยิ่งขึ้น เขาเริ่มติดต่อกับสำนักงานต่างๆ ในเมืองสาขาของระบบ และโฆษณาแผนการพัฒนาของพวกเขา ซึ่งมันได้ดึงดูดหอกการค้าจากที่ต่างๆ มาลงทุนในเมืองซานไห่

ทั้งหมดที่เขาทำ ทำให้ชื่อเสียงของดินแดนซานไห่พุ่งสูงขึ้น และชื่อของมันได้แพร่กระจายออกไปไกล

เว่ยเหว่นต้องการใช้กำลังทรัพย์และความแข็งแกร่งของพวกเขา สร้างเมืองซานไห่ให้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ถ้าใครคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน พวกเขาจะพบว่า เว่ยเหว่นเป็นคนที่ใจดำจริงๆ ไม่เพียงแค่ว่ารัฐบาลซานไห่จะไม่ขายขาดที่ดิน แต่พวกเขายังทำหน้าที่เป็นนักพัฒนาที่ดินด้วยตัวเองอีกด้วย

ด้วยวิธีการดังกล่าว รัฐบาลซานไห่จะได้รับเงินทุนจำนวนมหาศาล มากพอที่จะรองรับโครงการก่อสร้างในอนาคตได้ ก่อนหน้านี้ กรมการเงินยังคงกังวลเกี่ยวกับเงินทุนสำหรับโครงการต่างๆ แต่ตอนนี้ เว่ยเหว่นได้แก้ไขปัญหานี้แล้ว

ทุกคนต้องรู้ว่า โครงการก่อสร้างกำแพงเมืองเป็นเพียงส่วนหนึ่งของแผนงานของรัฐบาลซานไห่ หลังจากที่มีนสร้างเสร็จแล้ว ยังจะต้องมีถนนภายใน และสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้เงินลงทุนจำนวนมาก

ก่อนหน้านี้ จากเงินสนับสนุนและคำกล่าวของกรมการเงิน จะเข้าใจได้ชัดเจนว่าโครงการเหล่านี้ไม่สามารถดำเนินการได้

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมโอหยางโซวถึงไม่แทรกแซง การขาดแคลนเงินทุนของพวกเขา หลังจากเหตุการณ์นี้ เว่ยเหว่จะกลายเป็นที่สนใจในดินแดนซานไห่ เขาได้สร้างชื่อเสียงของเขาขึ้นมากแล้ว

แน่นอนว่าสำหรับโครงการก่อสร้างทั้งหมดของเมืองซานไห่ กว่ามันจะเสร็จสิ้น พวกเขาจะต้องใช้เวลาอย่างน้อย **1-2 ปี**

กลับไปหัวข้อหลัก

ระหว่างทานอาหารค่ำ โอหยางโซวยกเรื่องการไปหาโจวซิ่นมา

สำหรับการเดินทางที่ยาวนานนี้ มันแน่นอนว่าโจวซิ่นจะต้องตามพวกเขาไปด้วย

ปิงเอ๋อเคยได้ยินมานานแล้วว่า หยาโจวเป็นที่ตั้งของซานหยาที่สวยงาม ซึ่งมันทำให้เธอรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ไปที่นั่น

ในโลกจริง โอหยางโซวเคยบอกว่าเขาจะพาเธอไปที่นั่นซักครั้ง และเด็กน้อยนี้ก็ยังจำได้ดี

“ข้าอยากไปด้วย!” เมื่อมู่ฉิงซีเห็นปิงเอ๋อแสดงออกอย่างมีความสุข และเล่าถึงฉากที่สวยงามของที่หยาโจว เธอก็เริ่มอยากรู้อยากเห็น และขอร้องโอหยางโซว

“แน่นอน!” แน่นอนว่าโอหยางโซวไม่ได้คัดค้านใดๆ

“เย้! พี่ใหญ่ใจดีที่สุดเลย!”

เป็นอย่างที่โอหยางโซวคาดไว้ มู่ฉิงซีและปิงเอ๋อ ทั้ง 2 คน ใกล้ชิดกันมาก จนแทบจะเป็นเหมือนพี่น้องแท้ๆกันแล้ว

“พี่ชาย ข้าสามารถนำขาวน้อยไปด้วยได้หรือไม่?” ปิงเอ๋อนั่งถึงคู่หูของเธอ ขาวน้อยอยู่ในอ้อมแขนของเธอ เมื่อได้ยินที่เจ้านายตัวน้อยกล่าว เธอก็มองไปที่โอหยางโซว ด้วยดวงตาที่ส่องประกาย มันไม่ได้ดูเหมือนกับชนชั้นสูงของเผ่าพันธ์หมาป่าเลย

“แน่นอน!” โอหยางโซวไม่สามารถปฏิเสธได้

ขายน้อยฉลาดมากๆ มันสามารถเข้าใจการสนทนาของพวกเขาได้ เมื่อมันได้ยืนยันว่าโอหยางโซวเห็นด้วย มันก็ยิ้มออกมาจนตาของมันตี่ลง

“แล้ว แล้ว ดำน้อยล่ะ?”

โอหยางโซวพูดไม่ออก “ตราบเท่าที่เจ้าต้องการ เจ้าจะพาใครไปด้วยก็ได้”

“เย้!”

ขุ่ยหยิงหยูที่นั่งอยู่ข้างๆ ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ขณะที่เธอได้เห็นน้องสาวทั้ง 2 จะได้ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก เธอมีชีวิตที่ยากลำบาก เนื่องจากเธอเป็น 1 ใน 4 เจ้ากรรม เธอจึงไม่สามารถออกไปไหนได้ เธอทำได้เพียงอิจฉาพวกเธอเท่านั้น

.....

.....

.....

TWO Chapter 321 เทพเจ้า

วันรุ่งขึ้น ช่งเจียได้กลับมายังคฤหาสน์ของลอร์ด

ภายใต้การนำของช่งเจีย นิกายดำเนินไปได้ด้วยดี

แน่นอนว่าหากเทียบกับ หวู่ตั้ง, ฉวนเจิ้น และนิกายใหญ่อื่นๆ ในสมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หมิง มันยังคงห่างไกลจากนิกายของเธออีกมาก

ประการแรก นิกายของเธอมีเทคนิคการบ่มเพาะเพียงเทคนิคเดียว เธอไม่มีเทคนิคลับอื่นๆอีกเลย

ประการที่สอง จำนวนผู้เชี่ยวชาญในนิกายมีน้อยเกินไป นอกเหนือจากช่งเจียแล้ว ไม่มีผู้เชี่ยวชาญคนอื่นๆอีก ทั้งหมดที่มีเป็นเพียงศิษย์เท่านั้น แม้แต่ตัวช่งเจียเองก็ตาม เนื่องจากเธอเพิ่งจะบ่มเพาะเป็นเวลาสั้นๆ เธอจึงยังไม่มีชื่อเสียงและความแข็งแกร่งมากนัก

ประการที่สาม ศักยภาพของเหล่าศิษย์นั้นน่ากังวลมาก หลังจากระบบเปิดใช้งาน ระบบศักยภาพ ซึ่งเจียก็ตรวจสอบสถานะของเหล่าศิษย์ และพบว่า จำนวนศิษย์ที่อยู่ในระดับ **A** นั้น มีน้อยมาก

ศิษย์ที่มีพรสวรรค์อย่างแท้จริง มีเพียงหุ่ยเทียนฉีเท่านั้น

ความยากลำบากในการดำเนินการของนิกาย ดูเหมือนว่ามันจะไม่น้อยไม่กว่าความยากลำบากในการดำเนินการของดินแดนเลย

การเป็นผู้นำนิกายไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ประวัติศาสตร์ในเกมส์เพิ่งจะเริ่มผ่านยุคเลียดก๊ก ศิลปะการต่อสู้จึงยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก เมื่อถึงช่วงท้ายของเกมส์ ในสมัยราชวงศ์ถัง และราชวงศ์ซ่ง นิกายต่างๆจะเริ่มปรากฏขึ้นในเขตทงกัณดาร

เมื่อถึงจุดนั้น สงครามที่แท้จริงก็จะเริ่มต้นขึ้น

ดังนั้น ซ่งเจียจึงใช้โอกาสอันมีค่านี้ เร่งยกระดับความแข็งแกร่งของนิกายกระบี่ตงหลี่ ถ้าไม่อย่างนั้น เมื่อนิกายที่มีชื่อเสียงอย่าง หูว์ตั่ง, เล้าหลิน และอื่นๆปรากฏตัวขึ้น นิกายกระบี่ตงหลี่ของเธออาจจะถูกกลืนหายไปได้

ปัญหาที่เธอกำลังเผชิญเป็นสิ่งที่โอหยางโซวไม่สามารถช่วยเหลือได้ในตอนนี้ ในครั้งที่หลิเพยเซว่ตามมู่หลานเยว่มาเมืองซานไห่ โอหยางโซวได้ขอให้เธอไปอยู่ที่นิกายกระบี่ตงหลิ

แต่น่าเสียดาย เธอติดมู่หลานเยว่มาก เธอจึงปฏิเสธที่จะไปอยู่ที่นั่น

ซ่งเจี๋ยมีไอดีเย เธอหันไปให้ความสนใจกับหลินเยว่ เขาเป็นเจ้าของศูนย์ศิลปะการต่อสู้ และมีโปรไฟร์ต่ำมาก

เธอจึงอยากจะลองช่วยเข้าไปเป็นผู้อาวุโสของนิกายกระบี่ตงหลิ และตั้งหอบาจีฉวนขึ้นมา ให้เขารับผิดชอบการฝึกสอนมันที่นั่น

ถ้าเธอทำสำเร็จ เธอก็จะได้รับทั้งผู้เชี่ยวชาญ และเทคนิคลับ

มันเป็นข้อเสนอที่ยอดเยี่ยม เธอจึงมั่นใจเป็นอย่างมาก

ครั้งแรกที่เธอไปเสนอมันให้กับเขา เธอโดยเขาปฏิเสธออกมาตรงๆทันที

แต่ซ่งเจียไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้อะไรง่ายๆ เธอจึงคิดหาวิธีอื่นๆ ในการชักชวนหลินเยว่
เธอยังไม่ลืมขอให้โอหยางโซวช่วยเหลือเธออีกด้วย

โอหยางโซวสามารถถูกนับได้ว่าเป็นศิษย์ของหลินเยว่ครึ่งหนึ่ง ดังนั้น เขาก็รู้จัก
บุคลิกภาพของหลินเยว่ในระดับหนึ่ง เขาเป็นคนที่เด็ดเดี่ยว และไม่ยอมเปลี่ยน
ความคิดง่ายๆ

ในอดีต โอหยางโซวก็เคยชักชวนเขาเข้าร่วมกองทัพเช่นกัน และเขาก็ถูกปฏิเสธ

แม้เวลาจะผ่านมานานแล้ว มันก็ยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ

โอหยางโซวบอกซ่งเจียเกี่ยวกับจุดอ่อนของหลินเยว่ เนื่องจากอาการเจ็บป่วยของเขา
เขาจึงให้ความสำคัญกับคุณค่าของตัวเองน้อยมาก

คนที่ไร้เป้าหมายนั้นน่ากลัวมากๆ แล้วพวกเขาจะใช้วิธีการใดชักชวนเขาได้กัน?
ชื่อเสียงและเกียรติยศใดๆ ไม่สามารถล่อใจหลินเยว่ได้เลย

อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาสามารถหาคนที่สามารถรักษาเขามาได้ ด้วยบุคลิกของเขา
แน่นอนว่าเขาจะต้องยอมช่วยเหลือพวกเขาอย่างแน่นอน

เมื่อได้ยีนที่โอหยางโชวกล่าว ซึ่งเจียก็มีความสุขอย่างมาก แต่เธอก็กังวลเช่นกัน เธอมีความสุขที่พบเป้าหมายที่จะต้องทำ แต่ก็กังวลเพราะยาที่จะทำเช่นนั้นได้คงจะหายากอย่างมากแน่นอน

ในเรื่องคู่มือเทคนิคลับ โอหยางโชวเสียใจที่ขายพวกมันทั้งหมดออกไป เขาควรเก็บพวกมันไว้ซักเล็กน้อย

ถ้าเขาต้องการที่จะซื้อมันกลับมาในตอนนี้ ราคาของมันก็แพงมากจนเกินไป

หลังจากจบงานประมูล ในส่วนการซื้อขาย มีคู่มือเทคนิคลับจำนวนมากปรากฏขึ้น ในครั้งที่เขาขาย ราคาของมันเพียงแค่ฉบับละ **700** เหรียญทองเท่านั้น

แต่ในครั้งนี้อย่างยิ่งกว่า พวกมันถูกขายในราคาถึงฉบับละ **1,000** เหรียญทอง มันทำให้ผู้เล่นนักผจญภัยโกรธมาก แต่พวกเขาก็ไม่มีทางเลือก นอกเหนือจากกัดฟันและซื้อมัน

ถ้าจะให้โอหยางโชวเดา ผู้ขายในครั้งนี้น่าจะเป็นเฟิงฉิงเยว่จากเมืองจอมยุทธ์(เมืองนักดาบ) หญิงสาวคนนี้มีอารมณ์ทนอย่างมาก เธอยอมรอนานถึงครึ่งปีก่อนที่จะขายมันออกมา

หลังจากการขายครั้งนี้ เมืองจอมยุทธคงจะได้รับเงินราว 70,000-80,000

เหรียญทอง

.....

ตั้งแต่เมื่อวานนี้ ผู้คนและทรัพยากรจำนวนมาก ได้ถูกรวบรวมโดยกรมโกลจิสดิกส์ทางทหารและฝ่ายทะเบียน ไปไว้ที่ท่าเรือเปย์ไห่ เรือขนส่งที่เข้ามาและออกไปจากแม่น้ำแทบจะไม่มีที่สิ้นสุด

เมื่อได้ยินข่าวว่าลอร์ดแห่งเหลียนโจวกำลังจะออกเดินทาง หอการค้าต่างก็ขอเข้าร่วมด้วย โดยพวกเขาบอกว่า พวกเขายินดีจะจัดกลุ่มคนติดตามเขาไปด้วย

เมื่อโอหยางไชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ส่ายหัวด้วยความขบขัน

ตามที่คาดไว้ พวกพ่อค่านั้นมีจิตวิญญาณแห่งการผจญภัย พวกเขารู้ว่าเกาะแห่งนี้ยังไม่เคยถูกสำรวจ มันจึงมีทั้ง ความตื่นเต้น, ความมั่งคั่ง, ทรัพยากร, สมุนไพร และสมบัติจำนวนมากรอให้พวกเขาค้นพบ

ถ้าไม่มีทหารคอยปกป้องพวกเขา หอการค้าเหล่านี้คงจะไม่กล้าออกเดินทางสู่ทะเลอย่างแน่นอน

ในช่วงที่อยู่อู่ต่อเรือหยุดสร้างเรือรบเมื่อง พวกเขาได้ใช้เวลาว่างนั้นในการสร้างเรือขนส่งสินค้าขนาดใหญ่ ผลงานในเวลารว่างของพวกเขา ได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์ในเวลา

โอหยางโซวสั่งให้เจิ้งต้าให้ ข่ายเรือขนส่งทั้งหมดให้แก่อหการค้าต่างๆ หลังจากที่ขายพวกมันแล้ว อู่ต่อเรือมีรายได้มากถึง **20,000** เหรียญทอง ซึ่งมันเป็นรายได้ก้อนแรกของอู่ต่อเรือ

ในขณะที่การค้าแพร่กระจายออกไปทั่วโลก อู่ต่อเรือในอนาคตจะต้องมีศักยภาพอย่างมาก โอหยางโซวจึงบอกให้เจิ้งต้าให้แยกอู่ต่อเรือเป็น **2** ส่วน ส่วนแรกสำหรับสร้างเรือรบ และอีกส่วนสำหรับสร้างเรือขนส่งสินค้า

นอกเหนือจากหการค้าต่างๆแล้ว ทหารก็เริ่มเคลื่อนไหวเช่นกัน

หลังจากที่ได้รับคำสั่ง กรมทหารองครักษ์ก็หยุดการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษชั่วคราว พวกเขามาที่เมืองเป่ย์ไห่ และใช้เวลา **2** วันนี้ ทำความคุ้นเคยกับหลงโซวฮ่าว นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเดินทางตามลอร์ดของพวกเขาในการเดินทางที่ยาวนาน ดังนั้นในฐานะผู้การหวังเฟิงจึงไม่กล้าประมาท

สิ่งที่เขากังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ ทหารบางนายอาจจะเมาเรือ และมันจะส่งผลกระทบต่อพลังต่อสู้ของพวกเขา

สำหรับกองทัพเรือเป่ยไห่ พวกเขาเตรียมตัวพร้อมเรียบร้อยแล้ว

ในขณะที่ทุกคนกำลังเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางที่ยาวนาน โหหยางโชวกก็ไปที่วัด
หม่าโจ้ว

ด้วยการเผยแพร่ความศรัทธาของหม่าโจ้ว ผู้คนจำนวนมากเริ่มรวมกลุ่มกันไปเยี่ยม
ชมวัดหม่าโจ้วมากขึ้น ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมจึงได้คัดเลือกกลุ่มผู้ศรัทธาที่
ซื่อสัตย์ มาดูผลงานประจำวันของวัด

เจ้าอาวาสที่ได้รับคัดเลือกเป็นหญิงวัยกลางคนอายุราวๆ **40** ปี เธอดูมีเมตตามาก
เมื่อเห็นว่าลอร์ดมาเยี่ยมชม เธอก็รีบมาต้อนรับเขาในทันที

โหหยางโชวกกราบไว้ที่รูปปั้นของเทพธิดาหม่าโจ้ว จากนั้น เขาก็หันมากล่าวกับเจ้า
อาวาสว่า “ท่านเจ้าอาวาส ข้ามาที่นี่เพื่อนำเอารูปปั้นท่านเทพธิดาหม่าโจ้วออกสู่ท้อง
ทะเล”

รูปปั้นที่เขากล่าวถึง ไม่ใช่รูปปั้นจริงที่อยู่ในวัด แต่เป็นอีกรูปปั้นหนึ่งที่เขาขอให้ช่าง
แกะสลักสร้างขึ้นใหม่

แม้ว่ารูปปั้นนี้จะไม่สามารถนำไปเทียบกับรูปปั้นจริงได้ แต่มันก็ถูกสร้างขึ้นมาจากเครื่องหอม มันจึงมีพลังของเทพเจ้าอยู่บ้าง มันจะติดตามพวกเขาไปด้วย และเผยแพร่ความศรัทธาของเทพธิดาหมาใจ้วต่อไป มันเป็นอาวุธที่โอหยางโซววางแผนไว้ใช้กับเกาะนี้อ่องใจ

เจ้าอาวาสกล่าวด้วยความจริงใจว่า “ท่านลอร์ดพยายามอย่างหนักในการเผยแพร่ความศรัทธาต่อท่านเทพธิดาหมาใจ้วไปรอบๆ ข้าเชื่อว่าท่านเทพธิดาจะต้องปกป้องท่าน ให้ท่านสามารถเดินทางได้อย่างปลอดภัยแน่นอน!”

โอหยางโซวพยักหน้า

สิ่งที่ต่อไปก็คือ ัญญะเซียวรับรูปปั้น

มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ พวกเขาทำกระบวนการต่างๆอย่างเต็มรูปแบบ ถ้าไม่อย่างนั้น มันอาจจะกลายเป็นการสบประมาทเทพเจ้าได้

เจ้าอาวาสเป็นผู้ควบคุมดูแลทุกสิ่งทุกชั้นตอน พวกเขาเคลื่อนย้ายรูปปั้นเทพธิดาหมาใจ้วออกจากวัด ด้วยความนอบน้อมอย่างถึงที่สุด มันถูกนำไปไว้บนหลังโซวฮ่าว ในห้องที่ถูกสร้างขึ้นมาพิเศษสำหรับให้รูปปั้นประทับชั่วคราว

ไม่เพียงเท่านั้น วัดห่ม่าโจ้วยังได้ส่งแม่ชี 4 คน ติดตามไปด้วย พวกเธอยังจะ
รับผิดชอบงานในอนาคตของวัดม่ม่าโจ้วที่หนาใจด้วย

แน่นอนว่าโอหยางโซวไม่ได้คิดว่า การกระทำของเขานี้ มันจะทำมาซึ่งปัญหามากมาย
ในอนาคต

การสู้รบแห่งความศรัทธาของเทพธิดาม่ม่าโจ้ว และเทพองค์อื่นๆบนเกาะฉีอ๋องโจ้ว
กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว บางครั้ง การต่อสู้ระหว่างเทพเจ้าก็เป็นอะไรที่โหดร้ายกว่าการ
ต่อสู้ระหว่างผู้คนมาก

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 18

โอหยางโซวนำเหล่าหญิงสาวออกมาจากคฤหาสน์ของลอร์ด และรีบไปที่เมืองเป่ย์ไห่

ท่าเรือเป่ย์ไห่ในปัจจุบันเต็มไปด้วยผู้คน ทะลาลี่, ช่างฝีมือ และคนงานที่ได้รับการ
ว่าจ้างจากหอการค้าต่างๆ กำลังขนย้ายทรัพยากรขึ้นเรือ

ในการเดินทางครั้งนี้ นอกเหนือจากกรมทหารองครักษ์ และกองทัพเรือเป่ย์ไห่แล้ว ยังมีประชาชนอีก **1,000** คน ติดตามไปด้วย โหหยางโชวเตรียมจะใช้พวกเขาในการสร้างดินแดนแห่งใหม่โดยตรง

หลังจากเรือเทอร์โบลำอื่นๆสร้างเสร็จ จะมีกลุ่มอพยพ **2-3** กลุ่มตามไปอีก

หลงโชวฮ่าวเทียบท่าอยู่ที่ท่าเรือ เรือขนาดใหญ่ลำนี้ลอยลำโดดเด่นเหนือเรือลำอื่นๆ

เนื่องจากมีหอการค้าหลายแห่งเข้าร่วม มันจึงเป็นกองเรือขนาดใหญ่ มีเรือเทอร์โบ **1** ลำ, เรือรบเม้งซง **30** ลำ และเรือขนส่งสินค้าอีก **20** ลำ

“เรือลำนี้ใหญ่มากเลย!” เหล่าหญิงสาวตกใจ เมื่อเห็นว่าพวกตนกำลังจะได้ออกทะเล พวกเธอก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

โหหยางโชวยิ้ม และนำพวกเธอขึ้นเรือ ในขณะนี้ กรมทหารองครักษ์ได้เข้าไปประจำการบนเรือแล้ว

เวลา **10.00** น. กองเรือก็เริ่มออกเดินทาง

หยาโจวห่างจากเมืองเป่ย์ไห่ **2,155** ไมล์ทะเล กองเรือเดินทางด้วยความเร็ว **14** นอต ด้วยบั๊พของวัดหม่าโจ้วที่เพิ่มความเร็วในการเล่นเรือ **30%** มันทำให้พวกเขา เล่นด้วยความเร็ว **18.2** นอต

เมื่อรวมกับแรงลม พวกเขาสามารถเล่นเรือได้เร็วสูงสุดถึง **26** ไมล์ทะเล/ชั่วโมง

ภายใต้สถานการณ์ปกติ พวกเขาจะเดินทางได้อย่างน้อยวันละ **400** ไมล์ทะเล ดังนั้น พวกเขาจึงต้องใช้เวลาในการเดินทางเพียง **5** วันเท่านั้น ในการเดินทางไปถึงหยาโจว

.....

.....

.....

TWO Chapter 322 ส่งสัญญาณ

ในขณะที่พระอาทิตย์ขึ้น และส่องแสงไปทั่วทั้งอ่าวเป่ย์ไห่ บนทะเลที่นั่น มันได้มีบาง สิ่งที่น่าสนใจ นั่นก็คือ กองเรือจากดินแดนซานไห่ มันเป็นดั่งคลื่นการอพยพที่กำลัง เดินทาง

นี่เป็นวันที่ **3** ของการเดินทาง พวกเขาจะไปถึงหยาโจวในอีก **2** วัน

บนดาตฟ้าของหลงไชวฮ่าว ปิงเอ๋อกำลังเล่นวิ่งไล่จับกับขาวน้อยอย่างสนุกสนาน

ด้านหลังของเธอคือ ดำน้อย และเขี้ยวน้อย เขี้ยวน้อยก็คือ ลูกสัตว์ประหลาดเหียนตอนนี้ มันมีขนาดเท่ากับลูกวัวแล้ว เกิดของมันเป็นสีเขี้ยวบริสุทธิ์ เมื่อเทียบกับพ่อแม่ของมัน มันมีสายเลือดที่บริสุทธิ์กว่ามาก หลังจากที่ปิงเอ๋อเห็นเกิดของมัน เธอก็เรียกมันว่าเขี้ยวน้อย

เดิมทีสัตว์ประหลาดเหียนอาศัยอยู่ในทะเลลึก พวกมันจึงว่ายน้ำและดำน้ำได้เก่งมาก หลังจากที่ออกทะเล เขี้ยวน้อยจึงเป็นดังปลาได้น้ำ มันสามารถดำลงไปในทะเลเพื่อจับปลาและกุ้งได้อย่างง่ายดาย

ในทะเลลึก ไม่เพียงแต่จะมีปลาทั่วไปเท่านั้น แต่มันยังมีกระดองฉลามจำนวนมากที่ปรากฏตัวออกมา

เขี้ยวน้อยกลายเป็นดุร้าย มันหันไปเผชิญหน้ากับผู้ที่อ้างว่าตนเป็นเจ้าของท้องทะเลอย่างไม่หวาดหวั่น มันว่ายน้ำไปรอบๆ และตะบับด้วยกรงเล็บอันทรงพลังของมัน สังหารฉลามยักษ์ได้อย่างง่ายดาย

มันต่างหากที่เป็นเจ้าแห่งท้องทะเลอย่างแท้จริง

นอกเหนือจากฉลามแล้ว ยังมีสัตว์น้ำอื่นๆอีก เช่น หมึกยักษ์ เต่าทะเล และอื่นๆ แต่เมื่อเทียบกับสัตว์ประหลาดเหียนแล้ว พวกมันก็เป็นเพียงแค่อาหารเท่านั้น

โอหยางโซวู้สึกได้ว่า เขียวน้อยเติบโตอย่างรวดเร็วในช่วง **2-3** วันมานี้

บางที คงเพราะท้องทะเลเป็นบ้านที่แท้จริงของสัตว์ประหลาดเหียน

การที่โอหยางโซวู้เลี้ยงพวกมันไว้ที่ภูเขาด้านหลังนั้น ดูเหมือนว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดพลาดจริงๆ

เขียวน้อยเติบโตขึ้นในทุกๆวัน และตอนนี้ มันก็ทำหน้าที่เป็นพาหนะให้กับปิงเอ๋อได้แล้ว ปิงเอ๋อมักจะขี้นเวลาที่เธอเบื่อ เพื่อให้เธอมีความสุข เขียวน้อยจะพาเธอไปเล่นน้ำในทะเลอย่างสนุกสนาน

ความเร็วของเขียวน้อยขณะที่ว่ายน้ำในทะเลชั้น เร็วยิ่งกว่าหลงโซวฮ่าวเสียอีก

เสียงหัวเราะของปิงเอ๋อเป็นดังเวทมนต์ที่ดึงดูดให้สัตว์ทุกๆชนิดเจ้ามาอยู่รอบๆเธอ และทำให้พวกมันมีความสุขกับเธอไปด้วย เมื่อเห็นว่ามีสัตว์มากมายมาอยู่ล้อมรอบตัวปิงเอ๋อ ช่งเจี๋ยและซุนเสี่ยวเยว่ต่างก็อิจฉาเธอ แม้แต่กรมทหารองครักษ์ เมื่อพวก

เขาได้เห็นความสามารถพิเศษนี้ของเจ้าหญิงน้อย พวกเขาก็ประทับใจในตัวเธอ
เพิ่มขึ้นอย่างมาก

ในขณะเดียวกัน เชี่ยวดำอยู่ในสภาพที่แย่ที่สุด มันเป็นเพียงสัตว์ร้ายชั้นพื้นฐาน เมื่อ
อยู่ต่อหน้าสัตว์ร้ายจิตวิญญาณอย่างขาวน้อย และเชียวน้อย มันด้อยกว่ามาก เชี่ยว
ดำก็เป็นส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์หมาป่า มันจึงหวาดกลัวขาวน้อย ถ้าไม่ใช่เพราะการ
ปลอบโยนของปิงเอ๋อ มันคงจะไม่กล้าเข้าไปใกล้ขาวน้อย

แม้ว่าเชียวดำจะหวาดกลัวขาวน้อย แต่มันก็จงรักภักดีต่อขาวน้อยด้วยเช่นกัน

สายเลือดของมันบอกให้มันปกป้องขาวน้อยด้วยชีวิต

สายเลือดนี้เป็นอะไรที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

บนท้องฟ้า เซวเอ๋อกระพือปีกของเธอและบินไปรอบๆ เธอเป็นคนที่อ่อนแอที่สุด แต่ก็
กล้าหาญที่สุดด้วยเช่นกัน

ทั้ง 4 เป็นดั่งผู้พิทักษ์จากสวรรค์ ที่คอยปกป้องปิงเอ๋อ มันทำให้คนอื่นๆ อิจฉาเธอเป็น
อย่างมาก

โอหยางโซวู้สึกขมขื่นเล็กน้อย เขี้ยวดำและขาวน้อยนั้นทำสัญญากับเขา เขี้ยวดำนั้น
ไม่เท่าไรหรอก มันยังคงจงรักภักดีและจำได้ว่าใครเป็นเจ้านายของมัน แต่ขาวน้อยนั้น
มักจะเย็นชาและไม่ค่อยจะสนใจเขา

ในบางครั้ง โอหยางโซวู้สึกว่า ปิงเอ๋อเป็นตัวละครหลักของเรื่องราวทั้งหมดนี้ มีอยู่
ครั้งหนึ่งที่เขาได้ตรวจสอบสถานะของเธอ และมันทำให้เขาตกตะลึง

ชื่อ : โอหยางปิง

ฉายา : -

อาชีพ : จอมยุทธ์(อาชีพรอง)

ดินแดน : -

คะแนนการกุศล : 0/100

ตำแหน่ง : -

เลเวล : 1

ชื่อเสียง : ไม่มี (0/100)

โครงสร้างร่างกาย : 20

ความเข้าใจ : 15

โชคดี : 20

เสน่ห์ : 20

ความเป็นผู้นำ : 5

กำลัง : 5

สติปัญญา : 5

การเมือง : 5

ความสามารถพิเศษ : จิตวิญญาณแห่งธรรมชาติ

บ่มเพาะ : -

ทักษะ : การเก็บขั้นต้น, การเจรจาขั้นต้น, การใช้อาวุธขั้นต้น

อุปกรณ์ : -

จากสถานะของปีงเอ้อ โครงสร้างร่างกาย, โชคดี และเสน่ห์ของเธออยู่ในจุดสูงสุดของ
ผู้เล่นเริ่มต้น และเธอยังได้รับความสามารถพิเศษในทันทีที่เกิด นั่นก็คือ 'จิต
วิญญาณแห่งธรรมชาติ' ซึ่งทรงพลังเป็นอย่างมาก

เมื่อคิดถึงสถานะโชคดีและเสน่ห์ของตัวเองแล้ว โอหยางโชวทำได้เพียงหัวเราะออกมา
อย่างขมขื่นเท่านั้น

โอหยางโชวมองไปข้างหน้า พวกเขาคงจะได้รับผลประโยชน์ที่ไม่คาดฝัน หลังจาก
เธอก่อตั้งดินแดนใหม่ในหยาโจวแล้ว

ในชีวิตที่แล้วของเธอ โอหยางโชวได้ยืนยันว่า ลอรีที่มีค่าโชคดีสูง ระบบจะให้ผลตอบแทน
เป็นพิเศษ พวกเขาสามารถดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษชั้นสูงมายังดินแดนได้

.....

ภายใต้การคุ้มครองของเทพธิดาหมาใจ้ว การเดินทางของพวกเขาราบรื่นมาก

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 23

ในที่สุด กองเรือก็มาถึงอ่าวหยาใจว

ก่อนจะมาถึง กองเรือได้แล่นผ่านเกาะเล็กๆ 2 แห่ง ตำนานกล่าวไว้ว่า เมื่อนางฟ้าได้มี
ความรักกับชาวนา เธอถูกลงโทษให้กลายเป็นเกาะทั้ง 2 แห่งนี้ นั่นคือ เกาะสีกู่
และเกาะหยุน

ในเกมส์ เกาะสีกู่มีขนาดถึง 12 ตารางกิโลเมตร มันมีภูเขาสูงชันที่เขียวชะอุ่ม และมี
หน้าผาที่สูงตระหง่านที่ดูคล้ายขวาน เกาะทั้ง 2 แห่งนี้ เหมาะที่จะปรับปรุงให้
กลายเป็นสถานที่สำหรับอ่าวหยาใจว

ขณะที่กองเรือมาถึงอ่าวหยาใจว มันก็ใกล้จะค่ำแล้ว แสงแดดยามเย็นที่ส่องประกาย
มันสวยงามเกินกว่าที่จะบรรยายออกมาได้

“สวดยมากเลย!” ฉากที่ซ่งเจียกำลังเห็นนั้น เป็นดังฉากที่นางฟ้ากำลังลงมาจากสรวง
สวรรค์

เมื่อหันไปทางฉากที่สวยงามนี้ แม้แต่ปิงเอ๋อที่ชอบส่งเสียงดังก็ยังเงียบลง

ด้านหน้าของอ่าวหยางโจวเป็นปากแม่น้ำหนิงหยวนที่ไหลลงสู่ทะเล แม่น้ำหนิงหยวน
เป็นแม่น้ำที่ยาวที่สุดในทางใต้ของเกาะฮั่นอ๋องโจว และมันไหลมาจากศูนย์กลางของ
แผ่นลี

โอหยางโซวเลือกขึ้นฝั่งที่ทางตะวันออกของปากแม่น้ำหยิงหยวน

หลังจากที่ขึ้นฝั่งแล้ว พวกกะลาสีก็เริ่มขนย้ายทรัพยากรลงจากเรือ แต่เนื่องจากมี
ทรัพยากรจำนวนมาก พวกเขาจึงขนสิ่งที่สำคัญอย่าง เติ้น และเสบียงอาหารลงมา
ก่อน

กรมทหารองครักษ์จะเดินลึกเข้าไปในเกาะ เพื่อเริ่มตั้งแนวป้องกัน

หวังเฟิงให้ทหารองครักษ์ 2 กองพัน คอยรักษาความปลอดภัย ส่วนอีก 3 กองพัน
ตามเขาไปตรวจสอบพื้นที่รอบๆ

จุดที่พวกเขาขึ้นฝั่งเป็นหาดที่กว้างใหญ่ หาดทรายสีอ่อนภายใต้แสงอาทิตย์ยามเย็น ทำให้มันดูราวกับเป็นหาดทรายทองคำ สวยงามเป็นอย่างมาก ชายหาดเข้าไปในเกาะ เป็นเขตทุรกันดารที่ไม่มีที่สิ้นสุด ที่นี่แตกต่างจากแอ่งเหลียนโจว ทั้งต้นไม้และต้นหญ้าที่เติบโตที่นี่ มันปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่ พวกเขาไม่สามารถมองเข้าไปได้มากนัก สภาพแวดล้อมของที่นี่ซับซ้อนเป็นอย่างมาก

พระอาทิตย์ใกล้จะลับขอบฟ้าแล้ว และแสงก็เริ่มอ่อนลง หวังเฟิงจึงไม่เสียดายเข้าไปลึกมากนัก เขานำทหารเดินไปรอบๆ เพื่อลาดตระเวนไปทั่วทั้งชายหาด แต่ชายหาดนี้ดูเหมือนจะมีร่องรอยบางอย่าง

กองเรือดูเหมือนจะตระหนักถึงมันได้ พวกเขาจึงรีบแจ้งเตือนสัตว์ร้ายในพื้นที่ทันที

ในขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปใกล้ป่า พวกเขาก็โดนสัตว์ร้ายโจมตีในทันที พวกมันกระโดดออกมาจากพุ่มไม้และต้นไม้ พวกมันได้แสดงกรงเล็บและเขี้ยวที่แหลมคมของพวกมันออกมา

โชคดีที่ทหารในกรมทหารองครักษ์ผ่านการสู้รบมามาก พวกจึงพุ่งไปหาสัตว์ร้ายที่ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลันนั้นในทันที พวกเขาชักดาบถึงออกมา ก่อนที่จะร่วมมือกันต่อสู้กับสัตว์ร้าย

การต่อสู้แบบ 1 ต่อ 1 ไม่ได้ทำให้ทหารเหล่านี้เสียเปรียบใดๆ พวกเขาทั้งหมดเป็น
ทหารชั้น 9 หรือสูงกว่านั้น

เมื่อแสงสะท้อนใบดาบ เหล่าสัตว์ร้ายก็ถูกสังหารทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

หวังเฟิงถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่มันกับว่าพวกเขาได้แทงเข้าไปในรังผึ้ง หลังจาก
สัตว์ร้ายกลุ่มนี้ตายได้ไม่นาน มันก็มีสัตว์ร้ายกลุ่มอื่นๆ ปรากฏตัวออกมามากขึ้น และ
บางตัวก็มีขนาดใหญ่มาก มันเกินกว่าที่จะเป็นเสียงสัตว์ร้ายทั่วไป

หวังเฟิงแข็งค้าง เขาจำได้ว่าลอร์ดของเขาเคยกล่าวถึงสัตว์ร้ายพิสดารนี้

“ทุกคนไม่ต้องตกใจ เราจะจัดขบวนทัพแบบกลุ่มเล็ก และช่วยกันจัดการมัน!” หวัง
เฟิงตะโกนสั่ง

“ขอรับ!” ทหารของกรมทหารองครักษ์ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี พวกเขาจึง
สามารถเปลี่ยนขบวนทัพได้อย่างรวดเร็ว

หวังเฟิงพุ่งไปหาสัตว์ร้ายพิสดารตัวนั้น เขาหยิบหอกของเขาออกมา เขาจะเป็น
ผู้รับผิดชอบในการกำจัดภัยคุกคามหลัก

ก่อนการต่อสู้ พวกเขาไม่ได้ส่งสัญญาณใดๆมายังชายหาด

เดิมที่ซึ่งเจ็ยและคนอื่นๆลงจากเรือ เพื่อเล่นน้ำที่ริมชายหาด และเพลิดเพลินไปกับ
วันหยุดของพวกเขา แต่ทันใดนั้น เสียงการต่อสู้ก็ดังขึ้น พวกเขาทั้งหมดจึงมีปฏิกิริยา
ในทันที

“จัดขบวนทัพ เตรียมพร้อมป้องกัน!” ทหารองครักษ์ที่ถูกทิ้งไว้มีปฏิกิริยาในทันที พวกเขา
เขรีบจัดขบวนทัพอย่างรวดเร็ว เพื่อปกป้องประชาชน

“ท่านลอร์ด พวกเราควรจะเข้าไปช่วยหรือไม่?”

เมื่อได้ยินเสียงความวุ่นวาย ผู้บัญชาการทหารเรือ เผยตงหลายก็เข้ามาถามเขา

โอหยางโซวยังคงสงบ เขาโบกมือและกล่าวว่า “ตอนนี้ยังไม่ต้อง หวังเฟิงยังไม่ได้ขอ
ความช่วยเหลือใดๆ ซึ่งมันก็หมายความว่า เขายังคงควบคุมสถานการณ์ได้ สั่งให้คน
ของท่านเตรียมพร้อมไว้ก่อน และรอคำสั่งต่อไป!” โอหยางโซวเชื่อว่าสัตว์ร้ายเหล่านั้น
คงไม่อาจทำอะไรกรมทหารองครักษ์ได้แน่ โดยเฉพาะหวังเฟิง เขาเป็นคนที่โอหยาง
โซวเชื่อมั่นอย่างมาก

“ขอรับท่านลอร์ด!” เผยตงหลายเดินออกไป และเริ่มช่วยกรรมทหารองครักษ์สร้างแนวป้องกัน

เมื่อพ่อค้าที่เดินทางมากับกองเรือได้เห็นกลุ่มสัตว์ร้ายจำนวนมาก พวกเขาก็เริ่มตื่นตระหนก โชคดีที่พวกเขาเห็นว่าลอร์ดยังคงสงบอยู่ และกองกำลังที่เขานำมาก็ยังได้รับการฝึกอบรมเป็นอย่างดี พวกเขาจึงไม่เลือกที่จะหนี ไม่อย่างนั้น มันคงจะน่าอัปยศเป็นอย่างมาก

“หนูยี่ ทุกอย่างเรียบร้อยใช้หรือไม่?” ซ่งเจี้ยและคนอื่นๆรีบเข้ามาหาเขา

“มันเรียบร้อยดี พาปิงเอ๋อกลับไปที่เรือก่อนเถอะ!” โอหยางโซวกล่าวขณะยิ้ม

“โอเค!” ซ่งเจี้ยรวดเร็วและเด็ดขาด เธอรู้ว่าเธอช่วยอะไรเขาไม่ได้ และแทนที่จะทำให้เขาเสียสมาธิ เธอกลับไปรอที่เรือดีกว่า

ขณะที่ฟ้าเริ่มมืด หวังเฟิงก็นำกองกำลังของเขากลับมา ใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยความเคร่งขรึมและจริงจัง

ทหารที่กลับมาทุกคนายยิ้มไปด้วยเลือดของสัตว์ร้าย บางคนก็ได้รับบาดเจ็บ แต่ขวัญกำลังใจของพวกเขา ยังคงแข็งแกร่งอย่างถึงที่สุด

“สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง?”

“เรียนท่านลอร์ด ข้าได้ออกไปตรวจสอบและพบว่า สัตว์ร้ายในเกาะแห่งนี้อุดมสมบูรณ์มาก และพวกมันก็แข็งแกร่งมาก นอกจากนี้ ยังมีสัตว์ร้ายพิสดารที่เป็นอันตรายกับพี่น้องของเราอีกด้วย ดังนั้น ข้าขอแนะนำว่า ก่อนที่เราจะสร้างแนวป้องกันเสร็จ คงจะดีกว่าที่เราจะนอนบนเรือ”

โอหยางโซวแข็งค้ำ “ความแข็งแกร่งของสัตว์ร้ายพิสดารเป็นอย่างไรบ้าง?”

“พวกมันแข็งแกร่งมาก ขณะที่ลองสู้แบบ 1 ต่อ 1 กับพวกมัน ข้าพบว่า ข้าสามารถต่อสู้ได้มากที่สุด 2 ตัวเท่านั้น” หวังเฟิงยังคงจดจำความแข็งแกร่งของพวกมันได้ดี เห็นได้ชัดว่าสัตว์ร้ายพิสดารบนเกาะแห่งนี้ได้ถึงความประทับใจไว้ในใจของเขา และมันเป็นการส่งสัญญาณเตือนกรมทหารองครักษ์

โอหยางโซวพยักหน้า ทหารของกรมทหารองครักษ์ เป็นทหารที่ดีที่สุดที่เขา มี การที่พวกเขาประสบปัญหาในการเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายพิสดารเช่นนี้ นั่นก็หมายความว่าความแข็งแกร่งของพวกมันนั้นสูงกว่าที่เขาคาดหวังเอาไว้

“เอาตามที่เจ้ากล่าว จัดให้ทุกคนถอยกลับขึ้นเรือ เราจะค้างคืนบนเรือ” โอหยางโซว
ไม่ต้องการจะฝันใดๆ เขาต้องการที่จะทำความเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับเกาะให้มากกว่า
นี้เสียก่อน

“ขอรับท่านลอร์ด” หวังเฟิงเดินออกไปเพื่อจัดเตรียม

โอหยางโซวเงยหน้า และมองออกไปที่พุ่มไม้และต้นไม้ที่ค่อยๆถูกปกคลุมด้วยความ
มืด เขารู้สึกเหมือนกับว่ามีฝูงสัตว์ร้ายอยู่ภายใน และกำลังจ้องมองอย่างเย็นชามาที่
กลุ่มผู้บุกรุก

มันเป็นดังที่โอหยางโซวคาดไว้ มีดวงตาคู่หนึ่งจ้องมองพวกเขาจากพุ่มไม้ ซึ่งเป็นชาว
พื้นเมืองของเกาะแห่งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

พระอาทิตย์ค่อยๆขึ้นอย่างช้าๆ แสงที่ส่องลงมาหมายถึงการเริ่มต้นของวันใหม่

ในเวลากลางคืน ได้มีเสียงคำรามของสัตว์ร้ายพิสดารดังขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน โอ
หยาจโขวจึงแทบจะไม่ได้นอนเลย และเช้านี้ เขาก็ตื่นมาก่อนเวลา

เขาออกจากห้องพักของเขา และเดินขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือ ก่อนจะมองไปที่เกาะ

ภายใต้แสงอาทิตย์ยามเช้า มันทำให้หยาจโขวจึงดูงดงามและมีเสน่ห์อย่างมาก

ชายฝั่งของหยาจโขวเป็นชายฝั่งทะเลที่มีชื่อเสียง มันปกคลุมด้วยชายหาดทั้งหมด และ
มีนาเกลือตามธรรมชาติอย่างไม้อาจปฏิเสธได้ เกลือทะเลนี้จะกลายเป็นแกนหลักทาง
เศรษฐกิจของหยาจโขวในอนาคต

นาเกลือเขตเหนือไม่สามารถเอามาเทียบกับนาเกลือในชายฝั่งของหยาจโขวได้เลย

ผ่านชายฝั่งทะเลที่เป็นชายหาดสีทองเข้าไป เป็นที่ลุ่มที่ไม่มีที่สิ้นสุด ที่ปกคลุมด้วย
หญ้าป่าต้นสูงใหญ่ แม่น้ำหนึ่งหยวนเปรียบได้กับมังกร ขณะที่มันคดเคี้ยวไปทางชาย
ที่ขวาทิบนที่ราบ

ดินที่อุดมสมบูรณ์ของที่ราบหยาใจ และการมีอยู่ใกล้ทะเล ทำให้มันเป็นสถานที่ที่ดีสำหรับการเกษตร

เกาะนี้อ่องใจตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้น มันมีน้ำและแสงอาทิตย์เพียงพอ และเหมาะสำหรับการปลูกข้าว รวมถึงพืชชนิดอื่นๆอย่าง อ้อย มันฝรั่ง และข้าวโพด พืชเหล่านี้เหมาะกับสภาพอากาศเช่นนี้อย่างมาก

นอกจากนี้ ยางพาราและมะพร้าวที่พบได้ทั่วไปในเขตร้อนชื้นนี้ ยังมีอนาคตที่สดใสอย่างมาก โดยเฉพาะยางพารา มันเป็นส่วนสำคัญอย่างมากในแผนยุทธศาสตร์ของไอบางโขว

มองข้ามที่ราบไป จะเห็นเป็นภูเขาห้านิ้วตั้งตระหง่านอยู่

ภูเขาห้านิ้วเป็นภูเขาที่สูงที่สุดบนเกาะ มันตั้งอยู่กึ่งกลางเกาะ การที่ถูกเรียกเช่นนี้ ก็เพราะมันมียอดเขา 5 แห่ง ที่มีลักษณะคล้ายกับนิ้วทั้ง 5 ภูเขาปกคลุมด้วยป่าดิบชื้นทั่วทั้งภูเขา

ภูเขาห้านิ้วแห่งนี้ไม่ใช่ภูเขาที่ปิดผืนिक्षุนห่อคงไว้เหมือนในตำนาน แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ยังมีตำนานอื่นๆ ที่ผู้เล่นสามารถเปิดเคลงการผจญภัยได้

โอหยางโชวจำได้ว่า เคยมีผู้เล่นชื่อ หู่หมิงจี ซึ่งมีอาชีพเป็นจอมยุทธ์ และก็เป็นผู้เล่น
เดียวที่ขอบออกสำรวจโลกกว้าง

ครั้งหนึ่ง เขาได้เข้าเรือขนาดใหญ่ที่ฉนวนโจว และแล่นมันออกสู่ทะเล จากนั้น เขาก็ขึ้น
ฝั่งและออกสำรวจเกาะฉีอ๋องโจว หลังจากผ่านสถานการณ์ที่ยากลำบากมามากมาย
ในที่สุดเขาก็มาถึงภูเขานี้

แต่สถานการณ์ที่ยากลำบากทำให้เขาหลงทาง

โชคดีสำหรับเขา อาจเป็นเพราะเขาเคยทำบุญมามาก ขณะที่เขากำลังหลงทาง เขาได้
หลงเข้าไปในหมู่บ้านของชาวพื้นเมืองโดยไม่ตั้งใจ

บังเอิญว่าในตอนนั้น กลุ่มโจรสลัดกำลังบุกเข้าไปในหมู่บ้าน

หู่หมิงจีไม่ลังเล เขาใช้ศิลปะการต่อสู้ที่แข็งแกร่งของเขา ขับไล่พวกโจรสลัดออกไปได้
หลังจากนั้น ชาวบ้านก็มาขอบคุณเขา และพวกเขาก็มอบกระบี่ให้กับเขาเล่มหนึ่ง

เดิมทีหู่หมิงจีไม่ได้สนใจรางวัลนี้เลย พวกเขาเป็นเพียงชาวบ้านทั่วไปในภูเขา แล้ว
พวกเขาก็จะมีสมบัติได้อย่างไร? เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า กระบี่เล่มนั้นจะเป็นอาวุธ
ระดับพระเจ้า

หุ่หมิงจี้รู้ได้ในทันทีว่าเขาประสบมานั้นเป็นเคสการผจญภัย

เคสการผจญภัยนั้น ไกอ่าได้ตั้งค่าไว้ว่า มันจะไม่มีการแจ้งเตือนใดๆจากระบบ เมื่อผู้เล่นเปิดเคส ทางเลือดทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับผู้เล่น ถ้าหุ่หมิงจี้เลือกที่จะจากไป เขาก็คงจะไม่ได้รับเคสนี้

หลังจากที่กลับออกมาได้ เขาก็ได้แชร์ประสบการณ์ของเขาในฟอรั่ม อย่างไรก็ตาม คงเพื่อที่จะปกป้องชาวบ้านเหล่านั้นจากการถูกรังควานโดยผู้เล่นคนอื่นๆ เขาจึงไม่ได้เปิดเผยตำแหน่งที่แน่นอน

ใครจะรู้ว่า บางทีในตอนนั้น เขาอาจจะไม่รู้จริงๆก็ได้ว่ามันตั้งอยู่ที่ไหน

หลังจากที่เขาออกจากภูเขานี้มาได้แล้ว หุ่หมิงจี้ก็พึ่งพาอาวุธระดับพระเจ้าของเขา กลายเป็นหนึ่งในผู้เล่นนักผจญภัยชั้นนำของภูมิภาคจีน

ในชีวิตนี้ ใครจะรู้ว่าใครจะได้เป็นผู้โชคดีคนนั้น?

เนื่องจากหุ่หมิงจี้ไม่ได้เปิดเผยตำแหน่งเคสที่แน่นอน การที่โอหยางโซวจะหาชาวบ้านกลุ่มนั้นในภูเขากว้างใหญ่นี้ จึงเป็นดังการงมเข็มในมหาสมุทร และยัง

จำเป็นที่เขาจะต้องเผชิญหน้ากับพวกโจรสลัดด้วยตัวเองอีกด้วย ไม่อย่างนั้น เขาก็อาจจะไม่สามารถรับเคสการผจญภัยนั้นได้

ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับค่าสถานะโชคของเขาด้วย

ด้วยค่าสถานะโชคของเขา โอหยางโชวไม่ได้หวังเลยว่าจะมีสถานการณ์นั้นเกิดขึ้น กลับเขา อย่างไรก็ตาม เขาก็สามารถส่งซ่งเจียไปได้ แม้ว่าค่าสถานะโชคของเธอจะไม่สูงเท่าปิงเอ๋อ มันก็ยังสูงถึง **18** แต้ม

นอกเหนือจากตำนานแล้ว ภูเขาห้านี้ยังเป็นชุมทรัพย์ที่มีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอยู่มากมาย

ในภูเขาห้านี้ มีพันธุ์พืชมากถึง **1,400** ชนิด เป็นพันธุ์ไม้ **150** ชนิด, สมุนไพร มากกว่า **1,000** ชนิด และดอกไม้แปลกๆที่มีชื่อเสียงอีกกว่า **100** ชนิด

ภูเขาแห่งนี้ยังเป็นสถานที่ที่อุดมไปด้วยจิตวิญญาณ โดยพวกมันจะช่วยส่งเสริมสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ และสัตว์ร้ายพิสดาร ในหมู่สัตว์ร้ายเหล่านี้ มีผีเสื้อจิตวิญญาณอยู่ประเภทหนึ่ง รู้จักกันในชื่อ 'ผีเสื้อต่างทอง' มันมีชื่อเสียงมากในชีวิตที่แล้วของเขา และมันเป็นที่ยืนชอบของบรรดาผู้เล่นหญิงอย่างมาก

ผีเสื้อต่างทองไม่เพียงแต่จะสวยงามเท่านั้น แต่มันยังมีลักษณะพิเศษในการสร้างภาพ
ลวงตาและรักษาทางการแพทย์ การทำให้มันเชื่อเป็นดังความฝันของผู้เล่นนักผจญ
ภัยในตอนนั้น

การพิชิตภูเขาค้างคาว เป็นหนึ่งในเป้าหมายของโอหยางโซวสำหรับการเดินทางมาที่นี่

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวจำได้ว่า เฟิงฉิวฮวงใช้เงิน **100,000** เหรียญทอง
ซื้อผีเสื้อต่างทองไป และมันได้กลายเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ประจำตัวของเธอ ซึ่งได้
สร้างความนิยมการมีสัตว์เลี้ยงในหมู่ผู้เล่นหญิง

การปรากฏตัวของผีเสื้อต่างทอง ทำให้ภูเขาค้างคาวกลายเป็นที่สนใจของผู้เล่นนักผจญ
ภัย ในชีวิตที่แล้วของเขา ผู้เล่นนักผจญภัยจำนวนมาก ได้เดินทางมาที่เกาะฉืออ่องโจ
วแห่งนี้ เพื่อออกสำรวจลึกเข้าไปในภูเขา

นอกเหนือจากผีเสื้อต่างทองแล้ว ภูเขาค้างคาวก็ยังเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การเพิ่ม
เลเวลอีกด้วย ที่นั่นมีสัตว์ร้ายพิสดารระดับสูงอยู่มากมาย มีแม้กระทั่งบอสบางตัวที่
เหมาะสำหรับการเพิ่มเลเวล

แน่นอนว่าผู้เล่นที่มาที่นี่ส่วนใหญ่เป็นผู้เล่นที่อ่อนแอ ด้วยความอ่อนแอของพวกเขา
เอง มันทำให้พวกเขาแทบไม่ได้รับประโยชน์ใดๆจากมันเลย

โอหยางโซวจำได้ว่าในชีวิตที่แล้วของเขา ดินแดนของผู้เล่นที่อยู่ใกล้กับภูเขาคำนีวสามารถทำรายได้นับหมื่นๆ เหรียญทองจากการเทลเพอร์ต

ซึ่งมันได้ช่วยให้เศรษฐกิจของดินแดนนั้นพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว

มันเป็นดั่งชุมสมบัติขนาดใหญ่ แน่หนอนว่าโอหยางโซวจะไม่ยอมพลาดมัน เขาวางแผนว่าจะสร้างเมืองสาขาไว้ที่รอบนอกของภูเขาคำนีวเพื่อใช้ในการต้อนรับผู้เล่นนักผจญภัย

สำหรับการโฆษณา นั้น โอหยางโซวได้คิดเอาไว้แล้ว

ทางเหนือและตะวันออกของที่ราบหยาใจว ถูกล้อมรอบด้วยภูเขาคำนีว ทางตะวันตกเป็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ที่แทบจะไม่มีที่สุดสุด มันจะกลายเป็นพื้นที่หลักสำหรับการพัฒนาดินแดน

ด้วยพื้นที่ที่กว้างใหญ่และอุดมสมบูรณ์นี้ มันไม่ใช่สถานที่ที่ดีที่สุดในการพัฒนาการเกษตรหรือ?

ทางตอนใต้ของที่ราบ ที่ปลายภูเขาคำนีว มีภูเขามีสื่อเสียงแห่งหนึ่งตั้งอยู่ นั่นคือ 'ภูเขาศิได'

มันเป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ใต้สุดของจีน และถูกเรียกว่าแผ่นดินมงคล ดั่งวลีจีนที่กล่าวว่า ‘ความมั่งคั่งเป็นดังทะเลตะวันออก และอายุขัยที่ยืนยาวเป็นดังภูเขาทิศใต้’ ภูเขาที่วลีนี้กล่าวถึงก็คือภูเขาหลูกี้

ภูเขาทิศใต้นี้เป็นสถานที่พุทธศาสนาเผยแพร่ออกไป ตำนานกล่าวไว้ว่า กวนหยินผู่ซ่า (เจ้าแม่กวนอิม) และถังเซิน ได้ขึ้นไปบนภูเขาทิศใต้ และเผยแพร่พระพุทธศาสนาออกไปจากที่นั่น

ในชีวิตที่แล้วของเขา หลังจากที่เราสองคนได้เข้าร่วมเกมส์ วัดภูเขาทิศใต้ก็จะปรากฏขึ้นบนภูเขา เทพที่วัดแห่งนี้บูชาก็คือ กวนหยินผู่ซ่า(พระโพธิสัตว์กวนอิม)

โอหยางโซวไม่สามารถคาดเดาได้ว่า ในอนาคต วัดภูเขาทิศใต้จะมีผลต่อวัดหมาโจ้วอย่างไร ตามตำนาน หมาโจ้วและกวนหยินผู่ซ่าใกล้เคียงกันมาก

นอกจากนี้ ภูเขาทิศใต้ยังมีแดนสุขาวดีเล็กๆ ซึ่งมันเป็นพื้นที่ลึกลับเพียงไม่กี่แห่งในภูมิภาคจีน ที่ผู้เล่นสามารถสำรวจซ้ำได้

ในชีวิตที่แล้วของเขา แดนสุขาวดีของภูเขาทิศใต้นี้ ถูกค้นพบโดยผู้เล่นนักผจญภัยในปีที่ **4** ของโกอา ในตอนนี้ โอหยางโซวได้มาถึงหยางโจ้วแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่ยอมพลาดโอกาสในการสำรวจมัน

ทั้งหมดนี้ทำให้เกาะฉ้อองใจเป็นดังเกาะสมบัติ

สิ่งที่จำเป็นในตอนนี้นี้ก็คือ โอบย่างไซวต้องมีฐานอยู่บนเกาะให้ได้เสียก่อน

การต่อสู้เมื่อวานนี้ แสดงให้เห็นว่า หยาใจนั้นอันตรายและโหดร้ายมากเพียงใด เพื่อที่จะอยู่อย่างมั่นคงในหยาใจ โอบย่างไซวได้ทำการเตรียมพร้อมอย่างมาก แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ยังคงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

เขามีอยู่ 2 ทางเลือก คือ ทางเลือกแรก เข้าสู่ที่ราบและหาจุดที่เหมาะสมโยการสร้างหมู่บ้าน, ทางเลือกที่สอง พักที่ชายหาดชั่วคราว และสร้างท่าเรือขึ้นมา

ถ้าจะสร้างหมู่บ้าน พวกเขาจะต้องตั้งค่ายประตู่เทเลพอร์ตในที่นี้ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับรับกำลังเสริม รวมถึงผู้อพยพกลุ่มใหม่ด้วย ข้อดีก็คือ กองกำลังของเขาที่อยู่ที่นี้ จะได้รับความแข็งแกร่งเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสียก็คือ พวกเขาไม่มีอะไรเลย ถ้าพวกเขาเดินลึกมากเกินไป พวกเขาอาจจะถูกโจมตีโดยสัตว์ร้ายและชนเผ่าพื้นเมือง

ด้วยความแข็งแกร่งของกรมทหารองครักษ์ และกองทัพเรือเป่ย์ไห่ ถ้ามีศัตรูมากเกินไป ไม่เพียงแต่พวกเขาจะสูญเสียอย่างหนัก มันยังอาจจะถึงขั้นที่พวกเขาถูกกวาดล้างเลยก็ได้

สถานการณ์ในปัจจุบันของแอ่งเหลียนโจว ทำให้โอหยางโซวไม่สามารถเคลื่อนย้ายกำลังพลจำนวนมากได้ แอ่งเหลียนโจวเป็นรากฐานที่สำคัญของดินแดน พวกเขาไม่สามารถสูญเสียมันได้

สำหรับการสร้างท่าเรือ ข้อดีและข้อเสียมันชัดเจนมาก

ความแข็งแกร่งของมันจะเป็นดั่งความปลอดภัยของพวกเขา จากการสังเกตเมื่อวานนี้ โอหยางโซวพบว่า ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ร้ายหรือชนเผ่าพื้นเมือง พวกเขาจะไม่ออกมาจากพุ่มไม้ที่พวกเขาซ่อนตัวอยู่ ดังนั้น โอกาสที่พวกเขาจะถูกโจมตีจึงมีน้อยมาก

.....

.....

.....

หลังจากทานอาหารเช้า โอหยางโซวก็เรียกสมาชิกหลักมาร่วมประชุม นอกเหนือจาก
ผู้กรรมการทหารองครักษ์ หวังเฟิงแล้ว ยังมีผู้บัญชาการกองทัพเรือ ผ่่ายตงหลาย,
ผู้จัดการสำนักทะเบียน ไป๋หนานผู่, ช่งเจี๋ย และซุนเสี่ยวเยว่

โอหยางโซวอธิบายความคิดของเขา และถามความเห็นของพวกเขา

ในฐานะนายทหาร หวังเฟิงและผ่่ายตงหลาย ไม่ได้แสดงความคิดเห็นของพวกเขา
เกี่ยวกับการตัดสินใจทางกลยุทธ์เช่นนี้

ช่งเจี๋ยอยู่ที่นี้เพื่อความสุข จึงเป็นธรรมดาที่เธอจะไม่เข้ามายุ่งกับการตัดสินใจของ
เขา ซุนเสี่ยวเยว่เข้าร่วมการเดินทางในฐานะสถาปนิก เธอจึงเป็นเพียงผู้รับผิดชอบ
การวางแผน และหารจัดระเบียบดินแดนแห่งใหม่เท่านั้น

คนเดียวที่แสดงความคิดเห็นออกมาได้ก็คือ ไป๋หนานผู่

นับตั้งแต่ที่เขาเป็นเสมียนของโอหยางโซว มันก็ผ่านมา **10** เดือนแล้ว เขาได้สร้าง
ความประทับใจให้กับโอหยางโซว แม้เขาจะมีโปรไฟล์ต่ำก็ตาม

แม้ว่าตำแหน่งเสมียนจะคล้ายกับตำแหน่งผู้ช่วย มันก็ยังเป็นงานที่ยากลำบาก เขามีหน้าที่รับผิดชอบหลายอย่าง ซึ่งนอกเหนือจากการจัดเอกสารแล้ว เขายังต้องรับผิดชอบการกระจายคำสั่ง และช่วยในเรื่องการบริหาร

บางครั้ง โอหยางโซวก็จะขอความเห็นจากเขา เกี่ยวกับเรื่องที่เขาเขียนไว้ในเอกสาร

ส่วนหนึ่งของงานเขา เป็นสิ่งสำคัญและเขาก็ทำมันได้ดี อาจกล่าวได้ว่า เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่ถือครองอำนาจมหาศาล ด้วยเหตุนี้ เสมียนจึงเป็นที่สนใจมาก และเขาเป็นหนึ่งในคนที่ทุกคนอยากจะเป็นเพื่อนด้วยมากที่สุด

ที่แปลกก็คือ ไปหนานผู่เป็นเสมียนที่เหมือนกับไม่มีตัวตน โดยปกติแล้ว แม้แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้สังเกตเห็นการปรากฏตัวของเขา

แต่มันกลับยิ่งลึกซึ้งมากขึ้น เพราะทุกครั้งที่โอหยางโซวต้องการเขา เขาจะปรากฏตัวในเวลาที่เหมาะสมเสมอ และเอกสารที่จัดเรียงอยู่บนโต๊ะของโอหยางโซว ก็เป็นระเบียบเรียบร้อยเสมอ

โอหยางโซวยังไม่เคยได้ยินเลยว่า ไปหนานผู่เคยพบปะกับข้าราชการคนอื่นๆเป็นการส่วนตัว เขามักจะอยู่ในสำนักงานเสมียนเสมอ เพื่อจัดการเอกสารต่างๆ และทำความเข้าใจพวกมัน

ฟานจงหยานได้ประเมินผลไปหนานผู่ เขาบอกโอหยางไชวว่า เขาไม่สามารถมองทะลุ
เสมียนหนุ่มคนนี้ได้ ความเพียรและความอดทนของเขาน่ากลัวมาก

ใช่แล้ว ‘น่ากลัว’ มันเป็นคำที่ฟานจงหยานเลือกใช้

ในตอนนั้น โอหยางไชวหัวเราะออกมา แต่เขาก็แอบให้สนใจเสมียนของเขาคนนี้

โดยรวม ในฐานะเสมียน ไปหนานผู่ทำงานได้ดี โอหยางไชวพอใจกับการทำงานของ
เขามาก สำหรับนิสัยที่ชอบเก็บตัวของเขา ในความเห็นของโอหยางไชว มันไม่ได้เป็น
ปัญหาแต่อย่างใด

สำหรับการเดินทางที่ยาวนานครั้งนี้ โอหยางไชวพาเขามาด้วย เพื่อฝึกฝนเขาเป็นการ
เฉพาะ หลังจากที่ได้เป็นเสมียนมานาน ดวงตาของเขาก็เปิดกว้างมากขึ้น แต่เขาก็
ยังคงขาดประสบการณ์ในการบริหาร

โอหยางไชวต้องการให้ไปหนานผู่เป็นผู้นำการบริหารในช่วงเริ่มต้นของดินแดนใหม่
ก่อนออกเดินทาง โอหยางไชวได้เรียกเขามาพบ เพื่อสนทนากันอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับ
เรื่องนี้แล้ว

แม้ว่าโอหยางไชวจะไม่ได้บอกเขาตรงๆ ไปหนานผู่ก็เข้าใจความตั้งใจของเขา

ณ ห้องประชุม

เมื่อเขามองไปที่โอหยางโซว ไปหานานผู้รู้ทันทีว่าลอร์ดของเขากำลังรอให้เขาตอบ และคำตอบนี้ก็เป็นบททดสอบสำหรับเขาด้วย

คำกล่าวของโอหยางโซวก่อนหน้านี้ได้จุดประกายความคิดในหัวของเขา ความหมายของมันทำให้ผู้ที่มักจะเย็นชาอยู่เสมออย่างเขา รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

การได้เป็นผู้นำดินแดน เป็นความฝันของทุกคน

และยิ่งยอดเยี่ยม เมื่อสถานที่แห่งนั้นตั้งอยู่ที่หยาโจว ความสำคัญของมันไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง

สำหรับวิธีการตั้งมั่นในหยาโจว ไปหานานผู้ได้ครุ่นคิดมาตลอดทั้งคืน ก่อนที่เขาจะได้พักผ่อนสั้นๆ

ไปหานานผู้สงบตัวเองลง ก่อนจะกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด ข้าคิดว่าการสร้างดินแดนเป็นอย่างไรดี ความคิดที่ดีนัก ความเสี่ยงของมันสูงมากเกินไป และยังไม่มีเหตุผลที่เหมาะสม นอกจากนี้ เรายังมีกลุ่มการค้าติดตามมาด้วย เราไม่สามารถปล่อยให้พวก

เขาเป็นอันตรายได้ หรือปล่อยให้มันมีผลต่อเกียรติยศของท่านได้” คำกล่าวของไป
หนานดูเหมือนจะเป็นการปฏิเสธ

โอหยางโซวพยักหน้า เขาไม่ได้กล่าวออกมาว่า เขาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับความ
คิดเห็นนี้

ไปหนานผู้กล่าวต่อว่า “การสร้างท่าเรือทางทหารก่อนแล้วค่อยดำเนินการก็ล่าช้า
เกินไปเช่นกัน ดังนั้น ข้าจึงขอเสนอให้แบ่งเป็น 3 ส่วน และทำงานทั้งหมดในเวลา
เดียวกัน”

“เชิญกล่าวต่อ!”

“ประการแรก ท่าเรือทางทหารจะก่อสร้างตามปกติ โดยมันจะมีความสำคัญสูงสุด,
ประการที่สอง ติดต่อกับดินแดนซานไห่ เพื่ออพยพคนกลุ่มที่ 2 โดยจะเน้นไปที่คนงาน
และเสบียงอาหารมากขึ้น, ประการที่สาม ออกสำรวจเกาะ โดยเฉพาะพื้นที่รอบๆพวก
เรา เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการสร้างดินแดนใหม่ของพวกเรา”

โอหยางโซวพยักหน้า และในที่สุดของก็เผยรอยยิ้ม “ไม่เลว!”

ไปหนานผู้ผ่อนคลายลง และเดินกลับไปนั่งที่ของเขา

โอหยางโซมองไปรอบๆ และเริ่มออกคำสั่ง “ขุนพลเผ่ย์!”

“ท่านลอร์ด!”

“แบ่งกองทัพเรือออกเป็น 2 ส่วน ครึ่งหนึ่งให้กับไปยังเมืองเป่ย์ไห่ และทำหน้าที่คุ้มกันกลุ่มต่อไปขณะที่พวกเขาเดินทางมาที่นี่ ส่วนที่เหลือ ให้ออกไปสำรวจรอบๆ เกาะและวาดแผนที่ทะเลขึ้นมา ระหว่างทาง ให้ทำการกวาดล้างโจรสลัด จะดีที่สุดหากสามารถวนรอบเกาะได้ซ้ำกรอบ”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เผ่ยตงหลายกล่าวตอบรับด้วยความยินดี เขาเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“หลงโซวฮ่าวก็จะอยู่ภายใต้การดูแลของท่านด้วยเช่นกัน”

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!” เผ่ยตงหลายมีความสุข เขาต้องการและปรารถนาจะเล่นหลงโซวฮ่าวมานานแล้ว

ถ้าให้เลือกระหว่างหญิงงามและเรือรบ แน่นอนว่าเผ่ยตงหลายย่อมเลือกอย่างหลัง

โอหยางโซวออกคำสั่งต่อไป “หวังเฟิง!”

“ท่านลอร์ด!”

หันไปทางหวังเฟิง โอหยางโซวกลายเป็นอบอุ่นมากขึ้น

“แบ่งกรมทหารองครักษ์ออกเป็น 2 ส่วน โดย 3 กองพันจะทำหน้าที่ปกป้องค่าย ส่วนที่เหลืออีก 2 กองพัน จะออกไปกวาดล้างสัตว์ร้ายที่รบกวนนอกของหยาโจว จำไว้ว่า ให้เก็บทหารไว้ 1 กองพัน จนกว่าหมู่บ้านจะถูกสร้างขึ้นมา นอกจากนี้ ส่งทหารชั้นสูง 1 กองร้อย เดินลึกเข้าไปในเกาะ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับชนเผ่าพื้นเมืองด้วย”

เมื่อเทียบกับสัตว์ร้ายและสัตว์ร้ายพิสดาร โอหยางโซวกังวลเกี่ยวกับชนเผ่าพื้นเมืองที่ยังไม่ปรากฏตัวออกมามากกว่า ถ้าเขาไม่ทราบสถานการณ์ในปัจจุบัน และข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพวกเขา เขาก็จะไม่สบายใจ

ไม่ว่าพวกสัตว์ร้ายพิสดารจะแข็งแกร่งแค่ไหน พวกมันก็มีพื้นที่ล่าเฉพาะ แต่ชนเผ่าพื้นเมืองชั้นแตกต่างออกไป พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นมาหลายชั่วคนแล้ว และรู้จักทุกซอกทุกมุมเป็นอย่างดี พวกเขาเป็นกลุ่มคนขนาดใหญ่ มีเหล่านักรบที่แข็งแกร่ง และมีหมอผีที่ชาญฉลาด เป็นศัตรูที่แข็งแกร่งสำหรับกองกำลังของเขาในตอนนี้อยู่

ต่างจากชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา ชนเผ่าพื้นเมืองเหล่านี้ไม่ยอมอ่อนข้อให้กับอาหาร ถ้าโอ
หยางโชวต้องการจะซื้อใจพวกเขา การใช้ธัญพืชคงจะเป็นไปไม่ได้เลย

เพื่อที่เขาหันหน้ามีอาหารอุดมสมบูรณ์ และไม่มีฤดูหนาว ชนเผ่าพื้นเมืองจึงไม่ขาด
แคลนอาหาร

ทหารในกรมทหารองครักษ์ทั้งหมดได้รับการฝึกอบรมเป็นกองกำลังพิเศษ ในด้านการ
รวบรวมข้อมูลข่าวกรอง พวกเขาพอจะมีทักษะอยู่เล็กน้อย ดังนั้น โอหยางโชวจึงไม่ได้
นำฝ่ายข่าวกรองติดตามมาด้วย

“ขอรับท่านลอร์ด!” หวังเฟิงได้รับความรับผิดชอบอย่างหนัก

หลังจากที่โอหยางโชวมอบหมายหน้าที่ทางทหารแล้ว เขาก็มองไปที่ไป๋หนานผู่
“สำหรับการสร้างท่าเรือ เจ้าจะเป็นผู้รับผิดชอบ นอกจากนี้ อย่าลืมเลือกพื้นที่ที่
เหมาะสมสำหรับการทำนาเลือก โดยเจ้าจะต้องมอบงานบางส่วนให้กับคนงานนา
เกลือเป็นผู้จัดการ”

“ขอรับท่านลอร์ด!” ไป๋หนานผู่เก็บอารมณ์ไว้ในใจของเขา และพยักหน้าตอบรับ
แผนการที่ลอร์ดของเขาทำขึ้น มีรายละเอียดที่ซับซ้อน และดีกว่าคำแนะนำของเขา
มันทำให้เขารู้สึกว่า เขายังขาดประสบการณ์อีกมาก

โอหยางโชวพยักหน้า และเตรียมที่จะประกาศสิ้นสุดการประชุม มันไม่ควรจะใช้เวลานานมากเกินไป เพราะทหารและคนที่อยู่ด้านนอกกำลังรอคอยคำสั่งของพวกเขาในวันนี้

ในขณะนั้นเอง ซุนเสี่ยวเยว่ลุกขึ้น และกล่าวว่า “หวู่ยี่ ข้ามีข้อเสนอ!”

“โอ้?”

“ข้าจะแนะนำว่า ในขณะที่กรมทหารองครักษ์ออกกวาดล้างสัตว์ร้าย พวกเขาสามารถเปิดพื้นที่ตามแนวชายฝั่ง ซึ่งสามารถใช้สร้างฟาร์มได้”

“ฟาร์ม?”

“จากสภาพแวดล้อมของเกาะนี้อ่องโจว ช่วงนี้เหมาะสำหรับการปลูกผักบางชนิด นอกจากนี้ มันควรจะมีหมูและโคจำนวนมากอยู่บนเกาะ ถ้าเราสามารถไปจับเอาลูกๆ ของพวกมันมาได้ เราก็จะสามารถเลี้ยงพวกมันเป็นอาหารได้ ซึ่งมันจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องเสบียงของเขา แม้ว่าการสร้างดินแดนจะล่าช้าออกไป แต่กลุ่มของเราก็คงพอจะเลี้ยงตัวเองได้ และสามารถดำรงอยู่ได้ด้วยตัวเองเป็นเวลานาน” ซุนเสี่ยวเยว่กล่าว ข้อเสนอของเธอออกมา

หลังจากกล่าวจบ หัวใจของเธอก็เต้นรัว เธอไม่รู้ว่าทำไม เธอถึงต้องการจะช่วยโอ
หยางโชว และทำไมเธอถึงรับรู้ถึงความต้องการของเขาได้เป็นอย่างดี

โอหยางโชวพยักหน้า คำแนะนำของเขามีประโยชน์อย่างมาก มีคนติดตามมาด้วย
จำนวนมาก เขาจึงจำเป็นต้องมีบางสิ่งให้พวกเขาทำ

“เยี่ยม ความคิดไม่เลว” โอหยางโชวหันไปทางไปหนานผู่ “จดบันทึกไว้”

“ขอรับท่านลอร์ด!” แม้ว่าไปหนานผู่จะยังขาดความคิดสร้างสรรค์ แต่เขาก็ทำได้อย่าง
ยอดเยี่ยมในการทำตามคำสั่ง และเขาจะทำมันอย่างเต็มที่ด้วยความสามารถทั้งหมด
ของเขา

ซึ่งเจียที่อยู่ด้านข้างชำเลืองมองไปที่ซุนเสี่ยวเยว่ แต่เธอก็กลับมาเป็นปกติอย่าง
รวดเร็ว

ในครั้งนี้ โอหยางโชวรับหน้าที่เป็นผู้นำ ส่งผ่านความรับผิดชอบไปรอบๆ เขาไม่ได้เข้า
ไปมีส่วนร่วมด้วยตัวเอง

ในขั้นตอนนี้ ถ้าเขาลงไปจัดการมันด้วยตัวเอง มันจะหมายความว่า เขาล้มเหลวใน
ฐานะลอร์ด

และโอหยางโซวยังต้องการใช้เวลาช่วงนี้กับปิงเอ๋อและซ่งเจี๋ยด้วย

สำหรับการสำรวจแดนสุขาวดีบนภูเขาศิได้ มันจะต้องรอกันกว่าดินแดนจะถูกสร้าง
ขึ้น เพียงแต่เขาและซ่งเจี๋ยคงจะไม่สามารถสำรวจพื้นที่ลึกกลับนี้ได้แน่ เมื่อคิดถึงเรื่องนี้
เขาคงต้องชวนน้ำของเขาลงมาช่วย

แน่นอนว่า ก่อนที่ดินแดนจะถูกสร้างขึ้น เขาจะยังไม่บอกน้ำของเขา ไม่ใช่ว่าเขาไม่
ไว้วางใจเธอ แต่เพราะเขาไม่ไว้วางใจสมาชิกคนอื่นๆของกิลด์เธอ

การทรยศภายในกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ในก่อนหน้านี้ แสดงให้เห็น
ว่า แม้จะเป็นสมาชิกแกนหลักของกิลด์ มันก็มีบางคนที่พวกเขาไม่สามารถควบคุมได้

โอหยางโซวไม่มีทางเลือก เขาทำได้เพียงระมัดระวังตัวให้มากที่สุดเท่านั้น

.....
.....
.....

ณ แอ่งเหลิ้นใจ

ชายชุดดำสองคนกำลังพูดคุยกันอย่างลับๆในเขตทुरกันดาร

“การเตรียมพร้อมเป็นอย่างไบบ้าง?”

“ทุกอย่างพร้อมแล้ว”

“ยอดเยี่ยม!”

“ข้าได้ยินมาว่าคนผู้นั้นไม่ได้อยู่ในดินแดนหรือ?”

“ถูกต้อง ข้าพเจ้าได้รับการยืนยันแล้ว”

“หึหึ พวกโง่งนั้นไม่ควรจะมีชีวิตอยู่”

“กลับไปแจ้งข่าวนี้เถอะ”

หลังจากพูดคุยกันไม่กี่ประโยค ทั้ง 2 ก็แยกกันและหายตัวไปในเขตทुरกันดาร

หลังจากที่พวกเขาจากไป ในพุ่มไม้แห่งหนึ่ง ไม่ไกลจากที่พวกเขาพูดคุยกัน มีชาย
หนุ่มคนหนึ่งเดินออกมา เขาดูเหมือนคนทั่วไป และแต่งตัวเหมือนกับคนทั่วไป สิ่งเดียว
ที่พิเศษก็คือ มีนกตัวเล็กๆเกาะอยู่บนไหล่ของเขา

ชายหนุ่มมองไปทางที่ที่ชายชุดดำทั้ง 2 จากไป และพิมพ์ “เจ้าพวกหนูสกปรก คิด
หรือว่าจะหลบเลี่ยงการสืบสวนและการสะกดรอยของพวกเราได้?”

จากนั้น เขาก็กล่าวบางคำกับนกตัวเล็กๆบนไหล่ของเขา หลังจากที่เขาได้ยินคำกล่าว
ของเขา มันก็บินออกไป และหายลับตาไปอย่างรวดเร็ว

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 1 วันที่ 27

ณ ชายฝั่ง ใกล้กับภูเขาศิไต ผู้คนกำลังเดินไปมารอบๆ มันดูยุ่งวุ่นวายมาก ที่นี่เป็น
สถานที่ก่อสร้างท่าเรือ แน่นอนว่าทั้งการเลือกสถานที่และการออกแบบท่าเรือ ถูก
จัดการโดยขุนเสี่ยวเยว่

เมื่อครั้งที่เธอยังอยู่ที่ด้าหลี่ ชุนเลี้ยวเยว่ได้เลื่อนเป็นสถาปนิกชั้นสูงแล้ว และหลังจากผ่านมารั้งปีของการฝึกอบรมในดินแดน เธอได้เลื่อนเป็นสถาปนิกชั้นมาสเตอร์แล้ว ด้วยเหตุนี้ การเลือกเธอเป็นผู้จัดการเรื่องการออกแบบและเลือกที่ตั้งท่าเรือ จึงเหมาะสมที่สุดแล้ว

ตามแผน ท่าเรือภูเขาทิศใต้จะมีขนาดใหญ่กว่าท่าเรือเป่ย์ไห่ และมันจะทำหน้าที่เป็นท่าเรือทางทหารในอนาคต

ท่าเรือตั้งอยู่ใกล้กับภูเขาทิศใต้ มันจึงง่ายต่อการจัดเตรียมทรัพยากร ไปหานานผู้จัดช่างฝีมือไปเปิดเหมืองหิน และลานไม้

รถลากวิ่งไปมาจากภูเขาทิศใต้และท่าเรือไม่หยุดหย่อน

ทางตะวันตกของภูเขาทิศใต้ ห่างจากจุดนี้ 5 กิโลเมตร คนงานนาเกลือจำนวนมาก กำลังยุ่งวุ่นวายกับการเตรียมนาเกลือ 10,000 หมู่ ซึ่งมันมีลักษณะคล้ายกับนาเกลือเซตเหิน

ทางตะวันตกของภูเขาทิศใต้นี้เป็นชายหาด ที่มีหาดทรายสีเหลืองทอง มันคือสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของฉีอ๋องโจว

ที่ริมชายฝั่ง มีอาคารไม้ 2 ชั้นตั้งอยู่

บนระเบียงของชั้นที่สอง มีเก้าอี้เอนหลังตั้งอยู่ เป็นโอหยางโซวและชั่งเจียที่กำลัง
นั่งเล่นกันอย่างสบายๆ และเพลิดเพลินกับวันหยุดของพวกเขา

ถ้ามีเครื่องดื่มเย็นๆ มันก็คงจะสมบูรณ์แบบ

ที่หาดทรายเล็กๆด้านหน้าอาคาร ปิงเอ๋อที่เท้าเปล่ากำลังวิ่งเล่นกับสัตว์ร้ายตัวน้อยทั้ง
4 ของเธอ เขียวน้อยว่ายน้ำออกไป และมันมักจะจับปลาตัวใหญ่กลับมาในทุกๆครั้ง
มันทำเช่นนี้ก็เพื่อให้ปิงเอ๋อดีใจ

เขavn้อยยังคงตามเธอและกระโดดไม่รอบๆทะเลให้ตัวเปียก ก่อนที่มันจะกระโจนเข้า
สู่อ้อมแขนของปิงเอ๋อ เพื่อให้เธอเปียกไปกับมันด้วย

“อ้อ!” ปิงเอ๋ออุทานออกมา ก่อนที่เธอจะหัวเราะออกมาเสียงดัง

เขี้ยวดำผู้รักดีทำหน้าที่คอยปกป้องเจ้านายตัวน้อยของมัน และบางครั้ง มันก็จะกิน
ปลาที่เขี้ยวน้อยจับมาให้ ซึ่งทำให้มันมีความยินดีและพึงพอใจมาก

ไม่กี่ไกลจากตรงนั้น จ๊อชู่เตรียมอาหารและผ้าขนหนูรอพวกเขาไว้แล้ว

จากด้านหน้านี้ ทำให้โอหยางโซวมีความสุขมาก บางครั้ง มันก็เป็นอะไรที่ง่าย ๆ

โอหยางโซวเหี้ยมดขาวออกไปอย่างเฉื่อยชา และมองไปที่ซ่งเจียที่อยู่ด้านข้าง ก่อนจะกล่าวว่า “ได้พักผ่อนมา **2-3** วัน ซ้ำรู้สึกสบายใจขึ้นมากเลย”

“ท่านเป็นแมลงขี้เกียจแล้วสินะ!” ซ่งเจียล้อเลียนเขา

“พรงี้ข้าคงจะต้องออกไปทำบางอย่าง เพราะไม่กี่วันมานี้ หวังเฟิงได้ประสบปัญหาบางอย่าง”

กรมทหารองครักษ์กำลังอยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบากในการกวาดล้างเหล่าสัตว์ร้าย และสัตว์ร้ายพิสดาร ไม่เพียงแต่การรวมกลุ่มของพวกสัตว์ร้ายยากที่จะจัดการเท่านั้น แต่พวกสัตว์ร้ายพิสดารเองก็เป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของกรมทหารองครักษ์ด้วยเช่นกัน

สัตว์ร้ายพิสดารที่พวกเขาได้เผชิญหน้าในวันแรก เป็นเพียงตัวที่อ่อนแอที่อยู่เพียงรอบนอกของเกาะ

ขณะที่พวกเขาเดินลึกเข้าไปในเกาะ พวกเขาก็พบว่า ยิ่งเข้าไปลึกมากเพียงใด สัตว์ร้ายพิสดารก็จะยิ่งแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นเท่านั้น หวังเฟิงเคยกล่าวไว้ว่า เขาสามารถต่อสู้

กับพวกมันได้ 2 ตัว ในครั้งเดียวได้ แต่ตอนนี้ แค่อู้กับพวกมันซักตัวก็เป็นเรื่องที่ยากลำบากสำหรับเขาแล้ว

โอหยางโซวไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากส่งทหารไปเข้าร่วมปฏิบัติการเพิ่มอีก 1 กองพัน

“ข้าจะไปด้วย!” หลังจากที่เล่นมาไม่กี่วัน ซ่งเจียก็เริ่มที่จะเบื่อหลาย

“ไม่!” โอหยางโซวสายหัว “นี่เป็นปฏิบัติการทางทหาร เจ้าเป็นสตรีของข้า ข้าจึงไม่ต้องการจะพะวงความปลอดภัยของเจ้า”

“หิ ออย่าดูถูกข้านะ!”

“เจ้า อา!” โอหยางโซวรู้ว่าซ่งเจียมั่นใจในตัวเองสูง เขาจึงไม่ต้องการจะบดขยี้จิตใจของเธอ “ข้ารู้ว่าสถานที่ใดเหมาะสมสำหรับเจ้า แต่ข้าไม่รู้ว่าเจ้าจะกล้าไปหรือไม่?”

“แน่นอนว่าข้ากล้าไปอยู่แล้ว!”

“ภูเขานี้วันนะ!”

“ภูเขานี้ว?”

“ใช่ มันเป็นดั่งชุมสมบัติของผู้เล่นระดับสูง และถ้าเจ้าโชคดี เจ้าก็อาจจะได้รับของดีๆ บางอย่างกลับมา” โอหยางโชวเล่าตำนานของภูเขานี้วให้เธอฟัง

“จริงๆหรือ?” เมื่อได้ยินที่โอหยางโชวกล่าว ตาของซ่งเจี๋ยก็เปล่งประกายขึ้นมา

“ข้าเคยโกหกเจ้าเมื่อไหร่กัน? ปัญหาก็คือ มันอยู่ไกลและอันตรายมาก ถ้าเจ้าไปคนเดียว เจ้าก็อาจจะตายได้นะ”

“ที่ท่านกล่าวมามันน่าสนใจจริงๆ” ซ่งเจี๋ยตื่นเต้น “ข้าไม่ชอบให้มีทหารอยู่รอบๆ เหมือนกัน เพราะการไปเป็นกลุ่มใหญ่คงจะถูกตรวจพบอย่างง่ายดาย ถ้าข้าเดินทางไปคนเดียว และระมัดระวังตัวดีๆ ข้าสามารถหลีกเลี่ยงสัตว์ร้ายพิสดาร และชนเผ่าพื้นเมืองทั้งหมดได้”

โอหยางโชวพยักหน้าเห็นด้วยกับเธอ

“ดีจริงๆ ศิลปะการต่อสู้ของข้ามาถึงคอขวดแล้ว และข้าก็ต้องการการปฏิบัติจริงเวลานี้กำลังเหมาะเลย!”

การฝึกฝนศิลปะการต่อสู้โดยไม่ออกมาปฏิบัติจริง จะทำให้ไม่สามารถเลื่อนสู่ระดับที่สูงขึ้นได้

ซ่งเจียได้ฝึกฝนเพลงกระบี่ และตอนนี้ เธอต้องการที่จะปฏิบัติจริง

เมื่อโอหยางโซวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาก็หยิบของบางอย่างออกมา ก่อนจะส่งให้เธอ “ถ้าเจ้าจะไปจริงๆ ข้าก็จะสนับสนุนเจ้าอย่างเต็มที่ อย่าลืมนำมันไปด้วย”

“นี่คือ?” ซ่งเจียรับมันมา มันดูเหมือนเพียงแค่อูกตาตัวเล็กๆตัวหนึ่งเท่านั้น

“นี่คืออูกตาตัวแทนที่ข้าซื้อมาจากงานประมูลครั้งแรก”

“อ่า นี่คืออูกตาตัวแทนในตำนานหรือ?” ซ่งเจียมองไปที่อูกตาในมือของเธอด้วยความตกใจ “ข้าได้ยินมาว่า มันถูกขายในราคาที่สูงเสียดฟ้า และไม่มีใครชั้นคนที่ขายมันเลย”

“แน่นอน ในฐานะผู้เล่นเลเวลสูง นอกเหนือจากลอร์ดอย่างพวกเราแล้ว ทุกคนก็ล้วนบดลงโทษจากการตาย สิ่งนี้สามารถช่วยให้ผู้เล่นฟื้นคืนกลับมาได้โดยไม่มีบทลงโทษใดๆ”

ซึ่งเจ็ยคิดถึงเรื่องนี้ ก่อนจะส่งตุ๊กตาตัวแทนกลับไปให้โอหยางโซว

“หืม?”

“การฝึกนี้จำเป็นต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ถ้าข้านำมันไปด้วย มันจะช่วยประกันให้กับข้า ซึ่งมันอาจจะทำให้ข้าไม่สามารถต่อสู้ได้ด้วยพลังทั้งหมดของข้าได้ และมันคงจะทำให้ข้าไม่อาจพัฒนาขึ้นได้”

ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกาย ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาเป็นนักผจญภัย เขาจึงเข้าใจในสิ่งที่เธอกำลังกล่าวอยู่

ถ้าผู้คนรู้ว่าแม้จะตายไปก็ไม่มีผลใดๆ พวกเขา ก็จะแสดงพลังออกมาได้เพียงบางส่วน และยากที่จะพัฒนาตัวเองได้

นักรบที่แท้จริง จะใช้ประโยชน์จากความกล้าหาญและสติปัญญาในช่วงเวลาที่สำคัญ พวกเขาจะสามารถอยู่รอดได้และไม่เดินไปข้างหน้าอย่างไร้สมอง

“การที่เจ้าคิดได้เช่นนี้ ดูเหมือนว่าการฝึกฝนของเจ้าจะประสบความสำเร็จไปบางส่วนแล้วสินะ”

ซึ่งเจียอี้ม

ในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเจียอี้ได้เดินทางออกไปตามลำพัง

ในเช้าวันนั้น หนึ่งในหนึ่งกระบี่ ได้หายตัวไปในเขตทงกันดารเจียบๆ

เมื่อเธอไปแล้ว โอหยางโซวก็หันกลับมา และกล่าวออกมาว่า “พวกเราไปกันเถอะ!”

ทหารของกรมทหารองครักษ์ รวมถึงโอหยางโซวไม่ได้ขี่ม้าศึก ม้าของพวกเขาจะต้อง
รองกันว่าดินแดนจะถูกสร้างขึ้นมา ถึงจะเทพออร์ตพวกมันมาที่นี้ผ่านประตูเทพ
ออร์ตได้

โอหยางโซวหยิบหอกเทินยไม่ออกมา และเดินนำหน้ากลุ่ม พวกเขาเดินผ่านพุ่มไม้ไป
ในเวลาสั้นๆ พวกเขาได้มาถึงสถานที่ที่เพิ่งจะถูกกวาดล้างไปเมื่อวันก่อน

สัตว์ร้ายบนเกาะฉีอ่องโจวมีทั้งหมูป่า, ลิงแขนยาว, เสือดาว, กระต่าย และสัตว์ร้าย
อื่นๆอีกหลากหลายสายพันธุ์ หมูป่าและแรดมักจะอยู่อาศัยในที่ราบ ขณะที่ลิงแขนยาว
และเสือดาว มักจะอยู่อาศัยในป่าบนเทือกเขาห้านิ้ว

สำหรับสัตว์ร้ายพิสดาร หลักๆแล้ว พวกมันพัฒนามาจากสัตว์ร้ายไม่กี่ชนิด บางตัว
ขนาดทั้งหมดของมันใหญ่กว่าปกติ ขณะที่บางตัวมีเพียงบางส่วนบนร่างกายที่มีการ
เปลี่ยนแปลง มีสัตว์ร้ายพิสดารบางส่วนที่หายากมาก จนจำเป็นต้องเปิดหนังสือเพื่อ
ระบุตัวตนของพวกมัน

แน่นอนว่า ด้วยทักษะการตรวจสอบที่แข็งแกร่งของผู้เล่น พวกเขาจะได้รับข้อมูล
ทั้งหมดของมันในทันที

หลังจากที่พวกเขามาถึงจุดหมายแล้ว กรมทหารองครักษ์ก็เริ่มออกกวาดล้างสัตว์ร้าย
อย่างเป็นระบบ พวกเขาจับกลุ่มกันเป็นกองร้อย และรักษาระยะห่างไม่ให้ไกลจากกัน
มากเกินไป พวกเขาเป็นดั่งเครื่องจักรสังหารประสิทธิภาพสูง ค่อยๆผลักดันไป
ข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

ขณะที่พวกเขาเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายทั่วไป โอลิเวียก็ไม่ได้เข้าไปแทรกแซงใดๆ
เหตุผลที่เขามาที่วันนี้ก็คือ การฝึกอบรมเพลงหอกของเขา กับสัตว์ร้ายพิสดารบน
เกาะ

เพลงหอกตระกูลหยางของเขาได้ฝึกฝนมาถึงขั้นที่ 4 แล้ว และยังมีช่องว่างขนาดใหญ่
กว่าจะทะลุวงไปถึงขั้นที่ 5

หากเขาต้องการทะลวงไปขั้นที่ **5** สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการต่อสู้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้จังหวะและท่วงท่าที่แตกต่างกันในการต่อสู้ มันจะช่วยให้เขาปรับตัวเข้ากับเพลงหมอก และเลือกใช้ท่วงท่าและจับจังหวะในการต่อสู้ได้อย่างเหมาะสม

ในการเผชิญหน้ากับศัตรู เขาจะต้องไม่คิดมากนัก และจำเป็นต้องใช้สัญชาตญาณในการช่วยเลือกท่วงท่าและจับจังหวะอย่างเหมาะสม มันจะทำให้เขามีปฏิกิริยาที่รวดเร็วดุจสายฟ้า และหมอกในมือของเขาก็จะตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว เมื่อถึงจุดนี้ มันจะถูกซึมซับเข้าสู่จิตใจของเขา

ในขณะที่โอหยางโซวกำลังครุ่นคิด ก็มีเสียงคำรามดังออกมาจากป่า

จากนั้น ก็มีสัตว์ร้ายพิสดารเดินออกมาจากพุ่มไม้ มันเป็นสัตว์ร้ายที่หุ้มเกราะเหล็ก ซึ่งดูน่าเกลียดเป็นอย่างมาก

สัตว์ร้ายยักษ์ตัวนี้มีความยาว **5** เมตร สูง **2** เมตร และหนักหลายตัน มองจากระยะไกล มันดูเหมือนกับเนินเขาเล็กๆ และให้ความรู้สึกถึงแรงกดดันที่แข็งแกร่ง มันทำให้คนทั่วไปยากที่จะหายใจได้

ร่างของสัตว์ร้ายยักษ์ตัวนี้หนาและทื่อ ขาทั้ง **4** ข้างของมันเหมือนกับเสาโลหะ ที่คอยรองรับน้ำหนักตัวของมัน ร่างของมันปกคลุมด้วยเกราะที่ดูเหมือนจะเป็นผิวหนัง ซึ่งเต็มไปด้วยเกล็ดแข็ง และสะท้อนแสง

หัวขนาดใหญ่ของมันมีลักษณะคล้ายกับหัวโคที่มีเขาเดียว เขาของมันดูคล้ายกับ
เหล็ก ขณะที่มันสะท้อนแสงอาทิตย์แวววาว สิ่งที่น่าขบขันก็คือ แต่ละด้านของหัวมี
เพียงดวงตาเล็กๆคู่หนึ่ง

สัตว์ร้ายยักษ์คำรามออกไปทางกรมทหารองครักษ์ ขณะที่มันย่ำลงบนพื้นของเขต
ทुरกันดาร์ พื้นดินสั่นสะเทือน ต้นไม้และพุ่มไม้ที่อยู่ไกลๆก็ไม่ต่างกัน

“จัดขบวนทัพ!” หวังเฟิงไม่กล้าประมาทมัน

.....

.....

.....

TWO Chapter 326 การครอบครองอสูร

เมื่อเห็นสัตว์ร้ายหุ้มเกราะเหล็กพุ่งออกมาหาพวกเขา โอหยางโชวกั้ตื่นเต้นเป็นอย่าง
มาก เขาใช้ทักษะตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบสถานะของมันในทันที

ชื่อ : สัตว์ร้ายเกราะเหล็กชั้นสูง(สัตว์ร้ายพิสดาร)

เลเวล : 70

เผ่าพันธุ์ : แรด

ทักษะ : น้ำแข็ง(สามารถเปิดใช้งานพลังน้ำแข็งได้), พุงชน(พลังต่อสู้เพิ่มขึ้น 60%)

พลังต่อสู้ : 480

การประเมิน : วิวัฒนาการมาจากแรดทั่วไป และได้รับชื่อเกราะเหล็กมา

สัตว์ร้ายพิสดารมีพื้นฐานเดียวกับสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ เลเวลของพวกมันสูง และพลังต่อสู้ก็สูงมาก สัตว์ร้ายเกราะเหล็กด้านหน้าเขานี้ เลเวลสูงถึง 70 และยังสามารถใช้น้ำแข็งได้ มันไม่ใช่ศัตรูที่จะเอาชนะได้ง่ายๆ

จากการตั้งค่าของไกอ่า ทหารชั้น 1 จะมีพลังต่อสู้ 15 จุด, จะเพิ่มขึ้น 5 จุด ทุกๆครั้งที่เลื่อนชั้น และจะเพิ่มขึ้นอีก 10 จุด เมื่อพวกเขากลายเป็นทหารที่ผ่านการฝึกอบรม ดังนั้น ทหารชั้น 4 จะมีพลังต่อสู้อยู่ที่ 40 จุด จากนั้น ก็จะเพิ่มขึ้นชั้นละ 10 จุด และเมื่อเป็นทหารชั้น 7 ก็จะได้เพิ่มพิเศษอีก 20 จุด

ดังนั้น ทหารชั้น 7 จะมีพลังต่อสู้เบื้องต้นที่ 90 จุด หลังจากนั้น ก็จะเพิ่มขึ้นชั้นละ 15 จุด เมื่อพวกเขาได้เป็นทหารสงครามชั้นสูง พวกเขาจะได้เพิ่มพิเศษอีก 30 จุด ทหารสงครามชั้นสูงชั้น 10 จะมีพลังต่อสู้ 165 จุด จากนั้น จะเพิ่มขึ้นละ 20 จุด เมื่อได้เป็นทหารชั้นสูงสุด นั่นคือ ทหารสงครามชั้นสูงชั้น 12 พวกเขาก็จะมีพลังต่อสู้ 205 จุด

ทหารชั้นสูงชั้น 9 มีพลังต่อสู้เบื้องต้น 120 จุด เมื่อพวกเขาเปลี่ยนชั้นเป็นนายทหารชั้นต้น พลังต่อสู้ของพวกเขาจะเพิ่มขึ้นพิเศษ 50-170 จุด ซึ่งจะใกล้เคียงกับทหารสงครามชั้นสูงชั้น 10 เมื่อเลื่อนเป็นนายทหารชั้นกลาง พลังต่อสู้จะเพิ่มขึ้นอีก 100-270 จุด ซึ่งสูงกว่าทหารสงครามชั้นสูงชั้น 12

เมื่อเลื่อนเป็นนายทหารชั้นสูง พลังต่อสู้อาจจะเพิ่มขึ้นสูงถึง 500 จุด

นอกเหนือจากพลังต่อสู้เบื้องต้นแล้ว อาวุธและการบ่มเพาะก็จะช่วยเพิ่มพลังต่อสู้ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น หวังเฟิง ที่เป็นนายทหารชั้นกลาง เขามีพลังต่อสู้ 400 จุด และเขาเป็นทหารที่แข็งแกร่งที่สุดในกรมทหารองครักษ์แล้ว แต่เมื่อเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายเกราะเหล็กนี้ หวังเฟิงก็ยังคงอ่อนแอกว่ามั่นในเรื่องพลังต่อสู้

โอหยางโชวต้องการจะสู้ตัวต่อตัวกับสัตว์ร้ายพิสดารตัวนี้ เขาจึงบอกให้หวังเฟิงและกองกำลังของเขาถอยออกมา

เมื่อสัตว์ร้ายเกราะเหล็กเห็นว่า มนุษย์ข้างหน้านั้นนี้ ต้องการจะเผชิญหน้ากับมันเพียงลำพัง มันก็โกรธเป็นอย่างมาก จนไอน้ำสีขาวไหลออกมาจากจมูกของมัน ขาแต่ละข้างของมันที่ดูเหมือนจะเล็กเกินไป แต่เมื่อมันเริ่มเคลื่อนไหว มันกลับพุ่งเข้าหาไอหยางโชวได้อย่างรวดเร็ว

ในขณะที่มันกำลังพุ่งเข้ามา สัตว์ร้ายสัตว์ร้ายค่อยๆก้มหัวของมันลงอย่างช้าๆ เผยให้เห็นเขาที่คมกริบของมัน ทุกคนสามารถจินตนาการได้ว่า ถ้าอะไรก็ตามถูกแทงโดยเขาของมัน สิ่งนั้นก็คงจะแตกออกเป็นชิ้นๆอย่างแน่นอน

ไอหยางโชวตั้งสมาธิ เขาถือหอกที่ระดับศีรษะ สงบและไม่ขยับเคลื่อนไหว กำลังภายในสีเหลืองทองหมุนวนภายในร่างของเขา เขาค่อยๆไถมันเข้าไปในหอก ด้วยกำลังภายในที่แข็งแกร่งของเขา หอกเทียนโมได้เปล่งแสงสีทองออกมา ทำให้มันดูสง่างามและลึกลับมากขึ้น

สายเลือดเทพอสูรในร่างของไอหยางโชวเริ่มเคลื่อนไหว ดูเหมือนว่ามันกำลังจะเดือดพล่าน

10...8...6...4...2...

ไอหยางโชวได้กลืนเหม็นออกมาจากร่างของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก สายลมได้พัดมาจากไอหยางโชว ทำให้กลิ่นของมันพุ่งมาทางอากาศ

หวังเฟิงและทหารนายอื่นๆที่ยืนอยู่ด้านข้างเต็มไปด้วยความกังวล ขณะที่พวกเขา
เฝ้าดูสถานการณ์อย่างใจจดใจจ่อ

เมื่อสัตว์ร้ายเกราะเหล็กเห็นว่ามนุษย์ด้านหน้าของมันไม่ขยับเคลื่อนไหว มันก็คิดว่าไอ
หยาบโหดหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูก มันเป็นสัตว์ร้ายพิสดารที่ไร้ซึ่งความเมตตา มัน
พุ่งไปข้างหน้า และใช้ความแข็งแกร่งทั้งหมดของขาทั้ง 4 กระโดดเข้าไปโอบหยาบโหด

หัวขนาดใหญ่และน่าเกลียดของมันผลัดดันไปข้างหน้า เขาที่แหลมคมและสะท้อน
แสง พุ่งเป้าไปที่หน้าอกของไอหยาบโหด มันเตรียมพร้อมที่จะผลิตเพลินกับเลือดสดๆ
ของศัตรู และลิ้มรสชาติชนะของมัน

มันเป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการได้ว่า ร่างขนาดใหญ่เช่นนั้น สามารถเคลื่อนที่อย่าง
รวดเร็วและมีความยืดหยุ่นสูงได้อย่างไร

ไอหยาบโหดรู้สึกประหลาดใจ โชคดีที่เขาไม่ประสพการณ์มากมายและไม่ได้ตกใจ เขา
ก้าวออกไปด้านข้าง และหลบเลี้ยงเขาของมัน

เมื่อเห็นว่าพลาด สัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็สละตัวของมัน ก่อนจะพยายามพุ่งเข้าหาเขา
อีกครั้ง เขากำลังสะท้อนแสงของมันกำลังจะเจาะทะลุร่างของไอหยาบโหดอีกครั้ง

ในตอนนี้ โอหยางโซวสุตหายใจเข้ามา เขารู้ว่าการหลบเลี่ยงมันเป็นเรื่องยากมาก

โอหยางโซวไม่มีทางเลือก เขาทำได้เพียงล้มตัวลงเพื่อหลบเลี่ยงมัน ความเร็วและ
ปฏิกิริยาของสัตว์ร้ายพิสดารตัวนั้นเกินกว่าที่เขาคาดการณ์เอาไว้มาก

หลังจากที่พยายาม 2 ครั้ง และยังไม่ประสบความสำเร็จ สัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็โกรธ
มาก เมื่อมันเห็นว่าศัตรูล้มตัวลงกับพื้น มันจึงไม่ได้อะไรมากนัก มันรีบยกขาขึ้น และ
พยายามที่จะเหยียบย่ำลงไป ถัดจากการโจมตีนี้ ไม่ว่าใครก็คงไม่สามารถต้านทานได้

แม้ว่าโอหยางโซวจะอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ แต่เขาก็ยังคงสงบ เขารู้ดีว่า ถ้าเขาล้ม
ตัวลงกับพื้น เขาจะถูกมันโจมตีเช่นนี้ ดังนั้น เขาจึงเตรียมพร้อมรับมือล่วงหน้า

เขากลับไปด้านข้าง และเป็นอีกครั้งที่เขาหลบเลี่ยงการโจมตีของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก
ได้

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กไม่สนใจ มันใช้ขาหน้า 2 ข้างของมันเหยียบย่ำไปที่จุดอื่นๆ ไม่ให้
โอหยางโซวได้มีเวลาพัก แรงปะทะของขาสัตว์ร้ายเกราะเหล็กกับพื้นดิน รุนแรงดุจ
สายฟ้า มันเหยียบย่ำอีกครั้ง และอีกครั้ง

โอหยางโซวเป็นดังชายที่อยู่ท่ามกลางพายุเสาเหล็ก ท้องฟ้าเหนือศีรษะของเขาพุ่งลง
มาด้วยเสาเหล็กอย่างต่อเนื่อง ถ้าเขาทำพลาด เขาคงจะต้องตายอย่างโหดร้าย

ศักยภาพที่แฝงเร้นอยู่ในสถานการณ์เป็นตาย ได้กระตุ้นอดรีนาไลน์ในตัวของโอหยางโซว
สายเลือดเทพอสูรในตัวเขาเป็นดั่งน้ำมันเดือด และกำลังแพร่กระจายออกไปทั่วร่าง
ของเขา

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจัดการศัตรูด้วยเท้าของมันเป็นได้ สัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็อำพราง
อากาศเข้าไป ก่อนจะพ่นบางอย่างออกมา มันเป็นไอเย็น ซึ่งทำให้โอหยางโซวตก
ตะลึง

พื้นที่ของผลกระทบจากไอเย็นกว้างเกินไป โอหยางโซวจึงไม่อาจหลบเลี่ยงมันได้ เขา
รู้สึกได้ทันทีว่า ร่างกายของเขากำลังแข็งตัว และความเร็วในการตอบสนองของเขา
กำลังช้าลง ที่น่ากลัวที่สุดก็คือ ไอเย็นนี้กำลังซึมเข้าไปในร่างของเขา และมันทำให้
เลือดของเขาแข็งตัว

มันไม่ใช่เรื่องดี โอหยางโซวตื่นตระหนก เขารีบหมุนวนกำลังภายในเพื่อผลักดันไอเย็น
ออกไปทันที ด้วยความแข็งแกร่งของกำลังภายในสีทองของเขา มันช่วยให้ร่างกาย
ของเขากลับคืนสู่สภาพปกติได้อย่างรวดเร็ว

หลังจากที่สัตว์ร้ายเกราะเหล็กพ้นไอน์ออกมาแล้ว ร่างกายของมันก็สิ้นสะท้าน เห็นได้ชัดว่าการปลดปล่อยพลังของมันในครั้งนี้ ใช้พลังงานเป็นจำนวนมาก เมื่อมันเห็นว่า ศัตรูโดนไอน์ของมันแล้ว มันก็ไม่ยอมพลาดโอกาสดังกล่าว มันรีบเหยียบย่ำด้วยขาอันทรงพลังของมันในทันที มันอยากจะรู้ว่า คราวนี้ ศัตรูของมันจะหลบเลี่ยงได้อีกหรือไม่

โอหยางโซวีย้มอยากเ็นชา เขาหลบออกมาด้านข้าง ทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กตกตะลึง เขาถือโอกาสนั้น พลิกตัวและลุกขึ้นจากพื้นดิน

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มันทำให้ทุกคนตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก

หลังจากที่หลบเลี่ยงสัตว์ร้ายเกราะเหล็กได้แล้ว โอหยางโซวก็ตะโกนออกไป สายเลือดเทพอสูรในร่างกายของเขาถึงขีดจำกัดของมันแล้ว ในที่สุด มันก็จะเปิดออกมา

“การครอบครองอสูร!”

ทันใดนั้น สายเลือดเทพอสูรที่อยู่ในเลือดของโอหยางโซวก็ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ด้วยการกระตุ้นเลือดเทพอสูรนี้ มันทำให้ความแข็งแกร่งของกำลังภายในสีทองในร่างกายของเขาเพิ่มสูงขึ้น

ในขณะนั้นเอง กำลังภายในสีทองได้ผสมผสานเข้ากับเลือดเทพอสูรสีดำ กลายเป็นการผสมผสานระหว่างสีทองและสีดำ ทำให้มันดูทรงอำนาจและลึกกลับมากยิ่งขึ้น

ทุกคนจะสามารถมองเห็นได้ว่า กล้ามเนื้อของเขา กำลังเติบโตขึ้น และมันดูเหมือนว่าจะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ กลิ่นอายโลหิตค่อยๆ กระจายออกมาจากร่างของเขา ทำให้คนที่อยู่รอบๆ สั่นสะท้าน

เมื่อถูกกระตุ้นด้วยเลือดเทพอสูร จิตวิญญาณของหอกเทียนโมก็ตื่นขึ้นอย่างเต็มที่ ปลายหอกเรืองแสงสีดำที่ดูน่าขนลุกออกมา

การเปิดใช้งานการครอบครองอสูร ทำให้พลังต่อสู้ของโอหยางโซวเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า เขาจับหอกแน่น และรู้สึกว่าจะตัวร้ายเกราะเหล็กตรงหน้าเขาไม่ได้ น่ากลัวอีกต่อไป

กลิ่นอายโลหิตอันชั่วร้ายที่แพร่กระจายออกมาจากร่างของโอหยางโซว ทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กหยุดชะงัก และรีบถอยไปด้านหลังทันที เมื่อมันสงบตัวเองลงได้ ความอึดอัดใจของมันก็กลายเป็นความโกรธ

มันเป็นสัตว์ร้ายพิสดาร แล้วมันจะยอมให้ศัตรูดูถูกมันได้อย่างไร สัตว์ร้ายเกราะเหล็กคำรามออก

ขณะที่มันคำราม เกล็ดบนเกราะเหล็กของมันก็ลุกขึ้น และส่องแสงสดใส

การต่อสู้ที่แท้จริงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

โอหยางโซววัดแกว่งหอกเทียนโมและพุ่งเข้าไป สัตว์ร้ายเกราะเหล็กปกคลุมด้วยเกราะทั้งหมด จุดอ่อนของมันจึงมีเพียงดวงตาของมันเท่านั้น จึงไม่ง่ายเลยที่จะจัดการมัน

หอกเทียนโมแตกออกไปที่คอของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก โอหยางโซวต้องการจะทดสอบว่า เกล็ดของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กนี้แข็งแรงขนาดไหน

“ตึง!” ในขณะที่ปลายหอกปะทะกับเกล็ดของมัน เสียงสะท้อนก็ดังออกมาอย่างชัดเจน

ด้วยพลังอันมหาศาล ทำให้คอของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กเอียง ขณะที่หอกสูญเสียความสามารถในการเจาะทะลวง โอหยางโซวไม่เต็มใจที่จะยอมแพ้ เขาฟาดหอกไปที่ร่างของมันอีกครั้ง ทำให้เกิดเป็นประกายไฟออกมา ขณะที่หอกปะทะกับเกล็ด

เสียงสับแก้วหูที่ดังขึ้น ในระหว่างที่เกล็ดปะทะกับหอก มันทำให้คนที่อยู่รอบถึงกับต้องเอามือปิดของพวกเขา

เกล็ดของมันเป็นโลหะอย่างแท้จริง ใครจะรู้ว่า เกล็ดของมันเติบโตขึ้นมาเป็นเช่นนี้ได้
อย่างไร?

การต่อสู้แบบตัวต่อตัวนี้ โอหยางโซวไม่ได้เป็นฝ่ายเสียเปรียบแต่อย่างใด

ด้วยลักษณะนิสัยที่หลงตัวเองของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มันจึงไม่ได้ตอบโต้ขณะที่ศัตรู
โจมตีมัน และเมื่อมันเห็นว่าศัตรูไม่สามารถทำอะไรเกล็ดของมันได้ มันก็เริ่มจะหยิ่ง
ผยอง และพุ่งเข้ามาหาโอหยางโซวอีกครั้ง

หลังจากที่ต้องล้มตัวลงในครั้งก่อน โอหยางโซวจะไม่ยอมพลาดอีก เขาริบหลบเลี่ยง
การโจมตีของมันในทันที

ขณะที่สัตว์ร้ายเกราะเหล็กพุ่งผ่านเขาไป โอหยางโซวก็ผลักมือซ้ายของเขาออกไป
และใช้ท่วงท่าหนึ่งของปาจีฉวน ‘ทรรายชีทางม้า’ หมัดที่ชกออกไปนี้ เต็มไปด้วย
กำลังภายในอันแข็งแกร่งของเขา พลังของมันส่งผ่านเกราะเข้าไป และสร้างความ
เสียหายอยู่ภายในร่างของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก

ด้วยการโจมตีที่ไม่คาดฝันของเขา มันทำให้สัตว์ร้ายเกราะเหล็กได้รับบาดเจ็บภายใน

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กนี้ก็น่าทึ่งมาก ขณะที่มันถูกโจมตี มันก็ใช้เท้าเตะไปที่โอหยางโชว

โอหยางโชวประหลาดใจ และรีบหลบเลี้ยวมันทันที

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กตัวนี้ไม่ง่ายจริงๆ ความสามารถในการต่อสู้ของมันน่าตกใจมาก ถ้าใครสามารถฝึกฝนมันเป็นพาหนะได้ มันคงจะน่าอัศจรรย์มาก มันคล้ายคลึงกับลั้วชาเลยที่เดียว

ถึงแม้ว่าโอหยางโชวจะประหลาดใจ แต่ปฏิกิริยาของเขาก็ไม่ได้ช้าลง หลังจากที่เขาหลบเลี้ยวมันได้ เขาก็แทงหอกไปที่รูทวารของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่แท้จริงของมัน

ทั่วทั้งร่างกายของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มีเฉพาะจุดนี้เท่านั้นที่ไม่มีการป้องกันใดๆ

หอกเทียนไม่พุ่งทะลุเข้าไปในร่างกายของมันด้วยความเร็วสูง ขณะที่เขาปั่นหอก มันเป็นเหมือนกับเครื่องบิน บดขยี้อวัยวะภายในของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กจนแหลกละเอียด

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กรู้สึกได้ว่า ก้นของมันถูกกระเปิดออก มันจึงร้องคำรามออกมาด้วยความเจ็บปวด

หวังเฟิงที่กำลังดูการต่อสู้อยู่ เอามือปิดที่ก้นของเขา ขณะที่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น อากาศที่หนาวเย็นพัดผ่านมา และเขารู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา

ในทางกลับกัน โอหยางโซวยังคงสงบอยู่

.....

.....

.....

TWO Chapter 327 ได้รับพรจากความโชคร้าย

เมื่อก้นของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กถูกเจาะทะลวงโดยโอหยางโซว มันก็ได้รับบาดเจ็บหนักในทันที มันจึงตัดสินใจที่จะใช้พลังทั้งหมดและทักษะที่ดีที่สุดของมันออกมา

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กหันกลับไปหาโอหยางโซว มันเปิดปากของมันอีกครั้ง และสูดลมหายใจเข้าลึกๆ จนท้องของมันพองเหมือนลูกชินยักซ์

โอหยางโซวแข็งแกร่ง เขารู้ว่าสัตว์ร้ายเกราะเหล็กกำลังจะคลั่ง หลังจากที่ถูกทะเลงก้น ด้วยหอกเทียนโม สัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็บาดเจ็บภายใน โอหยางโซวตั้งใจว่าจะค่อยๆ จัดการมันช้าๆ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะทำเช่นนั้นไม่ได้แล้ว

ฟงของสัตว์ร้ายเกราะหนักกลายเป็นสีฟ้าสดใส และดูลึกลับอย่างมาก เห็นได้ชัดว่า มันกำลังเตรียมที่จะเปิดใช้เทคนิคน้ำแข็งของมัน มันบ่นไอน์ออกมา จากนั้น ไอน์ ก็ก่อตัวเป็นลูกบอลสีฟ้าขนาดใหญ่ และพุ่งเข้าหาเขา

บรรยากาศรอบๆ มันหนาวเย็นเป็นอย่างมาก เห็นได้ชัดว่าลูกบอลสีฟ้านี้ก่อตัวขึ้นมา จากพลังน้ำแข็งบริสุทธิ์

โอหยางโซวไม่กล้าประมาท เขารีบหลบเลี้ยวมัน ทำให้บอลสีฟ้าพุ่งผ่านเขาไป

สิ่งที่น่าตกใจก็คือ ลูกบอลสีฟ้าหยุดกลางคัน และเลี้ยวกลับมาหาโอหยางโซว

‘พระเจ้า นี่มันคืออะไรเนี่ย? ข้าอยู่ในโลกแห่งเวทย์มนต์หรืออย่างไร?’ โอหยางโซวไม่ อยากจะเชื่อ

โอหยางโซวเร่งความเร็วของเขาถึงขีดสุด และพยายามหลบเลี่ยงการไล่ล่าของลูกบอล สีฟ้าอย่างสุดกำลัง แต่น่าเสียดาย ไม่ว่าเขาจะพยายามหลอกล่อและหลบเลี้ยวมัน

มากเพียงใด มันก็เหมือนกับว่าลูกบอลสีฟ้านี้มีดวงตา มันไล่ตามหลังเขามาอย่างใกล้ชิด

การเอาแต่หนีไม่ใช่ทางออก และโอหยางโซวก็ไม่ต้องการรอความตาย

ขณะที่เขากำลังหลบเลียงมัน โอหยางโซวก็มองไปที่ลูกบอลสีฟ้านั้น

จากที่เขาดู มันเป็นเพียงลูกบอลพลังงานน้ำแข็ง และไม่ได้มีอะไรพิเศษ ในทางทฤษฎี มันไม่ควรจะไล่ตามเขาได้

เว้นเสียแต่ว่า สัตว์ร้ายเกราะเหล็กจะทำบางอย่าง

โอหยางโซวหันไปมองสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มันยังคงอยู่ที่เดิมตรงนั้น ไม่ได้ขยับเคลื่อนไหวใดๆ พุงของมันเหี่ยวลงไปแล้ว และดูเหมือนว่ามันจะอ่อนแอมาก

มีเฉพาะดวงตาเล็กๆบนหัวที่น่าเกลียดของมัน ที่ยังคงจ้องเขม็งมากที่เขา

ถ้าโอหยางโซวเคลื่อนไปทางซ้าย ตาของมันก็จะขยับไปทางซ้าย ถ้าเขาเคลื่อนที่ไปทางขวา ตาของมันก็จะขยับไปทางขวา เห็นได้ชัดว่าตาของมันไม่เคยคลาดกับโอหยางโซวเลย

‘ลูกบอลสีฟ้านี้ถูกควบคุมโดยสัตว์ร้ายเกราะเหล็กหรือ?’

โอหยางโซวตัดสินใจที่จะทดสอบ

ถ้ามันถูกควบคุมโดยสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มันจะต้องมีขีดจำกัดเรื่องระยะทาง ตราบเท่าที่เขาวิ่งไปไกลพอ เขาเชื่อว่าลูกบอลสีฟ้านี้จะไม่สามารถไล่ตามเขาได้อีก

โอหยางโซวทำตามที่ตั้งใจ เขาหยุดวิ่งซิกแซกซ้ายที่ขวาที่ เขาเพียงแค่วิ่งออกไปตรงๆ เท่านั้น

ขณะที่โอหยางโซววิ่งห่างออกมาจากสัตว์ร้ายเกราะเหล็กได้ **100** เมตร เขาก็หันหลังไปดู มันเป็นไปตามที่เขาคาดไว้ ลูกบอลสีฟ้าเริ่มสั่นสะท้าน และมันไม่ได้รวดเร็วเท่าเดิม ดวงตาของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กแสดงถึงความกังวลเล็กน้อย

โอหยางโซวไม่หยุด เขารู้ว่าเขาเดาถูก เขาจึงยังคงวิ่งไปข้างหน้า

เมื่อระยะห่างเกิน **200** เมตร ลูกบอลสีฟ้าก็หยุดลง และมันเริ่มบินกลับไปยังสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก

ดูเหมือนว่า 200 เมตร คือขีดจำกัด ที่สัตว์ร้ายเกราะเหล็กควบคุมได้

ดวงตาของโอหยางโซวแคบลง เขามีความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว จากข้อมูลในชีวิตที่แล้วของเขา สัตว์ร้ายพิสดารบางตัวสามารถพัฒนาเม็ดกำลัภายในขึ้นมาได้

เม็ดกำลัภายใน ไม่เพียงแต่จะเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับสัตว์ร้ายพิสดารเท่านั้น มันยังสามารถใช้ในการโจมตีได้อีกด้วย สัตว์ร้ายพิสดารบางตัวสามารถบังคับให้เม็ดกำลัภายในออกมาจากร่างกาย และควบคุมมันโจมตีศัตรู

เหตุผลที่โอหยางโซวไม่ได้คิดเกี่ยวกับมันตั้งแต่แรก เพราะโอกาสที่จะเจอสัตว์ร้ายพิสดารที่มีเม็ดกำลัภายในนั้นหายากมาก แม้จะเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายพิสดารถึง 10,000 ตัว ก็อาจจะไม่มีเลยซักตัวที่มีเม็ดกำลัภายใน

เขาจึงไม่ได้คาดหวังว่า เขาจะพบมันตั้งแต่สัตว์ร้ายพิสดารตัวแรกที่เขาพบ

เขาช่างโชคดียะไรเช่นนี้

จากค่าสถานะโชคดีของเขา เขาไม่อยากจะเชื่อว่าสิ่งที่ดีเช่นนี้จะมาอยู่ตรงหน้าเขา

เม็ดกำลังภายในนั้นมึ่ววิธีการใช้งานหลากหลาย

หากผู้เล่นใช้มันโดยตรง ไม่เพียงแต่มันจะช่วยเพิ่มกำลังภายในได้เท่านั้น แต่มันยังทำให้ผู้ใช้มีโอกาสได้รับความสามารถพิเศษเพิ่มด้วย และถ้าทำมันไปให้นักบวช พวกเขาสามารถทำให้มันกลายเป็นเม็ดยาได้ ซึ่งผลของมันจะยิ่งน่าตกใจมากยิ่งขึ้น

โอหยางโซววิ่งไปทางสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก และตะโกนไปทางหวังเฟิงว่า “หยุดลูกบอลสีฟ้ามันเร็ว อย่าให้มันกลับคืนสู่ท้องของสัตว์ร้ายได้!”

การที่เม็ดกำลังภายในออกมาจากร่างนั้น เป็นโอกาสที่น่าได้ยากมาก ถ้าได้รับมันมาในตอนี้ ผลที่จะได้รับจากการใช้งานมันจะดีที่สุด ถ้าฆ่าสัตว์ร้ายพิสดารแล้วค่อยเอาออกมาจากภายในร่างของมัน ผลที่จะได้รับจะลดลงอย่างมาก

หวังเฟิงและทหารนายอื่นๆตื่นตัวอยู่ตลอด พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะเข้าไปช่วยลอร์ดของพวกเขาอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำสั่งจากลอร์ด พวกเขาไม่สนใจเหตุผลใดๆ และรีบลงมือทันที

กรมทหารองครักษ์ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี พวกเขาไม่ได้พุ่งออกมาอย่างสะเปะสะปะ เฉพาะพวกชั้นสูงเท่านั้นที่อยู่ข้างหน้า พวกเขาทั้งหมดเป็นนายกองที่เป็นนายทหารชั้นต้น

พวกชั้นสูงแบ่งกันเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกอยู่ภายใต้การนำของหวังเฟิง พวกเขาทำ
หน้าที่ปิดล้อมสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก เพื่อกักกวนมัน ขณะที่อีกกลุ่มวิ่งไปสกัดกั้นลูกบอล
สีฟ้า

เมื่อสัตว์ร้ายเกราะเหล็กเห็นเช่นนั้น มันก็ตกใจ หลังจากทีปล่อยเม็ดกำลังภายใน
ออกมา มันจะไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ มันทำได้เพียงรับการโจมตีจากศัตรูเท่านั้น นั่น
เป็นสาเหตุที่สัตว์ร้ายเกราะเหล็กไม่ได้ปลดปล่อยเม็ดกำลังภายในออกมาตั้งแต่แรก
ถ้าโอหยางโชวไม่ได้ทำร้ายมันจนบาดเจ็บหนัก มันก็คงจะไม่ยอมปลดปล่อยเม็ดกำลัง
ภายในออกมาอย่างแน่นอน

พลังต่อสู้ของหวังเฟิงนั้นใกล้เคียงกับสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก ดังนั้น เขาจึงทำหน้าที่เป็นผู้
โจมตีหลัก เขาเป็นคนไร้ปราณี โดยเขาทำตามโอหยางโชว โจมตีไปที่ก้นของมัน

ฉากที่โหดร้ายนั้นได้เกิดซ้ำอีกครั้ง

สัตว์ร้ายเกราะเหล็กกลายเป็นบ้าคลั่ง มันเริ่มสั่งให้เม็ดกำลังภายในของมันโจมตีทหาร
ของกรมทหารองครักษ์ เมื่อเม็ดกำลังภายในกลับเข้ามาในระยะ 100 เมตร ความเร็ว
ของมันก็เพิ่มขึ้นอีกครั้ง โอหยางโชวต้องการหลบเลี่ยงความสูญหายให้ได้มากที่สุด
เพราะทหารองครักษ์ทุกคนายเป็นทหารชั้นสูงของชั้นสูง

ใครก็ตามที่โดนเม้ดกำลังภายในโจมตี พวกเขาจะถูกไอเย็นของมัน ทำให้กลายเป็นรูปปั้นน้ำแข็งในทันที

แม้ว่าพวกเขาจะสูญเสียอย่างมาก ก็ยังคงไม่มีใครถอย

เมื่อหวังเฟิงเห็นว่าทหารของเขาถูกสังหารโดยสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก เขาก็แทงหอกผ่านก้นของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กในทันที และพยายามที่จะทำลายอวัยวะภายในทั้งหมดของมัน

แม้ว่าหวังเฟิงจะบาดเจ็บอวัยวะทั้งหมดของมันแล้ว แต่พลังชีวิตของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็ยังคงแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก มันยังคงสั่งให้เม้ดกำลังภายในโจมตีไปที่เหล่าทหาร

โชคดีที่ในเวลานั้น ในที่สุดโอหยางโซวก็มาถึง เขารับหน้าที่เป็นผู้จัดการกับเม้ดกำลังภายใน ในตอนนี้ สัตว์ร้ายเกราะเหล็กบาดเจ็บสาหัส มันแทบจะยืนไม่อยู่แล้ว ฉะนั้นการควบคุมเม้ดกำลังภายในของมันจึงไม่คล่องแคล่วเหมือนตอนแรก

เมื่อเผชิญหน้ากับมัน โอหยางโซวจึงสามารถหลบเลี้ยวได้อย่างง่ายดาย เม้ดกำลังภายในนี้ไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อเขาอีกต่อไป

เมื่อเห็นว่าลอร์ดของพวกเขาเข้าไปจัดการกับมันแล้ว ทหารของกรมทหารองครักษ์ก็เริ่มถอย พวกเขาไม่ลืมนำร่างของเพื่อนทหารถอยกลับไปด้วย และพยายามที่จะละลายน้ำน้ำแข็งเพื่อช่วยชีวิตพวกเขา

หลังจากผ่านไป 5 นาที ในที่สุด สัตว์ร้ายเกราะเหล็กก็ตาม เนื่องจากมันสูญเสียเลือดมากจนเกินไป

เมื่อกำลังภายในสิ้นสะท้อน และมันตกลงบนมือของโอหยางโซว

อย่างน่าอัศจรรย์ หลังจากທີ່สัตว์ร้ายตาย เมื่อกำลังภายในก็หดตัวลง จนมีขนาดเท่ากับไข่มุก แม้ว่ามันจะเป็นสีฟ้าอยู่ แต่มันก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกหนาวเย็นอีกต่อไป

โอหยางโซวหยิบกล่องไม้ออกมาจากถุงเก็บของ และวางมันไว้ด้านในนั้น

หลังจากเก็บเมื่อกำลังภายในแล้ว โอหยางโซวยังไม่ได้ตรวจสอบศพของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก แต่เขาเดินไปทางทหารองครักษ์ที่ถูกแช่แข็ง ยังมีวิธีช่วยชีวิตพวกเขาอยู่

โอหยางโซวยื่นมือออกไปแตะที่รูปปั้น และส่งกำลังภายในของเขาไปที่ฝ่ามือ ผ่านเข้าไปในร่างของทหารที่ถูกแช่แข็ง น้ำแข็งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นมาจากพลังพิเศษ มันจึงสามารถแก้ไขได้เพียงใช้กำลังภายในเท่านั้น

ภายในความแข็งแกร่งของกำลังภายในสีทอง น้ำแข็งที่แช่แข็งทหารไว้ค่อยๆละลายลง
ไป

หลังจากผ่านไป **2** นาที น้ำแข็งก็ถูกละลายออกไปทั้งหมด ทหารที่ถูกแช่แข็งยังคงมี
ชีวิตอยู่ แต่พวกเขาก็ยังคงได้รับบาดเจ็บ ดังนั้น พวกเขาจึงต้องใช้เวลาซักพักในการ
ฟื้นตัว

โอหยางโซวไม่ละเลิกไปกับเสียงสรรเสริญ เขายังคงละลายน้ำแข็งที่แช่แข็งทหารนาย
อื่นๆต่อไป

ในเวลาสั้นๆนั้น มีทหารถูกแช่แข็ง **10** นาย ดังนั้น โอหยางโซวจึงต้องแข่งกับเวลา

สิ่งที่แย่ก็คือ หลังจากทีละลายน้ำแข็งในทหารนายที่ **2** เสร็จ โอหยางโซวก็พบว่า เขา
ได้ใช้กำลังภายในไปแล้วครึ่งหนึ่ง นั่นก็หมายความว่า เขาจะสามารถช่วยได้มากที่สุด
เพียงแค่ **4** คนเท่านั้น สำหรับหวังเฟิง แม้ว่าเขาจะฝึกฝนปาจีฉวน ความแข็งแกร่งของ
กำลังภายในของเขาก็ธรรมดา ไม่ได้พิเศษอะไร เขาจึงไม่สามารถละลายน้ำแข็งนี้ได้

ขณะที่โอหยางดชลละลายน้ำแข็งให้กับทหารนายที่ **3** ร่างของเขาก็ทรุดลง ความอ่อนล้าปกคลุมเขาจากภายใน การครอบครองอสูรมีขีดจำกัดเพียงแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น และตอนนี้ ก็ถึงขีดจำกัดของมันแล้ว

ข้อดีของการครอบครองอสูรก็คือ หลังจากปิดการใช้งาน เขาจะอยู่ในสภาพอ่อนแอ เช่นเดียวกับคนที่ป่วยหนักระยะหนึ่ง

เขาเข้าใจดีว่า การระเบิดพลังออกมาในเวลาอันสั้นนี้ จะสร้างภาระหนักให้กับร่างกาย ถ้าเขาต้องการจะถนอมร่างกายของตัวเอง เขาควรจะใช้ทักษะนี้เพียงเดือนละ **1** ครั้ง เท่านั้น

ร่างการของโอหยางโซวกลับคืนสู่ปกติ และความอ่อนแอแพร่กระจายไปทั่วร่างกายของเขา เขาไม่สามารถใช้ศิลปะการต่อสู้ของเขาได้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังคงละลายน้ำแข็งต่อไป เพราะมันเกี่ยวกับชีวิตของคนของเขา

เขาลักดันพลังทั้งหมดออกไป เพื่อละลายน้ำแข็งให้กับทหารนายที่ **4** ก่อนที่กำลังภายในของเขาจะหมดลง ในตอนนี้ ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดง และเขาไม่สามารถยืนอย่างมั่นคงได้อีกต่อไป

เมื่อเห็นว่าลอร์ดของพวกเขาพยายามอย่างหนัก เพื่อช่วยชีวิตพี่น้องของพวกเขา
น้ำตาของเหล่าทหารก็ไหลออกมา

โอหยางโซวสันสะท้าน เขานั่งลงบนพื้นเพื่อพัก และหมุนวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลัง
ภายในของจักรพรรดิเหลือเพิ่มเติมเต็มความแข็งแกร่งกำลังภายในของเขา เมื่อมาถึง
จุดนี้ ตื่นเถียนของเขาก็กว้างเปล่า มันไม่หลงเหลือพลังที่จะปลดปล่อยออกมาได้อีก

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาใช้กำลังภายในทั้งหมดของเขา การพยายามที่จะหมุนวนเทคนิค
การบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือทำให้เกิดความเจ็บปวดที่รุนแรงที่เส้น
ลมปราณของเขา นี่เป็นสิ่งที่อันตรายมาก นักบ่มเพาะที่มีประสบการณ์จะไม่ใช่กำลัง
ภายในทั้งหมดของตน

แต่ถ้าโอหยางโซวไม่พบกับเหตุการณ์เช่นนี้ เขาก็คงไม่ได้รับผลที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น

โชคดีที่เส้นลมปราณของเขาแข็งแกร่ง เพราะมันได้รับการบำรุงจากกำลังภายในสีทอง
มันจึงหนาแน่นและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น เมื่อตื่นเถียนของเขาสามารถหมุนวนรอบแรก
ได้สำเร็จ โอหยางโซวก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขาได้ผ่านส่วนที่ยากที่สุดไปแล้ว

ขณะที่เขาทำมัน เขากังวลมากจริงๆ

อย่างไรก็ตาม มันได้เกิดสิ่งที่ไม่คาดคิด กำลังภายในใหม่ของเขาบริสุทธิ์ขึ้นอย่างมาก

นี่ถือเป็นพรจากความโชคร้ายหรือไม่?

โอหยางโซวไม่กล้าเสี่ยงที่จะทำเช่นนั้นอีกในครั้งต่อไป เพราะเขาไม่รู้ว่า เขาจะสามารถจัดการกับมันได้อีกหรือไม่

.....

.....

.....

TWO Chapter 328 วิถีแห่งจักรพรรดิและราชา

กว่าโอหยางโซวจะบ่มเพาะเสร็จ เวลาที่ผ่านไป 2 ชั่วโมงแล้ว กำลังภายในของเขาฟื้นขึ้นมาประมาณ 20% ถ้าเขาต้องการฟื้นคืนทั้งหมด เขาจะต้องใช้เวลาราว 3-4 วัน

เนื่องจากความล่าช้าดังกล่าว ทหารที่ถูกแช่แข็งที่เหลือจึงตายจริงๆ

โอหยางโซวถอนหายใจยาว และไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

เขาลุกขึ้นและเดินไปที่ร่างของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก ร่างของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กนี้เป็น
ดั่งสมบัติ แน่แน่นอนว่าโอหยางโขวจะไม่ปล่อยให้มันเสียเปล่า เขาใช้ทักษะการเก็บเกี่ยว
ชั้นสูงของเขา เก็บเกี่ยวร่างของมัน

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ สำหรับการเก็บเกี่ยว เกล็ด
สัตว์ร้ายเกราะเหล็ก 225 ชิ้น, เขาชิ้นเลิศ 1 ชิ้น และเนื้อสัตว์ร้ายพิสดาร 540
หน่วย!”

เกล็ดสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก : คุณภาพ 10, เกล็ดของเกราะชั้นสูง, แข็งและเหนียวกว่า
เหล็ก, เบา, เป็นวัสดุที่เหมาะสมจะนำไปสร้างชุดเกราะ

เขาสัตว์ร้ายเกราะหนักชิ้นเลิศ : คุณภาพ 12, รูปไข่, ผิวสีดำเงา, มีสีเทาเล็กน้อยอยู่
ภายใน, ยาคุณภาพสูง, ช่วยลดความเย็น, รักษาอาการบาดเจ็บและขจัดพิษ

เนื้อสัตว์ร้ายพิสดาร : คุณภาพ 8, ส่วนผสมเกรดปานกลาง, หลังจากบริโภคเข้าไป
มันจะช่วยเสริมสร้างร่างกายได้ในระดับหนึ่ง

ของเหล่านี้มีเป็นที่ดีทั้งหมด

โอคหยางโซวนำเกล็ดและเขาเก็บไว้ในถุงเก็บของของเขา จากนั้น เขาก็มอบเนื้อสัตว์
รายพิสดารแก่เหล่าทหาร สำหรับโอคหยางโซว การเสริมสร้างร่างกายด้วยเนื้อสัตว์ราย
พิสดารนี้ไม่ค่อยมีประโยชน์มากนัก

หลังจากมั่นใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว กรมทหารองครักษ์ก็ฝึกศพทหารที่ตายและ
เดินหน้าต่อไป

อาจจะเป็นเพราะพื้นที่ตรงนี้เป็นของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก หลังจากที่พักพวกเขาเดินต่อไป
พวกเขาก็ไม่ได้พบกับสัตว์ร้ายพิสดารตัวอื่นๆอีกเลย ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถ
เดินหน้าต่อไปได้อย่างราบรื่น ในหนึ่งวันนี้ พวกเขาได้รุดหน้าไปถึง 2 กิโลเมตร

ในขณะที่เดียวกันกับที่พวกเขาควาดล้างสัตว์ร้าย พวกเขาก็จับลูกหมูป่าและลูกแรดมา
ด้วย หมูและแรดที่ถูกฆ่าจะไม่ถูกทิ้งไว้ให้สูญเปล่า เนื้อหมู หนังแรด และเส้นเอ็นของ
พวกมันถูกเก็บเกี่ยวโดยกรมทหารองครักษ์

ด้วยเนื้อหมูป่าจำนวนมากที่พวกเขาเก็บเกี่ยวมาได้นี้ มันจะช่วยบรรเทาปัญหาวิกฤต
การขาดแคลนเสบียงอาหารได้เป็นอย่างดี

ก่อนค่ำ กรมทหารองครักษ์ได้กลับไปพักผ่อนพร้อมกับรางวัลใหญ่ของพวกเขา

ใกล้กับท่าเรือ พวกเขาได้สร้างฐานชั่วคราวขึ้น และมันก็เต็มไปด้วยความคึกคัก โอหยางโซวกลับไปอาคารไม้หลังเล็กๆของเขาที่ริมทะเล เขาไม่ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงในวันนี้

เขาอยากรู้ว่า ช่งเจี๋ยประสบความสำเร็จในการเดินทางของเธอหรือไม่

ในช่วงไม่กี่วันต่อมา โอหยางโซวไม่ได้ออกไปไหนเลย เขาอยู่ในแต่ในอาคารไม้ของเขาเพื่อฟื้นฟูร่างกาย หลังจากที่ผ่านมา 5 วัน ในที่สุดผลของการครอบครองอสุรกีหายไปจนหมด และกำลังภายในของเขาก็ฟื้นคืนสู่ระดับปกติ

แม้ว่าโอหยางโซวจะอยู่ในหยาใจ แต่เขาก็สามารถรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในที่อื่นๆผ่านฟอรัมได้

ในช่วงครึ่งเดือนหลังจากที่กองทัพกบฏไท่ผิงเริ่มเคลื่อนไหว กองทัพกบฏฮวงเฉา, กองทัพกบฏเฉินเซิงหวู่กวาง และกองทัพกบฏฮวงจิน ทั้งหมดได้ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดารแล้ว

ปีแห่งการกบฏได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

หลังจากที่กองทัพกบฏทั้ง 4 เริ่มเคลื่อนไหว จำนวนพันธมิตรของผู้เล่นลอร์ดก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

พันธมิตรอย่าง พันมิตรพี่น้อง, พันมิตรสมาคม, พันมิตรไปเหอ, พันมิตรหลาโซวซู่ยฮั่ว, พันมิตรนักเรียนน้อย, ฯลฯ ทั้งหมดนี้เริ่มโพสต์ลงฟอรัม เชิญชวนให้ลอร์ดทั้งหมดเข้าร่วมพันธมิตรของพวกเขา เพื่อต่อสู้กับกองทัพกบฏ

คำขวัญพันธมิตรของพวกเขา นั้นสะดุดตามาก

‘พี่น้องที่แท้จริง เราจะตายด้วยกัน หรือจะสร้างความยิ่งใหญ่ด้วยกัน!’

‘สมาคมและความภักดี เราจะดูแลซึ่งกันและกัน พันมิตรจะก่อตัวขึ้นด้วยเลือดของพวกเขา พวกเขาจะโจมตีสิ่งชั่วร้ายด้วยกัน!’

‘นักเรียนน้อย พวกเราจะอยู่ยงคงกระพัน!’

.....

กลุ่มพันธมิตรเหล่านี้ดึงดูดความสนใจ แต่ก็ไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก

พันธมิตรที่แท้จริงอยู่ในเงามืด พวกเขาอาจจะขึ้นเป็นผู้ปกครองภูมิภาคนั้นๆได้

เมื่อมาถึงจุดนี้ ภายใต้แรงกดดันของกองทัพกบฏ ผู้ที่แข็งแกร่งและผู้ที่อ่อนแอในแต่ละภูมิภาคจีน เริ่มแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

สำหรับผู้แข็งแกร่งในแต่ละภูมิภาค แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถเทียบกับ กลุ่มอำนาจขนาดใหญ่อย่างพันธมิตรหยานหวง พวกเขาก็ยังคงมีศักดิ์ศรีสูงในภูมิภาคของพวกเขา แม้แต่พันธมิตรหยานหวงก็ไม่สามารถทำลายพวกเขาได้ง่ายๆ แม้ว่าพวกเขาจะต้องการจะทำก็ตาม

ในท้ายที่สุด พวกเขาทั้งหมดนี้จะส่งผลต่อทั้งภูมิภาคจีน

ถนนข้างหน้าของโอหยางไชวและพันธมิตรซานไห่จะยาวไกลและยากลำบากมากยิ่งขึ้น

หลังจากที่ขายเทคนิคลับที่แท้จริงทั้งหมดของพวกเขาแล้ว เมืองจอมยุทธ์(นักดาบ)ก็ได้รับเงินมหาศาล พวกเขายังได้จัดกิจกรรมใหม่ โดยนิยายกระบี่จึงหยางเริ่มเปลี่ยนเป็นนิยายสาธารณะ พวกเขารับสมัครผู้เล่นทั้งหมดเป็นศิษย์ฟรี

นอกจากนี้ เฟิงฉิงหยางยังได้ใช้รางวัลมากมาย เชิญชวนให้เหล่าผู้เชี่ยวชาญหลายคนเข้าร่วมกับนิยายของเขา กลุ่มเป้าหมายของเขาไม่ใช่ผู้เล่น แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคนพื้นเมือง

ในหมู่นิยายศิลปะการต่อสู้ ด้วยการมีเฟิงฉิงหยางที่เป็นตัวแทนของเมืองจอมยุทธ์อยู่ ทำให้พวกเขามีข้อได้เปรียบอย่างมาก และข่าวภายในที่พวกเขาได้รับในด้านนี้ ก็มีมากกว่ากลุ่มอำนาจอื่นๆมาก

การขยายตัวของนิยายกระบี่ฉิงหยาง เห็นได้ชัดว่าเป็นการเตรียมตัวสำหรับอนาคต พวกเขาเตรียมพร้อมสำหรับการปรากฏตัวของนิยายขนาดใหญ่

เฟิงฉิงหยางมุ่งมั่นที่จะแข่งขันและเอาชนะนิยายที่ทรงอำนาจอย่างนิยายหวิ่วต้ง และนิยายหวิ่วซาน

สำหรับตระกูลศิลปะการต่อสู้ของพวกเขา การเป็นเจ้าโลกไม่ใช่เป้าหมายที่แท้จริง เมื่อเทียบกับสงคราม พวกเขาสนใจการเข้ายึดโลกยุทธภพและเป็นเจ้าของที่นั่นมากกว่า ศิลปะการต่อสู้ที่ดีที่สุด จะช่วยให้พวกเขาควบคุมโลกยุทธภพทั้งหมดได้

แม้เมื่อไปถึงดาวเคราะห์ความหวังแล้ว นิยายศิลปะการต่อสู้ที่แข็งแกร่ง ก็ยังคงมีอิทธิพลใกล้เคียงกับดินแดนของกลุ่มอำนาจอื่นๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความจริงที่ว่า ทุกคนบนโลกจะฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ มันจะทำให้
นิกายมีอิทธิพลอย่างมาก

มันยากที่จะเชื่อว่าทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับเฟิงฉิงเยว่

สมาชิกพันธมิตรซานไห่เองก็มีข่าวดีเช่นกัน

หลังจากที่ปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรครั้งใหญ่ ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงก็มีคะแนนการ
กุศลมากพอจนเลื่อนเป็นมาคิสชั้น **3** ได้ ไปฮั่วได้รับฉายา ‘ลอร์ดสอດคั้ง’ ขณะที่
เฟิงฉิวฮวงได้รับฉายา ‘ลอร์ดไข่เฟิง’

ณ จุดนี้ มาคิส **10** อันดับแรกของโลกได้ปรากฏขึ้นครบแล้ว

ใน **10** อันดับแรกนี้ อยู่ในภูมิภาคจีนถึง **3** คน มันทำให้คนในภูมิภาคอื่นๆอิจฉาเป็น
อย่างมาก

หลังจากที่พวกเธอเลื่อนเป็นมาคิส เมืองสอດคั้งและเมืองหงส์สาบสูญก็ยื่นคำร้อง
ขออัฟเกรดดินแดน ถ้าพวกเธอทำเคสการอัฟเกรดได้สำเร็จซัก **2** เคส พวกเธอก็จะ
อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้แล้ว

อิทธิพลของพันธมิตรฯทำให้ในภูมิภาคจีนได้พุ่งสู่จุดสูงสุดตั้งแต่เริ่มก่อตั้งมา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 3

ภายในห้องที่เงียบสงบ โอหยางโซวได้หยิบกล่องไม่ออกมา

หลังจากฟื้นฟูสภาพร่างกายจนกลับมาเป็นปกติแล้ว โอหยางโซวก็พร้อมจะเปิดใช้งาน
เมดกัมกำลังภายใน ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการใช้มันก็คือ ภายในครึ่งเดือนหลังจากที่ได้
รับมา เมื่อผ่านช่วงนี้ไป ผลที่จะได้รับจากมันจะลดลงเป็นอย่างมาก ในช่วงสั้นๆนี้ โอ
หยางโซวไม่สามารถหานักบวชให้ช่วยเขาทำมันเป็นยาได้ ดังนั้น เขาจึงต้องใช้มัน
ตรงๆ

เมื่อเขาเปิดกล่องไม้ เมดกัมกำลังภายในที่วางอยู่ในกล่องยังคงส่องแสงสีฟ้าออกมาอย่าง
ต่อเนื่อง มันดูลึกลับเป็นอย่างมาก

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวไม่เคยใช้เมดกัมกำลังภายในมาก่อน อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงรู้คร่าวๆว่าจะใช้มันอย่างไร มันง่ายมาก ก็แค่กลืนมันลงไปตรงๆเท่านั้น

โอหยางโชวไม่ลังเล เขาหยิบมันเข้าไปในปากของเขาโดยตรง

แล้วสิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ขณะที่มันอยู่ในปากของเขา มันละลายลงเป็นของเหลว และไหลลงไปในท้องของโอหยางโชวในทันที และมันได้ซึมเข้าไปที่ต้นเถียนของเขา อย่างน่าอัศจรรย์

ในต้นเถียนของโอหยางโชว หลังจากที่เขาใช้เวลา 5 วัน ฟันพุกำลังภายในจนกลับคืนสู่สภาวะปกติแล้ว เส้นใยกำลังภายในนับพันๆ ก็ได้ก่อตัวขึ้นเป็นหมอกสีทอง และมันก็ค่อยๆหนาขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นเมฆสีทอง

เมฆสีทองปกคลุมไปทั่วทั้งร่างกายของเขา หลังจากที่กำลังภายในของเขาถูกใช้จนเหือดแห้ง กำลังภายในใหม่ก็บริสุทธิ์และแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น เมฆสีทองเองก็หนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ

ขณะที่ของเหลวซึมเข้าไปในต้นเถียน โอหยางโชวรู้สึกได้ถึงความเป็นที่เริ่มจากท้องของเขา ก่อนที่มันจะกระจายออกไปทั่วร่างกายของเขา

โอหยางโชวรีบตั้งสมาธิไปที่ต้นเถียนของเขา

ขณะที่ของเหลวสีฟ้าซึมเข้าไปในต้นเถียนของเขา มันดูราวกับว่าก้อนน้ำแข็งได้ถูกโยนลงไปในน้ำมันเดือด เกิดเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ตามมา

ในขณะนั้นเอง กำลังภายในสีทองกลายเป็นบ๊องคลั่ง มันพยายามที่จะพุ่งไปหาของเหลวสีฟ้าและกลืนกินมัน อย่างรวดเร็ว ของเหลวสีฟ้าได้ถูกปกคลุมโดยกำลังภายในสีทองอย่างสิ้นเชิง

ในตอนนั้นเอง สิ่งที่น่ามหัศจรรย์ก็ได้ปรากฏขึ้น

หลังจากที่กำลังภายในสีทองกลืนกินของเหลวสีฟ้า สิ่งเจือปนของของเหลวสีฟ้าที่ทำให้เกิดความหนาวเย็นได้หายไป

มันยังไม่หยุดเพียงแค่นั้น เมื่อของเหลวสีฟ้าถูกกลืนกินทั้งหมดแล้ว กำลังภายในสีทองก็เริ่มกลืนกินกันเอง พวกมันพุ่งเข้าหากัน และพยายามที่จะกลืนกินซึ่งกันและกัน จนมันก่อตัวขึ้นเป็นลูกบอลของเหลวเล็กๆ ลูกบอลของเหลวสีทองลึกลับเริ่มพังทลายจากข้างใน และขนาดของมันค่อยๆหดตัวลง

สุดท้าย เส้นใยกำลังภายในสีทองนับพันๆก็กลายเป็นกำลังภายในแรกกำเนิด ที่มีขนาดเท่ากับเมล็ดข้าวจำนวนมาก

ภายในเวลาไม่ถึง **10** นาที ก็ไม่มีเส้นใยกำลังภายในเหลืออีก ทั้งหมดกลายเป็นกำลังภายในแรกกำเนิด ในท้ายที่สุด มันก็มาอยู่ในรูปของของเหลว ของกำลังภายในแรกกำเนิด และหดตัวลงอีกครั้ง

ขณะที่มันกำลังหดตัวลง สีทองของมันก็ดูบริสุทธิ์และสะอาดตามากขึ้น

ในที่สุด ลูกบอลของเหลวก็เปลี่ยนเป็นกำลังภายในแรกกำเนิดที่บริสุทธิ์ที่สุดขนาดเท่าเมล็ดข้าว

กำลังภายในของโอหยางโชวได้รับการเปลี่ยนรูปแบบแล้ว จากแก๊สเป็นของเหลวนอกจากนี้ มันยังแข็งแกร่งมากกว่าเดิมอย่างมาก

ซึ่งมันก็หมายความว่า การบ่มเพาะของโอหยางโชวได้ทะลุผ่านขั้นที่ **6** แล้ว

ในขณะนั้นเอง เสียงแฉ่งเตือนระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการใช้เม็ดกำลังภายในของสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก ประสบความสำเร็จในการปลดล็อกความสามารถพิเศษที่สองอย่างสมบูรณ์!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการทะลุวงผ่านขั้นที่ 6 ของการบ่มเพาะ ให้กำเนิดเส้นทางบ่มเพาะที่เป็นลักษณะพิเศษ-วิถีแห่งจักรพรรดิ และราชา”

ชุดการแจ้งเตือนนี้ทำให้โอหยางโซวประหลาดใจ และเขาก็เต็มไปด้วยความยินดี

.....

.....

.....

.....

.....

TWO Chapter 329 เหลียนโจว! เหลียนโจว!

โอหยางโซวรีบตรวจสอบความสามารถพิเศษที่ 2 ของเขาทันที

น้ำแข็ง : การโจมตีจะมีผลเยือกแข็ง

คำอธิบายนั้นง่าย ๆ และมีไม่กี่คำ โอหยางโซวคิดย้อนกลับไปขณะที่ซ่งเจี๋ยกำลังฝึกฝนในตอนนั้น มันได้ทำให้บรรยากาศรอบๆตัวเธอเยือกแข็ง แต่มันแตกต่างกับ

ความสามารถพิเศษของเขา เพราะเขาไม่จำเป็นต้องใช้กำลังภายในในการปลดปล่อย
มันออกมา ในทางกลับกัน พลังเยือกแข็งที่ซึ่งเจียปลดปล่อยออกมานั้น เธอต้องใช้
กำลังภายในในการปลดปล่อย

สำหรับผลลัพธ์เฉพาะของมัน โอหยางโซวจะต้องค้นหาด้วยตัวเองในระหว่างการต่อสู้

จากนั้น โอหยางโซวก็ตรวจสอบลักษณะพิเศษใหม่ที่เกิดจากการบ่มเพาะขั้นที่ 6 ชื่อ
ของมันน่าทึ่งอย่างมาก แต่ใครจะรู้ว่ามันให้ผลลัพธ์เช่นใด

วิถีแห่งจักรพรรดิและราชา : เส้นทางการบ่มเพาะที่สร้างขึ้นโดย 3 จักรพรรดิ และ 5
ราชา ความสามารถของประสาทสัมผัสเพิ่มขึ้น และสามารถปลดปล่อยกลิ่นอายแห่ง
จักรพรรดิและราชาออกมาได้

คำอธิบายง่ายๆนี้มันอะไรกัน โอหยางโซวแทบจะเป็นบ้า ความสามารถของประสาท
สัมผัสคืออะไร? กลิ่นอายแห่งจักรพรรดิและราชาคืออะไร? ไก้อาไม่ได้อธิบายอะไร
เลย

โอหยางโซวพยายามคิดอย่างหนักเกี่ยวกับมัน แต่เขาก็ยังคงไม่เข้าใจ หลังจากที่เขา
ทะลวงขั้นที่ 6 มาได้ กำลังภายในแรกกำเนิดกลายเป็นกำลังภายในหลักของเขา และ
ขีดจำกัดกำลังภายในแรกกำเนิดของขั้นที่ 6 คือ 100 จุด

ดูเหมือนว่าเขาจะก้าวหน้าไปอีกก้าวแล้ว

โอหยางโซพยายามอีกครั้ง ตอนนี้ เขาสามารถหมุนวนได้เพียง **3** รอบ/วันเท่านั้น โดยแต่ละรอบ จะสามารถเพิ่มกำลังภายในแรกกำเนิดได้ **1** จุด นั่นหมายความว่า โอหยางโซจะใช้เวลาเพียง **1** เดือนเท่านั้น ในการทะลวงผ่านขั้นที่ **7**

ดูผิวเผิน มันเหมือนกับว่าการบ่มเพาะจะกลายเป็นง่ายขึ้น โอหยางโซไม่เชื่อว่ามันจะเป็นเช่นนั้น เพราะไกอามักจะซุดหลุมลึกเป็นกับดักให้คนตกลงไป

การต่อสู้กับสัตว์ร้ายเกราะเหล็กก่อนหน้านี้ ทำให้โอหยางโซเห็นถึงจุดอ่อนของเขา ในหมู่เทคนิคการบ่มเพาะและศิลปะการต่อสู้ของเขา เขามีเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายใน, เพลงหอก และเพลงหมัด เขายังคงขาดเทคนิคการเคลื่อนไหว

แม้ว่าเทคนิคการบ่มเพาะและเพลงหอกของเขาจะมีทักษะการเคลื่อนไหวบางอย่าง แต่มันก็ยังคงไม่ใช่เทคนิคการเคลื่อนไหวอย่างแท้จริง ดังนั้น ประสิทธิภาพของมันจึงยังคงไม่เพียงพอ

ในระหว่างการต่อสู้บนพื้น หากใครไม่มีเทคนิคการเคลื่อนไหว คนผู้นั้นก็จะเสียเปรียบ ฝ่ายตรงข้ามที่มีมันเป็นอย่างมาก ถ้าเขาเป็นคนที่อยู่ในการต่อสู้นั้น โอหยางโซรู้ว่า

เขาคงจะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ดีนัก ดังนั้น เมื่อมีโอกาส เขาจะต้องหาคู่มือเทคนิคลับ การเคลื่อนไหวมาให้ได้

หลังจากนั้น โอหยางโซวก็เข้าร่วมการกวาดล้างสัตว์ร้าย เขารู้ว่าเพลงหอกตระกูลหยางของเขาติดอยู่ที่คอขวด เขาจึงจำเป็นต้องออกไปต่อสู้จริง

ในทุกๆวัน โอหยางโซวจะสังหารสัตว์ร้ายพิสดาร **1-2** ตัว สำหรับเรื่องเมื่อกำลังภายใน เขาไม่ได้คิดว่าถึงมันมากนัก เพราะเขาคงจะไม่โชคดียีกครั้งในเร็ววัน

ทักษะการทำให้สัตว์ร้ายเชื่องของโอหยางโซวจะมีประโยชน์อย่างมาก หากเขาใช้มันกับสัตว์ร้ายพิสดาร น่าเศร้าที่สัตว์ร้ายพิสดารเหล่านั้นอ่อนแอหรือไม่ก็น่าเกลียดมากเกินไป ดังนั้น พวกมันจึงไม่เหมาะจะนำมาใช้เป็นพาหนะ

ถ้าไม่อย่างนั้น โอหยางโซวคงจะทำให้มันเชื่อง และทำหน้าที่เป็นพาหนะให้กับเขาแล้ว

นอกจากนี้ ด้วยการเข้าร่วมปฏิบัติการของโอหยางโซว ทำให้ปฏิบัติการคืบหน้าเร็วขึ้นเรื่อยๆในแต่ละวัน โอหยางโซวคาดการณ์ว่า อีกเพียงครึ่งเดือน พวกเขาก็จะสามารถกวาดล้างสัตว์ร้ายจนถึงพื้นที่ที่เหมาะสมในการสร้างหมู่บ้านได้

ในขณะที่ไอหยางโซวกำลังพยายามจะเข้าครอบครองหาใจ ห้างออกไปหลายพัน กิโลเมตร แอ่งเหลียนโจวก็มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

นับตั้งแต่เข้าฤดูหนาว ได้เกิดสัญญาณต่างๆที่แสดงให้เห็นว่า ชนเผ่าเร่ร่อนกำลังจะเริ่มสงครามกับดินแดนซานไห่ ในเรื่องนี้ มีร่องรอยว่า เมืองดาบหักได้เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

สำหรับจุดเริ่มต้นของเรื่องราวนี้ เป็นปาเตาที่ขอเข้าร่วมสงครามกับเผ่าเทียนฉี

เมื่อศัตรูที่ใหญ่ที่สุดในแอ่งเหลียนโจวทั้งสองของดินแดนซานไห่ร่วมมือกัน ไม่จำเป็นต้องคิดก็รู้ว่า มันจะต้องเป็นพันธมิตรหยานหวงที่คอยชักใยอยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน

การที่ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงเลื่อนเป็นมาควิส มันเป็นการช่วยยุพันธมิตรหยานหวง

หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป พันมิตรหยานหวงจะถูกพันธมิตรซานไห่ทิ้งไว้ข้างหลัง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการจะเห็น

พวกเขาใช้เมืองดาบหักก่อปัญหาให้กับดินแดนซานไห่ และบางที มันก็อาจจะทำลายดินแดนซานไห่ได้เลยก็เป็นได้ สำหรับพันธมิตรหยานหวงแล้ว นี่เป็นการเคลื่อนไหวที่สำคัญอย่างมาก

ทั้ง 3 ฝ่าย ได้ทำข้อตกลงกัน หลังจากงานประมุข พวกเขาได้วางแผนที่จะทำสงครามกับดินแดนซานไห่อย่างเต็มรูปแบบ

หลังจากผ่านไป 1 เดือน มันถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะลงมือ

กลุ่มแรกที่เคลื่อนไหวก็คือ ชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า

เผ่าเร่ร่อนต่างๆที่เจียบไปนาน ได้ประกาศสงครามอย่างฉับพลัน ในเวลานั้น เกษตรและคนเลี้ยงสัตว์ได้เตรียมม้าศึก, ธนู และเสียงอาหาร รวบรวมพวกมันไปยังค่ายทหาร

พวกเขาคู่กันเคยกับธนูและม้าอยู่แล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องฝึกอบรมอะไร พวกเขาสวมรถเข้าไปเป็นทหารได้ทันที

โดยปกติแล้ว คนเลี้ยงสัตว์จะกระจายตัวกันออกไปเป็นกลุ่มเล็กๆ ตามพื้นที่เลี้ยงสัตว์
ต่างๆ แต่ในช่วงเวลาสงคราม กลุ่มคนเหล่านี้จะกลายเป็นกำลังหลักของเผ่าในการทำ
สงคราม

ในเวลาสั้นๆเพียง 5 วัน กองกำลังต่างๆของพวกเขาได้มารวมตัวกันเป็นกองทัพขนาดใหญ่

ด้วยการนำของเผ่าเทียนฉี กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนที่รวมตัวกันมีมากกว่า
50,000 นาย เป็นทหารเผ่าเทียนฉีถึง **15,000** นาย โดยมีผู้บัญชาการค่ายทิศ
ตะวันออกไดฉินเป็นผู้บัญชาการกองทัพ ขณะที่หลาเค่เซินเป็นรองผู้บัญชาการ

สมาชิกคนสุดท้ายในสามขุนพลหลักแห่งเผ่าเทียนฉี ซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารองครักษ์
เป่ย์รีเถี่ยชีน่า เขานำกองกำลัง **8,000** นาย คอยปกป้องพื้นที่ทางเหนือ เพื่อป้องกัน
ไม่ให้สายลับและกองกำลังจากเมืองมู่หลาน เข้ามาในทุ่งหญ้าของพวกเขา

ข่าน เมิ่งเค่อ ได้ประกาศบาปที่ดินแดนซานไห่ได้กระทำต่อชนเผ่าเร่ร่อนของพวกเขา

“ดินแดนซานไห่ที่น่ารังเกียจ พวกเขาทำลายเผ่าเทียนเหลียง และพยายามโยน
ความผิดให้คนอื่น เพื่อทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเผ่า พวกเขาลอบโจมตีค่ายทิศ
ตะวันตกของพวกเรา และปลุกปั่นทุ่งหญ้าเข้าสู่ความสับสนวุ่นวายนานถึง **6** เดือน
พวกเขาส่งทหารมาทำลายเผ่าเทียนเฟิง พวกเขามีทั้งความทะเยอทะยานและ

อันตราย พวกเขาทำผิดบาปมากมายและไม่สามารถให้อภัยได้ เลือดจะต้องล้างด้วยเลือด!”

“หนี้เลือด! หนี้เลือด!”

ในตอนนั้นเอง ทุกคนก็กลายเป็นตื่นเต้นที่จะได้ทำสงคราม สำหรับบางคน ที่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับบาปของเมืองซานไห่ มันทำให้พวกเขาโกรธ ความลังเล และสงสัยก่อนหน้านี้ถูกโยนทิ้งหายไปทั้งหมด

เมื่อก่อนมองลงไปก็กองทัพด้านล่างด้วยความยินดี มันทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองอายุน้อยลงไปอีก **10** ปี และได้กลับเข้าสู่ช่วงอายุที่รุ่งโรจน์ที่สุดของเขา ในสายตาของพวกเขาผู้นำเผ่าที่อยู่ด้านหลัง มันเต็มไปด้วยความวิตกกังวล และกระวนกระวาย

ก่อนหน้านี้ เผ่าขนาดกลางทั้ง **7** มีความสามารถมากพอที่จะต่อสู้กับเผ่าเทียนฉีได้ และพวกเขาจะไม่ยอมให้เผ่าเทียนฉีปกครองพวกเขาอีกครั้ง

แต่เมื่อของเผอิญหน้ากับศัตรูที่ยิ่งใหญ่ เหล่าผู้นำเผ่าได้หยุดความคิดนั้นไว้ชั่วคราว

นับรบ **50,000** นาย ได้มุ่งหน้าไปยังเมืองซานไห่

ในขณะเดียวกัน กองพลทหารแห่งเมืองดาบหักก็เดินทัพออกมาจากเมืองของพวกเขา และไปรวมตัวกันที่ชายแดน จำต้องไปที่กองพลทหารที่ **3**

จากความแข็งแกร่งของกองพลทหารแห่งเมืองดาบหัก พวกเขาคงจะไม่สามารถ จัดการกับกองพลทหารที่ **3** ได้ ปาเตารู้เรื่องนี้ดี เขาจึงขอความช่วยเหลือจาก พันมิตรหยานหวง

แน่นอนว่าพันธมิตรหยานหวงเตรียมพร้อมไว้อยู่แล้ว พวกเขาจัดให้ชาโผจุ่นนำกอง กำลัง **5,000** นาย ไปช่วยปาเตา โดยพวกเขาจะรับผิดชอบการหยุดกองพลทหารที่ **3** ไว้ชั่วคราว

ไม่ว่าจะเป็นปาเตาหรือพันธมิตรหยานหวง ก่อนที่กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนจะเข้า ปะทะ พวกเขาจะยังไม่เริ่มการโจมตีของพวกเขา

กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนเป็นดาบที่ยอดเยี่ยม

เมื่อรวมกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่และกองพลทหารที่ **2** ที่อยู่ค่ายทิศเหนือแล้ว พวกเขามีกำลังทหารเพียง **27,000** นายเท่านั้น ซึ่งคิดเป็นครึ่งหนึ่งของกองทัพ พันมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

กำแพงชั้นนอกด้านเหนือเสร็จสมบูรณ์และสามารถใช้งานได้แล้ว ปัญหาก็คือ ทางตะวันออกและตะวันตกยังคงว่างเปล่า มันไม่สามารถป้องกันกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนได้

นั่นหมายความว่า เมืองซานไห่จะไม่สามารถใช้กำแพงชั้นนอกเป็นในการป้องกันได้ และทำได้เพียงเผชิญหน้ากับพวกเขาตรงๆเท่านั้น

เหตุผลที่เมิ่งเค่อเลือกเวลานี้ในการโจมตี ก็เพราะ หากกำแพงชั้นนอกเสร็จสมบูรณ์ มันยากที่ทหารม้าของพวกเขาจะทะลวงมันได้

นี่เป็นเพียงโอกาสเดียวเท่านั้น

ฝ่ายข่าวกรองรู้ถึงการเคลื่อนไหวของกองทัพชนเผ่าเร่ร่อนดี

สำหรับเผ่าต่างๆ กรมกิจการทหารได้กังวลในเรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว ตั้งแต่ตอนนั้น การสืบสวนทางทหารไม่ได้หยุดลง และพวกเขาได้เริ่มเตรียมการรับมือสงครามครั้งนี้มาได้

1 เดือนแล้ว

มันจึงไม่ได้ทำให้ดินแดนซานไห่ตื่นตระหนกมากนัก

มู่หลานเยว่ติดต่อกับโอหยางโชวผ่านช่องพนัธมิตรทันที แม้ว่าเมืองมู่หลานจะออกจากพนัธมิตรแล้ว มู่หลานเยว่ก็ยังคงอยู่ในช่องพนัธมิตรชานไห่

หลังจากที่โอหยางโชวได้รับข่าว เขาก็ไม่ได้ตกใจมากนัก สิ่งเดียวที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือ การที่ชนเผ่าเร่ร่อนได้ร่วมมือกับเมืองดาบหัก มันได้สอนบทเรียนให้กับเขาว่าอย่าได้ประมาทศัตรูของเขา

ขณะที่ฝ่ายข่าวกรองตรวจพบเรื่องนี้ โอหยางโชวได้ออกมาจากดินแดนแล้ว ดังนั้น เขาจึงเพิ่งจะรู้เรื่องตอนนี้ตอนที่มู่หลานเยว่บอกเขา

เขาให้มู่หลานเยว่ถือคำสั่งของเขา ไปแจ้งที่เมืองชานไห่ โดยประกาศว่า การเคลื่อนไหวทั้งหมดของกองทัพจะถูกส่งผ่านไปให้กับไปฉีและตู๋หลูฮู่ยู่ ในช่วงสงครามพวกเขาสามารถตัดสินใจแทนเข้าได้ทั้งหมด โดยไม่จำเป็นต้องขออนุญาตจากเขาก่อน

โอหยางโชวไม่ลืมบอกให้มู่หลานเยว่ไปเตือนไปฉีและตู๋หลูฮู่ยู่ด้วยว่า แผนการทางทหารทั้งหมดจะต้องรวมความจริงที่ว่า พนัธมิตรหยานหวงสามารถส่งกองกำลังของพวกเขามาเสริมกำลังศัตรูผ่านการเทเลพอร์ตได้

การเทเลพอร์ตมาทำสงครามเป็นแนวคิดแปลกๆสำหรับไปฉีและตู๋หลูฮู่ยู่ เมื่อเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น โอหยางโชวต้องทำให้มั่นใจว่า พวกเขาจะเข้าใจในสิ่งเหล่านี้

มู่หลานเยว่กลายเป็นเครื่องขีมิ แสดงให้เห็นว่าเธอจำเป็นต้องทำหน้าที่ที่โอหยางโซว
ควรจะเป็นคนทำเอง

ช่องพันธมิตรไม่สามารถติดต่อเฉพาะบุคคลได้ มันจึงทำให้ทุกคนรู้เรื่องนี้ เมื่อพวกเขา
ได้รู้เกี่ยวกับมัน พวกเขาก็แสดงความห่วงใยและกล่าวว่า พวกเขาสามารถส่งกอง
กำลังไปช่วยได้

โอหยางโซวขอบคุณพวกเขา ก่อนที่จะเตือนพวกเขาว่า ก่อนที่พวกเขาจะให้ความ
ช่วยเหลือดินแดนซานไห่ พวกเขาคควรเตรียมพร้อมสำหรับการป้องกันดินแดนของ
ตัวเองจากกลอุบายของพันธมิตรหยานหวง

โอหยางโซวไม่ได้กังวลว่าดินแดนของเขาจะถูกทำลาย เขากังวลมากกว่าว่า
พันธมิตรหยานหวงจะจงใจทำให้พวกเขาไขว้เขว และลอบโจมตีดินแดนของพันธมิตร
คนอื่นๆ

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติของตีเจินในชีวิตที่แล้วของเขา

คำเตือนของโอหยางโซวทำให้ทุกคนขมวดคิ้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกงเจิงซี ซึ่งเป็นเป้า
สายตาของพันธมิตรหยานหวง และตีเจินก็เกลียดเขา ดังนั้น เขาก็มีโอกาasเป็น
เป้าหมายมากที่สุด

.....

.....

.....

TWO Chapter 330 เมฆสีดำที่พยายามจะทำลายเมือง

สงครามเหี้ยนใจเป็นสงครามบนแผนที่หลักที่ใหญ่ที่สุดระหว่างชาวพื้นเมืองและดินแดนของลอร์ด นับตั้งแต่เกมส์เริ่มต้นขึ้น

ทั้ง 2 ฝ่าย มีกองกำลังรวมกันมากกว่า 100,000 นาย

สงครามที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้ ทำให้ดินแดนซานไห่กลายเป็นจุดสนใจของผู้เล่นในภูมิภาคจีนอีกครั้ง และการที่โอหยางโซวไม่ได้อยู่ภายในดินแดน มันยังทำให้สงครามนี้ลึกซึ้งมากขึ้นไปอีกระดับ

สายตาของทุกคนจดจ้องมาที่แอ่งเหี้ยนใจ

ผู้เล่นทั่วไปจำนวนมากสนับสนุนโอหยางโซว พวกเขากังวลใจแทนเขาเกี่ยวกับสงครามที่เกิดขึ้น

ในสถานการณ์ปัจจุบัน ดินแดนซานไห่เป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างมาก กองกำลัง 3 ฝ่ายได้ทำงานร่วมกัน การที่ดินแดนซานไห่จะอยู่รอดได้หรือไม่ นั่นเป็นคำถามที่ยิ่งใหญ่สำหรับทุกคน

ไม่มีใครคิดว่าดินแดนซานไห่จะรอดพ้นสถานการณ์นี้ไปได้ง่ายๆ ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาก็คือ ดินแดนซานไห่รอดพ้นจากการถูกทำลาย แต่ก็ยังคงสูญเสียอย่างหนัก

บางคนถึงกับเริ่มพนันกัน ส่วนมากจะพนันกันว่า ดินแดนซานไห่จะสามารถอยู่รอดได้นานเท่าใด

ไม่เพียงแต่ผู้เล่นในภูมิภาคจีนเท่านั้น ผู้เล่นจากทั่วทุกมุมโลกต่างก็จัดจ๊องมาที่สงครามครั้งนี้เช่นกัน นั่นก็เพราะว่ามันเป็นสงครามดินแดนของลอร์ดที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก ดังนั้น ทุกคนจึงให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

ณ ภูมิภาคอเมริกา, ดินแดนอิสระ

แจ็คดอร์สันพิมพ์ “ดูเหมือนว่าเพื่อนเก่าของเราจะก้าวหน้าครั้งใหญ่!”

“ท่านแน่ใจหรือว่าลอร์ดแห่งเกลียนโจวจะชนะสงครามในครั้งนี้ได้?”

“เฮอะ ถ้าเขาไม่สามารถจัดการกับปัญหาเล็กๆเช่นนี้ได้ เขาจะกลายมาเป็นคู่แข่งของ
ข้าได้อย่างไร?” แจ็คดอร์สันมั่นใจ

“ ... ”

“พวกเราเองก็ต้องเริ่มเตรียมการรับมือชาวพื้นเมืองเช่นกัน พวกเราเมตตาของพวกเขา
เขามากจนเกินไปแล้ว” แจ็คดอร์สันหัวเราะขณะที่กล่าว แต่คำกล่าวของเขากลับเต็มไปด้วย
ความเยิ่นชาและไร้ประสิทธิภาพ “บอกพวกเขาว่า ถ้าพวกเขาไม่ยอมจำนน
เราจะกวาดล้างพวกเขาทั้งหมดออกไป”

“ไม่มีปัญหาขอรับ”

.....

ณ ภูมิภาคอังกฤษ, แอวิกฟอร์ด

วิลเลียมตะโกนไปที่ผู้ช่วยของเขาอย่างไม่พอใจ “ลอร์ดแห่งเฮลียนใจมีความสามารถ
ในการเริ่มต้นสงครามที่มีกองกำลังเข้าร่วมมากกว่า **100,000** นายได้ แล้วดูซิว่า
พวกเรากำลังทำอะไรกันอยู่?”

“ ... ”

ผู้ช่วยยังคงเงยบ มันจึงยังทำให้บรรยากาศค่อนข้างน่าอึดอัด

วิลเลียมสงบลง ก่อนจะกล่าวว่า “การวิจัยเกี่ยวกับเครื่องจักรไอน้ำเป็นเช่นไรบ้าง?”

“ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี อีกประมาณ 1 ปีครึ่ง มันก็คงจะเริ่มใช้งานได้”

“1 ปีครึ่งเลยหรือ? ซ้ำเกินไป! มันซ้ำเกินไป!” วิลเลียมโกรธ เขาไม่พอใจกับประสิทธิภาพเช่นนี้ ดูเหมือนว่าเขาจะเกรี้ยวกลาดอีกครั้ง “เพื่อที่จะบรรลุถึงความรุ่งโรจน์ของจักรวรรดิอังกฤษเดิม เราจะต้องทำให้เร็วกว่านี้!”

วิลเลียมเป็นคนชั้นสูงในชีวิตจริง ความฝันของเขาก็คือการปกครองท้องทะเลและสร้างนิคมอยู่ทั่วทุกมุมโลก

“ขอรับ ข้าจะเร่งให้เร็วยิ่งขึ้น!” ผู้ช่วยกล่าวตอบอย่างระมัดระวัง

“1 ปี จำเอาไว้ ข้าจะให้เวลาแค่ 1 ปีเท่านั้น! ถ้าเจ้าไม่สามารถให้คำตอบข้าได้หลังจากผ่านไป 1 ปี เจ้าคงจะรู้ว่าผลที่ตามมาจะเป็นเช่นไร?”

“ข้าเข้าใจดีขอรับ!”

ผู้ช่วยรู้สึกขมขื่น แต่เขาไม่กล้าปฏิเสธลอร์ดของเขา

.....

ณ ภูมิภาค อันนัม(เวียดนามเหนือ), เมืองไห่ฟง

ลอร์ดแห่งเมืองไห่ฟง หรวนเทียนเฉว กล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “เพื่อนบ้านของเราช่าง น่าตกใจจริงๆ!”

“เขาเพิ่งจะทำลายกลุ่มโจรสลัดฉลามดำที่มักจะมารังควานทะเลของเรา”

เมื่อกล่าวถึงกลุ่มโจรสลัดฉลามดำ ใบหน้าของหรวนเทียนเฉวก็นิดเบี้ยว ในขณะที่ดินแดนของเขายังเป็นเพียงเมืองขนาดเล็ก พวกเขาเกือบจะพินาศภายใต้มน้ำมือของกลุ่มโจรสลัดฉลามดำ และเมื่อพวกเขาเตรียมพร้อมที่จะตอบโต้ กลุ่มโจรสลัดฉลามดำก็ถูกดินแดนซานไห่กวาดล้างไปแล้ว

“ข้าหวังว่าลอร์ดแห่งเกลียนโจวจะพ่ายแพ้ ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงจะกลายเป็นภัยคุกคามใหญ่สำหรับภูมิภาคอันนัมของเรา” เมื่อคิดถึงสงครามระหว่างภูมิภาคในอนาคต หยวนเทียนเฉว่ก็ขมวดคิ้ว การมีเพื่อนบ้านที่แข็งแกร่งอย่างดินแดนซานไห่เป็นสิ่งที่ทำให้เขากังวลอย่างมาก

“การจะกล่าวถึงสงครามระหว่างภูมิภาคในตอนนี้ไม่เร็วเกินไปหน่อยหรือ?”

“เร็วหรือ? ไม่ ไม่เลย ถ้าเขาชนะสงครามนี้ ลอร์ดแห่งเกลียนโจวก็จะมีคู่แข่งในเกลียนโจวอีกต่อไป แล้วเจ้าคิดว่าเขาจะหันไปมองทางใดล่ะ?”

“ ... ”

“ติดต่อกับดินแดนทางเหนือ บอกพวกเขาว่าพวกเราจะต้องก่อตั้งพันธมิตรให้เร็วที่สุด” หยวนเทียนเฉว่มีการแสดงออกทางสีหน้าที่แปลกไป การครอบครองอันนัมเป็นความฝันของเขา แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ยากที่จะประสบความสำเร็จ

“มันคงไม่่ง่ายนัก คนเหล่านั้นหยิ่งผยองมากเกินไป แล้วเหตุใด พวกเขาถึงจะต้องยอมรับด้วยเล่า?”

หรวนเทียนฉวี่ม้อย่างลึกลับ “เราก็ใช้ลอร์ดแห่งเกลียนโจวเป็นศัตรูร่วมกันซิ และมา
ดูว่าพวกเขาจะนิ่งเฉยได้อีกหรือไม่?”

“ท่านลอร์ดช่างทรงสติปัญญายิ่งนัก!”

.....

ณ ดินแดนซานไห่, คฤหาสน์ของลอร์ด, ห้องโถงประชุม

เจ้ากรมทั้ง 4 และไปฉีได้มาร่วมประชุมกัน พร้อมทั้งยังเชิญหน้าหน้าฝ่ายข่าวกรอง ช่ง
सान, นายพลแห่งกองพลทหารที่ 2 ลั่วซีสิน, รองนายพลแห่งกองพลทหารป้องกัน
เมือง เจ้าซีฮู และผู้นำรัฐบาลซานไห่ เว่ยแฮน มาร่วมประชุม

ในช่วงสงครามเช่นนี้ ไปฉีจะเป็นผู้นำการประชุม

หลังจากที่ช่งसानรายงานข่าวกรองที่ได้รับมา ทั้งห้องประชุมก็กลายเป็นเงียบลง

เจ้ากรมกิจการทหาร ตู๋หฺงฮุ่ย กล่าวขึ้นเป็นคนแรกว่า “กำแพงชั้นนอกคงไม่สามารถใช้
การได้อย่างแน่นอน ทำไมเราไม่ทิ้งมัน แล้วถอยกลับมาป้องกันที่กำแพงเมืองชั้นใน
แทนล่ะ?”

“ไม่!” เว่ยแหรนคิดค้านทันที “พื้นที่เมืองชั้นนอกกำลังก่อสร้างเป็นพื้นที่ที่อยู่อาศัย และพื้นที่พาณิชย์ขนาดใหญ่ ถ้าเราทิ้งมันไป ความสูญเสียทางเศรษฐกิจคงมากกว่าที่เราจะรับไหว”

ตั้งแต่ได้รับการแต่งตั้ง เว่ยแหรนก็ทุ่มเวลาทั้งหมดของเขาไปในการพัฒนาพื้นที่เมืองชั้นนอก หากกองทัพละทิ้งพื้นที่เมืองชั้นนอก มันจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำมาสูญเปล่า

“ข้าก็ไม่เห็นด้วยเช่นกัน” เจ้าซีฮูกล่าว “ไม่ต้องกล่าวถึงพื้นที่เมืองชั้นนอกจะถูกทำลาย ถ้าเราถอยมาป้องกันที่กำแพงเมืองชั้นใน เราจะต้องแบ่งกองกำลังออกเป็น 3 ส่วน กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนเป็นทหารม้าทั้งหมด ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถตัดการเชื่อมต่อระหว่างกำแพงเมืองทั้ง 3 ได้ และมันจะทำให้พวกเราทำได้เพียงต่อสู้เพื่อตัวเองเท่านั้น”

ไปฉีไม่ได้มีปฏิกิริยาต่อคำกล่าวของเว่ยแหรนและเจ้าซีฮู เจาหันไปมองตุ๋นหู่ฮู่และถามว่า “ท่านมีแผนอื่นอีกหรือไม่?” แม้ว่าเขาจะเพิ่งรู้จักตุ๋นหู่ฮู่ได้ไม่ถึงเดือน เขาก็รู้สึกประทับใจความสามารถของชายผู้นี้อย่างมาก เขามีความสุ่มเสี่ยง เย็น แ่่นอน ว่าเขาย่อมคิดเกี่ยวกับปัญหาที่จะตามมาอย่างแน่นอน

ขณะที่ไปฝึกกล่าวออกมา ใบหน้าของเจ้าชีฮูก็กลายเป็นแดงก่ำด้วยความอับอาย เขา
หุนหันเกินไป และกระตือรือร้นที่จะพิสูจน์ตัวเองมากเกินไป ดังนั้น เขาจึงไม่ทัน
พิจารณาถึงความหมายที่ลึกซึ้งในคำกล่าวของตู๋หฺวู่ฮุย

เว่ยเหว่นดูขมขื่นมาก เพราะพื้นที่เมืองชั้นนอกนั้นเป็นดังผลิตภัณฑ์ที่กำลังป่มเพาะ
เขาไม่อยากเห็นพวกมันต้องถูกทำลายลงในสงคราม

ตู๋หฺวู่ฮุยมองไปที่เจ้าชีฮู นัยน์ตาของเขาทำให้พวกเขามีกำลังใจมากยิ่งขึ้น เขากล่าวต่อ
ว่า “การล่าถอยไปป้องกันกำแพงเมืองชั้นในนั้น ไม่ได้หมายความว่าพวกเราจะ
ทอดทิ้งพื้นที่เมืองชั้นนอกไปเฉยๆ การใช้กำแพงเมืองก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะเป็น
ฝ่ายป้องกันเท่านั้น อย่างที่ขุนพลเจ้ากล่าว ศัตรูมีเพียงทหารม้าเท่านั้น พวกเขาจึงไม่
เก่งเรื่องการปิดล้อม”

“พื้นที่เมืองชั้นนอกจะทำหน้าที่เป็นแนวป้องกันของเรา สำหรับความเสียหายทาง
เศรษฐกิจนั้น?” เมื่อกล่าวถึงจุดนี้ ตู๋หฺวู่ฮุยไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ “นี่คือสงคราม
พวกเราเป็นฝ่ายป้องกัน ดังนั้น ไม่ว่าอย่างไรพวกเราก็ต้องสูญเสีย ไม่ต้องกล่าวถึง
เพียงแค่เมืองชั้นนอก แต่ทั้งเมืองคงจะสูญเสีย ยิ่งเป็นสงครามขนาดใหญ่เช่นนี้
เพื่อที่จะเอาชนะสงครามให้ได้ เราจะต้องเสียสละบ้าง”

ตู๋หฺวู่ฮุยเป็นคนที่ตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดและรวดเร็ว

เว่ยเหว่นขมขื่นและต้องการจะตอบโต้ แต่หลังจากคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็นั่งลงกับที่ของเขา และไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

เมื่อไปพิจารณาเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขากลัวว่าเว่ยเหว่นจะไม่เห็นด้วย การแตกแยกระหว่างกองทัพและการปกครองไม่ใช่เรื่องดี ในระหว่างช่วงสงครามเช่นนี้ ตู๋หฺวู่ฮู่จะมีอำนาจเหนือทุกคน

เหตุผลที่เขาเชิญเว่ยเหว่นมาร่วมประชุม เพราะมีปฏิบัติการทางทหารบางอย่างที่ต้องการความช่วยเหลือจากเขา สำหรับผลกระทบจากแผนการทางทหาร เขาที่เป็นผู้นำรัฐบาลไม่มีอำนาจมากำกว่าย

ในดินแดน มีเพียงลอร์ดเท่านั้นที่มีอำนาจพอจะส่งผลต่อแผนการทางทหารได้

มีข่าวลือเกี่ยวกับพ่อตาและลูกเขยคู่นี้ คนหนึ่งควบคุมกองทัพ และอีกคนควบคุมเมืองหลัก ตอนนี้ ลอร์ดก็ไม่ได้อยู่ จึงทำให้ดินแดนอยู่ภายใต้พวกเขาทั้งหมด

แม้ว่าไปจิจะไม่เคยคิดเช่นนั้น แต่เขาก็กังคงให้ความสนใจกับข่าวลือนี้

เว่ยเหว่นยังคงเป็นจิ้งจอกเด๋มา แน่แน่นอนว่าเขายอมได้ยินเกี่ยวกับข่าวลือนี้ ดังนั้น หลังจากพิจารณาถี่ถ้วนแล้ว เขาก็ยอมแพ้การโต้แย้งกับตู๋หฺวู่ฮู่

สำหรับความเสียหายที่จะเกิดขึ้น เขาจะเป็นคนที่ต้องจัดการกับมันในภายหลัง

“เจ้ากรมตุ๋นผ่อกลายเถอะ กรมการบริหารและกรมกิจการภายในจะช่วยส่งประชาชนลงเอง” ฟานจงหยานแสดงทัศนคติมีฐานะตัวแทนของข้าราชการพลเรือน และให้การสนับสนุนพวกเขา

ตุ๋นหู่ฮ่วยยกหน้าตอบรับ

ต่อจากนั้นคือการจัดระเบียบกองกำลังทั้งหมด ุถ้ามีเพียงแค่กองพลทหารที่ 2 และกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่ มั่นคงยากที่พวกเขาจะป้องกันได้สำเร็จ รวมถึงการโจมตีและทำลายศัตรูก็คงจะยากเกินไปด้วย

ดังนั้น เขาจึงต้องดึงกองพลทหารอื่นๆมาช่วย

กองพลทหารที่ 3 ถูกสกัดกั้นโดยกองกำลังของเมืองดาบหัก, กองพลทหารที่ 1 จะต้องถูกเคลื่อนย้ายมาอย่างแน่นนอน สำหรับการป้องกันในภาคตะวันตก มันจะถูกส่งมอบให้กองกำลังป้องกันเมืองต่างๆรับผิดชอบชั่วคราว

จุดสำคัญก็คือ เขาควรจะเคลื่อนย้ายกองพลทหารที่ 4 มาด้วยหรือไม่

กองพลทหารที่ 4 ยังคงถูกเก็บเป็นความลับ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยสอดแนมของชนเผ่า
เร่ร่อนหรือสายลับของเมืองดาบหัก ไม่มีใครรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเขา

พวกเขาคิดเพียงว่า เมืองมู่หลานมีกองกำลังป้องกันเมืองขนาดใหญ่ ดังนั้น ชนเผ่า
เร่ร่อนจึงจัดทหาร 8,000 นาย คอยป้องกันความเคลื่อนไหวของเมือง

กองพลทหารที่ 4 ได้รับการเปลี่ยนอาวุธและอุปกรณ์ใหม่ทั้งหมดแล้ว มันทำให้พลัง
ต่อสู้ของพวกเขาเพิ่มขึ้นไปอีกระดับ กองทัพชนเผ่าเร่ร่อนคิดเพียงว่า พลังต่อสู้ของ
พวกเขาอยู่ในระดับทหารทั่วไปเท่านั้น

นี่เป็นสงครามขนาดใหญ่

หลังจากการปรึกษาหารือกันแล้ว ไปฉีกก็ตัดสินใจว่าจะเก็บไฟลับนี้ไว้ก่อน

ปัญหาสุดท้ายก็คือ กองทัพเรือเป่ย์ไห่จำเป็นต้องเข้าร่วมด้วยหรือไม่

ส่วนหนึ่งของกองทัพเรือเป่ย์ไห่ได้กลับมาจากหย่าโจวแล้ว ขณะที่อยู่ต่อเรือยังสร้างเรือ
เทอร์โบลำที่ 2 ไม่เสร็จ การเดินทางของพวกเขาจึงถูกเลื่อนออกไป ทำให้พวกเขา
ยังคงอยู่ที่ดินแดนซานไห่

“ให้พวกเราเตรียมพร้อมและรอคำสั่งไว้ก่อน” ตู๋หฺวู่อยู่เด็ดขาด ในสงครามขนาดใหญ่
เช่นนี้ การเพิ่มความแข็งแกร่งขึ้นเพียงหนึ่งจุดก็จะช่วยเพิ่มโอกาสชนะอย่างมาก

“ข้าเห็นด้วย!” ไป่ฉีสนับสนุนความคิดนี้ และด้วยเหตุนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงได้ถูก
ตัดสินใจแล้ว

.....
.....
**

TWO Chapter 331 กลอุบาย

หลังจากจบการประชุม ฟันเฟืองเครื่องจักรสงครามของดินแดนก็เริ่มหมุน

คฤหาสน์ของลอร์ดได้ประกาศภาวะสงคราม และทุกเมืองจะถูกปิดล้อม ผู้คนสามารถ
เข้าไปได้ แต่จะไม่สามารถออกไปได้ สถานีรีเลย์ทั้งหมดถูกปิด การส่งจดหมาย
ทั้งหมดถูกระงับ

กรมกิจการทหารใช้นักเฟิงกระจายคำสั่งไปยังกองพลทหารต่างๆ

เมื่อกองพลทหารที่ 1 ได้รับคำสั่งแล้ว พวกเขาก็ออกจากค่ายทิศตะวันตกในทันที, กองพลทหารที่ 2 ก็ออกมาจากค่ายทิศเหนือ ก่อนจะออกเดินทาง พวกเขายังได้รี้อ ทำลายค่ายด้วย, กองพลทหารที่ 3 ยังคงอยู่ในค่ายทิศตะวันออก และรอคอยโอกาสต่อไป, กองพลทหารที่ 4 แอบออกมาจากด่านเจ็ญหนาน และมารวมตัวกันอยู่ใน เมืองมู่หลาน

กองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่ เข้าไปรับผิดชอบการป้องกันเขตมิตรภาพ

ก่อนสงครามจะเริ่ม หน่วยสอดแนมของทั้ง 2 ฝ่ายเริ่มต่อสู้กัน นอกเหนือจากสายลับ ของฝ่ายชาวกรองแล้ว ยังมีหน่วยสอดแนมของกองพลทหารที่ 2 และหน่วยสอดแนม ของกองพลทหารป้องกันเมืองอีกที่ถูกส่งออกไป

ในทักษะการขี่ม้า ทหารม้าของชนเผ่าเร่ร่อนย่อมเหนือกว่า แต่หน่วยสอดแนมก็รักษา ระยะห่างของพวกเขาไว้

การเคลื่อนไหวต่างๆของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนถูกตรวจพบโดยหน่วยสอดแนม และทุกสิ่งๆที่พวกเขาทำ จะถูกส่งไปรายงานกองบัญชาการที่เมืองซานไห่โดยนกพิง

ในกองบัญชาการ นอกเหนือจากไป๋ฉีแล้ว ยังมีฝ่ายสงครามของตู๋หฺวู่ฮู่ด้วย หลังจาก ที่เตรียมการได้ 1 เดือน โครงสร้างของฝ่ายสงครามก็ถูกจัดตั้งขึ้นโดยสมบูรณ์ และนี่ จะเป็นการแสดงพลังครั้งแรกของพวกเขา

ฝ่ายสงครามถูกจัดตั้งขึ้นโดยสมาชิก **12** คน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยตรงจากตุ๋นฮู่ฮุย **6** คนแรกมาจากกองทัพฉวนโจวหรือต้าหลี่ พวกเขามีประสบการณ์มากมาย ส่วนอีก **6** คน เป็นผู้ศรัทธาในปรัชญาสงคราม ดังนั้น พวกเขาจึงมีความรู้มากมายเช่นกัน

เมื่อทั้ง **2** กลุ่มช่วยกัน มันทำให้พวกเขาสมบูรณ์แบบมากขึ้น

ผลของนักบุญสงครามซุนหู่ยังคงอยู่ ในทุกๆวัน จึงมีคนเช่นนี้เข้ามาในดินแดนซานไห่

ภายใต้คำแนะนำของโอหยางโซว การสร้างสถานศึกษาทางทหารเป็นไปอย่างราบรื่น และมันเริ่มที่จะเป็นรูปเป็นร่างแล้ว อีกราวครึ่งเดือนโครงการนี้ก็คงจะเสร็จสิ้น

บทบาทของฝ่ายสงครามก็คือ การใช้สติปัญญาในการวางแผนการรบ และทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้กับกองทัพ

เครือข่ายข่าวกรองที่ทรงประสิทธิภาพ, ที่ปรึกษาที่มีทักษะระดับสูง, การเตรียมโลจิสติกส์ทางทหารล่วงหน้า และอื่นๆ ตุ๋นฮู่ฮุยทำให้กรมกิจการทหารกลายเป็นอาวุธที่สำคัญของกองทัพ นี่คือนี่ที่โอหยางโซวต้องการจะเห็นจากกรมนี่เสมอมา

ทั้งหมดนี้ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนไม่มีเลย ตั้งแต่เริ่มต้นสงคราม ทั้ง 2 ฝ่ายก็อยู่
คนละระดับกันแล้ว

ด้วยการสนับสนุนของกรมกิจการทหาร มันทำให้ไปก็สามารถบัญชาการได้ง่ายขึ้น
และทำให้เขามีเรื่องที่ต้องกังวลน้อยลง

.....

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 7

กองพลทหารที่ 1 ได้เดินทางมาถึงเมืองซานไห่

จากการจัดการของกองบัญชาการ กองพลทหารที่ 1 จะรับผิดชอบการป้องกันเขต
ซานไห่, กองพลทหารที่ 2 จะรับผิดชอบการป้องกันเขตฉิวชู่ย และกองพลทหาร
ป้องกันเมืองซานไห่จะรับผิดชอบการป้องกันเขตมิตรภาพ

วันรุ่งขึ้น กองกำลังทหารม้ากลุ่มแรก 15,000 นาย ของกองทัพพันธมิตรชนเผ่า
เร่ร่อนได้มาถึงนอกเมืองซานไห่แล้ว พวกเขานำโดยรองผู้บัญชาการ หลาคเซิน

กองทัพของพวกเขาตัดสินใจจะตั้งค่ายพักแรมที่ค่ายทิศเหนือเดิม โดยมันทำให้ค่าย
ของพวกเขาตั้งอยู่ตรงข้ามกับเขตมิตรภาพ คนละฝั่งของคูน้ำป้องกันเมือง

อย่างใกล้ชิด กหลังจากที่กองกำลังกลุ่มแรกมาถึงได้ไม่นาน กองกำลังหลักที่นำโดยไ
ตินก็มาถึงในช่วงบ่าย

ณ เติร์ทหลักของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

ไตินเป็นชายหนุ่มอายุราว **30** ปีเศษ เขามีคิ้วหนาและตาโต ผมของเขาถูกถักเปีย
5-6 เปีย คล้ายกันชายชาวมองโกลทั่วไป

ไตินนั่งอยู่บนตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพ นอกเหนือจากหลาดเซ็นแล้ว ขุนพลที่
เหลืออีก **7** นาย เป็นตัวแทนของเผ่าขนาดกลางทั้ง **7**

การประชุมของกองทัพชนเผ่าเร่ร่อนมักจะถูกตัดสินใจโดยคนๆเดียวเสมอ

ไตินมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “ในการสู้รบวันพรุ่งนี้ เป้าหมายของเราคือการถมคู
น้ำป้องกันเมือง ใครเต็มใจจะทำหน้าที่เป็นแนวหน้าและช่วยเปิดทางสู่ชัยชนะให้กับ
พวกเราบ้าง?”

หลาคเห็นลูกขึ้นและกล่าวเสียงดัง “ท่านผู้บัญชาการ ข้ายินดีจะทำมัน!” เมื่อขุนพลคนอื่น ๆ เห็นว่าหลาคเห็นยินดีจะทำมัน พวกเขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

เมื่อเห็นเช่นนั้น ไตฉินก็กลายเป็นขุ่นเคือง เขาจึงใจกล่าวว่า “ดี การเป็นแนวหน้า เหมาะกับนักรบชั้นยอดของเผ่าเทียนฉี ข้าเห็นด้วย!”

ขณะที่เขากล่าวเช่นนั้นออกไป มันทำให้ขุนพลทั้ง 7 ขุ่นเคือง และพวกเขาก็อาสาออกไปแทน

“ท่านผู้บัญชาการ เรื่องสำคัญอย่างการเป็นแนวหน้านี้ควรจะปล่อยให้เผ่าเทียนหยิงของเราจัดการ!”

“ท่านผู้บัญชาการ เผ่าเทียนชู่จะทำมันเอง”

“ดี!” ไตฉินหัวเราะ “เมื่อเป็นเช่นนั้น ฮาริชาไก และฮูเล่เก็น จะเป็นผู้นำทหาร 10,000 นาย ไปเป็นแนวหน้า เพื่อถล่มคู้บ้องกันเมือง”

ฮาริชาไกมาจากเผ่าเทียนหยิง ส่วนฮูเล่เก็นมาจากเผ่าเทียนชู่

“ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ!” ทั้งสองคนตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

“ท่านผู้บัญชาการ!” หลาคเซ็นกังวลเล็กน้อย

ไต้ฉินโบกมือ เพื่หยุดไม่ให้เขากล่าวต่อ “เราได้ตัดสินใจกันแล้ว และเราจะทำตามนั้น”

หลาคเซ็นกลับไปนั่งที่ด้วยความไม่พอใจ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ฮาริชาไกและฮูเล่ย์เกินก็ยิ่งพึงพอใจมากขึ้น

หลังจากจบการประชุมแล้ว ขุนพลทั้งหลายก็ออกไป เหลือเพียงแค่หลาคเซ็นเท่านั้นที่ยังอยู่

เมื่อเห็นว่าหลาคเซ็นยังอยู่ และต้องการจะกล่าวบางอย่าง ไต้ฉินก็สงบลงและกล่าวกับเขาว่า “ถ้าเจ้ามีอะไรสงสัยก็แค่กล่าวออกมา”

“ท่านผู้บัญชาการ เหตุใดท่านถึงไม่ให้ข้าจัดการเรื่องนี้?” หลาคเซ็นกล่าวอย่างไม่พอใจ

ใบหน้าที่ไต่ฉินแสดงถึงความผิดหวัง และเขาขอให้หลาคเซ็นส่งบลง ก่อนจะกล่าวว่า “อานา เจ้าไม่ทราบจุดประสงค์ที่ท่านชานเริ่มสงครามนี้หรือ?”

“จุดประสงค์อะไร? ไม่ใช่ที่เราทำเพื่อแก้แค้น และทำลายดินแดนชานให้เหวอหรือ?” หลาคเซ็นประหลาดใจ

“ช่างโง่งนั้!” ไต่ฉินกล่าวเสียงดัง “สงครามไม่ใช่เกมส์เด็กเล่น และพี่น้องของเราไม่ใช่เครื่องมือในการแก้แค้น”

หลังจากถูกตำหนิโดยไต่ฉิน ใบหน้าที่หลาคเซ็นก็แดงขึ้น “ท่านผู้บัญชาการ โปรดไขข้อสงสัยของข้าด้วย”

“หลาคเซ็น ไม่เพียงแค่ว่าเจ้าจะตาบอกเท่านั้น แม้แต่สมองของเจ้าก็มีดบอดด้วยหรือ เจ้าควรจะคิดอย่างรอบคอบให้มากกว่านี้” ไต่ฉินไม่ไ้หน้าหลาคเซ็น และกล่าวว่า “แน่นอนว่าการทำลายดินแดนชานให้ก็เป็นจุดประสงค์ของเรา แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ท่านชานต้องการใช้สงครามครั้งนี้ เพื่อกำหนดตำแหน่งของพวกเราในทุ่งหญ้า”

หลาคเซ็นตกใจ และเขาเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว

“เจ้าคิดว่าตำแหน่งราชาแห่งทุ่งหญ้ามันขึ้นอยู่กับอะไร? ทหารไฉไล การรบดขยี้เท่านั้นถึงจะทำให้พวกเขายอมเชื่อฟังพวกเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพียงแผนการล่อลวงของเรา การสู้รบในวันพรุ่งนี้จะมีผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ทหารของเจ้าทั้งหมดเป็นทหารชั้นสูงของเผ่าเรา แล้วเจ้าจะให้ข้าส่งพวกเขาออกไปได้อย่างไร?”

หลาคเซ็นสันสะท้อน ไตฉินต้องการใช้สงครามครั้งนี้ทำให้เผ่าอื่นๆอ่อนแอลง เมื่อคิดถึงสายตาที่ลึกซึ้งของข่าน หลาคเซ็นก็สะดุ้ง

“ท่านผู้บัญชาการช่างทรงสติปัญญายิ่งนัก!”

ใบหน้าของไตฉินผ่อนคลายลง “ถ้าเจ้าเข้าใจก็ดีแล้ว ตอนนี้ไปพักผ่อนได้แล้ว ยังมี การสู้รบที่ยากลำบากรอให้เจ้าเข้าร่วมอยู่อีก และจงจำไว้ว่า การสนทนาระหว่างพวกเราทั้งสองต้องเป็นความลับ ห้ามให้ผู้อื่นรู้เป็นอันขาด”

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

“ไปได้แล้ว!” ไตฉินโบกมือให้เขาออกไป จากนั้น เขาก็หยิบหยังสี่ชิ้นมาวางบนโต๊ะ และเริ่มอ่านมัน

เมื่อหลาคเขีนออกมาจากเต็นท์ ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นซีดขาว เขารู้สึกได้ว่าที่นั่ง
อยู่ในเต็นท์เป็นสัตรีร้าย ที่กำลังเป็นหมาป่าในชุดแกะ

.....

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 9 ขณะที่พระอาทิตย์ขึ้น แผ่นดินทั้งหมดก็สะท้อนแสงสี
แดง

ลมหนาวตามฤดูพัดมาจากหุบเขา พร้อมด้วยกลิ่นเค็มของทะเล

เช้าวันนี้ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนยู่่งุ่นวาย คืบก่อน ทหารทั้ง 50,000 นาย ได้
เริ่มเคลื่อนไหว พวกเขาได้ขุดดินจำนวนมากมาจากทุ่งหญ้า และใส่มันไว้ในกระสอบ

กระสอบดินถูกซ้อนทับกันเป็นภูเขาอยู่ที่หน้าค่าย ทำให้มันดูน่าหวาดหวั่นอย่างมาก

ที่หน้าค่าย ทหาร 10,000 นาย เตรียมพร้อมแล้ว พวกเขาจะเป็นกองกำลังแนวหน้า
สำหรับวันนี้

ฮาริซาไกและฮูเลนเก็นขี่ม้าออกไปด้านหน้ากองกำลัง

พวกเขาพยายามกระตุ้นทหารของพวกเขาก่อนที่จะการสู้รบจะเริ่มขึ้น

“นักรบเผ่าเทียนหิงทั้งหลาย ท่านผู้บัญชาการได้มอบภารกิจแก่พวกเรา นั่นหมายความว่า เขาตระหนักได้ถึงความกล้าหาญของพวกเรา พวกเราจะต้องต่อสู้อย่างสง่างาม เข้าใจหรือไม่?” ฮาริซาโกเริ่มก่อน

ฮูเล่ย์เกินตะเบ็งเสียงของเขาขณะที่ตะโกนออกไป “นักรบเผ่าเทียนซู่ทั้งหลาย พวกเราไม่จำเป็นต้องกลัวอะไรมาก เราจะฆ่าลอร์ดแห่งเหลียนโจว และยึดเมืองซานไห่!”

ขวัญกำลังใจของพวกเขาสูงมาก และเสียงตะโกนของพวกเขาก็ดังสนั่นไปทั่วผืนดิน

ฉาดังกล่าวทำให้ทุกคนที่พบเห็นเดือดพล่าน

สำหรับลูกหลานแห่งทุ่งหญ้าอย่างพวกเขา ความกล้าหาญเป็นเกียรติยศสูงสุดของพวกเขา

มันเป็นเกียรติยศสูงสุดของเหล่านักรบ และมีคุณค่ามากกว่าชีวิตของพวกเขา

ขณะที่ฉาดังกล่าวเกิดขึ้น ความอิจฉาได้เต็มอยู่บนใบหน้าของเหล่าทหารเผ่าอื่นๆ

เหล่าทหารเริ่มพูดคุยกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับขุนพลของพวกเขา ที่ไม่ได้รับโอกาสในการสู้รบครั้งแรกนี้

เมื่อขุนพลอีก 5 นาย ได้ยินการสนทนาของเหล่าทหาร ใบหน้าของพวกเขา ก็กลายเป็นน้ำเกลียด

ฮูเล่ย์เกินมองไปที่ฮาริชาโก ดวงตาของเขามีการยั่วยุเล็กน้อย

ฮาริชาโกรู้สึกไม่พอใจ ก่อนจะตะโกนออกไปว่า “ไปได้!”

“ปู่เหอฮาากา!!!” นักรบแห่งเผ่าเทียนหยิงกล่าวตอบรับขุนพลของพวกเขาด้วยเกียรติสูงสุด

เมื่อเห็นทหารพุ่งออกจากค่าย ไตฉินที่อยู่ระยะไกลก็แสดงท่าทีแปลกประหลาดบนใบหน้า

หลาคเซินยืนอยู่ข้างไตฉิน ภายในหัวใจของเขารู้สึกเศร้าแทนฮาริชาโกและฮูเล่ย์เกิน พวกเขาถูกใช้เหมือนกับเบี้ย และยังคงมีความสุขกับมัน

ใครจะรู้ ทั้ง 2 อาจจะคิดว่า ไตฉินกำลังให้โอกาสพวกเขาในการสร้างชื่อก็ได้ หลาค
เห็นเหลือบมองไตฉิน ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนล้าและหวาดกลัว

ไตฉินไม่ได้สังเกต เขายังคงสงบตามปกติ

เมื่อพุ่งออกไปจากค่าย ทหารทั้ง 10,000 นาย ก็แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ฮาริชาไก
รับผิดชอบทางตะวันตกของคูน้ำ ขณะที่ฮูเลนเก็นรับผิดชอบทางตะวันออกของคูน้ำ

ภารกิจดังกล่าวทำให้ขุนพลทั้งสองเริ่มแข่งขันกันตั้งแต่ต้น

ไม่มีใครต้องการเป็นที่สอง และจะไม่มีใครจดจำที่สอง ไม่มีใครอยากจะแพ้ ไม่
จำเป็นต้องกล่าว ใครก็ตามที่ถมคูน้ำป้องกันเมืองได้ก่อน คงจะกลายเป็นนักรบผู้กล้า
แห่งทุ่งหญ้า

กระสอบดินที่ถูกเตรียมไว้ ได้ถูกขนย้ายไปโดยเหล่าทหาร เพื่อใช้ถมคูน้ำ

กองกำลังพุ่งไปข้างหน้าราวกับเส้นสีดำสองเส้น พุ่งตรงไปยังคูน้ำป้องกันเมืองแต่ละ
ด้าน

สงครามได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการแล้ว

.....

.....

.....

TWO Chapter 332 การเปลี่ยนผู้นำเป็นเส้นทาง

บนกำแพงเมือง เจ้าซีฮูมองไปที่กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนด้านล่าง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความอูสาหะบากับัน

ภายใต้คำแนะนำของไต้ฉิน ฮาริชาโก และฮูเล่ย์เก็น เลือกพื้นที่ผู้นำที่ห่างจากกำแพงเมืองของเขตมิตรภาพ ความตั้งใจของไต้ฉินนั้นเห็นได้อย่างชัดเจน พวกเขาตั้งใจจะเลี้ยกำแพงชั้นนอกของเขตมิตรภาพ และบุกเข้าไปที่กำแพงชั้นในของเขตมิตรภาพโดยตรง

การเคลื่อนไหวเล็กๆของเขานี้อยู่ภายใต้การคำนวณของไต้ฉิน

บนกำแพงเมืองชั้นนอกด้านเหนือที่ถูกสร้างขึ้นแล้ว มีทหารธนุ 10,000 นาย เรียงรายอยู่ กองพันเครื่องกลพระเจ้า ประจำการอยู่ตรงกลางกำแพงด้านเหนือ ทหารธนุจากกองพลทหารป้องกันเมือง ถูกส่งไปฝั่งตะวันออกของกำแพงด้านเหนือ ขณะที่ทหารธนุของกองพลทหารที่ 1 ถูกส่งไปยังฝั่งตะวันตกของกำแพงด้านเหนือ

ทางตะวันออกและตะวันตก ขณะที่กองกำลังของฮาริชาไกและฮูล่งเก็นกำลังจะเข้าไปถึงคูน้ำ ฝนลูกศรก็ตกลงมาปกคลุมพวกเขา

ฝนลูกศรเหล่านี้ทำให้มันเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะก้าวไปข้างหน้า

แต่ละก้าวที่พวกเขาเคลื่อนไป จะมีทหารบาดเจ็บล้มตายนับร้อยนาย

ทางตะวันตก ใบหน้าของฮาริชาไกกลายเป็นซีดขาว ความรู้สึกไม่ดีเริ่มก่อตัวขึ้นในหัวใจของเขา

ศัตรูอยู่ตรงหน้าพวกเขา เขาจึงไม่มีเวลาให้คิดมากนัก เขาออกคำสั่งให้ทหารมุ่งหน้าต่อไปและห้ามถอย ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงจะสูญเสียใบหน้าของเขาต่อเผ่าอื่นๆ อย่างแน่นอน

ขณะที่คิดถึงเรื่องนี้ ฮาริชาไกก็ยกกระสอบขึ้นเหนือศีรษะและพุ่งไป

การกระทำของฮาริชาไกประสบความสำเร็จ และมันส่งผลในทันที

ทหารเรียนรู้จากขุนพลของพวกเขา และยกกระสอบดินขึ้นไปไว้บนศีรษะของตน เพื่อป้องกันฝนลูกศร

เมื่อลูกศรถูกหยุดโดยกระสอบดิน มันจึงไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อทหารอีกต่อไป มันกลายเป็นเครื่องป้องกันจากธรรมชาติ ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าโล่เสียอีก

ในทันที กองกำลังของฮาริชาไกที่อยู่ทางตะวันตกก็ไปถึงคูน้ำป้องกันเมืองได้ในที่สุด

เป้าหมายของพวกเขาคือการถมคูน้ำนี้ เพื่อสร้างเส้นทางให้กองทัพใช้ข้ามไปอีกฝั่ง

บนกำแพงเมือง ในกรมทหารที่ **3** แห่งกองพลทหารที่ **1** ผู้การแห่งกรมทหารธนู เจียงไคหัวเราะอย่างเยินชา เมื่อเห็นว่าศัตรูใช้วิธีการแบบเดิมๆ “ข้าอยากจะรู้จริงๆ ว่า พวกเจ้าจะกลับไปได้อย่างไร?”

อย่างที่เขาคาดการณ์ไว้ เมื่อเหล่าทหารชนเผ่าเร่ร่อนโยนกระสอบดินลงไปในคูน้ำ พวกเขาก็ไม่มีสิ่งใดป้องกันตัวอีก ทำให้พวกเขาถูกฝนลูกศรพ่นทะลวงร่างอย่างง่ายดาย

ในขณะนั้น มีผู้บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้น

สิ่งที่เจ็บปวดก็คือ คนที่โชคดีรอดมาได้ก็ยังคงต้องกลับไปนำกระสอบดินมาถมคุน้ำต่อไป

ถ้าไม่ใช่ว่าพวกเขามีความกล้าหาญสูง พวกเขาคงจะไม่กล้ากลับไปนำกระสอบดินมาถมคุน้ำอีกครั้งอย่างแน่นอน

ฮาริชาไกเป็นขุนพล เขาจึงมีองค์รักษ์คอยถือโล่ป้องกันให้ แน่ใจว่ามันทำให้เขา
กลับไปได้อย่างปลอดภัย

น่าเสียดายที่โล่ดังกล่าวมีอยู่ไม่มากนัก ทหารทั่วไปจึงไม่ได้รับมัน

ระยะ 300 เมตร กลายเป็นพื้นที่แห่งความตาย ทุกๆวินาทีจะมีคนตาย กองกำลัง
5,000 นาย ของพวกเขาค่อยๆลดลงอย่างต่อเนื่อง

เมื่อเห็นฉากดังกล่าว ใบหน้าของฮาริชาไกก็มืดมน เขาไม่ได้มั่นใจเหมือนก่อนหน้านี้
เขาเพิ่งรู้สึก่ว่าตัวเองถูกล่อลวง และมันเป็นการล่อลวงที่ย่ำแย่มาก

กองกำลัง 5,000 นายนี้ คิดเป็นทหาร 90% ของทั้งเผ่าเทียนหยิง ถ้าพวกเขา
ทั้งหมดตายลงที่นี่ เผ่าเทียนหยิงก็จะถูกกลืนกินโดยเผ่าอื่นๆ

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ฮาริชาโกก็สั่นสะท้านในทันที

“ไปรายงานผู้บัญชาการ บอกเขาว่าอาวุธของศัตรูทรงพลังมากเกินไป และพวกเราต้องการกำลังเสริม!” ฮาริชาโกไม่ได้โง่ เขารู้ว่าเขาต้องขอกำลังเสริม

เมื่อเขาต้องพุ่งเข้าสู่ความตาย เขาก็ต้องการจะลากเผ่าอื่นๆเข้าไปตายพร้อมกับเขา

“ขอรับ!” ทหารองครักษ์ของเขารีบวิ่งกลับไปที่ค่ายทันที

ณ กองบัญชาการกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

กองบัญชาการสร้างเวทีสูงขึ้นมา เพื่อใช้สำหรับมองไปที่สนามรบจากจุดที่พวกเขาอยู่
ทุกคนสามารถมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้

บนเวทีสูง ไตจินยืนอยู่ตรงกลาง ข้างๆเขาคือหลาคเซ็น และขุนพลอีก 5 นาย

เมื่อขุนพลทั้ง 5 นาย ได้เห็นฉากการสังหารในสนามรบ พวกเขาก็แอบมีความสุข
เจียบๆที่ไม่ได้ahunหันเมื่อวานนี้ ไม่อย่างนั้น กองกำลังที่จะถูกสังหารโดยฝนลูกศรก็คง
จะเป็นกองกำลังของพวกเขาเอง

องครักษ์ของฮาริชาไกรรีบวิ่งไปที่เวทีสูงด้วยความเร็วสูงสุด

เขาคुकเขาลงและกล่าวเสียงดังว่า “เรียนผู้บัญชาการ ฝนลูกศรของศัตรูทรงพลังมากเกินไป เราไม่สามารถจัดการกับมันได้ เราต้องการกำลังเสริมขอรับ!”

หลังจากที่ได้ยินสิ่งที่เขากล่าว ใบหน้าของขุนพลพบเวทีสูงก็แสดงออกมาแตกต่างกัน

มีเพียงไตฉินเท่านั้นที่ยังคงแสดงออกอย่างเฉื่อยชาและหัวเราะออกมา “ไม่ใช่ว่าเมื่อวานนี้ ฮาริชาไภบอกว่า เขาจะจัดการมันให้สำเร็จด้วยตัวเองหรือ? แล้วนี่มันอะไรกัน? เพิ่งจะผ่านไปเพียงแค่ครึ่งชั่วโมง พวกเจ้าก็ไม่ไหวแล้วหรือ?”

แม้ว่าไตฉินจะกล่าวออกมาพร้อมรอยยิ้ม แต่คำกล่าวของเขาก็รุนแรงพอจะทำให้ผู้คนอับอายได้

ใบหน้าของทหารองครักษ์กลายเป็นแดงก่ำ เมื่อเห็นว่าขุนพลของเขาถูกดูถูก ในฐานะองครักษ์ เขาจึงถูกดูถูกไปด้วย และมันทำให้เขาอับอายเป็นอย่างมาก โชคดีที่เขายังมีเหตุผล และเมื่อคิดถึงพี่น้องของเขาที่กำลังจะตายในสนามรบ เขาก็ร้องให้ออกมาและกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการ พวกเรารู้ว่าท่านเป็นคนใจกว้าง โปรดให้อภัยในความโง่เขลาของพวกเราด้วย!”

ขณะที่เขากล่าวออกมาไม่กี่คำ น้ำตาของเขาก็ไหลลงถึงพื้น “ท่านผู้บัญชาการ โปรดช่วยเหลือเผ่าเทียนหยิงของเราด้วยเถิด! ทหารของเราได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว ไม่มีใครสามารถกล่าวได้ว่าพวกเราชี้ขาดได้!”

ขณะที่เขากล่าวออกมา การแสดงออกของขุนพลคนอื่นๆก็เปลี่ยนไป ทหารรอบๆที่เคยเยาะเย้ยพวกเขาก็กลายเป็นเคารพพวกเขา เมื่อคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ภายใต้การโจมตีของฝนลูกศรที่ทรงพลังเช่นนั้น เผ่าเทียนหยิงก็ยังคงไม่ยอมถอย พวกเขาเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่จริงๆ

ถ้ามันเกิดขึ้นกับพวกเขาแทน พวกเขาก็อาจจะไม่สามารถทำได้ดีเท่ากับเผ่าเทียนหยิง

ไต้ฉินเก็บรอยยิ้มของเขา และยกย่องทหารองครักษ์คนนี้ เขาไม่ธรรมดาจริงๆ เพียงแค่กล่าวออกมาไม่กี่คำ ก็เปลี่ยนสถานการณ์ทั้งหมดได้

ไต้ฉินไม่ได้คาดหวังว่า นอกเหนือจากความโหดเหี้ยมและโง่เขลาแล้ว ฮาริซาโกะยังมีผู้มีความสามารถพิเศษอยู่กับตัวอีกด้วย

ขณะที่ไต้ฉินกำลังจะกล่าวออกไป ทหารองครักษ์ของฮูเล่ยก็นึกถึงเข้ามา เขากล่าวอย่างกระวนกระวายว่า “เรียนผู้บัญชาการ ฝนลูกศรของศัตรูทรงพลังเกินไป โปรดออกคำสั่งให้ล่าถอยด้วย!”

“ไร้สาระ!” ไตฉินโกรธ และทุกคนเงยบลงทันที “พวกเจ้าคิดว่าคำสั่งทางทหารเป็นเรื่องตลกหรือ พวกเขาคิดจะถอยตามที่ตัวเองต้องการได้หรือ?”

“...”

“กลับไปบอกฮู่เหล่เกินว่าข้ามีแผน และถ้าเขาพยายามที่จะล่าถอย เขาจะต้องชดใช้ด้วยชีวิต!” ไตฉินจึงไปที่องค์กรภักษ์คนนั้น ด้วยสายตาที่น่าหวาดกลัว เห็นได้ชัดว่าเขารังเกียจมากเพียงใด

แม้พวกเขาทั้ง 2 จะเป็นทหารองค์กรภักษ์เหมือนกัน แต่พวกเขาทั้ง 2 ต่างต่างกันราวสวรรค์และโลก

“เข้าใจแล้วขอรับ!” ทหารองค์กรภักษ์ของฮู่เหล่เกินตอบ ก่อนที่จะรีบวิ่งออกไป

แน่นอนว่าไตฉินจะไม่ปล่อยให้พวกเขาตาย แม้ว่าเขาต้องการจะกำราบเผ่าอื่นๆ แต่เขาก็ต้องเอาชนะสงครามครั้งนี้ให้ได้เสียก่อน ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาก็อาจจะไม่ได้อะไรเลย

แม้ว่าเขาจะเป็นขุนพล ไตฉินก็มีความสามารถในการเมืองการปกครองด้วยเช่นกัน

หลังจากหยุดชะงักเล็กน้อย ไตฉินก็หันไปหาขุนพลคนอื่นๆ และกล่าวว่า “ใครเต็มใจจะออกไปช่วยทั้ง 2 เผ่าบ้าง?”

พวกเขาทั้งหมดมองไปที่กันและกัน การเคารพเผ่าเทียนหยิงเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การจะให้ออกไปช่วย มันก็หมายความว่า กองกำลังของพวกเขาเองก็จะสูญเสียอย่างหนักด้วยเช่นกัน ไม่มีใครโง่พอจะทำเช่นนั้น

“ทำไม? อย่าบอกข้านะว่า ลูกหลานของทุ่งหญ้าอย่างพวกเจ้ากลายเป็นพวกไก่อ่อนและขี้ขลาดไปแล้ว!” ไตฉินไม่พอใจ ในขณะที่เดียวกันเขาก็ทำท่าทางไปที่หลาคเซิน

“ ... ”

หลาคเซินเข้าใจ เขารู้ว่ามันถึงเวลาแล้วที่เผ่าเทียนฉีจะเข้าร่วมการสู้รบ แม้ว่าไตฉินจะเป็นผู้บัญชาการ เขาก็ไม่สามารถบังคับกองกำลังของเผ่าอื่นๆ ได้มากนัก ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ เขาจะต้องแสดงตัวออกไป

ถ้ากล่าวถึงวากองกำลังที่ไปแนวหน้าเป็นอาสาสมัคร การที่เผ่าเทียนฉีไม่เข้าร่วมจึงพอจะเข้าใจได้ แต่ถ้าเผ่าเทียนฉีบังคับให้เผ่าอื่นๆ เสียสละตัวเอง ในขณะที่พวกเขาไม่ทำอะไรเลย มันอาจจะทำให้เกิดปัญหาได้

ไม่ว่าไฉนจะฉลาดแค่ไหน เขาก็ไม่อาจโน้มน้าวคนอื่น ๆ ได้

ไม่จำเป็นต้องกล่าวก็รู้ว่า เผ่าอื่น ๆ ก็ไม่ไว้วางใจ และระมัดระวังเผ่าเทียนฉี ชุนพลคนอื่น ๆ ไม่ใช่คนโง่ ถ้าเขาลำเอียงมากเกินไป พวกเขาจะไม่เล่นตามเขา

“ท่านผู้บัญชาการ ข้ายินดีจะช่วย!” หลาคเฉินก้าวออกมา

“ดี เจ้าจงนำทหาร 5,000 นาย ไปช่วยเผ่าเทียนหยิง!” ไตฉินยิ้ม การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วราวกับการพลิกหน้ากระดาษ “มีใครต้องการจะเข้าไปช่วยเผ่าเทียนชู่บ้างหรือไม่? ถ้าไม่มีใครอาสา ข้าก็คงจะต้องเลือก”

หลาคเฉินได้ก้าวออกมาแล้ว ชุนพลทั้ง 5 จึงรับได้

เมื่อถึงจุดนี้ พวกเขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมา และก็ไม่สามารถปฏิเสธคำสั่งของเขาได้เช่นกัน

“ท่านผู้บัญชาการ ข้ายินดีจะอาสา!” สีริโก่วหลี่เก่อ แห่งเผ่าเทียนโก่วก้าวออกมา

ไต้ฉันทักหน้า เฝ่าเทียนโก้วและเฝ่าเทียนซู่เป็นพันธมิตรกันอย่างลับๆ ดังนั้น การที่พวกเขาจะช่วยเหลือกันจึงไม่ใช่เรื่องแปลก “ตกลง เจ้านำทหาร 5,000 นาย ไปช่วยเฝ่าเทียนซู่”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

ไต้ฉันทมองไปที่หลาคเซินและสี่ริโก้วหลี่เก๋อ และกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “จำไว้ว่า พวกเจ้าจะต้องถนุมน้ำให้ได้ในวันนี้ โดยจะไม่มีการล่าถอยเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น พวกเจ้าจะถูกตัดหัว!”

“ขอรับ!”

กองกำลังทั้ง 2 ออกจากค่ายทหาร เพื่อเข้าไปช่วยกองกำลังของเฝ่าเทียนหยิงและเฝ่าเทียนซู่

เจ้าซีฮูยีนอยู่บนกำแพงเมือง และเมื่อเขาเห็นว่าศัตรูเสริมกำลังเข้ามา เขาก็พิมพ์ออกมาว่า “ท่านไปฉันท่านายสิ่งต่างๆ ได้ราวกับเป็นพระเจ้าจริงๆ” เขาหันไปรอบๆ และออกคำสั่งกับทหารองครักษ์ของเขาว่า “ถ่ายทอดคำสั่ง ให้ทหารม้าเตรียมพร้อมไว้!”

“ขอรับ!”

หลังจากที่เห็นว่าการปล้ำเสริมกำลังวิ่งเข้ามา ฮาริชาโกและฮุเล่ย์ก็ถอยหายใจ
ออกมาด้วยความโล่งอก ในช่วงเวลาสั้นๆนั้น พวกเขาสูญเสียไปกว่าครึ่งแล้ว ถ้า
สถานการณ์ยังไม่เปลี่ยนแปลง กองกำลังของพวกเขาก็คงจะสูญเสียทั้งหมดอย่าง
แน่นอน

ข้อแตกต่างของพวกเขาก็คือ ฮาริชาโกรู้สึกประทับใจและขอบคุณสำหรับความ
ช่วยเหลือนี้ ขณะที่ฮุเล่ย์ก็โกรธที่โดนไต้ฉันทูถูก

หลาคเขินมองไปที่ฝนลูกศรด้านหน้าเขาและแข็งค้าง มันไม่ได้ดูเหมือนว่าจะถูกยิงมา
จากที่ห่างไกลเลย แต่มันดูเหมือนว่าถูกยิงมาจากที่ใกล้ๆ มันช่างน่าหวาดกลัวอย่าง
แท้จริง

ในช่วงเวลาสั้นๆ ลูกศรได้ปักลงพื้นดินเป็นชั้นๆ

มันเป็นเรื่องน่าทึ่งมากสำหรับเผ่าเทียนหยิงที่ยังคงอยู่รอดได้จนถึงตอนนี้ เมื่อคิด
เกี่ยวกับเรื่องนี้ หลาคเขินก็ล้าหาญขึ้น เขาสั่งให้กองกำลังของเขา รีบขนกระสอบดิน
ไปในทันที

เมื่อมีกำลังพลมากขึ้น อัตราการถมคุน้ำป้องกันเมืองก็เร็วขึ้น จนสามารถมองเห็นได้
ว่าน้ำเริ่มจะหยุดไหลแล้ว และมันถูกถมไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว

ชัยชนะอยู่ในสายตาของพวกเขาแล้ว มันทำให้กองกำลังจากทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตกตื่นเต้น ในที่สุด พวกเขาก็จะได้ออกไปจากฝันร้ายนี้แล้ว

แต่หันได้นั่นเอง ประตูเมืองด้านทิศเหนือของเขตมิตรภาพก็เปิดออก ทหารม้าออกมาจากประตูเมือง และตรงไปที่กองกำลังของเผ่าเทียนชู่และเผ่าเทียนโก่ว

เพื่อถ่วงน้ำหนักป้องกันเมือง ทหารชนเผ่าเร่ร่อนที่เป็นทหารม้า ต้องทำงานเป็นดั่งทหารราบ พวกเขาจึงไม่สามารถตอบโต้อะไรศัตรูได้เลย

.....
**

**
.....

TWO Chapter 333 การต่อสู้และล่าถอย

ทหารม้าของกองพลทหารป้องกันเมือง พุ่งออกไปภายใต้การนำของเจ้าชีฮู และเริ่มที่จะลอบโจมตีศัตรู

เมื่อเผชิญหน้ากับทหารม้าซานไห่ ซึ่งเป็นดั่งหมาป่าและเสือ กองกำลังชนเผ่าเร่ร่อนไม่สามารถแม้แต่จะต่อสู้กับได้เลย ภายใต้การปะทะกับทหารม้า กองกำลังทางตะวันตกถูกทำลายเป็นชิ้นๆ

สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนั้นคือ การสังหารหมู่แต่เพียงฝ่ายเดียว

กองกำลังทางตะวันตกรีบเตรียมพร้อมการป้องกัน แต่เมื่อพวกเขาเห็นว่า ทหารม้าซานไห่โจมตีเฉาะกองกำลังทางตะวันออกเท่านั้น พวกเขาก็รู้สึกโล่งใจ

ฮาริชาไกรู้สึกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เพราะโชคของเขา

ณ กองบัญชาการกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

ไต้ฉินยืนอยู่บนเวทีสูง เมื่อเขาเห็นการกระทำของกองทัพซานไห่ เขาก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ

ตั้งแต่ที่เขาเกลี้ยส่งกองกำลังออกไปแนวหน้า เขาย่อมต้องเตรียมการไว้แล้ว กองกำลัง 10,000 นาย ได้ถูกเตรียมพร้อมไว้สำหรับสถานการณ์เช่นนี้

ไฉนจึงกลัวว่าศัตรูจะหลบซ่อนเหมือนเต่า และไม่ยอมออกมาต่อสู้ ดังนั้น ท่านที่เห็นว่า
พวกเขาออกมา เขาจึงเต็มไปด้วยความปีติยินดี จากแผนการของเขา กองกำลังทหาร
ม้าที่จะถูกส่งไป ไม่เพียงแค่ว่าจะช่วยเผ่าเทียนชู่และเผ่าเทียนโก่วเท่านั้น แต่พวกเขาก็ยัง
จะใช้โอกาสนี้ ทำลายกองกำลังของศัตรูได้

สิ่งเดียวที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือ ช่วงเวลาที่ศัตรูเลือกที่จะลงมือ

ไฉนไม่ลังเลอีกต่อไป เขาโบกธงของเขาในทันที กองกำลังทหารม้าที่ซ่อนตัวอยู่ใน
ค่ายรีบพุ่งออกไปราวกับเป็นหัวลูกศร มุ่งหน้าไปยังสนามรบทางตะวันออก

เจ้าชู้เป็นคนที่ระมัดระวังและตื่นตัวอยู่เสมอ นอกจากนี้ ด้วยคำแนะนำที่เขาได้รับจากไปฉี หลังจากที่ทำการสังหารศัตรูได้ชั่วคราวหนึ่งแล้ว เขาก็สั่งให้กองกำลังของเขาล่าถอยทันที พวกเขากลับมาก่อนที่กองกำลังทหารม้าของศัตรูจะมาถึง

ขณะที่กองกำลังทหารม้ามาถึงที่นั่น พวกเขา ก็เห็นว่าศัตรูได้หนีไปพร้อมกับเสียง
หัวเราะเยาะเย้ยแล้ว มันทำให้พวกเขาโกรธมาก

กองกำลังทหารม้า **10,000** นาย จึงถูกพวกเขาที่เอาแต่หลบอยู่หลังกำแพง

ด้านบนกำแพง เหล้าทหารของกองพลทหารป้องกันเมืองโครทเป็นอย่างมาก

เจ้าซีฮูมองลงไปและยิ้มอย่างเยินชา ถ้าไม่ใช่ว่าพวกเขาต้องเตรียมตัวรับมือกับ กองทัพของพันธมิตรหยานหวง ด้วยความแข็งแกร่งของกองพลทหารทั้ง 3 แม้ว่า จะต้องเผชิญหน้ากันตรงๆ พวกเขาก็ยังแข็งแกร่งพอที่จะทำลายกองทัพพันธมิตรจน เผลวเร็วจนลงได้

ภายใต้การคุ้มครองของกองกำลังทหารม้า 10,000 นาย สถานการณ์ทาง ตะวันออกจึงผ่อนคลายลง

เมื่อถึงจุดนี้ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนได้ถมค้ำน้ำป้องกันเมืองสำเร็จในที่สุด หลังจากทีพวกเขาสูญเสียอย่างหนัก

เมื่อเห็นว่าศัตรูได้ถอยไปอย่างรวดเร็ว ไตฉินก็ส่ายหัวด้วยความเศร้าใจ เขาโบกธงอีก ครั้งเพื่อสั่งให้ทหารทั้งหมดก้าวไปข้างหน้า

เมื่อพวกเขาถมค้ำน้ำป้องกันเมืองสำเร็จแล้ว เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะย้ายค่ายข้ามไป เพื่อป้องกันไม่ให้ศัตรูเปิดค้ำน้ำป้องกันเมืองอีกครั้ง

เจ้าซีฮูยืนอยู่บนกำแพง และมองลงไปยังกองทัพที่กำลังเคลื่อนพล ปกคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ โดยไม่ส่งเสียงใดๆ เขาตรวจสอบและวิเคราะห์กองกำลังทั้งหมดของศัตรู พยายามที่จะหาจุดอ่อนของพวกเขา

เขาเห็นบางอย่างที่น่าแปลกประหลาด

ที่ด้านหลังของกองทัพ มีธรรมาสน์ขนาดใหญ่นับสิบๆคัน พวกมันทั้งหมดถูกปกคลุมด้วยผ้า ดังนั้น เขาจึงไม่สามารถมองเห็นได้ว่ามันคืออะไร ขนาดของมันสูงใหญ่เกินกว่าที่จะเรียกว่าธรรมาสน์ทั่วไป

เจ้าซีฮูไม่กล้าซักไซ้ เขารีบส่งคนไปแจ้งไปฉีในทันที

เมื่อกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนตั้งค่ายที่ทางเหนือของเมืองซานไห่แล้ว พระอาทิตย์ก็ตกดิน

หลังจากที่กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนข้ามคูน้ำป้องกันเมืองมาได้ กำแพงชั้นนอกก็กลายเป็นถูกโดดเดี่ยว

ในคืนนั้น ทหารธรรมาสน์จากกองพลทหารที่ 1 และกองพลป้องกันเมืองจึงออกจากกำแพงชั้นนอกด้านเหนือ โดยทหารธรรมาสน์ของกองพลทหารที่ 1 จะย้ายไปที่ยังเขตซานไห่ ขณะที่ทหารธรรมาสน์ของกองพลทหารป้องกันเมืองจะรับผิดชอบการป้องกันเขตมิตรภาพ

กองทัพดินแดนซานไห่ได้ยอมแพ้การป้องกันกำแพงเมืองชั้นนอกด้านเหนือแล้ว

วันแรกของสงครามได้สิ้นสุดลงโดยสมบูรณ์

ดินแดนซานไห่ไม่ได้สูญเสียทหารแม้แต่คนเดียว ขณะที่พวกเขาสังหารทหารของศัตรูได้มากถึง **8,000** นาย

ไม่ว่าจะเป็นไต้ฉิงหรือไป๋ฉี พวกเขาต่างก็รู้ว่า มันเป็นเพียงอาหารเรียกน้ำย่อยเท่านั้น

การสู้ที่แท้จริงจะเริ่มขึ้นหลังจากนี้

ณ ค่ายกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

ชายคนหนึ่งสวมชุดดำได้ปรากฏตัวขึ้นในเต็นท์ของไต้ฉิง

“พวกของเจ้ายังไม่มาอีกหรือ?” ดูเหมือนว่าไต้ฉิงจะคุ้นเคยกับชายนี้ และน้ำเสียงของเขาก็แสดงให้เห็นถึงความเศร้าเล็กน้อย

ในวันแรกของสงคราม กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนสูญเสียอย่างหนัก จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่พอใจ

“ผ่อนคลา่ยไว้เถอะ กำลังเสริมกำลังจะมาถึงแล้ว!” ชายชุดดำกล่าวอย่างไร้ความรู้สึกใดๆ

“บอกเวลาที่แน่นอนมาซิ?” ไตฉินยังไม่พอใจกับคำตอบของเขา

“เวลาไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด!” เขายังคงไม่สนใจ “สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ท่านจะต้องลอกองกำลังหลักของพวกเขาออกมา และเก็บกวาดสิ่งกีดขวางจากภายนอก เพื่อสร้างโอกาสในการสู้รบครั้งสุดท้าย”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องมาสอนข้า!” ไตฉินกล่าวเย็นชา พวกเขาเสี่ยงชีวิตของพวกเขาอยู่ในแนวหน้า ขณะที่ชายคนนี้เพียงแค่อ่อนตัวอยู่ในเงามืด แล้วเขากลับกล่าวออกมาง่ายๆเช่นนั้น

“ข้าหวังว่าท่านจะชนะในวันพรุ่งนี้นะ!” หลังจากกล่าวจบ ชายชุดดำก็ออกจากเต็นท์ของเขา และหายตัวไปในความมืด

หลังจากที่เขาจากไปแล้ว ไตฉินก็สับสนออกมาอย่างไม่พอใจ “ไอ้พวกหนูสกปรก!”

วันรุ่งขึ้น ในขณะที่แสงอาทิตย์ส่องลงมาบนพื้นดินของแอ่งเหลียนโจว แต่มันกลับไม่สามารถทำให้ผู้คนรู้สึกอบอุ่นได้เลย

สงครามนั้นโหดร้ายมาก

เนื่องจากอยู่ในระหว่างสงคราม เกษตรกรจึงไม่สามารถออกไปดูแลพื้นที่เพาะปลูกของพวกเขาได้ และโรงผลิตต่างๆในเมืองก็ถูกปิดชั่วคราว ประชาชนหิวอดกั้ว พวกเขาหิวอดกั้วว่า เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมาแล้ว พวกเขาจะกลายเป็นเชลยสงคราม

“พวกเจ้าได้ยินหรือไม่? เมื่อวานนี้ ศัตรูได้ถมคุน้ำป้องกันเมือง และข้ามคุน้ำมาแล้ว!”

“พวกเขาชนเผ่าเร่ร่อนแข็งแกร่งเกินไปแล้ว!”

ในหมู่ประชาชน บางส่วนเป็นชาวเผ่าเทียนเฟิง ใบหน้าของพวกเขาเปลี่ยนไป และพวกเขากลายเป็นมีอารมณ์หลังจากที่ได้ยินเรื่องดังกล่าว

บนอาคารสูงริมถนน สายลับของฝ่ายขาวรอกำลังทำตัวเหมือนนักร้อง ที่จับต้องไป ยังเหยื่อของพวกเขา

เมืองซานไห่ที่เคยสงบ ถูกผลักดันโดยบางอย่างที่หลบซ่อนตัวอยู่

ในทุกๆสงคราม ด้านมืดของสังคมจะค่อยๆเผยโฉมออกมา

การสนทนาระหว่างผู้คนทั่วไปไม่สามารถหยุดยั้งสงครามได้

เมื่อเวลา **10.00** น. การสู้รบได้เริ่มต้นอีกครั้ง

ไต่จिनนำทหาร **12,000** นาย ขึ้นไปบนกำแพงเมืองชั้นนอกด้านเหนือ เพื่อสำรวจ
เขตมิตรภาพ

ส่วนที่เหลืออีก **30,000** นาย ถูกแบ่งออกเป็น **2** กองกำลัง เดินทัพเข้าสู่อาณาเขต
ของเมืองซานไห่ทางตะวันตกนำโดยหลาเคเซิน ขณะที่ทางตะวันออกนำโดยสิริโก่วหลี
เก๋อ

กองกำลังทั้งสองเป็นดั่งกรงเล็บที่ฝังเข้าสู่เมืองซานไห่

พื้นที่เมืองชั้นนอกในปัจจุบันนั้น นอกเหนือจากสิ่งก่อสร้างต่างๆแล้ว สิ่งมีค่าทั้งหมดถูก
ย้ายเข้าไปยังพื้นที่เมืองชั้นในหมดแล้ว

เมื่อหลาเคเซินเข้ามาถึงพื้นที่เมืองชั้นนอก ฉากตรงหน้าทำให้เขาตกใจ

มันเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ ที่ได้รับการปกป้องจากหอนูและสิ่งกีดขวางจำนวนมาก และที่ด้านข้างยังมีสะพานที่เชื่อมต่อไปยังเขตฉิวซู่และเขตซานไห่อีกด้วย

นอกเหนือจากนั้น พื้นที่รอบๆ มีลวดหนามจำนวนมากกระจายอยู่

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งกีดขวางหรือลวดหนาม พวกมันถูกสร้างขึ้นโดยกรมโลจิสติกส์ทางทหารมาเป็นเวลานานแล้ว อุตสาหกรรมทางทหารที่แข็งแกร่ง ได้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของมันในสนามรบ

ไม่เพียงแค่นั้น บนสะพานยังมีทหารประจำการอยู่เป็นจำนวนมากอีกด้วย โดยบนสะพานที่เชื่อมต่อกับเขตฉิวซู่ เป็นทหารม้าที่ยืนประจำการอยู่อย่างเคร่งขรึม ธงที่โบกสะบัดอยู่นั้น เป็นธงของกองพลทหารที่ 2

ส่วนสะพานที่เชื่อมต่อกับเขตซานไห่ เป็นกรมทหารที่ 1 ของกองพลทหารที่ 1 ซึ่งเป็นทหารโล่ดาบยืนประจำการอยู่

กลยุทธ์ของไป๋ฉินนั้นง่าย ๆ ก่อนที่ศัตรูจะเปิดเผยทุกสิ่งที่มี พวกเขามี กองทัพซานไห่ก็จะไม่เคลื่อนไหวทั้งหมด และใช้ประโยชน์จากพื้นที่ของพวกเขาให้เป็นประโยชน์

แม้ว่าการทำสงครามเช่นนี้จะน่าเกลียด แต่ตราบเท้าที่มันมีประสิทธิภาพ ไปสู้ก็ไม่สนใจ

หลาคเซ็นรู้สึกมึนงง เขาไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป

“ท่านขุนพล เราควรจะทำเช่นไร?” นายทหารของเขาถามออกมาอย่างช่วยไม่ได้

ใบหน้าของหลาคเซ็นเปลี่ยนเป็นสีดำ ก่อนจะตะโกนออกไป “เราสามารถทำอะไรได้ด้วยหรือ?”

หากไม่เก็บกวาดสิ่งกีดขวางเหล่านี้ออกไป ทหารม้าเช่นพวกเขาก็คงจะไม่สามารถทำอะไรได้

อย่างช่วยไม่ได้ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน สามารถทำได้เพียง ส่งกองกำลังที่กล้าหาญของพวกเขาออกไปเก็บกวาดสิ่งกีดขวางเหล่านั้น

แต่การเก็บกวาดดังกล่าวนี้ เป็นเหมือนกับการอาบฝนเลือดสำหรับพวกเขา

ทหารธนูบนหลังม้า ยิงฝนลูกศรมาที่พวกเขา กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนสามารถทำได้เพียง ยิงลูกศร **1-2** ลูกกลับไป เพื่อระบายความขุ่นมัวของพวกเขา

สิ่งที่แย่กว่าก็คือ ก่อนที่กองกำลังที่กล้าหาญของพวกเขาจะเก็บกวาดพื้นที่รอบๆ หอחנו
เสร็จ พวกทหารที่กล้าถอยออกไปแล้ว

หลาคเซ็นโกรธ และร้องตะโกนออกมาเสียงดัง การสู้รบที่น่ารังเกียจเช่นนี้มีที่ไหนกัน?

เมื่อไตฉินได้รับข่าว เขาก็โกรธอย่างมาก ตอนนี้ เขารู้แล้วว่า คำกล่าวของชายชุดดำ
ที่ว่า เก็บกวาดสิ่งกีดขวางนั้นหมายถึงอะไร

‘เจ้าหนูโง่เง่า รู้เรื่องนี้อยู่แล้วแต่กลับไม่ยอมบอกข้า’

เมื่อปฏิริยาของไตฉินถูกเผยแพร่ออกไปยังกองกำลังทางตะวันตกและตะวันออก
หลาคเซ็นและสี่รี้โก่วหลี่เกอก็สั่นสะท้าน พวกเขาคิดว่าที่ผู้บัญชาการโกรธเป็นเพราะ
ความเร็วในการเก็บกวาดสิ่งกีดขวางของพวกเขา

อย่างช่วยไม่ได้ พวกเขาทำได้เพียงส่งคนออกไปตายมากขึ้น

ตลอดทั้งเช้า กองกำลังที่ถูกส่งออกไปก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ก่อนเที่ยง พวกเขาก็สามารถเก็บกวาดสิ่งกีดขวางที่อยู่ทางเหนือของแม่น้ำมิตรและแม่น้ำฉิวชู่ยออกไปได้เกือบทั้งหมด

แต่เพียงแค่นั้นในช่วงเช้านั้น กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนก็สูญเสียชีวิตไปอีก 4,000 นาย

ไปช่วงบ่าย หลานเฉินถามไต่กันว่า เขาควรจะเก็บกวาดสิ่งกีดขวางที่ยังเหลืออยู่รอบๆ เขตมิตรภาพต่อหรือไม่

แต่เขากลับได้รับคำสั่งให้ไปยึดสะพานก่อน

อย่างช่วยไม่ได้ แม้ว่าไต้ฉิงจะต้องการโจมตีเขตมิตรภาพโดยตรง

แต่ถ้าเขาทำเช่นนั้น โดยไม่ยึดสะพานและตัดการเชื่อมต่อของเขตทั้ง 3 ก่อน เมื่อพวกเขาเริ่มโจมตี พวกเขาก็อาจจะถูกศัตรูปิดล้อมได้

เวลา 14.00 น. การสู้รบครั้งใหญ่บนสะพานได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ นี่เป็นการสู้รบจริงๆ ครั้งแรกระหว่างกองทัพซานไห่และกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน แม้จะเพิ่งเริ่มต้น แต่มันก็ระเบิดขึ้นมาแล้ว

เห็นได้ชัดว่าสะพานแต่ละแห่งไม่สามารถรองรับคนจำนวนมากได้

บนสะพาน มันมีเพียงพื้นที่แคบๆ ให้ทั้ง **2** ฝ่ายสู้รบกัน

ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง บนสะพานก็เต็มไปด้วยศพ เลือดไหลซึมลงไปตามช่องว่างของแผ่นไม้ ย้อมสะพานทั้งหมดให้เป็นสีแดง

เพื่อเปิดพื้นที่การรบ ทหารต้องโยนศพของทหารที่ตายออกจากสะพาน ศพที่ถูกโยนลงไปในแม่น้ำเหล่านั้น ได้สร้างเป็นฉากที่ราวกับมันอยู่ในนรก

นอกเหนือจากการสู้รบบนสะพานแล้ว ทั้ง **2** ฝ่ายยังยิงฝนลูกศรใส่กันอย่างรุนแรงอีกด้วย

เสียงตะโกนและต่อสู้ทำให้ประชาชนภายในเมืองต่างก็หวาดกลัว

จนกระทั่งถึงเวลา **16.00** น. ภายใต้ความกล้าหาญชิงชนเผ่าเร่ร่อน กองทัพซันไห่ได้ถอนกำลังออกไป และทิ้งสะพานทั้ง **2** ให้กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนยึดครอง

มันดูเหมือนว่ากระแสของสงครามจะหันเหไปทางกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

สำหรับความเป็นจริงของสงคราม? ทุกอย่างยังไม่ชัดเจน

.....

.....

TWO Chapter 334 ปิดล้อมเมือง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 11

กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนได้เข้าปิดล้อมเขตมิตรภาพ

หลังจาก 2 วัน ของการสู้รบ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนเหลือทหารอยู่ถึง
37,000 นาย ขณะที่พวกเขาจะเผชิญหน้าเพียงแค่กองพลทหารป้องกันเมือง
เท่านั้น ในด้านกำลังพล กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนได้เปรียบอย่างมาก

นอกเหนือจากนี้ ไตจินยังได้ส่งทหาร **2,000** นาย ไปป้องกันสะพานทั้ง 2 แห่งอีก
ด้วย

แม้ว่ากองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนส่วนใหญ่จะเป็นทหารม้า แต่มันก็ไม่ได้
หมายความว่าพวกเขาจะไม่รู้จักวิธีปิดล้อมเมือง

สำหรับสงครามครั้งนี้ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนได้เริ่มเตรียมความพร้อมมาเป็นเวลานานแล้ว

สิ่งที่พวกเขานำมาด้วยก็คือ อาวุธปิดล้อม นอกเหนือจากนั้นได้กำแพงบั้งง่าย ๆ แล้ว พวกเขายังมีอาวุธลับอย่างเครื่องยิงลูกหิน

เครื่องยิงลูกหินเหล่านี้ พวกเขาได้รับมาจากพันธมิตรหยานหวง

ถ้าโอหยางโซวสามารถได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างจากพวกโจรได้ แน่นอนว่าพวกพันธมิตรหยานหวงเองก็สามารถได้รับด้วยเช่นกัน

ทุกๆคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน

เครื่องยิงลูกหินเหล่านี้ถูกลอบส่งไปยังเผ่าเทียนฉีราวครึ่งเดือนก่อน และมันถูกเก็บไว้เป็นความลับ

วันนี้ ม่านความลับได้ถูกเปิดเผยออกมาในที่สุด

เมื่อเห็นเครื่องยิงลูกหินถึง 30 เครื่อง ถูกติดตั้งที่ทางเหนือของเขตมิตรภาพ ใบหน้าของเจ้าที่ฮูก็กลายเป็นขมขื่นทันที

เขารับรายงานข่าวนี้ไปยังกองบัญชาการในทันที และพวกเขาได้ส่งสายลับเข้าไปตรวจสอบว่ามันคืออะไร

แต่น่าเสียดาย กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนเก็บมันไว้เป็นความลับ ทุกคนที่พยายามจะเข้าไปใกล้มันจะถูกฆ่าอย่างไร้ปราณี ดังนั้น จึงไม่มีสายลับคนใดเข้าไปใกล้มันได้เลย

เวลา 9.00 น. ได้เกิดเสียงดังขึ้นเมื่อเครื่องยิงลูกหินเริ่มโจมตี

ลูกหินขนาดใหญ่ถูกยิงเข้าไปในพื้นที่เมืองชั้นใน ซึ่งมันดูราวกับเป็นอาวุธทำลายล้างที่ถูกส่งมาจากสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็นหอคอย หรือสิ่งก่อสร้างต่างๆ ไม่มีอะไรสามารถทนการทำลายล้างของมันได้เลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เครื่องยิงหน้าไม้ที่ถูกติดตั้งอยู่บนกำแพงด้านเหนือ พวกมันเป็นเป้าหมายหลักของเครื่องยิงลูกหิน

เครื่องหน้าไม้เป็นอาวุธที่แท้จริงของทหารม้า แล้วเหตุใดไต้ฉิงถึงจะต้องปล่อยมันไปด้วยเล่า?

อย่างไรก็ตาม ด้านหน้าของพวกเขา^{นี้}คือเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศร มันจึงสามารถตอบโต้เครื่องยิงลูกหินได้

ช่วงระยะยิงของเครื่องยิงลูกหินคือ **400** เมตร ขณะที่ช่วงระยะยิงของเครื่องยิงหน้าไม้ **3** คันศรคือ **500** เมตร ด้วยเหตุนี้ เครื่องยิงลูกหินทั้งหมดจึงอยู่ในช่วงระยะยิงของเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรเหล่านั้น

กองพันเครื่องกลพระเจ้า ยิงฝนลูกศรยักษ์ไปที่เครื่องยิงลูกหินของศัตรู

ไม่ว่าจะเป็นเครื่องยิงลูกหินหรือเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศร พวกมันต่างก็เป็นเครื่องกลที่ยอดเยี่ยม ดังนั้น เมื่อพวกมันถูกโจมตีโดยอีกฝ่าย พวกมันจึงเสียหายหนักมาก และไม่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีก

ในการต่อสู้^{นี้} เครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรเป็นฝ่ายชนะ

จากเครื่องยิงลูกหิน **30** เครื่อง ในเวลาไม่ถึงชั่วโมง พวกมันถูกทำลายไปแล้วถึง **20** เครื่อง

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรถูกทำลายไปเพียง 10 เครื่องเท่านั้น

กองพันเครื่องกลพระเจ้าได้ทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์อีกครั้ง

ที่เวที่สูงของกองทัพชนเผ่าเร่ร่อน ใบหน้าของไตฉินกลายเป็นเขียวคล้ำ เขาจำได้ว่าขณะที่พันธมิตรหยานหวงส่งมอบเครื่องยิงลูกหินเหล่านี้ให้กับเผ่าของเขา พวกเขาสาบานว่า เมืองซานไห่จะไม่มีทางป้องกันมันได้

ใครจะไปคิดว่าตั้งแต่เริ่มต้น กลยุทธ์ที่จะใช้เครื่องยิงลูกหินของเขาจะล้มเหลวในทันที?

เนื่องจากมันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญ เขาจึงต้องใช้ทหารชนเผ่าเร่ร่อน ไตฉินหงุดหงิดกับพวกพันธมิตรหยานหวงจริงๆ เขาถ่ายทอดสั่งออกไป ให้ทหารชนเผ่าเร่ร่อนใช้บันไดกำแพง เพื่อปีนขึ้นไปบนกำแพงเมืองของเขตมิตรภาพ

ด้วยการป้องกันของกองพันเครื่องกลพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นเครื่องปิดล้อมใดๆ ก็ยากที่จะทำงานได้

เมื่อรวมกับทหารธนูปนกำแพง พวกเขาเป็นตั้งเครื่องจักรสังหารที่แข็งแกร่ง ก่อนที่ทหารชนเผ่าเร่ร่อนจะเข้าไปใกล้กำแพง พวกเขาก็สูญเสียเป็นจำนวนมากแล้ว

เหล่าทหารชนเผ่าเร่ร่อนที่มีอาวุธครบมือ กลับกลายเป็นตั้งต้นข่าวสาส์ในทุ่งนาที่รอการเก็บเกี่ยว

สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาก็คือ ทหารชนเผ่าเร่ร่อนนั้นกล้าหาญ พวกเขากล้าที่จะฝ่าฝนลูกศรเข้าไป เพื่อปีนขึ้นไปบนกำแพงเมือง แต่เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้กับกำแพงเมืองมากขึ้น พวกเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่ใหญ่ยิ่งกว่า

ไม้กลิ้งและหินยักษ์จำนวนมากถูกโยนออกมาจากบนกำแพง มันได้สังหารผู้พยายามปีนขึ้นไปบนกำแพงเมือง จนทำให้มีผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก

การสู้รบเช่นนี้ เป็นการสู้รบที่โหดร้ายที่สุด

ในสนามรบ เลือดและเนื้อมนกระจัดกระจายไปทั่ว ถ้ายังเป็นเช่นนี้ต่อไป กองทัพทั้งหมดคงจะถูกทำลายจนสิ้นอย่างแน่นอน

การล้อมเมืองกินเวลาจนถึงช่วงเที่ยง กำแพงเมืองของเขตมิตรภาพยังคงแข็งแรงกับ
หิน ไม่มีทหารชนเผ่าเร่ร่อนแม้แต่คนเดียวที่สามารถปีนขึ้นไปถึงด้านบนกำแพง และ
สร้างภัยคุกคามแก่กองพลทหารป้องกันเมืองได้เลย

ในท้ายที่สุด เมื่อปราศจากเครื่องยิงลูกหิน กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนก็ยังคง
อ่อนแออย่างมาก

บนหลังม้า พวกเขาเป็นดั่งวีรบุรุษ แต่เมื่อเป็นการปิดล้อมเมือง พวกเขาเป็นเพียง
ทหารที่อ่อนแอเท่านั้น

ใช้ประโยชน์จากช่วงพักรบ กองพลทหารป้องกันเมืองมีเวลาพักหายใจ การที่มีเพียง
กองพลทหารเดียวปกป้องพื้นที่ขนาดใหญ่เช่นนี้ มันไม่ง่ายอย่างที่พวกเขาคิดไว้เลย

สำหรับเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรของกองพันเครื่องกลพระเจ้า แม้ว่ามันจะทรงพลัง
อย่างมาก แต่เมื่อพวกเขาต้องใช้พวกมันอย่างต่อเนื่อง มือและแขนของพวกเขาก็เริ่ม
บวมและล้า

ไม่เพียงเท่านั้น นอกจากศัตรูจะแข็งแกร่งแล้ว พวกเขายังมีความกล้าหาญอย่างมาก
มันทำให้ทหารที่รับผิดชอบการโยนไม้กลิ้งและหินยักษ์ลำบากอย่างมาก

การสู้รบอย่างต่อเนื่องทำให้เหล่าทหารหมดสิ้นเรี่ยวแรง

โชคดีที่ในขณะนั้น กรมโลจิสติกส์ทางทหารได้จัดให้ประชาชนช่วยนำอาหารร้อนๆ
แสนอร่อยมาให้พวกเขา

ขณะเดียวกันกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนก็กำลังเตรียมอาหารของพวกเขาเช่นกัน
แต่บรรยากาศของพวกเขากลับเต็มไปด้วยความหดหู่

ขวัญกำลังใจของพวกเขาถูกบดขยี้จากสิ่งที่เกิดขึ้น ตอนนี้ มันได้อยู่ในระดับที่ต่ำที่สุด
แล้ว ทหารบางนายถึงกับสิ้นหวัง พวกเขาคิดกันว่า ไม่ว่าจะทำอย่างไร พวกเขาก็คงจะ
ไม่สามารถยึดเขตมิตรภาพได้แน่

ความรู้สึกนี้แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งค่าย มันทำให้ไตฉินขมวดคิ้ว

สิ่งที่ทำให้เขายังยึดมั่นอยู่ก็คือ กำลังเสริมจากพันธมิตรหยานหวง แต่หนุโง่นั้นก็ยังคง
ไม่ปรากฏตัวออกมา พวกมันกำลังเล่นอะไรกันอยู่

กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนกำลังจะพังทลายแล้ว หากความผิดพลาดเพียงเล็กน้อย
อีก มันก็จะผลักดันพวกเขาไปยังขอบผา

ไต่ฉันรู้สึกได้ถึงความตั้งใจที่จะล่าถอยของเหล่าขุนพลจากเผ่าอื่นๆ ในท้ายที่สุด ก็จะไม่เหลือเพียงเผ่าเทียนฉีเท่านั้นที่มีความเกลียดชังฝังลึกต่อดินแดนซานไห่

ถ้าไม่ใช่ว่าดินแดนซานไห่ครอบคลุมสมบัติไว้มากมาย พวกเขาก็คงจะไม่ตอบสนองต่อการเรียกของข่าน และนำกองกำลังของพวกเขามาร่วมโจมตีดินแดนซานไห่อย่างแน่นอน

ผ่านไป 3 วันแล้ว แต่พวกเขากลับยังทำอะไรไม่ได้เลย ในขณะที่กองทัพของพวกเขาสูญเสียไปเกือบครึ่งแล้ว

ทหารชนเผ่าเร่ร่อนทุกคนายเริ่มรู้สึกไม่ดี

ในช่วงบ่าย ภายใต้คำสั่งของไต่ฉัน กองทัพชนเผ่าเร่ร่อนได้เปิดฉากโจมตีเขตมิตรภาพอีกครั้ง

แต่ในครั้งนี้ ขวัญกำลังใจของพวกเขาตกลงอย่างมาก มันไม่ได้ดูดีเหมือนก่อนหน้านี้

ในครั้งนี้ กองพลทหารป้องกันเมืองไม่ได้รับความสูญเสีย พวกเขามีเพียงทหารบางส่วนที่ได้รับบาดเจ็บจากการสกัดกั้นการโจมตีของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนเท่านั้น

การสู้รบในวันที่ 3 สิ้นสุดลงตรงนั้น

ช่วงค่ำ ภายในเต็นท์หลักของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

ไต้ฉิงโกธร เขาไม่ได้สงบและใจเย็นเหมือนก่อนหน้านี้

การประชุมเพียงจะสิ้นสุดลง นอกเหนือจากฮาริชาโกที่ยังเงี้ยบอยู่ ชุนพลจากเผ่าอื่นๆ
กดดันให้เขาสลายกองทัพ ถ้าไม่เช่นนั้น พวกเขาจะออกไปเอง

‘พวกโง่เง่านั้น!’

‘พวกเจ้าคิดว่าการสลายกองทัพจะทำให้ทุกอย่างเรียบร้อยหรือ? เมื่อพวกเจ้าปล่อย
เชี้ยวของพวกเจ้า แต่การปิดปากนั้นคงจะไม่ใช่วิธีที่ง่าย’

‘หลังจากจบสงครามครั้งนี้ และดินแดนชานให้ฟื้นตัวขึ้น พวกเจ้าคิดว่าพวกเขาจะ
ปล่อยพวกเจ้าไปหรือ? ไร้พวกโง่!’

เมื่อกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนไม่มีทางให้เดิน พวกเขาก็จำเป็นต้องถอยกลับไป
ยังขอบผา

แต่กลับไม่มีใครเชื่อคำกล่าวของเขาเลย พวกเขาทำตัวเป็นนกกระจอกเทศ ไม่สนใจสิ่งใดอีก

ไต้ฉิงก็รวบรวด เขาทุบทำลายสิ่งต่างๆ ในเต็นท์ของเขา

หลาคเซินยังคงยืนอยู่เงียบๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นไต้ฉิงสูญเสียการควบคุมตัวเอง

หลาคเซินตระหนักว่า ในตอนนี้ ไต้ฉิงไม่ได้น่ากลัวอีกต่อไป

ไต้ฉิงหันกลับไปมองหลาคเซิน และสงบสติอารมณ์ของตนลง

“เจ้ากลับไปก่อน!” ไต้ฉิงพยายามคืนความสงบของเขา

“ขอรับ!” หลาคเซินออกมาจากเต็นท์เงียบๆ

ไม่นานหลังจากนั้น ชายชุดดำก็แอบเข้ามาในเต็นท์

เมื่อไต้ฉินเห็นชายชุดดำ ความหดหู่ของเขาก็ถูกปลดปล่อยออกมา เขาซัดดาบจันทร์เสี้ยวออกมา และชี้มันไปที่คอของชายชุดดำ “กำลังเสริมที่เจ้าสัญญาอยู่ที่ใดกัน? จงให้คำตอบที่น่าพอใจมา ไม่อย่างนั้น เจ้าจะไม่ได้กลับออกไปอีก!”

ชายชุดดำไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวใดๆ “ท่านขุนพล ท่านโกรธอะไรของท่านกัน?”

“ไอ้โง่... เป็นเพราะพวกเจ้า ขุนพลจากเผ่าอื่นๆจะออกไปแล้ว ถ้าข้าไม่รอด พวกเจ้าทั้งหมดก็คงจะไม่รอดเช่นกัน” ไต้ฉินโกรธ เขากัดฟันแน่นขณะที่กล่าวออกไป

“กำลังเสริมจะมาถึงในวันพรุ่งนี้!” ชายชุดดำตอบซ้ำๆ เขาไม่ได้กังวลใดๆกับดาบที่ชี้คอเขาอยู่เลย

ดวงตาของไต้ฉินแข็งค้าง ก่อนที่เขาจะเก็บดาบเข้าฝัก “เจ้ากล่าวจริงหรือ?”

“เมื่อถึงวันพรุ่งนี้ ท่านก็จะรู้เอง ข้าเคยโกหกท่านด้วยหรือ?”

“ดี ข้าจะเชื่อเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย” ไต้ฉินช่วยไม่ได้ ความหวังเดียวของเขาก็คือกำลังเสริม

ชายชุดดำหัวเราะอย่างเย็นชา ดูเหมือนว่าเขาจะเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์จริงๆ

พันธมิตรหยานหวงต้องใช้เวลาในการเตรียมการสำหรับแผนการทางทหารต่างๆ พวกเขาจึงล่าช้า

“ในวันพรุ่งนี้ ข้ายังต้องการให้พวกท่านแสดงโชว์ดีๆ ให้พวกเราดู ข้าไปล่ะ”

“เหอะ!” ไตฉินไม่ได้ตอบรับ

ชายชุดดำไม่สนใจและออกไป เขาหายไปในความมืดอีกครั้ง

ในคืนนั้น กองกำลัง 20,000 นาย ได้ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดารในแอ่งเหลียนโจว พวกเขาเป็นดั่งกองทัพภูติผี มุ่งหน้ามายังเมืองซานไห่เจียบๆ

ท่ามกลางกองทัพที่กำลังใกล้เข้ามานี้ มีขุนเซ็นจุน, ซีอ๋องป้า และบุคคลพิเศษที่เป็นเพื่อนเก่าของไป๋ฉี เจ้ากั๋ว

เจ้ากั๋วขึ้นมาขณะที่เขามองไปที่เมืองซานไห่ เขาพิมพ์ออกมาว่า “เจ้าเมืองหวู่อ๋าน เราจะได้เจอกันอีกครั้งแล้ว ในครั้งนี้ เจ้าจะต้องแพ้อย่างแน่นอน”

ดินแดนซานไห่กำลังจะได้พบสิ่งที่เป็นอันตรายในที่สุด

TWO Chapter 335 ดินแดนซานไห่จะฟ่ายแพ้ว?

เดินทัพในยามเช้า กำลังเสริม **20,000** นาย ของพันธมิตรหยานหวง ลอบเข้ามาทางตะวันตกของดินแดนซานไห่

ในขณะเดียวกัน กองกำลังอีก **20,000** นาย ที่นำโดยจางหลงก็ปรากฏตัวขึ้นและพุ่งตรงไปที่ค่ายทิศตะวันออก

ทางด้านของเมืองดาบหัก ตีเงินและเฟี้ยวหลิงฮวนนำทหารชั้นสูงอีก **5,000** นาย ไปช่วยซาโพจุ่น

ในกองกำลังของพวกเขา มีขุนพลทางประวัติศาสตร์อย่างเหลียนผอเป็นผู้นำทัพ

เมื่อรวมกับกองกำลัง **5,000** นาย ที่ซาโพจุ่นนำมาก่อนหน้านี้ พันมิตรหยานหวงได้ลงทุนครั้งใหญ่ด้วยกำลังพลรวมถึง **50,000** นาย

กลยุทธ์ของพวกเขาก็คือ การปิดล้อมแต่ยังไม่โจมตี กองพลทหารของเมืองดาบหักจะปิดล้อมกองพลทหารที่ **3** ร่วมกับกองกำลังชั้นสูงของพันธมิตรหยานหวงอีก

10,000 นาย เพื่อรอทหารอีก 20,000 นาย ที่จวนกลางกำลังนำมา จากนั้น พวกเขาถึงจะโจมตี

หลังจากที่พวกเขาทำลายกองพลทหารที่ 3 แล้ว พวกเขาก็จะเดินทางไปทางตะวันตก เพื่อปิดล้อมเมืองซานไห่โดยสมบูรณ์

ความกระหายของพวกเขาใหญ่โตอย่างไม่คาดคิด

แผนการของพวกเขาไม่ใช่แค่นั้น ดีเงินและขุนเขินจุนยังได้ใช้ความสัมพันธ์ของพวกเขา ติดต่อกับลอร์ดที่ทรงอำนาจอื่นๆ ให้พวกเขาส่งกองกำลังของพวกเขาไปรวมตัวกันที่ชายแดนของดินแดนอื่นๆ ในพันธมิตรซานไห่

เป้าหมายของพวกเขาก็คือ ป้องกันไม่ให้พวกเขาส่งกำลังเสริมมาช่วยดินแดนซานไห่

ทุกคนจะต้องเข้าใจก่อนว่า นี่เป็นการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ของพวกเขา

ถ้าพวกเขาประสบความสำเร็จ ไม่เพียงแต่พวกเขาจะทำลายดินแดนซานไห่ได้เท่านั้น แต่พันธมิตรซานไห่ก็ยังคงได้รับความเสียหายอย่างหนักอีกด้วย

หลังจากนั้น ภูมิภาคจีนก็จะกลายเป็นของพันธมิตรหยานหวง และกลับไปยังเส้นทาง
ที่ตีเงินและกลุ่มของเขาได้วางแผนเอาไว้ การเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ที่เกิดจากโ
หยางโชวกำลังจะหยุดลงแล้ว

นี่เป็นการเคลื่อนไหวที่ทรงพลังที่สุดของพันธมิตรหยานหวง ตั้งแต่ที่พวกเขาได้ก่อตั้ง
พันธมิตรขึ้นมา

แม้แต่ฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับพวกเขา ก็ยังมองว่ามันเป็นการเคลื่อนไหวที่ยอดเยี่ยม

โหยางโชวยังคงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ไต้ฉินถอยหายใจหลังจากที่เขาได้รู้ว่ากำลังเสริมกำลังเดินทางมาแล้ว

เข้าวันนั้น ทหารของเผ่าต่างๆเริ่มเก็บของและเตรียมที่จะเดินทางกลับ แต่เมื่อพวกเขา
ได้รู้ว่ามีกองกำลังอื่นมาปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลัน ขุนพลทั้งหลายก็รีบวิ่งไปที่เต็นท์
ของไต้ฉิน เพื่อสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น

ไต้ฉินอธิบายง่ายๆ เขากล่าวว่า “กำลังเสริมได้มาถึงแล้ว มันถึงเวลาที่พวกเราจะโจมตี
ดินแดนซานไห่แล้ว”

“พวกเรายินดีจะปฏิบัติตามคำสั่งของท่านผู้บัญชาการ!”

ในเวลานี้ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่มีใครต้องการจะล่าถอยอีกแล้ว

กำลังเสริม **20,000** นาย เป็นดั่งตัวแทนของความแข็งแกร่ง และเป็นอีกครั้งที่ขวัญกำลังใจของพวกเขาพุ่งสูงขึ้น

เมื่อเทียบกับเต็นท์หลักของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน กองบัญชาการของดินแดนซานไห่กลับมีบรรยากาศที่ตึงเครียดเป็นอย่างมาก

ไปฉิมผวดี้วี่ สิ่งที่เขากังวลไม่ใช่กำลังเสริม **20,000** นาย ของศัตรู แต่เป็นตำแหน่งที่พวกเขาปรากฏตัวขึ้น มันไม่ถูกต้อง พวกเขาควรจะปรากฏตัวขึ้นทางตะวันออกเท่านั้น แล้วเหตุใดพวกเขาถึงได้มาปรากฏตัวขึ้นที่ทางตะวันตกกัน?

กองบัญชาการไม่เข้าใจในเรื่องนี้ มีเพียงโหยางโซวเท่านั้นที่ให้คำตอบพวกเขาได้

มู่หลานเยว่มาอยู่ที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อที่จะให้พวกเขาได้ติดต่อประสานงานกับโหยางโซวได้

เมื่อเธอได้รับข่าว เธอก็รีบแจ้งเตือนให้เขาทราบในทันที

การที่กองกำลังของพันธมิตรหยานหวงปรากฏตัวขึ้นทางตะวันตกเช่นนี้ มันก็
หมายความว่า มีลอร์ดคนใดคนหนึ่งได้ทำลายละเมิดของพวกเขาไปแล้ว

มันมีความหมายอย่างมาก สัญญาในเกมส์มีผลตามกฎหมาย ผู้เล่นที่ละเมิดสัญญา
จะได้รับการลงโทษที่รุนแรง

เพื่อป้องกันไม่ให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น เขาจึงตั้งใจทำมันอย่างเคร่งครัด เพราะการ
ละเมิดสัญญาไม่เพียงแต่จะทำให้เศรษฐกิจต้องเสียหายอย่างรุนแรงเท่านั้น แต่เขา
จะต้องถูกจับเข้าคุกอีกด้วย

และยังไม่ใช่แค่นั้น การละเมิดสัญญาเพียงฝ่ายเดียวอาจจะส่งผลกระทบต่อการ
ประเมินระดับสิทธิของผู้เล่นอีกด้วย มันเป็นอันตรายต่อทั้งชีวิตในโลกจริงและในเกมส์

สรุปได้ว่า ผลกระทบของมันรุนแรงเป็นอย่างมาก

เขาจึงไม่คาดคิดเลยว่า พันธมิตรหยานหวงจะมีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้

โอหยางโซวไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่า เงื่อนไขอะไรที่พันธมิตรหยานหวงสัญญาไว้
กับลอร์ดคนนั้น จนเขาถึงกับยอมถูกจับเข้าคุกและรับโทษอื่นๆ

อิทธิพลที่ฝังรากลึกของพันธมิตรหยานหวงนั้นไกลเกินกว่าที่โอหยางโซวจะคาดคิดได้
ความสัมพันธ์ของพวกเขาผู้เฒ่าทั้งหลายเหล่านั้น น่ากลัวอย่างแท้จริง

โดยไม่มีใครสังเกต ทันทีที่พวกเขาได้เผยเขี้ยวเล็บของพวกเขาแล้ว มันจะตามมาด้วย
การนองเลือดที่น่าสลดสยอง

ในด้านนี้ โอหยางโซวยังเป็นเพียงมือใหม่ และไม่ได้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับพวกเขา
เลย

โอหยางโซวไม่มีเวลาคิดมากนัก และปฏิกริยาแรกของเขาก็คือ บอกให้มู่หลานเยว่
เตือนไปฉีให้สนใจทางตะวันออก เนื่องจากทางตะวันตกมีผู้ละเมิดสัญญาของพวกเขา
ทางตะวันออกก็คงจะมีด้วยเช่นกัน

พันธมิตรหยานหวงได้วางแผนมาเป็นอย่างดี ดังนั้น พวกเขาคงจะทำครอบคลุมทุกๆ
สิ่ง

ถ้าสถานการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับทางตะวันออกเช่นกัน มันจะทำให้กองพลทหารที่ 3
ต้องเผชิญกับปัญหาใหญ่

ในความเป็นจริง การเตือนสติพวกเขาของโอหยางโซวไม่ได้ส่งผลอะไรมากนัก

ตั้งแต่กองกำลังพันธมิตรหยานหวงได้ปรากฏตัวขึ้น มันก็สายเกินกว่าที่พวกเขาจะ
ออกคำสั่งอะไรได้แล้ว โอหยางโซวทำได้เพียงหวังว่า ฝ่ายข้าवरองจะเฉียบคม
สามารถตรวจพบกองกำลังทางตะวันออกของศัตรูได้อย่างรวดเร็ว เพื่อซื้อเวลาให้กอง
พลทหารที่ 3 ได้บ้าง

สำหรับสมาชิกในพันธมิตรซานไห่ โอหยางโซวกล่าวกับพวกเขาด้วยประโยคสั้นๆ เพียง
ว่า ‘ปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง’

ในคำกล่าวของเขา มันมีความหมายว่า อันตรายเองก็เป็นโอกาสด้วยเช่นกัน

พวกเขาสามารถใช้โอกาสนี้ในการขยายความแข็งแกร่งของพวกเขาได้ พวกเขา
สามารถที่จะกวาดล้างดินแดนของลอร์ดที่อยู่รอบๆพวกเขาได้อย่างง่ายดาย สำหรับ
ดินแดนซานไห่ ไม่จำเป็นต้องส่งกำลังเสริมใดๆมาช่วยในเวลา

คำกล่าวของโอหยางโซวช่วยให้ความสับสนวุ่นวายในพันธมิตรสงบลง

หลังจากที่พวกเขาสงบลงแล้ว มันก็ถึงเวลาที่ต้องวางแผน

ตอนนี้ มันยังไกลเกินกว่าที่จะตัดสินใจชนะหรือพ่ายแพ้

เมื่อได้ยินคำกล่าวของมูหลานเยว่แล้ว ไปฉีกก็เสียบไป เขาสั่งให้กองกำลังทั้งหมดหยุดการเคลื่อนไหวของพวกเขา ก่อนที่เขาจะเข้าไปอยู่ในห้องส่วนตัวเพียงลำพัง สำหรับแผนการของเขา คงมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้

ณ ภาคตะวันออกของแอ่งเหลียนโจว

ก่อนหน้านี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ชนเผ่าคนเถื่อนบุกเขา แอบติดต่อกับเมืองซีไห่ยว ฝายขาวกรองจึงได้ส่งสายลับกระจายออกไปทั่วพื้นที่ของภาคตะวันออก ซึ่งกลายเป็นว่ามันจะช่วยพวกเขาในสงครามเหลียนโจวเป็นอย่างมาก

การที่เผ่าเทียนฉีได้ร่วมมือกับเมืองดาบหักนั้น มันได้ถูกค้นพบโดยทีมข่าวกรองที่ 1 นานแล้ว

ดังนั้น ทันทีที่กองกำลังของศัตรูปรากฏตัวขึ้นทางตะวันออก พวกเขาจึงถูกค้นพบโดยทีมข่าวกรองที่ 1 ทันที และสายลับได้ใช้นกพิราบกลับไปส่งข่าวที่ค่ายทิศตะวันออก เพื่อเตือนให้กองพลทหารเตรียมพร้อม

กองกำลังที่นำโดยจวนหลางอยู่ห่างจากค่ายทิศตะวันออกประมาณหนึ่งวัน แต่ถ้าพวกเขาวิ่งไป พวกเขาก็จะไปถึงค่ายทิศตะวันออกภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวัน

ด้วยความเร็วของนกเฟิง มันได้มาถึงค่ายทิศตะวันออกในเวลาเพียงครึ่งวันเท่านั้น

ครึ่งวันที่เหลือนี้จะเป็นเวลาสำหรับให้กองพลทหารที่ 3 เตรียมการรับมือกับความตาย

ขณะที่เจ้าหน้าที่ช่างกรงที่ค่ายได้รับข่าวมา เขาก็รีบแจ้งให้เอ๋อหลายทราบในทันที

เมื่อเอ๋อหลายได้รับข่าว เขาก็เรียกผู้การทั้งหลายเข้ามาประชุมในทันที

“พวกเราแทบจะไม่มีเวลาแล้ว หากพวกเจ้ามีความคิดอะไรก็จงรีบกล่าวออกมา”
ถึงแม้ว่าเอ๋อหลายจะเป็นคนบ้าคลั่ง แต่เขาก็เป็นคนที่ทุ่มเทในการทำหน้าที่ของเขา
และเขาก็รู้ถึงจุดอ่อนของตัวเองดี ดังนั้น เขาจึงเลือกที่จะฟังความคิดเห็นของ
ผู้ใต้บังคับบัญชา

ตั้งแต่นั้นยังคงเงียบอยู่ นายทหารเหล่านี้ มีความดูร้ายเป็นพื้นฐาน พวกเขาสามารถทำ
ได้เพียงนำทหารออกไปสู้รบในการสู้รบเท่านั้น การจะให้เสนอคำแนะนำนั้นมากเกินไปสำหรับพวกเขา

จากผู้การทั้ง 5 มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อื้อหลายคาดหวัง เขาเป็นผู้การแห่งกรมทหารที่ 2 เล่ยจิงเทียน เล่ยจิงเทียนมาจากเผ่าเล่ยเตียน และเขาเป็นน้องชายของผู้ปกครองเมืองกุ่ซาน เล่ยฟาน

แม้ว่าเล่ยจิงเทียนจะเป็นคนเถื่อนภูเขา แต่เขาก็เป็นคนที่มีความคิดเฉียบคม และสามารถบัญชาการกองกำลังได้ดี

ตามที่คาดไว้ เมื่อไม่มีใครกล่าวอะไรออกมา เล่ยจิงเทียนจึงยืนขึ้น และกล่าวว่า “ศัตรูมีมากกว่าพวกเราราว 2-3 เท่า หากยังอยู่ในค่ายทิศตะวันออก พวกเราคงไม่สามารถป้องกันการโจมตีของพวกเขาได้อย่างแน่นอน ข้าคิดว่าเราควรจะรีบล่าถอย ก่อนที่ศัตรูจะมาถึง”

“ล่าถอยหรือ? ไปที่ไหนล่ะ?”

“เมืองกุ่ซาน!”

“เมืองกุ่ซาน?”

“ใช่ขอรับ ประการแรก พื้นที่ส่วนใหญ่ที่นั่นเป็นภูเขาที่คนเถื่อนภูเขาอาศัยอยู่ และ
กรมทหารอิสระเองก็ตั้งอยู่ที่นั่น, ประการที่สอง เมืองมีเครื่องป้องกันที่ดีกว่าค่ายทิศ
ตะวันออกมาก”

ขณะที่พวกเขาได้ยินคำกล่าวนั้น นายทหารทั้งหมดก็เห็นด้วย

“ข้าเห็นด้วย!”

“ข้าเองก็เห็นด้วยเช่นกัน!”

“ดี ถ้าเช่นนั้น พวกเราทั้งหมดก็จะล่าถอยไปที่เมืองกุซาน”

“ท่านขุนพล เราจำเป็นต้องคิดแผน เพื่อไม่ให้ศัตรูลอบโจมตีพวกเราขณะที่ล่าถอย
ได้” นายพันแห่งกองพันทหารองครักษ์เลี้ยวไค่เต๋ออนเขา

“อืม เราจำเป็นต้องคิดแผนกันจริงๆ” เอ้อหลายลู่บเคราของเขาขณะที่วางแผนการ
จากนั้น เขาก็หันไปทางเจ้าหน้าที่ฝ่ายข้างกรอง และกล่าวว่า “แจ้งข่าวและแผนการ
ทั้งหมดของพวกเราไปยังกองบัญชาการในทันที ในขณะเดียวกัน ถามพวกเขาด้วยว่า
จะให้พวกเราทำอย่างไรต่อไป”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

ในความเป็นจริง ทันทีที่ทีมข่าวกรองตรวจพบกองกำลังที่น่าโดยจวนกลาง พวกเขาก็ส่งรายงานไป **2** ฉบับ หนึ่งส่งไปยังค่ายทิสตะวันตก และอีกหนึ่งส่งไปยังกองบัญชาการในเมืองซานไห่

ดังนั้น สิ่งเดียวที่พวกเขาจะต้องแจ้งในตอนนี้อีกคือ แผนการล่าถอยของพวกเขา

เนื่องจากเวลาบีบรัด ค่ายทิสตะวันตกจึงเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

เพื่อไม่ให้กองพลทหารที่ **3** ได้รับการแจ้งเตือน กองกำลังของตีเจินจึงยังคงซ่อนตัวอยู่ในเขตแดนของเมืองดาบหัก

ที่ตรงข้ามกับค่ายทิสตะวันตก คือค่ายของกองพลทหารแห่งเมืองดาบหักและกองกำลังของซาโพจุ่น

กองกำลังของทั้ง **2** ฝ่าย หยุดนิ่งมาหลายวันแล้ว โดยที่พวกเขาไม่ได้ออกมาเผชิญหน้ากันเลย

เพื่อหลอกล่อศัตรู เอ้อหลายได้ส่งกองพันทหารองครักษ์ที่เป็นทหารม้า ไปยั่วยุศัตรู

ขณะที่กองกำลังหลักของพวกเขา แอบล่าถอยออกไปอย่างเงียบๆ ด้านหลังค่าย

เกี่ยวกับแผนการของพวกเขา ปาเตาและซาโฟจุ่นไม่ได้เอะใจอะไรเลย

ความเกลียดชังของพวกเขาทั้งคู่ที่มีต่อโอหยางโซวุนนั้นลึกเข้าไปถึงกระดูก พวกเขา
จินตนาการถึงการแก้แค้นแทบจะตลอดเวลา

เมื่อเวลาผ่านไป แผนการของพันธมิตรหยานหวงก็ถูกเปิดเผย

ในพอร์รัม ได้เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้น และพวกเขาก็เริ่มแสดงความไว้อาลัยต่อ
ดินแดนซานไห่

“ดินแดนซานไห่กำลังจะถูกทำลาย พันมิตรหยานหวงช่างแข็งแกร่งจริงๆ!”

“พันธมิตรหยานหวงชอบเก็บตัวเงียบ แต่เมื่อพวกเขาเคลื่อนไหว มันช่างน่าตกใจ
อย่างแท้จริง!”

“พันธมิตรหยานหวงทำได้ดีจริงๆ!”

“สถานการณ์ในภูมิภาคจีนกำลังจะเปลี่ยนไป ใครจะได้เป็นลอร์ดที่แท้จริงจะถูกกำหนดหลังจากนี้!”

.....

มีหลากหลายความคิดเห็น บางคนก็ให้กำลังใจพวกเขา บางคนก็เสียใจกับพวกเขา มีทั้งคนที่ต่อต้านและสนับสนุนพันธมิตรซานไห่ ไม่มีใครรู้ว่าดินแดนซานไห่จะอยู่รอดได้อย่างไรจากสถานการณ์เช่นนี้

ในตอนนี้ นักวิจัยมืออาชีพที่ได้รับการว่าจ้างจากพันธมิตรหยานหวง ได้ประกาศออกไปว่า พันมิตรหยานหวงมองการไกลและใจเย็น ตรงกันข้ามกับดินแดนซานไห่ที่หยิ่งผยอง มันทำให้พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้

แม้แต่ในฟอรัมระดับโลก ก็เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นด้วยเช่นกัน

แจ็คดอร์สันผู้ซึ่งรู้ลึกกว่าดินแดนซานไห่จะอยู่รอดไม่ได้กล่าวอะไรออกมา ภูมิภาคจีนนั้นมีเสือและมังกรซ่อนตัวอยู่มากมาย การชิงชัยกันในครั้งนี้รุนแรงอย่างมาก

ในขณะนี้ ชื่อเสียงของพันธมิตรหยานหวงได้ทะยานสูงขึ้น และพวกเขาได้อำงสิทธิ์เหนือความโดดเด่นทั้งหมดไป

TWO Chapter 336 แผนเมืองร้าง

เวลา **17.00** น. กองกำลังที่นำโดยจวนหลางได้เข้ามาใกล้กับค่ายทิศตะวันออก

เมื่อพวกเขาปรากฏตัวขึ้น ตี๋เจินก็นำกองกำลังของเขาออกมา และทั้ง **2** กองกำลังก็ประสบความสำเร็จในการปิดล้อมค่ายทิศตะวันออกจากทุกทิศทาง ตามที่วางแผนเอาไว้

เนื่องจากมันเย็นมากแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกที่จะเริ่มการสู้รบในวันพรุ่งนี้แทน

การตัดสินใจของพวกเขาเช่นนี้ ทำให้กองพลทหารที่ **3** มีเวลามากพอที่จะล่อถอยไปได้ไกล

บ่ายวันนั้น นกเฟิงที่ถูกส่งมาจากค่ายทิศตะวันออกได้มาถึงเมืองซานไห่พร้อมกับข่าวกรอง

เมื่อได้เห็นแผนของพวกเขา กองบัญชาการก็ชื่นชมว่ากองพลทหารที่ 3 ตัดสินใจได้
อย่างยอดเยี่ยม ด้วยการสนับสนุนของเมืองกุ๋ซาน พวกเขาจะสามารถทนรับการโจมตี
ของศัตรูได้อย่างน้อย 4-5 วัน

กองบัญชาการต้องเวลาเพียง 2-3 วันเท่านั้น ในการจัดเตรียมแผนการของพวกเขา

ไปี่กำลังจัดเตรียมของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับศัตรูของเขา

หลังจากตั้งค่ายของพวกเขาเสร็จแล้ว จานหลางก็พาเจ้าจวงปิ่นขึ้นไปบนเวทีสูง เพื่อ
ตรวจสอบความเคลื่อนไหวของค่ายทิศตะวันออก

“ทำไมค่ายถึงได้เงียบเช่นนี้?” จานหลางมีข้อสงสัยบางประการ

จานหลางให้ความสนใจกับมันอย่างมาก “มันเงียบมากเกินไปหรือไม่?”

“เราควรจะส่งสายลับเข้าไปตรวจสอบดีหรือไม่?”

จานหลางส่ายหัว “ไม่จำเป็น อย่างไรก็ตาม พຼ່ງนี้เราก็จะเริ่มการสู้รบอยู่แล้ว”

“ขอรับ เช่นนั้น ข้าจะไปเตรียมกองกำลังของเราให้พร้อม” เจ้าจวงออกไป

จางหลางมองตามหลังของเจ้าจวงและพยักหน้า ความสามารถของเขาทำให้จางหลางพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีพรสวรรค์มากเท่าเจ้ากั้ว บุคลิกของเขาก็น่าชื่นชมเป็นอย่างมาก แต่เขากลับไม่ใช่คนชอบกล่าวอะไรออกมามากนัก

อย่างไรก็ตาม ที่จางหลางชื่นชมเขาก็เพราะ ประสิทธิภาพที่เจ้าจวงสามารถทำตามที่เขาสั่งได้

เจ้าจวงได้จัดการทุกอย่างเป็นระบบระเบียบ และเตรียมความพร้อมล่วงหน้า เขาหาจุดที่เหมาะสมในการตั้งค่าย, วางผังค่าย, จัดแจงทรัพยากร, การจัดเวรยาม, ฯลฯ

ภายใต้การดูแลของเจ้าจวง กองกำลังของเขาดำเนินงานต่างๆได้เป็นอย่างดี โดยที่จางหลางไม่จำเป็นต้องกังวลอะไร

ในวันรุ่งขึ้น กองทัพพันธมิตรได้เริ่มโจมตีค่ายทิศตะวันออก

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ แม้ว่าศัตรูจะบุกไปถึงด้านหน้าแล้ว ค่ายทิศตะวันออกก็ยังคงเงียบอยู่

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น ภายในใจของจานหลางก็เต็มไปด้วยความไม่สบายใจ

การโจมตีของพวกเขาปราศจากการต่อต้านใดๆ พวกเขาสามารถเข้าไปในค่ายได้อย่างง่ายดาย

ในเวลานั้น แม้แต่คนโง่ก็ยังรู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

กองกำลังทั้ง 2 ได้มารวมตัวกันในค่ายทิศตะวันออก

เมื่อพวกเขาเห็นว่าค่ายว่างเปล่า ใบหน้าของจานหลาง และตี่เจิ้นก็กลายเป็นน้ำเกลียด

ภายในค่าย หุ่นไล่กาที่สวมชุดเกราะกำลังจ้องมองไปที่กองทัพพันธมิตร ที่เป็นดั่งตัวตลกที่น่าขบขัน

“บ้าเอ้ย!” ซาโพนุ่นตะโกน เขาเหวี่ยงกระบี่ฟันหุ่นไล่กา เพื่อระบายความโกรธของเขา

ตี่เจิ้นสงบลง เขาหันไปถามจานหลางว่า “เจ้าคิดอย่างไร?”

“เห็นได้ชัดว่ากองกำลังของพวกเราถูกตรวจพบ พวกเขาจึงรู้การคงอยู่ของพวกเขา
ก่อนแล้ว ข้าคิดว่าพวกเขาคงจะล่าถอยออกไปในช่วงบ่ายเมื่อวานนี้” จานกลางกระ
วณระวายเป็นเล็กน้อย

ความรู้สึกที่สิ่งต่างๆอยู่นอกเหนือการควบคุมเช่นนี้ ทำให้เขาอึดอัดมาก

ตีเงินหยักหน้า เขาเห็นด้วยการวิเคราะห์ของจานกลาง “ทางเหนือและทางใต้ถูก
ปิดกั้นโดยพวกเรา แล้วพวกเขาจะล่าถอยไปทางใดกัน?” ขณะที่เขากล่าว เขาก็เรียก
ปาเตาเข้ามา และถามขณะที่ใบหน้ามีดมนว่า “ในพื้นที่แถบนี้ มีเมืองสาขาของ
ดินแดนซานไห่อยู่บ้างหรือไม่?”

“มี ทางตะวันตกริมแม่น้ำฉิวซู่มีเมืองยี่ซู่ และทางตะวันออกใกล้กับเทือกเขาซี
หวนต้าซานมีเมืองกุ่ซาน”

ตีเงินหยักหน้า และถามต่อว่า “เจ้าคิดว่าพวกเขาจะล่าถอยไปทางใด?”

“นี่...” ปาเตามึนงง เขาไม่แน่ใจในเรื่องนี้

เพียงในขณะนั้นเอง เจ้าจงและเหลียนผอได้เดินเข้ามา

ตีเงินจึงหันไปถามพวกเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมว่า “ท่านขุนพล ท่านพลอะไรบ้าง หรือไม่?”

เหลียนผอลูปเคราของเขา และกล่าวว่า “จากการสังเกตของข้า พวกเขาคงจ้ล้าถอย ในช่วงบ่ายเมื่อวานนี้ และคงจะไปทางตะวันออก” ตามที่คาดหวัง ขุนพลชาวผู้นี้ใช้ ประสิทธิภาพมากมายของเขาได้เป็นอย่างดี

“มีโอกาที่พวกเขาจะตั้งใจหลอกพวกเราหรือไม่?” จานกลางยังคงกังวล

“แน่นอนว่ามีโอกาสดังกล่าว” แม้ว่าเขาจะกล่าวออกไปเช่นนั้น แต่เขาก็มั่นใจใน คำตอบของเขา แต่เนื่องจากสถานการณ์ตอนนี้ เขาจึงไม่ต้องการจะซื้อตรงมากเกินไป

เมื่อได้ฟังข้อโต้แย้งของเหลียนผอ การแสดงออกทางสีหน้าของจานกลางก็เปลี่ยนไป

เจ้าจวงยืนอยู่ข้างเขาอึดอัดใจ เพราะเขาเข้าใจในตัวเหลียนผอดี

“อะแฮ่ม! อะแฮ่ม!” ตีเงินช่วยจานกลางจากสถานการณ์ที่น่าอึดอัด และมองไปที่ปา เตา “เมืองกุ่ซานมีอะไรพิเศษหรือไม่?”

หน้าที่เดียวของปาเตาก็คือการตอบคำถามพวกเขา “เมืองกู๋ซานเป็นเมืองที่ชาวคนเถื่อนภูเขาอาศัยอยู่ และที่นั่นมีการติดต่อกับเผ่าคนเถื่อนภูเขาอื่นๆมากมาย” เห็นได้ชัดว่าปาเตาได้ทำการตรวจสอบดินแดนซานไห่อย่างครอบคลุม

“อ้อ ใช้แล้ว!” ปาเตาตอบที่หน้าผากของเขา และกล่าวออกมาเสียงดังว่า “นอกเหนือจากกองพันป้องกันเมืองแล้ว พวกเขายังมีอีก **1** กรมทหารที่ทำหน้าที่คอยปกป้องสัตว์ร้ายจากเทือกเขาซีหวนดำซาน”

ตีเฉินและจางหลงมองหน้ากันและกัน ดูเหมือนว่ามันจะเป็นไปได้มากที่สุดแล้ว ที่กองพลทหารที่ **3** จะไปที่เมืองกู๋ซาน

ตีเฉินมองไปรอบๆ และตะโกนออกไป เพื่อเพิ่มขวัญกำลังใจให้กับกองทัพ “ศัตรูของพวกเขาได้หลบหนีไป และคงอยู่ใกล้ๆนี้ แม้ว่าพวกเขาจะไปถึงเมืองกู๋ซานได้ พวกเขาก็ไม่สามารถเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบกับพวกเราได้ เมืองเล็กๆแห่งนั้นไม่สามารถทนรับการโจมตีของกองทัพขนาดใหญ่ของพวกเราได้อย่างแน่นอน!”

“ถูกต้อง การหลบหนีของศัตรูได้แสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่มีความมั่นใจในการเผชิญหน้ากับพวกเรา พวกเขาคือแค่พวกขี้ขลาดเท่านั้น!” จางหลงตะโกนตามมา “ต่อจากนี้ พวกเราจะไปที่เมืองกู๋ซานกัน!”

“บุกเมืองกู๋ซาน! ทำลายกองพลทหารที่ **3**!” เพียงพลิงฮวนตะโกน

“บุกเมืองกุซัน!!! ทำลายกองพลทหารที่ 3!!!”

เสียงคำรามที่น่าหวาดกลัวของพวกเขา ได้แพร่กระจายออกไปทั่วเขตทุรกันดาร

ในช่วงเวลานี้ ขวัญกำลังใจของกองทัพพันธมิตรได้ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดแล้ว พวกเขาจัดระเบียบกองกำลังทั้งหมดของพวกเขา และเดินทัพไปยังเมืองกุซัน

กองพลทหารที่ 3 ได้เดินทัพทั้งกลางวันกลางคืน จนพวกเขาได้มาถึงเมืองกุซันในเช้าวันรุ่งขึ้น ซึ่งมันเป็นเวลาเดียวกับที่กองทัพพันธมิตรเริ่มโจมตีค่ายทิศตะวันออก

เมื่อผู้ปกครองเมืองกุซัน เลย์ฟาน ได้รับข่าว เขาก็ออกไปต้อนรับพวกเขาด้วยตัวเอง

สมาชิกหลักทั้งหมดเข้ามาในห้องประชุม

นอกเหนือจากเหล่าผู้การแห่งกองพลทหารที่ 3 แล้ว ยังมีผู้การแห่งกรมทหารอิสระ, นายพันแห่งกองพันป้องกันเมือง และเลย์ฟาน เข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้

มันอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ดังนั้น หลังจากที่เอ๋อหลายมาถึง เขาก็ได้ประกาศภาวะฉุกเฉินในทันที

“จากกฎของช่วงเวลาสงคราม ผู้บัญชาการแห่งค่ายทิศตะวันออก จะเป็นผู้บัญชาการสูงสุดในภาคตะวันออก ภายใต้คำสั่งของข้า กรมทหารอิสระและกองพันป้องกันเมือง กุซาน จะอยู่ภายใต้กองพลทหารที่ 3 ชั่วคราว!”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!” นายทหารทั้ง 2 ก้าวออกมาเพื่อตอบรับคำสั่ง

เอ๋อหลายพักหน้า เขาหันไปทางเลยฟาน และกล่าวว่า “ท่านผู้ปกครองเมือง เลย์ฟาน มันเป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน ดังนั้น ประชาชนทั้งหมด โดยไม่คำนึงถึงอายุและเพศ จะต้องทำตามคำสั่งของกองทัพ!”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา!”

ในช่วงเริ่มต้นสงครามเปลี่ยนใจ รัฐบาลและเมืองต่างๆได้รับการแจ้งเตือนจาก ศัตรูของลอร์ดในระดับหนึ่งแล้ว เลย์ฟานเป็นคนฉลาด เขาจึงเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบไว้แล้ว

“สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เราจะต้องประกาศรับสมัครชายหนุ่มเข้ามาเป็นกองกำลังสำรอง เพื่อให้พวกเขาช่วยเราในการป้องกันเมือง”

“ท่านขุนพลไม่ต้องกังวล ทุกคนในเมืองแห่งนี้มีเป้าหมายเดียวกัน!” เลย์ฟานมั่นใจ
อย่างมาก

“ดี เวลาเป็นสิ่งสำคัญ ทุกคนไปเตรียมตัวได้แล้ว!”

“ขอรับ!”

หลังจากจบการประชุม ทัวทั้งเมืองก็ยุ่งวุ่นวาย

ด้วยการเตรียมความพร้อมของพวกเขาครั้งนี้ มันจะทำให้พวกเขาสูญเสียได้ใน
ภายหลัง

เหล่าคนเถื่อนภูเขานั้นป่าเถื่อน หลังจากที่ได้ยินประกาศรับสมัครเป็นกองกำลังสำรอง
ก็มีคนเถื่อนภูเขานับร้อยๆพันๆมาเข้าร่วม

กองพลทหารที่ 3 ถูกจัดตั้งขึ้นโดยมีคนเถื่อนภูเขาเป็นหลัก อุปกรณ์ชั้นสูง, เงินเดือนที่
สูง และสถานชั้นสูงของพวกเขา ได้รับการยกย่องจากบรรดาชาวคนเถื่อนภูเขาอย่าง
มาก

เมื่อมีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมกับกองทัพเช่นนี้ แน่แน่นอนว่าพวกเขาย่อมกระตือรือร้นเป็นธรรมดา

ทั่วทั้งเมืองกลายเป็นมีชีวิตชีวา

ณ เมืองซานไห่

หลังจากที่ซุนเซินจุนและซืออองป้านำกองกำลัง 20,000 นาย ของพวกเขามาถึงทางตะวันตกของเมืองซานไห่ พวกเขาก็เริ่มตั้งค่าย

เมื่อกำลังเสริมมาถึง ไตฉินก็ได้พูดคุยกับซุนเซินจุน

ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ทั้ง 2 ฝ่ายมีความเห็นที่ไม่ตรงกัน

ไตฉินต้องการจะโจมตีเขตมิตรภาพ เหตุผลก็คือ มันอ่อนแอหลังจากการโจมตีอย่างหนักของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนแล้ว

ซุนเซินจุนไม่เห็นด้วย เป้าหมายเดียวของเขาก็คือเขตซานไห่

สำหรับเขตฉิวซู่ย ทั้ง 2 ต่างก็ละเลยมัน

แม้ว่าพวกเขาจะรู้ว่า บนกำแพงเมืองของเขตฉิวซู่ยแขวนไว้ด้วยธงของกองพลทหารที่ 2 และพวกเขาก็รู้ดีว่ากองพลทหารที่ 2 เป็นกองพลทหารม้า การป้องกันเมืองของพวกเขาจึงไม่ดีนัก แต่พวกเขาก็ยังไม่เลือกที่จะโจมตีเมืองฉิวซู่ยอยู่ดี

ประการแรก พวกเขามองว่าเขตฉิวซู่ยไม่ได้มีผลอะไรต่อสงครามมากนัก, ประการที่สอง ความคุ้มค่าของมันไม่สูงมากนัก

แตกต่างจากไต้ฉิง พันธมิตรหยานหวังต้องการจะครอบครองดินแดนซานไห่ทั้งหมด เพื่อให้บรรลุความทะเยอทะยานของพวกเขา พวกเขาจะต้องทำลายแผ่นหินดินแดนที่อยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ด

ดังนั้น ชุนเซินจุนจึงไม่ต้องการจะเสียกำลังพลไปกับการโจมตีเขตมิตรภาพ และเขายังชักชวนให้ไต้ฉิงโจมตีเขตซานไห่ร่วมกับเขาอีกด้วย

แม้ว่าปฏิบัติการทั้งหมดนี้ อาจกล่าวได้ว่าพันธมิตรหยานหวังทั้งหมดได้เข้าร่วม และพวกเขาคงจะร่วมมือกัน แต่มันก็ไม่อาจหยุดยั้งความเห็นแก่ตัวของชุนเซินจุนได้

จากความคิดของเขา ถ้าเขาสามารถยึดเขตซานไห่ร่วมกับกองทัพพันธมิตรชนเผ่า
เร่ร่อนได้ ก่อนที่ตีเงินและจานกลางจะมาถึง มันจะส่งผลดีต่อเขาอย่างมาก

ถ้ามันประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นในพันธมิตรหยานหวงหรือในภูมิภาคจีน เขาก็
จะกลายเป็นดั่งดวงดาวที่เจิดจรัสที่สุด

ด้วยความเห็นแก่ตัวนี้ของซุนเฉินจุน มันทำให้ไตฉินไม่พอใจ เพื่อที่จะชักชวนเขา ซุน
เฉินจุนจึงต้องเสนอสัญญามากมายมาหลอกล่อเขา

ในขณะที่พวกเขาทั้ง 2 กำลังเจรจากันอยู่นี้ พวกเขาไม่รู้เลยว่าเขตฉิวซู่ในตอนนี้เป็น
เพียงเมืองที่ว่างเปล่า

.....
.....
.....

TWO Chapter 337 จุดเปลี่ยน

ไปฉีได้แอบใช้แผนเมืองร้างที่ยอดเยียมภายใต้จมูกของกองทัพพันธมิตร

ขณะที่พวกเขาแสดงบทบาทเป็นกองกำลังป้องกันเมือง กองพลทหารที่ 2 ได้แอบมาซ่อนตัวอยู่ในค่ายทหารในเขตชานไห่ สำหรับทหารที่คอยลาดตระเวนบนกำแพงเมืองของเขตฉิวชู่ยั้น พวกเขาเป็นเพียงกองกำลังสำรองที่สวมชุดเกราะแบบทหารม้า

ทหารของกองพลทหารที่ 2 ที่ยังคงอยู่ที่นั่น มีเพียงกองพันทหารที่เคยทำหน้าที่ป้องกันสะพานในก่อนหน้านี้เท่านั้น

มันเป็นไปตามสิ่งที่เจ้าซีฮูกังวล กองพลทหารทั้ง 3 ได้ถูกตัดการเชื่อมต่อ และถูกบังคับให้ต่อสู้เพื่อตัวเอง

สงครามได้ดำเนินไปตามที่พวกเขาคาดการณ์ไว้ กองทัพพันธมิตรได้เข้าควบคุมสะพานทั้ง 3 แห่ง เพื่อตัดการเชื่อมต่อของพวกเขา

ไปจีได้แอบนำกองพลทหารที่ 2 แอบเข้ามาในเขตชานไห่ตั้งแต่วันแรกแล้ว

เพื่อให้ศัตรูไขว้เขว เขาจึงสั่งให้แขวนธงของกองพลทหารที่ 2 ไว้บนกำแพงเมืองของเขตฉิวชู่ย ในการสู้รบบนสะพาน มันเป็นการแสดงให้เห็นว่า กองพลทหารที่ 2 ยังคงอยู่ในเขตฉิวชู่ย

ในขณะที่พวกเขาสนใจเพียงแค่เป้าหมายของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นไต่ขึ้นหรือขึ้นชั้นจุน
พวกเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับเขตชีวิตเลยแม้แต่หน่อย

เมื่อกองทัพพันธมิตรมุ่งเน้นมาที่เขตซานไห่แล้ว กองพลทหารที่ 2 จึงมีโอกาที่จะ
ลอบโจมตีพวกเขา

หากศัตรูไม่สามารถยึดเขตซานไห่ได้ในทันที ไปฉีก็จะเปลี่ยนสถานการณ์ทั้งหมดได้
อย่างแน่นอน

ผลที่เกิดจากการสู้รบอย่างรุนแรงกับกองทัพนานไห่ มันจะทำให้กองทัพพันธมิตรชน
เผ่าเร่ร่อนสูญเสียเป็นอย่างมาก และถูกบังคับให้ต้องล่าถอย แม้ว่าจะมีกำลังเสริมเข้า
มา พวกเขาก็ยังคงจะไม่สามารถที่จะโจมตีได้

สำหรับไปฉี นี่คือการตัดสินใจที่ยอดเยี่ยมที่สุดแล้ว

ปัญหาเพียงอย่างเดียวก็คือ กองพลทหารที่ 3

โชคดีที่ในช่วงเวลาสำคัญนั้น ฝ่ายขาวกรองได้แสดงความน่าอัศจรรย์ของพวกเขา
ช่วยให้กองพลทหารที่ 3 สามารถล่าถอยได้ทันเวลา

หลังจากได้รับข่าวกรองทั้งหมดแล้ว ไปฉีก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

ในตอนนี ไปฉีได้เตรียมพร้อมสำหรับการต้อนรับกองทัพพันธมิตรแล้ว

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 13

มันเป็นจุดเปลี่ยนของสงครามเปลี่ยนใจ

ในวันนี้ กองพลทหารที่ 3 ได้ล่าถอยมายังเมืองกุ่ซาน และหลุดพ้นจากเงื้อมมือของหมี่

ในวันนี้ ตี๋เฉินและจางหลางได้รวมกองกำลังกันที่ค่ายทิศตะวันออก และตัดสินใจ
โจมตีเมืองกุ่ซาน

ในวันนี้ ชุนเซินจุนได้โน้มน้าวให้ไตฉินเข้าร่วมการโจมตีเขตซานไห่ร่วมกับเขา

จุดสำคัญก็คือ

ในวันนี้ กองพลทหารที่ 2 ได้เทเลพอร์ตจากเมืองซานไห่ไปยังเมืองมู่หลาน

หลังจากได้รับการยืนยันสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว ไปฉีก็เปิดใช้ไฟลับทั้ง 2 อย่างกองพลทหารที่ 2 และ 4 ในทันที เป้าหมายของพวกเขาก็คือ กองกำลังของเป่ย์รี้เถียนชีน่า

พวกเขามีเพียงทหารม้า 8,000 นาย ขณะที่ภายในเมืองมู่หลานมีถึง 2 กองพลทหาร และหนึ่งในนั้นยังเป็นไฟลับของกองทัพซานไห่

และเมื่อรวมกับกรมทหารป้องกันเมืองที่ถูกจัดตั้งขึ้นมาใหม่ พวกเขามีกำลังทหารรวมเกือบ 30,000 นาย

ก่อนที่กองพลทหารที่ 2 จะออกไป ไปฉีได้กล่าวบางสิ่งกับลั่วซีสิน

เวลาเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับดินแดนซานไห่ในตอนนี้

แผนเมืองร่างนี้จะสามารถแสดงผลได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น ถ้าเวลาถูกเลื่อนออกไป มันอาจจะกลายเป็นล่มเหลวได้

ลั่วซีสินสั่งให้กองกำลังทั้งหมดของเขาเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ในทันที และเขาสัญญาว่าในวันเดียวกันนี้ เขาจะทำลายกองกำลังของเป่ย์รี้เถียนชีน่าให้ได้

เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว หลังจากที่ลั้วชีสินไปถึงเมืองมู่หลานแล้ว เขาก็ไปพูดคุยกับมู่กู่ยหยิงในทันที และทั้ง **2** เลือกที่จะปิดล้อมศัตรู

มู่กู่ยหยิงนำกองพลทหารที่ **4** และกรมทหารป้องกันเมืองออกไปตั้งดูความสนใจของศัตรูจากด้านหน้า ขณะที่กองพลทหารที่ **2** จะลอบออกไปทางประตูด้านทิศตะวันตก แล้ววนไปทางด้านหลังเพื่อทำลายทางหนีของศัตรู

ในเวลาไม่กี่วันมานี้ เมืองมู่หลานเจียบอย่างมา มันไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆเลย

ในขณะที่ขุนพลอย่างเป่ย์รีเถี่ยชีน่าไม่ยอมลดการ์ดของเขาลง ในทางตรงกันข้ามนั้นเหล่าทหารของเขากลับปั่นเกี่ยวกับภารกิจของพวกเขา จากความเห็นของพวกเขา การบุกไปเมืองซานไห่และปล้นความมั่งคั่งเป็นจุดสูงสุดของความรู้โรจน์อย่างแท้จริง

แต่สิ่งที่พวกเขาไม่รู้ก็คือ ไม่เพียงแค่บรรยาเพื่อนทหารของพวกเขาจะไม่ได้รับเงินแม้แต่เหรียญทองแดงเดียวเท่านั้น แต่พวกเขายังมีผู้บาดเจ็บล้มตายมากกว่า **20,000** นายแล้ว

สิ่งต่างๆในโลกนี้เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ ขณะที่คุณพิจารณาคนอื่นๆ พวกเขาก็จะพิจารณาคุณมากยิ่งขึ้น บรรดาทหารที่กำลังโจมตีเมืองซานไห่ก็กำลังอิจฉากองกำลังของเป่ย์รีเถี่ยชีน่าที่ยังคงปลอดภัย

เมื่อประตูเมืองด้านทิศใต้ของเมืองมู่หลานเปิดออก และกองกำลังขนาดใหญ่ปรากฏตัวขึ้นเหมือนฝูงหมาป่า กองกำลังชนเผ่าเร่ร่อนก็กลายเป็นดินตระหนก

“ลอบโจมตี! ศัตรูลอบโจมตี!”

“เร็วเข้า! เตรียมพร้อมการสู้รบ!”

“ทหารมารวมตัว!”

“เตรียมม้าให้พร้อม! เตรียมม้าให้พร้อม!”

เสียงต่างๆดังไปทั่วทั้งค่าย และมันทำให้ทั้งค่ายเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

เมื่อเบียร์เถี่ยชีน่าได้รับข่าว เขาก็ออกจากเต็นท์และขึ้นไปบนเวทีสูงทันที

กองพลทหารที่ 4 ถูกจัดตั้งมาจากทหารม้าเบาและทหารราบเบา และกองกำลังหลักของพวกเขาก็เป็นทหารราบ

ที่ปักซ้ายเป็นกรมทหารราบเกราะเบา ปักขวาเป็นกรมทหารป้องกันเมือง ที่ตรงกลาง เป็นขบวนทัพของกรมทหารโล่ดาบ, ทหารหอก และทหารธนูตามลำดับ

กองกำลังขนาดใหญ่พุ่งตรงมาข้างหน้า และมีการจัดขบวนทัพอย่างเป็นระบบ ระเบียบ จนทำให้สวรรค์ยังต้องตกใจ

เปียร์เถี่ยคาดการณืไว้แล้ว ในที่สุดศัตรูก็เริ่มเคลื่อนไหวน เขาเป็นคนหัวรั้น และหลายวันมานี้เขาก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจ เมื่อเห็นกองกำลังขนาดใหญ่ตรงหน้า เลือดของเขาก็เดือดพล่าน

แม้ว่าจำนวนของศัตรูจะมีมากกว่าพวกเขาถึง 2 เท่า แต่เปียร์เถี่ยเชื่อมั่นไม่ได้หวั่นเกรงใดๆ เขาเชื่อว่า กองกำลังทหารม้าของเขาแข็งแกร่งดุจเหล็กกล้า เขามั่นใจว่าจะสามารถทำลายศัตรูได้

ทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี พวกเขาจึงสามารถจัดขบวนทัพได้อย่างรวดเร็ว

เปียร์เถี่ยขี่ม้าวิ่งพุ่งของเขาและเดินไปที่หน้ากองกำลัง และโบกมือเป็นสัญญาณให้โจมตี

เหล่าทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนพุ่งเข้าไปอย่างไม่เกรงกลัว

แต่ก่อนที่พวกเขาจะมาถึงด้านหน้า ทหารธนูของกองพลทหารที่ 4 ก็เริ่มเคลื่อนไหว

หลังจากที่กองพลทหารที่ 4 ได้รับอาวุธและอุปกรณ์ชุดใหม่แล้ว ธนูที่พวกเขาใช้ก็เป็น
อุปกรณ์ชั้นสูงทั้งหมด ซึ่งมันได้ถูกผลิตโดยฝ่ายธนูและหน้าไม้ ช่วงระยะยิงและความ
แม่นยำของพวกเขา มันนั้นสูงมาก

ฝนลูกศรไปปกคลุมไปทั่วทั้งทุ่งหญ้า มันเป็นเหมือนกับตาข่ายขนาดยักษ์ ที่ร่วงหล่น
ลงมาบนหัวของเหล่าศัตรู

เมื่อทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนเข้าสู่ช่วงระยะยิงของทหารธนู ในทันที ทั้งคนและม้าก็ได้รับ
บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

กองกำลังแนวหน้าของทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนกลายเป็นดั่งต้นข้าวสาลีที่ถูกเก็บเกี่ยว
พวกเขาถูกสังหารอย่างโหดร้ายโดยฝนลูกศรที่ทรงพลัง

ฝนลูกศรที่ทรงพลังนั้นทำให้ทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนเริ่มหวาดกลัว พวกเขาไม่เคย
เผชิญหน้ากับอาวุธที่ทรงพลังเช่นนี้มาก่อน และเมื่อเทียบกับศัตรูของพวกเขาแล้ว ธนู
ของพวกเขาเป็นดังของเด็กเล่นเท่านั้น

เบียร์เถื่อนี่น่ามีการแสดงออกที่น่าเกลียดบนใบหน้า เขาไม่มั่นใจมากนักในตอนนี้

แต่เขาเป็นคนที่ดีอ้วน และเลือดในสนามรบก็ได้จุดไฟในหัวใจของเขาขึ้น

เขาตัดสินใจที่จะเสี่ยงและสั่งให้กองกำลังทั้งหมดพุ่งเข้าไปหาศัตรู

ระยะสั้นๆเพียง **500** เมตรนั้น ถูกกำหนดให้เป็นเขตการสังหาร

ในที่สุด หลังจากที่มีทหารบาดเจ็บล้มตายไปจำนวนมาก กองกำลังทหารม้าชนเผ่า
เร่ร่อนก็ประทะเข้ากับทหารโล่ดาบและทหารหอกของกองพลทหารที่ **4**

ด้วยแรงส่งที่รุนแรง มันส่งผลให้เกิดเป็นฉากสังหารที่น่ากลัว

ทหารโล่ดาบเหล่านี้ไม่เหมือนกับทหารที่เป็นคนเถื่อนภูเขาสวมชุดเกราะหนัก ที่
สามารถต้านทานการโจมตีของทหารม้าได้ จะเห็นได้ว่ากองกำลังตรงกลางกำลังจะ
ถูกทะลวง

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น กรมทหารม้าเบา ก็เข้าโจมตีตัดจากด้านข้างของศัตรู

ถือโอกาสนั้น กองกำลังตรงกลางภายใต้การนำของมู่กู่หยิง จัดขบวนทัพอีกครั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้ทหารม้าของศัตรูทะลวงผ่านไป

ทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนแข็งแกร่งตามที่พวกเขาคาดไว้จริงๆ

แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่อาวุธและอุปกรณ์ด้อยกว่า และจำนวนก็น้อยกว่า แต่พวกเขาก็ยังคงสร้างความเสียหายได้เป็นอย่างมาก พวกเขาสมควรถูกเรียกว่าเป็นทหารม้าเหล็กแห่งทุ่งหญ้าอย่างแท้จริง

ในขณะที่การสู้รบกำลังเข้าสู่ทางตัน เสียงอีกทีก็ดังออกมาจากด้านหลังของเป่ย์รื่อเถียน ชีน่า เสียงอีกทีก็ดังยิ่งกว่าการพุ่งออกมาโจมตีของทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนในก่อนหน้านี้เสียอีก

เป่ย์รื่อเถียนชีน่าประหลาดใจ เขาจึงหันกลับไปมอง และมันทำให้เขาถูกผลักดันให้ไปอยู่บนขอบผาทันที

ก่อนที่กองกำลังขนาดใหญ่จะพุ่งมาถึง จะเห็นได้ว่าพวกเขาสวมชุดเกราะที่สอง ประกาย ภายใต้แสงอาทิตย์ ชุดเกราะของพวกเขาได้สะท้อนแสงสีทองออกมา

กองพลทหารที่ 2 ได้มาถึงในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น

ก่อนที่จะกองกำลังทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนจะทันได้ตอบสนอง กองพลทหารที่ **2** ก็พุ่งเข้ามาสมทบกับกองพลทหารที่ **4** แล้ว พวกเขาได้ปิดล้อมกองกำลังชนเผ่าเร่ร่อนเอาไว้

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็คือ ฉากการสังหารหมู่อันโหดร้าย

2 ชั่วโมงต่อมา ทหารม้าชนเผ่าเร่ร่อนที่ยังเหลือไม่สามารถทำอะไรได้อีกต่อไป และพวกเขาตัดสินใจที่จะยอมจำนน

ในการสู้รบครั้งนี้ นอกเหนือจากทหาร **3,000** นาย ที่ยอมจำนนแล้ว ส่วนที่เหลือถูกสังหารทั้งหมด

ผู้บัญชาการของพวกเขา **1** ใน **3** ขุนพลแห่งเผ่าเทียนฉี เป่ย์รี้เถียชีน่าก็ตายในสนามรบ

การตายของเป่ย์รี้เถียชีน่าเป็นจุดเปลี่ยนของชนเผ่าเร่ร่อน มันแสดงให้เห็นว่า การปกครองของชนเผ่าเร่ร่อนในภาคกลางของแอ่งเหลียนโจวได้สิ้นสุดลงแล้ว และมันถึงเวลาของดินแดนซานไห่แล้ว

หลังจากนี้ ชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหลายจะตั้งชื่อสถานที่ที่เป้ยรีเถียชี้นำตายว่า จุดเริ่มต้นของเลือด

เมื่อเวลาผ่านไปนานหลังจากนี้ ชาวเผ่าที่ยังเหลือรอดจะไว้อาลัยและจดจำความรุ่งโรจน์ในอดีตของพวกเขา

ความตายของเป้ยรีเถียชี้นำเป็นจุดเปลี่ยนของสงครามเปลี่ยนใจด้วยเช่นกัน

หลังจากสิ้นสุดการสู้รบ เชนยทั้งหมดได้ถูกส่งกลับไปยังเมืองมู่หลานพร้อมกับกรมทหารป้องกันเมือง จากนั้น พวกเขาก็จะถูกเทเลพอร์ตไปยังเมืองซานไห่ พร้อมกับหัวของเป้ยรีเถียชี้นำ

โดยการทำหน้าที่เป็นกองกำลังหลักในสงครามครั้งนี้ กองพลทหารที่ 2 และ 4 ยังคงดำเนินการต่อไป พวกเขาทำตามคำสั่งที่ได้รับจากกองบัญชาการ

โดยกองพลทหารที่ 2 มุ่งหน้าไปทางตะวันออก เป้าหมายของพวกเขาก็คือ เมืองดาบหักที่ไร้การป้องกัน พวกเขามุ่งมั่นที่จะทำลายการเคลื่อนไหวของกองพลทหารแห่งเมืองดาบหักเพื่อช่วยเมืองกุ่ซาน

ส่วนกองพลทหารที่ 4 พวกเขามุ่งหน้าลงไปทางใต้ เป้าหมายของพวกเขาก็คือ ฐานหลักของเผ่าเทียนฉี

ทั้ง 2 กองพลทหารเป็นดั่งมือสังหารทั้ง 2 ภายใต้การวางแผนของกองบัญชาการ พวกเขามุ่งหน้าไปจัดการกับผู้นำของเหล่าศัตรู

บนท้องฟ้าสีคราม ห่านฟ้าบินข้ามผ่านด้วยความเศร้าและอ้างว้าง

.....

.....

.....

TWO Chapter 338 สะดุดที่เท้าของปัญหา

ไกออา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 13 สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ทำให้ทุกคนตกตะลึง

เวลา 13.00 น. กองพลทหารที่ 2 และ 4 เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

เวลา 14.00 น. หัวของเป่ย์รีเถียนี่นำถูกส่งมาถึงกองบัญชาการ

เวลา 17.00 น. กองกำลังของตีเงินและจานกลางได้มาถึงเมืองกุ๋ซาน และเริ่มทำการปิดล้อมเมือง

เวลา 18.00 น. ชุนเซินจุนโน้มน้าวไตฉินได้สำเร็จ พวกเขาตกลงกันว่าจะร่วมกันโจมตีสเตชันไห่

.....

คืนนั้น ณ สเตชันไห่

เจ้ากรมกิจการทหาร ตู๋หฺวู่ฮฺย ได้นำองครักษ์ส่วนหนึ่ง ลอบเข้าไปในเต็นท์หลักของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

ไตฉินอยู่ในเต็นท์และได้พบกับตู๋หฺวู่ฮฺยตามลำพัง

ตู๋หฺวู่ฮฺยสวมชุดดำ และเขากล่าวว่า “ท่านขุนพล ท่านสบายดีหรือไม่?”

ไตฉินกล่าวอย่างหยาบคายว่า “ถ้าเจ้ามีอะไรก็จงกล่าวมา!”

“ท่านขุนพลช่างตรงไปตรงมาเสียจริง” ตู๋หฺงฮุ่ยไม่ได้สนใจ เขายิ้มและกล่าวต่อว่า “ข้าต้องการให้ท่านยอมจำนน”

“อะไรวะ?” มันราวกับว่าเขาได้ยินเรื่องตลกครั้งใหญ่ เขาตอบด้วยเสียงต่ำว่า “เจ้าเชื่อหรือไม่ว่า ถ้าเจ้ากล่าวอะไรโง่ๆออกมาอีก ข้าจะฆ่าเจ้าในทันที?”

“ทำไมจะไม่ล่ะ แต่ก่อนหน้านี้ ท่านควรจะดูของขวัญที่พวกเราเตรียมไว้ให้ท่านเสียก่อนนะ”

“ของขวัญ?”

“น้ำมันออกมา!” ตู๋หฺงฮุ่ยโบกมือ และทหารองครักษ์ของเขาก็นำกล่องไม้มาวางไว้บนโต๊ะ

ตู๋หฺงฮุ่ยเชิญชวนให้ไตฉินเป็นผู้เปิดมันด้วยตัวเอง เขากล่าวอย่างใจเย็นว่า “ลองดูซิ ข้าเชื่อว่าเมื่อท่านเห็นมัน ท่านจะต้องเปลี่ยนความคิดอย่างแน่นอน”

ตาของไตฉินแข็งค้าง เขารู้ดีว่าฝ่ายตรงข้ามมีความสามารถ และแน่นอนว่าเขาไม่อาจจะดูถูกได้เลย

การที่คนผู้นี้มาเยือนเขาในยามวิการเช่นนี้ จะต้องมีบางสิ่งที่สำคัญมากแน่ๆ

“เหตุใดไม่ให้องครักษ์ของเจ้าเป็นคนเปิดมันล่ะ” ไตจินกล่าว

ใครจะรู้ว่ามันมีอาวุธลับซ่อนอยู่หรือไม่ แม้ว่าความเสียงจะต่ำ แต่เขาก็ยังคงไม่ต้องการจะเสียง

ดูหุฮุฮุพยักหน้า

ทหารองครักษ์ของเขาเปิดกล่องออก ซึ่งมันได้เปิดเผยศีรษะของคนผู้หนึ่งที่วางอยู่ในนั้น

“ฮือ!!!” แม้ว่าไตจินจะเป็นคนสงบเยือกเย็น แต่ทันทีที่เขาได้เห็นสิ่งที่อยู่ข้างในกล่อง มันช่วยไม่ได้ที่เขาร้องออกมาอย่างตื่นตระหนก

“ท่านผู้บัญชาการ!” ทหารองครักษ์ที่อยู่นอกเต็นท์รีบพุ่งเข้ามาในทันที

“ข้าสบายดี! พวกเจ้าออกไปก่อน!” ไตจินก้มไม่ให้ทหารองครักษ์เข้ามาใกล้

จากนั้น ไตฉินก็ฟื้นคืนความสงบของเขา และต้องไปที่ศิระะในกล่องอีกครั้ง ขณะที่เขากล่าวออกมาอย่างเย็นชาว่า “เป่ย์รีเถี่ยชีน่าหรือ?”

“ถูกต้อง ในบ่ายวันนี้ กองกำลังของเขาได้ถูกทำลายโดยพวกเรา และบางส่วนก็ได้ยอมจำนนแล้ว ไม่เพียงแค่นั้น กองพลทหารที่ 4 แห่งดินแดนซานไห่ยังได้ยึดค่ายที่ทะเลสาบเซินจวนเรียบร้อยแล้วด้วย” ตู๋หู่ฮู่ยออธิบายง่ายๆว่าเกิดอะไรขึ้น

ไตฉินสั่นสะท้าน และใบหน้าของเขากลายเป็นน้ำเกลียด เขากัดฟันและกล่าวว่า “เจ้าคิดหรือว่า มีเพียงแค่ศิระะนี้เพียงอย่างเดียว แล้วข้าจะเชื่อเจ้า?”

ในฐานะ 1 ใน 3 ขุนพลแห่งเผ่าเทียนฉี เขารู้ดีว่าในปัจจุบัน ค่ายที่ทะเลสาบเซินจวนเป็นเพียงค่ายที่ปราศจากการป้องกัน

กองกำลังเกือบทั้งหมดของเผ่าต่างๆ อยู่ในกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนนี้ ที่ยังเหลืออยู่ที่เผ่า มีน้อยเกินกว่าจะทำอะไรได้

เมื่อเขาคิดถึงเหล่าคนชั้นสูง และข้านของเขา รวมถึงภรรยาและลูกๆของเขาแล้ว ใบหน้าของไตฉินก็กลายเป็นซีดขาว

“ถ้าท่านไม่เชื่อ ท่านสามารถไปตรวจสอบดูได้ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาว่า ท่านจะไปถึงที่นั่นทันเวลาหรือไม่”

ใบหน้าของไต้ฉินกลายเป็นซีดขาวโดยไร้เลือดฝาด เขาไม่กล้าเสียงใดๆ และกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “ตกลง ข้าจะสั่งให้กองทัพยอมจำนนในวันพรุ่งนี้”

ตู๋หฺวู่ฮุยส่ายหัวและหัวเราะ

“อะไร? เจ้าต้องการอะไรอีก? อย่าให้มันมากเกินไปนัก!” ไต้ฉินขบฟันขณะที่กล่าวตำหนิเขา

“มากเกินไปหรือ?” ตู๋หฺวู่ฮุยเก็บรอยยิ้มของเขา และกล่าวอย่างเย็นชาว่า “ท่านขุนพลกำลังกล่าวว่ามันมากเกินไปหรือ? ขณะที่ท่านโจมตีพวกเรา ท่านคิดว่ามันมากเกินไปหรือไม่? ขณะที่ท่านโจมตีเขตมิตรภาพ ท่านคิดว่ามันมากเกินไปหรือไม่? ทำไม? ตอนแรกข้าก็คิดจะทำลายบ้านของพวกท่านทันที แต่ก็ยังอุส่ามาพูดคุยกับท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วท่านยังจะกล่าวว่ามันมากเกินไปอีกเช่นนั้นหรือ?”

กลิ่นอายที่น่าเกรงขามแผ่ออกมาจากตู๋หฺวู่ฮุย

ในปัจจุบัน ตู๋หฺวู่ฮฺยฺดูน่ากลัวเป็นอย่างมาก ขณะที่เขาเป็นตัวแทนของดินแดนซ่านไห่ทั้งหมด

ไต้ฉินโกรธจนใบหน้าแดงกำ แต่เขาไม่ได้ตอบโต้ใดๆ

ความเจ็บภายในเต็นท์นั้น น่าอึดอัดเป็นอย่างมาก

“กล่าวมา ท่านต้องการอะไรอีก?” หลังจากเจ็บไปชั่วครู่ ไต้ฉินก็กล่าวออกมาอีกครั้ง เสียงของเขาในตอนนี้งดงามและเศร้าหมองอย่างแท้จริง เขาไม่ได้มั่นใจเหมือนกับก่อนหน้านี้อีกแล้ว “ตราบที่ท่านสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายคนในเผ่าของข้า ข้าจะยอมทำทุกอย่าง”

ตู๋หฺวู่ฮฺยฺหันหน้า ดูเหมือนว่าเขาจะทำให้เสียปาด่วนนี้เชื่อได้ในที่สุด

“สำหรับความผิดที่พวกท่านได้กระทำ จะไม่มีการลงโทษที่มากเกินไป” ตู๋หฺวู่ฮฺยก้าวอย่างเคร่งขรึม “พวกท่านช่างโหดดีจริงๆ ท่านลอร์ดของพวกเราเป็นคนที่เมตตา และยินดีที่จะให้พวกท่านมีทางออก”

“โปรดกล่าวให้ละเอียดด้วย!” ศักดิ์ศรีของไต้ฉินได้ถูกบดขยี้ไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว

“ชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้าจะมาอยู่ภายใต้การปกครองของดินแดนซานไห่ และจะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับประชาชนทั่วไป”

ในช่วงบ่ายนั้น ขณะที่ข่าวของชัยชนะครั้งใหญ่ได้ถูกส่งมายังกองบัญชาการ พวกเขาได้ติดต่อไปยังโอหยางโซว เพื่อขอความคิดเห็นของเขา และโอหยางโซวก็บอกพวกเขาว่า การรวมเอาชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหมดมาเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

หลังจากที่เขากล่าวเช่นนั้น กองบัญชาการก็เริ่มเคลื่อนไหวในทันที

“นี่...” ไตจินพูดไม่ออก “ข้าเป็นเพียงแค่อู๋นพลเท่านั้น ข้าไม่สามารถตัดสินใจได้”

“อย่าได้กังวล พวกเขาจะไม่ทำให้ท่านต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก” ตู๋หลูฮู่ยกกล่าวต่อว่า “สำหรับเรื่องการยอมจำนน ท่านลอร์ดของข้าจะหารือกับท่านชานและผู้นำเผ่าอื่นๆเอง สิ่งที่ท่านต้องทำก็เพียงแต่นำกองทัพของท่านมาอยู่ภายใต้ดินแดนซานไห่ก็เท่านั้น”

ไตจินถอนหายใจและพึมพำ “บางที นี่อาจจะเป็นการตัดสินใจของสวรรค์ การรวมแองเกลียนโจมเป็นหนึ่งในลอร์ดแห่งเกลียนโจว ไม่ใช่สิ่งที่พวกเราจะสามารถป้องกันได้สินะ”

เมื่อคิดถึงชะตากรรมของชนเผ่า ไตฉินก็ไม่ว่าจะกังวลหรือมีความสุขดี

ในปีนี้ เผ่าต่างๆทั้งหมดได้ร่วมมือกันโจมตีดินแดนซานไห่

ทั้ง 2 ฝ่าย เคยทำการค้ากันอย่างใกล้ชิด และพวกเขาเกลียดชังกันเพราะการทรยศ

ไตฉินมองไปถึงอนาคต ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างชนเผ่าเร่ร่อนและดินแดนซานไห่
เขารู้ว่ามันจะทำให้พวกเขาเข้าถึงทรัพยากรของดินแดนซานไห่ได้

การยอมจำนนและใช้ชีวิตในดินแดนซานไห่จึงไม่ใช่ทางเลือกที่แน่นอน

“อย่างได้กังวล ข้าจะไม่คิดเป็นอื่น ในวันพรุ่งนี้ ข้าจะนำกองทัพของเขา” ไตฉินมองไปที่ตู๋หฺรูฮฺย และกล่าวว่า “ในฐานะผู้ที่ทำความผิดร้ายแรงในสงคราม ข้าจะรับผิดชอบ
ทั้งหมดนี้เอง”

จากคำกล่าวของเขา เห็นได้ชัดว่าเขามีเจตนาที่จะตาย

จากความคิดของเขา ลอร์ดแห่งเหลียนโจวมีเป็นคนมีเมตตา และคงจะช่วยให้ทหาร
ทั่วไปสามารถรอดไปได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับเขาที่เป็นผู้บัญชาการ เขาคงไม่อาจ
ได้รับการให้อภัยได้

ในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดนี้ ไตฉินแสดงความกล้าหาญของเขาออกมา และรับผิดชอบ
การกระทำของเขาในฐานะขุนพลผู้หนึ่ง

เขาเป็นคนจริงที่น่านับถือ

ตู่หู่ฮู่มองไปที่ไตฉินอย่างซับซ้อน “ท่านขุนพลไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ในความเป็น
จริง ท่านลอร์ดหวังว่าท่านจะลืมความบาดหมางในอดีต และมาทำงานให้กับกองทัพ
ซ่านไห่ของเรา”

“?” สายตาของไตฉินปรากฏแสงแห่งความหวังขึ้น

เมื่อตู่หู่ฮู่เห็นถึงความสงสัยในสายตาของไตฉิน เขาก็กล่าวออกมาว่า “ท่านขุนพล
ไม่จำเป็นต้องสงสัยอะไร ท่านคงจะเคยได้ยินเกี่ยวกับเข้าปูแล้วใช่หรือไม่? เขาเคย
เผชิญหน้ากับดินแดนซ่านไห่ แต่ในตอนนี้ เขาถูกใช้อย่างเหมาะสมโดยท่านลอร์ด”

ไตฉินพยักหน้า และความหวังก็เต็มอยู่ในหัวใจของเขา

จะมีบุรุษใดบ้างที่ไม่อยากจะเป็นผู้พิชิตดินแดนต่างๆ สร้างชื่อเสียงและหน้าที่การงาน
ให้กับตัวเอง?

“ชื่อเสียงของท่านนั้น ท่านลอร์ดได้ยินมานานแล้ว เพียงแค่เขาไม่ได้อยู่ในดินแดนซานไห่ เขาจึงไม่อาจมาพบท่านได้ แต่ท่านลอร์ดก็บอกกับข้าว่า ตราบเท่าที่ท่านเต็มใจ ท่านก็สามารถเป็นนายพลแห่งกองพลทหารได้”

ในบทสนทนาสั้นๆระหว่างพวกเขา ตู๋หฺวู่ยู่ได้ใช้คำกล่าวดีๆกับไตฉินมากมาย

หัวใจของไตฉินสั่นไหว แน่นอนว่าคำสัญญาของลอร์ดแห่งเหลียนโจวมีความหมายบางอย่าง เขาคิดเกี่ยวกับ **4** นายพล ที่เป็นขุนพลหลักของดินแดนซานไห่ ในหมู่พวกเขา มีใครบ้างที่เป็นขุนพลที่ไม่มีชื่อเสียง?

เขาคิดว่า เขาคงจะต้องตายเสียแล้ว ในตอนนี้ เขาได้พบกับความหวัง เขาจึงไม่สามารถสะกดอารมณ์ของเขาได้อีกต่อไป “ขอบคุณสำหรับความกรุณาของท่าน ข้าจะตั้งใจทำงานอย่างหนักเพื่อตอบแทนท่าน!”

ตู๋หฺวู่ยู่ที่นั่งอยู่ด้านหน้าเขา หยักหน้าเสียบๆ

เมื่อเขาเห็นว่าไตฉินสงบลงแล้ว ตู๋หฺวู่ยู่ก็กล่าวต่อว่า “สำหรับการสู้รบในวันพรุ่งนี้ พวกเราจะต้องให้ท่านช่วย”

“เชิญท่านกล่าว!” ไตฉินปรับตัวเข้ากับอัตลักษณ์ใหม่ของเขาได้อย่างรวดเร็ว

“พຽ່ງนี้เข้า ท่านจะนำกองทัพตามปกติ และสร้างทำเป็นโจมตีเมืองซานไห่...”

ในเต็นท์ ตู๋หฺงฮุ่ยบอกแผนการต่างๆ แก่ไตฉิน และกระจายคำสั่งออกไป

หลังจากนั้น เมื่อเห็นว่าดีก็มากแล้ว ตู๋หฺงฮุ่ยก็เตรียมเดินทางกลับ

สำหรับที่ไตฉินจะโน้มน้าวขุนพลนายอื่นๆ เช่นไรนั้น มันไม่ใช่ปัญหาของเขา เขาเชื่อในความสามารถของไตฉิน และศรัทธาของเบียร์เถี่ยชี่นาก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขาทั้งหมดตกตะลึง

กองพลทหารที่ 4 ไม่ได้ทำลายค่ายที่ทะเลสาบเซินจวน พวกเขาเพียงยึดมันรวมถึงค่ายของเผ่าเทียนฉีที่อยู่รอบๆ ด้วย ตู๋หฺงฮุ่ยเชื่อว่า ไม่มีผู้นำคนใดจะทำอะไรโง่ๆ ที่จะส่งผลต่อคนของเขาอย่างแน่นอน

บนทุ่งหญ้า ภรรยาและครอบครัวของพวกเขาอยู่ที่นี่

อาจกล่าวได้ว่า ไปฉีเฟ่งเล้งไปที่รากของปัญหา และมันเป็นกลยุทธ์ที่เปลี่ยนสถานการณ์รอบๆ ทั้งหมดได้

ก่อนจะกลับไป ตู๋หฐุ่ยยกกล่าวว่า “อ้อใช่ ยังมีอีกเรื่องที่ข้าจะต้องบอกท่าน”

“เชิญกล่าว!”

“อดีตผู้นำเผ่าเทียนเฟิง ต้าเรี่ยชี่ และผู้ติดตามของเขาได้ถูกจับกุมโดยฝ่ายรักษา
กฎหมายและกฎระเบียบ และถูกส่งเข้าคุกแล้วในตอนนี้ พวกเขาจะรอการตัดสินโทษ
ต่อไป”

“...” ไตฉินพูดไม่ออก

ต้าเรี่ยชี่ได้รับการติดต่อจากเขา เป้าหมายก็คือ การใช้ให้พวกเขาแอบเปิดประตูเมือง
ของเขตซานไห่

ดูเหมือนต้าเรี่ยชี่จะอยู่ในการควบคุมของดินแดนซานไห่แล้ว คิดเกี่ยวกับท่าทีที่มั่นใจ
ของต้าเรี่ยชี่แล้ว ไตฉินก็หัวเราะออกมาอย่างขมขื่น

สำหรับความสามารถของดินแดนซานไห่นั้น ไตฉินได้เข้าใจไปอีกระดับแล้ว

ไต้ฉินเข้าใจเหตุผลที่ตู๋หฺงฮฺยยกเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพื่อเตือนเขาว่า ตั้งแต่ที่เขายอมรับการ
ยอมจำนน เขาก็ไม่ควรที่จะเล่นตลกตีกิใดๆ ไม่เช่นนั้น เขาจะต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง

“ท่านสามารถผ่อนคลาได้!”

“ดี!”

ตู๋หฺงฮฺยยืนขึ้น และกลับออกไป

ท้องฟ้ายามค่ำคืน เป็นเหมือนกับหมึกดำและมันเงียบเหงามาก

วันใหม่กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

.....
.....
.....

TWO Chapter 339 ภาวะบ้าคลั่ง

ณ เมืองกุซัน

พระอาทิตย์ขึ้นในยามเช้า และมันส่องแสงสว่างที่อบอุ่นมายังพื้นโลก

ในขณะที่แสงอาทิตย์ส่องมาถึงเมืองกุซัน มันได้สะท้อนชุดเกราะของกองทัพขนาดใหญ่

กองกำลัง **30,000** นาย ของกองทัพพันธมิตรร่วมกับกองพลทหารแห่งเมืองดาบหัก
เข้าปิดล้อมเมืองกุซันไว้ทุกทิศทาง

โดยใช้ถุงเก็บของของพวกเขา กองทัพพันธมิตรได้นำอาวุธปิดล้อมจำนวนมากออกมา

โดยมีเครื่องยิงลูกหินถึง **100** เครื่อง เรียงรายอยู่ด้านหน้ากองทัพของพวกเขา

เมืองกุซันเป็นเพียงเมืองสาขาเท่านั้น มันไม่ได้มั่งคั่งเหมือนกับเมืองซานไห่ พวกเขา
จึงไม่ได้มีเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรที่ถูกติดตั้งไว้บนกำแพงเมืองมากนัก

ทั้งเมืองกุซัน มีเพียง **4** เครื่องเท่านั้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเครื่องยิงลูกหินถึง **100**
เครื่อง พวกเขาจึงดูน้อยกว่ามาก

“ยิง!”

นายทหารตะโกนสั่งออกไป เครื่องยิงลูกหินทั้ง **100** เครื่อง จึงยิงไปอย่างพร้อมเพรียงกัน มันทำให้ท้องฟ้าของเมืองกุซันเต็มไปด้วยลูกหิน

ลูกหินขนาดใหญ่ปะทะเข้ากับกำแพงเมือง และมันทำให้เกิดเสียงดังสนั่นราวกับแผ่นดินไหว น่าหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

มันดูเหมือนกับฟ้าผ่าที่รุนแรง เสียงดังสนั่นของมันทำให้สัตว์ร้ายต่างๆตกใจ และหนีลึกเข้าไปในป่า สิ่งที่เห็นตรงหน้านี้ มันน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

ไม่เพียงแค่นั้น ในหมูลูกหิน ยังมีบางลูกที่มีไฟเผาไหม้อยู่ด้วย ลูกหินเหล่านี้ถูกชุบโดยน้ำมันติดไฟ ขณะที่มันถูกยิงมาบนอากาศ มันดูราวกับเป็นลูกไฟยักษ์ที่น่าหวาดกลัวที่กำลังพุ่งเข้ามาหาพวกเขา

อำนาจการทำลายล้างของมันอาจเทียบได้กับปืนใหญ่เลยทีเดียว

ในสมัยก่อน เครื่องยิงหินถูกเรียกว่าปืนใหญ่ และมันเป็นอาวุธปิดล้อมที่ดีที่สุดในยุคอาวุธเย็น

ตามประวัติศาสตร์ บางครั้ง พวกมันจะถูกใช้ในการยิงพิษ หรือยิงศพที่ติดเชื้อโรคร้าย ไปยังศัตรู มันเป็นวิธีที่โหดร้ายเป็นอย่างมาก และมันยังเป็นหนึ่งในรูปแบบที่เก่าแก่ที่สุดของอาวุธชีวภาพอีกด้วย

ทุกคนที่โดนลูกหินจะไม่สามารถอยู่รอดได้

ทหารที่โชคร้ายถูกลูกหินทุบจนกลายเป็นเนื้อบด และเครื่องยิงหน้าไม่สามคันศรก็ถูกกวาดออกจากกำแพงอย่างรวดเร็ว แม้แต่ตัวกำแพงที่แข็งแกร่ง ก็ยังปรากฏรอยร้าวบ้างเล็กน้อย

พลังทำลายล้างของมันสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

โชคดีที่กำแพงเมืองสูงถึง **20** เมตร อาคารบ้านเรือนจึงไม่ได้รับความเสียหายใดๆ มีเพียงร้านค้าหรือร้านอาหารเท่านั้นที่ตั้งอยู่ในแนวยิง

ในช่วงเวลาสงคราม ร้านค้าและร้านอาหารต่างๆ ที่อยู่ที่นี่ได้ถูกปิดลงชั่วคราว จึงไม่มีประชาชนที่ได้รับความสูญเสียใดๆ

ถ้าไม่อย่างนั้น ด้วยการโจมตีของเครื่องยิงลูกหินทั้ง 100 เครื่องนี้ มันคงจะทำให้มีความสูญเสียเป็นอย่างมาก

หลังจากที่เครื่องยิงลูกหินแสดงพลังของมันแล้ว กองทัพพันธมิตรก็เริ่มโจมตี

ทหารชั้นบันไดกำแพงเข้าไปอย่างรีบเร่ง พวกเขาฝ่าฝนลูกศรเข้าไปอย่างกล้าหาญจากมุมด้านบน กองทัพพันธมิตรเป็นดังกระแสน้ำสีดำ ที่พุ่งเข้าไปปะทะกับเมืองกุชาน รวากับต้องการจะจมเมืองทั้เมืองภายใต้กระแสน้ำนี้

กองพลทหารที่ 3 เป็นกองพลทหารราบทั้งหมด ซึ่งประกอบไปด้วย ทหารราบเกราะหนัก, ทหารหอก และทหารดาบโม่ สิ่งเดียวที่พวกเขายังขาดอยู่ก็คือทหารธนู ซึ่งเป็นข้อด้อยอย่างมากสำหรับการป้องกันเมือง

ในช่วงเวลาสำคัญนี้ เอ้อหลายทำได้เสียงสั่งให้กรมทหารอิสระ ทำหน้าที่เป็นกรมทหารธนู โดยพวกเขาจะร่วมมือกับกองพันทหารป้องกันเมือง ในการยิงฝนลูกศรออกไปสกัดกันศัตรู

จานหลางสังเกตเห็นว่าพวกเขาขาดทหารธนู เขาจึงพลักดันให้กองกำลังของเขาเข้าโจมตีมากขึ้น

ในเวลานั้น กองทัพพันธมิตรจึงสามารถเข้ายึดพื้นที่ได้กำแพงได้อย่างง่ายดาย

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นเป็นดั่งฝันร้ายของพวกเขา

หลังจากผ่านไป **1** วัน เอ้อหลายสามารถรับสมัครกองกำลังสำรองได้ถึง **3,000**

นาย

สำหรับคนเถื่อนๆเหล่านี้ แม้ว่ามันจะเป็นการสู้รบครั้งแรกของพวกเขา พวกเขาก็ไม่ได้หวาดกลัวใดๆ และหน้าที่หลักของพวกเขาก็คือ การโยนไม้กิ้งและหินยักษ์ลงมาจากบนกำแพงเมืองอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากกองทัพพันธมิตรส่งทหารเข้ามามากเกินไป ในการโยนไม้กิ้งและหินยักษ์แต่ละครั้ง จึงได้สังหารทหารของพวกเขาอย่างน้อยหนึ่งนาย

สำหรับทหารที่โชคดีปีนขึ้นมาจนถึงบนกำแพงเมืองได้ กองพลทหารที่ **3** จะเป็นผู้จัดการกับพวกเขาเอง

แม้ว่ากองพลทหารที่ **3** จะไม่สามารถสู้รบในระยะไกลได้ แต่ในระยะประชิดเช่นนี้ พวกเขาดังทหารที่อยู่ยงคงกระพัน

ไม่ว่าจะเป็นทหารราบเกราะหนักหรือทหารหอก พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้เชี่ยวชาญการต่อสู้ระยะประชิด

ดังนั้น แม้ว่าทหารของกองทัพพันธมิตรจะปีนขึ้นไปถึงบนกำแพงเมืองได้ พวกเขาก็จะถูกผลักดันกลับไปด้วยการป้องกันที่ทรงพลังของกองพลทหารที่ 3

กำแพงเมืองในปัจจุบันเป็นดั่งเครื่องบดเนื้อที่น่าหวาดกลัว

ตีเงินอยู่บนเวทีสูง เมื่อเขามองไปยังสถานการณ์สู้รบตรงหน้า เขาก็ถอนหายใจออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“ทหารราบเกราะหนักแห่งดินแดนซานไห่เจียงแกร่งคู่ควรแก่การชื่นชมจริงๆ!”

จางหลางพยักหน้า “ถึงเวลาที่เราจะต้องส่งไฟกลับไปแล้ว!”

ในระหว่างงานประมูลครั้งที่ 2 ทั้งจางหลางและตีเงินได้รับรายการประมูลเป็น คู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะ ไม่ว่าจะเป็นชุดเกราะลี้วี่จื่อ หรือชุดเกราะซานเหวิน พวกมันต่างก็ยอดเยี่ยม

ในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ทั้ง 2 ได้ใช้ชุดเกราะทั้ง 2 นี้เป็นฐาน สร้างกองกำลังที่เป็นไฟลípของพวกเขาขึ้นมา

แม้จะแค่กองพันเดียว แต่ก็ไม่อาจดูถูกพวกเขาได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งทหารที่สวมชุดเกราะซานเหวิน ซึ่งเป็นหนึ่งในชุดเกราะที่ดีที่สุดของทหารราบ

ดีเงินพยักหน้าเห็นด้วยกับความคิดของจางหลง

จากนั้น จางหลงก็โบกธงของเขา แล้วไฟลípทั้ง 2 ของพวกเขาก็แยกออกจากขบวนทัพ ภายใต้การคุ้มกันของทหารอื่นๆ พวกเขาเริ่มที่จะเข้าโจมตีเมือง

เอ้อหลายอยู่บนกำแพง เขายังลูกศรจากธนูของเขาไปซ้ายบ้างขวาบ้าง สังหารศัตรูได้อย่างง่ายดาย เมื่อเห็นว่าศัตรูกลุ่มใหม่กำลังเข้ามา เขาไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก เขาเพียงหยิบง้าวของเขาออกมา และกวัดแกว่งมันไปที่ศัตรูที่อยู่รอบๆเขาเท่านั้น

ทหารคนเถื่อนภูเขาที่สวมชุดเกราะหนักเผชิญหน้ากับทหารราบที่สวมชุดเกราะซานเหวินอย่างไม่สะทกสะท้าน พวกเขาทั้งหมดผ่านการสู้รบมานับครั้งไม่ถ้วน พวกเขาเกิด

มาพร้อมกับพลังอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น สิ่งที่ถูกเรียกว่าไฟลัbbenนั้นไม่มีค่าอะไรในสายตาของพวกเขาเลย

ข้อแตกต่างจากทหารทั่วไปก็คือ พวกเขาต้องใช้เวลาในการสังหารพวกเขานานขึ้นก็เท่านั้น

ถึงอย่างนั้น ไฟลัbbenก็ทำให้ความเร็วของกองพลทหารที่ 3 ลดลงอย่างมาก

กองทัพพันธมิตรจึงใช้โอกาสนั้น เร่งความเร็วของพวกเขารุดขึ้นในทันที

ทหารจำนวนมากเร่งป็นขึ้นไปบนกำแพง และเผชิญหน้ากับกองพลทหารที่ 3

ในทันที อันตรายได้เกิดขึ้นที่กำแพงหลายจุด

กองพลทหารที่ 3 เสียเปรียบในเรื่องจำนวนอยู่มาก และกองกำลังที่มาใหม่ก็แข็งแกร่ง พวกเขายังไม่สามารถจัดการได้ง่ายๆ

สิ่งที่ทำให้พวกเขากังวลก็คือ หลังจากที่เกิดสถานการณ์นี้แล้ว กองทัพพันธมิตรจะส่งกำลังเสริมมาหนุนมากขึ้น

จากนั้น พวกเขาก็อาจจะไม่สามารถผลักดันคลื่นลูกนี้กลับไปได้ และสุดท้าย พวกเขาก็อาจจะเสียพื้นที่บนกำแพงให้กับศัตรู

โชคดีที่เอ๋อหลายมีปฏิริยาที่ฉับไว เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เขาก็เคลื่อนไหวทันที

เขากวาดแกว่งง้าวของเขา ตรงไปยังศัตรูที่สวมชุดเกราะซานเหวิน สำหรับคนที่เผชิญหน้ากับเขา ไม่มีใครสามารถรอดชีวิตไปได้

เอ๋อหลายเป็นดั่งสัตว์ร้ายในตำนาน

เมื่อเขาปลดปล่อยพลังของเขา กลิ่นอายที่แผ่ออกมาทำให้ทุกคนรู้สึกว่ เขาเป็นคนที่ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งได้

เมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นที่ใด ภัยพิบัติและการนองเลือดก็จะเกิดขึ้นที่นั่น

ในทันที กองกำลังที่สวมชุดเกราะซานเหวินก็สูญเสียอย่างหนัก พวกเขาเกือบทั้งหมดได้ถูกกวาดล้างไปแล้ว

เมื่อได้เห็นขุนพลของพวกเขา แสดงทักษะของเขาออกมา ทหารคนเถื่อนภูเขาก็ให้เรื่อง
ดั่งสัตว์ป่า ดวงตาของพวกเขากลายเป็นกระหายเลือด กล้ามเนื้อของพวกเขาพอง
ออกมา สายเลือดแห่งความป่าเถื่อนภายในร่างของพวกเขาถูกกระตุ้น และพวกเขา
กลายเป็นสัตว์ร้ายที่น่าหวาดกลัวในทันที

“บ้าคลั่ง! มันคือภาวะบ้าคลั่งจริงๆ!”

ดีเงินและจานกลางคืนตระหนก

ถูกแล้ว ทหารคนเถื่อนภูเขาได้เข้าสู่ภาวะบ้าคลั่งไปแล้ว

ในปัจจุบัน ความแข็งแกร่งของทหารคนเถื่อนภูเขาเพิ่มขึ้นอย่างมาก และไม่ใช่เรื่อง
ง่ายที่จะหยุดยั้งพวกเขาได้

ทหารขอกองทัพพันธมิตรที่ขึ้นไปถึงบนกำแพงเมืองถูกสังหารอย่างโหดร้าย ด้วยความ
หวาดกลัว พวกเขาที่เหลือเริ่มที่จะถอยกลับไป

ในฉบับหลัง การควบคุมกำแพงเมืองก็กลับมาเป็นของกองพลทหารที่ 3 อีกครั้ง

เมื่อเห็นว่าเหล่าพี่น้องของพวกเขากลายเป็นบ้าคลั่ง กองกำลังตำรวจทั้ง 3,000

นาย ต่างก็มีความสุขและอิฉนาในเวลาเดียวกัน

มันเป็นตำนานเก่าแก่ของชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา และวันนี้ มันได้เกิดขึ้นจริงๆ แล้ว

ทุกคนจะต้องเข้าใจก่อนว่า มันเป็นเป้าหมายสูงสุดของนักربينเผ่าคนเถื่อนภูเขา
ทั้งหมด

ในหลายพันปีมานี้ ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาต่างก็มองหาผู้ที่จะขึ้นเป็นผู้นำชนเผ่าของพวกเขา

และตอนนี้ ในสนามรบ ทหารชนเผ่าคนเถื่อนภูเขานับร้อยนับพันได้เข้าสู่ภาวะบ้าคลั่ง
พร้อมๆ กัน

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะเอ้อหลาย

มันเหมือนกับว่า เขาออกมาจากป่าและนำกลืนอายของมันออกมาด้วย กลืนอายนี้ได้กระตุ้นสายเลือดของพวกเขา และเมื่อเพิ่มการสู้รบที่ดุเดือดนี้เข้าไป ทั้งหมดจึงได้เกิดขึ้น

เมื่อได้เห็นถึงความแข็งแกร่งของอ้อหลาย เหลียนผอก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกวิตกกังวล

ใบหน้าของตี๋เงินและจานกลางกลายเป็นน้ำเกลียด

พวกเขาได้เห็นแสงแห่งชัยชนะแล้ว แต่มันก็เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นมาเสียก่อน

กองกำลังที่เป็นไฟลับของพวกเขาถูกกวาดล้างทั้งหมดแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถถกดันใดๆได้อีก

“ท่านลอร์ด ให้เข้าไปเถอะ!” เจ้าจวงร้องขอการต่อสู้

“ไม่!” จานกลางปฏิเสธในทันที

สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องตลก การปรากฏตัวของอ้อหลายในตอนนี้เป็นดังผู้ที่อยู่ยงคงกระพัน แม้ว่าเจ้าจวงจะแข็งแกร่ง แต่เขาก็คงไม่สามารถทำอะไรได้ จานกลางไม่ต้องการจะเสียขุนพลของเขาไปอีก หลังจากที่เขาเพิ่งจะเสียกองกำลังที่เป็นไฟลับไป

“เฮ้อ!” เจ้าจวงถอนหายใจยาว

ในฐานะขุนพล การไม่ได้เข้าร่วมการสู้รบที่ดุเดือดเช่นนี้เป็นเรื่องที่น่าเศร้า

“ถอยเถอะ การสู้รบในวันนี้สิ้นสุดลงแค่นี้!” ตีเงินยังคงสงบมาก

จวนกลางพยับน้ำ และสั่งให้ทหารถอนกำลังกลับมา

“ท่านลอร์ดไม่จำเป็นต้องกังวล พวกเขาคงจะสามารถเข้าสู่ภาวะบ้าคลั่งได้เพียงแค่ว่าครั้งเดียว ไม่มีครั้งที่สองในเร็ววันนี้แน่นอน และมันคงจะมีผลข้างเคียงด้วยเช่นกัน กองกำลังส่วนใหญ่ของพวกเขาจะอ่อนแอลง ในวันพรุ่งนี้ พวกเราคงจะสามารถยึดเมืองกุชานได้อย่างแน่นอน”

เหลียนผอมมีประสบการณ์มากมาย และคำกล่าวของเขาก็เป็นการสรุปทุกอย่าง

“ดี!”

เมื่อได้ยินการวิเคราะห์ของเขา ทหารทั้งหลายก็คลายความหุดหุด

“ปล่อยให้พวกเขามีชีวิตไปอีกซักวันแล้วกัน!” ดวงตาของซาโพนุ่นแดงกำ

ปาเตาให้ห้องออกมา แต่ลึกๆแล้วภายในใจของเขากลับเจ็บปวด

ในการสู้รบครั้งนี้ กองพลทหารของเขาทำหน้าที่เป็นแนวหน้า ทำให้พวกเขาได้รับการ
สูญเสียเป็นอย่างมาก

ภายในหัวใจของเขาเริ่มลังเล การเข้าร่วมสงครามระหว่างพันธมิตรหยานหวงและ
พันธมิตรซ่านไห่ เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้วจริงๆหรือ? จนถึงขณะนี้ เขายังไม่ได้
รับประโยชน์ใดๆเลย และเขายังถูกใช้ราวกับเป็น棋子ของพันธมิตรหยานหวงอีกด้วย

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ปาเตาไม่ได้รู้สึกว่าเขาได้รับเกียรติใดๆ

ในสายตาของพวกเขา เขาอาจจะเพียงเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งที่ใช้แล้วทิ้งก็เท่านั้น หรือ
อาจจะเพียงสุนัขของพวกเขา

ปาเตาทำได้เพียงหัวเราะอย่างขมขื่นออกมา โลกนั้นโหดร้าย การเป็นลอร์ดไม่ใช่เรื่อง
ง่ายๆเลย

จวนกลางจ้องมองไปที่กำแพงเมืองอย่างเงิบๆ ขณะที่มีความไม่สบายใจปรากฏขึ้น
ภายในหัวใจของเขา

เขาไม่ได้มองโลกในแง่ดีเหมือนกับคนอื่นๆ

เวลา สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือเวลา

มันผ่านมาหลายวันแล้ว นับตั้งแต่ที่พวกเขาเข้าสู่แอ่งเหลียนโจว แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ประสบความสำเร็จในการสู้รบเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ไม่กี่วันมานี้ กองทัพซานไห่เจียบผิดปกติ

มันดูเหมือนว่าพวกเขาจะป้องกันเพียงอย่างเดียว และไม่ได้ทำอะไรอื่นอีก

อย่างไรก็ตาม ด้วยกองทัพนาคใหญ่ของพวกเขา และยังมีไปฉีเป็นผู้บัญชาการ การเคลื่อนไหวของกองทัพซานไห่เจียบต้องไม่ธรรมดา

มันแปลกเกินไป!

จางหลางถอนหายใจ ขณะที่เดินเข้าไปในเต็นท์ของตัวเอง

เมื่อเห็นว่าศัตรูล่าถอยไปแล้ว เข็อกหลายก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ทหารคนเถื่อนภูเขาค่อยๆฟื้นคืนจากภาวะบ้าคลั่งของพวกเขา

เอ้อหลายได้รับคำสั่งจากกองบัญชาการเกี่ยวกับการป้องกันว่า ‘ไม่เกิน 2 วัน’

ทางเหนือของเขตทุรกันดาร กองพลทหารที่ 2 ใช้ความเร็วสูงสุดในการเดินทาง
ระยะไกล

.....
.....
.....

TWO Chapter 340 การกระทำที่ส่งผลต่อทั้งหมด

ในวันเดียวกันนั้น

ขณะที่กองทัพพันธมิตรโจมตีเมืองกุ๋ซาน ชุนเฉินจุนก็ได้ร่วมมือกับกองทัพพันธมิตรชน
เผ่าเร่ร่อนโจมตีเขตซานไห่

ขุนเซ็นจุนและซือ้องบ้านำกองกำลั้ง 20,000 นาย เข้าโจมตีกำแพงเมืองทาง
ตะวันตกของเขตซานไห่

ขณะที่กองทัพชนเผ่าเร่ร่อน 30,000 นาย เข้าโจมตีกำแพงเมืองทางเหนือของเขต
ซานไห่ในเวลาเดียวกัน และพวกเขายังทำหน้าที่เผ่าระวังสะพาน เพื่อป้องกันไม่ให้
ศัตรูเสริมกำลั้งอีกด้วย

ทางตะวันตก เป็นพื้นที่หลักของสนามรบในการสู้รบครั้งนี้

ตู๋หฺรู่ฮู่ยี้ได้ทำข้อตกลงกับกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนไว้แล้ว กองพลทหารที่ 1 จึงถูก
ส่งไปป้องกันกำแพงเมืองทางตะวันตกอย่างเต็มกำลั้ง

ส่วนกำแพงเมืองทางเหนือ มีเพียงกองกำลั้งสำรองบางส่วนเท่านั้นที่ถูกส่งไป
ประจำการที่นั่น

เนื่องจากได้รับความร่วมมือจากกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน การสู้รบในเขตซานไห่
จึงไม่ได้รุนแรงเท่าการสู้รบที่เมืองกุ่ซาน

แม้ว่ากองทัพพันธมิตรที่นำโดยขุนเซ็นจุนจะนำเครื่องยิงลูกหินมาด้วยเป็นจำนวนมาก
แต่เขตซานไห่ไม่นั้นไม่เหมือนกับเมืองกุ่ซาน กำแพงเมืองทั้งหมดของมันมีการติดตั้ง

เครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรไว้เป็นจำนวนมาก การป้องกันของพวกเขาน่าตกตะลึงเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้น ด้วยกำลังพลเพียง **20,000** นาย ของกองทัพพันธมิตร พวกเขาจึงไม่สามารถทำอะไรกับการป้องกันของกองพลทหารที่ **1** ได้เลย

กองพลทหารที่ **1** เป็นกองพลผสมระหว่าง ทหารม้าเบาและทหารราบเบา พวกเขาที่ทั้งทหารไล่ดาบ, ทหารหอก และทหารธนู ซึ่งเป็นประเภททหารที่เหมาะสมสำหรับการป้องกันกำแพงเมือง

ในเช้าวันนั้น กองทัพพันธมิตรเสียหายอย่างหนัก แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ประสบความสำเร็จในการทะลุวงการป้องกันของกองพลทหารที่ **1**

เขตซานไห่หนั้นแข่งราวกับหินก้อนยักษ์ที่ตั้งอยู่ในเขตทุรกันดาร

ซุนเซินจุนไม่ใช่คนโง่ และเขาก็สังเกตเห็นการกระทำที่ผิดปกติของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

ในช่วงบ่าย เขาจึงได้ไปพบไตฉิน

“ท่านขุนพล นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน?” ใบหน้าของขุนเซ็นจุนน่าเกลียดเป็นอย่างมาก เขากำลังจะเกรี้ยวกราด

ไต้ฉิงกล่าวขอโทษ “ข้าไม่มีทางเลือก ข้าสนับสนุนการตัดสินใจของท่านในการโจมตี แต่ขุนพลคนอื่นๆมีความคิดเป็นของตัวเอง พวกเขาบ่นและตำหนิว่าพวกท่านมาช้าเกินไป ทำให้พวกเขาต้องสูญเสียเป็นอย่างมาก ดังนั้น การโจมตีที่นี้จึงเป็นความรับผิดชอบของพวกท่าน พวกเราจะจัดการกับเขตมิตรภาพและเขตฉิวฮุยเอง”

ขุนเซ็นจุนแข็งค้ำ

ไม่กี่วันมานี้ เขาเฝ้ามองและจงใจปล่อยให้กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนสูญเสียอย่างหนัก

เขาไม่คิดเลยว่า ผลของมันจะดีกลับมากที่เขาเร็วเช่นนี้

โชคดีที่เขาได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี เขาจึงยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ข้าไม่ได้เจตนาที่จะมาช้า พวกเราเร่งเดินทัพทั้งกลางวันกลางคืนแล้วจริงๆ ข้าหวังว่าท่านจะอธิบายเรื่องนี้ให้เหล่าขุนพลเข้าใจได้ ตราบเท่าที่พวกท่านช่วยพวกเรายึดเมืองซานไห่ทั้งหมดได้ เราก็จะสามารถฟื้นฟูความเสียหายทั้งหมดได้ ถูกต้องหรือไม่?”

“ที่ท่านกล่าวมาก็ถูก ข้าจะพยายามอย่างดีที่สุดแล้วกัน”

ซุนเซินจุนยังไม่เชื่อมั่นมากนัก เขาจึงสัญญาว่า “ตราบเท่าที่พวกท่านช่วยพวกเรา ข้าสัญญาว่า หลังจากที่เรายึดเมืองซานไห่ได้แล้ว ท่านสามารถเรียกค่าเสียหายได้มากเท่าที่ท่านต้องการ ดีหรือไม่?”

ไต้ฉิงหัวเราะอย่างขมขื่น ถ้ากองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนไม่สูญเสียอย่างหนักก่อนหน้านี้ พวกเขาก็อาจจะสามารถทุ่มกำลังทั้งหมดเพื่อยึดเขตซานไห่ได้อย่างรวดเร็ว ไต้ฉิงยังคงมีความคิดเช่นนั้นอยู่ เพราะถ้าพวกเขายึดมันได้สำเร็จ พวกเขาก็จะใช้มันปกป้องครอบครัวของพวกเขาได้ แต่น่าเสียดาย ด้วยความแข็งแกร่งของเขตซานไห่ในตอนี้ พวกเขาคงไม่อาจจะยึดมันได้ใน **1-2** วันนี้อย่างแน่นอน

ถ้าพวกเขาตัดสินใจทำไปแล้ว ไม่ประสบความสำเร็จหรือล่าช้า ทุ่งหญ้าทั้งหมดก็คงจะถูกยึดเป็นสี่เลือด

ไต้ฉิงมองไปที่ซุนเซินจุนอย่างไม่แยแส ชายตรงหน้าเขานี้คงมีความฝันที่จะยึดดินแดนซานไห่ทั้งหมด

ใบหน้าของไต้ฉิงไม่ได้แสดงอาการใดๆออกมา ในขณะที่เขากล่าวออกไปอย่างมีอารมณ์ว่า “จริงหรือ?”

“แน่นอน!”

ในความเป็นจริง ชุนเซ็นจุนกำลังก่นด่าอยู่ในใจของเขา ‘พวกกลุ่มคนเถื่อนไร้สมอง
สัญญาง่ายๆเช่นนี้ พวกเขาก็คงจะเชื่อ ถ้าพวกเขารู้ได้เห็นกองทัพพันธมิตรรวมตัวกัน
ข้าอยากจะรู้จริงๆว่า พวกเจ้าจะมีปฏิกิริยาเช่นไร?’

จึงจอกสองตัวมองไปซึ่งกันและกัน ทั้ง 2 ต่างคิดว่าพวกเขามีชัยชนะเหนืออีกฝ่าย

รอยยิ้มของพวกเขาดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความจริงใจ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มัน
เป็นเพียงรอยยิ้มจอมปลอมเท่านั้น

ถ้าคนที่ไม่รู้จักพวกเขาเห็นสถานการณ์นี้ คนเหล่านั้นคงจะคิดว่าพวกเขาสนิทสนมกัน
จริงๆ

เมื่อซื้อองป้าที่ตามมาได้เห็นรอยยิ้มของชุนเซ็นจุน เขาก็เกิดความหวาดเสียวไปถึง
กระดูกสันหลัง

ในขณะที่ทั้ง 2 ฝ่าย กำลังเจรจากัน กองพลทหารป้องกันเมืองที่อยู่เขตมิตรภาพก็
ลอบออกจากกำแพงเมือง ข้ามคูน้ำป้องกันเมือง และเดินทัพไปทางตะวันตก จากนั้น
ก็ข้ามแม่น้ำมิตรภาพ มุ่งหน้าเข้าไปใกล้กับกองทัพพันธมิตรที่นำโดยชุนเซ็นจุน

ในขณะนี้ กองทัพซานไห่ ได้แอบปิดล้อมกองกำลังของซุนเซินจุนไว้โดยสิ้นเชิงแล้ว

เพื่อป้องกันไม่ให้ศัตรูได้รับการแจ้งเตือน กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนจึงช่วยพวกเขา
โจมตีเมืองด้วย

พวกเขาจำเป็นต้องรอให้กองพลทหารที่ 2 ยึดเมืองดาบหักให้ได้เสียก่อน จากนั้น
พวกเขาก็จะทำลายกองกำลังของซุนเซินจุน

ดาบยาวขนาดใหญ่ที่ถูกสร้างขึ้นโดยไป่ฉีกำลังแสดงพลังของมันแล้ว

การโจมตีในช่วงบ่ายรุนแรงยิ่งกว่าเดิม ภายใต้การวิ่งเต้นของซุนเซินจุน ทำให้กองทัพ
พันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนเริ่มเคลื่อนไหว เขตซานไห่จึงต้องส่งทหารไปที่กำแพงด้านเหนือ
เพิ่มขึ้น

ถึงกระนั้น การโจมตีของพวกเขาก็ยังคงล้มเหลว

ซุนเซินจุนไม่มีเหตุผลที่จะสงสัยไต้ฉิน ดังนั้น เขาจึงทำได้เพียงกลับไปที่เต็นท์ของเขา
เท่านั้น

การสู้รบในวันนี้จึงสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 15

วันนี้ เป็นวันที่สำคัญที่สุดของสงครามเปลี่ยนใจ

ในรุ่งเช้า หลังจากตีกองพลทหารที่ 2 เร่งเดินทัพมาอย่างต่อเนื่อง ในที่สุด พวกเขาก็มาถึงเมืองดาบหัก

หลังจากที่มาถึงเมืองดาบหักแล้ว ลัทธิชินยังไม่โจมตีมันในทันที แต่เขาสั่งให้เฮยฉินนำกรมทหารที่ 4 ไปโจมตีดินแดนที่จวนกลางใช้เทเลพอร์ตมายังที่นี่เสียก่อน

ในตอนนี้อยู่ไปคือการทำลายเส้นทางหลบหนีทั้งหมดของกองทัพพันธมิตร และกักขังพวกเขาไว้ในแอ่งเปลี่ยนใจ

การปรากฏตัวขึ้นของกองกำลังขนาดใหญ่เป็นสิ่งที่เมืองดาบหักไม่ได้คาดหวังไว้

ในปัจจุบัน เมืองแทบจะไร้การป้องกัน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองพลทหารที่ 2 อัน
แข็งแกร่ง พวกเขาทำได้เพียงรอความตายเท่านั้นกองพลทหารที่ 2 บุกเข้าไปได้อย่าง
ง่ายดาย และเสียงดังจากการควบม้ำก็ดังกระจายออกไป

ถ้าไปดีไม่ได้สั่งห้ามพวกเขาฆ่าผู้บริสุทธิ์ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางออกมา เมืองดาบ
หักก็คงจะกลายเป็นนรกที่มีอยู่จริง ไปดีทำเช่นนี้ก็เพื่อไม่ให้มันส่งผลต่อการปกครอง
เมืองดาบหักของพวกเขาในอนาคต

หลังจากเข้ามาได้แล้ว ลัทธิลึกลับก็นำกองกำลังของเขา ตรงไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

แม้ว่ามันยังมีการป้องกันอยู่บ้าง แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองพลทหารที่ 2 การ
ป้องกันทั้งหมดก็ไร้ประโยชน์

ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง คฤหาสน์ของลอร์ดก็ถูกยึด

หลินยี่นำนายทหารบางส่วนเข้าไปในห้องโถงประชุม เพื่อทำลายแผ่นหินดินแดน

ในขณะนั้นเอง ปาเตาก็ได้รับการแจ้งเตือนจากระบบ

“แจ้งเตือนระบบ : ดินแดนของคุณกำลังถูกโจมตี!”

การแจ้งเตือนอย่างฉับพลันทำให้เขาตื่นตระหนก เขาไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรดี และรีบแจ้งให้ตีเงินและจานกลางทราบทันที

ในขณะนั้น กองทัพพันธมิตรกำลังเตรียมพร้อมที่จะโจมตีเมืองกุซันครั้งที่ 2

หลังจากได้ยินข่าวนั้น ตีเงินและจานกลางก็ไม่สบายใจ

“มันเป็นฝีมือของกองทัพซานไห่ไช่หรือไม่?” ตีเงินไม่อาจสงบได้

“นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว จะเป็นใครได้อีกล่ะ?” ปาเตาตื่นตระหนกโดยสิ้นเชิง

“พวกเขาปรากฏตัวขึ้นที่นั่นได้อย่างไร?”

“ใครจะไปรู้!”

พวกเขาช่วยกันหาทางออก แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

สถานการณ์ไปไกลเกินกว่าที่พวกเขาคาดไว้มาก

ไม่ต้องคิดถึงคนอื่น แม้แต่ขุนพลอย่างเหลียนผอก็ยังไม่สามารถช่วยอะไรได้

เมื่อเห็นว่าเป็นเช่นนั้น ปาเตาก็ตะโกนออกไปว่า “ข้าไม่สนใจแล้ว ข้าจะนำกองกำลังของข้ากลับไป ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป!” ในคำกล่าวของเขา เขาได้สูญเสียความอดทนอย่างสิ้นเชิงกับพันธมิตรหยานหวง

“มันสายไปแล้ว ข้าคิดว่าข้าควรจะช่วยพวกเราโจมตีเมืองกุ่ซานดีกว่า!”

ตีเงินพยายามจะหยุดความหุนหันของปาเตา แผ่นหินดินแดนคงจะสามารถทนได้มากที่สุดเพียง 1 ชั่วโมงเท่านั้น ดังนั้น แม้ว่าเขาจะรีบวิ่งกลับไป มันก็ยังคงไม่ทันเวลาอยู่ดี

กล่าวตามจริง ข้อเสนอของเขาค่อนข้างที่จะเหมาะสม

แต่น่าเสียดาย แม้ว่ามันจะดีแค่ไหน มันก็ไม่อาจโน้มน้าวลอร์ดที่สูญเสียเหตุผลทั้งหมดไปแล้วได้

“ช่วยพวกเจ้าหรือ?” ปาเตาเยาะเย้ย เขาตะโกนเสียงดังออกมาว่า “ดินแดนของข้า กำลังจะถูกยึด และยังจะให้ข้าช่วยพวกเจ้าอีกหรือ? การยึดเมืองกุ๋ซานไม่ใช่เรื่อง ง่ายๆ อย่างน้อยก็คงจะต้องใช้เวลา **2-3** วัน ตอนนั้น ข้าก็คงจะไม่มีโอกาสใดๆอีก แล้ว ข้าไม่ควรจะเลือกฝั่งพวกเจ้าเลยจริงๆ หากข้าลงนามในสัญญากับดินแดนซาน ให้ ข้าก็คงจะร่ำรวยและสุขสบายไปแล้ว”

ปาเตากลายเป๋าบ้าไปแล้ว คำกล่าวของเขาไม่ได้สุภาพเหมือนกับก่อนหน้านี้อีกต่อไป

“เจ้าไม่อับอายบ้างหรือ?”

ซาโไฟจุ่นไม่สามารถทนอยู่เฉยๆได้ เขาเดินไปทางปาเตาด้วยสีหน้าที่ไม่พอใจ

“เจ้าเป็นเพียงผู้เล่นไร้ชื่อ ที่มีความสัมพันธ์กับพันธมิตรหยานหวงได้ก็เพราะดินแดน ของเจ้าตั้งอยู่ในแอ่งเหลียนโจวเท่านั้น ไม่อย่างนั้น ใครจะมาสนใจเจ้ากัน?”

ใบหน้าของปาเตากลายเป็นดำทึบเหมือนถ่าน เขาจึงไปที่ซาโไฟจุ่น และตะโกน ออกไปว่า “ไปลงนรกซะ!”

จากนั้น เขาก็นำกองกำลังของเขาจากไปในทันที

“เจ้า!”

ซาโพนุ่โกรธ และต้องการจะไล่ล่าเขา

“พอแล้ว!” ตีเงินหันไปทางซาโพนุ่ “ยังไม่พออีกหรือ? เจ้ายังสูญเสียใบหน้าของตัวเองไม่พออีกหรือ?”

ตีเงินมองไปที่ซาโพนุ่อย่างไม่พอใจ เพื่อนคนนี้ก่อปัญหาให้เขาอีกครั้งแล้ว เดิมที่เขา ยังมีโอกาสที่จะโน้มน้าวปาเตา แต่ซาโพนุ่ก็กลับไปทำให้เขาโกรธ

เมื่อเห็นว่าตีเงินโกรธ ซาโพนุ่ก็สั่นสะท้าน และไม่กล้ากล่าวสิ่งใดออกมาอีก

ในทันที กองทัพพันธมิตรของพวกเขาแตกออกเป็นส่วนๆ

เมื่อเห็นว่าปาเตาจากไปแล้ว พันมิตรหยานหวงก็ต้องหันไปหาคนอื่นๆ แทน

จางหลางทำหน้าที่เป็นคนกลาง เขากล่าวว่า “เออละ เออละ ทุกคนควรจะได้เย็นลง ก่อน”

“ใช่ สิ่งที่สำคัญตอนนี้ก็คือ เราควรจะทำเช่นไรต่อไป” เพียงหลังสวนกกล่าว เขาพยายามที่จะเปลี่ยนหัวข้อ

เมื่อเขากล่าวเช่นนั้นออกมา ทุกคนก็กลายเป็นเงียบไปในทันที

ถูกต้องแล้ว สิ่งที่สำคัญก็คือ พวกเขาควรจะทำเช่นไรต่อไป?

ไม่ต้องกล่าวถึงการโจมตีเมืองกุซานอีกต่อไป แม้ว่าพวกเขาจะทำสำเร็จ พวกเขาก็คงจะสูญเสียอย่างมาก แล้วพวกเขาจะโจมตีเมืองซานไห่ได้อีกหรือ?

ทุกคนเป็นคนฉลาด พวกเขารู้ว่าแผนของพวกเขาล้มเหลวแล้ว

ความหุดหู่แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งกองทัพพันธมิตรทันที

เมื่อคิดย้อนกลับไป ขณะที่วางแผนการนี้ ทุกคนตื่นเต้นเป็นอย่างมาก พวกเขาคิดเกี่ยวกับการทำให้ฉิวหวู่ยี่ได้ลิ้มรสชาติแห่งความพ่ายแพ้และขมขื่น

ในช่วงเริ่มต้นสงคราม ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น ตามที่พวกเขาได้วางแผนเอาไว้

ในฟอรัม ทุกคนต่างก็ไว้ใจอัลยให้กับดินแดนซานไห่

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์เริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?

ในเวลาสั้นๆนั้น พวกเขาคงไม่สามารถหาคำตอบที่แน่ชัดได้

หลังจากนั้นไม่นาน ตี๋เจินก็ลุกขึ้น และกล่าวว่า “ถอยทัพกันเถอะ!”

ขณะที่สายลมพัดมา ความเงียบก็ได้เข้าปกคลุมพวกเขาทั้งหมด

.....

.....

.....

TWO Chapter 341 ต้อนเข้าไปในตาข่าย

หลังจากที่กองทัพพันธมิตรล่าถอยไป ก็มีเสียงโห่ร้องดังกระหึ่มออกมาจากเมืองกุ่ซาน

สำหรับประชาชนทั่วไปแล้ว สงครามเป็นสิ่งเลวร้าย ที่พวกเขาไม่อยากจะเข้าใจลึกมาก
ที่สุด และไม่แม้แต่อยากจะเห็นมัน

บนกำแพงเมือง เอ้อหลายกำลังทำความเข้าใจสถานการณ์ตรงหน้าเขา

“ท่านขุนพล เหตุใดศัตรูถึงล่าถอยกัน?” เล่ยจึงเพียนถามเขา

เอ้อหลายคาดว่า มันคงจะเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของกองบัญชาการ

“ใครจะไปสนใจเรื่องนั้นกัน!” ฮู่เป่ียวกล่าว

“ท่านขุนพล พวกเราควรจะทำเช่นไรต่อไป?”

“โจมตี!”

เอ้อหลายตัดสินใจในทันที ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พวกเขาจะไม่ยอมปล่อยให้ศัตรูล่าถอย
กลับไปได้ง่ายๆอย่างแน่นอน

“มันไม่เสี่ยงเกินไปหรือ?” เล่ยจึงเพียนลังเลเล็กน้อย “แล้วเมืองกุ่ซานล่ะ?”

เอื้อหลายใบกมื่อให้เขา “พวกเขาคงไม่มีความคิดที่จะโจมตีเมืองภูซานอีกแล้ว จะให้
กรมทหารอิสระคอยปกป้องที่นี่ไปก่อนก็ได้”

“รวบรวมกำลังพลทั้งหมดของพวกเรา พวกเราจะออกไปกันแล้ว!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

หลังจากนั้น กองพลทหารที่ 3 ก็ติดตามกองทัพพันธมิตรไป ไม่ว่าพวกเขาจะเคลื่อน
ทัพไปทางใด กองพลทหารที่ 3 ก็ติดตามไปอย่างใกล้ชิด

ปาเตานำกองพลทหารของเขากลับไปก่อน เพื่อพยายามจะช่วยเมืองดาบหัก

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พวกเขาจะเข้าสู่เขตแดนของเมืองดาบหักเพียง 5 กิโลเมตร เสียง
แฉ่งเตือนระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แฉ่งเตือนระบบ : ดินแดนของคุณถูกยึดครองแล้ว ผู้เล่นทั้งหมดในดินแดนจะถูก
เทเลพอร์ตไปยังต้าหลี่!”

“ไม่!!!”

ปาเตากีร์ดร้องอย่างเศร้าสร้อย ในขณะที่นั้น เขากลายเป็นแสงสีขาว และหายไปจาก
แอ่งเหลียนโจวในทันที

จุดจบของปาเตาจะทำให้ลอร์ดคนอื่นๆ สิ้นสละงานด้วยความหวาดกลัว

เมื่อถึงตอนนี้ อดีต **3** เสาหลักแห่งเหลียนโจว ได้หายไปทั้งหมดแล้ว และมันทำให้แอ่ง
เหลียนโจวกลายเป็นหนึ่งเดียวกันโดยสมบูรณ์

ยุคสมัยใหม่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

เมื่อเห็นว่าลอร์ดของพวกเขาหายตัวไป กองพลทหารแห่งเมืองดาบหักก็ไม่ว่าพวกตน
ควรจะทำเช่นไรต่อไป พวกเขาถูกทิ้งเคว้งคว้างไว้ในเขตทุรกันดาร

หลังจากยึดเมืองดาบหักได้แล้ว ลั้วชีลินก็ดำเนินการต่อไปทันที เขาเดินทัพต่อไปทาง
ตะวันตก

เมื่อเมืองดาบหักถูกยึดครองแล้ว ประตูละออของพวกเขาก็หายไป ดังนั้น จึงไม่มี
ความจำเป็นจะต้องปกป้องที่นี่

เป้าหมายของพวกเขาคือกองทัพนักรบที่กำลักล้าถอย

ขณะที่เดินทัพมาได้ครึ่งทาง พวกเขาก็ได้พบกับกองพลทหารแห่งเมืองดาบหักที่ถูกทิ้งไว้

รองนายพลของพวกเขา รู้ดีว่ามันคงต้องเป็นฝีมือของกองทัพซ่านไห่อย่างแน่นอน และเขายังคาดเดาได้อีกว่า พวกเขาคือสาเหตุที่ทำให้ลอร์ดของเขาหายตัวไป แต่น่าเสียดายที่กองกำลังของเขาทั้งหมด ได้สูญเสียความกล้าหาญในการต่อต้านกองทัพซ่านไห่ไปแล้ว

ลั้วชีสินยืม “ช่างบังเอิญยิ่งนัก! เมืองดาบหักของพวกเขาถูกยึดครองแล้ว พวกเจ้ายินดีจะยอมจำนนหรือไม่?”

เมื่อเหล่าทหารได้ยินเช่นนั้น ทั้งหมดก็มองไปที่คนอื่นๆ แม้ว่าพวกเขาจะมีความคิดที่จะแก้แค้น พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะทำเช่นนั้น

“พวกเรายอมจำนน!!!”

“พวกเรายอมจำนนเช่นกัน!!!”

ทหารทุกคนายยอมรับการยอมจำนน

“เยี่ยม!” ลัวชีสินรู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างมากยิ่ง เขามองไปที่ทหารเหล่านี้ และกล่าวออกคำสั่ง “ขุนชนวนหลิน!”

“ท่านขุนพล!” ขุนชนวนหลินเข้ามาหาเขาทันที

“เจ้านากองกำลังของเจ้า นำพวกเขาทั้งหมดกลับไปเมืองกุ๋ซาน”

“ขอรับท่านขุนพล!” แม้ว่าขุนชนวนหลินจะมีข้อสงสัยบางประการ แต่เขาก็ทำตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายอย่างเคร่งครัด

หลังจากที่พวกเขาออกไปกันแล้ว ชูหวังก็เข้ามาถามอย่างสงสัยว่า “ท่านขุนพล เหตุใดท่านถึงได้ส่งพวกเขาไปเมืองกุ๋ซานล่ะขอรับ?”

ลัวชีสินยิ้ม “เหตุผลก็ง่ายๆ เมืองดาบหักเป็นบ้านเก่าของพวกเขา และครอบครัวของพวกเขาเองก็อยู่ที่นั่น หากพวกเขาได้กลับไปที่นี่ มันอาจจะทำให้สถานการณ์บานปลายได้”

“ท่านขุนพลช่างเฉลียวฉลาดยิ่งนัก!”

เมื่อผู้การนายอื่นๆได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็เคารพลัษีสินมากยิ่งขึ้น

ลัษีสินโบกมือ “ไปกันได้แล้ว! พวกเรายังจะมีการสู้รบครั้งใหญ่รออยู่!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ณ เขตซานไห่

ชาวที่กองพลทหารที่ 2 ยึดเมืองดาบหักได้สำเร็จนั้น ได้มาถึงหูของโอหยางโชวแล้ว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ในการยึดครองเมืองดาบหัก
, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 1,000 แต้ม!”

โอหยางโชวบอกมู่หลานเยว่ผ่านทางช่องพันธมิตร เพื่อให้เธอไปแจ้งต่อไปอีกที่

ในขณะเดียวกัน โอหยางโชวก็กำลังในช่องพันธมิตรอีกว่า “คงถึงเวลาที่จะต้อนรับพวก
เขาเข้าไปในตาข่ายของพวกเราแล้ว!”

ทันใดนั้น ช่องพันธมิตรก็กลายเป็นคึกคัก

“ข้ารอฟังคำเหล่านี้มานานแล้ว ถึงเวลาที่พวกเขาจะต้องชดใช้แล้ว!”

“ไก่อ่อนเหล่านี้นักล่าที่จะดูถูกพันธมิตรซานไห่ของพวกเรา ถึงเวลาที่จะสอนบทเรียนให้กับพวกเขาแล้ว!”

“ถูกต้อง เอาคืนพวกมันกัน!”

.....

เห็นได้ชัดว่าการไว้อาลัยของผู้คนต่อพันธมิตรซานไห่ในฟอรัมนั้นมีผลต่อความรู้สึกของพวกเขามาก

ทุกคนลอบจัดเตรียมกองกำลังของพวกเขาเงียบๆ พวกเขาขอให้สถานการณ์ในดินแดนซานไห่ติดสินผล ก่อนที่จะส่งกองกำลังของพวกเขาออกไปสอนบทเรียนให้กับพวกที่กล้าท้าทายพวกเขา

การเคลื่อนไหวของพวกเขาเป็นไปอย่างฉับพลัน รวบรวมเป็นการยิงปืนใหญ่ออกไป

ทั่วภูมิภาคจีน ดินแดนพันธมิตรซานไห่ทั้งหมด เริ่มโจมตีในเวลาเดียวกัน พวกเขาส่งกองกำลังทั้งหมดของพวกเขาออกไป

จนถึงปัจจุบัน พันธมิตรหยานหวงยังคงไม่ได้รับข่าวใดๆ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพขนาดใหญ่อย่างฉับพลัน พวกเขาจึงไม่อาจตอบสนองได้อย่างทันที่

ในทันที ได้เกิดสงครามดินแดนที่รุนแรงไปทั่วทั้งภูมิภาคจีน

จากนั้นไม่นาน ผู้เล่นก็เริ่มได้รับข้อมูล

ในพอร์ม มันได้เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นในทันที

การตอบโต้ของพันธมิตรซานไห่ดูไม่ปกติ ทุกคนยังไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น

แต่พวกเขาสามารถมั่นใจได้อย่างหนึ่ง นั่นก็คือ จะต้องมียางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นในสงครามเหลียนโจวอย่างแน่นอน

ความอยากรู้อยากเห็นของผู้เล่นระเบิดขึ้น และแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

แต่น่าเสียดาย ไม่ว่าจะป็นพันธมิตรชานไห่หรือพันธมิตรหยานหวง พวกเขาไม่สนใจที่จะเปิดเผยความเป็นไปของสงครามในฟอรัม

สำหรับผู้เล่นลอร์ดที่แองเหี้ยนใจ ในช่วงสงครามเช่นนี้ พวกเขาไม่ได้ออกไปจากดินแดนของตน ดังนั้น พวกเขาจึงไม่รู้อะไรมากนัก เกี่ยวกับสงครามเหี้ยนใจ

นักวิจัยเริ่มใช้วิธีต่างๆรวบรวมข้อมูลใหม่เกี่ยวกับสงครามเหี้ยนใจ

ไม่ว่าโลกภายนอกจะอีกที่มากเพียงใด การเคลื่อนไหวของดินแดนชานไห่ก็ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

เมื่อไปฉีได้รับข่าวว่าเมืองดาบหักถูกยึดครองแล้ว เขาก็เตรียมจะเคลื่อนไหวในขั้นต่อไปทันที

“ทหาร!”

“ท่านขุนพล!”

“ยิงสัญญาณออกไป สั่งให้กองพลทหารป้องกันเมือง และกองทัพพันธมิตรชนเผ่า
เร่ร่อน ต้อนศัตรูเข้าไปในตาข่ายทันที”

“ขอรับ!”

ทหารองครักษ์รีบออกไปในทันที จากนั้น เขาก็ยิงสัญญาณขึ้นไปบนท้องฟ้า

ในเด็นท์ หลักของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน เมื่อใดจินได้เห็นสัญญาณ หัวใจของ
เขาก็กลายเป็นซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

แต่เขาไม่มีเวลาคิดมากนัก เขาโบกธงของเขาไปข้างหน้า จากนั้นกองทัพก็เคลื่อนไป
ทางตะวันตก ไปหยุดที่ตำแหน่งทางเหนือของกองทัพพันธมิตร

ในขณะเดียวกัน กองพลทหารป้องกันเมืองที่แอบซ่อนอยู่ทางตะวันตกก็เปิดเผยตัว
ออกมา

เมื่อถึงจุดนี้ กองทัพพันธมิตรได้ถูกปิดล้อมโดยสมบูรณ์

ทางเหนือของพวกเขาเป็นกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน **30,000** นาย, ทาง
ตะวันออกเป็นกำแพงเมืองของเขตซานไห่ ซึ่งมีกองพลทหารที่ **1** เป็นผู้ป้องกัน, ทาง

ตะวันตกเป็นกองพลทหารป้องกันเมือง และทางใต้เป็นเทือกเขา ไม่มีที่ไหนให้พวกเขา
ล่าถอยออกไปได้เลย

กองทัพพันธมิตรเหลือกำลังพลอยู่เพียง **15,000** นายเท่านั้น ขณะที่พวกเขาถูกปิด
ล้อมโดยกำลังทหารมากถึง **56,000** นาย

มันทำให้กองทัพพันธมิตรเกิดความสับสนวุ่นวายขึ้น

“ท่านลอร์ด พวกเราถูกล้อมแล้ว!”

“พวกชนเผ่าเร่ร่อนมันทรยศเรา!”

“ข้ารู้แล้ว!”

ซุนเซินจุนกัดฟัน มีเพียงเขาเท่านั้นที่ออกอุบายต่อผู้อื่นได้ คนอื่นๆไม่มีสิทธิ์จะทำกับ
เขาเช่นนี้

“ไต้ฉิน อ่า...ไต้ฉิน ถ้าข้าออกจากสถานการณ์นี้ไปได้ ข้าจะไม่ปล่อยเจ้าไปแน่!”

“ท่านขุนพล เราควรจะทำเช่นไรดี?” ชุนเฉินจุนหันไปถามเจ้ากั้ว เพื่อขอความช่วยเหลือจากเขา

หน้าของเจ้ากั้วมีดมน ตั้งแต่เริ่ม เขาคิดว่าเขามีโอกาสที่จะแข่งขันกับไป๋ฉี แต่เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า ผลมันจะออกมาเป็นเช่นนี้ เขาได้พ่ายแพ้อีกครั้งแล้ว

โชคดีที่หลังจากจบสงครามซางผิง เจ้ากั้วสงบมากขึ้น “พวกเราสามารถฝ่าไปทางตะวันตก และใช้การเทเลพอร์ตล่าถอยออกไปจากแอ่งเหลียนโจวได้”

“ตกลง!”

ชุนเฉินจุนปล่อยให้เจ้ากั้วเป็นผู้นำทัพฝ่าออกไป

แต่ในขณะนั้นเอง หลังจากที่เขาได้รับข่าวจากช่องพันธมิตร ชุนเฉินจุนก็กลายเป็นแข็งค้าง และใบหน้าของเขาก็ซีดขาวในทันที

“ท่านลอร์ด เกิดอะไรขึ้น?”

ชุนเฉินจุนในปัจจุบันแสดงท่าทางเหมือนกับคนที่ตายไปแล้ว ใบหน้าของเขาสีดขาวราวกับผี

ในช่องพันธมิตร ได้มีการแจ้งเตือนว่า ดินแดนของผู้เล่นทั้ง 2 แห่ง จากทางตะวันออก และตะวันตก ที่พวกเขาได้ติดสินบนไว้นั้น ถูกทำลายไปแล้ว

ลอร์ดทั้ง 2 ไม่ลืมที่จะแจ้งเตือนให้พวกเขาทราบ หลังจากที่พวกเขาถูกส่งไปยังด้าหลี่ และยังเตือนด้วยว่า พวกเขาได้ทำหน้าที่ของพวกเขาแล้ว ลอร์ดทั้ง 2 เรียกครองให้ พันธมิตรหยางหวงรักษาสัญญา

ขณะที่ข่าวนี้แพร่ออกมา ช่องพันธมิตรก็เสียบราวกับปาเข้าไปในทันที

ไม่เพียงแค่ขุนเขินจุนเท่านั้น แม้แต่เตี๋เจินและจางหลางก็ทำอะไรไม่ถูก

กองทัพพันธมิตรทั้งหมดอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง

ผู้ที่ทำลายดินแดนที่อยู่ทางตะวันออกก็คือ กรมทหารที่ 4 แห่งกองพลทหารที่ 2 ซึ่ง นำโดยเฮียฉี

ส่วนผู้ที่ทำลายดินแดนที่อยู่ทางตะวันตกก็คือ กรมทหารป้องกันเมืองเทียนเฟิง

ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวได้รับการยืนยันแล้วว่า ดินแดนทั้ง 2 แห่งนี้ไม่มีทหารอยู่เลย พวกเขาจึงทำลายมันได้อย่างง่ายดาย

การที่ทีมข่าวกรองที่ 1 ซึ่งรับผิดชอบภาคตะวันตกไม่ได้สังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของ ชุนเซ็นจุน ทำให้พวกเขาถูกตำหนิโดยตู่หฺงฮุยอย่างรุนแรง

หลังจากที่ตำหนิพวกเขาแล้ว ตู่หฺงฮุยก็สั่งให้พวกเขาเร่งทำการสืบสวน เพื่อค้นหา ดินแดนที่ละเมิดสัญญาและปล่อยให้พันธมิตรหยานหวงเทเลพอร์ตมาที่นี่

และผู้นำภารกิจนี้ก็ถูกเปลี่ยนจากช่งसानเป็นสายลับชั้นสูงคนใหม่

หลังจากที่ถูกตำหนิอย่างรุนแรงโดยเจ้ากรม เป็นธรรมดาที่ช่งसानจะโกรธเป็นอย่างมาก เขาส่งคนของเขาออกไปพร้อมกับคำกล่าวที่รุนแรงว่า “ทุกคน ถ้าพวกเราไม่สามารถหาดินแดนที่ทรยศนั้นได้พบ ข้าคงจะไม่มีหน้าไปพบกับท่านลอร์ด ข้าคงทำได้เพียงฆ่าตัวตายเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ข้าจะทำเช่นนั้น ข้าจะฆ่าพวกเจ้าทุกคนก่อนแน่!”

ในทันที ลมหนาวได้พัดกระจายไปทั่วกลุ่มของพวกเขา

สายลับที่ปฏิบัติภารกิจนี้ ทำตัวเป็นดังสุนัขล่าเนื้อ พวกเขาตรวจค้นบ้านทุกหลัง และในที่สุดพวกเขาก็พบร่องรอย และยืนยันได้ว่าดินแดนใดทวยศพวกเขา

หลังจากได้รับข่าวกรองมา ไปฉีกก็ออกคำสั่งไปที่รัฐบาลเทียนเฟิงในทันที ให้พวกเขาเตรียมพร้อม และทำลายศัตรู

แผนของเขาก็คือ การปิดกั้นเส้นทางหลบหนีทั้งหมดของกองทัพพันธมิตร

“ท่านลอร์ด?” เจ้ากั้วถามอีกครั้ง

“อ่า!” ชุนเซินจุนกลับคืนความสงบของเขา และกล่าวอย่างขมขื่นว่า “พวกเราไม่มีที่ให้ถอยอีกแล้ว!”

“อะไรวะ?” เจ้ากั้วตื่นตระหนก

“ดินแดนที่จะส่งพวกเรากลับไปได้ถูกทำลายไปแล้ว พวกเราจึงไม่มีที่ให้ถอยอีกแล้ว!”

ขณะที่คำกล่าวนั้นดังออกมา ภายในเต็นท์ก็เงียบไปในทันที

TWO Chapter 342 ชายผู้ถูกละทิ้ง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 15, ช่วงค่ำ

ณ เขตซานไห่

แสงจันทร์ได้ส่องสว่างไปยังนอกกำแพงเมือง ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความเศร้าสร้อย

นอกกำแพงเมืองทางทิศตะวันตก มันเป็นฉากแห่งความหายนะ

หลังจากที่ปิดล้อมศัตรูแล้ว ไปฉีกก็ไม่ยอมปล่อยให้งองทัพนั้พันธมิตรมีเวลาตอบสนอง
เขาสั่งให้โจมตีทันที

กองกำลังทั้ง 3 ได้เข้ากวาดล้างกองทัพนั้พันธมิตร จนพวกเขาไม่สามารถจะทำอะไรได้
อีกต่อไป

ในการสู้รบครั้งนี้ ชุนเฉินจุนถูกสังหาร และเจ้ากั้วถูกจับกุม

ความเสียหายครั้งนี้ มากพอที่จะทำให้กระดูกสันหลังของชุมชนเงินจุนสั่นคลอน ไม่เพียง
แค่เจ้าแก้วเท่านั้นที่ถูกจับ แต่นายทหารทั้งหมดของเขาก็ถูกจับหรือถูกสังหารในสนาม
รบ

นี่เป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ของเมืองตานหยาง ซึ่งกองทัพไม่ได้แข็งแกร่งตั้งแต่แรก
อยู่แล้ว ยิ่งเมื่อเขาสูญเสียเจ้าแก้วไป มันได้กลายเป็นความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของ
ชุมชนเงินจุนในปีนี้

ดูเหมือนว่าชุมชนเงินจุนจะต้องใช้เวลาอีกนานในการรักษาบาดแผลนี้

สงครามเปลี่ยนใจถูกกำหนดให้เป็ดังสงครามวอเทอร์ลูสำหรับชุมชนเงินจุน

เมื่อเจ้าแก้วถูกจับ เขาก็เตรียมใจไว้แล้วว่า จะถูกสังหาร

สิ่งที่แปลกก็คือ เขาไม่ได้ถูกส่งตัวเข้าคุก แต่ถูกพามาที่คฤหาสน์ของลอร์ด

โอหยางโซวมีแผนที่จะใช้เจ้าแก้วต่อจากนี้

ในฐานะลอร์ด เป้าหมายหลักของเขาก็คือ การใช้คนที่เหมาะสมกับตำแหน่ง

ตอนนี้ เจ้าแก้วเข้ามาอยู่บนเวทีของเขาแล้ว

หลังจากที่ซุนเซินจุนถูกสังหาร เขาก็ได้ทิ้งอุปกรณ์ทั้งหมดของเขาไว้ จากที่มู่หลาน เยว่อึบบาย จากอุปกรณ์ทั้งหมดนี้ มีหนึ่งชิ้นที่เป็นเครื่องประดับระดับทองคำขาว ซึ่งมันเหมาะกับโอหยางโซว สำหรับของอื่นๆ เธอไม่ได้กล่าวถึงมัน เธอต้องการให้เขามาตรวจสอบมันด้วยตัวเอง หลังจากที่เขากลับมาแล้ว

สำหรับสมาชิกอีกคนของพันธมิตรหยานหวงอย่างซืออ๋องป้า เขาได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างออกไป โดยเขายังคงมีชีวิตอยู่

ไปจี้ทำตามคำแนะนำของโอหยางโซว เขาปล่อยซืออ๋องป้าและนายทหารคนสำคัญของเขาไป โดยอนุญาตให้พวกเขาโทรศัพท์ออกจากแอ่งเหลียนโจวได้โดยตรง

เหตุผลประการแรกที่โอหยางโซวทำเช่นนี้ก็คือ เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับซืออ๋องป้า และปลุกฝังเมล็ดพันธุ์แห่งความแตกแยกในพันธมิตรหยานหวง

ประการที่สอง เขาตั้งใจจะแยกซุนเซินจุนและซืออ๋องป้าออกจากกัน แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ด้วยกัน แต่พวกเขากลับถูกปฏิบัติแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าซุนเซินจุนจะมองเห็นถึงความตั้งใจของโอหยางโซวได้ เขาก็ยังคงเชื่อว่า ด้วยความใจแคบของซุนเซินจุน แผนของเขาจะมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของพวกเขาอย่างแน่นอน

ซึ่งอย่าไม่ได้ปฏิเสธความตั้งใจนี้

การตายของลอร์ดไม่ได้สำคัญอะไรมากนัก

การสูญเสียทหารทั่วไปก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ นายทหาร หากสูญเสียพวกเขา มันจะเป็นหายนะสำหรับกองทัพ
เมื่อต้องคิดถึงการพัฒนาพวกเขาใหม่ทั้งหมดตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว มันเป็นเรื่องที่ยาก
อย่างมาก

การกระทำของโอหยางโซวั้น สามารถมองเห็นถึงความตั้งใจได้อย่างชัดเจน แต่ซึ่ง
อย่าก็ไม่ได้ปฏิเสธมันได้จริงๆ

หลังจากจบการสู้รบ กองกำลังต่างๆก็เริ่มจัดระเบียบความสูญเสีย

กองทัพพันธมิตรคงเหลือทหารที่ยอมจำนนอีก **8,000** นาย และพวกเขาทั้งหมดถูก
คุมตัวไว้

กองทัพซานไห่เองก็ได้รับความเสียหายเช่นกัน

กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนสูญเสีย 2,000 นาย และยังเหลือทั้งสิ้น 28,000 นาย สิ่งที่เราพบพวกเขายู่ก็คือ การปรับโครงสร้างกองกำลังโดยกรมกิจการทหาร

กองพลทหารป้องกันเมืองสูญเสียถึง 4,000 นาย พวกเขาสูญเสียมากที่สุด เพราะต้องรับการโจมตีจากกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนขณะที่พวกเขาโจมตีเขตมิตรภาพด้วย

ด้วยเหตุนี้ กองพลทหารป้องกันเมืองและกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนจึงระมัดระวังซึ่งกันและกัน แม้แต่เจ้าซีฮูและไต้ฉิงก็มีความสัมพันธ์ที่น่าอึดอัดใจต่อกัน

ปัญหานี้ไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะแก้ไข

สำหรับกองพลทหารที่ 1 พวกเขาสูญเสียราว 1,500 นายเท่านั้น ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นผลที่ยอดเยียมมาก

หลังจากจัดการกองทัพพันธมิตรทางตะวันตกแล้ว ไปชี้หนไปสนใจกองทัพพันธมิตรทางตะวันออก

หลังจากการสู้รบ เขาให้กองพลทหารที่ 1 พักในคืนนี้ ก่อนจะเร่งเดินทาง
ตะวันออกในวันรุ่งขึ้น

ส่วนกองพลทหารป้องกันเมือง พวกเขาจะคอยเฝ้าระวังเขตชานไห่ และกองทัพ
พันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนก็จะรอการจัดระเบียบโครงสร้างกองกำลัง

ก่อนที่เผ่าของพวกเขาจะยอมจำนนอย่างเป็นทางการ ไปดียังคงระมัดระวังกองทัพ
พันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนนี้ เขาไม่ต้องการให้พวกเขาเคลื่อนไหวอย่างอิสระหรือเข้าร่วม
สนามรบ

ณ เขตทุรกันดาร, ในเต็นท์หลักของกองทัพพันธมิตรทางตะวันออก

ตี้เฉิน, จานหลาง, เพียวหลิงฮวน, ซาโงะ, เหลียนผอ และเจ้าจวง มารวมตัวกัน

“กองกำลังของซุนเชินจุนถูกทำลายไปแล้ว หากทุกอย่างเป็นไปตามที่คาด ในวัน
พรุ่งนี้ กองทัพชานไห่จะโจมตีพวกเรา พวกเจ้ามีไอเดียอะไรจะเสนอหรือไม่?” ตี้เฉิน
ทำหน้าที่เป็นผู้นำ

ความเงียงปกคลุมทั้งเต็นท์ มันทำให้ทุกคนรู้สึกสิ้นหวัง

“เราทำได้เพียงต่อสู้กับความตายเท่านั้น!”

“ต่อสู้กับความตายหรือ? แม้ว่าพวกเราจะต้องต่อสู้กับความตาย แล้วอย่างไร? พวกเราจะออกไปจากแองเกลียนโจวได้อย่างมีชีวิตหรือ?”

“แล้วจะเอาอย่างไร พวกเราไม่สามารถยอมจำนนได้ถูกต้องหรือไม่? หากพวกเราจะต้องตาย พวกเราก็ควรจะลากพวกมันไปด้วย!”

“เจ้าโง่!”

“เจ้า!”

“จริงจังกันหน่อยเว้ย!” ตีเงินกล่าวหยาบคายเล็กน้อย

ตีเงินนั้นลึกซึ้งมากมากซาโพจุน ทันทีที่เขารู้ว่าเมืองดาบหักถูกโจมตี เขาก็เลือกที่จะซ่อนตัว และติดต่อกับกระฎูลของเขา

หลังจากที่ได้รู้สิ่งที่เกิดขึ้นในสงครามเกลียนโจว พวกผู้อาวุโสในตระกูลก็ประหลาดใจ

พวกเขารวบรวมข้อมูล และทรัพยากรทั้งหมดของพวกเขา เพื่อค้นหาทางแก้

วิธีเดียวที่พวกเขาทำได้ก็คือ การชักชวนให้ดินแดนอื่นๆละเมิดสัญญาของดินแดนشانไห่

แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องยาก แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้

บนโลกนี้ไม่มีอะไรที่แน่นอน มันขึ้นอยู่กับว่า คุณจ่ายเพียงพอแล้วหรือยัง

จากความแข็งแกร่งของตระกูลตี๋เฉิน แน่แน่นอนว่าพวกเขามีความสามารถมากพอที่จะทำเช่นนั้นได้

สิ่งที่ตี๋เฉินต้องการคิดตอนนี้ก็คือ วิธีที่จะหลบหนีจากการติดตามของกองทัพشانไห่ กองพลทหารที่ 3 เป็นดั่งหมาป่าล่าเนื้อ พวกเขาคอยปิดเส้นทางถอยของกองทัพ พันธมิตรไว้

ถ้าพวกเขายังคงรอจนถึงวันพรุ่งนี้ แน่แน่นอนว่ากองกำลังต่างๆของกองทัพشانไห่ ก็คงจะมาปิดล้อมพวกเขาจากทุกทิศทาง

เมื่อถึงตอนนั้น แม้ว่าพวกเขาจะติดต่อกับดินแดนอื่นๆได้สำเร็จ พวกเขาก็คงจะไม่สามารถนำกองกำลังของพวกเขาเทเลพอร์ตกลับไปได้

วิธีเดียวก็คือ การทิ้งใครบางคนไว้

ขณะที่คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตี๋เฉินก็กวาดสายตามองทุกคน

เป็นไปได้ที่พวกเขาทั้งหมดจะออกไปได้ จำเป็นจะต้องมีอย่างน้อย **1-2** คน คอย
ดึงดูดความสนใจของทัพซานให้

เหลียนผอเป็นขุนพลของเขา เขาจึงต้องพาไปด้วย จานกลางเป็นพันธมิตรที่ดีที่สุดของ
เขา เมื่อต้องพาเขาไป ก็จะต้องเจ้าจวงก็ต้องไปด้วยเช่นกัน

ที่เหลืออยู่ก็คือ เพียวหลิงฮวนและซาโพจุ่น

เพียวหลิงฮวนเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของซืออ๋องป้า ดังนั้น เป็นธรรมดาที่เขาจะถูกทิ้งเป็นคน
แรก

ที่เหลืออยู่ก็คือซาโพจุ่น

เมื่อคิดถึงความหุนหันพลันแล่นของเขา และความสัมพันธ์ระหว่างเขากับชนชั้นจนแล้ว ตี๋เงินจึงตัดสินใจทิ้งเขาไว้เช่นกัน

หลังจากที่เขาตัดสินใจแผนการของเขาได้แล้ว ตี๋เงินก็ผ่อนคลายลง และค่อยๆมองไปที่ทุกคนที่ยากจะต่อสู้

จากพวกเขาทั้งหมด มีเพียงจางหลางเท่านั้นที่สังเกตเหตุเห็นการรอสองออกที่แปลกไปบนสีหน้าของตี๋เงิน

สุดท้าย การประชุมของพวกเขา ก็สิ้นสุดลงโดยไม่มีข้อสรุป

ขณะที่ทุกคนออกไป จางหลางยังคงนั่งอยู่ในที่ของเขา และมันเป็นไปตามที่เขาคาดไว้ ตี๋เงินมีบางอย่างจะพูดคุยกับเขา

เมื่อได้ยินแผนการของตี๋เงิน มันทำให้จางหลางรู้สึกขัดแย้งมาก

แม้ว่ามันจะดูโหดร้าย แต่แผนการของเขาจะทำให้ทุกอย่างแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง จางหลางจึงไม่อาจตำหนิตี๋เงินได้ ทุกคนมีความคิดที่แตกต่างกันออกไป

“ข้าจะจำความปรารถนาดีนี้ไว้!”

งานหลางกล่าวก่อนที่จะเดินออกจากเต็นท์ไป

ตีเงินมองงานหลางออกไปโดยไม่ได้กล่าวอะไร การเกิดในตระกูลที่ทรงอำนาจเช่นพวกเขา ทำให้พวกเขาไม่อาจทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการได้

ในคืนนั้น มีคนราว **100** คน ลอบหนีออกจากค่าย และพวกเขาหายตัวไปในเขตทุรกันดาร

วันรุ่งขึ้น เมื่อกองทัพพันธมิตรได้ตื่นขึ้น

ซาไฟจุ่นและเฟียงหลิงฮวนก็สังเกตเห็นว่า ตีเงินและงานหลางหายตัวไป และยักรวมถึงขุนพลและนายทหารทั้งหมดของพวกเขาด้วย

“พวกเราถูกทอดทิ้งแล้ว!” เฟียงหลิงฮวนโกรธ

ขณะที่ซาไฟจุ่นคำรามเสียงดังออกมา “ตีเงิน!”

ทั้ง **2** ที่ถูกทอดทิ้ง มองไปที่กันและกันโดยปราศการคำกล่าว

เพียงหลังสวณรู้ว่าสีธงฟ้าได้รับการปล่อยตัวโดยดินแดนซานไห่ ขณะซาโไฟจุ่นเป็น ศัตรูของฉีเยว่หฺวี่ ดังนั้น ไม่ว่าอย่างไร ซาโไฟจุ่นจะต้องตายอย่างแน่นอน บางที เขา อาจจะมีโอกาสไม่ต้องตายไปพร้อมกับซาโไฟจุ่น

“ตอนนี้เราควรจะทำเช่นไรดี?” ซาโไฟจุ่นถาม

เพียงหลังสวณมีความคิดอื่นในหัวใจของเขาแล้ว เขาออกมาอย่างช่วยไม่ได้ว่า “ก่อนที่จะ พวกเขาจะไป พวกเขาทำให้เราติดอยู่ที่นี่เสียแล้ว!”

“ติดอยู่ที่นี่? เมื่อเราจะต้องตายอยู่ที่นี่แน่นอนแล้ว เหตุใดพวกเราไม่นำกองกำลังของ พวกเราออกไปฆ่าพวกมันซะล่ะ?”

เพียงหลังสวณรู้ว่าโอกาสทองของเขามาแล้ว

ดูผิวเผิน มันเหมือนกับว่าเขาไม่ได้คิดอะไร “ตกลง เช่นนั้นก็ไปพูดคุยที่เต็นท์ของข้ากัน!”

“ไป!”

เมื่อพวกเขาเข้าไปในเต็นท์แล้ว ซาโไฟจุ่นก็ถูกจับ และถูกสังหารโดยเพียงหลังสวณทันที

“ซาโไฟจุ่น ถ้าเจ้าต้องการจะตำหนิสิ่งใดละก็ เจ้าก็คงตำหนิได้เพียงความหยิ่งผยองที่มากเกินไปของเจ้าเท่านั้น!”

ด้วยเหตุนี้ ซาโไฟจุ่นจึงถูกสังหารอย่างโดดเดี่ยว

หลังจากสังหารเขาแล้ว เพียวหลิงฮวนก็แจ้งข่าวการตายของซาโไฟจุ่นให้กับกองพลทหารที่ 3 ทราบ พร้อมกับแจ้งเรื่องจากยอมจำนนของตัวเองด้วย

เมื่อเอ๋อหลายได้ยินข่าวนี้ เขาก็เรียกผู้การทั้งหลายมาประชุมทันที

“มีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับเรื่องนี้” เล่ยจึงเขียนคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้น มันเป็นการสมคบคิด

“ใครจะสนใจว่ามันเป็นอุบายหรือไม่ เราควรจับกุมพวกเขาก่อนเป็นอย่างแรก” จางต้าหนิงกล่าวต่อ “จากนั้น ค่อยให้ท่านไปฉีและท่านลอร์ดเป็นผู้ตัดสินใจ”

“ถูกต้องแล้ว เช่นนั้น เราจะจับกุมพวกเขาก่อน” เอ๋อหลายพยักหน้าตกลง

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 16, ช่วงเช้า

เพียวหลิงฮวนได้นำกองทัพพันธมิตรมายอมจำนนต่อกองพลทหารที่ 3

หลังจากที่พวกเขายอมจำนนแล้ว กองพลทหารที่ 2 ก็มาถึง

เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น ลั้วซี้สินก็ประหลาดใจมาก เขาคิดว่าจะมีการสู้รบที่รุนแรงอีกครั้งเสียอีก

สำหรับกองพลทหารที่ 1 พวกเขาเพิ่งจะออกมาจากเมืองซานไห่ได้ไม่นานนัก

ด้วยเหตุนี้ สงครามเหลียนโจวจึงสิ้นสุดลงอย่างน่าขบขัน

หลังจากได้รับการยินยอมจากโอหยางไชวแล้ว เพียวหลิงฮวนและนายทหารทั้งหลายของเขาก็ได้รับการปล่อยตัว

และมันทำให้สงครามเหลียนโจวสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ

ในสงครามครั้งนี้ พันมิตรหยานหวงได้สูญเสียเป็นอย่างมาก ไม่เพียงแค่นั้น แต่มันยังมีการทรยศหักหลังกันเกิดขึ้นอีกด้วย รอยร้าวได้เกิดขึ้นภายในพันธมิตรของพวกเขาแล้ว

ซาโพนุ่นได้เผาสะพานที่เชื่อมต่อกับตี้เงินทั้งหมด และเขาได้ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเฟียวหฺลิ่งฮวน

ซุนเซินจุนและซืออองป้าไม่อาจมองหน้ากันได้ เพื่อปกป้องเฟียวหฺลิ่งฮวน ซืออองป้าจึงออกมาเผชิญหน้ากับซาโพนุ่น

มันทำให้พันธมิตรของพวกเขายุ่งเหยิงไปหมด

มีเฉพาะตี้เงินเท่านั้นที่ยังสงบอยู่ ความแข็งแกร่งของเขาไม่ได้รับผลกระทบมากเกินไปกว่าจะทนรับได้ และเขายังได้พันธมิตรที่แข็งแกร่งอย่างจางหลางมาด้วย

ซึ่งมันช่วยผลักดันสถานะของตี้เงิน ให้ขึ้นเป็นผู้นำพันธมิตรหยานหวง

ตี้เงินกำลังเติบโตขึ้น เขาค่อยๆ น่ากลัวขึ้น และน่ากลัวมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

**

TWO Chapter 343 การชำระฝุ่นละออง

หลังจากสงครามเปลี่ยนใจสิ้นสุดลงแล้ว ผลที่ตามมาก็ยังคงดำเนินต่อไป

สมาชิกพันธมิตรซานไห่ได้ส่งกองกำลังของพวกเขาออกไป มันทำให้พวกเขาสามารถขยายอิทธิพลของดินแดนออกไปได้อย่างรวดเร็ว สำหรับดินแดนซานไห่ มันเป็นดวงดาวที่เจิดจรัสที่สุด

ลอร์ดทั้ง 2 ที่ดินแดนถูกทำลาย ได้แอบส่งข้อมูลให้กับไป่เสี่ยวเซิง

และไป่เสี่ยวเซิงยังได้รวบรวมข้อมูลภายในจากที่อื่นๆ เขียนบทวิเคราะห์ของเขาออกมา

ขณะที่เขาโพสมันลงไปในฟอรัม มันได้ทำให้เกิดความโกลาหลุ่นวายขึ้นทันที

ก่อนหน้านี้ ผู้เล่นรู้เพียงว่า สงครามเปลี่ยนใจได้เกิดขึ้นเท่านั้น พวกเขาไม่ได้คาดคิดเลยว่า พันมิตรหยานหวางไม่เพียงแค่ว่าจะล้มเหลว แต่พวกเขายังเป็นฝ่ายที่ตกอยู่ใน

อันตรายเสียเอง พวกเขาไม่ได้รับอะไรและยังสูญเสียอย่างในจากการเคลื่อนไหวใน
ครั้งนี้

ขณะที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เป็นธรรมดาที่มันจะทำให้ทุกคนตะลึง

ทันใดนั้น ทุกคนก็ออกมาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมัน

“ดินแดนซานไห่จะหันไปมองรอบๆแล้ว!”

“พันธมิตรหยานหวงเสียหายอย่างหนัก และพวกเขาคงจะไม่สามารถแข่งขันกับ
พันธมิตรซานไห่ได้อีกต่อไป!”

“ดินแดนซานไห่วางแผนได้อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ!”

“เหยื่อ! มันจะต้องเป็นเหยื่อล่ออย่างแน่นอน!”

...

“เทพสงครามไปฉีข้างทรงพลังยิ่งนัก ขณะกองทัพพันธมิตรหยานหวงไม่มีอะไรเลย!”

“ซุนเซินจุนถูกสังหารโดยกองทัพซานไห่เป็นครั้งที่ 2 แล้ว!”

“ซาโผจุนถูกสังหาร 3 ครั้งแล้ว!”

“มันเป็นเรื่องตลกขบขันที่สุดของภูมิภาคจีนเลย พันธมิตรหยานหวงจะกลับมาสู่จุดสูงสุดนั้นหรือ? ฮ่าๆๆ!”

นอกเหนือจากคนที่เฝ้าะเย้ยแล้ว ยังมีบางคนที่กำลังสนับสนุนโอหยางโซว

“ฉีเยว่หฺวู่ก็กลายเป็นผู้ปกครองแอ่งเหลียนโจวอย่างแท้จริงแล้ว!”

“เขาไม่จำเป็นต้องทำด้วยตัวเองเลย ความพ่ายแพ้ของพันธมิตรหยานหวงเป็นสิ่งที่พระเจ้ากำหนดไว้อยู่แล้ว!”

“ดินแดนซานไห่ทำให้โลกตกตะลึงอีกครั้งแล้ว!”

...

ในฟอรัมตอนนี้ มันกลายเป็นการโต้เถียงกันอีกครั้ง บรรดาผู้ที่เคยไว้ใจให้กับ
ดินแดนซานไห่ และผู้ที่สนับสนุนพันธมิตรหยานหวง กลายเป็นอับอาย พวกเขาไม่
กล้าที่จะเข้ามาในฟอรัมอีก

ผู้เล่นทั่วไปเฟลิดเฟลีนกับบรรยากาศเช่นนี้

ไม่ว่าจะเป็นแจ็คดอร์สันจากภูมิภาคอเมริกา หรือหรวนเทียนเฉว่จากภูมิภาคอันนัม
พวกเขามองว่ามันเป็นผลลัพธ์ที่เลวร้ายอย่างมาก

เขตชายหิยงและเกาหลีที่อยู่ใกล้ๆยังเป็นกังวล

ท่ามกลางสถานการณ์เหล่านี้ สิ่ง que ผู้เล่นปรารถนามากที่สุดก็คือรายละเอียดของ
สงคราม

แต่น่าเสียดาย นอกเหนือจากกองบัญชาการของดินแดนซานไห่แล้ว ไม่มีใครรู้
รายละเอียดทั้งหมดของสงคราม

และก็ไม่มีใครรู้ว่า ในสถานศึกษาทางทหารที่เพิ่งจะก่อตั้งขึ้นมา นักบัญชาสงครามซุนหวู่
ได้เชิญไปฉีมาสอน เกี่ยวกับสงครามเหลียนโจว และยกมันขึ้นมาเป็นกรณีศึกษาที่
สำคัญของสถาบัน

ไปฉีจึงต้องใช้เวลาบางส่วนไปกับการสอนลูกศิษย์ของสถานศึกษาทางทหารนี้

หลังจากที่เขาบรรยายครั้งแรกเกี่ยวกับสงครามเหลียนโจว

มันทำให้สงครามเหลียนโจวกลายเป็นอีกสงครามตัวอย่างที่น่าอัศจรรย์ของไปฉี ซึ่งมันได้รวมกลยุทธ์ที่หลากหลาย ทั้งการป้องกัน, การปิดล้อม, การสู้รบระยะไกล และการจัดการที่หัวของกองทัพศัตรู ทั้งหมดรวมเข้าด้วยกัน

ข้อแตกต่างจากสงครามอื่นๆ ที่สำคัญที่สุดก็คือ สงครามครั้งนี้ซับซ้อนกว่ามาก เพราะมันมีการเทเลพอร์ตและการสื่อสารแบบพิเศษที่ต้องนำมาพิจารณาด้วย

แน่นอนว่าไปฉีเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และเขาใช้ความรู้ใหม่ในการจัดการสงครามได้อย่างยอดเยี่ยม

เมื่อเผชิญหน้ากับการเทเลพอร์ตของกองทัพพันธมิตร เขาก็ใช้การเทเลพอร์ตให้เป็นประโยชน์กับกองทัพฝ่ายเขาด้วยเช่นกัน ในขณะที่พวกเขาเทเลพอร์ตกองพลทหารที่ 2 ไป มันเป็นจังหวะที่ทำให้พวกเขาชนะสงครามครั้งนี้ได้

ไปฉีได้ใช้วิธีการดังกล่าว เพื่อประกาศการดำรงอยู่ของเขา

เป็นอีกครั้งที่ดินแดนซานไห่ทำให้ทั้งโลกตกตะลึง

หลังจบสงคราม พันมิตรหยานหวงได้เก็บตัวเงียบ

พวกเขาต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูความเสียของพวกเขา

สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นภายในของพวกเขา โอหยางโชวไม่แน่ใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

กลุ่มอำนาจต่างๆ ขั้วยากที่จะหยั่งถึง พวกเขาได้แสดงพลังของพวกเขาให้เห็นในสงครามเปลี่ยนใจแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสุดท้าย ที่ตีเงินสามารถหลบหนีไปได้ นั่น มันน่าตกใจจริงๆ เพื่อที่จะโน้มน้าวลอร์ดให้ยอมรับ พวกเขาจะต้องใช้เงื่อนไขที่น่าตกใจอย่างแน่นอน

นอกจากนี้ ผู้ที่เสียหายมากที่สุดในสงครามครั้งนี้ก็คือ ชุนเซินจุนและซาโพจุน สมาชิกในพันธมิตรอื่นๆ เพียงแค่เสียค่าธรรมเนียมการทะเลพอร์ต และอำนาจทางทหารไปบางส่วนเท่านั้น ขณะที่พวกเขาสูญเสียเกือบทั้งหมด

พวกเขาคงจะต้องค่อยๆ ฟื้นฟูอำนาจของพวกเขาอย่างช้าๆ และมันคงจะใช้เวลานาน

หลังจากจบสงครามครั้งนี้ โอหยางโชวไม่กล้าประมาทกลุ่มอำนาจเหล่านี้อีกต่อไป

ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาเป็นเพียงผู้เล่นนักพจณภัย เขาจึงไม่มีความสามารถในที่จะต่อสู้กับหกพรรษาชย์แห่งหายนตาย ด้วยเหตุนี้ ความรู้ของเขาเกี่ยวกับพวกเขาจึงมีจำกัด

ความแข็งแกร่งที่แสดงออกมาผ่านพันธมิตรหยานหวงนี้ เป็นเพียงยอดภูเขาน้ำแข็งหรือไม่?

ทุกอย่างยังไม่แนชัด

หลังจากสงครามเปลี่ยนใจสิ้นสุดลง ทั้งทุกหญ้าและต้นไม้ทั้งหมดในดินแดนซานไห่ได้เปิดเผยต่อพันธมิตรหยานหวง มันทำให้พวกเขาไม่มีความลับอีกต่อไป และนั่นคือเหตุผลที่โอหยางโชวรีบสำรวจหยาใจ

หากเขาต้องการสร้างความได้เปรียบให้กับดินแดน เขาจำเป็นจะต้องมีไฟลับเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ เป้าหมายที่พันธมิตรหยานหวงกำหนด มันทำให้โอหยางโชวรู้สึกกังวล

ในสงครามครั้งนี้ พันมิตรหยานหวางวางแผนและพุ่งเป้าไปที่เขาอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาต้องการจะฉุดเขาลงมา

ขณะที่อิทธิพลของพันธมิตรซานไห่เพิ่มสูงขึ้น เขาก็กลายเป็นเป้าหมายของ พันมิตรหยานหวาง มันเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะต้องการกำจัดเขาออกไป

พันธมิตรหยานหวางลอบวางแผนอย่างลับๆมานาน พวกเขาอาจจะไม่เคยเคลื่อนไหวมากนัก แต่เมื่อพวกเขาเคลื่อนไหว พวกเขาก็ทำให้ทุกคนหวาดกลัวได้

โอหยางโช้วรู้สึกโล่งใจ ที่คนธรรมดาอย่างเขา สามารถที่จะท้าทายกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ทั้งหมดในภูมิภาคจีนได้

เส้นทางเดินสู่การเป็นเจ้าโลกของเขาไม่มีเวลาให้พัก

หลังจากสงครามสิ้นสุดลง กรมกิจการทหารก็เข้าไปจัดการส่วนต่างๆ

สิ่งแรกก็คือ การจัดระเบียบกองทัพนใหม่

ในสงครามครั้งนี้ กองพลทหารทั้ง **4** และกองพลทหารป้องกันเมืองสูญเสียรวมถึง **12,000** นาย กองพลทหารที่มีจำนวนผู้เสียชีวิตมากที่สุดก็คือ กองพลทหารที่ **3** และกองพลทหารป้องกันเมือง พวกเขาต้องต่อสู้อย่างยากลำบากในสงคราม

สำหรับเชลย มีทหารของเปียร์เถียชีน่าที่ยอมจำนวน **3,000** นาย, กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน **28,000** นาย, กองทัพพันธมิตรทางตะวันตก **8,000** นาย, กองพลทหารแห่งเมืองดาบหัก **7,000** นาย และกองทัพพันธมิตรทางตะวันออกอีก **20,000** นาย รวมทั้งหมด **66,000** นาย ด้วยจำนวนที่มากขนาดนี้ มันน่าตกใจเป็นอย่างมาก

ขั้นแรกคือการเลือกเชลยมาเติมเต็มส่วนที่สูญเสีย จากนั้น ที่ยังเหลืออีก **54,000** นาย จะถูกจัดระเบียบใหม่เป็นกองพลทหาร **4** กองพล

เนื่องจากจำนวนเชลยมีมากเกินไป โอหยางโซวจึงสั่งให้กรมกิจการทหาร คัดบางส่วนที่ได้รับบาดเจ็บหรืออ่อนแอมากเกินไปออกไป

เป้าหมายหลักก็คือ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน และกองพลทหารแห่งเมืองดาบหัก ทหารม้าบางส่วนเพียงจะถูกรับสมัครก่อนสงคราม พลังต่อสู้ของพวกเขาจึงไม่สูงนัก

สำหรับทหารของกองทัพพันธมิตร พวกเขามีพื้นฐานในระดับสูงทั้งหมด ดังนั้น
นอกเหนือจากคนที่ยังคงจงรักภักดีต่อลอร์ดของตัวเอง และผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหนักแล้ว
ส่วนที่เหลือจะถูกเก็บไว้ทั้งหมด

กรมกิจการทหารจึงจัดพวกเขาเป็น **3** กองพลทหาร และอีก **2** กรมทหารป้องกันเมือง
นอกจากนี้ กรมทหารอิสระยังจะถูกนำมาเข้าแผนการจัดระเบียบกองทัพในครั้งนี้อย่าง

สำหรับเชลยที่ยังเหลือจากการจัดตั้งกองกำลังเหล่านี้ พวกเขาจะถูกส่งไปยังกองกำลัง
สำรอง

นอกเหนือจากดูแลการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว กรมกิจการทหารยังต้อง
ประกาศผลของสงคราม และจัดการโลจิสติกส์ต่างๆอีกด้วย

แน่นอนว่าพวกเขายังต้องคอยส่งบสสถานการณ์ในทุ่งหญ้าด้วย

หลังจากที่กองทัพพันธมิตรทางตะวันออกยอมจำนน ไปฉีกก็สั่งให้กองพลทหารที่ **2** ไป
ที่ทุ่งหญ้า เพื่อช่วยกองพลทหารที่ **4** รักษาความสงบ

ก่อนหน้านี้ มู่กู่ยหึงได้นำกองพลทหารที่ 4 บุกเข้ายึดค่ายที่ทะเลสาบเฉินจวนโดยตรง ก่อนที่เผ่าเทียนจี้จะทันได้ตอบสนอง พวกเขาได้จับเหล่าคนชั้นสูงของเผ่าทั้งหมดไว้แล้ว

ภารกิจของกองพลทหารที่ 2 ก็คือ การจับกุมเหล่าคนชั้นสูงของเผ่าขนาดกลางทั้ง 7 แล้วพาพวกเขาไปยังค่ายที่ทะเลสาบเฉินจวน เพื่อให้โอหยางโซวจัดการพวกเขาหลังจากที่เขากลับมาแล้ว

ในความเป็นจริง เมื่อพวกเขาทราบข่าวว่ากองทัพของพวกเขาล้มเหลว ทุกคนก็ตัดสินใจที่จะยอมแพ้แล้ว สงครามครั้งนี้ได้บีบเค้นทุกสิ่งทุกอย่างจากเผ่าของพวกเขา ในตอนนี้ พวกเขาไม่สามารถจะสร้างกองทัพขนาดใหญ่ได้อีกแล้ว

ก่อนที่พวกเขาจะทันได้มีความคิดอื่นๆ กองพลทหารที่ 2 ก็มาถึง

เหล่าคนชั้นสูงไม่มีทางเลือก พวกเขาทำได้เพียงทำตามคำแนะนำของกองพลทหารที่ 2 เท่านั้น

สุดท้ายก็คือกองทัพเรือเป่ย์ไห่

ในสงครามเหี้ยนโจว กองทัพเรือไม่ได้ทำอะไรเลย และมันก็ไม่มีอะไรให้พวกเขาทำจริงๆ

หลังจากจบสงครามเหี้ยนโจว พวกเขาจึงนำผู้อพยพกลุ่มที่ 2 ไปยังหย่าโจว

กลุ่มที่ 2 นี้จะเน้นไปที่แรงงานมากขึ้น โดยเฉพาะช่างก่อสร้าง, ช่างอิฐ, และช่างไม้ นอกจากนี้ พวกเขายังนำเอาทรัพยากรและพืชผักที่สามารถเก็บไว้ได้นานไปด้วยเป็นจำนวนมาก

ไปฉีถามโหยางโจวว่า เขาต้องจัดเตรียมกองกำลังขนาดใหญ่ไว้เป็นกำลังเสริมที่หย่าโจวหรือไม่

โหยางโจวคิดถึงเกี่ยวกับมัน และเขาปฏิเสธแผนการนั้น สำหรับแผนการทางทหารของหย่าโจว เขาได้วางแผนไว้แล้ว แต่มันจะต้องรอให้เขากลับไปเสียก่อน ถึงจะเริ่มดำเนินการตามแผนการของเขาได้

นอกเหนือจากการทหาร โหยางโจวยังมีแผนสำหรับการจัดโครงสร้างการบริหารมณฑลเหี้ยนโจวด้วย

โดยจะตั้งรัฐบาลดาบหักขึ้นมา แล้วให้เมืองดาบหัก, เมืองยี่ซุ่ย และเมืองกุ๋ชาน ไปอยู่
ภายใต้รัฐบาลดาบหักนี้

จากนั้น โหหยางโซวก็ประกาศให้ อดีตผู้ปกครองเมืองยี่ซุ่ย โจวไห่เจิน เป็นผู้นำรัฐบาล
ดาบหัก ขณะที่เจ้าเต๋อหวังจะมาแทนที่เขา

ทั้ง **2** ไม่จำเป็นต้องรอการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการจากโหหยางโซว พวกเขาเข้าไป
ทำงานได้ในทันที

งานที่อยู่ตรงหน้าโจวไห่เจินนั้นค่อนข้างหนัก เขาต้องสงบประชาชนลง, ฟื้นฟูการผลิต
และวางแผนสำหรับอนาคตของเมือง

นี่เป็นการทดสอบความสามารถโดยรวมของเขา ผลงานของเขาจะเป็นตัวกำหนดว่า
เขาจะได้มีส่วนร่วมในอนาคตของดินแดนหรือไม่

โครงการก่อสร้างกำแพงเมืองเทียนเฟิงสิ้นสุดลงแล้ว ซึ่งมันทำให้เจ้าเต๋อหวังได้รับ
ความน่าเชื่อถือเป็นอย่างมาก จึงเป็นธรรมดาที่โหหยางโซวจะเชื่อมั่นในตัวคนเก่าคน
แก่นี้ และส่งเขาไปยังเมืองยี่ซุ่ย ซึ่งมีศักยภาพอันยิ่งใหญ่

เนื่องจากเขาถูกจำกัดในด้านการศึกษาและทักษะ อนาคตของเขาคงจะจบลงเพียงแค่นี้

สำหรับแผนการของทุ่งหญ้า มันจะต้องรอจนกว่าโอหยางโซวจะกลับไป

ในขณะเดียวกัน มู่หลานเยว่ช่วยโอหยางโซวกระจายคำสั่งและตัดสินใจประเด็นสำคัญทั้งหมดของมณฑลเหลียนโจว สิ่งที่เหลืออยู่ทั้งหมดจะถูกจัดการโดยกรมทั้ง 4

หลังจากจัดการทุกอย่างแล้ว โอหยางโซวก็หันมามองหย่าโจวอีกครั้ง

.....

.....

.....

TWO Chapter 344 เด็กสาวในครอบครัวได้เติบโตขึ้นแล้ว

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 16

สงครามเหลียนโจวกินเวลาทั้งสิ้น 10 วัน

ใน 10 วันนี้ การก่อสร้างในนาใจมีความคืบหน้าไปมาก

ภายใต้การนำของไป๋หนานผู่ ท้าเรือ, นาเกลือ, พื้นที่เพาะปลูก, เหมืองหินและลานไม้ ถูกสร้างเสร็จสิ้นทั้งหมดแล้ว ทุกอย่างถูกสร้างตามลำดับ และพวกเขาต้องรอให้แรงงานมาเก็บเกี่ยวผลผลิตจากมัน

กรมทหารองครักษ์หุดู่ที่พวกเขาพลาดโอกาสเข้าร่วมสงครามเปลี่ยนใจ พวกเขาต่างก็รักการต่อสู้ ถึงอย่างนั้น แม้ว่าพวกเขาอยากจะเข้าร่วมสงครามมากเพียงใด แต่พวกเขาก็ยังคงไม่กล้าบังอาจไปขอร้องลอร์ดของพวกเขา พวกเขาทำได้เพียงระบายความผิดหวังนี้กับสัตว์ร้ายและสัตว์ร้ายพิสดารเท่านั้น

ในช่วง 10 วันนี้ กรมทหารองครักษ์ดูราวกับถูกวางยา พวกเขาทั้งหมดล่าสัตว์ร้ายในทุกๆวัน ตั้งแต่แสงแรกของตอนเช้า จนถึงแสงสุดท้ายในตอนเย็น หากพระอาทิตย์ไม่ตก พวกเขาก็คงจะไม่ยอมกลับบ้าน

สัตว์ร้ายที่อยู่รอบๆถูกกวาดล้าง ประสิทธิภาพในการปฏิบัติการของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้น งานที่วางแผนไว้สำหรับครึ่งเดือน ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว

เช้าวันพรุ่งนี้ โอหยางโชวจะนำปิงเอ๋อไปก่อตั้งดินแดนใหม่ของพวกเขา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 17

หลังจากทานอาหารเช้าแล้ว โอหยางโซวก็เรียกปิงเอ๋อไปเดินเล่นกับเขา

ปิงเอ๋อชอบเดินเล่นที่ชายหาด ซึ่งมันไม่ได้อยู่ใกล้กับพื้นที่หลักมากนัก และเธอยังมักจะไปเยี่ยมชมพื้นที่รอบๆที่เพิ่งจะถูกสำรวจไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงจัดทหารองครักษ์ 4 นาย คอยรักษาความปลอดภัยให้กับเธอ

ทุกๆวัน เด็กน้อยจะนำสัตว์ร้ายตัวน้อยทั้ง 4 ของเธอไปเล่นรอบๆ มันทำให้โอหยางโซวไม่ค่อยได้เห็นเธอมากนัก

ดูเหมือนว่า ยิ่งโตมากขึ้น เธอก็อยากได้รับอิสระมากขึ้น

เนื่องจากช่องว่างของอายุ โอหยางโซวจึงรู้สึกได้ว่าเด็กน้อยของเธอได้เติบโตขึ้นแล้ว

“เด็กน้อย วันนี้ไม่ต้องออกไปข้างนอกนะ พี่ชายจะพาเจ้าไปทำอะไที่น่าสนใจ”

“อะไรที่น่าสนใจหรือ?”

โอหยางโซวเคาะหัวของเธอ “เดี๋ยวเจ้าก็จะรู้เองเมื่อไปถึงที่นั่น!”

“อ้า!”

ปิงเอ๋อลูบหัวของเธอ ขณะที่เธอมองไปที่พี่ชายของเธอ

“หึ พี่ชายคงจะอธิบายที่ข้าได้เล่นตลอดทั้งวันแน่เลย เขาถึงได้แก้งข้า”

“ต้องเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน”

เมื่อคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ปิงเอ๋อที่นาร์กจึงตัดสินใจที่จะให้อภัยพี่ชายของเธอ

เด็กน้อยทำตามที่โอหยางโซวมักจะทำ เธอเอามือไขว้หลัง และกล่าวว่า “พี่ชาย ไปกันเถอะ วันนี้ปิงเอ๋อจะเล่นกับท่านเอง”

โอหยางโซวส่ายหัวด้วยความขบขัน

ก่อนที่จะพวกเขาจะออกจากค่าย กรมทหารองครักษ์ได้เตรียมความพร้อมไว้ก่อนแล้ว

นอกจากนี้ ไปหานานผู้ยังได้นำตัวแทนของหอการค้าต่างๆไปกับพวกเขาด้วย

วันนี้จะเป็นวันแห่งประวัติศาสตร์ จึงเป็นธรรมดาที่ทุกคนอยากจะเข้าร่วมเป็นสักขีพยานในครั้งนี้

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ตัดสินใจที่จะกล่าวสุนทรพจน์สั้นๆ และสรุปความยากลำบากในการเดินทางครั้งนี้ รวมถึงสิ่งที่เขาคาดหวังในอนาคตของหยางโจว

เมื่อมองไปที่หอการค้าต่างๆที่สนับสนุนเขา โอหยางโซวรู้สึกขอบคุณจริงๆ

โอหยางโซวมีประสบการณ์ในการกล่าวสุนทรพจน์เช่นนี้หลายครั้งแล้ว เขาจึงทำมันได้ค่อนข้างดี

เวลา 8.00 น. พวกเขาทั้งหมดออกเดินทาง มุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่จะสร้างหมู่บ้าน

สถานที่ที่โอหยางโซวเลือกอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ และเป็นพื้นที่ตรงกลางระหว่างแม่น้ำหนิงหยวนและภูเขาทิสได้ 20 กิโลเมตรทางตะวันตกจะเป็นอำเภอหยางโจว, 60 กิโลเมตรทางตะวันออกจะเป็นภูเขาห้านิว

ด้วยการทำงานอย่างหนักของกรมทหารองครักษ์ ในรัชสมัยไม่กี่สิบกิโลเมตรรอบๆนี้ ถูกกวาดล้างอย่างสิ้นเชิง มันได้กลายเป็นพื้นที่ปลอดภัยแล้ว

โอหยางโซวหยิบเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเงินออกมา และมอบมันให้กับปิงเอ๋อที่อยู่ด้านข้างเขา ในฐานะผู้ปกครองของเธอ เขาสามารถควบคุมดินแดนของเธอได้ แต่ในการก่อตั้ง เธอจะต้องทำมันด้วยตัวเอง

ระหว่างการเดินทาง โอหยางโซวได้อธิบายพื้นฐานต่างๆให้ปิงเอ๋อฟังแล้ว

ปิงเอ๋อเป็นเด็กฉลาด เธอเข้าใจทุกขั้นตอนได้อย่างรวดเร็ว เธอรู้ดีว่ามันเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับพี่ชายของเธอ เธอจึงให้ความสำคัญกับมันอย่างจริงจัง

แม้ว่าเด็กน้อยนี้จะชอบแก๊งพี่ชายของเธอ แต่ลึกๆแล้วเธอรักเขาอย่างแท้จริง

ปิงเอ๋อรับเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเงินมาจากมือของโอหยางโซว แล้ววางมันลงบนพื้น จากนั้น เธอก็กีดนิ้วที่บอบบางของเธอ แล้วหยดเลือดลงไปที่เหรียญ

ตลอดกระบวนการทั้งหมดนี้ ปิงเอ๋อไม่ได้ขมวดคิ้วของเธอเลยแม้แต่บ่อย

เมื่อคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น มันช่วยไม่ได้ที่พวกเขาจะพยักหน้าอย่างชื่นชม

กล่าวอย่างจริงจัง ปิงเอ๋อเป็นดังเจ้าหญิงน้อยของพวกเขา มันยากที่จะพบเห็นในหมู่
คนรุ่นเยาว์ ที่สามารถทนความเจ็บปวดจากการกีดกันของตัวเองได้ เธอมีกลิ่นอาย
แห่งลอร์ดอย่างแท้จริง

เมื่อเลือดหยดลงไปทีหริยญแล้ว มันก็เปล่งแสงสีเงินออกมา

แสงพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า จากนั้น แผ่นหินเงินก็ค่อยๆผุดขึ้นมาจากพื้นดิน มันมีความ
สูง **3** เมตร และกว้าง **1** เมตร เมื่อปิงเอ๋อวางมือบนแผ่นหิน เสียงแฉ่งเตื่อนของระบบ
ก็ดังขึ้น

“แฉ่งเตื่อนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นโอหยางปิง ที่ประสบความสำเร็จใน
การสร้างหมู่บ้าน โปรดตั้งชื่อหมู่บ้านของคุณ!”

“หมู่บ้านหยาชาน!” ปิงเอ๋อกล่าวชื่อที่พี่ชายของเธอบอกกับเธอ

จากนั้น ชื่อของมันก็ปรากฏขึ้นบนแผ่นหิน

“แจ้เง่เต๋อระบบ : ผู้เล่นโอหยางปิงยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้ปกครองสามารถถูกตั้งค่าให้เข้ามาช่วยจัดการดินแดนของคุณได้ คุณจะกำหนดผู้ปกครองหรือไม่?”

“ใช่!” ปิงเอ๋อกล่าว ขณะที่เธอมอบหมายให้โอหยางโซวเป็นผู้ปกครองของเธอ

“แจ้เง่เต๋อระบบ : ผู้ปกครองได้ถูกคัดเลือกแล้ว และการมอบหมายประสบความสำเร็จแล้ว!”

ในเวลานั้น เสียงแจ้เง่เต๋อจากระบบ ได้ดังขึ้นที่หูของโอหยางโซว

“แจ้เง่เต๋อระบบ : ผู้เล่นโอหยางปิงได้เลือกคุณเป็นผู้ปกครอง คุณจะมีสิทธิเท่าเทียมกับเธอ และสามารถเข้าควบคุมหมู่บ้านหยาชานได้!”

หลังจากที่มันจบลง ก็มีเสียงแจ้เง่เต๋อจากระบบอีก 3 ชุด ดังขึ้นในหูของเขา

“แจ้เง่เต๋อระบบ : ผู้เล่นโอหยางปิงมีค่าความโชคดีสูง เหยี่ยงการสร้างหมู่บ้านได้รับการอัปเกรด กลายเป็นเหยี่ยงการสร้างหมู่บ้านระดับทอง ขอแสดงความยินดีด้วย!”

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นโอหยางปิงมีเสน่ห์พิเศษ ได้รับรางวัลเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับจักรพรรดิ ฟานหลี่ฮั่ว ขอแสดงความยินดีด้วย!”

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นปิงเอ๋อมีความสามารถพิเศษที่น่าอัศจรรย์ ได้รับรางวัลพิเศษ สิ่งก่อสร้างชั้นซ็อนเร็น-หอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ ขอแสดงความยินดีด้วย!”

‘พระเจ้าทำอะไรเนีย!’ โอหยางโหวตื่นตะลึงอย่างแท้จริง

ด้วยเหตุนี้ จุดเริ่มต้นของหมู่บ้านหยาใจจึงสูงกว่าหมู่บ้านซานไห่เสียอีก

ในขณะนี้ โอหยางโหวดยอมรับเลยว่าเขาอัจฉาน้องสาวของเขาจริงๆ

ในช่วงเริ่มต้น เขาได้ใช้ประโยชน์จากชีวิตที่แล้วของเขา ในการทำเคสการสร้างหมู่บ้าน จนได้รับเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับทอง และเหรียญอัญเชิญระดับจักรพรรดิมา

แต่ปิงเอ๋อนั้นตรงกันข้ามกับเขาโดยสิ้นเชิง เธอไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย เธอใช้เพียงโชคและเสน่ห์ตามธรรมชาติของเธอ และได้รับสิ่งเดียวกับเขา

สิ่งที่น่าสนใจก็คือ สิ่งก่อสร้างชั้นซ็อนเร็น

เด็กน้อยนี้ได้รับสิ่งดี ๆ ทั้งหมด แล้วจะไม่ให้คนอื่น ๆ อิจฉาเธอได้อย่างไร?

เมื่อคิดถึงโชคและเสน่ห์ของตัวเองแล้ว โอหยางโซวก็รู้สึกขมขื่น

โอหยางโซวยังคงดำเนินต่อไป เขาตรวจสอบสถานะของดินแดน

ดินแดน : หมู่บ้านซานไห่(หมู่บ้านระดับ 1)

ลอร์ด : โอหยางปิง(บารอนชั้น 1)

ฉายา : ไม่มี

ขวัญกำลังใจประชาชน : 70

ความปลอดภัย : 75

ประชากรของดินแดน : 1,570/200

อัตราการอพยพเข้า : $10 \times (1 + 50\%) = 15$ คน/วัน

พื้นที่ของดินแดน : 20 ตารางกิโลเมตร

ลักษณะของดินแดน : ดึงดูดผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน เพิ่มขึ้น 50%, ดึงดูดผู้มี
ความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 20%, ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น 50%, กำลังการ
ผลิตของผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 20%, ประสิทธิภาพทหารเพิ่มขึ้น 20%, การพัฒนา
ความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 10%

...

อาคารที่มีอยู่ : คูหาสน์ของลอร์ดระดับหมู่บ้าน, ตลาดชั้นต้น

สิ่งก่อสร้างชั้นซ่อนเร้น : หอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ

สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของหมู่บ้านระดับ 1

...

สถานะของหมู่บ้านหายสาบสูญคล้ายกับหมู่บ้านชานไห่ในช่วงเริ่มต้น ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ ประชากรและสิ่งก่อสร้างขึ้นซ้อนเร้น

สำหรับประชากร ทหารจากกรมทหารองครักษ์จะไม่ถูกรวมอยู่ในนั้นด้วย ประชากรทั้งหมดจะประกอบไปด้วย ช่างฝีมือ, ผู้มีความสามารถพิเศษ และบุคลากรการบริหารชั้นพื้นฐาน

โอหยางโซวตตรวจสอบสถานะของหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ

ชื่อ : หอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ

ประเภท : สิ่งก่อสร้างขึ้นซ้อนเร้น

ฟังก์ชัน : ช่วยพัฒนาและวิวัฒนาการสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ

ลักษณะพิเศษ : อัตราการดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น **10%**, ชื่อเสียงของดินแดนเพิ่มขึ้น **10%**

การประเมิน : หอนี้ถูกออกแบบมาสำหรับสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ สามารถนำสัตว์ร้ายจิตวิญญาณเข้าไปได้สูงสุดเพียง 3 ตัว เวลาในการฝึกอบรมของพวกมันไม่เกิน 1 ชั่วโมง/วัน

คำแนะนำของมันง่าย ๆ แต่ผลของมันยังไม่แน่ชัด

ขณะที่หอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณปรากฏขึ้น ขาวน้อยและเขียวน้อยก็วิ่งไปที่มันทันที

และในขณะนั้น ก็มีขุนพลหญิงผู้หนึ่งรีบมาจากทางเข้าหมู่บ้าน

เธอขี่ม้าสีขาว สวมชุดสีแดง ชุดเกราะสีเงิน และเธอถือดาบยาวไว้ในมือ ความมั่งคั่งของเธอนั้นยากที่จะหาใครมาเปรียบได้ เธอเป็นดั่งดอกสาลีที่บานสะพรั่ง เธอก็เป็นหนึ่งในวีรสตรีที่โด่งดังที่สุดของจีน ฟานหลี่ฮั่ว

เธอตรงมาที่ปิงเอ๋อ ลงจากหลังม้าและคุกเข่าลงกับพื้นข้างหนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า “ค่านับเจ้าหญิง!”

ปิงเอ๋อเข้าไปประคองเธอ และกล่าวว่า “สวัสดิ์พี่สาวคนสวย!”

“ฮ่าๆ!” ฟานหลี่ฮั่วหัวเราะออกมา และเธอหลงรักเด็กน้อยคนหนึ่งในทันที

โอหยาางโหวตรววจสอบสเถานะของเธอ

ชื่อ : ฟ่านหลี่ฮั่ว(ระดับจักรพรรดิ)

ฉายา : 1 ใน 4 วีรสตรี

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ถัง

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งหมู่บ้านหยาซาน

อาชีพ : นายทหารชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 80

สถิติปัญญา : 78

การเมือง : 50

ลักษณะพิเศษ : ฉลาดและกล้าหาญ(ขวัญกำลังใจเพิ่มขึ้น 40%), พิชิต(ความเร็วในการเคลื่อนที่เพิ่มขึ้น 30%), มองศัตรูทะลุปรุโปร่ง(พลังโจมตีของกองกำลังเพิ่มขึ้น 20%)

ฝึกฝน : เพลงดาบสืหวรง

อุปกรณ์ : ดาบสืหวรง

การประเมิน : ฉลาดและกล้าหาญ, งดงามเกินกว่าจะหาใครเปรียบเทียบได้, เป็นคนชอบธรรม, ใส่ใจภาพรวมขนาดใหญ่ และต่อสู้กับความชั่วร้ายได้ดี วีรสตรีผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ที่แข็งแกร่ง

.....

.....

.....

TWO Chapter 345 ระบบมณฑล และระบบศักดินา

เมื่อเทียบกับมู่กู่หยิง ฟานหลี่ฮั่วดีกว่าเล็กน้อย และเธอยังเป็นหนึ่งในสี่วีรสตรีด้วยเช่นกัน

ตามตำนาน ทั้งมู่กู่หยิงและฟานหลี่ฮั่ว เป็นลูกศิษย์ของแม่เต๋าหลี่ซาน โดยเธอยังมีลูกศิษย์หญิงอื่นๆที่ยอดเยี่ยมอีก เช่น จงหฺวู่หยาน, จูหยิงท่าย, ไป่ชู่ และคนอื่นๆอีกมาก

ขณะที่โกอาสร้างโลกแห่งเกมส์นี้ขึ้นมา แม่เต๋าหลี่ซานเป็นหนึ่งในการประภาฏตัวเล็กๆของเกมส์

ขณะที่โอหยางโชวกำลังพิจารณาสถานะของฟานหลี่ฮั่วอยู่นั้น ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเฟิงฉิวฮวง ในการเป็นลอร์ดคนที่สอง ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ **1** รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล **4,200** แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเฟิงฉิวฮวง ในการเป็นลอร์ดคนที่สอง ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,200 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเฟิงฉิวฮวง ในการเป็นลอร์ดคนที่สอง ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,200 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นไป๋ฮั่ว ในการเป็นลอร์ดคนที่สาม ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,000 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นไป๋ฮั่ว ในการเป็นลอร์ดคนที่สาม ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,000 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นไป๋ฮั่ว ในการเป็นลอร์ดคนที่สาม ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,000 แต้ม”

ขณะที่ประกาศเหล่านี้ดังขึ้น ผู้เล่นในภูมิภาคจีนค่อนข้างจะสงบ

เนื่องจากทั้งเฟิงฉิวฮวงและไปฮัวเป็นมาคิส **10** อันดับแรกของโลก ผู้เล่นจึงคาดการณ์ไว้แล้วว่า ดินแดนทั้ง **2** จะอัฟเกรด ถ้าไม่ใช่ว่าเกิดสงครามเปลี่ยนใจขึ้นมาซะก่อน พวกเธอคงจะอัฟเกรดได้เร็วกว่านี้

สิ่งที่น่าตกใจก็คือ ดินแดนหงส์สาบสูญอัฟเกรดได้ก่อนดินแดนสอດคัลลิ่ง

ดูเหมือนว่าเฟิงฉิวฮวงจะทำบางอย่าง?

ขณะที่โอหยางโช่วรู้สึกว่ามันน่าสนใจ **4** บุปผาแห่งสตูดิโอสอດคัลลิ่งกลับรู้สึกหดหู่เล็กน้อย พวกเธอมั่นใจมากกว่าจะคว้าอันดับที่สองในภูมิภาคจีนมาได้ แต่สุดท้าย มันก็ถูกเฟิงฉิวฮวงช่วงชิงไปเสียก่อน

พวกเธอได้เรียนรู้แล้วว่า ไม่ควรที่จะประมาทคู่แข่ง

เฟิงฉิวฮวงได้มอบบทเรียนสำคัญให้แก่บุบบผาทั้ง **4** แล้ว

ระดับเมืองขนาดใหญ่นี้ สำหรับลอร์ดที่ทะเยอทะยานแล้ว มันเพียงจะเป็นการเริ่มต้นที่แท้จริง หลังจากที่ถูกยกระดับเป็นเมืองขนาดใหญ่แล้ว มันก็หมายความว่า ดินแดนของคุณเริ่มหยั่งรากลึกและสร้างรากฐานที่มั่นคงขึ้นมาบนโลกแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นพวกโจรในเขตทุรกันดาร หรือกองทัพกบฏ การจะเอาชนะเมืองขนาดใหญ่ในตอนนี้นั้น ยากยิ่งกว่าการปีนขึ้นไปบนสวรรค์เสียอีก

เมืองขนาดใหญ่คือจุดเริ่มต้นของการก้าวขึ้นไปเป็นเจ้าโลกอย่างแท้จริง

ปีที่ 2 แห่งโกอา จะเป็นมีของเมืองขนาดใหญ่

ในช่วงสิ้นปีที่ 2 ดินแดนใดที่ไม่สามารถอัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้ ก็ จะหมายความว่า พวกเขาสูญเสียความสามารถในการเป็นผู้ปกครองโลกไปแล้ว

การพัฒนาจากเมืองขนาดกลางไปเป็นเมืองใหญ่นั้น จะเพิ่มอาณาเขตให้กับดินแดนอย่างกว้างขวางมาก มันไม่ได้เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงระดับขั้นเท่านั้น แต่มันยังแสดงให้เห็นว่า มันจะเริ่มเปลี่ยนจาก ระบบเมืองเป็นระบบมณฑลแล้ว

และสำหรับลอร์ด พวกเขาจะมีอำนาจมากยิ่งขึ้น ซึ่งมันก็หมายความว่า พวกเขาจะเผชิญหน้ากับความท้าทายที่เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน

ผู้มีความสามารถพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีระดับทักษะขั้นสูง จะมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ

ในฐานะลอร์ดทั่วไป การจะควบคุมและนำพาเมืองขนาดใหญ่นั้นเป็นเรื่องยากอย่างมาก แม้แต่คนอย่างตีเจิน หากปราศจากเหล่าคนรอบๆตัวของเขาแล้ว เขาก็คงจะไม่สามารถจัดการกับมันได้

นี่เป็นเรื่องจริงสำหรับคนทั่วไปอย่างกงเจิงซี และซุ่นหลงเตียนเซว่ พวกเขาเป็นคนทั่วไปในโลกจริง ในขณะที่พวกเขาเริ่มเล่นเกมนี้ พวกเขาเพียงเล่นเพื่อความสนุกเท่านั้น

สำหรับประสบการณ์และทักษะที่จำเป็นในการพัฒนาดินแดน พวกเขาสามารถทำได้เพียงค่อยๆเรียนรู้มันอย่างช้าๆเท่านั้น

เมืองขนาดกลางนั้นพอจะจัดการได้

แต่เมื่อขึ้นไปถึงเมืองขนาดใหญ่ หากพวกเขาไม่ใส่ใจมันมากพอ พวกเขาก็อาจจะได้รับผลกระทบย้อนกลับได้

โกอามีความเข้าใจสำหรับปัญหานี้ มันทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้อย่างแม่นยำ

เป้าหมายสูงสุดของมันก็คือ การพัฒนาผู้นำสำหรับโลกจริง ถ้าลอร์ดสามารถอยู่รอด
ได้จนเกมสลับสิ้นสุดลง มันคงจะเป็น **10 ปี** แห่งการทำงานอย่างหนักของพวกเขา

จากหมู่บ้านสู่เมืองขนาดเล็ก เมืองขนาดกลาง เมืองขนาดใหญ่ และสุดท้ายก็เมือง
หลวง การฝึกอบรมนี้คือการเจียรไนเพชรดิบให้กลายเป็นเพชรที่เปล่งประกาย

สมาชิกซานไห่ค่อนข้างจะโชคดีในเรื่องนี้

พวกเขามีโอหยางโชวเป็นคนคอยนำทางให้ พวกเขาเพียงแค่คัดลอกเขา ซึ่งส่วนใหญ่
แล้วจะมีข้อผิดพลาดบ้างเพียงเล็กน้อย

ไอดีที่โอหยางโชวใช้ในการผลักดันดินแดนของเขานั้น บางส่วนเขาคิดขึ้นมาเอง แต่
ส่วนใหญ่แล้วมันเป็นสิ่งที่เหล่าลอร์ดในชีวิตที่แล้วของเขาพัฒนาขึ้นและทำมันในตอน
นั้น

มันราวกับว่าโอหยางโชวได้ยืนอยู่บนไหล่ของยักษ์ ทำให้เขามองสิ่งต่างๆ ได้ไกลกว่า
คนอื่น ๆ

สำหรับเขาที่สามารถพัฒนาดินแดนจนมาถึงขนาดนี้ได้ มันเป็นเพราะ เขาพึ่งพาความ
ทรงจำจากชีวิตที่แล้วของเขา ความรู้แล้วความแข็งแกร่งของเขานั้น เกินกว่าคนอื่น ๆ
มาก นอกจากนี้ เขายังมีกลุ่มบุคคลทางประวัติศาสตร์ ที่คอยช่วยเหลือเขาอีกเป็น
จำนวนมาก

หลังจากที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ โอหยางโซวก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เขา
ผลักดันระบบมณฑลขึ้นมา

สงครามเปลี่ยนใจเป็นการแสดงผลที่เห็นได้อย่างชัดเจนจากมัน

แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาก็ยังมีผู้บัญชาการอย่างไป่ฉีและตู่หู่ฮู่ย นายพล
ของเขาก็เป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงทั้งหมด พวกเขามีความสามารถในการบัญชาการ
ภายใต้แรงกดดันได้อย่างยอดเยี่ยม นอกจากนี้ ระบบการบริหารจัดการดินแดนยังมี
ประสิทธิภาพและราบรื่น

แล้วพวกเขาจะแพ้ศัตรูได้อย่างไร?

ยิ่งเวลาผ่านไปมากเท่าไร พวกเขาก็จำเป็นต้องพึ่งพาการทำงานเป็นทีมมากขึ้น
เท่านั้น

โดยที่ลอร์ดจะทำหน้าที่เป็นผู้ชี้ทางเรือให้กับดินแดน

ในชีวิตที่แล้วของเขา กลยุทธ์ในการดำเนินการเมืองขนาดใหญ่ที่เหล่าลอร์ดใช้ไม่ได้มีเพียงระบบเดียวเท่านั้น

ในช่วงเริ่มต้นนั้น มันมีหลักๆอยู่ 2 ระบบ

เริ่มจากระบบมณฑลที่โอหยางโซวกำลังผลักดันในดินแดนของเขา มันเหมาะสำหรับดินแดนส่วนใหญ่ ข้อดีของมันก็คือ มันสามารถยกระดับอำนาจของลอร์ดได้ แต่มันก็จำเป็นต้องใช้ผู้มีความสามารถพิเศษจำนวนมาก

หากทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น มันก็จะทำให้ดินแดนเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าไม่ มันก็อาจจะเกิดการก่อกบฏ และความวุ่นวายได้ง่าย

ระบบที่สองก็คือ ระบบศักดินา ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่ผู้เล่น

ในชีวิตที่แล้วของเขา เมื่อระบบศักดินาปรากฏขึ้น หลายคนเลือกที่จะใช้มัน โดยเฉพาะคนที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มอำนาจต่างๆเหมือนกับหาทรราชย์แห่งห่านตาน พวกเขาจะเป็นใหญ่ในระบบ และการแข่งขันเพื่ออำนาจภายในจะมีความซับซ้อนอย่างมาก

เมื่อให้สมดุล ระบบศักดินาจึงเป็นทางเลือกที่ดี

ก่อนที่จะไปถึงระดับชั้นเมืองขนาดใหญ่ พวกเขาจะช่วยกันต่อสู้กับบุคคลภายนอก

แต่หลังจากที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่แล้ว พวกเขาจะเริ่มแบ่งเค้กกัน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อดินแดนเติบโตขึ้น พวกเขาก็จะยิ่งอยากได้เค้กมากขึ้น

ในที่สุด ด้วยวิธีนี้ พวกเขาก็จะรวมตัวกันขึ้นเป็นกลุ่มขนาดใหญ่

ไม่เพียงแค่นั้น มันดูเหมือนว่า กลุ่มอำนาจต่างๆ ได้วางแผนการบางอย่างไว้จากในที่มีดอีกด้วย

ไม่อย่างนั้น ในสงครามข้างฝั่ง พันธมิตรหยานหวงจะดึงดูดลอร์ดจำนวนมากไปยื่นข้างพวกเขาได้อย่างไร?

ความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงของพวกเขาเพิ่งจะแสดงออกมาเท่านั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ในหมูลอร์ดเหล่านั้น มีบางส่วนที่เป็นสมาชิกของกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่

พวกเขาไม่ได้แสดงตัวและดึงดูดความสนใจใดๆ

ยกเมืองหानตานของตีเจินเป็นตัวอย่าง ขณะที่หมู่บ้านหานตานถูกก่อตั้งขึ้น ตระกูล
ของเขาก็กส่งคนไปรับเหมาการสร้างหมู่บ้านจากเควส และสร้างก่อตั้งดินแดนของ
พวกเขาไว้รอบๆหมู่บ้านหานตาน

เมื่อเมืองหานตานอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ ดินแดนเหล่านั้นก็จะยอมแพ้ และ
รวมเข้ากับเมืองหานตานในทันที

ด้วยเหตุนี้ เมืองหานตานก็จะพัฒนาขึ้นได้อย่างรวดเร็ว พวกเขาแทบจะไม่ต้องใช้
กำลังในการกำราบดินแดนที่อยู่รอบๆเลย ลอร์ดที่ไม่รู้เรื่องบางคนต้องการจะไปเป็น
พันธมิตรกับบางดินแดนเหล่านั้น เพื่อที่จะช่วยกันเผชิญหน้ากับเมืองหานตาน

พวกเขาไม่รู้เลยว่า พันธมิตรของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลผู้มีอำนาจ

สำหรับลอร์ดเหล่านั้น พวกเขาได้ตกลงไปในหลุมกับดักโดยที่นั่นเองยังไม่ทันจะรู้ตัว

มีเพียงกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่เท่านั้นที่จะใช้วิธีนี้ได้

สำหรับคนทั่วไป พวกเขาแทบจะไม่ต้องคิดถึงเรื่องนี้เลย

ดังนั้น ที่โหยางไชวกล่าว่า เขาเห็นเพียงแค่อยอดภูเขาน้ำแข็งนั้น จึงเป็นการคาดเดา
ที่ถูกต้อง

กลุ่มอื่นๆก็ชอบระบบศักดินาเช่นกัน พวกเขาได้ก่อตั้งเป็นพันธมิตรขึ้นเมื่อไม่นานมานี้

ในช่วงเริ่มต้นพันธมิตร พวกเขาจะร่วมมือกันต่อสู้กับศัตรูที่อยู่รอบๆ

เมื่อพวกเขากวาดล้างพื้นที่โดยรอบทั้งหมด จนเหลือเพียงพันธมิตรของพวกเขาที่คง
อยู่ สงครามและความขัดแย้งภายในก็จะเริ่มต้นขึ้น

ความขัดแย้งภายในเป็นทางเลือกที่เลวร้ายที่สุด เพราะมันจะบั่นทอนความแข็งแกร่ง
ของพวกเขา

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะแก้ปัญหการถูกแบ่งเค้กไปยังภายนอกได้

ระบบศักดินาเป็นตัวเลือกที่ดี

ผู้นำคือจักรพรรดิ ขณะที่สมาชิกคนอื่นๆจะเป็นเพียงขุนนาง และขุนนางทั้งหมดก็จะมี
อิสระของตัวเอง แต่พวกเขาก็ยังคงร่วมมือกันต่อสู้กับศัตรูภายนอก

ตามประวัติศาสตร์ ระบบมณฑลเกิดขึ้นภายหลังระบบศักดินา สำหรับเกมส์ มันขึ้นอยู่กับ
กับความชอบของผู้เล่นที่จะเลือก

กลับไปหัวข้อหลัก

หลังจากที่ก่อตั้งหมู่บ้านหย่าซานขึ้นมาแล้ว ทุกคนก็เริ่มยุ่ง

ขั้นแรกที่ต้องทำก็คือ ย้ายทุกอย่างในค่ายมาที่หมู่บ้าน

แม้ว่าโอหยางโซวจะทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองของปิงเอ้อ และสามารถจัดการกับ
ดินแดนได้ แต่เขาก็ไม่สามารถใช้ตำแหน่งของเขา ในการอัฟเกรดดินแดนได้

โชคดีที่เกมส์เปิดกว้าง และอนุญาตให้สร้างสิ่งก่อสร้างต่างๆได้โดยไม่ต้องอัฟเกรดดิน
ก่อน

ดังนั้น นอกเหนือจากเหมืองหินและลานไม้ รวมถึงนาเกลือ, พื้นที่เพาะปลูก และ
ท่าเรือที่ถูกสร้างขึ้นแล้ว สิ่งก่อสร้างอื่นๆก็ได้ถูกสร้างขึ้นตามการวางแผนผังเมืองของเมือง
ขนาดใหญ่

โอหยางโซวได้เตรียมแบบแปลนของสิ่งก่อสร้างทั้งหมดมาไว้แล้ว

เขายังสั่งให้เปลี่ยนชื่อหมู่บ้านหยาซาน เป็นเมืองหยาซานอีกด้วย

แน่นอนว่าการวางผังเมืองหยาซานถูกทำโดยขุนเสี่ยวเยว่ ในช่วงเวลานี้ เธอได้นำทีมวางผังเมืองของเธอ ติดตามกรมทหารองครักษ์ออกไปสำรวจพื้นที่รอบๆดินแดน

การวางผังเมืองขั้นพื้นฐานได้เกิดขึ้นแล้ว

จากแผนของผังเมือง ขั้นตอนแรกคือการสร้างกำแพงเมือง ด้วยสภาพแวดล้อมที่รุนแรงของหยาโจว มันทำให้พวกเขาเลือกที่จะสร้างกำแพงเมืองที่มั่นคงขึ้นมาเป็นอันดับแรก

โดยกำแพงเมืองจะมี **2** ชั้น แบ่งออกเป็นชั้นในและชั้นนอก กำแพงเมืองชั้นในจะยาวด้านละ **3** กิโลเมตร ขณะที่กำแพงเมืองชั้นนอกจะยาวด้านละ **10** กิโลเมตร ขนาดของมันจะเป็นไปตามมาตรฐานเดียวกับเมืองซานไห่

เนื่องจากมีกำลังคนจำกัด พวกเขาจึงเริ่มสร้างกำแพงชั้นในก่อน

โชคดีที่ผู้อพยพกลุ่มที่ **2** จะมาถึงหยาโจวในเร็วๆนี้ หลังจากนั้น ความเร็วในการก่อสร้างก็จะเพิ่มขึ้นอีกมาก

สำหรับรายละเอียดของการวางแผนเมือง โอหยางโซวไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับมัน เขาปล่อยให้ซุนเสี่ยวเยว่จัดการทั้งหมด

หลังจากจัดตั้งเมืองหย่าซาน บุคลากรพื้นฐานก็เริ่มดำเนินงานตามโครงสร้างการบริหารที่ตั้งไว้

ไปนานผู้ได้รับการแต่งตั้งจากโอหยางโซว ให้เป็นผู้ปกครองเมืองชั่วคราว และเขาจะดูแลการก่อสร้างทั้งหมดของเมืองด้วย สำหรับผู้ที่รับหน้าที่เป็นผู้ปกครองเมืองในอนาคต โอหยางโซวจำเป็นต้องเลือกคนที่มีความสามารถมารับตำแหน่งนี้

หลังจากจัดการเรื่องเหล่านี้แล้ว โอหยางโซวก็เตรียมพร้อมที่จะกลับไปยังดินแดนซานไห่

นี่ไม่ใช่เพราะว่าดินแดนซานไห่มีอะไรสำคัญรอให้เขาไปจัดการเท่านั้น แต่วันที่ 20 ของเดือนที่ 2 นี่เป็นวันปีใหม่จีน(ตรุษจีน) เขาจึงต้องกลับไป

สิ่งที่ทำให้โอหยางโซวกังวลก็คือ ช่งเจี๋ย เธอยังไม่กลับมาจากเทือกเขาห่านิวเลย ทุกๆวัน เธอจะคุยกับโอหยางโซวผ่านช่องพันธมิตรเพื่อบอกกับเขาว่าเธอสบายดี

จากที่ซึ่งเจียกล่าว ศิลปะการต่อสู้ของเธอกำลังจะทะลวงไปอีกชั้น เธอจึงยังไม่
สามารถจะกลับมาได้ ดูเหมือนว่าวันหยุดในเทศกาลนี้ เธอคงจะต้องใช้มันบนภูเขา
เสียแล้ว

สำหรับเคลสที่โอหยางโซวบอกกับเธอ ซึ่งเจียยังหามันไม่พบ

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 18

โอหยางโซวได้จัดเตรียมและวางแผนงานทั้งหมดของเมืองหยาชาน จากนั้น เขาก็
พาปิงเอ๋อและฟานหลี่ฮัวกลับเมืองซานไห่ ผ่านประตูเทเลพอร์ต

สำหรับกรมทหารองครักษ์ พวกเขาจำเป็นต้องประจำการอยู่ที่หยาชานชั่วคราว เพื่อ
ปกป้องมันเป็นระยะเวลาหนึ่ง

.....
.....
.....

ขณะที่ปิงเอ๋อกลับมาที่เมืองซานไห่ สัตว์ร้ายทั้ง 4 ของเธอไม่ได้กลับมาด้วย

ขาวน้อยและเขี้ยวน้อย เข้าไปฝึกฝนในหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ เขี้ยวดำต้องการจะอยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องขาวน้อย ดังนั้น มันจึงไม่ได้กลับมาด้วย

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ เซวเอ๋อสามารถเข้าไปบ่มเพาะในหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณได้

เซวเอ๋อเป็นสัตว์เลี้ยงอัจฉริยะชั้นสูง และเข้ามาในเกมส์ในฐานะสัตว์เลี้ยงเท่านั้น จึงไม่มีใครคาดหวังเลยว่า เธอจะสามารถเข้าไปในหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณได้ มันเป็นเรื่องที่ลึกลับอย่างมาก

จากทั้ง 4 เซวเอ๋อฉลาดที่สุด จากที่เธอกล่าว เมื่อเธอเข้าไปในหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ ก็มีเสียงลึกลับดังขึ้นภายในใจของเธอ เสียงนั้นได้สอนวิธีการบ่มเพาะของสัตว์ร้ายจิตวิญญาณให้กับเธอ

โอหยางโชวพยักหน้า เซวเอ๋อกลายเป็นเหมือนกับผู้เล่นมากขึ้น ไม่แน่ว่า วิธีบ่มเพาะที่เธอกล่าวถึง อาจจะเป็นเหมือนกับเทคนิคลับที่ผู้เล่นใช้บ่มเพาะก็ได้

ใครจะไปคาดหวังว่า เซวเอ๋อจะโชคดีเช่นนี้

ขณะที่เขาเดินออกมาจากประตูเทเลพอร์ต โอหยางโชว์รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

เมื่อเทียบกับตอนที่เขาเดินทางออกไป เมืองซานไห่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ความเสียหายที่เกิดจากสงครามเหี้ยนโจว ได้รับการฟื้นฟูแล้ว และประชาชนทั้งหมดก็กลับคืนสู่วิถีชีวิตตามปกติของพวกเขาแล้ว

สิ่งกีดขวางและหอรูทั้งหมดด้านนอกกำแพงเมืองถูกรื้อถอนทั้งหมดแล้ว

หลังจากผ่านไปไม่กี่วัน ก็ไม่มีใครสามารถพบเห็นร่องรอยของสงครามได้อีก ใครจะไปคิดว่า สถานที่แห่งนี้ คือดินแดนที่เป็นเป้าสายตาของคนทั้งโลก และถูกคาดหวังจะถูกทำลาย?

เมื่องานเทศกาลใกล้เข้ามา บรรยากาศแห่งความสุขก็ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดและความโศกเศร้าของผู้ที่สูญเสียลงได้

ถนนพาณิชย์กำลังคึกคัก ผู้คนออกมาจับจ่ายใช้สอย ซื้อสินค้าต่างๆ สำหรับงานปีใหม่ เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว ที่โอหยางโชว์ต้องซื้อสินค้าเหล่านี้จากตลาดด้วยตัวเอง มันแตกต่างราวสวรรค์และโลก

หอการค้าที่ลงทุนในดินแดน ไม่เพียงแต่จะนำเงินและโอกาสมาเท่านั้น พวกเขายังนำสินค้าและไอเท็มต่างๆที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคมาด้วย

ผู้คนที่ปรากฏบนถนนพาณิชย์ ไม่ได้จำกัดเพียงแค่ ประชาชนชาวเมืองซานไห่เท่านั้น แต่มีทั้งพ่อค้า และประชาชนที่เดินทางมาจากเมืองอื่นๆในดินแดนด้วย มีแม้แต่ชาวเผ่าคนเถื่อนภูเขา และชาวเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า

เมืองซานไห่ค่อยๆกลายเป็นศูนย์กลางทางการเมือง, เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของแอ่งเหลียนโจวซ้ำๆ

ที่จุดตัดของแม่น้ำมิตรภาพ, แม่น้ำฉิวชู่ และหุบเขา เป็นที่ตั้งของศูนย์กระจายสินค้าขนาดใหญ่ ในทุกๆวัน เรือมากมายจะเดินทางเข้าไปยังศูนย์กระจายสินค้าแห่งนี้

ท่าเรือเดิมถูกขยายให้ใหญ่ขึ้น จนตอนนี้ มันมีขนาดเทียบได้กับเมืองขนาดเล็กไปแล้ว

รัฐบาลเทียนเฟิงและรัฐบาลดาบหัก ใช้ประโยชน์จากแม่น้ำมิตรภาพและแม่น้ำฉิวชู่ ซึ่งไหลผ่านพื้นที่ส่วนใหญ่ของแอ่งเหลียนโจว ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงพวกเขา กับเมืองซานไห่ ให้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

ที่เมืองซานไห่ประสบความสำเร็จมากเช่นนี้ ก็เป็นเพราะการบริหารที่ยอดเยี่ยมของ
เว่ยแหวน

ก่อนที่จะกลับมา โอหยางโซวไม่ได้บอกใคร ดังนั้น จึงไม่มีใครเข้ามาต้อนรับเขา
จนกระทั่งเขาไปถึงคฤหาสน์ของลอร์ด เขาจึงทำให้ทุกคนตกใจ และทำให้เกิดความ
สับสนวุ่นวายขึ้นในคฤหาสน์ของลอร์ดทันที

ดินแดนมีหลายเรื่องให้โอหยางโซวต้องตัดสินใจ และมันไม่สะดวกที่จะให้มู่หลายเยว่
เป็นผู้ถ่ายทอดคำสั่งของเขา ดังนั้น เมื่อพวกเขาเห็นว่า ลอร์ดของพวกเขาได้กลับมาแล้ว
ข้าราชการระดับสูง และขุนพลต่างๆก็รีบมาขอพบเขาในทันที

โอหยางโซวส่ายหัวอย่างขบขัน มันเป็นดังที่เขาคาดการณ์ไว้จริงๆ

ตู๋หฺวู่ฮุ่ย, ฟานจงหยาน และคนอื่นๆ มีเรื่องมากมายที่จะต้องพูดคุยกับเขา แต่โอหยาง
โซวโบกมือ และกล่าวว่า “ทุกอย่างจะถูกจัดการหลังปีใหม่!”

หลังจากที่ได้ยินคำกล่าวของเขา ตู๋หฺวู่ฮุ่ยและคนอื่นๆก็ตกตะลึง

เมื่อเขาเห็นว่าเหล่าข้าราชการของเขาทั้งหมด แสดงใบหน้าเศร้าสร้อยออกมา โอ
หยางโซวก็ขมวดคิ้ว และล้อเลียนว่า “หากพวกเจ้าทำงานหนักเกินไป มันก็จะทำให้

ผู้ได้บังคับบัญชาของพวกเขาก็ต้องทำงานหนักมากเกินไปด้วยเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจะไม่บ่นหรือหรือ พวกเขาควรที่จะมีวันหยุดพักผ่อนในปีบ้าง หรือว่าไม่ควร?”

ตุ๋นฮุ่ยและฟานจงหยานมองไปที่กันและกัน และยิ้ม “เช่นนั้น ก็ทำตามที่ท่านลอร์ด กล่าวเถิด!”

“ถูกต้อง พวกเจ้าต่างก็เป็นกระดูกสันหลังของดินแดน ดังนั้น พวกเจ้าจะต้องดูแล สุขภาพร่างกายของตัวเองให้ดีด้วย!”

ร่างกายของตุ๋นฮุ่ยนั้นอ่อนแอ คำกล่าวของโอหยางโชวนี้ เป็นการเตือนเขาเป็นพิเศษ โอหยางโชวเคยได้ยินมาว่า ตุ๋นฮุ่ยได้ทำงานอย่างบ้าคลั่ง และพวกเขายังแอบอดหลับอดนอน เพื่อทำงานติดต่อกันหลายคืน

“ขอบคุณท่านลอร์ด สำหรับความห่วงใยของท่าน!”

โอหยางโชวพยักหน้าและกล่าวต่อ “สิ้นสุดลงไปอีกปีแล้วสินะ เช่นนั้น พวกเราก็ควร จะต้องมีการตอบแทนบ้าง ข้าจะให้พวกท่านทั้ง 2 เป็นผู้นำ เตรียมรางวัลสำหรับ ทหาร, ข้าราชการ และพนักงาน โดยไปเบิกค่าใช้จ่ายได้ที่กรมการเงิน”

ฟานจงหยานหัวเราะเล็กน้อย ขณะที่เขาคิดถึงวันส่งท้ายปีเก่าเมื่อปีที่แล้ว

ในตอนนั้น ลอร์ดของเขาได้ซื้อของขวัญให้เขา และลอร์ดของเขาก็กำหนดมาตรฐาน
ของขวัญในตอนที่อีกด้วย

หลังจากที่ทั้ง 2 พาเหล่าข้าราชการกลับไปทำหน้าที่ ในที่สุด โหหยางโชวก็มีเวลากลับ
ไปยังห้องอ่านหนังสือของเขา

สำหรับฟานหลี่ฮั่ว เจ้าหญิงน้อยปิงเอ๋อจะช่วยพาเธอไปดูรอบๆ

เมื่อปิงเอ๋อกลับมายังคฤหาสน์ของลอร์ด มันเป็นธรรมดาที่จะเกิดความวุ่นวายขึ้นอีกครั้ง
ทุกคนจำการเล่นอย่างสนุกสนานของเธอได้ มันทำให้ทุกคนรักเธอ และรู้สึกปวดหัวในเวลาเดียวกัน
โชคดียี่สิบสี่ร้อยทั้ง 4 ไม่อยู่ มันจึงช่วยลดภาระของพวกเธอได้มาก

แม้ว่าไปนานๆจะไม่ได้อยู่ที่นี้ สำนักงานเสมียนก็ยังคงทำงานอยู่

เอกสารสำคัญถูกจัดเรียงไว้บนโต๊ะอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย พวกมันกำลังรอให้โหหยางโชวเข้ามาจัดการกับพวกมัน

โอหยางโซวเลื่อนการประชุมออกไปหลังปีใหม่ เขาต้องการจะใช้เวลาไม่กี่วันข้างหน้า
นี้ ทำความเข้าใจกับความคืบหน้าในด้านต่างๆของดินแดน

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวได้ไปเยี่ยมเจียงซางและซุนหวู่ แม้ว่าคนรุ่นใหญ่ทั้ง 2 จะไม่ได้
เข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องการเมืองการปกครอง แต่ก็ไม่สามารถถูกพวกเขาได้ เมื่อโอ
หยางโซวกลับมา จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไปเยี่ยมเยือนพวกเขา

ครั้งนี้ โอหยางโซวหวังว่า เขาจะได้รับความช่วยเหลือจากพวกเขา

สำหรับก้าวต่อไปของดินแดน โอหยางโซวได้วางแผนไว้แล้ว แต่ก่อนที่เขาจะผลักดัน
มันออกไป เขาหวังว่าจะได้รับความคิดเห็นจากทั้ง 2 ก่อน

เมื่อเวลาผ่านไป ความรู้สึกของเจียงซางที่มีต่อดินแดนชนไห่ก็ลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่ง
เป็นผลให้เขาตอบโอหยางโซวด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นมากยิ่งขึ้น

ไม่กี่ประโยคที่เขากล่าวออกมา มันได้เปลี่ยนความคิดของพวกเขา

เมื่อเจียงซางได้เห็นลอร์ดหนุ่มคนนี้ตรงหน้าอีกครั้ง ความคิดมากมายก็เต็มอยู่ในหัว
ของเขา ชายหนุ่มคนนี้ให้ความรู้สึกที่ลึกซึ้งและกล้าหาญ และที่น่าประหลาดใจยิ่ง
กล่าวก็คือ สายตาอันยาวไกลของเขา

ความคิดและแผนการสำหรับดินแดนซานไห่ทื่อหยางโชวกล่าวออกมา มันเป็นดั่ง
แผนการของพระเจ้าในความคิดของเจียงซาง

ชายหนุ่มตรงหน้านี้ ไม่เพียงแค่ว่าจะไม่หยิ่งผยองเท่านั้น แต่เขายังแสดงถึงความยินดีใน
การขอความช่วยเหลืออีกด้วย

ยากมากที่คนที่เป็นลอร์ดเช่นเขาจะทำเช่นนั้น

แม้แต่ราชาหัวของเข เมื่อครั้งที่ยังเยาว์ก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

ในขณะที่สถานศึกษาทางทหารกำลังจะเปิด ชุนหวู่จึงกำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมความ
พร้อมสำหรับการสอน การมาเยี่ยมเยือนของโอหยางโชว จึงทำให้เขารู้สึกอบอุ่นอย่าง
มาก

ชุนหวู่พบกับที่เป็นนักบุญสงคราม เขาสามารถชี้ไปที่ข้อบกพร่องในแผนของโอหยาง
โชวได้ทันที

ความรู้ของคนที่มาจากสมัยโบราณเช่นเขา ไม่สามารถจะคาดเดาได้เลย

ก่อนที่จะพูดคุยกันเสร็จ ทั้งสองก็ได้เปลี่ยนมาพูดคุยเกี่ยวกับสถานศึกษาทางทหาร โอ
หยางโชวต้องการเลือกศิษย์ชุดแรกในภาคเรียนที่ **1** มาจากทหารในกองทัพปัจจุบัน
ของเขา

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ชุนหูกี้พยักหน้าตกลง ในตอนนี้ เขารู้อย่างชัดเจนแล้วถึงด้านที่
อ่อนแอของกองทัพซานไห่

โอหยางโชวตัดสินใจเช่นนั้นหลังจากที่เขาพิจารณาอยู่นาน

จากนั้น เขาก็บอกลาทั้ง **2** และกลับไป ก่อนที่เขาจะกลับคุกหาสน์ โอหยางโชวถือ
โอกาสเดินชมรอบๆเมือง

ประชากรของเมืองซานไห่ทะลุ **300,000** คนไปแล้ว ประชาชนภายในแทบจะไม่
รู้จักเขา ถ้าไม่ใช่ว่ามีทหารองครักษ์เดินตามอยู่ข้างหลัง พวกเขาก็คงคิดว่า เขาเป็น
เพียงคนร่ำรวยทั่วไปเท่านั้น

วันรุ่งขึ้น หลังจากที่ได้เสร็จสิ้นการฝึกฝนในตอนเช้าแล้ว โอหยางโชวก็ไปจัดการเรื่องการ
บริหารจัดการต่อ แม้ว่าเขาจะบอกให้ข้าราชการ, พนักงาน ปลະผู้ใต้บังคับบัญชาของ
เขาทั้งหมดพักผ่อน แต่เขากลับไม่ได้พักผ่อนเสียเอง

บทเรียนที่เขาได้รับมาเมื่อวานี้ ช่วยให้เขามีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น โอหยางโซว
ต้องการจะอยู่คนเดียว เพื่อจัดระเบียบความคิดของเขา ให้ทุกอย่างอย่างชัดเจนขึ้น

โอหยางโซวจึงได้สั่งเสมียนว่า หากไม่มีเรื่องเร่งด่วน ห้ามรบกวนเขาเด็ดขาด

ในห้องนี้ โอหยางโซวกำลังนั่งอยู่คนเดียว ในขณะนั้น ที่หน้าประตูเมืองซานไห่ ได้มี
แขกคนสำคัญ 2 คน ปรากฏตัวขึ้น

ทั้ง 2 ได้พบกันโดยบังเอิญ และพวกเขาตัดสินใจที่จะเดินทางร่วมกัน

หนึ่งเป็นชายชรา เขาดูมีชีวิตชีวา และแต่งกายเหมือนหมอ

อีกคนเป็นชายหนุ่ม แต่เขาก็พิการครึ่งล่าง ทำให้เขาไม่สามารถเดินได้ เขานั่งอยู่บน
รถเข็นไม้ และชายชราเป็นผู้เข็นมันไปข้างหน้า

เขายังมีลักษณะเฉพาะบนใบหน้าของเขา จากตาซ้ายลงไปเป็นแผลยาว ถ้าใคร
คุ้นเคยกับการลงโทษจะรู้ว่า นี่เป็นแผลจากการประทัບตรา

เมื่อทหารเห็นพวกเขาทั้ง 2 ก็จุดหยุดพวกเขาไว้ทันที

“พวกท่านเป็นใคร?”

ชายชราหัวเราะ “ข้าเป็นหมอฟเนจร เมื่อข้าได้ยินว่าเมืองแห่งนี้มีสมุนไพรมหาภัยมากมาย ข้าจึงต้องการจะไปเยี่ยมชม”

ทหารพยักหน้า และชี้ไปที่ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนรถเข็น “แล้วเขาล่ะ?”

เมืองซานไห่มีคนเข้าออกประตูเมืองแต่ละวันหลายพันคน และทหารก็ไม่ได้ตรวจสอบพวกเขาทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มผู้นี้ดูพิเศษเกินไป

พวกเขาเป็นทหาร พวกเขาจึงรู้ความหมายของรอบแผลนั้น โดยปกติแล้ว มันจะใช้ประทับตราทาส หรือไม่กี่ผู้ที่กระทำความผิดใหญ่หลวง

ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร แค່แผลของเขา มันก็มากพอที่จะดึงดูดความสนใจได้แล้ว

การตรวจสอบนี้ ทำให้ผู้คนนับร้อยที่กำลังเดินไปที่ประตูเมืองให้ความสนใจ

เมื่อเห็นภาพลักษณ์ของเขา ทุกคนก็เริ่มนินทา บางคนก็สงสาร ขณะที่บางคนก็เยาะเย้ย

ชายหนุ่มไม่ได้สนใจคนรอบๆตัวเขาเหล่านี้

ขณะที่เขาเงยหน้าขึ้นมา จะเห็นได้ชัดว่าเขามีใบหน้าที่หล่อเหลามาก แผลเป็นนั้นไม่ได้ทำให้เขาเสียโฉม แต่มันกลับช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้กับเขาอย่างน่ามหัศจรรย์

“เข้ามาที่นี่เพื่อพบกับปู่ของข้า”

“ปู่? ปู่ของเจ้าเป็นใคร?”

ชายหนุ่มกวักมือ ขอให้ทหารเข้าไปใกล้ๆเขา

ทหารนายนั้นไม่ได้สงสัยอะไร และเดินเข้าไปหาเขา

จากนั้น ชายหนุ่มก็กระซิบบางอย่างที่หูของทหารนายนั้น

“อ้อ เป็นเขาหรือ? จริงๆหรือ?”

เมื่อทหารนายนั้นได้ยินสิ่งที่เขากล่าว เขาก็อุทานออกมาด้วยความตกใจ

ชายหนุ่มกล่าวว่า “ถ้าท่านไม่เชื่อ ท่านสามารถตามไปดูด้วยตาตัวเองได้ จริงสิ ข้าไม่
คุ้นเคยกับที่นี่ด้วย ท่านช่วยพาข้าไปที่นั่นได้หรือไม่?”

ขณะที่เขากล่าวคำเหล่านี้ออกมา ทหารคนนั้นก็ไม่ได้สนใจคนที่มามุ่งดูอยู่รอบๆ อีก
เขาเพียงพาคนทั้ง 2 เข้าในเมือง

แน่นอนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ดึงดูดการจับสืบนิทาของผู้คน ทุกคนพยายามจะคาดเดา
ถึงอัตลักษณ์ปู ของชายหนุ่มที่ถึงกับทำให้ทหารนายนั้นตกใจได้

ทุกคนรู้ดีว่าทหารเหล่านี้เป็นทหารชั้นสูงของกองพลทหารป้องกันเมือง พวกเขาไม่ควร
จะตกใจกับอะไรที่ธรรมดาเกินไป

.....
.....

TWO Chapter 347 ปูและหลานได้กลับมาพบกัน

ชายหนุ่มที่นั่งรถเข็นก็คือ หนึ่งในตัวแทนของปรัชญาสงคราม และเป็นหลายชายของ
ซุนหวู่ ซุนปิ่น

ซุนปิงเป็นลูกหลานที่ห่างไปไม่กี่รุ่นของซุนหู่ เนื่องจากทั้ง 2 ได้ปรากฏตัวขึ้นในเขต
ทงกันดารในเวลาเดียวกัน ไกอาก็จัดให้หลานชายและปู่มาพบกัน เพื่อหลีกเลี่ยง
สถานการณ์ที่น่าอึดอัดในอนาคต

หลังจากที่ซุนปิงรู้ว่าของเขาอยู่ที่เมืองซานไห่ เขาไม่ได้มาที่นี่ในทันที แต่เขาเดินทาง
ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงวันส่งท้ายปีเก่า เขาถึงตัดสินใจมาที่นี่

ชายชราอีกคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาก็คือ หมอเทวดาเปียนเฉว่ จากยุคฤดูใบไม้ผลิและ
ใบไม้ร่วง

เปียนเฉว่เรียกตัวเองว่าเป็นหมอเพนจอร์ เพราะเขาไม่ค่อยจะอยู่เมืองใดเป็นเวลานานๆ
ในประวัติศาสตร์ เปียนเฉว่และลูกศิษย์ของเขา เดินทางไปทั่ว รวมระยะทางแล้วกว่า
4,000 กิโลเมตร

ภายใต้ความช่วยเหลือของทหารนายนั้น ในที่สุด ซุนปิงก็ได้มาพบกับปู่ของเขา ซุนหู่

การพบกันของทั้ง 2 นั้น เป็นเหตุการณ์ที่น่าทึ่งอย่างมาก

เมื่อเขาเห็นว่าชายหนุ่มเป็นหลานชายของซุนหู่จริงๆ ทหารนายนั้นก็ไม่กล้ารบกวน
พวกเขา และออกไปทันที

หลังจากที่ออกมาแล้ว เขาไม่ได้กลับไปประจำการที่ประตูเมือง แต่เขาตรงไปที่
คุกหาสน์ของลอร์ด เพื่อรายงานเรื่องนี้

เมื่อทหารองครักษ์ได้รับข่าวนี้ เขาก็รีบไปที่ห้องอ่านหนังสือ เพื่อรายงานต่อลอร์ดของ
เขาในทันที อย่างไรก็ตาม เสมิยนที่อยู่ที่นั่นก็หยุดเขาไว้

“ท่านลอร์ดมีคำสั่ง เว้นแต่จะเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน ห้ามไม่ให้ใครรบกวนเขา
เด็ดขาด”

ทหารองครักษ์เข้าใจ และบอกข่าวทั้งหมดให้เสมิยนทราบ สำหรับที่เสมิยนคนนั้นจะ
ทำอะไรต่อไป จะรายงานทันทีเลยหรือไม่ มันก็ไม่ใช่ปัญหาของทหารองครักษ์เช่นเขาอีก
ต่อไป

หลังจากที่เสมิยนได้ยินข่าวนี้ เขาก็โบกมือให้ทหารองครักษ์ออกไป เมื่อเขาพิจารณา
เรื่องนี้แล้ว เขาก็ตัดสินใจรอจนกว่าลอร์ดของเขาจะออกมา แล้วเขาค่อยบอกลอร์ด
ของเขา

ดูเหมือนว่าขุนปิ่นจะมีที่นี้เพื่อใช้เวลาในวันส่งท้ายปีเก่า ดังนั้น เขาคงจะไม่รีบร้อนจาก
ไปนัก

เขากล่าวว่า หากเขารบกวณลอร์ดของเขาในตอนนี มันอาจจะทำให้สิ่งที่ลอร์ดของเขา กำลังทำอยู่เกิดความผิดพลาดขึ้นได้

คฤหาสน์ของลอร์ดไม่มีหน่วยงานที่เฉพาะเจาะจงในการสืบสวนข่าวและข้อมูลภายใน ดินแดน พวกเขาสามารถฟังได้เพียงคนรับใช้, ทหาร และอะไรที่คล้ายกันนี้ ในการ เผยแพร่หรือรับข่าวมา

สำหรับฝ่ายข่าวกรอง พวกเขาจะรับผิดชอบเฉพาะเรื่องทางทหารเท่านั้น พวกเขาไม่ได้ รับอนุญาตให้ข้ามเส้นมา

ณ คฤหาสน์ของขุนหั่ว

คฤหาสน์ของขุนหั่วไม่ได้อยู่ในพื้นที่อยู่อาศัยของข้าราชการ แต่มันตั้งอยู่ใน สถานศึกษาทางทหาร

หลังจากที่พวกเขาได้พบกัน ขุนปินก็แนะนำเปียนเฉวให้กับปู่ของเขา

“ท่านปู่ ข้าได้พบกับหมอเทวดาท่านนี้ในระหว่างการเดินทาง ชื่อของเขาคือ เปียนเฉว ในระหว่างการเดินทาง เขาช่วยดูแลข้าเป็นอย่างดี!”

หลังจากที่ได้ยินเช่นนั้น ชุนหู่ก็กล่าวขึ้นในทันทีว่า “ข้าขอขอบคุณท่านจากใจจริง!”

เปียนเฉวไม่กล้ายอมรับคำขอบคุณนี้ เขากล่าวตอบว่า “ข้าเพียงทำในสิ่งที่ข้าต้องทำเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรที่มากมายเลย!”

ชุนหู่พยักหน้า และยิ้ม “ตั้งแต่วันที่ท่านพาเขามาถึงเมืองซานไห่ ท่านก็สมควรจะได้รับบางสิ่งที่ดี!”

“อะไรหรือ?” ดวงตาของเปียนเฉวเปล่งประกาย

“ท่านเคยได้ยินเกี่ยวกับหอเก็บหนังสือหรือไม่?”

“จริงๆ แล้วข้ามาที่นี่ก็เพราะมัน ข้าได้ยินว่าที่นี่ มีตำราทั้งเก่าและใหม่ที่น่าสนใจเป็นจำนวนมาก มันเป็นเรื่องจริงหรือไม่?”

“แน่นอน ผลงานทางการแพทย์ของราชวงศ์ต่างๆ ก็มีอยู่ที่นั่นด้วยเช่นกัน”

เปียนเฉวยินดีเป็นอย่างยิ่ง เขายิ้มและกล่าวว่า “ดูเหมือนการเดินทางมาที่นี่ของข้าจะคุ้มค่า!”

“ไม่เพียงเท่านั้น เมืองซานไห่ยังมีกรมการแพทย์ พวกเขามีศิลปะและทักษะทางการแพทย์สมัยใหม่ที่ผู้เล่นนำมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคนิคการผ่าตัด แค่เพียงเทคนิคนี้ก็ทำให้ข้ายกย่องพวกเขาอย่างมากแล้ว”

เมื่อเปียนเฉวได้ยินเช่นนั้น ความสุขและความอยากรู้อยากเห็นของเขาก็พุ่งสูงขึ้น

“ข้าทนครอไม่ไหวอีกแล้ว!”

ซุนหวู่หัวเราะ เขาพอจะเข้าใจได้ เพราะเขาเองก็เป็นเช่นนั้น ในตอนที่มาถึงที่นี่ในครั้งแรก ซุนหวู่โบกมือ และเรียกคนรับใช้เข้ามา “พาท่านผู้นี้ไปที่หอเก็บหนังสือ!”

“คะ นายท่าน!”

เปียนเฉวเข้าใจความตั้งใจของซุนหวู่ เขาจึงตามคนรับใช้ออกไป

ประการแรก เขาต้องการอ่านผลงานทางการแพทย์จนทนมไม่ไหวแล้ว, ประการที่สอง เขารู้ว่าปู่และหลานมีเรื่องต้องพูดคุยกัน

หลังจากที่เปียนเฉวออกมาแล้ว ทั้ง 2 ก็ผ่อนคลายมากขึ้น

ซุนหฺวู่รู้สึกเศร้าใจที่เขาได้เห็นหลานชายของเขาซาฟิการ

ซินปิ่นเป็นคนที่เฉียบคมมาก เขาจึงรู้ว่าปู่ของเขา กำลังคิดอะไรอยู่ เขาจึงกล่าวว่า “ท่านปู่ แม้ว่าข้าจะพิการ ข้าก็ยังคงนำทัพนับพันนับหมื่นได้” คำกล่าวของเขาเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ และมันดูเหมือนจะมีภาระที่เขาแบกอยู่เล็กน้อย

ซุนหฺวู่พยักหน้า “ท่านหมอเทวดาเปียนเฉว่ ก็ยังไม่สามารถทำอะไรกับมันได้หรือ?”

ซุนปิ่นเงยบและส่ายหัว

เมื่อเห็นเช่นนั้น ซุนหฺวู่ก็ไม่กล่าวถึงเรื่องนี้อีก เขายิ้มและกล่าวว่า “หลานชายข้า ศิลปะสงครามที่ข้าเขียนขึ้นนั้น ข้าได้อ่านมันแล้ว มันทำให้ข้ารู้สึกมีความสุขจริงๆ”

“ขอบคุณท่านปู่สำหรับคำชมของท่าน!”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องสุภาพมากเกินไปนักเมื่ออยู่ต่อหน้าปู่ อย่างไรก็ตาม เจ้าก็ไม่สามารถจะหยิ่งผยองได้เช่นกัน ในช่วงนี้ ข้าได้อ่านผลงานที่มีชื่อเสียงมากมาย และได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆมากมายด้วยเช่นกัน แม้ว่าตำราที่พวกเราเขียนจะยอดเยี่ยม แต่มันก็ยังคงมีข้อจำกัดมากมาย”

“ขอบคุณสำหรับคำสั่งสอนของท่านปู่” ชุนปินกล่าวต่อว่า “ข้ามาที่นี่เพื่อมาหาท่านปู่ และเพื่อพัฒนาศิลปะสงครามของข้า”

ชุนหวู่ส่ายหัว และชี้ไปที่ชุนปิน เขาหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าไม่จำเป็นต้องปิดบังปู่ ข้ารู้ว่าเจ้ายังต้องการจะออกไปสู่สนามรบ ที่เจ้ากล่าวออกมาก่อนหน้านี้ คงเป็นเพราะข้าใช่หรือไม่?”

“ท่านปู่เฉียบคมนัก” ชุนปินอายเล็กน้อย “ข้าจะไม่ปิดบังท่าน ถูกต้องแล้ว ที่จริงข้าต้องการจะเข้ากองทัพ และใช้ความสามารถของข้าที่นั่น”

ชุนหวู่พยักหน้า “ข้าเลือกที่จะเป็นฤาษีเพราะข้าอายุมากแล้ว ข้าไม่ต้องการจะเผชิญกับความทรมานและความเจ็บปวดอีกครั้ง ถึงอย่างนั้น ลอร์ดแห่งเหลียนโจวก็ได้ชักชวนให้ข้ามาเป็นผู้ดูแลสถานศึกษาทางทหารแห่งนี้ เจ้านั้นยังเด็ก เข้าควรจะเรียนรู้มันให้มากเข้าไว้ และเจ้าก็เป็นหนึ่งในคนที่เหมาะสมที่สุด สำหรับการนำกองทัพในสนามรบ”

“ลอร์ดแห่งเหลียนโจวน่าอัศจรรย์จริงๆหรือ? เขาถึงกับชักชวนท่านปู่ได้เลยหรือ?”

ชุนปินประหลาดใจ ในทันที เขากระตือรือร้นที่จะพบกับลอร์ดแห่งเหลียนโจวผู้นั้นแล้ว

ซุนหู่หยักหน้า ขณะที่เขาคิดถึงการมาเยือนของโอหยางโซวเมื่อวานนี้ เขากล่าวว่า “ดินแดนซานไห่มีรากฐานที่มั่นคงและแข็งแรง มันมีความสามารถจะเข้าปกครอง แผ่นดินนี้ได้อย่างแน่นอน ท่านลอร์ดเองก็ใช้ผู้มีความสามารถพิเศษได้อย่างยอดเยี่ยม นอกจากนี้ เหล่าขุนพลที่อยู่ภายใต้เข้า ก็ได้รับอำนาจอย่างเต็มที่ และเขาก็ไว้วางใจ พวกเขามาก เจ้าสามารถดูสงครามเหลียนโจวเป็นตัวอย่างได้ ไปฉีเป็นผู้ บัญชาการทุกอย่างในสงครามนั้น”

เมื่อซุนปินได้ฟังเรื่องนี้ เขาก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

ในตำราที่เขาเขียนขึ้น มันมีคำอธิบายว่า ลอร์ดจำเป็นต้องไว้วางใจทหารของเขา และ ไม่รบกวนพวกเขา ซึ่งมันจะช่วยให้พวกเขาจัดการเรื่องการทหารได้ดีขึ้น

การกระทำของโอหยางโซวเป็นตัวอย่างที่เหมาะสมแบบสำหรับความสัมพันธ์ระหว่าง ขุนพลและลอร์ด

เมื่อเขาเห็นการแสดงออกของซุนปิน ซุนหู่ก็เตือนเขาว่า “เมื่อเจ้าได้ตัดสินใจแล้ว ข้า ก็คงทำได้เพียงเตือนเจ้าว่า ดินแดนซานไห่ไม่ได้มีเพียงแค่ไปฉีเท่านั้น ที่นี่ยังมีขุนพล ทางประวัติศาสตร์คนอื่นๆอย่าง ซีหวนซู่ และเอ้อหลาย การที่เจ้าต้องการจะได้รับ อำนาจในกองทัพนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย”

เมื่อซุนปิ่นได้ยินเช่นนั้น เขาก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านปู่ยาได้กังวล หลายของท่าน
รู้ว่าควรจะทำเช่นไร!”

หลังจากที่พวกเขาคุยเรื่องดังกล่าวกันจบแล้ว พวกเขาก็เริ่มพูดคุยเรื่องที่ไม่เป็น
ทางการกัน

สำหรับหมอเทวดาเปียนเฉว่ เขาได้กลับมาในช่วงค่ำ หลังจากที่คนรับใช้เตือนเขา มี
ตำราและม้วนกระดาษอยู่มากมายในหอบเก็บหนังสือ ซึ่งมันทำให้หมอเทวดาผู้นี้เก็บ
ความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่

ในขณะเดียวกัน โอหยางโชวกี้ใช้เวลาทั้งวันในห้องอ่านหนังสือของเขา

จึงต้องนำอาหารมาส่งให้เขาถึงในห้องอ่านหนังสือ เพื่อให้เขาได้ทานอาหารตรง
เวลา

หลังจากที่เขาออกมาจากห้องอ่านหนังสือ เสมียนก็ลุกขึ้นในทันที

ตลอดทั้งวันนี้ เสมียนไม่ได้นิ่งเฉย เขาได้ทำการสืบค้นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของผู้มา
เยือนทั้ง 2 คนนั้น

“เรียนท่านลอร์ด มีแขก 2 คน มาเยือนดินแดนของเราขอรับ คนหนึ่งเป็นหมอเทวดา
นามว่า ‘เปียนเฉว’ อีกคนหนึ่งเป็นหลานชายของท่านซุนหู่ นามว่า ‘ซุนปิ่น’ ขอรับ”

ข่าวนี้กระตุ้นความสนใจของโอหยางโชวอย่างมาก

ในความเป็นจริง หลังจากที่ซุนหู่ย้ายมาอยู่ที่นี่ โอหยางโชวก็มองหาอยู่ตลอดว่า
เมื่อไหร่ซุนปิ่นจะมาถึงที่นี่

การรอคอยนี้กินเวลานานถึง 2 เดือน

ด้วยการเป็นคนพิการ ซุนปิ่นจึงไม่ได้เข้าร่วมสงครามที่มีชื่อเสียงมากนัก แต่ทุกคนก็
สามารถเปลี่ยนเส้นทางของประวัติศาสตร์ได้ แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก แต่
เขาก็เป็นหนึ่งในขุนพลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์

หากพิจารณาถึงความสามารถของเขาแล้ว ซุนปิ่นเทียบได้กับยอดนักวางกลยุทธ์
อย่างจางเหลียงหรือจูก่อเหลียง(ซงเป้ง)

สำหรับหมอเทวดาเปียนเฉว การปรากฏตัวของเขาทำให้โอหยางโชวประหลาดใจ

แน่นอนว่าหอเก็บหนังสือเป็นสิ่งที่ดีในการดึงดูดนักปรัชญา อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพวกเขาจะมาเยือนเมืองซานไห่ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า พวกเขาจะย้ายมาอยู่ที่นี่

โอหยางโซวกล่าวกับเสมียนว่า “ส่งคนไปที่คฤหาสน์ของท่านขุนหวู่ บอกพวกเขาว่า
พรุ่งนี้เช้า ข้าจะไปเยี่ยมเยือนแขกทั้ง 2”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวหยักหน้าและเดินกลับห้องไป

คำคืนนี้ช่างเงียบสงบอย่างแท้จริง

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 20

ณ เมืองซานไห่

คืนวันนี้ เป็นคืนวันส่งท้ายปีเก่า

คนรับใช้ในคฤหาสน์ของลอร์ดยุ่งอยู่กับการทำตามคำสั่งของจ้าว บางส่วนรับหน้าที่ทำความสะอาด ขณะที่คนอื่นๆ แขนงโคมไฟและภาพวาด

จตุรัสด้านหน้าคฤหาสน์ของลอร์ดคึกคักมาก พวกเขาได้สร้างเวทีขนาดใหญ่ขึ้นที่นั่น

ในเวลากลางคืน นักแสดงจะใช้เวทีนั้นแสดงการร้องรำทำเพลง เพื่อแบ่งปันความสุขกับประชาชน

ไม่ได้มีเพียงประชาชนเท่านั้นที่เข้ามาชมการแสดง แม้แต่เหล่าขุนพลและนายทหารคนสำคัญก็มาเข้าร่วมด้วยเช่นกัน

เมื่อโอหยางโซวเดินออกมาจากคฤหาสน์ ทหารองครักษ์ **4** นาย ก็ติดตามเขาออกไป

เขามุ่งหน้าตรงไปที่สถานศึกษาทางทหาร ซึ่งกำลังก่อสร้างอยู่ แต่มันก็ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว เขาไม่ได้สนใจมันมากนัก และเข้าไปที่คฤหาสน์ของขุนหวูโดยตรง

หลังจากที่พวกเขาได้รับข่าวตั้งแต่เมื่อวาน พวกเขาก็เตรียมการต้อนรับเขาเป็นอย่างดี

แม้แต่เปียนเฉวที่ต้องการจะออกไปหอบเก็บหนังสือก็ยังคงรอก่อน จากตำแหน่งใน
ปัจจุบันของโอหยางโซว แม้ว่าเขาจะเรียกทั้ง 2 ไปพบที่คฤหาสน์ของลอร์ด มันก็ยังถือ
ว่าเป็นเรื่องปกติ

การมาเยี่ยมเยือนพวกเขาด้วยตัวเองจึงถือเป็นความเคาพอย่างสูง

แน่นอนว่าอิทธิพลของขุนหวมมีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้

ในสมัยก่อน ฐานะของหมอไม่ได้สูงมากนัก อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวเป็นคน
สมัยใหม่ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต่างจากคนสมัยก่อน

มองไปยังขุนปินและเปียนเฉว เขาปฏิบัติกับพวกเขาทั้ง 2 อย่างเท่าเทียมกัน

.....
.....
.....

ในการพบกับโอหยางโซว ซุนปินไม่ได้แสดงความเอ็นช่าออกมา แต่กลับกัน เขาได้แสดงความตื่นเต้่นของเข่าออกมา

ตั้งแต้ที่ซุนปินตัดสินใจที่จะเข้าร่วมกองทัพอ เขาจึงแสดงความตั้งใจของเข่าออกมาให้โอหยางโซวได้เห็นอย่างชัดเจน

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เข่าจึงมีความสุขเป็นอย่างมาก

เมื่อวานนี้ เข่าได้ฟังข้อเสนอแนะของซุนหู่ เกี่ยวกับการจัดโครงสร้างกองทัพอใหม่ การมาถึงของซุนปินได้ช่วยเติมเต็มส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของมัน

เนื่องจากสถานที่ไม่เหมาะสมนัก พวกเขาจึงไม่ได้พูดคุยกันอย่างลึกซึ้ง

โอหยางโซวจึงขอให้เข่ามาที่ห้องอ่านหนังสือในบ่ายวันพรุ่งนี้

หลังจากที่พูดคุยกับซุนปินจบแล้ว โอหยางโซวก็หันไปหาเปียนเฉว เข่ายิ้มและกล่าวว่า “ท่านหมอ ท่านอุส่ามาเยี่ยมเยือนเมืองซานไห่ของเรา ข้าจะพยายามต้อนรับท่านให้ดีที่สุดในฐานะลอร์ด กรมการแพทย์มีคุณหาสน์ที่ยังว่างอยู่ ท่านอยากจะไปอยู่ที่นั่นหรือไม่?”

เปียนเฉวได้ยื่นข่าวลือมามาก จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะรู้ว่าลอร์ดแห่งเหลียนโจต้องการอะไร ลอร์ดผู้นี้คงต้องการจะให้เขาปักหลักอยู่ที่นี่ และตอนนี้ ลอร์ดก็ได้เชิญเขาไปทำงานในกรมการแพทย์จริงๆ

เมื่อโอหยางโซวเห็นสีหน้าของเปียนเฉว เขาก็ลดรอยยิ้มลงเล็กน้อย และกล่าวว่า “ท่านหมอไม่จำเป็นต้องคิดมาก กรมการแพทย์จะไม่จำกัดอิสรภาพของท่าน ไม่เพียงแค่นั้น เรายังจะช่วยเตรียมคนรับใช้และทรัพยากรสำหรับการเดินทางในระยะยาวของท่านด้วย ข้ามีคำขอเพียงข้อเดียวเท่านั้น นั่นคือ ข้าขอให้ท่านรับสมัครศิษย์จำนวนหนึ่ง เพื่อให้พวกเขาช่วยกรมการแพทย์ของเราในอนาคต”

โอหยางโซวทำได้ดีที่สุดเพียงเท่านี้ เขาไม่ต้องการจะให้เปียนเฉวแคลงใจในตัวเขา ในความเป็นจริง เขาต้องการจะให้เปียนเฉวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนแน่นอนว่า เขาจะตอบสนองความต้องการทางการแพทย์ให้กับดินแดนได้เป็นอย่างดี

หลังจากที่เปียนเฉวได้ยินคำเหล่านั้น เขาก็ถูกล่อลวงทันที เมื่อคิดถึงบทบาทของขุนหัว เขาก็สงบจิตใจลงและกล่าวว่า “ข้าไม่อาจปฏิเสธน้ำใจของท่านได้จริงๆ!”

“ยอดเยี่ยม!” โอหยางโซวรู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลยทีเดียว

ขณะที่เขาได้พบเปียนเฉว โอหยางโซวก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เขาจึงกล่าวว่า “ท่าน
หมอ มีคนผู้หนึ่งเป็นโรคร้าย ข้าได้พยายามหาวิธีมากมายมารักษาเขา แต่มันกลับไม่
ได้ผลเลย ท่านช่วยตรวจโรคให้เขาได้หรือไม่?”

“โอ้ มีโรคที่แปลกประหลาดหรือ? น่าสนใจ ข้าจะไปดูเอง”

สำหรับคนเช่นเขา ความยากลำบากและความท้าทาย คือสิ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะ
ของเขาได้

เมื่อโอหยางโซวเห็นว่าเปียนเฉวกระตือรือร้นที่จะทำมัน เขาก็บอกลาคุ่ปู่หลาน เขายิ้ม
และกล่าวว่า “ตอนนี้ ยังพอจะมีเวลาอยู่ ดังนั้น ข้าจะเป็นคนพาท่านไปหาเขาเอง”

“เยี่ยม!”

เปียนเฉวไปที่ห้องของเขา และหยิบกระบี่การแพทย์ของเขาออกมา จากนั้น ก็เดิน
ตามโอหยางโซวไป

คนที่โอหยางโซวกำลังกล่าวถึงก็คือ ปรมาจารย์ปาจีฉวน หลินเยว่

ซึ่งเจี๋ยประสบปัญหาในการโน้มน้าวหลินเยว่ เนื่องจากว่าเขามีโอกาสแล้ว โอหยางโซว จึงทำมันเพื่อเธอ

หลังจากเวลาได้ผ่านมานาน ศุณย์ศิลป์ปะการต่อสู้และตัวหลินเยว่ได้โด่งดังและมีชื่อเสียงไปทั่วทั้งดินแดน ตอนนี้ ศุณย์ศิลป์ปะการต่อสู้ของเขาได้รับชื่อว่า ปาจีฉวนโดโจ และที่ตั้งของมันก็ถูกย้ายหลายครั้ง

ในปัจจุบัน มันตั้งอยู่ในพื้นที่เมืองชั้นใจ โดยกินพื้นที่ขนาดใหญ่

เหล่าศิษย์ที่เคยมีเพียงเล็กน้อย ค่อยๆเพิ่มขึ้นเพิ่มเป็นหลักร้อย และตอนนี้ ก็มีเป็นพันๆคน ศิษย์ส่วนใหญ่ที่จบหลักสูตรการฝึกอบรมแล้ว มักจะเข้าร่วมกับกองทัพ

ศิษย์รุ่นแรกของเขาทำผลงานได้เป็นอย่างดี

หวังเฟิงเป็นผู้การแห่งกรมทหารองครักษ์ และเขาก็เป็น **1** ใน นายทหารที่น่าเชื่อถือที่สุด ศิษย์รุ่นแรกคนอื่นๆก็มีตำแหน่งที่สำคัญ มีหลายคนได้เป็นนายพันในกองทัพ

เมื่อเวลาผ่านไป ปาจีฉวนก็ค่อยๆกลายเป็นพลังสำคัญของกองทัพ

ไม่เพียงแค่นั้น แม้แต่ไอหยาางไซวก็ยังฝึกฝนปาจีฉวน มันทำให้เหล่าศิษย์รู้สึกเป็น
เกียรติที่ได้ฝึกฝนมันเป็นอย่างมาก รวากับพวกเขาเกิดมาเพื่อรับใช้ไอหยาางไซว

เมื่อได้ยินว่าไอหยาางไซวจะมาถึงโดโจ เหล่าศิษย์ก็เตรียมการต้อนรับเขา

หลังจากที่พวกเขาเห็นว่าเขามาถึงแล้ว ทุกคนก็ตื่นเต้น และเดินอย่างเป็นระเบียบมา
ค้ำับทักทายเขา

“ค้ำับท่านลอร์ด!!!”

ตลอดการเดินทางของเขา เสียงค้ำับทักทายของพวกเขาดังออกมาไม่ขาดสาย

ไอหยาางไซวโบกมือให้พวกเขา ภายใต้การแนะนำของเหล่าศิษย์ เขาจึงเดินไปที่ห้อง
โถงใหญ่ของโดโจ

เมื่อได้ยินว่าเขามา หลินเยว่ก็รีบมาพบเขาในทันที

ในตอนนี มีเพียง 3 คนเท่านั้น ที่อยู่ในห้องโถงใหญ่

โอหยางโซวแนะนำเปียนเฉวให้แก่อหลินเยว “นี่คือท่านหมอเทวดาเปียนเฉว เขามาที่นี่เพื่อรักษาท่าน!”

เมื่อหลินเยวได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกตื่นเต้น โรคที่เขาเป็นอยู่นี้ มันทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดมาก และเขาก็อธิษฐานหวังในการรักษามันเช่นกัน

ถ้าไม่มีโคโจ หลินเยวก็ไม่รู้ว่าเขาจะใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างไร ศิลปะการต่อสู้ก็คือชีวิตของเขา

หลินเยวมองไปที่เปียนเฉวด้วยการแสดงออกที่ซับซ้อน แม้ว่าเขารู้สึกตื่นเต้น แต่เขาก็กลัวว่าความหวังของเขาจะถูกบดขยี้เช่นกัน ความรู้สึกของเขาไม่ใช่สิ่งที่ใครจะเข้าใจได้

เปียนเฉวมีประสบการณ์มากมาย เขาได้ตรวจโรคให้กับผู้คนมาแล้วนับไม่ถ้วน จึงเป็นเรื่องปกติที่เขาจะเห็นถึงความรู้สึกของหลินเยว

ผู้ป่วนที่มีโรคภัยมักจะมีความรู้สึกที่คล้ายๆกันนี้

เปียนเฉวยิ้ม และกล่าวว่า “โปรดนั่งลงก่อน ข้าจะได้ตรวจชีพจรของท่านได้”

หลินเยว่นั่งลงรากับเด็กที่อ่านหนังสือง่าย แตกต่างจากความเคร่งครัดตามปกติของเขา

ในความเป็นจริง ตั้งแต่ที่เปียนเฉวได้พบหลินเยว่ การตรวจโรคของเขาก็เริ่มขึ้นแล้ว

แพทย์แผนจีนเน้นทุกแง่มุม และเปียนเฉวก็เป็นต้นแบบของมัน เพียงแค่เขามองไปที่สีหน้าของผู้ป่วย เขาก็พอจะคาดเดาได้แล้วว่า มันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

หลังจากที่ได้ตรวจชีพจรของหลินเยว่ เปียนเฉวก็คิดบางอย่างได้ จากนั้น เขาก็ถามคำถาม 2-3 ข้อ เพื่อที่เขาจะได้วินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขมันได้

หลังจากที่เขาได้รับคำตอบทั้งหมดแล้ว เขาก็หลับตาลง แม้ว่าเปียนเฉวจะรักษาความสงบ แต่ใบหน้าของเขาก็ดูน่าเกลียดเล็กน้อย

เมื่อหลินเยว่เห็นเช่นนั้น หัวใจของเขาก็ห่อเหี่ยว อาจจะกล่าวได้ว่า เปียนเฉวเป็นเพียงความหวังเดียวของเขาแล้วก็ได้ หากแม้แต่หมอเทวดาก็ไม่อาจรักษาเขาได้ เขาก็คงจะหมดสิ้นความหวังแล้ว

หลังจากผ่านไปซักพัก เปียนเฉวก็เปิดตา แล้วกล่าวว่า “มีพิชเย็นชนิดพิเศษอยู่ในร่างของท่านหลินเยว่ จอมยุทธ์ที่ป๋มเพาะกำลังภายในเย็นคงจะใช้มันกับร่างของเขา มันเป็นพิชระดับสูง และมันได้กัดกินเข้าไปในอวัยวะของเขาแล้วด้วย”

เมื่อหลินเยว่ได้ยินเช่นนั้น เปลือกตาของเขาก็กระตุก รวากับว่ามีความทรงจำที่ไม่พึงประสงค์บางอย่างได้ปรากฏขึ้น

เขาเงยหน้าและกล่าวว่า “เป็นดังที่ท่านหมอเทวดากล่าว มีจอมยุทธ์ผู้หนึ่งใช้กำลังภายในเย็นทำร้ายข้าบาดเจ็บ”

เปียนเฉวพยักหน้าและกล่าวว่า “ถ้าไม่ใช่กำลังภายในที่แข็งแกร่งของท่านคอยปราชญ์มันไว้ ท่านคงจะตายไปนานแล้ว ถึงอย่างนั้น เนื่องจากท่านปล่อยมันไว้ในร่างของท่านเป็นเวลานาน มันจึงก่อความเสียหายอย่างรุนแรง ถ้าท่านไม่รีบรักษามัน ท่านอาจจะอยู่ไม่พ้นช่วงปีใหม่นี้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของโอหยางโชวก็หล่นลง

หลินเยว่เป็นคนมองโลกในแง่ดีมาก เขาเพียงยิ้มออกมา เพราะมันเป็นดังที่เขาได้คาดการณ์เอาไว้

เปลี่ยนแว่นกล่าวต่อว่า “ข้ามีสูตรยาที่สามารถรักษาอาการป่วยของท่านได้”

“นั่น จริงหรือ?”

หลินเยว่ไม่อาจสงบได้อีกต่อไป ดวงตาของเขาเผยให้เห็นถึงความหวังและความสุข

แม้ว่าโอหยางโชวจะรู้สึกยินดีกับหลินเยว่ แต่เขาก็ยังคงสงบอยู่ เขารู้ว่ามันคงจะไม่
ง่ายนัก ไม่อย่างนั้น เปียนเฉว่คงจะไม่แสดงสีหน้าเช่นนั้นออกมาแน่

ตามที่คาดไว้ เปียนเฉว่พยักหน้าและส่ายหัว “อย่าเพิ่งมีความสุข เมื่อยาที่ข้ากล่าวถึง
ก็คือ เมื่อยาขจัดพิษเขาแรด และมันมีส่วนผสมที่หายากอย่างมาก”

“มันคือสิ่งใดหรือ?”

หลินเยว่สงบลง แต่ในใจของเขาเต็มไปด้วยความหวัง

นี่เป็นครั้งแรกที่หลินเยว่เคยได้ยืมวิธีแก้พิษของเขา จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะรู้สึกปีติ
ยินดี เขาตัดสินใจแล้วว่า ไม่ว่าส่วนผสมนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม เขาจะหามันมาให้ได้

“เขาแรด!”

เมื่อเปียนเฉว่กล่าวออกมา หลินเยว่ก็งุนงง

“เขาแรด?” หลินเยว่คิดว่าเขาฟังผิด จึงถามอีกครั้ง “มันไม่มีอยู่ในร้านสมุนไพรหรือ?”

เปียนเฉว่ส่ายหัว “ถ้าเป็นเขาแรดธรรมดา แน่หนอนว่ามันคงหาได้ไม่ยากนัก แต่สิ่งที่ต้องใช้ก็คือ เขาแรดที่มีพลังระดับสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ”

ใบหน้าของหลินเยว่กลายเป็นซีดขาว

สัตว์ร้ายจิตวิญญาณนั้นหายากมาก นอกจากนี้ เขายังต้องหาสัตว์ร้ายจิตวิญญาณที่เป็นแรดอีกด้วย

โอหยางโซ่วรู้ลึกยิบดีเมื่อได้ฟังคำกล่าวนั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างของโลกเป็นไปตามวัฏจักร

ไม่ใช่ว่าเขามีมันอยู่ในถุงเก็บของของเขาหรือ? มันเป็นเขาที่ได้มาจากแรดที่เป็นสัตว์ร้ายพิสดาร ที่มีพลังระดับสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ มันจึงตอบสนองความต้องการทั้งหมดได้

เมื่อเห็นว่าหลินเยว่สิ้นหวัง โอหยางโชวก็อธิษฐานว่ามันถึงเวลาของเขาแล้ว

เขาหยิบเขาแรดออกมา และมอบมันให้กับเปียนเฉว่ ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านหมอ นี่คือเขาของแรดที่เป็นสัตว์ร้ายพิสดาร ชื่อของมันคือสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มันพอจะใช้ได้หรือไม่?”

ทุกคนมองไปที่เขาแรดอันนั้น

จากทั้ง 3 คน หลินเยว่มองมันอย่างซบซึ้งที่สุด เขารู้สึกมีความสุขและเป็นกังวลในเวลาเดียวกัน

เปียนเฉว่หยิบมันขึ้นมา หลังจากที่เขาตรวจสอบเขาแรดนั้นแล้ว เขาก็หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “สัตว์ร้ายพิสดารตัวนี้ ดูเหมือนว่าจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าสัตว์ร้ายจิตวิญญาณเสียอีก เขาแรดอันนี้เหมาะมากทีเดียว”

เมื่อหลินเยว่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็หันไปหาโอหยางโซวและกล่าวอย่างมีอารมณ์ว่า “ข้า
ไม่รู้ว่าจะตอบแทนความเมตตาของท่านลอร์ดเช่นไรดี?”

ขณะที่เขากล่าว เขาต้องการจะคุกเข่าลงกับพื้น

โอหยางโซวรีบหยุดเขาไว้ทันที “ปรมาจารย์หลิน ท่านไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ในครั้งที่
ท่านมาถึงหมู่บ้านซานไห่ ข้าได้สัญญาไว้กับท่านแล้ว วันนี้ ข้าเพียงปฏิบัติตามสัญญา
ของข้าเท่านั้น”

เมื่อหลินเยว่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกขอบคุณโอหยางโซวอย่างมาก เขาไม่ได้คาดหวัง
เลยว่า โอหยางโซวจะยังจำสัญญานั้นได้

มีเพียงความตายเท่านั้นที่สามารถตอบแทนบุญคุณครั้งใหญ่นี้ได้

โอหยางโซวถอนหายใจด้วยความโล่งอก ดูเหมือนว่าเขาจะแก้ปัญหาเรื่องที่เขา
สัญญาไว้กับช่งเจี๋ยได้แล้ว

โอหยางโซวไม่ได้อยู่ที่นี้ต่อ เขาปล่อยให้เปียนเฉว่และหลินเยว่พูดคุยกัน ส่วนเขา
กลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

.....

.....

TWO Chapter 349 เหล่าบุคคลที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์

โอหยางโซวกลับไปทีคฤหาสน์ของลอร์ด และเตรียมที่จะพบกับแขกพิเศษ-เจ้ากั้ว เขาถูกควบคุมตัวไว้ที่คฤหาสน์ของลอร์ด โดยถูกจัดให้อยู่อาคารแห่งหนึ่ง ที่ห้ามไม่ให้มีคนอื่นมาแวะเวียน

ขณะที่โอหยางโซวเดินเข้าไป เจ้ากั้วกำลังดื่มอยู่ที่ลานบ้าน

หลังจากที่เขาประสบกับความพ่ายแพ้ในสงครามเหลียนโจว เจ้ากั้วก็ดูแก่และหดหู่มากขึ้น เขาไม่ได้ดูหล่อเหลาและมั่นใจเหมือนกับก่อนหน้านี้

จิตใจที่เป็นดังวีรบุรุษของเขา รวากับได้ตกนรก

เมื่อเขาเห็นโอหยางโซวเดินเข้ามา เจ้ากั้วก็หยิบเหยือกเหล้าขึ้นมา และเดินไปหาโอหยางโซว เขาเป็นดังคนเมา และกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แหบแห้ง “ท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจวหรือ?” เสียงของเขาเต็มไปด้วยการล้อเลียน และความรู้สึกของการยอมแพ้

เจ้ากั้วในปัจจุบันกลายเป็นคนที่ไร้เป้าหมายไปแล้ว

“ถูกต้อง!”

โอหยางโซวไม่ได้สนใจ เขานั่งลงบนเก้าอี้หิน และมองไปที่เจ้ากั้ว

“ท่าน ท่านมาทำอะไรที่นี่? มาลงโทษข้าหรือ? หรือว่าท่านพร้อมจะตัดหัวของข้าแล้ว? หัวของข้า...” เจ้ากั้วทำตัวเหมือนกับคนขี้เมา ขณะที่เขาระบายความขุ่นมัวและความโกรธในหัวใจของเขา

เจ้ากั้วไม่ได้สนใจชีวิตของเขาอีกต่อไป

โอหยางโซวส่ายหัว “ถ้าท่านต้องการจะโทษตัวเอง ข้าจะไม่ห้ามท่าน แต่ถ้าบิดาของท่านรู้ว่าลูกชายของเขากลายเป็นเพียงคนที่ไร้ประโยชน์ เขาจะคิดเช่นไรกัน?”

พ่อของเจ้ากั้วเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง เจ้าเซ่อ และเขายังเป็นบรรพบุรุษของตระกูลหม่าด้วย

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า เมื่อเขากล่าวถึงบิดาของเจ้ากั้ว การแสดงออกของเจ้าได้เปลี่ยนไป เห็นได้ชัดว่าเขามีความเคารพเป็นพิเศษต่อบิดาของเขา

หลังจากจบสงครามชางผิง เจ้าเซอก็ปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกันดาร อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ไปที่เมืองตานหยาง เพื่อไปหาเจ้ากั้ว เนื่องจากเขายังไม่ยอมรับเจ้ากั้วอย่างแท้จริง เขาจึงไม่เต็มใจจะไปพบเจ้ากั้วที่นั่น

นี่ทำให้เจ้ากั้วเจ็บปวดอย่างมาก เขาต้องการให้บิดาของเขายอมรับในตัวของเขา

ใบหน้าของเจ้ากั้วกลายเป็นซีดขาว ก่อนที่เขาจะกล่าวออกมาว่า “แล้วข้าจะทำอะไรได้กัน? อย่างมากที่สุด ก็แค่ตายเท่านั้น”

“ดี ท่านสามารถเลือกที่จะตายได้ แต่มันก็มีวิธีตายอยู่หลายพันวิธี ขึ้นอยู่กับว่าท่านต้องการจะตายด้วยวิธีใด ท่านสามารถตายอย่างเลวร้ายได้ หรือไม่ก็ตายจากการดื่มที่มากเกินไปได้”

“ท่าน!” หน้าของเจ้ากั้วแดงขึ้น ขณะที่เขาตะโกนออกไป “ท่านสามารถฆ่าข้าได้ แต่อย่าได้ทำลายเกียรติของข้า!”

โอหยางไชวส่ายหัว “ท่านกล่าวผิดแล้ว ข้าไม่ได้ทำลายเกียรติของท่านเลย แต่การกระทำของท่านในปัจจุบันต่างหาก ที่มันกำลังทำลายเกียรติของท่านอยู่”

ในบางครั้ง กับบางคน ก็จำเป็นต้องใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา

เจ้ากั้วยอมแพ้ไปแล้ว ดังนั้น โอิหยางโชวจึงต้องกล่าวเช่นนี้เพื่อจุดไฟให้กับเขา

ไม่อย่างนั้น เขาจะใช้เจ้ากั้วได้อย่างไร?

“อ้า!” เจ้ายืนนิ่ง ขณะที่ถือเหยือกเหล้าขึ้นมาและดื่มอีกใหญ่ เหล้าไหลออกมาเปียกชุ่มชุดของเขา แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ

หลังจากนั้น เขาก็มองไปที่โอหยางโชว และกล่าวว่า “ข้าเป็นเพียงขุนพลแห่งกองทัพที่พ่ายแพ้ แล้วข้าจะสามารถทำอะไรได้กัน?”

โอหยางโชวเงยบ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะเจ้ากั้วโชคร้ายที่ต้องมาเจอกับไป๋ฉีสุดท้าย เขาก็พ่ายแพ้และสูญเสียชื่อเสียงทั้งหมดไป

นอกจากนี้ เขายังถูกจดจำอย่างอัปยศในสงครามซางผิงอีกด้วย

“ข้ามีตำแหน่งที่สามารถทำให้ท่านกลับมาได้อีกครั้ง” โอหยางโชวโยนเหยือก

“โอ้? ท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว ท่านกำลังพยายามที่จะรับสมัครข้าอยู่หรือ?”

เจ้าแก้วไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ท่านแพ้เพราะท่านเลือกตำแหน่งผิด ท่านมีความรู้มากมายเกี่ยวกับปรัชญาสงคราม ท่านเก่งในการให้คำปรึกษา แต่ท่านไม่ได้เหมาะที่จะเป็นผู้นำกองทัพในสนามรบ กฎหมายของลอร์ดมีกรมกิจการทหาร ซึ่งดูแลเรื่องต่างของกองทัพ ภายใต้มัน มีฝ่ายสงครามที่รับผิดชอบในการวางแผนและการประสานงานสำหรับสงคราม”

โอหยางโซอธิบายกับเจ้าแก้วสั้นๆ เกี่ยวกับโครงสร้างของกองทัพซานไห่

เมื่อเจ้าแก้วได้ฟังสิ่งที่โอหยางโซกล่าวออกมา ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น อย่างไรก็ตาม เขาไม่พอใจเล็กน้อยเกี่ยวกับการประเมินของโอหยางโซ เขารู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะนำทหารของเขาเอาชนะสงครามได้

โอหยางโซเห็นถึงความลังเลของเจ้าแก้ว ดังนั้น เขาจึงโยนระเบิดเข้าไป “กรมกิจการทหารและกองทัพจะไม่เกี่ยวพันกันโดยตรง แต่ทั้ง 2 จะต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน”

เมื่อโอหยางโซกล่าวเช่นนั้นออกไป คนฉลาดอย่างเจ้าแก้วก็สามารถเข้าใจความหมายของเขาได้ในทันที เขากำลังกล่าวถึงคู่แข่งของเจ้าแก้ว นั่นก็คือไปฉี

กรมกิจการทหารและไปี่มีความสัมพันธ์กัน พวกเขาร่วมมือกัน แต่ก็แข่งขันกันด้วยเช่นกัน

เมื่อเจ้ากั้วได้ยินเรื่องนี้ เขาก็ให้ความสนใจมันตามที่คาดไว้

หลังจากที่โอหยางโซวกล่าวจบ เจ้ากั้วก็รู้ว่าโอหยางโซวต้องการให้เขาแสดงความชัดเจนออกมา

เจ้ากั้วถอนหายใจ และโยนเหยือกเหล้าทิ้งไป เขาจัดชุดของเขาและโค้งคำนับ ก่อนจะกล่าวว่า “ขุนพลผู้ฟ่ายแพ้ เจ้ากั้ว คำนับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวประคองเขา และกล่าวว่า “ท่านขุนพล ไปอาบน้ำแต่งตัวให้เรียบร้อย เพื่อเตรียมตัวสำหรับการเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองในคืนนี้เถิด! ถ้าท่านเจ้าเชอรู้ว่าท่านลุกขึ้นมาได้ด้วยตัวเอง เขาคงจะมีความสุขอย่างมาก”

เมื่อเจ้ากั้วได้ยินที่โอหยางโซวกล่าว เขาก็ตอบรับอย่างตื้นตัน

จากนั้น โอหยางโซวก็ออกไป

เขาปล่อยให้โจชัวเตรียมเสื้อผ้าใหม่ให้กับเจ้ากั๋ว นอกจากนี้ เขายังบอกให้เธอจัดคนรับใช้ 2 คน มาช่วยเจ้ากั๋วอาบน้ำแต่งตัวด้วย

หลังจากที่เขาออกจากอาคารนั้นแล้ว โหหยางโชวกั๋วก็เข้าไปที่อินเทอร์เน็ตเฟซของลอร์ด เพื่อตรวจสอบสถานะของเจ้ากั๋ว

ชื่อ : เจ้ากั๋ว(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นเจ้า)

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 70

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 45

สติปัญญา : 75

การเมือง : 58

ลักษณะพิเศษ : อ่านได้ดี(ประสิทธิภาพของกลยุทธ์ที่ใช้ เพิ่มขึ้น 25%)

การประเมิน : เจ้าแก้วได้ศึกษาปรัชญาสงครามมาตั้งแต่อายุน้อย เขารักการพูดคุยเกี่ยวกับการทหาร

การประเมินของเจ้าแก้วที่โกอาแสดงออกมาไม่ได้สูงมากนัก อย่างไรก็ตาม มันมากพอที่จะให้เขาเป็นหัวหน้าฝ่ายสงครามได้ ด้วยความช่วยเหลือของเขา มันจะช่วยลดภาระของตู่หู่ฮั่นลงได้

หลังจากตรวจสอบสถานะของเจ้าแก้วแล้ว โอหยางไชวกิจำได้ว่าเขายังไม่ได้ตรวจสอบสถานะของซุนปิ่นและเปียนเฉว่

ชื่อ : ซุนปิ่น(ระดับพระเจ้า)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉี)

อัตลักษณ์ : ชุนพลแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นพิเศษ

ความจริงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 99

กำลัง : 50

สติปัญญา : 88

การเมือง : 55

ลักษณะพิเศษ : ผลแห่งการทำลายล้าง(ขวัญกำลังใจ เพิ่มขึ้น 40%), ม้าแข่ง
(ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น 30%), ปิดล้อมเว่ยเพื่อช่วยเจ้า(การป้องกัน เพิ่มขึ้น
20%), ปรับตัวเข้ากับศัตรู(สร้างความเสียหาย เพิ่มขึ้น 25%)

ฝึกฝน : เพลงมัดขุนปิ่น

อุปกรณ์ : ไม่มี

ตามที่คาดไว้ ขุนปิ่นเป็นคนที่พิเศษจริงๆ ค่าความเป็นผู้นำของเขาสูงกว่าไปฉีเสียอีก

อย่างไรก็ตาม ที่ทำให้โอหยางโชวประหลาดใจมากที่สุดก็คือ ขุนปิ่นครอบครองเพลง
หมัดที่สร้างขึ้นเอง ไม่แปลกเลยที่ว่าทำไม แม้ว่าเขาจะพิการ เขาก็ยังมีค่ากำลังสูงถึง 50

ต่อจากไปฉี ดินแดนของเขาได้รับบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับพระเจ้าอีกคนแล้ว

ชื่อ : เปียนเฉว(ระดับพระเจ้า)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก

ฉายา : 1 ใน 5 หมอการแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีน

อัตลักษณ์ : ชาวเมืองซานไห่

อาชีพ : หมอระดับพระเจ้า

ความจงรักภักดี : 70

การประเมิน : เปี้ยนเฉว่เป็นบรรพบุรุษด้านการแพทย์ ทักษะของเขาถูกต้องและ
แม่นยำ คนในอนาคตเรียนรู้และใช้ทักษะทางการแพทย์ของเขาในการรักษา

หมอยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีนได้แก่ บรรพบุรุษด้านการแพทย์เปี้ยนเฉว่,
หมอนักบุญจางจิ้งจิน, หมอเทวดาฮัวถั่ว, ราชันแห่งยา ชุนซือเหมี่ยว และหมอ
วิทยาศาสตร์ หลี่ซีเจิน

จากทั้ง 5 จางจิ้งจินและชุนซือเหมี่ยวอยู่ในระดับนักบุญ, พวกเขาเป็น 1 ใน 24
นักบุญ, ชุนซือเหมี่ยวเป็นนักบุญแห่งยา ส่วนจางจิ้งจินเป็นนักบุญแห่งหมอ ส่วนสาม
คนที่เหลืออยู่ในระดับพระเจ้า

ทั้ง 5 เป็นตัวแทนบุคคลทางการแพทย์ในประวัติศาสตร์ของจีน

ดังนั้น แม้ว่าบรรพบุรุษด้านการแพทย์เปี้ยนเฉว่ จะย้ายมายังเมืองซานไห่ มันก็ยังไม่
เพียงพอที่จะพิจารณาว่า ปรัชญาทางการแพทย์จะย้ายมาอยู่ที่ดินแดนซานไห่ ไอ่
หยางโจวต้องให้จางจิ้งจินหรือชุนซือเหมี่ยวย้ายเข้ามา

หลังจากนั้น ก็เป็นช่วงงานฉลองในเวลากลางคืน

บรรดาขุนพล, นายทหาร และข้าราชการที่ได้รับเชิญ พวกกันเดินทางมาที่เมืองซานไห่

จากข้าราชการพลเรือนทั้งหมด ผู้นำรัฐบาลเทียนเฟิง ชูยโจวสี, ผู้นำรัฐบาลมู่หลาน มู่หลานเยว่, ผู้นำรัฐบาลดาบหัก โจวไห่เฉิน และผู้พิทักษ์เมืองเป่ย์ไห่ กุ่ชิวเหวิน มาเข้าร่วมด้วย

แน่นอนว่ายังมีผู้นำรัฐบาลซานไห่ เว่ยแหรน ด้วยเช่นกัน

นอกเหนือจากงานเฉลิมฉลองแล้ว ผู้นำรัฐบาลต่างๆยังมาที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อพูดคุยกับลอร์ดของพวกเขาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจวไห่เฉิน ที่ไม่ได้เจอกับโอหยางโซวเลยตั้งแต่ที่เขาได้รับการแต่งตั้ง

ยังมีข้าราชการคนอื่นอีกที่ได้รับเชิญ หนึ่งในนั้นก็คือ ผู้ปกครองเมืองหยงเย่ เซินจู้ย

คำเชิญนี้ชัดเจนมาก ทุกคนคาดเดาได้ว่า เซินจู้ยจะได้รับหน้าที่ที่สำคัญมากๆ หลังจากปีใหม่

จากนั้น ก็เป็นเหล่านายพลแห่งกองพลทหารที่ 4

นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ยังได้นายทหารที่ได้รับเชิญอีก 2 นาย คือ ไตฉินและหยินยี่

แน่นอนว่าไปฉี, ตู๋หฺงฮฺย, ชุนปิ่น, ฟานหลี่ฮฺว และเจ้ากั้วก็ได้รับเชิญเช่นกัน

การเชิญไตฉินนั้นมีความหมาย ในครั้งที่ตู๋หฺงฮฺยโน้มน้าวให้ไตฉินยอมจำนน เขา
สัญญาว่าจะช่วยให้ไตฉินได้รับตำแหน่งที่ดี

การมาของหลินยี่ก็เหมือนกับเซินจฺย

นายทหารที่ถูกเชิญมา ไม่ได้มีเป้าหมายหลักเพื่อเข้าร่วมงานเฉลิมฉลอง

ก่อนปีใหม่ กรมกิจการทหารได้ปฏิบัติตามคำสั่งของโอหยางโซว ในการคัดเลือกกอง
พลทหาร 3 กองพล จากเขตทั้งหมด

หลังจากที่เขากลับมา เห็นได้ชัดว่าโอหยางโซวตัดสินใจเลือก ผู้ที่จะรับตำแหน่งนาย
พลไว้แล้ว

ดังนั้น แม้ว่าการประชุมอย่างเป็นทางการหลังจากปีใหม่มายังไม่ได้เริ่มขึ้น มันก็ทำให้ทุกคนสนใจอย่างมากแล้ว

โดยเฉพาะหลินยี่และเซินจู้ย ซายหนุ่มทั้ง 2 นี้ เป็นจุดสนใจอย่างมาก

เมื่อรวบรวมที่ชวนเจียงซาง, ซุนหวู่ และเจ้ากรรมทั้ง 4 มาแล้ว คนที่เข้าร่วมงานเฉลิมฉลองในคฤหาสน์ของลอร์ดครั้งนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์

.....
.....
.....

TWO Chapter 350 กิจกรรมการจับสลากของแดงในวันปีใหม่

มู่หลานเยว่เทเลพอร์ตมายังเมืองซานไห่ และส่งมอบของขวัญให้กับโอหยางไซว มันคือเครื่องประดับระดับทองคำขาว ที่ซุนเซินจุนดริบขณะที่เขาตาย

ชื่อ : ตราฉีทองคำฉีหลิน

ประเภท : อุกปกรณเสริม(เครื่องประดับ)

ลักษณะพิเศษ : ซ้ำละล้างสิ่งชั่วร้าย

การประเมิน : ตราประทับแห่งจักรพรรดิ หลังจากปลดผนึก มันจะสามารถควบคุม
โชคชะตาของประเทศได้ เป็นสมบัติล้ำค่า

โอหยางโซวสันสะท้าน เขาคิดถึงบางสิ่งในทันที-ตราหยกจักรพรรดิ

ในชีวิตที่แล้วของเขา เมืองหानตานของตีเจิน เป็นดินแดนแรกที่ก่อตั้งเป็นประเทศได้
ก่อนคนอื่นๆ สำหรับลอร์ด เพื่อที่จะก่อตั้งประเทศ นอกเหนือจากตำแหน่งแล้ว พวก
เขายังต้องมีอีก 2 อย่างคือ ราชโองการจักรพรรดิ และตราหยกจักรพรรดิ

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังเลยว่า ชุนเฉินจุนมีสมบัตินี้

การสูญเสียตราทองคำฉินลินี่ มากพอที่จะทำให้จิตใจของชุนเฉินจุนเจ็บปวดไปเป็น
เวลานาน

ถ้าเขารู้ถึงวิธีการใช้ตราทองคำนี้อย่างแท้จริง เขาคงจะโกรธจนน้ำตาไหล

น่าเสียดายที่ตราทองคำนี้จำเป็นต้องใช้ส่วนสำคัญของฉีหลินเพื่อปลดล็อก ฉีหลินเป็นสัตว์ที่รุ่งโรจน์ในสมัยโบราณ การค้นหาและจัดการกับมันยากยิ่งกว่าการปีนขึ้นสู่สวรรค์เสียอีก

ตราทองคำฉีหลินนี้เป็นสมบัติศักดิ์ ดังนั้น มันจึงไม่สามารถเก็บไว้ในถุงเก็บของได้ไม่อย่างนั้น ชุนเฉินจุนคงจะไม่ยอมปล่อยให้มันหนีจากตัวเขาแน่

โชคที่ตรานี้ไม่ได้ใหญ่มากนัก โอหยางโซวจึงสามารถเก็บมันไว้ในถุงเก็บเงินเล็กๆของเขาได้ ซึ่งถุงเก็บเงินนี้จะแขวนอยู่ที่เอวของเขา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 20, คืนวันส่งท้ายปีเก่า

แสงสว่างจากเปลวไฟ ทำให้เมืองซานไห่ในยามค่ำคืนส่องประกายอย่างงดงาม
บรรยากาศเต็มไปด้วยจิตวิญญาณแห่งการเฉลิมฉลอง

มีการจุดดอกไม้ไฟ สว่างสดใสเต็มทั่วท้องฟ้า

ในห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์ของลอร์ด โอหยางโซวทำการต้อนรับกลุ่มข้าราชการที่เข้ามา

ในหมู่พวกเขามีบุคคลทางประวัติศาสตร์อยู่มากมาย

ดนตรีถูกบรรเลง นักแสดงได้ออกมาร้องรำทำเพลง อาหารชั้นยอดได้ถูกนำมาเสิร์ฟบนโต๊ะจานแล้วจานเล่า

งานเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่นี้เป็นสิ่งที่โอหยางโซวไม่ได้คาดฝันเมื่อปีที่แล้ว

ความเสียใจเดียวของเขาก็คือ ช่งเจียยังไม่ได้กลับมา ในปัจจุบัน เธอได้เสี่ยงเข้าไปในหมู่บ้านของชาวบ้านในภูเขา และได้ใช้เวลาในคืนส่งท้ายปีเก่าที่ลืมไม่ลงที่นั่น

ไม่เพียงแค่เมืองซานไห่เท่านั้น แต่ทั่วทั้งภูมิภาคจีนทั้งหมด ต่างก็เต็มไปด้วยจิตวิญญาณการเฉลิมฉลองแห่งวันปีใหม่

นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้เล่นในภูมิภาคจีนรวมตัวกันในเกมส์ มันมีความหมายอย่างมากสำหรับพวกเขา

ไม่ว่าจะเป็นฟอรัมหรือช่องระดับโลก พวกมันต่างก็คึกคัก

ในเขตทรกัณฑ์คารที่เจียบสงบ ในตอนนี จะเห็นพลุจำนวนมากถูกจุดขึ้น และมันสว่าง
สดใสในยามค่ำคืน สวยงามอย่างมาก

ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นนักผจญภัยหรือผู้เล่นลอร์ด ทุกคนต่างก็เฉลิมฉลองปีใหม่วัยวิธี
ของตนเอง

เมืองหลวงของระบบทั้ง 9 เต็มไปด้วยความน่าตื่นเต้น ผู้เล่นจำนวนมากเลือกที่จะ
เฉลิมฉลองอยู่ที่นี่

จิตวิญญาณแห่งปีใหม่ ได้ปลุกความรู้สึกของผู้เล่นให้ตื่นขึ้นมาอย่างเต็มที่

คนชราบางคนเต็มไปด้วยอารมณ์ และบางคนก็แอบไปร้องไห้

สำหรับเด็กๆ พวกเขากลายเป็นมีความสุขมากยิ่งขึ้น พวกเขาพร้อมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ
เพื่อเล่นดอกไม้ไฟร่วมกัน พวกเขาสนุกกับวันส่งท้ายปีเก่าที่แตกต่างไปจากโลกจริงที่
เป็นเมืองสมัยใหม่

ปิงเอ๋อ เด็กน้อยนี้กินอาหารเพียงไม่กี่คำ จากนั้น เธอก็หายตัวไปจากห้องโถงเหมือน
ลึนน้อย

สำหรับเด็กๆ ที่เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากที่สุด

นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้เล่นในภูมิภาคจีน ไม่สามารถดูงานเฉลิมฉลองและการแสดงวันส่งท้ายปีเก่าผ่านทีวีได้

ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่พวกเขาทานอาหารค่ำในวันส่งท้ายปีเก่ากันเสร็จแล้ว พวกเขาก็รู้สึกแปลกๆ มีบางอย่างขาดหายไป นอกเหนือจากพวกเขาจะไม่มีทีวีดูแล้ว พวกเขา ยังไม่ได้รับซองแดงอีกด้วย ดังนั้น เด็กรุ่นใหม่บางคนจึงรู้สึกผิดหวัง

โชคดีที่ไม่ว่าจะเป็นดินแดนขนาดใหญ่ต่างๆหรือเมืองหลวงของระบบ พวกมันทั้งหมด มีเวทีสำหรับการแสดง มันจึงช่วยให้ผู้คนบรรเทาความเสียใจของพวกเขาลงได้

หลังจากเสร็จงานเลี้ยง ทุกคนก็ออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อเข้าร่วมการแสดงในจัตุรัส

การแสดงบนเวทีไม่ได้มากจากโรงละครเท่านั้น มันยังมีคณะละครเร่ที่ห่อการค้าต่างๆ ว่าจ้างมาอีกด้วย บนถนนสายอื่นๆ ยังมีเวทีขนาดเล็ก ที่มีการแสดงที่หลากหลายอีกด้วย

ในฐานะลอร์ด โอหยางโชนมีความสุขอย่างมากสำหรับการแสดงที่ยอดเยี่ยมของพวกเขา

หลังจากที่ผู้เล่นทานอาหารกับครอบครัวแล้ว พวกเขาทั้งหมดก็ไม่มีอะไรจะทำ พวกเขาจึงเข้าไปดูในฟอรัม

ในทันที มีผู้คนที่เปิดหน้ายจำนวนมาก พวกเขาหวังให้เฝ้ากิจกรรมที่ใหม่สำหรับพวกเขาขึ้น

ในคืนส่งท้ายปีเก่า มันเป็นอย่างที่ทุกคนคาดหวังไว้ กิจกรรมสัตว์ประหลาดเหนียนถูกดำเนินไปตามปกติ

ที่พิเศษกว่าที่อื่นก็คือ ดินแดนซานไห่

ตั้งแต่ที่สัตว์ประหลาดเหนียนกลายเป็นผู้พิทักษ์ของพวกเขา จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่มีสัตว์ประหลาดเหนียนมาปรากฏตัวขึ้นที่นี่อีก

สำหรับผู้เล่นนักผจญภัย สัตว์ประหลาดเหนียนนั้นหายากเกินไป พวกเขาแทบจะไม่เคยเห็นตัวมันเลย พวกเขาจึงเข้าไปในฟอรัม และเรียกร้องให้เฝ้ากิจกรรมที่ผู้เล่นทุกคนสามารถเข้าร่วมได้

ในความเป็นจริง ไกอาได้เตรียมความน่าประหลาดใจอย่างมากให้กับผู้เล่นในภูมิภาค
จีนไว้แล้ว

เวลา 21.00 น. เสียงประกาศจากระบบได้ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ไกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 20 เวลา 21.00 น. สัตว์ประหลาดเหนียน
จะปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกัณดาร ลอร์ดทั้งหลายโปรดเตรียมตัวให้พร้อม!”

กิจกรรมสัตว์ประหลาดเหนียน ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

ในครั้งนี้อหฺยงโซวทำได้เพียงนั่งดูอยู่เฉยๆเท่านั้น และคนอื่นๆที่ไม่สามารถเข้าร่วม
กิจกรรมได้ ก็เริ่มเข้าไปโวยวายในฟอรัม

10 นาทีต่อมา ขณะที่ผู้เล่นกำลังเบื่อกำลังจะถึงขีดสุด เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้นอีก
ครั้ง

“ประกาศจากระบบ : ไกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 20 วันนี้เป็นวันปีใหม่ของจีน เพื่อ
เป็นการเฉลิมฉลอง อีก 10 นาทีต่อจากนี้ กิจกรรมการจับสลากของแดงจะเริ่มต้นขึ้น
โปรดรอคอย!”

เมื่อประกาศนี้ดังออกมา ผู้เล่นทั้งหมดก็กลายเป็นตื่นเต้น

การจับสลากเป็นวิธีที่พวกเขาทำได้ดี ดังนั้น มันจึงได้ปลูกจิตวิญญาณของผู้เล่น
ในทันที

หลังจากที่ประกาศดังขึ้น ระบบก็ได้แสดงกติกาของกิจกรรมการจัดสลากของแดง
ในฟอรัม

โอหยางโซวเลื่อนผ่านในฟอรัม แล้วก็กลับมาดูการแสดง ขณะที่ผู้หญิงหลายคนเยว่ที่อยู่ข้างๆ
เข้า ตั้งใจอ่านรายละเอียดของกิจกรรมในฟอรัม สำหรับสาวน้อยอย่างเธอ การแสดง
ไม่เป็นที่น่าสนใจมากนัก

ในความเป็นจริง กิจกรรมดังกล่าวได้เกิดขึ้นในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวเพียงเข้า
มาในฟอรัมเพื่อยืนยันรายละเอียดเท่านั้น

กิจกรรมการจับสลากของแดงนั้นง่ายมาก

เริ่มแรก ผู้เล่นที่ต้องการจะเข้าร่วมกิจกรรม ต้องส่งซองแดงของพวกเขาให้กับไกอา เพื่อเป็นการสมัคร โดยสามารถใส่เงินในซองแดงได้มากเท่าที่พวกเขาต้องการ แต่ต้องไม่น้อยกว่า 1 เหรียญเงิน

ไกอาจะรวบรวมเงินในซองแดงทั้งหมดไว้ด้วยกัน และสุ่มแจกเงินให้กับผู้เล่นที่เข้าร่วม

มีผู้เล่นประมาณ 100 ล้านคน ในภูมิภาคจีน ถ้าทุกคนใส่เงินคนละ 1 เหรียญเงิน จะมีเงินรวมกันมากถึง 1 ล้านเหรียญทอง

ถ้าโชคดี อาจมีคนใดคนหนึ่งที่ได้แจ็คพ็อต บางคนใส่เงินไปเพียง 1 เหรียญเงิน อาจได้กลับมากถึง 10,000 เหรียญทองเลยก็ได้

แน่นอนว่ามีคนที่โชคไม่ดี พวกเขาอาจจะได้รับกลับไปเพียง 1 เหรียญทองแดงเท่านั้น

กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับทุกคน นอกจากนี้ มันดูเหมือนการพนันเล็กน้อย คล้ายๆ กับล็อตเตอรี่

แน่นอนว่าผู้เล่นส่วนใหญ่คงจะตัดสินใจใส่เงินเพียง 1 เหรียญเงิน เพื่อใช้โอกาสนี้ในการลุ้นรับเงินจำนวนมาก แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้รับเงินจำนวนมาก พวกเขาก็ยังคงสูญเสียเพียงเล็กน้อย

เกี่ยวกับการกระทำนี้ ไกอามีมาตรการป้องกันบางอย่าง

ในกฎมีการตั้งค่าอื่นๆที่น่าสนใจอีก ถ้าผู้เล่นมอบซองแดงที่มีเงินจำนวนมากให้กับไก
อา พวกเขาอาจจะได้รับตัวจับสลากอีก 1 ใบ ยิ่งจำนวนมาก ก็ยิ่งมีโอกาสมาก

นอกจากนี้ เพื่อให้ผู้เล่นมีความกระตือรือร้นมากขึ้น ถ้าพวกเขาให้เงินมากถึง 100
เหรียญทอง พวกเขาจะได้รับการรับประกันว่าจะได้รับตัวจับสลากอย่างแน่นอน

ไม่เพียงแค่นั้น ตัวจับสลากยังถูกแบ่งเป็นหลายระดับ เช่นเดียวกับ การแบ่งระดับของ
อุปกรณ์ โดยมีตั้งแต่ระดับทองแดงจนถึงระดับทองคำขาว แน่ใจว่าผู้เล่นไม่สามารถ
รับระดับที่สูงกว่านี้ นั่นคือ ระดับพระเจ้าได้ เพราะมันอาจจะเป็นการทำลายสมดุล
ของเกมส์ได้

เมื่อเวลา 20.00 น. ผู้เล่นที่มีตัวจับสลากจะเข้าร่วมการจับรางวัลได้ นอกเหนือจากเงิน
แล้ว มันยังมีอุปกรณ์, คู่มือการบ่มเพาะ, คู่มือทักษะ, ไอเท็มพิเศษ และอื่นๆอีกมาก

ไอเท็มจะมีตั้งแต่อุปกรณ์ระดับเหล็กดำ, ม้วนกระดาษฟั่นที่ลึกลับ, คู่มือการบ่มเพาะ
ระดับจักรพรรดิ และอื่นๆ พวกมันเป็นรางวัลที่น่าสนใจมาก

ไอเท็มบางอย่างอาจมีค่าเทียบได้กับ รายการที่ขายในงานประมูลของระบบครั้งที่ 2

โกายังทำให้ชัดเจนอีกว่า ยิ่งระดับของตัวจับสลากสูง โอกาสในการได้รับรางวัลดีๆ ก็
จะยิ่งสูงขึ้น

การตั้งค่าเช่นนี้ เป็นที่สนใจของเหล่าผู้เล่นที่ร่ำรวย มันเกี่ยวข้องกับกลไกการพนันที่
ซับซ้อน มันไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถคำนวณได้

บรรดาผู้ที่ร่ำรวยต่างก็เข้าร่วมกิจกรรม เพื่อหวังว่าจะได้รับรางวัลใหญ่

ทันใดนั้น นักพนันทั้งหลายในภูมิภาคจีนก็ถูกดึงดูดให้เข้าร่วมกิจกรรมนี้กันอย่าง
คึกคัก

หลังจากที่ส่งซองแดงไปแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถเปลี่ยนจำนวนเงินได้อีก และพวก
เขาจะส่งได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เวลาที่กำหนดคือ เวลา 21.50 น.

“พี่ชายห่วยี่ ท่านจะลงพนันมากเท่าไรหรือ?” มู่หลานเยว่อ่านรายละเอียดใน
กิจกรรม แล้วหันมาถามโอบางโซว

ไม่เพียงแต่มีหลานเยว่ ทุกคนในภูมิภาคจีนต่างก็พูดคุยในเรื่องนี้กันอยู่เช่นกัน

ในช่องพันธมิตร มีการกล่าวถึงกิจกรรมนี้กันอย่างคึกคัก

ในภูมิภาคจีน ผู้เล่นบางคนพูดคุยเกี่ยวกับการตั้งค่านี้ หากพวกเขาใส่เงินจำนวนมาก
แล้วได้อุปกรณ์ธรรมดากลับมา พวกเขาจะสูญเสียเป็นอย่างมาก

แต่ถ้าพวกเขาใส่เงินจำนวนน้อยเกินไป พวกเขาก็คงจะไม่มีโอกาสได้ลุ้นอะไรเลย

สุดท้ายแล้ว พวกเขาทั้งหมดก็ถูกล่อลวง ด้วยอุปกรณ์ระดับทองคำขาว

จะมีผู้เล่นคนใดไม่มีความฝันบ้างเล่า? พวกเขากัดฟันใช้เงิน 100 เหรียญทอง เมื่อ
โอกาสในการได้รับไอเท็มที่หายากนั้น ไม่แน่ว่า หากพวกเขาโชคดี พวกเขาก็อาจจะ
กลายเป็นผู้ร่ำรวยในชั่วข้ามคืนได้ไม่ใช่หรือ?

ไม่เพียงแค่นั้น ไก่อย่างได้ทำบางอย่างอีกด้วย ไก่ได้เปิดช่องพิเศษ เพื่อรายงานชื่อ
ของทุกคนที่ส่งเงินมาตั้งแต่ 400 เหรียญทองขึ้นไป

ด้วยเหตุนี้ มันทำให้ผู้เล่นที่ร่ำรวยพยายามที่จะเล่นพนันกันมากขึ้น

ในทันที เมื่อช่องระกับประเทษรีเฟรช รายชื่อของคนจำนวนมากก็ปรากฏขึ้นในช่อง
พันธมิตร

.....

.....

.....